Johannes Greber

Omgang met Gods geestenwereld

Zijn wetten en zijn doel

Persoonlijke ervaringen

van een R.K. priester



Johannes Greber

omgang met

Gods geestenwereld

Zijn wetten en zijn doel
Persoonlijke ervaringen
van een R.K. priester

Vierde druk

Synthese

Vierde herziene druk, 2007

Postbus 85749
2508 CK Den Haag
info@synthese.ws /
www.synthese.ws

Vertaling uit het Duits en Engels: E. Schutte-van Creveld Omslag: Het vlakke land, Rotterdam Druk: Haasbeek, Alphen aan den Rijn

ISBN 978 90 6271 535 0
NUR 720

INHOUD

Inleiding *XIII*
Het spiritisme volgens het oordeel van de openbare mening - door de kerk - door de bijbel
Hoe en waarom dit boek werd geschreven
Voorwaarden, die in acht moeten worden genomen bij de beoordeling van het boek

EERSTE DEEL I

PERSOONLIJKE ERVARINGEN OP HET GEBIED VAN DE MEDEDELIN
GEN VAN GEESTEN 1

Min eerste schrede op de weg naar hei contact met de geestenwereld *3*
Aansporing tot onderzoek naar mededelingen van geesten
Mijn bezwaren
Mijn toestemming
De eerste bijeenkomst
Een verrassende mededeling

De beslissing *12*
Onderzoek van het geestenverkeer, zoals in de bijbel is beschre
ven
De openbaring van de volle waarheid wordt mij voorgelegd
Ik moet onderzoeken
Mijn uiteindelijke besluit

De berestiging ran de waarheid 18
Merkwaardige belevenissen in mijn parochie
Een rondgang met een medium door mijn kerk
Een ordegeestelijke, die spiritistische bijeenkomsten bijwoonde
De voorspelling van mijn persoonlijk lot gast in vervulling
Een mediamieke boodschap overhandigd in de trein en de beves
tiging daarvan
Toezending van een belangrijk bericht van onbekende hand
Ervaringen gedurende mijn verblijf in Amerika
De dood van mijn vriend wordt voorspeld en de voorspelling gaat in vervulling
Egyptische koningsgraven

Beoordeling van mijn belevenissen

TWEEDE DEEL *49*

DE WETTEN VOOR HET VERKEER VAN DE GEESTEN MET DE MATERIE
I.E SCHEPPING *49*
Algemene opmerkingen *51*

De wet van de 'odkracht' *54*

Wetsgeldigheid in de gehele schepping Gods
'Od' als geestelijke levenskracht
De stof als verdicht od
De groei van de levende wezens
De odstraling van de hemellichamen
Het verdichtingsproces van het od
Versterking en verzwakking van het od
De geneeskracht van het od
Het od-aura
De od-trillingen
Het od als drager van de lichamelijke gevoelens
De reuk van het od
Het od als spiegel van het lot
Het lot van de mensen
Od en helderziendheid
De kleur van het od
Vormingskracht van het od
Odstromen als krachtstromen
Onzichtbare voedseltoevoeging (odvoeding)
Odbronnen voor het geestenverkeer
Wijze van het gebruik van od bij het geestenverkeer
God als bron van alle odkracht

Gebruik ran de odkracht b~ hei verkeer met de geesten in de bybe! Od als vlam en wolk
De odische krachtstromen op de Sinai De odwolk in het Nieuwe Testament
De offers van het Oude Testament als odbron voor God's stem De tent van de Openbaringen (tabernakel) in het licht van de odbereiding
79

* Noot van de vertalers: Uit te spreken 'oodkracht'; Duits 'odkraft'; Engels 'odic force' = levenskracht.

De aard van de offers

De media 89
Algemene opmerkingen
Tafel-media
Schrijvende media
Planchette-media
Het borstschild van de hoge priester
Sprekende media
Apport-media
Materialisatie-media
Fysische media
Helderziendheid, helderhorendheid en helderaanvoelendheid

De ontrt'ikkeling i~an de media 102
Doel van de mediamieke vorming
Losmaking en zuivering van het od
Losmaking van de eigen geest uit het lichaam van het medium
Spiritualistische bijeenkomsten
Spiritualistische kerken
Persoonlijke concentratie bij de spiritualistische godsdienstoefe ning
Onder welke omstandigheden kan het spiritisme schadelijk zijn?

Media en mediumscholen in de b~bel 119
Algemene opmerkingen
Ware en valse profeten
Abraham en Mozes als media
Samuel en zijn mediumschool
Gevaren voor de media in het Oude Testament
De vorming van de media in de oudheid
De media onder de eerste christenen
De apostel Paulus over het geestenverkeer en de media

Hei Tragen aan God rolgens de rernneldingen in de Heilige Schrift *135*
Het vragen aan God was een regelmatig gebruik van het volk Gods
Het vragen aan God in de dagen van Mozes, Josua en David
De antwoorden van God
Hei Tragen aan de 'dollen' in bijbe/se beiekenis
Het begrip 'dood' en `de doden' volgens de bijbel

141

De afgodendienst als vorm van het vragen aan de doden
Saul en de dodenbezweerster van Endor

DERDE DEEL 153

HET GEESTENVERKEER IN DE NA-APOSTOLISCHE EN IN DE TEGENWOORDIGE TIJD 153
Inleidende opmerkingen 155

Hei geestenrerkeer in de nä-apostolische thd 156
De mededelingen van de demonen in de heidense afgodendienst
Het spreken van de afgodsbeelden
Het werken van God's geesten
Trance-toestand van de christelijke media
Het onderscheid tussen de geesten
De helderziendheid en helderhorendheid van de vroegere media
De ontwikkeling van de vroegere media
De latere 'kerken' verbieden het verkeer met de geesten

De werking ran de geesten in het leren ran een protestant en ran een katholiek geestelüke in de i9de eeuw 169
De ervaringen van de protestante predikant Blumhardt
De ervaringen van de katholieke pastoor Vianey

Het spiritisme in het licht van de hedendaagse wetenschap 195
Voorafgaande opmerkingen
Kluski, het medium in Warschau
Mededelingen door het medium Kluski
Verklaring van de mededelingen
Mirabelli, het Braziliaanse medium
Mirabelli als sprekend en schrijvend medium
Mirabelli als fysisch medium
Mirabelli als apport-medium
Mirabelli als materialisatie-medium
Verklaring van de mededelingen
Helderziendheid aan een sterfbed en de verklaring ervan
Bijzondere gevallen van helderziendheid en hun verklaringen

VIERDE DEEL 225

MEDEDELINGEN VAN DE GOEDE GEESTENWERELD OVER DE GROTE 225

VRAAGSTUKKEN VAN DE RELIGIE 227
Voorwoord
God 229
De persoonlijkheid van God
De alomtegenwoordigheid van God
Wat God weet
Dwalingen van de verschillende godsdiensten betreffende God

God's schepping en haar Jot 236
De schepping van de geestenwereld
De eenheid van de geschapen geesten
De afval van een deel van de geestenwereld
De straf voor de afvalligen
Het paradijs als geestelijke sfeer
De beproeving van de geesten in het paradijs
De beslissing en haar gevolgen

God'.S' 1'erlossingsplan 250
De trappen van vooruitgang voor het opstijgen van de gevallen geesten
Het vervalste scheppingsverhaal in de bijbel
De waarheid omtrent de schepping van het eerste mensenpaar
De voortplanting van het mensengeslacht
De na de verlossing geschapen geestensferen
De bevrijding van de gevallen geesten door een verlosser

Christus. - Zijn leven en rijn werk 268
De vraag betreffende Christus in mijn leven
Christus als leider van het Berste mensengeslacht
Christus als leider van de mensheid na de zondvloed
Israel als drager van het geloof in God
De menselijke geboorte van Jezus
De moeder van Jezus
De broeders en zusters van Jezus
De kinderjaren van Jezus
De menselijke zwakheden van Jezus
Jezus' eerste bewustwording God's zoon te zijn
Jezus' beproeving in de woestijn
De opdracht aan Jezus

Christus niet God, maar God's afgezant
Christus beoordeeld door zijn omgeving
Het contact van Christus met de geestenwereld
De vroegere afgezanten van God en de geestenwereld
Het lijden van Christus in zijn betekenis voor de verlossing Christus' laatste lijdensuren
Jezus' moeder niet aanwezig bij de kruisiging
Geen opstanding van de doden uit de graven op Goede vrijdag Christus' afdaling in de hel en zijn overwinning De terugweg van de verlosten tot God

De leer ran Christus en hei hedendaagse christendom
De geestenwereld van God als de bron van de waarheid Het tegenwoordige christendom bezit deze bron niet meer De gevolgen daarvan zijn de vergissingen Er is geen onfeilbaar pausdom als bron van waarheid Er is geen drie-enig God
Bijbelvervalsingen
Paulus' onderwijs betreffende de sferen voor de vooruitgang van de gevallen geesten
Alles komt uiteindelijk weer tot God
Er is geen eeuwige hel
De oorsprong van de menselijke geest en de erfzonde Het begrip 'zonde'
De opstanding van de doden is geen opstanding van de lichamen De betekenis van de doop
De zending van de geest (vorming)
De betekenis van het avondmaal
Boete - biecht - vergeving
Vrijwillige armoede
Boetedoening - ongehuwd zijn
Kuisheid als ongehuwd zijn - Gehoorzaamheid aan menselijke overheid als 'volkomenheids-ideaal'
Aflaat - heiligen - heiligenverering
De betekenis van de zieken-zalving (laatste oliesel)
Het priesterdom van de eerste christenen en het tegenwoordige

Slot 387
De macht der gewoonte - De gewoonte als grootste vijand van de waarheid
De waarheid als zelfbelevenis - De wet van oorzaak en gevolg als grondslag voor de beproeving van het spiritualisme 317

XIII

INLEIDING

Deze mensen spotten met alles, timt z~ niet kennen (Judith 1: 1o).

Is er voor de mensen een voortleven na de dood? Is er een 'gene zijde'? Bestaat er een geestenwereld, waarin ook de geesten van de gestorvenen worden opgenomen? En hoe moeten wij ons het bestaan in die andere wereld voorstellen? Welk lot wacht ons daar?

Of - is achter de kerkhofmuur alles afgelopen? Wordt daar met het lichaam ook de geest begraven en blijft er niets over van al het hopen en vrezen van de mens, van zijn strijd en zorgen, zijn vreugden en lijden, zijn goede en siechte daden, dan de doodskop of een handvol as?

Steeds weer dringen deze vragen zich aan ons op. In de stille uren van ernstige ziekte drukken zij zwaar op het vermoeide mensenhart. Aan elk sterfbed, waaraan wij staan, achter elke lijkkist, die wij volgen, trekken zij aan onze geest voorbij. Bij elke grafheuvel komen zij naar boven, op elke grafsteen staan zij diep ingebeiteld.

Wie lost dat grote raadsel van `gene zijde' voor ons op? Tot wie moeten wij ons met onze twijfel wenden om de onfeilbare waarheid te vernemen? Moeten wij dit aan de verschillende godsdiensten en hun dienaren vragen? Zij leren ons wel het geloof in een 'gene zijde' en het voortleven van de menselijke geest. Maar zij brengen hun leer een zware slag toe door het voortleven van de geest van het dier te ontkennen. Want als er geen hiernamaals voor het dier is, op welke grond zou dan de mens voortleven? Mens en dier hebben toch hetzelfde levenslot. Zij worden op gelijke wijze voortgebracht, op dezelfde wijze geboren. Vreugde en smart, recht en onrecht zijn beiden gelijk beschoren, en de een sterft gelijk de ander. De bijbel bevestigt dit ook met de woorden: 'Het lot van de mensen en het lot van de dieren is hetzelfde. De een sterft evenals de ander. Zij allen hebben dezelfde adem. Een voorrang van de mensen boven de dieren is er niet. Zij gaan allen naar dezelfde plaats. Alles is uit de stof ontstaan en alles keert tot de stof terug. Wie weet dan van de levensadem van de mens, of hij opvaart naar boven, of van levensadem van het dier, of hij neerwaarts vaart naar de aarde?' (Prediker 3: 19-2I).

Daarbij komt, dat de kerken onderling elkaar over de belangrijkste vragen over de religie tegenspreken. Van hen kunnen wij dus geen betrouwbaar antwoord verwachten. Feilbare mensen kunnen in deze dingen geen betrouwbare gids zijn.

Hier is slechts *een* weg tot de waarheid: als er een hiernamaals is en daar een geestenwereld bestaat, dan kan ons het bewijs daarvoor slechts worden geleverd, wanneer de geesten zelf tot ons kämen en ons onderwijzen. Want zij alleen kunnen ons omtrent de grote vragen over het voortleven inlichten. Zolang dus deze geestenbrug naar ons niet wordt geslagen, zolang blijven wij in de duisternis van het onzekere en in de smart van de knagende twijfel.

Maar de mensheid van heden lacht, als iemand ook maar spreekt over de mogelijkheid van het verkeer van de geesten met de mensenwereld. Zij lacht en Spot, zoals zij steeds heeft gedaan over alles, wat met de volksmening van haar tijd in tegenspraak was.

Toen Galilei verkondigde, dat de aarde draaide en de zon stilstond, werd hij door zijn tijdgenoten voor krankzinnig gehouden. De kerk beschouwde

hem als een ketter en sloot hem buiten haar gemeenschap. Hij werd gevangen gezet en kon aan zijn lijden en vervolgingen slechts een einde maken door zijn leer te herroepen.

Toen de eerste telefoon getoond werd in de akademie der wetenschappen te Parijs verklaarde een van de meest geziene professoren van deze hogeschool de zaak voor bedrog en buiksprekerij.

Alle verkondigers van een nieuwe waarheid is het zo vergaan. Zij werden door de openbare mening van hun tijd uitgelachen, gehoond, met vuil geworpen, verbrand of gekruisigd.

Zo lacht men in onze tijd een ieder uit, die de mensheid tracht te bewijzen, dat er een geestenwereld bestaat, die voor ons mensen niet is afgesloten, maar waarmee wij in verbinding kunnen komen, indien wij deze op de juiste wijze zoeken en de voorwaarden nakomen, waaraan voor zo'n verbinding moet worden voldaan; want niet alleen in de stoffelijke wereld heersen eeuwig geldende wetten, maar ook in de geestenwereld.

Men heeft de leer van het verkeer van de geestenwereld met de mensen de naam van 'spiritisme' gegeven. Dit woord staat tegenwoordig bij de grote massa in een kwade reuk, ofschoon de meesten niet weten, wat het betekent. Het `spiritisme' wordt beschouwd als een belachelijke fantasie van overspannen mensen. Men lacht om de `spiritistische dwazen'. `Doch deze mensen spotten met alles, wat zij niet kennen !' (Judith i : io).

De kerken staan in hun strijd tegen het spiritisme in de eerste rij. Daarover moet men zich weliswaar zeer verwonderen, want juist de kerken leren, dat haar religieuse waarheden door verkeer met de geesten zijn ontvangen. Jodendom en christendom staan met hun oorkonden van het Oude en Nieuwe Testament geheel op de grondslagen van het spiritisme. De bijbel is wel het belangrijkste spiritistische boek, want

haar hoofdinhoud berust op de boodschappen van 'gene zijde' aan deze wereld. Wij ziep daarin op pagina na pagina de geestenwereld in contact staan met de mensen.

De kerken kunnen dus het verkeer met de geesten, waarvan de bijbel spreekt, niet ontkennen, als zij de tak niet willen afzagen, waarop zij zelf zitten. Hun strijd tegen het spiritisme denken zij te rechtvaardigen door de bewering dat in de bijbel het verkeer van de mensen met de geestenwereld verboden zou zijn, want daarin staat: 'Gij zult niet aan de doden vragen.'

Wat verstaat de bijbel echter onder 'het vragen aan de doden'? Waar de bijbel van de 'doden' spreekt, bedoelt zij niet de door de aardse dood van het lichaam gescheiden geesten, maar de geestelijk doden. `De dood' is volgens de Heilige Schrift de afdwaling van de geest van God. De 'doden' zijn de door ongeloof en afvalligheid van God gescheidenen. Het zijn de geesten der duisternis. Het 'rijk der doden' is het rijk van Lucifer, het rijk van de tegenstanders van God, het rijk van de leugen en van het onheil.

Volgens de bijbel is er een rijk der 'doden' en een rijk der 'levenden'. De

mensen hebben de mogelijkheid om zich met de geesten van beide rijken aan gene zijde in verbinding te stellen. Zij kunnen inlichtingen ontvangen van- de 'geestelijk doden'; dat is een vragen aan het boze, of, zoals de bijbel het uitdrukt: een vragen aan de doden; öf zij wenden zich tot de 'levenden' aan gene zijde, - dat is een vragen aan de goede geestenwereld, of, zoals de bijbel het noemt: Een vragen aan God.

Het om raad vragen aan de 'doden' zijnde de van God afgevallen geestenwereld, zou de grootste belediging van God zijn. Het zou afgodendienst zijn, want deze bestond immers uit de verbinding met de kwade geesten.

De dodenbezweerders uit de oude tijd stonden algemeen bekend als mensen, die zich bewust en opzettelijk met de machten der duisternis - de demonen - in verbinding stelden. Vandaar God's strenge gebod in het Oude Testament, de 'dodenbezweerders' uit te roeien uit het midden van het volk.

Er is dus slechts een bepaalde wijze van geestenverkeer, die aan de mensen volgens de bijbel wordt verboden, namelijk het verkeer met de boze geesten. Inplaats hiervan moet de mensheid de gemeenschap met God en dus met de goede geestenwereld zoeken. Indien echter iemand tot u zegt: `U moet de 'dodenbezweerders' vragen,' antwoordt dan: 'Moet een volk niet aan zijn God vragen? Moet het in plaats van aan delevenden aan de doden vragen?' (Jesaja 8: i9). - `Over de komende dingen vraagt Mij' (Jesaja 45: 10

De oproep om God te raadplegen werd door de gelovigen van alle

tijden trouw nagekomen. Bij de Israelieten was het vragen aan God een dagelijks gebeuren. `Al wie God wilde vragen, ging naar de Tent der Openbaring' (Exodus 33: 7). God antwoordde op de meest verschillende wijzen. Zijn geestelijke boodschappers stonden met de gelovige mensen steeds in verbinding.Wij komen ze overal tegen in de berichten van het Oude en Nieuwe Testament.

Wanneer wij ons als gelovige dienaren van God of op zijn minst als eerlijke naar waarheid zoekenden met de goede geestenwereld in verbinding trachten te stellen, doen wij daarmee dus niets verkeerds, doch gehoorzamen wij aan een van God's geboden. Het is een belängrijk gebod, want de verbinding met de goede geestenwereld is de enige weg, welke leidt tot de waarheid. Een andere weg is er niet.

Daarom worden in de gehele Heilige Schrift de waarheidzoekers nooit verwezen naar hun medemensen om de waarheid te verkrijgen, maar steeds naar God en zijn geesten; ook in het Nieuwe Testament. Christus had bij zijn verscheiden van deze aarde zijn volgelingen nog veel te zeggen, wat zij toen nog niet begrepen. Zij zouden daarover later opheldering krijgen, niet door mensen, doch door geesten, die de Vader hun zou zenden als boodschappers van de waarheid. En deze mededelingen van de geesten zouden zij met hun menselijke zintuigen kunnen waarnemen. 'Gij zult de geesten Gods zien opstijgen en nederdalen' (Johannes 1 :5 1).

Het opgaan en nederdalen van de boodschappers van God beleefden de eerste christenen tijdens hun samenkomsten. De apostel Paulus roept daarom de christenen toe: 'Streeft naar verbinding met geesten' (i Kor. 14: 12).

Het is fundamenteel voor het religieuse leven van de mensheid, dat ieder de waarheid omtrent de grote vragen betreffende het leven en het hiernamaals niet moet zoeken bij mensen en hun verklaringen, maar door onmiddellijke verbinding met God's geestenwereld als de bron van waarheid. Zo leert God het ons in het Oude en Christus in het Nieuwe Testament. Zo leerden de apostelen het en daarnaar handelde het volk Gods in het Oude Verbond en de christenen in de eerste eeuwen.

In later tijden heeft men deze grondwaarheid verwaarloosd. Dwalende mensen traden op als waarheidsverkondigers van God en zijn geestelijke boodschappers. Het woord van God werd, om een woord van Paulus te gebruiken, 'bedrijf'. Men leerde de religie door menselijk onderwijs, zoals elke aardse wetenschap. En zo is het gebleven tot op de huidige dag.

De geestelijke leiders van het volk werden de onbeperkte heersers in alle godsdienstige zaken en kregen op deze manier ook steeds grotere wereldlijke macht. Steeds talrijker werden de menselijke verordeningen, die men in naam van de religie op de schouders van de gelovigen legde.

De vroegere vrijheid van de kinderen Gods werd door religieuze knechting vervangen.

Wie zich verzette en volgens eigen overtuiging wilde leven, boette dit met de dood. Het bloed van millioenen heeft gevloeid in naam van de religie.

De echte oorkonden van het Nieuwe Testament verdwenen. De vervaardigde afschriften stemmen op belangrijke punten niet met de oorspronkelijke tekst overeen. Men greep naar het middel van de vervalsing om voor de in de loop der tijden in zwang gekomen menselijke meningen en opvattingen bewijsplaatsen in de bijbel te scheppen.

Hier herhaalde zich hetzelfde als waarover God reeds in het Oude Verbond door de profeten de bittere klacht liet uitroepen: 'Hoe kunt gij zeggen: wij zijn wijs, wij zijn in het bezit van de goddelijke wet? - Jawel! Tot een leugen heeft de valse pen van de overschrijvers deze verdraaid. De wijzen moeten daardoor beschaamd staan en ontsteld, want zij hebben zichzelf gevangen. Zij hebben God's woord verworpen. Welke wijsheid bezitten zij dan nog?' (Jeremia 8:8-9).

Ook het hedendaagse wetenschappelijke onderzoek heeft geleerd, dat de vervalsingen als een verwoestende ziekte door alle geschriften uit de oude tijd heeft gewoed. De bijbel, de kerkvaders, de geschriften van joodse en heidense schrijvers werden vervalst ten behoeve van religieuse opvattingen, welke in de tijd van de vervalsers bestonden.

Dit alles gebeurde buiten de gezichtskring van het gewone volk. Dit nam zonder meer de zogenaamde religieuse 'waarheden' en uitleggingen aan, die het door zijn geestelijke leiders kreeg aangeboden, en bracht ze over op hun kinderen en kleinkinderen. Ook thans is het nog precies zo. De godsdienst is een erfstuk, dat iedereen van zijn ouders en leermeesters heeft ontvangen, zonder zich omtrent de innerlijke waarheid ervan een eigen oordeel te vormen. Daartoe zouden de meesten ook niet in staat zijn. Daarom zouden zij, die thans christenen zijn, met dezelfde overtuiging de joodse of mohammedaanse godsdienst kunnen aanhangen, als hun ouders joden of

mohammedanen waren geweest.

Zo was het echter niet in de tijden, waarin de mensen met de goede geestenwereld in verbinding stonden. Toen konden zij vragen : 'Wat is waarheid?' - en zij kregen antwoord. Daarom spoorde ook Paulus de eerste christenen aan God vragen te stellen, als zij in enig opzicht een andere mening hadden dan hij. `En wanneer gij ergens een andere mening over hebt, dan zal God u daarover opheldering geven' (Philippenzen 3 : I5).

Zo'n verwijzing naar de enige weg om tot de waarheid te komen, die de grootste christelijke apostel hier geeft, zou in latere eeuwen onmogelijk zijn geweest. Als iemand niet geloofde, wat zijn 'kerk' hem leerde, of

trachtte, op de wijze van het Israelietische volk of de eerste christenen door vragen aan God de waarheid te verkrijgen, dan werd hij door de kerkelijke ban getroffen, en vaak eindigde hij op de brandstapel. Thans zijn weliswaar de brandstapels gedoofd, omdat de 'kerk' de uiterlijke macht ontbreekt ze aan te steken; maar de kerkelijke ban is gebleven en deze zou de grootste kerkvaders uit de eerste eeuwen treffen, als zij thans leefden en dat leerden, wat zij toen als waarheid aan het christelijke volk verkondigden.

De verbinding met de geestenwereld van God heeft men verbroken en daardoor de weg tot de waarheid versperd. Uit menselijke opvattingen en menselijke bepalingen heeft men religiegebouwen opgetrokken en men eist van de mensheid daarin plaats te nemen. Honderden kerkgenootschappen beweren waarheidsbemiddelaars te zijn. De ene verbrandt, wat de andere aanbidt en wat door de ene als zuivere waarheid wordt verkondigd, wordt door de andere als afschuwelijke ketterij verdoemd.

Uit deze toestand van dwaling kan de mensheid alleen dän worden bevrijd, als God thans wederom zijn geesten als waarheidsboden zendt, zoals Hij het vroeger duizenden jaren lang heeft gedaan.

Niet aan de `doden', niet aan het `rijk der duisternis' moeten wij vragen, ook niet aan dwalende mensen, - maar aan God. Hij is dezelfde God, voorheen en thans. Voor Hem geldt geen aanzien des persoons. De hedendaagse mensen heeft Hij even lief als de mensen uit vroegere tijden. En zoals Hij zich vroeger door zijn geestelijke boden aan de mensheid heeft geopenbaard, zo ook thans.

De 'kerken' zullen zeker deze weg tot de waarheid met alle middelen bestrijden. Zij moeten dit doen, omdat zij strijden voor het eigen bestaan. Zij beschouwen zichzelf als de onfeilbare vertolkers van de waarheid. Jeder heeft een gekroonde of ongekroonde paus. Men zou de door God's boden gegeven lessen als een voor het voortbestaan van de kerk nadelige en gevaarlijke mededinging ondervinden. Want de vrees bestaat, dat de door God's geesten verkondigde waarheden niet overeenstemmen met die van de kerk.

Er is toch maar een waarheid. Öf een van de vele geloven heeft de waarheid - en alle andere dwalen - öf geen van alle bezit de waarheid. Tenslotte geldt voor alle godsdiensten zonder uitzondering het woord uit Goethe's Faust: `In bonte schildering weinig klaarheid, veel dwaling en een vonkje waarheid.'

Vijf en twintig jaar was ik katholiek priester. Ik hield mijn godsdienst voor de juiste. Het was immers het geloof van mijn ouders, leraren en zielverzorgers. Al waren de bewijzen voor de juistheid ervan niet zo, dat zij mijn denken bevredigden, toch had ik geen reden om af te wijzen, wat al mijn religiegenoten als waarheid aannamen. Bovendien zou reeds

iedere vrijwillige twijfel aan een geloofswaarheid volgens de leer van mijn kerk een doodzonde zijn geweest.

Van de mogelijkheid van een verbinding met de geestenwereld was mij niets bekend. Het 'spiritisme' kende ik alleen uit kranten. Ik hield het voor bedrog en zelfmisleiding.

Toen kwam de dag waarop ik ongewild de eerste schrede zette op de weg naar verbinding met de geestenwereld. Ik beleefde dingen, die mijn innerlijk tot in de diepste diepten schokten.

Na deze eerste stap kon en mocht ik niet blijven stilstaan. Ik moest verder, moest klaarheid krijgen. Voorzichtig onderzoekend ging ik verder met het woord van de apostel Paulus voor ogen : 'Beproeft alle berichten van geesten en behoudt slechts het goede' (i. Thess. 5 : 21).

Ik wilde alleen het goede. Ik wilde de waarheid weten. Ik was bereid, deze aan te nemen, zelfs ten koste van de zwaarste offers. Ik wist, dat God een oprecht en onbaatzuchtig zoeker niet in de steek laat, en dat hij, naar het woord van Christus, een deemoedig biddende geen stenen voor brood zal geven.

Ook de ernstige gevolgen van mijn stap stonden mij helder voor ogen. Mijn ambt als geestelijke, mijn gehele materiale bestaan, mijn aardse toekomst zag ik vernietigd, als ik verder ging. Smaad, vervolging en lijden in overgrote mate zouden mijn lot zijn.

Doch de waarheid was mij meer waard.

Ik vond de waarheid op de ingeslagen weg. Zij maakte mij innerlijk vrij en blij. De uiterlijke kwellingen, daaraan verbonden, welke tot heden voortduren, konden mijn innerlijke vrede niet verstoren.

In dit boek beschrijf ik nu de weg, welke mij met de geestenwereld in verbinding bracht en mij de waarheid onthulde. Ik schreef het uit Iiefde voor mijn medemensen, ongeacht tot welke geloofsgemeenschap zij behoren, of welke wereldbeschouwing zij huldigen.

Dit boek is bestemd voor iedere waarheidzoekende mens. Het bedoelt een wegwijzer te zijn voor allen, die een verbinding met de goede geestenwereld zoeken, om zo tot de waarheid en tot God te komen.

Boeken, welke bij aardse reizen als 'gids' moeten dienen, zijn door iemand geschreven, die de weg zelf is gegaan, die in de gids. zijn beschreien. Zulke boeken zijn niet bestemd voor hen, die thuis blijven, maar voor hen, die het onbekende willen leren kennen.

Zo'n 'gids' wil mijn boek zijn. Het wil de weg wijzen naar de brug, waarover de geestenboden uit het hiernamaals ons tegemoettreden. Wie aan de hand van dit boek over deze geestenbrug gaat, zal alles bevestigd vinden, wat erin is beschreven.

Ik verwacht van niemand, dat hij de inhoud van mijn boek zonder onderzoek als waarheid zal aannemen.

Hij zou dan zijn overtuiging over de belangrijkste vragen van zijn leven doen steunen op de getuigenis van een feilbaar mens. Dat mag hij niet. Want mijn bewering, dat ik de hier neergelegde waarheden niet uit mij zelf en uit mijn eigen denken heb geschreven, maar door verbinding met de goede geestenwereld van gene zijde heb ontvangen, zou toch mijnerzijds een opzettelijke misleiding of een zelfbedrog kunnen zijn.

lk kan als zwak, dwalend en zondig mens op geen grotere geloofwaardigheid aanspraak maken dan ieder ander van mijn medemensen. Ik verlang dus niet, dat men mij blindelings gelooft. Alleen een ding vraag ik: dat men de waarheid die mij deelachtig is geworden langs dezelfde weg onderzoekt als waarlangs ik haar heb gevonden. Deze weg heb ik nauwkeurig beschreven, zodat niemand hem kan missen. De geleerde en de ontwikkelde, de rijke en de arme, allen kunnen hem bewandelen. Geen voorbereiding en bijzondere scholing zijn daarvoor nodig. Het kost niets. Slechts een ding moeten zij bezitten : de wil tot de waarheid. Zij moeten bereid zijn de waarheid aan te nemen, zodra deze zich aan hen op overtuigende wijze openbaart en hun leven daarnaar in te richten. Dit boek is niet geschreven voor hen, die deze woorden niet willen aanvaarden. Voor hen bestaat er in het geheel geen weg, die naar de waarheid voert, want God openbaart zijn waarheid slechts aan hen, die van goeden wille zijn.

Zij, aan wie de wil tot waarheid ontbreekt, en de weg, die ik hun wijs niet onderzoekend willen bewandelen, hebben echter ook geen recht, een oordeel over mijn boek uit te spreken. Want als een scheikundige aan de wereld verkondigt, dat hij een mogelijkheid heeft gevonden langs chemische weg goud te maken, en die weg nauwkeurig aanwijst, dan kan redelijkerwijze alleen hij over de verklaringen van de chemicus een oordeel vellen, die de door hem beschreven proeven zelf heeft genomen en daarbij alles nauwkeurig heeft opgevolgd wat de scheikundige heeft aangegeven.

Ik heb de zekerheid, dat dit boek de waarheid bevat, 'want ik weet, wie ik heb geloofd' (2 Tim i : 2).

Ik behoef niet bang te zijn dat zij die mijn weg volgen, ergens iets zullen vinden, dat in tegenspraak is met wat ik vond. Allen, die tot heden mijn raad volgden en verbinding met de goede geestenwereld zochten, hebben hetzelfde gevonden als ik.

Desondanks zal mijn boek talrijke en verbitterde tegenstanders ontmoeten. Niet zozeer bij de grote massa van het volk, doch veeleer in die kringen, waarin het aanvaarden van de waarheid zware aardse offers zou vergen. Het zijn de geestelijken van de afzonderlijke godsdienstgemeenschappen. De geloofsbelijdenis, die zij tot nu toe aan hun gelovigen hebben gepredikt, verzekerde hun tegelijkertijd hun levensonder-

houd. Moeten zij tengevolge van een verandering in hun inzicht in de waarheid ook een verandering in de belijdenis van de gelovigen invoeren, dan houden zij op, geestelijken van hun tegenwoordige godsdienst-gemeenschap te zijn. Zij verliezen hun tot nu toe door hun ambt verzekerde dagelijkse brood. Een levenspositie prijsgeven, arm en vijandig behandeld worden en een onzekere aardse toekomst tegemoet gaan is een van de grootste offers, die een mens kan brengen. Niet velen brengen het. Liever doen zij afstand van de waarheid.

Daarom begaven ook de joodse priesters zich in zo'n verbitterde strijd tegen Christus en zijn leer. Zij vreesden voor hun bestaan. Zij onderzochten niet vooraf de door Christus verkondigde waarheden op hun juistheid, maar slingerden hun dodelijke haat naar hem, die door zijn leer het volk afkerig van hen maakte en hen daardoor van hun invloed op de massa dreigde te beroven. Daarom moest Hij sterven. En de vloek, de verbitterde tegenstander van de waarheid, de waarheidszoekers en de waarheidverkondigers te zijn, rust tot heden op het priesterdom van alle godsdiensten. Met vuur en zwaard heeft het millioenen mensen vermoord onder de uiterlijke schijn van strijd tegen de ketterij, zoals ook het joodse priesterdom zich bij Christus achter de aanklacht verschool 'Hij heeft God gelasterd'. De ware reden echter was zowel toen als in de latere tijden de vrees voor het verlies of de beperking van aardse invloed, wereldse eer, ambten en inkomsten. Natuurlijk waren en zijn er uitzonderingen, thans wellicht meer dan vroeger. Maar deze Nicode-muszielen kunnen het doodsoordeel van de huidige geestelijke leiders over de waarheid evenmin verhinderen als de eerste Nicodemus dit kon.

Het hedendaagse priesterdom zal daarom niet alleen mijn boek afwijzen, maar ook weigeren de inhoud op de wijze zoals het boek aangeeft op zijn juistheid te onderzoeken. En toch is het een weg, die iedereen met een goed geweten kan volgen. Of is het misschien iets verwerpelijks als iemand, hetzij geestelijke of leek, alleen of met anderen een persoonlijke godsdienstoefening in zijn huis houdt, zich daarbij met gezang en gebed tot God wendt en van hem de vervulling van Christus' belofte afsmeekt: `Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoe veel te meer zal uw Vader vanuit de hemel een heilige geest zenden aan degenen, die hem daarom vragen' (Luc. **I I :** I3).

Is het misschien een zonde tijdens zulk een godsdienstige bijeenkomst de waarheid van de heilige geschriften door te lezen, ze met anderen te bespreken en om te bidden om het juiste inzicht? Is het een zonde als geestelijke gemeenschap elkaar op de wijze van de eerste christenen de handen te reiken en in innerlijke aandacht zijn geest op het hogere te richten, aards falen betreurend, en elkaar vergevend, en God om hulp en om de geest der waarheid te bidden, die Christus toch zijn volgelingen

heeft beloofd? Is er ergens iemand, die dit niet met een goed geweten zou kunnen meemaken?

Meer verlang ik niet. Een andere weg ging ook ik niet, toen mij deelachtig werd wat in mijn boek wordt besproken. Geen bijzondere voorrechten

werden mij verleend. Ik ontving alleen wat iedereen ontvangt, die het oprecht zoekt. Velen zullen langs deze weg misschien nog veel meer ontvangen dan ik.

Het feit, dat de dingen, die ons Tangs deze weg gebracht worden, ons zo ongelooflijk voorkomen is geen reden de aangegeven weg niet te Betreden. Want God stelt ons toch uitdrukkelijk het ongelooflijke in het vooruitzicht, met de woorden : `Vraag mij en ik zal je antwoorden en je bekend maken met grote en ongelooflijke dingen, waarvan je tot nu toe niets hebt geweten' (Jer. 33:3)

Pasen *1932* *De schr~ver*

Eerste deel

Persoonl~ke ervaringen op het gebied
van de mededelingen van geesten

MIJN EERSTE SCHREDE OP DE WEG NAAR HET CONTACT MET DE GEESTENWERELD

Zo dacht ik aus na om dit te begr~pen;
maar het was te moeil yk voor rn~n begrip,
totdat ik in verbinding kwam met God's
geestenwereld (Psalm 73: 16-17).

Het was in de nazomer van 1923. Ik was toen katholiek priester van een kleine plattelandsgemeente. Daarbij had ik de leiding van een liefdadigheidsvereniging, waarvan de zetel in een nahurige stad was gevestigd. Twee maal per week ging ik naar dat bureau om de werkzaamheden te verzorgen.

Op zekere dag kwam er een man bij mij, die mij vroeg: 'Hoe denkt u over het spiritisme?' Nog v66r ik kon antwoorden, vertelde hij mij van zijn ondervindingen. Hij woonde wekelijks met een kleine kring een soort godsdienstoefening bij. Men bad, las in de Heilige Schrift en besprak het gelezene. Onder de aanwezigen bevond zich ook een jongen van ongeveer 16 of 17 jaar. Hij kwam uit een eenvoudig gezin, had een middelmatige schoolopleiding genoten en was leerjongen in een partikulier bedrijf. Op die bijeenkomsten viel hij plotseling als dood voorover, werd echter direct weer, als door een onzichtbare kracht met rukken opgericht, zat dan met gesloten ogen en deed de aanwezigen wonderbaarIijke mededelingen. Ook beantwoordde hij de vragen, die men hem stelde, maar op zuiver materialistische vragen weigerde hij het antwoord. Aan het einde van zijn mededelingen viel hij weer voorover en dan kwam hij onmiddellijk tot zichzelf. Van wat er was gebeurd en wat hij had gesproken wist hij niets. De jongen was gezond en vrolijk en voelde geen nadeel, geen hoofdpijn, noch

enig ander onbehagen na deze gebeurtenis.

De man besloot zijn mededelingen met de woorden: `Nu wilde ik van u weten, hoe u over deze zaak denkt. Maar voordat u uw oordeel geeft, verzoek ik u, zelf aan zo'n bijeenkomst deel te nemen, zodat u zich persoonlijk van de gebeurtenissen kunt overtuigen. Daarbij heeft u dan de gelegenheid, zelf aan de jongen vragen te stellen.'

Met grote aandacht had ik naar zijn verhaal geluisterd. Wat moest ik daarop antwoorden? Van het zogenaamde 'spiritisme' wist en begreep ik niets. Wel had ik er hier en daar in dagbladen iets over gelezen. Het waren berichten over ontmoetingen van media of dergelijke spiritistische

bedriegerijen, dus over het algemeen niets gunstigs. En nu zou ik mij als ernstig mens, en zelfs als geestelijke, op dit gebied begeven en mij aan het gevaar blootstellen, mij belachelijk te maken? Dat kon ik niet. Wel vond ik het aanlokkelijk uit zuiver wetenschappelijk oogpunt, de zojuist gehoorde merkwaardige verschijnselen te onderzoeken, als ik dat alleen en in mijn studeerkamer had kunnen doen. Maar om naar vreemden te gaan en mij bloot te stellen aan kletspraatjes, dat wilde ik niet.

Daarom antwoordde ik mijn bezoeker oprecht, dat ik geen persoonlijke ervaring had omtrent het `spiritisme', en over wat hij had ondervonden niet kon oordelen. Ook maakte ik ernstig bezwaar tegen zijn uitnodiging deel te nemen aan de samenkomst, zoals hij die beschreef. lk moest rekening houden met mijn 'zwarte rok' en ervoor zorgen, niet openlijk als 'spiritist' te worden gebrandmerkt, want mijn deelneming aan deze zittingen zou ongetwijfeld spoedig algemeen bekend worden.

De man wilde mijn bezwaren niet aanvaarden en antwoordde: 'Dit is een zeer gewichtige zaak, waarvan u als geestelijke en als iemand, die in het openbare leven staat, op de hoogte behoort te zijn. Naar mijn mening heeft u ten minste de plicht om te onderzoeken en zich na een diepgaand en onpartijdig onderzoek een oordeel te vormen. Men zal u wellicht telkens over deze dingen vragen stellen. En aan wie anders zullen wij leken om opheldering vragen dan aan de geestelijke leiders die, zoals wij vertrouwen, ons de volle waarheid zeggen? Doodzwijgen kunnen wij deze dingen toch niet meer. Ook in Duitsland neemt het aantal spiritistische kringen van dag tot dag toe. Men vindt ze zeker in elke grotere plaats. lk weet wel, dat de kerken het spiritisme als bedrog of duivelswerk opzij trachten te schuiven, maar daarmee wordt de vraag niet opgelost.

Als u onaangenaamheden vreest, is deze angst ongegrond, uw deelname aan onze bijeenkomsten zal volstrekt geheim blijven. Want de enkele deelnemers zijn personen, die kunnen zwijgen en alles zullen vermijden wat u zou kunnen schaden. Dus u kunt gerust toestemmen.'

Tegen de waarheid van deze uiteenzetting kon ik weinig inbrengen. De man had gelijk. Wanneer wij geestelijken, die voorgeven de leraren en leiders van het volk te zijn, weigeren om een persoonlijk onderzoek in te stellen naar de waarheid van dergelijke verschijnselen, wie anders zou dit dan doen? Wie zou een grotere belangstelling kunnen hebben dan juist de geestelijken van

alle godsdiensten? Want als het spiritisme zou bewijzen een bron van waarheid te zijn, is dit voor alle godsdienstige gemeenschappen van de diepste betekenis.

Na enige aarzeling verklaarde ik mij bereid, de volgende zondagavond aan de zitting deel te nemen.

De volgende dagen waren mijn gedachten steeds met dit geval bezig.

5

Half en half speet het mij zeer de uitnodiging te hebben aangenomen, want de onaangenaamheden die daaruit konden voortvloeien schenen mij, hoe langer ik erover nadacht, steeds groter toe.

Met spanning wachtte ik op de volgende zondag.

Na afloop van de namiddagdienst ging ik stadswaarts. Op het kantoor van de liefdadigheidsvereniging wilde ik nog enige dringende zaken afdoen, voordat ik naar de bijeenkomst ging. In mijn zak had ik een papiertje met de vragen welke ik die avond aan de jongen wilde voorleggen. Deze konden slechts door langere uiteenzetting worden beantwoord. Zij waren ontsproten aan de godsdienstwetenschap.

Ik zelf was niet in staat ze te beantwoorden, en ik wilde alleen maar te weten komen welke uitleg de jongen daaraan zou geven.

Op het kantoor vond ik een brief van de man, die mij had uitgenodigd. Daarin deelde hij mij mede, dat de bijeenkomst niet bij hem thuis zou plaatsvinden, zoals was afgesproken, maar bij een andere familie, waarvan hij het adres opgaf. Zo was het bepaald.

Deze onverwachte verandering verbaasde mij. Ik werd wantrouwig. Wilde men misschien een spelletje met mij spelen? De familie, waar nu de bijeenkomst plaats zou vinden, kende ik zelfs niet van naam. Moest ik mij in een voor mij geheel vreemd gezin aan pijnlijke verrassingen blootstellen? Misschien was de hele opzet een val om mij erin te laten lopen. Mijn besluit was genomen: `Je gaat.er niet heen.'

Opdat men niet tevergeefs op mij zou wachten zond ik door middel van een bode een briefje met de mededeling dat ik niet op de bijeenkomst zou komen.

Het duurde niet lang, of daar kwam hij zelf. Hij smeekte mij toch mee te gaan. Het verzoek tot verandering van de plaats van de bijeenkomst ging niet van hem uit, maar van een andere zijde, waaraan zij gevolg moesten geven. Misschien moest de reden daarin gezocht worden, dat in die andere woning de bijeenkomst minder opvallend kon plaats vinden dan in zijn eigen huis.

Zo ging ik dan toch met hem mee.

Het was half acht toen wij binnenkwamen. 1k werd door de familie vriendelijk begroet en merkte, dat men blij was met mijn komst. Daar de zitting pas om acht uur zou beginnen, had ik voldoende gelegenheid met de jongen te praten, die ook reeds aanwezig was. Door hem een aantal vragen te stellen probeerde ik te weten te komen, hoe het met zijn kennis stond, en ik ontdekte al gauw, dat hij zich in niets onderscheidde van andere middelmatig

ontwikkelde jongens van zijn leeftijd.

Om acht uur begon de zitting met slechts enkele personen. Ik verwon- .derde mij erover, dat men het vertrek niet donker maakte, doch alles

helder verlicht liet. Ik had verwacht, dat dergelijke bijeenkomsten steeds in het donker plaatsvonden.

Men begon met een kort gebed, dat door een der aanwezigen met grote eerbied werd uitgesproken. Inderdaad gaven de deelnemers de indruk zeer ernstig te zijn en in innerlijke bezinning verzonken.

Nauwelijks was het gebed geeindigd of de jongen viel met een plotselinge ruk en onder het luid uitstoten van zijn adern voorover, zodat ik ervan schrok. Hij zou zeker op de grond zijn gevallen, als de armleuning van de stoel, waarop hij zat, hem niet had tegengehouden. Het duurde slechts enkele seconden, waarna hij als door een onzichtbare hand geholpen met rukken overeind kwam en met gesloten ogen bleef zitten. Ik voelde mijn hart sneller kloppen in gespannen verwachting van de dingen die nu zouden komen.

'God zij met u!' - begon hij en wendde zieh direct tot mij met de vraag: 'Waarom ben je hierheen gekomen?' Ik was verbaasd dat hij mij met het vertrouwelijke `je' aansprak. Dat zou de jongen in normale toestand nooit hebben durven zeggen.

'Ik ben gekomen om de waarheid te zoeken,' antwoordde ik. - `1k vernam, wat hier plaats vindt, en wilde zelf onderzoeken of het hier gaat om waarheid of bedrog.'

'Geloof je in God?' - vroeg hij verder, maar voegde er direct aan toe: `1k weet, dat je in God gelooft, maar een andere vraag zou ik je willen stellen : `Waarom geloof je in God?' -

Deze vraag kwam zo onverwacht, dat ik niet wist, wat ik moest antwoorden. Ook voelde ik mij verward. In deze verwarring beantwoordde ik zijn vraag zo onbeholpen, dat ik zelf ontevreden was met mijn eigen antwoord.

`Van jou had ik een beter antwoord verwacht,' zei hij rustig. Als een klinkende oorvijg werkten deze afkeurende woorden op mij. 1k was gekomen om hetgeen hier voorviel als bedrog te ontmaskeren en daar zat ik al na de eerste minuten als de beschaamde.

'Op de vraag, die je zo onbevredigend hebt beantwoord, zullen wij later nog terugkomen,' - zei hij op zachte toon. `En nu is het jouw beurt vragen aan mij te stellen. Ik zal ze je beantwoorden voor zover ik dat mag. Je hebt toch een lijst met vragen opgeschreven, waarop je van mij een antwoord wilt hebben. Neem het briefje met de vragen.uit je zak!'

De aanwezigen zagen mij verbaasd aan, daar niemand van dit briefjewist. Mijn eerstevraag luidde : `Hoe komt het, dat het christendom op de hedendaagse mensheid bijna geen invloed meer schijnt uit te oefenen?'

Zonder een ogenblik te aarzelen of na te denken begon hij zijn uiteenzetting. De door de aanwezigen tussendoor gestelde vragen en geuite tegenwerpingen tijdens zijn voordracht beantwoordde hij met verba-

zingwekkende eenvoud en helderheid. Volgens mijn stenografische aantekeningen zei hij het volgende:

`De leer van Christus is in de tot u gekomen oorkonden niet in haar gehele omvang en ook niet in haar oorspronkelijke zuiverheid en duidelijkheid behouden gebleven. Uit wat je het Nieuwe Testament noemt, zijn verschillende belangrijke stukken weggelaten. Zelfs gehele hoofdstukken werden eruit verwijderd. Wat je nog bezit zijn verminkte afschriften. De oorspronkelijke zijn je onbekend, zodat de verminkingen van de oertekst niet ontdekt kunnen worden. Zij, die hiervan de schuld zijn, zijn door God zwaar gestraft.'

Toen vroeg een der aanwezigen, wie het dan is geweest, die zich op deze wijze aan de Heilige Schrift heeft vergrepen.

'Dat is jullie zaak niet' - was zijn korte antwoord. 'Het moet jullie genoeg zijn te weten, dat het is gebeurd en dat God de daders heeft gestraft. Wat heb je eraan de namen te horen? Jullie zoudt deze toch alleen gebruiken, om over hen te oordelen en je weet, dat je over je medemensen niet zult oordelen. God oordeelt! - dat is voldoende.'

'Ook een brief van de apostel Paulus, aan alle christengemeenten gericht, is vernietigd. Daarin heeft hij die passages uit zijn vroegere brieven, die tot misverstanden hadden geleid, uitvoerig verklaard. Deze verhelderingen pasten echter niet bij vele onjuiste leerstellingen, die later in het christendom waren ingeslopen.'

Hier onderbrak ik hem met de vraag, wanneer dan de eerste van de juiste leer afwijkende meningen in het christendom zijn ingedrongen. Hij antwoordde: `In geringe mate reeds in de eerste christelijke eeuw. Je weet toch, dat reeds ten tijde van de apostelen vele meningsverschillen in de christelijke gemeenten optraden. Later slopen er nog veel foutieve menselijke meningen en dogma's in, die niet met Christus' leer overeenstemden. Als je de volledige en onvervalste tekst van de leer van Christus had, zou er menige last van jullie schouders worden afgenomen, die er door menseri in naam van de godsdienst en van het christendom werd opgelegd. Menige leerstelling, die men jullie wil doen geloven, ofschoon zij volgens jullie verstand onaannemelijk is, zou vervallen, omdat zij als onwaar werd herkend en je zoudt weer kunnen ademen als vrije kinderen Gods. Zo voelen millioenen mensen, dat veel van wat het huidige christendom hun leert, niet juist kan zijn. Uit gewoonte hangen zij het weliswaar uiterlijk aan, maar een ware innerlijke overtuiging is er niet.'

`Velen belijden het hedendaagse christendom zelfs niet uiterlijk. In plaats van het onzuivere erin te verwerpen, schudden zij het gehele christendom en het geloof in God van zich af, omdat zij menen, dat het alles tezamen hangt. En dat is heel erg.'

'Toch komt de tijd, waarin de leer van Christus in haar volle zuiverheid

en waarheid weer aan de mensheid zal worden teruggegeven. Op welke wijze dit gebeurt behoeven jullie thans nog niet te weten.'

'Maar ook hetgeen er van de oorkonden van het Nieuwe Testament is

overgebleven heeft op vele plaatsen veranderingen ondergaan. De overschrijvers veranderden woorden en zinsdelen, lieten op de ene plaats een woord weg en voegden op een andere een woord bij, waardoor de zin van de tekst veranderd werd al naar gelang het met hun doeleinden strookte. Meestal wilden zij voor de geloofsopvattingen van hun tijd ook in de bijbel een bewijsstuk scheppen en zij grepen naar het middel van de vervalsing. Zij waren zich soms niet eens bewust van het grote onrecht dat zij deden. Zij geloofden veeleer daarmee de godsdienst een dienst te bewijzen. Zo werd het volk misleid en velen voelen in hun diepste innerlijk niet op de juiste weg te zijn, al is het hun ook niet mogelijk, daaromtrent klaarheid te verkrijgen. De noodlottige gevolgen daarvan zijn, dat een zo ontworteld christendom geen vruchtbare werking meer kan uitoefenen, want iedere twijfel aan de waarheid belemmert haar uitwerking.'

`Mag ik vragen' - zei ik beklemd - 'mij een plaats in het Nieuwe Testament te noemen, waar door verandering of weglating van een woord de zin van de tekst opzettelijk werd vervalst?'

'Het is nu wel niet het juiste ogenblik' - antwoordde hij - 'waarop ik op deze vervalsingen in het bijzonder wens in te gaan, want ik wilde dit later doen, als ik je de samenhang van de bijbel verklaar. Toch wil ik aan je verzoek voldoen door twee plaatsen aan te wijzen: een plaats waar een woord door een ander werd vervangen en een, waar een woord werd weggelaten.'

`Je kent de uitroep van de apostel Thomas volgens de woorden van de tegenwoordige bijbel: 'Mijn Heer en mijn God!' (Job. 20:28) - In werkelijkheid gebruikte hij echter de uitdrukking, die de apostelen steeds tegenover Christus aanwendden: 'Mijn Heer en Meester!' Het woord 'Meester' heeft men later vervalst door het woord 'God'. Tot welk doel dit geschiedde zal ik jullie bij een andere gelegenheid verklaren.'

'Een plaats waar een woord werd weggelaten en waardoor de gehele betekenis werd veranderd zal je zeker bijzonder interesseren. Je bent katholiek priester. Je meent de macht te hebben zonden te vergeven. Welke plaats in het Nieuwe Testament neem je als bewijs dat aan de priesters zulk een macht werd overgedragen?'

Ik haalde de tekst aan: 'Zo gij iemands zonden vergeeft, dien worden zij vergeven' (Joh. 20:23). Hij verbeterde mij door die tekst woordelijk weer te geven: 'Wanneer u de zonden van anderen vergeeft, worden zij hun vergeven.' - en ging dan verder:

`Hetwoord, dat je met 'hun' vertaalt, betekent in het Grieks ook `zelf

Nu stond vöör dit woord `zelf in de oorspronkelijke tekst nog het woord `u'. Dat, wat je dus nu met 'hun' vertaalt, betekende in werkelijkheid `uzelf'. In de oorspronkelijke tekst luidde deze plaats dus woordelijk: 'Wanneer u de zonden van anderen vergeeft, worden zij u zelf vergeven.' Je begrijpt wel, wat voor misvorming van de betekenis er door het weglaten van het woord `u' is ontstaan. Christus zegt op deze plaats niets anders dan wat Hij op vele andere plaatsen heeft uitgesproken, namelijk 'Gij zult uw medemensen de fouten en

zonden die zij tegen u hebben begaan van harte vergeven, opdat gij van God voor uw eigen zonden vergeving ontvangt.' `Vergeef ons onze schuld, zoals ook wij vergeven onze schuldenaren.' Vergiffenis schenken is het moeilijkste in je leven. Daarom krijg je daarvoor een bijzondere hulp van God. Christus zegt ook op dezelfde plaats: 'Ontvangt een Heilige Geest!' Wanneer gij van anderen de zonden vergeeft, worden zij aan jezelf vergeven. Als gij ze echter vasthoudt, namelijk in je hart, dan zullen ook de jouwe worden vastgehouden, namelijk door God. -

Heb je dat begrepen?' -

Zeer terneergedrukt en nadenkend antwoordde ik met een zacht `ja' en voegde er meteen aan toe: 'Dan heeft het dus volgens uw opvatting geen waarde, dat ik als priester de biecht afneem, als ik geen vergiffenis kan schenken? Ik behoorde mij derhalve geheel van deze zaak terug te trekken.'

'Dat hoeft niet' -hernam hij. `Daar de tot je kerk behorende christenen menen, dat zij door aan de priesters te biechten vergeving van hun zonden krijgen, kun je deze bekentenis gerust aanhoren, zoals je ambt je dit voorschrijft. Het is toch niet verkeerd of door God verboden een mens zijn zonden te bekennen. Maar je moet niet geloven, dat je de zonden van de biechtelingen in plaats van God kunt vergeven.'

`Je taak kan alleen zijn, door onderricht, vermaning, door met hem te praten en hem innerlijk op te heffen, de zondige gezindheid uit het hart van de biechtende uit te bannen, zodat hij innerlijk veranderd naar huis gaat en in zijn daden zich een ander mens toont. Het biechten en vrijspreken uit sleur is niet alleen doelloos, maar een ontwijding van de gedachte van de verzoening met God.'

`Door je vragen er tussendoor ben ik van mijn onderwerp afgedwaald. Ik wil daarmee nu verder gaan.'

`Al is ook veel van Christus' leer in de tot jullie gekomen afschriften van de oude oorkonden opzettelijk weggelaten of door vervalsingen veranderd, toch blijft er nog zoveel over, wat juist is, dat de mensen bij navolging van dit juiste nader tot hun God zouden kunnen komen. Maar helaas kunnen zij het juiste niet van het onjuiste onderscheiden.'

`De grondslag van Christus' leer is volgens zijn eigen woorden : `Heb

God lief boven alles en je naasten als je zelf!' `Wie dat opvolgt heeft de gehele christelijke wet vervuld. Alle andere waarheden zijn slechts aanvullingen van deze grondwaarheid en richtsnoeren voor haar uitvoering in het leven van ieder mens.'

`En nu kom ik tot de laatste, niet minder gewichtige reden, waardoor het christendom geen invloed meer schijnt uit te oefenen op de hedendaagse mensheid.'

'Het volk ziet bij zijn geestelijke leiders niet de praktische navolging van hetgeen het christendom leert en wat zij zelf prediken. Dit geldt voor de geestelijken van alle christelijke godsdiensten. Er zijn uitzonderingen, maar die zijn naar verhouding zeldzaam. Waar zijn de geestelijken, die u naast Christus zoudt kunnen stellen zonder dat zij moesten blozen? Hoevelen zijn

er die leed, armoede en gebrek met hun broeders en zusters delen? Hun gemeenteleden zijn toch hun broeders en zusters. Dienen zij deze, zoals Christus vermaant, - of is het niet veeleer een over hen heersen en hen uitbuiten? Doen zij iets voor niets? Laten velen zich zelfs niet voor het bidden betalen?'

`En wat overigens hun levenswandel betreft! Maar daarover wil ik nu niets zeggen. Over dit punt zal ik eens met je alleen spreken.'

Bij deze woorden wendde hij zieh tot mij en vervolgde:

`Je wilt morgen naar je familie reizen. Deze reis heeft geen haast. Blijf morgen nog hier en kom morgenavond om half acht weer hierheen. Dan spreken wij alleen met elkaar. Zeg daarom aan deze jongen, door wie ik spreek, zodra hij tot zichzelf komt dat hij morgenavond om half acht hier moet zijn.'

Hij eindigde de bijeenkomst, terwijl hij bad in een vreemde taal en de handen in zegenende houding ophief met de woorden: 'Weest gezegend in de naam van God! - Goedenavond!'

Na deze groet viel de jongen voorover zoals bij het begin van de zitting, opende zijn ogen en keek verwonderd rond. Hij begreep niet, dat het al zo laat was. Van al het gebeurde wist hij niets. Hij zei, het gevoel te hebben als had hij lang en heerlijk geslapen. Hij voelde zieh zeer opgefrist en goed.

Toen ik hem zei de volgende avond om half acht weer hier te zijn verklaarde hij, dat hem dat niet mogelijk was. Ze hadden morgen een belangrijk werk af te maken en het zou zeker negen uur worden, voordat hij weer thuis kon zijn. Dat was gisteren al zo door zijn baas geregeld.

Toch nam ik mij voor, mijn reis uit te stellen en de volgende avond op de aangegeven tijd hier weer aanwezig te zijn.

Toen ik na afloop van de zitting naar huis wandelde was het mij, alsof ik uit een zware droom ontwaakte. De maan goot haar zilveren schijn over de daken en de sterren schenen zo rustig in de heldere nacht.

Persoonl~ke ervaringen II

In mij sloegen echter de vlammen van mijn gedachten bergenhoog op. Ik was mij ervan bewust dat dit vuur reeds de boeken omgaf, waarop mijn geloofsgebouw tot nu toe rustte.

Wie sprak de waarheid? Het geloof waarvan ik priester was, of de stern, die door deze jongen had gesproken? Of was het misschien de jongen zelf, die dit alles tezamen flanste en voor ons komedie speelde?

De jongen uit zich zelf? - Neen, dat was uitgesloten. Dat te geloven was mij nog onmogelijker dan het hechten van geloof aan alle geloofsartikelen van de wereld tezamen. Nu had ik hier en daar wel eens iets gelezen over 'helderziendheid, onderbewustzijn, gedachtenoverdracht', maar ook daarmede kon ik in dit geval niets beginnen. Ik besloot rustig verder te onderzoeken. De zaak was te belangrijk voor me om ze eenvoudig opzij te schuiven. Er was geen 'terug' meer voor mij. Ik moest de volle waarheid weten. Misschien zou de volgende bijeenkomst mij reeds een stap verder brengen.

De weg tot de waarheid heb ik gekozen, uw geboden mü voor ogengehouden (Ps. 119,8o).

Na een tamelijk slapeloze nacht trachtte ik me de volgende dag door ingespannen arbeid op het kantoor van de liefdadigheidsvereniging van alle kwellende gedachten los te maken.

Even vöör half acht was ik weer in het huis, waar de vorige avond de bijeenkomst had plaatsgevonden. Tot mijn grote verrassing was ook de jongen reeds aanwezig. Hij vertelde mij, dat zijn baas 's middags om vier uur met de boodschap was gekomen, dat hij van plan was veranderd en dat het werk, dat die avond door overwerk zou worden afgemaakt, tot de volgende morgen was uitgesteld.

Ik was met de jongen alleen. Toen de klok half acht sloeg viel hij op dezelfde manier, zoals de vorige dag, in die voor mij onverklaarbare toestand, groette weer met de groet 'God zij met u', gaf mij de hand en zei : Ik ben blij, dat je hier gebleven bent, want ik heb je veel te zeggen. Allereerst moet ik echter nog het laatste punt van mijn voordracht van gisteravond beeindigen. Ik heb je toch gezegd, dat ik daarover slechts wilde spreken als wij beiden samen waren.'

En nu schetste hij een beeld van de levenswandel van een groot deel van de geestelijkheid. Diep geschokt en pijnlijk getroffen luisterde ik.

Daarna echter zei hij met grote vriendelijkheid tot mij : Spreek nu eens geheel open en vertrouwelijk tegen mij, want ik weet, dat je sinds gisteren innerlijk geheel ondersteboven bent, en je diep ongelukkig voelt.'

Innerlijk bewogen antwoordde ik met bevende stem: `Je hebt gelijk, mijn gedachten warrelen dooreen. Ik weet niet, wat ik van dit alles moet denken. Wees zo goed en onderricht mij over alles, maar zeg mij vöör alles, wie je bent, en hoe het mogelijk is, dat je door deze jongen spreekt.'

`Je hebt gelijk, dat je mij allereerst vraagt, wie ik ben, want het is je plicht om vöör alles de geesten, die tot je spreken, te beproeven of zij door God gezonden zijn, opdat je niet het slachtoffer wordt van boze geesten, die je lichamelijk en geestelijk te gronde richten, je niet de waarheid verteilen, maar leugens, en daardoor je levensweg naar de afgrond voeren. - Ik zweer je bij God, dat ik een goede geest van God ben en wel een van de hoogsten. Behoud mijn naam voor jezelf!'

Toen noemde hij mij zijn naam.

'lk ben het, die je hierheen heb geleid. In opdracht van God wil ik je onderwijzen en jij onderwijst dan weer je medemensen!'

Ik wist niet, hoe ik mij voelde en wat mij overkwam.

`Nu wil ik beginnen' - vervolgde hij - `je te onderrichten over wat hier gebeurt. Je denkt, dat wat je hier waarneemt, iets geheel nieuws en vreemds is. Het is net zo oud als de mensheid. Vanaf de dagen der eerste mensen tot

heden is de geestenwereld met de mensen in verbinding getreden; de goede geestenwereld en zeker ook de boze. Je hebt toch in de oude oorkonden, die je het Oude Testament noemt, vaak genoeg gelezen, dat God tot de mensen heeft gesproken. God sprak tot Adam, tot Kain, tot Abraham, Isaäk en Jacob, tot Mozes en vele anderen. Hoe denk je, dat hij dit deed? God is toch een geest. Een geest heeft echter geen stoffelijke mond en stoffelijke stembanden, waardoor hij op de wijze van de mensen zou kunnen spreken. Hoe sprak God dän tot deze mensen?'

'Ik weet het niet', - antwoordde ik kort.

`En hoe verklaar je het verschijnen van de drie mannen aan Abraham? Deze wist, dat het geen mensen, maar boden van God waren. Toch gaf hij hun voedsel en sprak met hen over de vernietiging van de steden Sodom en Gomorrha. Hoe verklaar je deze gebeurtenissen?'

Ik kon niets antwoorden. Dat alles had ik wel honderdmaal gelezen en aan de kinderen op school onderwezen. Maar hoe het in de bijbel vermelde verkeer van de geesten met de mensen tot stand kwam en geschiedde daarover had ik nog nooit iets gehoord, en ik had mij er zelfs ook geen rekenschap van gegeven.

Hij ging verder met mij een examen over deze dingen af te nemen, maar op niets kon ik hem een goed antwoord geven.

`Je weet, dat jullie mensen verschillende middelen hebt om aan hen, die van jullie verwijderd zijn, iets mede te delen. Je schrijft hun brieven, telefoneert of telegrafeert hun, en tegenwoordig gebruikt men zelfs de ethergolven van de radio. -Zo heeft de door de materie van jullie gescheiden geestenwereld ook verschillende middelen om met jullie op een voor jullie waarneembare wijze in verbinding te treden.'

'Maar jullie hedendaagse mensen denken over deze dingen niet na. Je leest dat alles, maar laat het daarbij.'

'Neem de geweldige geschiedenis van Mozes! Daar vind je, dat de 'engel des Heren' uit het brandende braambos spreekt; dat God dag aan dag Mozes aanwijzingen geeft, hoe hij moet handelen; dat de 'engel des Heren' vöör het volk Israel uittrekt in een wolkenzuil en daaruit spreekt; dat Mozes God om leiding vraagt zo vaak hij wil en dat God hem antwoordt.'

'Maar ook het volk kon aan God vragen. Het gebeurde in de vöör

het kamp gelegen openbaringstent (tabernakel), waarin Jozua, de dienaar van Mozes, steeds aanwezig moest zijn, en die hij om die reden niet mocht verlaten. - Denk er nu eens over na, waarom de jonge Jozua steeds in de tent moest blijven! Hield dat soms verband met het vragen aan God?'

Daar schoot als een bliksemflits het antwoord door mijn gedachten en ik antwoordde vlug:

'Het was dus met Jozua net als met deze jongen hier. Zoals je het lichaam van deze jongen zelf gebruikt om met mij te spreken, zo bediende destijds de geestenwereld zich van dat van Jozua?'

`Je hebt het goed begrepen' - zei hij.

`Nu moet je goed onthouden, dat het in zeer zeldzame gevallen God zelf was, wanneer er in de bijbel staat: 'God sprak!'; want God spreekt in de regel door middel van zijn geestelijke boodschappers.'

'Ook moet je niet denken, dat de geestenwereld zich steeds van een mens bedient, wanneer ze tot jullie wil spreken. Er zijn vele middelen voor de geesten om zich voor jullie verstaanbaar te maken.'

'Zo lees je, dat God door de `wolkenzuil' sprak. In heel veel gevallen werd het verkeer met de geesten door de gave van 'helderziendheid' en `helderhorendheid' van sommige mensen tot stand gebracht. Het spreken van God met Adam en Eva en ook met velen uit latere tijden voltrok zich langs de weg van helderhorendheid.'

'Dan was er nog een middel, waarvan de Israelieten zich vaak bedienden om God te raadplegen. Dat was het 'borstschild' op het kleed van de hoge priester, dat daarom ook de naam droeg van `orakelschild !' Over het nauwkeurige verloop van deze wijze van vragen aan God zal ik je later uitvoerig onderwijzen.'

`Echter niet alleen in het Oude Testament vond dit verkeer met de geesten plaats, maar in evenzo ruime mate in het Nieuwe Testament. Alle Evangelien en vooral de geschiedenis van de apostelen bevatten een groot aantal berichten over openbaringen door geesten. - Christus zelf heeft allen, die wilden geloven, plechtig beloofd, dat hij God's geesten zou zenden. De gebeurtenissen tijdens de godsdienstige bijeenkomsten van de eerste christenen, waarvoor jullie nu geen verklaring meer kunt vinden, waren niets anders dan een komen en gaan van de geestenwereld. Zij sprak door een van de aanwezigen in een vreemde taal, door een ander in hun moedertaal, aan een derde gaf zij de kracht om zieken te genezen, en aan weer anderen schonk zij andere gaven, al naar gelang van hun geschiktheid als werktuig in de hand van de geestenwereld. Dat was toen iets alledaags en het werd als vanzelfsprekend beschouwd.'

`Denk niet, dat het verkeer met de geestenwereld is geeindigd in de eerste christelijke tijd, zoals de kerken willen doen geloven. Integendeel,

het moet en zal in alle tijden blijven bestaan, want het is de enige weg, waardoor je de waarheid kunt vernemen.'

'Het hangt ongetwijfeld van de mensen af, of zij met God's geesten in verbinding komen, of niet. Ook tijdens het Oude Verbond waren er tijden, waarin het verkeer van de goede geestenwereld met de mensen nagenoeg geheel ophield. Het waren de tijden van vervreemding van God.'

'Ook thans zijn de mensen, ondanks de vele godshuizen, die men bouwt, voor een zeer groot deel van God afgevallen en zijn ze tot het kwade afgezakt. Als de huidige mensheid God innerlijk weer zo nabijkomt, zoals in vele tijden van het Oude Verbond en in de eerste christelijke tijd, dan zullen alle zo wonderbaarlijk schijnende dingen zich weer voordoen, die over die tijden zijn vermeld, want het is dezelfde God, toen en nu. Hij heeft zijn schepselen heden even lief als toen, zonder aanzien des persoons.'

`Deze algemene lessen zijn voor heden genoeg. Over de bijzonderheden

van het verkeer tussen de geesten en de mensen zul je, in de loop van de tijd nauwkeuriger worden ingelicht, wanneer je bereid bent om je te laten onderrichten en de taak op je te nemen, die je is toegedacht. Gedwongen word je niet. Je hebt je vrije wil. Je kunt het gebodene aannemen en de waarheid getuigen - of het afwijzen en je eigen weg verder gaan, zoals voorheen. Ben je bereid het aan te nemen, dan zul je zeker grote aardse offers moeten brengen. Je zult vervolging moeten lijden terwille van het recht en de waarheid. Maar de vrede zul je vinden. - Wijs je echter het aangeboden geschenk van God af, dan heb je daarvoor de verantwoording te dragen. Beslis zelf. Het een of het ander!'

`Je moet niet blindelings alles aannemen, maar je moet onderzoeken, of het de waarheid is, of dat je iets wordt wijsgemaakt met een goochelspel van de boze. Je mag niet tevreden zijn met wat je van mij hoort. Je moet ook door eigen aanschouwing op dit gebied ervaringen opdoen, onafhankelijk van wat je hier leert.'

'Daarom zou ik je tenslotte willen vragen : zoek in je gemeenschap enige personen, die van dergelijke dingen nog niets weten. Houd met hen wekelijkse samenkomsten op een bepaald uur met gebed en verklaring van de Schrift, zoals het bij de eerste christenen gewoonte was. Zie dan goed toe op alles, wat daar zal geheuren. Op die manier heb je de gelegenheid, het daar beleefde te vergelijken met wat je hier ziet en hoort.'

'Daarbij moet je het zo regelen, dat je elke zondagavond om acht uur hier in deze krieg bent, zodat ik met mijn onderwijs verder kan gaan !'

Ik ben gaarne bereid' - zei ik - 's zondags hierheen te komen, zo

vaak het mij mogelijk zal zijn. Maar ik kan niet besluiten, ginds in mijn dorp uit die eenvoudige boerenmensen enige personen voor zulk een bijeenkomst uit te zoeken. Dat zou in dat kleine dorp een groot opzien baren, waarvan de gevolgen niet te overzien zijn. Bovendien zou ik ook niet weten, wie ik daarvoor zou kunnen nemen.'

`Als je er slechts toe wilt besluiten, dan zal al het andere wel terecht komen,' - antwoordde hij op mijn tegenwerpingen. `Je behoeft het niet te doen. Alles is je eigen, vrije wil. Toch moet ik het je aanraden. - En nu wil ik eindigen.'

Zijn handen, evenals de vorige dag, zegenend opheffend, sprak hij de volgende woorden: 'God behoede je! Hij moge je de kracht geven, zijn wil ten uitvoer te brengen! Amen. - Goedenavond!'

De jongen viel nu weer voorover en kwam na enige ogenblikken weer tot zich zelf. Van al het gebeurde wist hij niets.

Alle pogingen om van het gebeurde een natuurlijke verklaring te geven, moest ik als ontoereikend verwerpen. Ze waren niet voldoende om ook maar een gering deel van het beleefde begrijpelijk te maken.

Wat mij vooral met onweerstaanbare kracht innerlijk gevangen hield, was de rustige helderheid en de overtuigende logica van wat ik hier voor de eerste maal hoorde. Alleen de waarheid kon zo'n grote invloed uitoefenen. Ik had de kracht niet om mij eraan te onttrekken, zelfs als ik het had geprobeerd.

Zoveel van wat ik in de bijbel tot nu toe niet had begrepen, werd mij nu duidelijk.

Bovendien stond ik pas aan het begin. Een volledig onderwijs over de samenhang van alles was mij in het vooruitzicht gesteld. Ik behoefde het aangebodene slechts te aanvaarden. Nog meer! Ik mocht mij niet tevreden stellen met het hier gehoorde. Ik moest ook uit een andere, onafhankelijke bron putten om overtuigd te raken. Ik moest met eenvoudige, onervaren mensen van het platteland, die van 'spiritisme' geen idee hadden, een soort godsdienstoefening houden op de wijze van de eerste christenen, ver van iedere vreemde invloed - in mijn eigen parochie.

Zou ik dat werkelijk wagen? Wat zouden de mensen ervan zeggen? Ik voelde, dat de vrees voor de opinie van mijn medemensen mij te pakken nam. - Zouden mijn eigen gemeenteleden mij niet voor geestesziek houden, als ik iets dergelijks ondernam?- En wanneer de geestelijke overheid daarvan zou koren, zou het mij dan niet mijn ambt kosten? -

Een zware strijd woedde in mij. Naar welke kant moest de beslissing vallen? Want dat ik nu moest beslissen, voelde ik. Nooit in mijn leven heb ik zo innig tot God gebeden als in deze dagen. Tenslotte besloot ik, de gegeven aanwijzingen te volgen, zelfs als het tot het brengen van

de grootste persoonlijke offers zou leiden, zelfs tot het verlies van mijn ambt en mijn middelen van bestaan.

Zo was dus de beslissing gevallen. Daarna werd ik innerlijk volkomen rustig en ik zag met groot vertrouwen de toekomst tegemoet.

DE BEVESTIGING VAN DE WAARHEID

Gü behoort toch tot degenen, die de geestelüke zalving van de waarheid van de heilige ontvangen en daardoor in de gehele waarheid zün ingew~d (i Joh. 2-20).

Zonder aandacht te schenken aan de gevolgen besloot ik, in mijn parochie enige personen uit te zoeken om met hen bijeenkomsten te houden, zoals ik ze in de naburige stad zelf had meegemaakt. Wie ik daarvoor zou uitzoeken, wist ik niet. Er was mij toch gezegd, dat alles in orde zou komen, zodra ik daartoe bereid zou zijn. En zo gebeurde het ook. Ik behoefde de personen niet te zoeken, want zij werden zonder mijn toedoen op een zeer merkwaardige wijze naar mij toegezonden.

Er was in mijn gemeente een invalide vrouw, die gedeeltelijk verlamd was. Ik bezocht haar enige malen per week. Een zuster van haar was in mijn gemeente getrouwd en had vier kinderen tussen 2o en 28 jaar: drie zonen en een dochter.

. Toen ik op een avond bij de invalide vrouw zat te praten, kwam een van de

zoons van haar zuster vragen, of zijn moeder daar was. Er werd hem gezegd, dat zijn moeder hier was geweest, maar weer was weggegaan om een paar boodschappen te doen. Zij zou over een paar minuten weer terugkomen. De jongen ging zitten om op zijn moeder te wachten. Vrij spoedig kwam deze terug en bijna tegelijk met haar kwamen de beide andere zoons, die hun broer kwamen afhalen, want zij hadden met kameraden afgesproken, die avond naar een bepaalde familie te gaan. Enige minuten later kwam ook de dochter binnen. Ze was verpleegster en kwam mij vragen, of er bij een van de zieken 's nachts gewaakt moest worden.

Wij waren toen dus met ons zevenen. Opeens bracht een van de zoons het gesprek op mijn preek van de vorige zondag. Ik had daarin een hoofdstuk uit de bijbel aangehaald, dat hun geheel onbekend was. Nu verklaarde ik aan de om mij heen zittenden uitvoerig die gedeelten van de Heilige Schrift. Allen luisterden met grote aandacht. Toen ik uitgesproken was, merkte een van de zoons op, dat hij het prettig zou vinden, wanneer hij vaker in de gelegenheid gesteld zou worden op deze wijze over vele dingen uit de bijbel opheldering te krijgen.

Ik verklaarde mij gaarne bereid, hier bij hun zieke tante vaker met hen bijeen te komen om vragen te beantwoorden, die zij mij zouden stellen. Op dezelfde manier waren ook de eerste christenen in hun huizen

bijeengekomen ter bespreking van godsdienstonderwerpen. Met vreugde stemden de aanwezigen met mijn voorstel in en wij stelden meteen de avonden voor deze bijeenkomsten vast.

Verschillende avonden waren wij al bijeen geweest, zonder dat er iets bijzonders was gebeurd. Wij begonnen steeds met een gebed. Dan wijdden wij, terwijl wij elkander de handen reikten, enige minuten zwijgend aan de innerlijke gedachte. Hierop volgde een lezing uit de Heilige Schrift met verklaring en bespreking van het gelezene, en de beantwoording van de door de aanwezigen gestelde vragen. Ook overlegden wij tezamen, hoe wij in de noden van de armen in onze naaste en verdere omgeving konden voorzien.

Ik was zeer getroffen door de diepe ernst, waarmee vooral de drie broers de zaak opnamen. Daarbij viel niet alleen mij, maar ook de moeder iets merkwaardigs op : de gelaatsuitdrukking van de drie jongens veranderde en werd veel edeler en mooier. Zelfs vreemden viel dit op. Ook bekende een van de drie, dat hij niet begreep, wat er innerlijk met hem gebeurde. Want als hij op het Land werkte, maande een innerlijke stem hem voortdurend aan om God te loven en te prijzen en hem te danken. Vroeger waren zulke gedachten nooit bij hem opgekomen. En wanneer hij nu met zijn driftig temperament aan een opwelling van toorn toegaf, dan voelde hij zich op hetzelfde ogenblik zo bezwaard, dat hij direct zijn arbeid moest staken om God voor de begane fout vergiffenis te vragen. Eerst daarna kon hij weer blijmoedig verder werken. Voorheen had hij die fout wel dozijnen keren per dag begaan, zonder zich daardoor innerlijk bezwaard te voelen.

Datzelfde gevoel had ook ik sinds de dag, dat ik de eerste bijeenkomst had

bijgewoond in de naburige stad. Fouten en nalatigheden, waarop ik vroeger geen acht sloeg, brandden als vuren in mijn ziel.

Tijdens onze vierde bijeenkomst had ik een tekst uit de bijbel verklaard. Mijn uitleg was dezelfde, zoals die tegenwoordig door alle bijbeluitleggers wordt gegeven. Een andere kende ik niet. Nog had ik mijn uitleg niet beeindigd, toen een van de jongens in een voor mij onverklaarbare opwinding verviel. Met merkwaardig glanzende ogen zag hij mij aan, en ik merkte op, dat hij zich innerlijk tegen iets wilde verweren. Plotseling zich tot mij wendend met een bevende stem, terwijl een siddering door z'n leden voer, zei hij

`Ik kan niet anders. Ik moet u mededelen, dat uw verklaring onjuist is. Ik word gedwongen, de juiste uitleg te geven.'

En toen sprak hij de zinnen uit, die hem als de uitleg van de bijbeltekst innerlijk werden ingegeven. Ze waren zo duidelijk en overtuigend, dat noch bij mij, noch bij de andere deelnemers enige twijfel aan de juistheid mogelijk was.

Wij waren nog niet bekomen van onze verbazing, toen dezelfde jongen uitriep: Ik moet schrijven.'

'Wat wil je dan schrijven?' - vroeg ik.

'Dat weet ik niet, maar een onweerstaanbare drang dwingt mij ertoe. - Geef mij papier en potlood!'

Wij gaven hem beide en dadelijk schreef hij met grote snelheid een folio-blad vol. Alle letters zaten aan elkaar vast, zodat de woorden en zinnen niet van elkaar gescheiden waren. Als ondertekening stond onder het geschrevene het woord: 'Celsior'.

Het stuk bevatte een voor ons belangrijke inlichting.

De jongen vroeg mij, wat het woord 'Celsior' betekende. Ik zei hem, dat het een latijns woord was en zoveel betekende als: `de hogere' of 'een hogere'.

Nu wilde ik van de jongen weten, welke gewaarwordingen hij bij het zojuist beleefde had gehad. Hij antwoordde, dat hij de juiste woorden niet kon vinden om dat uit te drukken. Hij had onder invloed van een macht gestaan, die zo groot was, dat hij zich daartegen niet kon verzetten. Hij had zich met alle kracht verweerd, toen hij mij moest zeggen, dat mijn bijbelverklaring onjuist was, want hijzelf was er vanzelfsprekend van overtuigd, dat mijn uitleg wel juist was. Maar hij werd gedwongen te spreken. Het was, alsof zijn eigen gedachten verdrongen werden en door andere vervangen. Hij was zich ervan bewust, geschreven te hebben, alsook van de inhoud van federe zin, maar alleen gedurende het uitspreken of schrijven van de zin. Was deze ten einde, dan viel de herinnering weg, daar de volgende zin zijn geest volkomen in beslag nam en hij gedwongen werd, deze in woorden uit te spreken of neer te schrijven, zoals die hem werden ingegeven. Hij had bij het schrijven geen acht kunnen slaan op de letters, de spelling, komma's of punten. Na beeindiging van zijn bijbeluitleg en het geschrevene herinnerde hij zich niets meer van de inhoud, zodat het hem onmogelijk was, het gesprokene en geschrevene te herhalen.

We zaten nog te praten over het gebeurde, toen een van zijn broers zei, dat hij niet meer aan de samenkomsten kon deelnemen, omdat hij zijn hoofd niet stil kon houden. Het werd tegen zijn wil in heen en weer gedraaid. Hij deed zijn best er tegenin te gaan, maar zonder resultaat.

Ook ik had dat heen en weer bewegen van zijn hoofd opgemerkt, evenals zijn moeder. Zij keek mij angstig vragend aan. Ik stelde haar en de jonge man gerust door te zeggen, dat zij geen angst behoefden te hebben, want wat wij deden kon niets verkeerds zijn. Wel begrepen wij nog niet wat hier gebeurde, maar het zou ons zonder twijfel spoedig duidelijk worden. Dergelijke verschijnselen hadden zich ook voorgedaan tijdens de bijeenkomsten van de eerste christenen. Als bewijs daarvan

las ik hun het 14e hoofdstuk van de eerste brief aan de Korinthiers voor en verklaarde ik deze zo goed als ik het toen kon.

Voor mij waren de gebeurtenissen van die avond even nieuw als voor de andere deelnemers. Op de bijeenkomsten met de jongen in de stad had ik toch slechts meegemaakt, dat een geest door een volkomen bewusteloos mens sprak. Dat een geest een mens ook bij volle bewustzijn als werktuig kon gebruiken en hem zelfs kon Taten spreken en schrijven, daar had ook ik nog geen ervaring mee. Geheel onduidelijk was het voor mij, wat er gebeurde met de jongen, wiens hoofd heen en weer werd bewogen.

Daarom verheugde het mij, de volgende zondag op de bijeenkomst in de stad om opheldering te kunnen vragen. Daar werd mij het volgende gezegd:

`Maak je niet ongerust, als je niet direct op alle punten de volle waarheid te horen krijgt. Daarvoor is dit onderwerp nog veel te nieuw voor je en er ontbreken je in menig opzicht de juiste begrippen. Maar langzamerhand zal alles je duidelijk worden. - Het gaat net zo met jullie menselijke uitvindingen en ontdekkingen. In het begin houdt men de ontdekte waarheid voor onmogelijk en de ontdekker voor geestelijk niet normaal. Jaren later wordt dezelfde ontdekking algemeen erkend en als iets vanzelfsprekends beschouwd. Wie kon zieh honderd jaar geleden een voorstelling vormen van de moderne vliegtuigen, van telefoon of telegraaf of zelfs van de radio? Als iemand toen gezegd zou hebben, dat er een tijd zou komen, dat men door de lucht zou vliegen, zou kunnen spreken met mensen op verwijderde plaatsen en in eigen huis naar een concert kon luisteren, dat vele honderden uren ver weg werd gegeven, dan had men hem niet ernstig genomen. En juist uw geleerden zouden zieh het meest tegen deze mogelijkheden hebben gekant.'

`Nu is je gezegd, en je beleeft het zelf, dat de geestenwereld met de mensen in verbinding kan treden, zodra de nodige voorwaarden zijn vervuld. De grote massa gelooft dit niet en houdt het voor onmogelijk precies zoals zij vroeger veel voor onmogelijk heeft gehouden, wat heden werkelijkheid is.'

'Ook jullie geleerden willen niet toegeven, dat de geestenwereld op een door de zintuigen waarneembare wijze in je leven kan ingrijpen. En toch voltrekken zieh ook in jullie tijd duizenden gebeurtenissen, die door de geleerden als onweerlegbare feiten erkend kunnen worden en wel als feiten, die alleen door het ingrijpen van de geestenwereld te verklaren zijn. Uw

geleerden zoeken echter andere oorzaken voor dergelijke gebeurtenissen en verwachten van jullie, het onzinnigste en ongelooflijkste te geloven om die feiten 'menselijk' te verklaren, alleen opdat zij niet worden gedwongen om het bestaan van een geestenwereld en een

`gene zijde' aan te nemen. De een doet het, omdat hij een voortleven na de dood ontkent; de ander, omdat hij nog niet de moed opbrengt, als wetenschapsmens het ingrijpen van geesten te erkennen, ofschoon hij er innerlijk van overtuigd is. Zij vrezen, dat hun wetenschappelijke naam eronder zou kunnen lijden.'

'Maar de tijd zal komen, dat ook jullie wetenschap moet erkennen, dat de geestenwereld, zowel de goede als de verkeerde, in je leven en je lot op veelvuldige wijze zichtbaar en voelbaar ingrijpt.'

'Daarom mag je je er niet over verwonderen, als je in deze tijd niet voor normaal wordt gehouden, zodra je zegt met een geest te hebben gesproken.'

Ik verwonder mij er zeer over, dat in deze tijd ook jullie godsdienstige gemeenschappen het geloof aan het ingrijpen van de geestenwereld en zijn verkeer met de mensen afwijzen, of, als zij het toegeven, beweren, dat het alleen de verkeerde geestenwereld is, die zich thans openbaart.'

'Zo'n houding is dwaas, want als thans geen geesten tot jullie kunnen komen, dan was het ook in vroegere tijden niet mogelijk. Dan kunnen ook alle bijbelse verhalen over geestenverkeer naar het rijk der fabelen worden verwezen. Zijn het evenwel alleen kwade geesten, die zich thans melden, dan waren het ook vroeger alleen kwade geesten. Daarmee zouden alle geloven, die op het Oude en Nieuwe Testament zijn gegrond, ineenstorten, want zij beweren toch door geesten hun religieuze waarheden en wetten te hebben ontvangen. Waren het vroeger echter goede geesten, die tot de mensen kwamen, dan is er geen reden te bedenken, waarom zij heden niet meer zouden komen. Het is dezelfde God, die vroeger de goede geesten zond en die ze thans zendt. Zoals Hij toen de mensheid op de goede weg wilde brengen, zo ook nu. Of denkt men soms, dat men tegenwoordig geen onderwijs en leiding van de geesten Gods meer nodig heeft? Meent men misschien, betere en verstandiger mensen te zijn dan die uit oude tijden, en in het bezit van de volle waarheid?'

'Wat je in je parochie hebt beleefd, is een bevestiging van hetgeen je van mij verneemt. Je zult nog veel meer beleven. Heb geen angst voor de jongen, die zijn hoofd niet meer stil kan houden. Aan hem wordt gewerkt en je zult met eigen ogen zien, op welke manier de verschillende 'media' worden gevormd.'

'Het woord 'medium' betekent `werktuig'. Media zijn dus mensen, die door de geestenwereld als werktuig worden gebruikt om verkeer met de mensenwereld mogelijk te maken. Ook Bieren kunnen media zijn, maar deze laten wij voorlopig buiten beschouwing.'

`Als mensen als werktuig van de geestenwereld zullen dienen, hebben zij daarvoor een ontwikkeling nodig, die van de geestenwereld uitgaat.

Zij is van kortere of langere duur, afhankelijk van de personen, en vöör alles van de doeleinden, waarvoor zij zullen worden gebruikt.'

'Over de verschillende soorten media en de bijzonderheden van hun ontwikkeling zal ik je uitvoerig onderwijzen, zodra de tijd däär is. Vandaag vertel ik je daarover slechts zoveel als nodig is om de gebeurtenissen in de volgende bijeenkomsten in je parochie te kunnen begrijpen.

'Daar heb je thans twee soorten 'media', waaraan door de geestenwereld wordt gewerkt. De een is een zogenaamd 'inspiratie-medium'. Hem worden door een geest met zo'n kracht bepaalde gedachten ingegeven, dat zijn eigen gedachten verdrongen worden en hij geheel onder de macht van die geest staat. Van hem ontvangt hij niet alleen de gedachten maar hij wordt door hem ook gedwongen, öf ze uit te spreken, öf ze neer te schrijven. Daarbij behoudt het medium zijn volle bewustzijn. - Dit inspiratie-medium moet nog verder worden gevormd om zijn opnemingsvermogen voor de ingevingen van de geestenwereld te vervolmaken. Er moet nog veel, dat als een belemmering in de weg staat, van hem weggenomen worden. Wat dat is, begrijp je nu nog niet, maar later zal het je duidelijk worden.'

'Het andere medium, dat nog niet werkzaam is, bevindt zich in het eerste stadium van de ontwikkeling. Het is de jongen, die zijn hoofd tijdens de laatste samenkomst niet stil kon houden en daardoor angstig werd. Hij wordt een 'sprekend medium'. Zijn eigen geest wordt dan uit zijn lichaam verdrongen en een andere geest neemt bezit van hem en spreekt door hem. Men noemt deze toestand 'trance'. Er zijn verschillende graden van trance, al naarmate de geest van het medium slechts ten dele of geheel van zijn lichaam is gescheiden.'

'Hoe het losmaken van de geest uit het lichaam van het medium geschiedt, is voor jullie moeilijk te begrijpen. Maar op een andere keer wordt het je uitvoerig verklaard.'

`De vorming van een 'volle-trance' - of 'diep-trance' medium is niet prettig om aan te zien. Maar ze is noodzakelijk en voltrekt zich volgens eeuwige wetten.'

'Opdat de moeder bij het zien daarvan zich niet onnodig angstig maakt is het beter, dat zij voorlopig de samenkomsten niet bijwoont.'

`De ontwikkeling van de media is een gewichtige en heilige zaak. Je moet daarom tijdens de bijeenkomsten veel voor de media bidden en God om kracht en bij stand vragen, opdat alles naar God's wil geschiedt en de media bruikbare werktuigen van het goede worden en God trouw blijven.'

`Deze mededelingen had je vandaag nodig, zodat je het verloop van de ontwikkeling van de media enigszins begrijpt en je je niet ongerust maakt over wat je met hen beleeft.'

Wat mij over de ontwikkeling van de media in mijn gemeente werd medegedeeld, werd op alle punten bevestigd. De jongen, die als `inspiratie-medium' werd aangeduid, ontwikkelde zich snel. Hem werden uitvoerige mededelingen over de belangrijkste waarheden ingegeven en deze werden

door hem neergeschreven. Zij bevatten iets voor mij geheel nieuws en waren grotendeels in tegenspraak met wat de jongen zeif tot nu toe had geloofd en wat ook ik als de waarheid had gepredikt. Van onderbewustzijn of gedachtenoverdracht, waarmee velen dergelijke verschijnselen trachten te verklaren, kon dus in dit geval geen sprake zijn. Gedachtenoverdracht was ook daarom reeds uitgesloten, omdat het inspiratiemedium alles van nu af aan niet in de samenkomsten opschreef, maar thuis, zonder bijzijn van iemand anders. De jongen zette zieh nooit uit eigen beweging tot schrijven, maar dezelfde onweerstaanbare macht, waardoor hij voor de eerste maal in de bijeenkomst was gegrepen, dwong hem er iedere keer toe en bepaalde ook het tijdstip ervoor. Zo werd hij eens in de vroegste morgenuren, toen niemand eraan dacht om al op te staan, plotseling gewekt en aangemaand om op te staan en te gaan schrijven. Hij gaf hieraan geen gehoor, omdat hij het daarvoor nog te vroeg vond. Toen voelde hij, hoe hij met geweld het bed uit werd getrokken en op de grond werd gelegd. Door angst aangegrepen sprong hij op en zette zieh tot schrijven. Hij schreef een wonderbare verhandeling over `De verlossing', welke in niets overeenstemde met wat hij als katholiek daarover wist en wat ook nergens op enigerlei wijze te vinden is. Op dezelfde manier schreef hij, de eenvoudige dorpsjongen, een verhandeling over `de Heilige Schrift', die geheel nieuwe waarheden bevatte. Niet alleen naar inhoud, maar ook naar zinsvorming waren deze geschriften z6, dat de jongen dit nooit uit zichzelf tot stand had kunnen brengen. Hij schreef de volgende verhandelingen in proza : `De vergeestelijking der ziel' - `De Genade Gods' - 'Wat heeft uw verlosser voor u gedaan?' - `Lente, zomer, herfst en winter' - `De oogst' - `De nacht' - 'Bidt tot de Heer'-'De Heilige Schrift' - `Kinderliefde' - `De dood van de sterfelijke' -.

Zoals alle geschriften in proza alleen de waarheden van God tot onderwerp hadden, zo ook zijn gedichten: `Der heiden roep' - `De taal der schepping' - `Heil en hosanna' - 'Op God's wegen' - 'God's herder en zijn kudde' - `De sterkere' - 'Zo wandelt uw schepper'.

De vorming van zijn broer tot sprekend medium vergde meer tijd. De daarbij optredende lichamelijke verschijnselen waren vaak zeer beangstigend om aan te zien. 1k was daarom blij, dat ik daarover reeds eerder was ingelicht; anders zou ik nauwelijks de moed hebben gehad tot het einde vol te houden. De moeder van de jongen had ik gevraagd tot nader order niet meer op de bijeenkomsten te komen.

Nadat zijn vorming was voltooid, viel hij op dezelfde wijze in de 'trance'-toestand, zoals ik dit voor het eerst bij het sprekende medium in de stad had gezien. De geest, die voor de eerste keer door hem sprak, kwam met de groet: 'God zij met ons.' Toen zwoer hij bij God, dat hij een goede geest van God was, en noemde zijn naam.

Door deze geest ontving ik een schat van aanwijzingen en lessen, welke alle overeenstemden met dat wat ik van het 'inspiratie-medium' in mijn

parochie en vooral door het medium in de stad had vernomen.

Twee dingen vielen mij daarbij op.

Ten eerste kon ik een onderscheid in rang vaststellen tussen de geest, die door het sprekende medium in mijn parochie sprak, en de geest, die zieh van het medium in de stad bediende. Want menigmaal, wanneer ik een zeer belangrijke vraag tot de door het medium in mijn parochie sprekende geest richtte, wees hij de beantwoording af met de opmerking: 'Daartoe heb ik geen opdracht. Vraag 'hem'!' - Bij het woord `hem' boog hij diep; met `hem' bedoelde hij de geest die sprak door de jongen in de stad. De eerste maal, dat hij mij naar hem verwees, vroeg ik, of hij deze geest kende. `Ik ken `hem'' - antwoordde hij kort. Daarbij boog hij weer zeer diep. In het begin begreep ik niet, waarom de geest, sprekende door mijn boerenjongen, de vragen niet evengoed mocht beantwoorden als de geest, die de jongen in de stad als medium gebruikte. Op zekere dag vroeg ik deze hiernaar. Hij deelde mij mede, dat het in de geestenwereld net zo gaat als bij ons mensen. Als een bode met een bepaalde opdracht tot iemand wordt gezonden, heeft hij alleen dät te doen, wat hem is opgedragen. Anders niets. Zo had hijzelf als gevolmachtigde van God, het recht, mij elke vraag, die ik hem stelde, te beantwoorden, als hij de beantwoording noodzakelijk of nuttig achtte. Een zo verstrekkende opdracht had evenwel niet de geest, die door het sprekende medium in mijn parochie sprak. Deze had daarom de plicht om mij met alle vragen, welke hij niet mocht beantwoorden, naar hem te verwijzen. Want van die geest was hij de ondergeschikte 1.

Nog een ander verschil viel mij op. Door het medium in de stad sprak steeds dezelfde geest, terwijl in het sprekende medium in mijn parochie ook andere geesten intraden. In ieder geval bleef de door het eerste medium sprekende hoge geest steeds de leider. Hij kwam altijd met de groet: 'God zij met ons!' en was door zijn zachte stem en eigenaardige manier van uitdrukken steeds te herkennen. - Ook kwam hij altijd als eerste op de bijeenkomsten in mijn parochie.

Op een dag vroeg ik hem, hoe het te verklaren was, dat door het medium in de stad altijd slechts een en dezelfde geest sprak, terwijl het

i Noot v. d. vertaler: de geest door de boerenjongen was dus ondergeschikt aan die door de stadsjongen.

nu door hem gebruikte medium ook voor andere geesten als werktuig diende. Daarop gaf hij mij het volgende antwoord: 'Aan de geest die door het medium in de stad spreekt, werd ter vervulling van een bepaalde taak dät medium toegewezen voor alleen-gebruik. Daarom worden andere geesten bij dat medium niet toegelaten. Het medium, waardoor ik nu spreek, is weliswaar ook voor mij ontwikkeld, maar het is God's wil, dat ook nog andere geesten, goede en kwade, hoge en lage, in dit medium zullen intreden en zich openbaren. Daardoor moet je de gelegenheid worden gegeven, de verschillende soorten van geesten te leren kennen. Uit hetgeen zij zeggen en doen, moet je de toestand beoordelen, waarin zij zich aan `gene zijde' bevinden. V66r alles moet je een denkbeeld krijgen van de weg, die de lage

geesten hebben af te leggen om tot vervolmaking te komen. Zulk een persoonlijk kennisnemen van de geestenwereld door haar optreden in de media is van het grootste belang voor je en vergroot je kennis op dit gebied op veel vollediger wijze dan door mondeling onderricht. Toch kunnen de geesten, die zich door dit medium openbaren niet naar eigen goeddunken komen en gaan. Zij staan onder een contrölegeest, die bepaalt, welke geesten in het medium treden en hoe lang zij daarin mogen blijven. Bij alle media, die als werktuig van het goede dienen, bestaat zulk een contröle, evenals bij alle samenkomsten, waar het geestenverkeer plaats heeft, zoals God het wil. Waar deze contröle ontbreekt, beleef je niets moois en goeds, want de goede en hoge geesten komen daar niet. Zij treden slechts däär op, waar alles zich op de door God bepaalde wijze voltrekt, en een van God's geesten orde houdt. Bij de meeste huidige spiritistische bijeenkomsten ontbreekt deze contröle en daardoor zijn deze de speelplaats van de lage geestenwereld.

In het begin zal ik je vooraf zeggen, welke geesten in het medium komen en hoe je je tegenover hen hebt te gedragen. Later zul je ze zelf kunnen onderscheiden en weten, wat je in elk op zich zelf staand geval moet doen.'

En zo gebeurde het.

Zeer groot was het aantal geesten, dat zich van het sprekende medium in mijn parochie bediende.

Er kwamen hoge geesten, die met woorden van lof en God prijzend, intraden, ons belangrijke lessen gaven en dan God's zegen uitsprekend, afscheid namen.

Zwaar lijdende geesten meldden zich, die vaak in hartverscheurende woorden om hulp smeekten en ons vroegen, met hen te bidden. Vaak spraken zij in een vreemde taal, die wij niet verstonden. Zij toonden zich er zeer ongelukkig over, dat zij zich niet aan ons verstaanbaar konden maken en gingen ongetroost weer heen.

Dan kwamen lage geesten, die zich zelf en hun lot vervloekten en de schandelijkste beschimpingen tegen ons uitten, en al het hoge en heilige hoonden. Als wij hen vroegen, met ons tot God te bidden, wezen zij dit af met uitdrukkingen van Spot of haat. Drongen wij erop aan, dat zij de naam van God zouden uitspreken, dan traden zij dadelijk uit het medium.

Zeer talrijk waren de geesten, die zelfs niet wisten, dat zij door de dood van hun aardse lichaam waren gescheiden. Zij geloofden nog op de aarde te zijn en de werkzaamheden te verrichten, die zij als mensen ook deden. Dat waren de z.g. 'aardgebonden geesten'.

Het gruwelijkste, dat wij meemaakten, was het optreden van de geesten van misdadigers. Zij zagen zich zelf steeds op de plaats van hun misdaden en beleefden steeds opnieuw de taferelen, die zich bij het begaan van hun misdrijf hadden afgespeeld. Het was als een film die zich steeds herhaalde. - De geest van de moordenaar was voortdurend bezig met de voorbereiding en uitvoering van de moord in alle bijzonderheden, en bracht de gedachten en

gevoelens uit die verschrikkelijke uren tot uitdrukking in woorden, die ons deden rillen; hij zag zijn slachtoffer vóór zich, dat hem steeds aanstaarde en hem door die blik tot vertwijfeling bracht.

Hetzelfde overkwam de geesten van woekeraars of dergelijke boosdoeners, die eens hun medemensen in nood en ongeluk hadden gestort. Waarheen zij zich ook wendden, overal stonden de gestalten van hun slachtoffers vóór hen. De geest van de zelfmoordenaar beleefde onophoudelijk de gevoelens, de uitbarstingen van vertwijfeling en de gebeurtenissen, die bij zijn zelfmoord waren opgetreden. Geen toneelspeler ter wereld vermag zijn rol zo waarheidsgetrouw te spelen als deze geesten die het beleven van de donkerste uren uit hun aards bestaan uitbeeldden door het lichaam van het in deze dingen zo onervaren, onwetende en onschuldige medium. Vaak beefden wij over alle leden bij het aanzien en aanhoren van hetgeen zich vóór onze ogen afspeelde.

Nu en dan kwamen er ook zogenaamde `fopgeesten', die ons met hun grappen en leugens trachtten te vermaken. Daar wij op hun aanwezigheid geen prijs stelden, moesten zij zo snel als zij gekomen waren weer verdwijnen.

Het optreden van deze verschillende soorten geesten en wat zich daarbij voordeed had een diepe betekenis.

Van de hoge geesten kregen wij waardevol onderricht, vaak ook ernstige terechtwijzingen en berispingen, zodat niet zelden de een of andere deelnemer de tranen in de ogen schoten. Meer dan eens werden de geheimste gedachten van de aanwezigen geopenbaard, doch steeds z6, dat

niemand tegenover de anderen beschaamd werd gemaakt. Het is inderdaad een kenmerk van de goede geestenwereld, dat zij de terechtwijzingen nooit in kwetsende vorm geeft, maar na de verwijzing naar de fouten van de mens, steeds woorden van troost, opwekking en liefde laat volgen. Deze geesten breken nimmer het geknakte riet en doven geen gloeiend vonkje. Met zachte hand behandelen zij de wonden in de harten van hen, die aan hun zorg zijn toevertrouwd.

Vermaningen en raadgevingen in een en hetzelfde geval herhaalden zij niet vaak. Wordt datgene, dat zij zeggen niet opgevolgd, dan wordt men er misschien nog wel eens opmerkzaam op gemaakt; daarna niet meer of alleen in de zeldzaamste gevallen. Geeft iemand zich echter de moeite, de raad of de vermaning op te volgen, dan komen zij telkens weer daarop terug en helpen hem door onderricht en liefdevolle opwekking zö lang, tot hij zijn doel heeft bereikt. Als iemand werkelijk toont, van goede wil te zijn, dan kent hun liefde en erbarmen, ook in de gevallen, waarin iemand steeds weer uit menselijke zwakheid struikelt, geen grenzen. Doet iemand echter in het geheel geen poging uit te voeren, wat hem is gezegd door een van de godsboden, en vraagt hij dan later raad in een andere zaak, dan komt gewoonlijk dit antwoord : 'Waarom vraag je mij om raad? Je doet immers toch niet, wat ik je zeg.'

Maar ook het optreden van de laagste geesten strekte ons tot lering. Nooit

zal ik die avond vergeten, waarop in een sprekend medium de geesten van drie zelfmoordenaars, kort na elkaar intraden, en wij het gruwelijkste beleefden, dat mensen op dit gebied voor ogen kan komen. Toen de laatste van de drie geesten was uitgetreden, en wij nog zaten te beven, kwam de leidende geest - ook `leider' genoemd - in het zelfde medium en sprak tot ons: 'Het heeft een diepe grond, dat u vanavond dit verschrikkelijke werd getoond. In de eerste plaats moest u zien, welke `rust' vele mensen na hun aardse dood genieten. Aan het graf van de mensen pleegt men zo vaak te zeggen: `nu heeft hij rust!' Vanavond heeft u deze 'rust' gezien. U kunt totaal niet vermoeden hoeveel lijden deze ongelukkige geesten hebben te doorstaan, vöör dat zij tot het besef van hun toestand komen en zieh tot God wenden. U mocht de drie geesten niet inlichten; zij zijn het nog niet waard. Zij moeten eerst door lijden rijp worden voor zulk een onderricht. Vandaag zou dit doelloos zijn geweest. Maar de toestand van deze geesten is u ook nog om een andere reden getoond.'

En toen verhief hij met plechtige ernst zijn stem en zeide: 'Een van u is heden met zelfmoordgedachten behept en was reeds van plan, de voorbereidingen daarvoor te treffen.'

Opeens gaf een der aanwezigen een heftige gil en riep: 'Ik ben het! 0 God, ik ben het!' `Ja, je bent het' zei hij toen op zachte toon. `Je

dacht je aan de moeilijkheden die je al jaren lang te dragen hebt, door zelfmoord te onttrekken, om zo rust te vinden. Je hebt nu dus de 'rust' gezien, die je op deze wijze te wachten staat. Je zult nu wel voorgoed van zelfmoordgedachten zijn genezen. Deze avond bracht je zo een grote weldaad.'

Mijn bijzondere aandacht richtte ik erop te constateren of dat, wat mij door de media werd medegedeeld of voorspeld, werkelijkheid werd. Want als dat, wat wij op zijn juistheid konden nagaan, waarheid was, dan hadden wij geen reden aan de waarheid te twijfelen van wat niet aan een volgende proef onderworpen kon worden.

Uit de vele aantekeningen die ik over mededelingen van de geesten heb gemaakt, wil ik er enige aanhalen, die ieder onbevooroordeelde moeten overtuigen.

i. Een rondgang met een medium door de kerk van mijn parochie.

Op een dag kreeg ik bezoek van het medium uit de stad. Wij zaten in mijn werkkamer en spraken over gewone dingen. Mijn huishoudster was in de keuken bezig en kwam nu en dan de kamer binnen. Op een ogenblik, dat wij weer alleen waren, viel de jongen plotseling in 'trance' en de geest wendde zich tot mij met de volgende woorden : `Je huishoudster is zoeven de tuin in gegaan om daar te werken en die tijd wil ik benutten om met je te praten. Wil je mij je kerk laten zien?'

Dat mijn huishoudster de tuin was ingegaan om daar te werken, konden

n6ch ik nöch de jongen als mens weten, want de tuin lag achter de pastorie en men kwam vanuit de keuken in de tuin door het achterste deel van de vestibule, waar een deur naar de tuin was. Wij beiden zaten in een kamer aan de tegenovergestelde kant en konden noch zien, noch horen, wat in de keuken of in de tuin gebeurde.

Op het verzoek, hem de kerk te tonen, stond ik op. De jongen volgde mij in zijn trance-toestand met onvaste schreden en gesloten ogen. De kerk lag dicht bij de pastorie. Men behoefde niet over straat te gaan om erin te komen. Door een zijdeur kon men vanuit de voortuin de kerk ingaan. Binnengetreden zei hij : 'Het altaar staat boven een geraamte, dat in de grond begraven ligt. Ook onder de vloer van het schip bevinden zich een aantal geraamten. Hier was vroeger een kerkhof.'

Ik zei hiervan niets te weten. Ook hield ik dit voor onmogelijk, want de kerk stond op een heuveltje en erom heen was geen ruimte voor graven. - `Vraag het eens aan de oudsten van je parochie,' zei hij - 'zij kunnen je wellicht daarover inlichten.'

Daarna wendde hij de gesloten ogen naar het koor met de woorden: `Je weet, dat ik geen raad pleeg te geven inzake zuiver materiele dingen. Maar vandaag zou ik daarop een uitzondering willen maken. Je hebt

een Orgel gekocht. Zeg aan je organist, dat hij iedere keer, nadat hij het orgel heeft bespeeld, de registers weer geheel in het Orgel terugdrukt. Drie registers zijn nu nog half uitgetrokken. Daardoor komt er stof en vocht in de orgelpijpen, waardoor langzamerhand de tonen onzuiver worden. Zuiver en mooi orgelspel draagt bij ter opluistering van de dienst en daardoor tot de verering van God. Daarom zeg ik je dit.'

Het klavier van het orgel was afgesloten, zodat men noch de toetsen, noch de registers kon ziep, zelfs niet als je er vlak voor stond en zeker niet vanaf het altaar, waarbij wij op dat ogenblik stonden. Op die afstand hadden wij het zelfs niet kunnen zien, al had het orgel opengestaan. De sleutel van het orgel hing in de kast van de sacristie.

Toen gingen wij naar een zij-altaar. Het altaarbeeld stelt de dood van de heilige Jozef voor. Jezus en Maria staan aan zijn sterfbed. `Deze voorstelling is niet juist' -zei hij - `Jezus was niet aanwezig bij Jozef's sterven.'

Nu gingen wij Tangs de verschillende schilderijen van de Kruisweg. Bij de afbeelding waarop Veronica de zweetdoek met de aftekening van het bloedige gelaat van Jezus terugontvangt, vroeg ik hem, of deze gebeurtenis slechts een legende of werkelijkheid was. 'Het is werkelijkheid en geen legende,'- antwoordde hij.

Bij de afbeelding van de kruisiging van Christus vroeg hij mij plotseling: 'Wat denk je, dat bij de kruisiging de grootste smart heeft veroorzaakt?' Ik antwoordde: `De nageling aan het kruishout.' - 'Neen' antwoordde hij - 'niet de nageling, maar de dorst. De nagels werden met een zware slag door de brute beulsknechten door handen en voeten geslagen en veroorzaakten een verdoving, die in het begin niet bijzonder pijnlijk was, zoals uw gewonden in

de oorlog de zware kwetsuren door kogels of granaatscherven in het eerste ogenblik nauwelijks voelden. Maar de dorst door het bloedverlies is het ergst, ook bij uw gewonden. Dit kan de mensen waanzinnig maken, geen lichamelijk lijden is te vergelijken met dit versmachten van dorst.'

Toen wij verder gingen kwamen wij bij een zijkapel. Daarin stond een oud houten Mariabeeld, dat in vroeger eeuwen in een klooster had gestaan, waarvan de ruines zich nog in de nabijheid bevonden. - 'Dit beeld' - zei hij - `werd reeds lang gezocht door de lijdende geesten, die beneden in het dal bij de kloosterruines zijn verbannen.' -

Geheel verbaasd vroeg ik: 'Waarom zoeken dan die geesten al zo lang naar dit Mariabeeld? Het is hier toch gemakkelijk te vinden. En bovendien, welk nut kan het beeld aan die lijdende geesten brengen?'. .

'Begrijp je dat niet? Nu, dan zal ik het je uitleggen. Kijk, de geesten, die tot straf voor hun daden aan een bepaalde plaats zijn gebonden, mogen niet buiten de voor hen bepaalde 'bankring' komen. Daardoor kunnen de in dat dal bij de kloosterruines verbannen geesten niet naar

deze kerk komen. Zij kunnen naar het Mariabeeld dus alleen zoeken binnen hun Bankring. En daarin vinden zij het niet. - Als je verder vraagt hoe dat Mariabeeld hen dan zou kunnen helpen, dan is de waarheid, dat het beeld zelf hun geen hulp kan brengen. Maar iets anders, dat met het beeld samenhing, bracht hun vroeger verlichting. Toen namelijk het beeld nog in het klooster stond, kwamen er veel mensen om ervoor te bidden. Hierbij bad men tevens voor de `arme zielen', zoals jullie de lijdende geesten noemt. Het gebed kan weliswaar niets van hun schuld en straf wegnemen, maar zij hoorden het bidden, en hun gedachten werden eveneens naar God geleid. Daardoor werd hun toestand verlicht. Sinds het beeld daar is weggenomen, komt niemand er meer bidden en de geesten missen de weldaad, die eens het gebed hun bracht. Zij weten, dat het bidden samenhing met de aanwezigheid van het Mariabeeld. Daarom trachten zij, het beeld weer daarheen te krijgen.'

Thans kwamen wij bij de trap, die naar het orgelkoor leidde. Ik had nu wel graag geweten hoe het met die halfuitgetrokken orgelregisters stond, maar nog een andere gedachte hield mij op dat ogenblik bezig. Ik vroeg mij namelijk af öf hij wel kon orgelspelen. Dat de jongen dat niet kon, wist ik. Ik bedacht alleen : Zal de vreemde geest zoveel macht over het lichaam van de jongen hebben, dat hij zijn vingers en voeten zo snel kan bewegen, als voor orgelspel nodig is? - Slechts aarzelend vroeg ik daarom, of hij het orgel wilde bespelen. - 'Gaarne, als het je genoegen doet,' - was het antwoord. Snel haalde ik uit de sacristie de sleutel en wij bestegen de trap, die naar het orgelkoor leidde. Ik opende het klavier en keek direct naar de registers. Inderdaad! Er waren drie registers half uitgetrokken. Opnieuw verzocht hij mij, de organist daarop te wijzen.

Toen zette hij zich aan het orgel, trok registers uit en begon te spelen. Eerst zacht en langzaam in lieflijke akkoorden. Daarna iets sterker - en hoe langer

hij speelde, des te meer zwollen de tonen aan, en op het hoogtepunt van zijn spei was het een golven en bruisen en stormen met alle registers uitgetrokken, als een orkaan, die bomen ontwortelt. Daarna een langzamerhand afnemen en tot slot een wonderbaar zacht en vredig wegsterven. Zonder twijfel zat hier een meester aan het orgel.

Na het beeindigen van het spei drukte hij alle registers in en stond op. Ik sloot het orgel weer. Toen kwam hij vöör mij staan en vroeg mij : 'Weet je, wat ik zoeven op het orgel heb gespeeld?' - 'Neen' antwoordde ik. -'Je eigen leven heb ik gespeeld' - zei hij rustig.

1k keek hem verbaasd aan. Ik kon niet geloven, dat men het leven van een mens kon spelen. Alsof hij mijn gedachten had gelezen gaf hij de volgende verklaring: 'Het leven van een mens is gelijk een schilderij. Men kan schilderen in kleuren, maar ook in tonen. ledere kleur komt

met een toon overeen en elke toon met een kleur. Er zijn helderzienden, die alle tonen in hun kleuren zien, en harmonie en disharmonie niet door het gehoor onderscheiden, maar door het zien van de toonkleuren. Daardoor kan men ieder schilderij spelen, alsof men de muziek voor zich had. Ten minste de geestenwereld kan dit.'

Ik begreep zijn uiteenzettingen niet; zij waren te nieuw voor mij.

Zwijgend gingen wij de trap weer af tot in het schip van de kerk en tot de deur, waardoor wij waren binnengekomen. Hier bleef hij staan, zeggende : `Hier wil ik nu afscheid nemen. Ik kan niet meer mee naar de pastorie, want je huishoudster staat op het punt, uit de tuin het huis in te gaan, en ik wil niet, dat zij de jongen in trance-toestand ziet. Ik ga nu tegen deze muur staan. Steun jij het lichaam van de jongen, opdat hij niet op de grond valt, als ik uit hem treed!'

Ik deed, zoals hij had gezegd, en moest al mijn kracht aanwenden om het naar voren vallende lichaam van de jongen öp te houden, toen de geest uittrad. Direct kwam hij tot zichzelf en was zeer verbaasd, met mij in de kerk te zijn. Hij kon zich alleen herinneren, dat wij samen in de pastorie hadden gezeten. Van wat er intussen was gebeurd, wist hij niets. Toen ik hem vertelde, dat hij zo mooi orgel had gespeeld, schudde hij ongelovig het hoofd.

Op hetzelfde ogenblik, dat wij de pastoriedeur openden, kwam ook mijn huishoudster uit de tuin de achterdeur in. Zij zou de jongen dus in zijn trance-toestand hebben gezien, als de geest niet, om dit te verhinderen, tevoren uit het medium was getreden.

De jongen zelf, met wie ik later over de verschillende gebeurtenissen sprak, wist noch iets af van de geraamten, noch van de orgelregisters, noch van de dood van de Heilige Jozef noch van Veronica's zweetdoek, noch van de pijnen der kruisiging, noch van het Mariabeeld en zijn geschiedenis, noch van de bij de kloosterruines verbannen geesten en de uitwerking van het gebed op hen, noch van het orgelspel, en wat mij in aansluiting daaraan was verteld.

Nog diezelfde avond kon ik door navragen vaststellen, dat, waar thans de kerk staat, heel vroeger werkelijk een kerkhof was geweest. 2. Een ordebroeder als spiritist.

Een boodschap, die op een avond door de boerenjongen in mijn parochie als sprekend medium werd gegeven, leek ons erg onwaarschijnlijk. Door het medium was namelijk gezegd, dat ook een pater uit het nabije Benedictijner klooster aan `spiritistische seances' deelnam, die in een niet ver verwijderde stad werden gehouden. Wij konden niet geloven, dat een monnik in zijn ordekleed aan een spiritistische bijeenkomst zou deelnemen, omdat juist de katholieke kerk toch zulk een sterke tegenstandster van het 'spiritisme' is. Een mogelijkheid om de waarheid van deze mede-

deling na te gaan, hadden wij niet. Haar juistheid werd echter spoedig op een andere wijze bevestigd. Er was namelijk bij mijn geestelijke overheid een aanklacht tegen mij ingediend wegens deelneming aan spiritistische bijeenkomsten. Er kwam een commissie om mij over deze zaak te verhoren. Dit verhoor vond plaats in het nabij gelegen Benedictijner klooster, waarheen ik werd opgeroepen.

Bij dit verhoor bekende ik overeenkomstig de waarheid, dat ik dergelijke bijeenkomsten had bijgewoond en deze ook in mijn parochie had ingesteld. Men wees mij erop, dat het de katholieken vanuit Rome was verboden, aan spiritistische bijeenkomsten deel te nemen. Ik verklaarde, dat zo'n verbod mij onbekend was. Zou het bestaan, dan was het voor mij onbegrijpelijk, dat een pater van het klooster, waarin wij ons op dat ogenblik bevonden, eveneens aan zulke bijeenkomsten deelnam. Ik deelde dit niet mede tot mijn eigen verdediging, maar alleen om op deze wijze te kunnen vaststellen, of werkelijk een pater uit dit klooster deelnam aan spiritistische zittingen, zoals door het medium was beweerd.

De voorzitter van de commissie van onderzoek bestreed met grote verontwaardiging mijn mededeling en zei met nadruk, dat het volstrekt uitgesloten was, dat een pater in `spiritistische kringen' kwam. Reeds zijn ordekleed maakte hem dit onmogelijk. Hij moest daarom mijn bewering als zware laster afwijzen.

Rustig antwoordde ik, dat ik deze kwestie niet te berde had gebracht om de pater of het klooster in moeilijkheden te brengen. Men had mij dit van een andere zijde medegedeeld en ik wilde deze gelegenheid benutten, om de waarheid daarvan vast te stellen. Zou de mij gedane mededeling onwaar blijken, dan zou ik voor een rectificatie zorgdragen.

De voorzitter onderbrak nu mijn verhoor en ging, zoals ik veronderstelde, naar de abt van het klooster. Na enige tijd kwam hij met een zeer verlegen gezicht terug en bevestigde de juisheid van mijn mededeling. Als verontschuldiging voegde hij hieraan toe, dat de betreffende pater van de abt toestemming had gekregen, spiritistische seances bij te wonen.

De juistheid van de mededeling van het medium werd op deze wijze dus bevestigd.

3. In de loop van de behandeling van de tegen mij ingebrachte aanklacht, kreeg ik bevestiging op bevestiging van de door de media gedane

verklaringen en voorspellingen aangaande mijn zaak.

Op zekere dag ontving ik een oproep om voor de bisschop te verschijnen. Nauwelijks had ik de brief ontvangen, of de boerenjongen uit mijn parochie, het sprekende medium, kwam naar mijn pastorie en zei: 'Ik werd genoodzaakt om naar u toe te gaan. U hebt een Brief van uw bisschoppelijke overheid ontvangen. U moet op... voor de bisschop verschijnen.' Ik vroeg hem, hoeveel regels de brief bevatte. Ook dat wist

hij precies. Daarna kwam hij in de trance-toestand, en de door hem sprekende geest sprak mij moed in met de woorden : `Je behoeft geen angst te hebben. Vertrouw op God en vrees niet! Wat kunnen de mensen je doen?' Ik antwoordde, dat ik de overtuiging, verkregen door het verkeer met de geestenwereld ook voor de bisschop wilde bekennen, waardoor ik zeker binnen korte tijd mijn ontslag als katholiek pastoor kon verwachten. `De bisschop zal je niet over het spiritisme en je daaruit verkregen geloofsovertuiging vragen,' zeide hij. `Je zult later bij wijze van verlof in vrede van de gemeenteleden uit je parochie scheiden en niet door afzetting.'

Ik kon mij totaal niet indenken, dat de bisschop mij niets zou vragen over de spiritistische bijeenkomsten en de daarbij onthulde waarheden. En toch gebeurde alles, zoals het medium mij had gezegd. De bisschop las mij het verbod voor van de Roomse Congregatie uit het jaar 191'7, volgens hetwelk katholieken geen spiritistische bijeenkomsten mochten bezoeken. Hij liet mij ondertekenen, dat hij mij het verbod had medegedeeld, en legde mij een boete op voor de begane overtreding van het verbod. Over de spiritistische zaak zelf sprak hij geen woord.

Enige tijd later moest ik een voor mij zeer pijnlijke bevestiging constateren van een door het medium in de stad gedane voorspelling. Er was namelijk tijdens een bijeenkomst medegedeeld, dat een uit deze kring mij zou verraden. Wij konden niet geloven, dat een van ons daartoe in staat was. En toch werd het voor onmogelijk schijnende bewaarheid. Een vrouw uit onze kring klaagde mij aan bij de bisschoppelijke overheid, wegens mijn voortgezette deelname aan de spiritistische bijeenkomsten.

Door deze aanklacht scheen mijn afzetting onvermijdelijk. Weliswaar had ik verlof aangevraagd, om mij te wijden aan liefdadigheidswerk, maar dit was door het bisschoppelijke vicariaat in zulk een barse vorm afgewezen, dat naar menselijke berekening geen hoop meer bestond, dat het zou worden toegestaan. De behandeling van mijn zaak voor het geestelijk gerecht werd voortgezet, de dag van de eindbehandeling vastgesteld en ik werd verzocht daar aanwezig te zijn. Nog slechts enkele dagen scheidden mij van deze datum, waarop het oordeel van mijn afzetting zonder twijfel zou worden geveld. Desondanks vertrouwde ik op de mij gedane voorspelling, dat ik wegens verlof uit mijn parochie zou weggaan in vrede met mijn gemeente. Op het laatste ogenblik ontving ik een telegram van het geestelijk gerecht, dat de vervolging tegen mij op verzoek van de bisschop intussen was ingetrokken. Spoedig daarop volgde een brief van de bisschop, waarin hij schreef, het door mij aangevraagde verlof in te willigen, en mij vroeg wanneer ik mijn parochie

wenste te verlaten. Ik gaf hem de datum op, die mij reeds lang tevoren als de dag van mijn afscheid was voorspeld: 31 december 1925.

4. In de Pinksterweek van 1924 reisde ik naar Graz in Stiermarken.

Tussen Passau en Wenen zat ik alleen met een jongeman in de coupe. Ik zat tegenover hem in een boek te lezen. Plotseling zag ik het hoofd van de jongeman naar voren buigen, alsof hij was ingeslapen. Maar op hetzelfde ogenblik richtte hij zich weer op, zat met gesloten ogen, nam zijn opschrijfboekje uit zijn zak en schreef een bladzijde vol. Toen scheurde hij het blad eruit en overhandigde het mij met de woorden : 'Neem dit aan en bewaar het! Op een andere plaats zal je worden gezegd, wat dit betekent.' Ik bekeek het handschrift, maar kon de tekens niet ontcijferen. Toen kwam de jongeman weer tot zichzelf. Hij wist niet, dat hij had geschreven; ook niet, dat hij mij het blad papier had gegeven en ook geen woord van wat hij mij had gezegd. Ook hij kon de tekens niet lezen, die op het papier stonden.

Na mijn terugkeer uit Graz in mijn parochie droeg ik het beschreven blad veertien dagen in mijn zak. Op een zaterdagavond bezocht ik het gezin van mijn sprekend medium. De jongen was alleen in de kamer. Na enige ogenblikken viel hij in 'trance' en zei: `Laat mij het briefje zien, dat je bij je draagt en dat je op reis naar Graz werd gegeven.' Ik gaf het hem. Hij las het en zei: 'Morgenmiddag komt er een jood bij je. De mensen denken, dat hij ziek is, maar in werkelijkheid wordt hij erg gekweld door een boze geest, die zo'n macht over hem heeft, dat hij haast geen woord kan uitbrengen. Zodra hij komt, roep dan deze jongen, waardoor ik spreek. Laat de rest aan mij over. Je zult daarbij iets groots beleven. Dit Briefe werd door de beschermgeest van de jood door het medium op je reis naar Graz geschreven. De beschermgeest van de jood is een overleden oom uit Keulen. Ook de boze geest, die de jood kwelt is een gestorven familielid.

De volgende middag tegen vier uur belde iemand aan de voordeur van de pastorie. Ik opende de deur en schrok bij het zien van een man met verwrongen ledematen en wiens hoofd, als in een voortdurende zenuwtrekking, heen en weer schudde. Hij trachtte te spreken, maar kon geen woord uitbrengen. Ik nam hem bij de hand, en leidde hem mijn kamer in. Dadelijk liet ik de jongen roepen. Deze kwam, viel in tegenwoordigheid van de jood in trance, stond op, strekte zijn hand als bezwerend tegen de man uit en sprak in een taal, die ik niet verstond. De jood werd door een onzichtbare macht enige malen heen en weer geslingerd. Daarna voelde hij zich bevrijd, begon uit vreugde te huilen en kon zonder haperen spreken. Hij zei mij, volkomen te weten, wat zojuist met hem was gebeurd. Hijzelf was helderziend en kon de geesten waarnemen die hem'omringden, zowel de goede als de boze. Zijn goede geest was een oom uit Keulen, de boze een familielid, dat hij in dit leven niet had gekend. De boze geest had hem trachten te verhinderen, naar

mij toe te gaan, en had hem onderweg de schandelijkste schimp- en laster-woorden toegevoegd in het Hebreeuws. Enkele daarvan herhaalde hij voor mij. Nu hoopte hij voor goed van deze boze begeleider bevrijd te zijn. Hij wist ook, welke geest hem nu had bevrijd. Toen nam hij zijn gebedenboek uit zijn zak en toonde mij een Hebreeuws gebed tot een hoge hemelvorst. De jood had gelijk; deze geest was het. Terwijl ik nog met de jood sprak, viel de jongen weer in trance en keerde zich tot mij met de woorden: 'Wat ik nu tegen je zeg kan deze man niet horen, want zijn zintuigen worden buiten werking gesteld, zodat hij niets verstaat. Wat je hier vandaag hebt meegemaakt, is tot je lering geschied, en ook voor deze man. Hij zal slechts voor korte tijd van de boze geest bevrijd blijven. Deze zal spoedig terugkomen en hem blijven kwellen tot zijn dood. Dit is zijn levenslot. Hij heeft deze straf verdiend. Hij zal niet weer bij je terugkomen. Hij zal daarvoor de kracht niet meer hebben.'

Ik vroeg nu aan de man, of hij had gehoord wat zojuist was gezegd. Hij antwoordde, dat hij niets had gehoord.

Diep geroerd nam ik afscheid van deze zielige man. Hij kwam nooit meer terug.

5. Vaak was ik door de verschillende media erop gewezen, dat de oorkonden uit de eerste christelijke tijden op zo vele plaatsen waren vervalst. Ik vroeg mij telkens af, of er dan geen wetenschappelijk werk bestond, dat trachtte, de vervalsingen aan het licht te brengen? Een dergelijk werk was mij niet bekend; ook anderen konden er geen aanwijzen. In onze bijeenkomsten vroeg ik hier met opzet niet naar, want er was mij gezegd, dat alles tot mij zou komen, dat voor mij van belang kon zijn.

Op zekere dag werden mij twee afleveringen van een werk toegezonden. Zij waren nog niet opengesneden. Daarbij ingesloten was een Brief van een daure, die ik pas eenmaal in mijn leven had ontmoet. De brief luidde als volgt:

> 'Bijgaande geschriften heeft mevr. Dr. H. uit F. voor u meegegeven. Zij moest ze u plotseling zenden, zonder ze zelf te hebben gelezen. Machtige dingen voltrekken zich aan haar. U moet haar zo spoedig mogelijk opzoeken.'

Mevr. Dr. H., die mij de geschriften plotseling moest zenden, kende ik noch persoonlijk, noch van naam.

In de geschriften, die zij mij zond en waarvan zij zelf niets wist, werd aangetoond, dat een geschrift van de Joodse schrijver Flavius Josephus door christelijke overschrijvers 'ten gunste van het christendom' op de grofste wijze was vervalst. De overschrijver had Flavius Josephus van verachter van Christus tot vereerder van Christus gemaakt.

Bovendien bevatten deze mij toegezonden geschriften talrijke aan-

wijzingen voor de stelselmatig aangebrachte vervalsingen van de geschriften uit de eerste eeuwen, zodat ik daarin alles bevestigd vond, wat mij door de op dit gebied volkomen onervaren media hierover was gezegd. Deze vaststelling

schonk mij een grote voldoening.
6. Een bevestiging, zowel van de algemene waarheid van het geestenverkeer, als van vele op zichzelf staande waarheden op dit gebied, vond ik tijdens een bezoek aan Amerika.
Daar is het spiritisme wijd verbreid onder de naam van 'spiritualisme'. Overal bestaan zogenaamde `spiritualistische' kerken. Ik nam direct de gelegenheid waar om de toepassing van het 'spiritisme' in deze kerken te leren kennen. Hiervoor woonde ik een aantal spiritistische diensten bij. Daar vond ik helaas bevestigd, wat mij zo vaak was verteld door de media in Duitsland, die mij er steeds weer op hadden gewezen, dat de goede geesten van God overal wegblijven, waar het de deelnemers van spiritistische bijeenkomsten meer om aardse doeleinden gaat dan om een innerlijk stijgen op de weg naar God. Waar materiele belangen overheersen, daar verschijnt de lagere geestenwereld ten tonele. Elke controle van de geesten ontbreekt hier. Zulke bijeenkomsten zijn dan de speelplaats van die geesten, die zich in de lagere sferen bevinden zonder daardoor bepaald tot de boze geesten te behoren. Meestal zijn het gestorven familieleden, vrienden en bekenden van de deelnemers aan de bijeenkomsten, die aan 'gene zijde' zelf nog niet ver vooruit zijn gekomen, en wie daardoor de aardse aangelegenheden van de als mens achtergeblevenen nader aan het hart liggen dan hun eigen geestelijke vooruitgang. Zulke bijeenkomsten zijn dan geen godsdienstoefeningen meer, maar eerder informatiebureaus voor zuiver aardse vragen en dergelijke, en benaderen op zeer bedenkelijke wijze dat, wat zich bij de heidense afgoden-diensten afspeelde. Want de aantrekkingskracht daarvan bestond juist daarin, dat de mensen door de daarbij optredende media op inlichtingen hoopten over hun aardse welzijn en aardse toekomst.

Iets geestelijk hoogs of verhevens vond ik in deze kerken niet, hoezeer ik ook daarnaar verlangde. Meestal was dat, wat ik er meemaakte, van dien aard, dat dit het spiritisme eerder schaadde dan van nut kon zijn. Ik kreeg ook de indruk, dat de bezoekers eigenlijk alleen om de boodschappen, die zij over hun aardse aangelegenheden hoopten te ontvangen, aan deze bijeenkomsten deelnamen. Ook schijnt de geldkwestie bij de leiders van deze kerken geen onbelangrijke rol te spelen. Er wordt een vaste entreeprijs geheven, die zelden minder dan een halve dollar bedraagt, zodat de onbemiddelden er niet heen kunnen gaan.

Dit alles bevestigde mij de waarheid van wat mij in Duitsland over het hedendaagse spiritisme zo nadrukkelijk was gezegd, zelfs wanneer het uiterlijk in religieuze vorm wordt beoefend. Ik kwam tot de overtui-

ging, dat dit soort spiritisme de mensheid niet veel nader tot God zou brengen. Het is niet het spiritisme van de eerste christenen.

Toch moest ik in Amerika ook het hoge geestenverkeer leren kennen en daarin een bevestiging ontvangen van hetgeen vroeger door mij zelf was ondervonden.

Tijdens mijn verblijf in New York woonde ik bij een Duitse familie,

Niemann genaamd, op *148-i8th* Street East. - Ik geef de naam en het juiste adres, omdat deze familie een leidende rol speelt bij de volgende belevenissen, en mij toegestaan heeft, haar naam te noemen. Opzettelijk doe ik dit anders nergens in dit boek, opdat niemand tengevolge daarvan door onwelwillende medemensen onaangenaamheden zal ondervinden.

Met de heer Niemann had ik nooit over spiritisme gesproken; alleen had ik hem iets verteld van mijn ervaringen in de spiritistische kerken van New York. Hij zelf behoorde niet tot een religieuze gemeente. Het geloof in God scheen bij hem uitgedoofd. De gebeurtenissen gedurende de spiritistische bijeenkomsten, waarvan ik hem had verteld, hield hij voor zwendel en geldmakerij.

Toch besloot hij uit nieuwsgierigheid op een avond met mij mee te gaan naar zo'n kerk. Zoals ieder van de aanwezigen ontving ook hij een boodschap. Wat hem daar werd gezegd, was op elk punt juist, ofschoon het medium hem voor de eerste maal zag en vanzelfsprekend niet wist, wie hij was. Daarbij werd hem ook meegedeeld, dat hij zelf sterk mediamiek was, en werd hem aangeraden zijn gave verder te ontwikkelen.

Naar huis teruggekeerd vroeg hij mij, wat de helderziende had bedoeld met de ontwikkeling van zijn mediamieke aanleg. Ik verklaarde hem toen de feiten en bood aan, met hem en zijn vrouw samen eens per week een korte godsdienstoefening te houden. Daarmee was ook mij opnieuw de gelegenheid gegeven dat, wat ik in Duitsland had ondervonden, op zijn waarheid te toetsen, waaraan ik overigens op generlei wijze meer twijfelde.

Ik hield de diensten op dezelfde wijze, als ik dat vroeger in mijn parochie had gedaan in de kleine kring, waarover ik reeds heb gesproken. Hier nu aan de overkant van de oceaan, in een familie, die het godsgeloof had prijsgegeven, maar die eerlijk was en van goede wille om de waarheid te erkennen, zag ik allereerst de ontwikkeling van de media op dezelfde wijze geschieden als in mijn vroegere omgeving. Het waren dus dezelfde wetten, hier en ginds, volgens welke de media werden ontwikkeld.

Reeds de eerste avond begon de heer Niemann met mediamiek schrijven, waarbij hij wel wist, dat hij schreef, maar niet wat hij schreef. De verschillende hoofdstukken van wat hij schreef toonden verschillende handschriften en waren ook door verschillende namen van gestorven

familieleden en vrienden ondertekend, die de heer Niemann zich pas weer herinnerde, toen hij hun namen in zijn geschrift van die avond vöör zich zag. Zij deelden hem mede, dat hij met wat hij nu deed, op de juiste weg was en daarop moest voortgaan. Zij zelf zouden heel blij zijn geweest, als men hun, gedurende hun aardse leven deze weg tot God zou hebben gewezen. Er is een 'gene zijde' en een God ; en op Hem kon hij vertrouwen.

De heer Niemann was sprakeloos, toen hij uit zijn 'trance' kwam en las, wat met zijn hand in verschillende handschriften was geschreven.

Later hield hij, in mijn afwezigheid, de diensten met zijn vrouw alleen. Hij

schreef weer, zoals de eerste keer, waarover zijn vrouw erg verwonderd was, want zij was er heimelijk van overtuigd, dat ik haar man had gehypnotiseerd en hem door gedachtenoverdracht had ingegeven, wat hij had neergeschreven. Nu had zij het bewijs, dat haar vermoeden onjuist was, want het mediamieke schrijven vond op dezelfde wijze plaats, nu ik er niet bij was. Bovendien moest zij reeds bij de eerste maal bekennen, dat de namen van de gestorvenen, die onder het eerste geschreven schrift stonden, mij niet bekend konden zijn, en dat ik dus ook niet in Staat was geweest, deze op de schrijvende over te dragen. Zij ontving echter in dezelfde zitting een nög overtuigender bewijs. Plotseling werd zij namelijk zelf door een onzichtbare macht gedwongen het potlood te grijpen en te schrijven, terwijl de tranen haar over de wangen rolden. In tegenstelling met haar man wist zij, wat zij schreef. Het was bij haar hetzelfde als wat ik bij de jongen in mijn parochie had ondervonden. Evenals bij hem, werden ook bij mevr. Niemann de gedachten, die zij neerschreef, met alle kracht ingegeven. Zij was dus een 'inspiratie-medium' net als die jongen. Ook zij was niet in Staat, na het schrijven nog eens te herhalen, wat haar was ingegeven.

De ontwikkeling van deze beide media ging van week tot week verder. De heer Niemann bleef nog een korte tijd schrijven, toen echter begon zijn ontwikkeling als sprekend medium met al de uiterlijke verschijnselen, die ik bij het sprekende medium in mijn vroegere parochie had ondervonden. De geest, die door hem sprak, kwam steeds met de groet: `De vrede Gods zij met u.'- Of als hij bijzondere lessen wilde geven, met de groet 'God's woord zij met u!'

Een bevestiging van de waarheid van wat ons door deze geest werd medegedeeld, ontvingen wij op zekere dag op een ons allen schokkende wijze. Ik had in Duitsland een zeer goede vriend. Hij was een eenvoudige man uit het volk en woonde buiten in een klein dorp. Vöör mijn reis naar Amerika had ik nog persoonlijk afscheid van hem genomen.

Op de aoste juli *1930,* tijdens een van onze bijeenkomsten, zei de door de heer Niemann sprekende geest, dat mijn vriend in Duitsland ernstig

ziek was en spoedig zou sterven. De boodschap luidde woordelijk: `Je vriend H.S. is ernstig ziek. Hij lijdt aan een slepende ziekte. Je zult hem op aarde niet meer terug zien.' Toen ik erg schrok van deze woorden en tranen in mijn ogen opwelden, troostte hij mij met de woorden: `Je vriend is een edel mens. Bij ons is hij in goede handen. Als je hem nog wilt schrijven, doe dat dan dadelijk, dan zal hij je brief nog tijdens zijn leven ontvangen.' - Daarop scheen hij zich nog eenmaal te willen vergewissen, of mijn brief nog op de juiste tijd zou aankomen, waarbij hij zijn hoofd opzij wendde, alsof hij met iemand sprak en zich op de hoogte wilde stellen. Daarna keerde hij zich weer tot mij met de woorden: `Ja, de brief komt nog juist op tijd, maar wacht er niet langer mee.'

De volgende dag schreef ik een brief aan mijn vriend 'en sloot er als een soort van afscheid mijn portret bij in. Natuurlijk schreef ik niets van wat mij

was voorspeld over zijn aanstaande overlijden. lk sprak integendeel mijn vreugde erover uit, hem spoedig weer te zien, en verzocht hem, mij bij mijn thuisreis in Bremen af te halen.

Op 2o augustus 1930 ontving ik een Brief uit Duitsland van mijn zuster, die vlak bij mijn vriend woonde, gedateerd i i augustus 193o, en die met de volgende woorden aanving: 'Helaas moet ik je mededelen, dat je vriend H.S. is gestorven. Zoals ik vernam heeft hij maandag nog een brief van je ontvangen met je portret. Zo kon hij je nog eenmaal zien en je vaarwel zeggen. Hij moet erg hebben geweend, want je had hem gevraagd, je bij je terugkomst in Bremen af te halen. Nu is hij reeds in de eeuwigheid.'

Op de dag waarop ik de brief van mijn zuster ontving, hadden wij in onze kleine kring een dienst. Sinds die avond, waarop de spoedige dood van mijn vriend mij was aangekondigd, had de zich door de heer Niemann openbarende geest niet meer gesproken. Deze avond trad hij weer in het medium en zei de volgende woorden, die door mevr. Niemann woordelijk stenografisch werden opgenomen: 'God's woord zij met u! Amen ! - Dat ik thans door hem spreek, is slechts een uitzondering, en wel om aan uw verzoek te voldoen. (1k had namelijk die dag gebeden, dat God mij enige woorden van troost zou doen zenden.) Er is je leed overkomen, dat je als mens zeer zwaar opvat. Maar treur niet! Hem (de gestorven vriend) gaat het veel, veel beter. En als beloning: hij Staat aan je rechter zijde, naar je toegekeerd, je vriendelijk toelachend en met zijn rechter hand over je hoofd strelend. Hij laat je hartelijk groeten. Je moet het niet zo zwaar opnemen. Later zul je wellicht van hem horen.' (Hij bedoelde daarmee, dat de gestorvene zelf later misschien door het medium met mij zou spreken, maar nu nog niet.) - 'Zijn laatste strijd was niet zo zwaar. Hij zou je gaarne nog eenmaal zien en spreken. Het eerste kan hij nu doen (namelijk het zien) ; het tweede (namelijk het spre-

ken) nog niet. - Hij stierf in gebed tot God. - O gij arme mensenkinderen ! Het is hier zo zwaar voor u. Maar blijft trouw! Wankelt niet en struikelt niet, dan blijft de beloning niet uit. En velen, wie het hier beneden niet zo goed ging als vele anderen, staan daarboven veel hoger dan zij, die op aarde heersers waren. De `stof maakt niet gelukkig. (Onder stof verstaat de geest geld. Het woord 'geld' spreekt hij niet uit, maar hij duidt het aan met 'stof'). - Neem het dus niet zo zwaar op! Ach, als je hem toch eens kon ziep! Dat hij zeer hoog is, kun je daaraan merken, dat hij hier is. Hij moet nog enige loutering doormaken; dan is hij in de elfde sfeer. Hij slaat de tiende over. Hij behoort tot de weinige mensen, die ware kinderen Gods zijn en waren.'

Daarna, sprekende door het medium, dat met opgeheven handen stond, sprak hij een gebed uit: 'Hemelse Vader, zij ons genadig! Neig uw aangezicht tot ons! Geef troost aan hem, die hier zit in smart en treurt om zijn verloren vriend. Geef hem vrede en opgewektheid, opdat hij zijn smart moge overwinnen. Laat hem, die is heengegaan, die een voorbeeld was onder de mensen, tot U komen in Uw genade. Neem hem op in Uw kring, opdat hij zich snel ontwikkelt en genade en zegen brengt aan de mensheid. Vader,

degene die gij hebt uitverkoren, komt tot U. Laat hem dan het werk volbrengen, waarvoor hij is uitverkoren. Zij genadig, Vader, en zegen hen beiden! Amen!'

In de hierop volgende diensten schreef mevr. Niemann onder geestelijke invloed van mijn gestorven vriend dingen, waarvan zij, menselijker wijze gesproken, niets kon weten. Zo werd o.a. verwezen naar een wandeling, die ik met mijn gestorven vriend jaren geleden door een klein Hunsrückdal had gemaakt, waarbij wij hadden gesproken over God en over de grote vragen van 'gene zijde'. lk zelf werd hieraan pas weer herinnerd, toen ik hierover in het mediamieke geschrift van mevr. Niemann las. Het dal was daarin genoemd met de juiste naam, die slechts de mensen kennen, die in de omgeving ervan wonen.

Ook in de jaren, waarin mijn vriend nog leefde, kreeg ik van hem zulke overtuigende bewijzen van de waarheid van wat mij door het verkeer met de geestenwereld was medegedeeld, dat deze alleen reeds voldoende waren geweest om mij te overtuigen. Toen ik namelijk als gevolg van mijn geestelijke ervaringen mijn religieuse overtuiging van de grond af moest veranderen, dacht ik er met diepe smart aan, dat ik door mijn veranderd religieus standpunt ook deze trouwe vriend zou verliezen. Toen ik op een bijeenkomst in Duitsland mijn vrees uitsprak tot de geest, die daar doorkwam, ontving ik het antwoord : `Je vrees, de vriend te verliezen is ongegrond, want wij zelf zullen hem inlichten, zonder dat je hem opheldering behoeft te geven.'

Kort daarop, zocht hij mij op en vertelde mij van de merkwaardige

visioenen, die hij had gehad. Er waren hem daarin een aantal fundamentele waarheden getoond, die met zijn katholieke geloofsbelijdenis in tegenspraak waren. Vooral door een visioen op een kerkhof, waaruit bleek, dat er ook voor de verdoemden eenmaal een amnestie en een terugkeer tot God mogelijk was. Verder had hij nog een visioen gehad over het verschillende lot van de geesten van de gestorvenen. Hij ontving daarbij het overeenkomstige onderricht. Ook werd hem de opdracht getoond, die ik persoonlijk in mijn leven had te vervullen. Deze belevenissen, waarover men een apart boek zou kunnen schrijven werkten zo overtuigend op hem, dat ik kon volstaan met hem eenvoudig de juistheid van zijn visioenen te bevestigen.

7. Egyptische graven.

Er was een boodschap, waarvan ik de volle betekenis zelfs nu nog niet kan omvatten, en ofschoon deze nog niet in vervulling is gegaan, wil ik er niet het stilzwijgen over bewaren.

Het betreft hier de ontdekking van twee Egyptische koningsgraven uit de tijd van 5000 jaar v66r Christus. Ik twijfel er geen ogenblik aan, dat de daarover gedane mededelingen juist zijn en dat de graven later zullen worden gevonden en alles zullen bevatten, wat mij door vier verschillende media is medegedeeld.

Laat mij allereest vertellen, op welke merkwaardige wijze ik van deze graven kennis nam.

Het was i februari 1924. Ik zat na sluiting van het bureau op mijn

privekantoor in het gebouw van de liefdadigheidsvereniging, toen twee jonge mannen van ongeveer 2o en 28 jaar bij mij kwamen met de mededeling, dat zij naar mij waren toegezonden om mij een dienst te bewijzen. Nauwelijks hadden zij die woorden uitgesproken, of beiden vielen tot mijn grote verrassing gelijktijdig in volle trance. De geesten,' die door hen spraken, vroegen mij om papier en potlood. Ik gaf hun het gewenste. Zij gingen voor een tafel zitten en begonnen te tekenen. Toen zij na een poos ophielden zag ik, dat ieder van hen aan een tekening van een Egyptisch koningsgraf bezig was, en dat de tekeningen van oude, voor mij onbegrijpelijke opschriften waren voorzien. Zij zeiden, dat zij later zouden terugkomen om met de tekeningen verder te gaan.

Ik vroeg hen wie zij waren. Slechts een van hen kon Duits verstaan en gaf mij ook in het Duits antwoord. De tweede sprak een taal, die mij onbekend was en die de eerste voor mij in het duits vertaalde. Hij deelde het volgende mede

'Wij beiden, die door deze werktuigen spreken en schrijven, waren Egyptische vorsten. Onze namen zijn Arras en Isaris. Ik - Arras - was vorst van de boven-Nijl en mijn vriend Isaris was vorst van de benedenNijl. Wij behandelden onze onderdanen goed. Wij kastijdden onze slaven

niet, en lieten ons volk hun vrije wil behouden. Het was een rijk volk en uitgesproken armen waren er in onze landen niet. Driemaal per jaar werd er geoogst, zodat wij in overvloed konden leven. Overal was er overvloed. Het volk had alles, wat het begeerde. Het hield de prachtigste feesten, legde grote praal aan de dag, dacht niet aan de dag van morgen, God de Almachtige, vergetend. Het at de vruchten en het graan, die God uit de bodem liet groeien. Het dronk het zuiverste water, dat uit geen zuiverder bron kon vloeien. Het dronk de heerlijkste wijn, die er was, zonder erbij te denken, wie dat alles had geschapen. Hun leefwijze en hun feesten werden steeds bandelozer. En het volk was niet meer tevreden met de gewoonten uit oude tijden, maar maakte goden uit goud en edelstenen. Het aanbad deze gemaakte afgoden en vereerde hen. Ja, er waren er onder hen, die zich terwille van het volk voor deze afgodsbeelden lieten vermoorden.'

'Wij zagen dit alles rustig aan en stonden het volk toe dit alles te doen, inplaats van, wat juist zou zijn geweest, het te verhinderen. Integendeel, om de gunst van het volk te winnen hebben wij het in zijn afgodendienst nog gesteund. Ik heb de afgod Amojo tien wagens vol gouden voorwerpen gezonden, opdat zijn afgodsbeeld afgemaakt kon worden. Daarmee wilde ik bij het volk in aanzien stijgen. Ook Isaris heeft tien wagens met gouden voorwerpen voor de afgod Lachitju gegeven, opdat ook hij meer in achting van het volk zou stijgen. Wij gingen aan het hoofd van het volk mee ter inwijding van de afgodsbeelden en stelden onze troepen op ter bescherming van deze godheden, inplaats van ze te vernietigen. Vöör het afgodsbeeld stond een gouden schaal, waarin zich het bloed van een pasgeboren kind

bevond. Dit bloed mocht niet opdrogen. Er moest steeds voor nieuw bloed worden gezorgd, opdat het niet zou verdrogen. Want als het verdroogd was, werd de daarvoor verantwoordelijke priester door de hogepriester vöör het beeld van de afgod met het zwaard terechtgesteld.

`De toestand werd steeds dwazer, maar toen kwam God's straf. Die was ontzettend, maar rechtvaardig. Hij liet de bronnen opdrogen, Hij zond een hitte, zodat deze alles vernielde. Alles verdorde. En toch wilde het volk niet tot Hem bidden. Als het toen God's almacht had erkend, dan zou God hen niet zo streng hebben gestraft. Maar er was niemand, die tot Hem bad. Toen zond God de wraak: de volkomen vernietiging van het afvallige volk, dat Hem niet als Schepper wilde erkennen. Het had tot erkenning van de ware God kunnen komen, want er waren sterrekundigen en wijze mannen, die de waarheid verkondigden, het volk op God's strafgericht moesten voorbereiden en dit ook hebben gedaan. Maar het volk lachte hen uit en dreef de spot met hen. Men luisterde niet naar hen, maar sloeg hen dood.'

'Toen verduisterde de hemel. Grauwe wolken vormden zich; zwart werd de hemel. Een storm stak op. Bliksemstralen schoten neder, die de afgoden verbrijzelden, zodat men er geen spoor meer van kon vinden. Toen volgden de verschrikkingen, welke de mensen vernietigden: vuur en zwavel vielen uit de hemel en verspreidden dampen, die de lucht verpestten en de mensen verstikten. Stenen paleizen stortten in en begroeven alles onder het puin. Daarna zond God een geweldige storm en bedekte door een aardbeving alles met geelgrauw zand. Dit was God's wraak voor de belediging; het was een daad van gerechtigheid.'

Toen de verwoesting kwam, waren wij beiden reeds gestorven. **'Ik -** Arras - stierf door de dolk van een priester, die mijn vrouw begeerde. Mijn vriend Isaris, mijn boezemvriend tot mijn dood, stierf in een gevecht met Zyclov, zijn generaal, die in zijn huis woonde. Deze streefde naar macht, was onrein van hart, probeerde de troon van zijn heer te ondermijnen, kwam tegen hem in opstand en sloeg hem neer.'

'Onze steden en onze graven zijn bedolven en nog niet teruggevonden. Wij leefden 5000 jaar vöör Christus' geboorte. Het gehele Egyptische rijk had vele vorsten, onder een heerser, die u 'keizer' zou noemen. Het waren bonds-vorsten. Wij beiden behoorden daar ook toe. Alleen Isaris was daarbij nog zaakwaarnemer van het gehele rijk; U zou zeggen 'rijkskanselier'. De hoofdstad van het rijk was Memphis. De eerste families, de priesters en legeraanvoerders plachten de koning of de vorst steeds uit dezelfde families te kiezen.'

Op mijn vraag, welke andere volkeren toen ook nog bestonden ant-woordde hij

'Op het schiereiland Arabie woonden nomadenstammen. Er bestond een groot rijk aan de Euphraat. Dit rijk lag aan de monding van de Euphraat en rijkte tot aan de Ganges. Dan was er nog een rijk, waar later de Moren woonden. Sporen van dit rijk zijn nog op de oude kaarten te vinden.'

Toen de media weer tot zichzelf kwamen, waren zij verwonderd over de

door hen gemaakte tekeningen en begrepen zij niet, wat dit alles te beduiden had.

In drie maanden tijds kwamen deze jonge mannen zeven maal terug. Van te voren wist ik nooit, wanneer zij zouden komen.

Op een morgen, toen ik op het punt stond uit mijn gemeente naar het liefdadigheidsbureau in de stad te gaan, kwam de boerenjongen, het sprekend medium, naar de pastorie en zei, dat hij de opdracht had gekregen met mij mee naar de stad te gaan. Waarom hij mee zou gaan, wist hij niet. Ik nam hem dus mee, omdat ik uit ervaring wist, dat het steeds om iets belangrijks ging, als de jongen zulke opdrachten ontving.

Op diezelfde dag versehenen de beide media weer voor de Egyptische

tekeningen. Tegelijk met hen viel ook mijn boerenjongen in trance en zat hij er lange tijd zwijgend bij, toen de beide anderen met hun tekeningen verder gingen. Plotseling stond het medium uit mijn gemeente op, ging naar het ene tekenende medium toe en sprak met hem in een vreemde taal. Hij scheen hem iets op de tekening te verklaren. Toen wendde hij zich tot mij en vroeg mij om een stukje vlakgom. Toen ik hem dit gaf, ging hij weer naar het andere medium. Ik ging zelf ook bij hem staan en zag, dat het (medium) de Nijl had getekend. Hij nam het vlakgom uit de hand van de jongen, vlakte iets uit aan de loop van de Nijl en tekende het anders. Ik vroeg aan het in trance zijnde medium uit mijn gemeente, of hij mij mocht verteilen wat dit alles te beduiden had. De door hem sprekende geest gaf mij ten antwoord, dat hij vandaag het toezicht over de beide tekenende media had. Want, er werd hier de meest belangrijke tekening gemaakt voor het opsporen van de koningsgraven, namelijk de loop van de Nijl. De geest van een van de beide vroegere vorsten had door het ene medium de loop van de Nijl getekend, zoals deze vroeger was geweest. Op dit ogenblik echter was deze door verzanding op enige plaatsen veranderd. En er moesten juist vanuit een van die plaatsen metingen van de afstand worden genomen om de koningsgraven te vinden. Daarom had hij die morgen de jongen beinvloed, met mij mee naar de stad te gaan.

Toen de laatste tekening was voltooid, kreeg ik de opdracht alle tekeningen af te drukken en een afdruk verzegeld op een mij aangegeven plaats te deponeren. Daarna werd mij een oorkonde door een van de Egyptische vorsten gedicteerd, die ik moest ondertekenen. Deze luidde

`In het jaar *1924* kreeg ik een mededeling over het bestaan van twee geesten, die vroeger eenmaal vorsten waren, genaamd Arras en Isaris. - Van deze geesten ontving ik verscheidene tekeningen en dictaten. Deze bevatten gegevens over het lot van de beide vorsten en hun leven. Mij werd opgedragen, naar het land van deze beide vorsten te gaan, hun graven te openen en de overblijfselen der bedolven plaatsen bloot te leggen. Deze gegevens verzamelde ik in de periode van i februari tot
i mei *1924.*'

Isaris verklaarde in opdracht van Arras en zichzelf: `Wij beiden hebben u medegedeeld, wat ons werd opgedragen om u te zeggen, opdat u onze

graven zult vinden. De uitvoering daarvan ligt in uw hand. Naar ziel en geest hebt u tot nu toe voor ons gewerkt. Wij danken u daarvoor. Wij verzoeken u, dit ook voort te zetten en nemen op deze dag afscheid van u. Wij zullen nog slechts eenmaal terugkomen. Dat zal zijn op de dag, waarop het medegedeelde in vervulling is gegaan en door u als feitelijk, historisch gebeuren niet slechts wordt geloofd, maar ook wordt erkend.

'Bidt voor ons! En - God groete u!'

'Wanneer u veör onze graven staat en de resten vindt, dan zijn wij daar ook. Hier is onze taak vervuld. - God groete u - tot weerziens, als wij weer met u kunnen spreken.'

Deze oorkonde ondertekende ik en ik voegde hem bij de andere Egyptische akten.

Bij deze gelegenheid stelde ik nog vele vragen, die op deze kwestie betrekking hadden. Als antwoord daarop ontving ik de volgende mededeling

Ik kan je zeggen, dat alles is opgetekend, wat betrekking heeft op de plaatselijke toestand, waar de graven liggen. De juiste aanwijzing kunnen wij u alleen ter plaatse geven. Er is nu slechts een vraag : De uitvoering van de opdracht. U hebt de graven slechts te zoeken, en u vindt ze. U vindt daarin verschillende voorwerpen uit die kultuur. Zij zijn al meermalen gevonden en zijn op zichzelf niet zo heel belangrijk. Maar wel belangrijk is de 'Oproep aan het Volk' en de 'Rol', waarin de wetten der `Witte magie' omtrent het geestenverkeer zijn vervat, en ook de geneeswijzen, waarop men zieken kan genezen.

Verder zijn er aanwijzingen voor het verkrijgen van verschillende voortbrengselen uit planten, zouten en dergelijke stoffen, waarmee men verschillende dingen kan conserveren, en ook hoe men uit planten zeer duurzame stoffen kan vervaardigen. Geld en goud liggen er ook, waarmee u al uw uitgaven kunt dekken, en nog meer.'

`U zult niet het lot ondergaan van zovelen, die tot nu toe zulke graven openden en daarna werden gedood. Want op elk graf staat geschreven `Wie de hand hieraan slaan; of de aansporing daartoe geven, zullen te gronde gaan.' U gaat uit naam van God en voert het werk uit in onze naam met God's hulp. Dan zal u niets overkomen !'

`U vraagt mij naar schrifttekens op de tekeningen. Deze zijn verschillend in soort. Want men schreef niet overal op dezelfde wijze. Het is het handschrift, zoals wij het indertijd hebben geschreven. U kunt het niet lezen, noch schrijven. Ik zou u de letters kunnen dicteren, maar u zoudt er niets mee kunnen uitrichten. Want elke letter betekent zowel een woord, alsook een teken. Op onze graven, op ons paleis, op de stenen, op de zuilen, op de wanden, overal staat hetzelfde schrift. De geleerden kunnen hun hoofd hierover breken, het schrift zullen zij niet kunnen ontcijferen. Misschien zal de een of de ander zeggen, dat het schrift, dat hij bij u ziet, vermoedelijk uit Egypte stamt, omdat hij enkele tekens herkent. Maar de meesten zullen zeggen, dat u uw verstand hebt verloren en zij zullen u bij het zoeken

hinderen.'

`De groot-koning, onder wie wij bondsvorsten waren, heette 'AM-EL'. Hij stierf na ons; zijn graf is nog niet gevonden.'

`Er zijn in geheel Egypte ongeveer io:ooo graven van koningen, vorsten en voorname personen. De andere graven tel ik niet. U kunt er zeker van zijn, dat nog niet alle zijn ontdekt.'

Later vroeg ik op de bijeenkomsten met de media uit mijn gemeente naar deze Egyptische onthulling. Ik wilde weten, wanneer de graven zouden worden ontdekt. Ik kreeg ten antwoord: 'Dat zal te zijner tijd geheuren. Er zullen gebeurtenissen in de wereld plaats vinden, waardoor de tijd rijp wordt voor deze zaak. Thans is dit nog onmogelijk en het zou om redenen, die u niet begrijpt, het leven van veel mensen kosten. Welke grote bedoelingen God daarmee heeft, kunt u zelfs niet vermoeden !'

Deze Egyptische kwestie heb ik daarom zö uitvoerig aan de hand der akten meegedeeld, opdat op het ogenblik der vervulling ook hierdoor het bewijs wordt geleverd, dat alle bijzonderheden juist zo werden geopenbaard.

Ik persoonlijk heb het gevoel, dat de ontdekking van de hier beschreven graven voor de hedendaagse wetenschap een overtuigend bewijs zal leveren voor de waarheid van wat in dit boek wordt beschreven. Want zulke bewijzen kan ook zelfs de meest vijandige tegen het hiernamaals gekante wetenschap niet meer opzij schuiven, doch zij zal ze als volwaardig moeten erkennen. - Maar dit is mijn eigen persoonlijke opvatting. Jets naders omtrent de betekenis van de vondsten van de Egyptische graven is mij niet meegedeeld. De juistheid van deze Egyptische zaak werd mij ook door het medium uit de stad bevestigd. Hij voegde er nog aan toe, dat de vorst, die zich 'Arras' noemde, ook de naam Hario had gedragen.

Als men alle door mij tot nu toe vermelde ervaringen, die slechts een zeer gering deel uitmaken van het op dit gebied door mij beleefde, rustig overdenkt, dan is het een ieder duidelijk, dat men met de gebruikelijke 'natuurlijke' verklaringspogingen geen stap verder komt. Geen 'suggestie', geen 'gedachtenoverdracht', geen 'onderbewustzijn' kunnen de oorzaken van zulke verschijnselen zijn. Noch de media in hun menselijke hoedanigheid, noch andere mensen wisten van deze dingen af.

Wat nooit in het bewustzijn van een mens leefde, kan bij hem ook nooit tot het onderbewuste worden, en gedachten, die ik zelf niet heb, kan ik ook nooit op een ander overdragen.

De woorden 'suggestie, onderbewustzijn, gedachten-overdracht', zijn op dit gebied in de meeste gevallen juist slechts woorden, waarmede men heel veel geleerds meent uit te drukken, en die inderdaad op hen indruk maken, die nooit plegen na te denken. Maar in werkelijkheid zijn het woorden zonder bruikbare begrippen. 'Waar de begrippen ontbreken, volgt op het juiste ogenblik een oplossing.'

Wat de gedachten-overdracht betreft heb ik vaak met alle kracht ge-

tracht, mijn gedachten op de media over te dragen zowel vóór als tijdens hun trance-toestand. Maar in geen enkel geval bevatten hun daaropvolgende mededelingen ook maar een enkel woord van wat ik aan gedachten op hen trachtte over te brengen.

Ook anderen heb ik bewogen met mij samen een bepaalde gedachte, die wij vooraf hadden afgesproken, aan het medium te suggereren. Maar al deze pogingen bleven zonder de geringste uitwerking.

Wat mij door ongeschoolde en wetenschappelijk geheel onervaren media is medegedeeld, gaat alle menselijke begrippen betreffende deze dingen te boven.

Hier is slechts een verklaring, die ons denken bevredigt, en wel: Er zijn bovenaardse, geestelijke wezens, die zich van deze media als werktuigen bedienen om ons van het bestaan van een God, een 'gene zijde' en een geestenwereld te overtuigen en ons op de weg naar God te brengen.

De in de volgende hoofdstukken gegeven mededelingen over de `wetten van het geestenverkeer' en `de grote vraagstukken van de aarde en het hiernamaals' zullen verdere bewijzen daarvoor in overvloed leveren.

Tweede deel

De wetten voor het verkeer van de geesten met de materiele schepping

ALGEMENE OPMERKINGEN

Ik weet, dat alles, wat God heeft bepaald,
eeuwig zal gelden. Men kan er niets aan
toevoegen en er niets van afdoen. En God heeft
dat zo gemaakt, dat men eerbied voor Hem hebbe.
Prediker 3:14

Vanaf de eerste aanraking met de geestenwereld werd mij beloofd, dat mij de wetten zouden worden onderwezen, volgens welke het verkeer van de geesten met de materiele wereld, in het bijzonder met de mensen, tot stand komt.

Zou aan deze belofte worden voldaan, dan beduidde dit voor mij een nieuw, onweerlegbaar bewijs voor de waarheid van wat ik tot nu toe uit deze bron aan mededelingen had ontvangen. Persoonlijk wist ik van deze wetten niets af, nog veel minder de media, die op elk wetenschappelijk gebied onervaren waren, zodat zij uit zichzelf geen mededelingen daarover konden doen.

Aan de mij gedane belofte werd in veel volmaakter wijze voldaan dan ik

had durven verwachten. Het onderricht, dat mij over de wetten van het geestenverkeer werd gegeven, was van een duidelijkheid en overtuigingskracht, zoals alleen bij de zuivere waarheid is te vinden. Alle vragen, die ik stelde, werden mij uitvoerig tot in de kleinste bijzonderheden beantwoord. Nooit kon ik ook maar de minste tegenspraak ontdekken in hetgeen mij werd onderwezen. Alles greep in elkaar, zoals bij een fijn uurwerk. Mijn leermeester was dezelfde geest, die mij reeds bij mijn tweede bijeenkomst had beloofd mij van alle waarheden op de hoogte te stellen. Hij bediende zich daarvoor als instrument van dezelfde jongen als in het begin. Daar deze slechts een middelmatige schoolontwikkeling had, werden ook bij hem de woorden van de apostel Paulus waarheid 'Wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen; en wat de wereld voor laag en verachtelijk houdt, wat voor de wereld geen waarde heeft, dat heeft God uitverkoren om teniet te doen, wat in de ogen der wereld groot is. Want geen sterveling moet zich op zijn eigen daden voor God kunnen beroemen' (N.T. Johannes Greber, i Corinthe 1, *27-29).*

'Gij mensen' -zo begon de geest zijn onderricht- `schijnt aan te nemen, dat alleen in de materiele wereld wetten heersen. Dat is een vergissing. God is een God van ordening en-van stelselmatigheid in de aardse zowel

als in de geestelijke schepping. Hij zelf onderwerpt zich in alles aan de door Hem geschapen wetten en heft geen enkele daarvan op.'

'Zo moeten ook wij geesten de door God gegeven natuurwetten in acht nemen, telkens als wij met de materiale wereld in verbinding treden. Dat geldt zowel voor de goede als voor de kwade geestenwereld.'

`De mens noemt alles een "wonder" wat hij niet met de hem bekende natuurwetten in overeenstemming kan brengen. Voor hem, die de krachten van de stoffelijke en de geestelijke wereld kent, bestaat er geen "wonder". Want alles voltrekt zich volgens dezelfde onveranderlijke wetten, waarvan niet een de andere opheft of wijzigt.'

`Wanneer je een steen met de hand in de hoogte heft, wordt daarmee de voor de steen geldende wet van de zwaartekracht, zoals je het noemt, niet opgeheven, maar door de sterkere kracht van je hand overwonnen. Wordt echter een steen door een onzichtbare hand opgeheven, dan zou dat in je ogen een "wonder" zijn, daar je de kracht niet ziet en daardoor van mening zoudt zijn, dat de steen zich zelf opheft. En toch moet er in beide gevallen een kracht zijn, waardoor de steen wordt opgeheven. Of je de kracht ziet of niet, maakt voor het geheuren zelf geen verschil. In beide gevallen wordt de zwaartekracht, die op de steen werkt, door een sterkere kracht overwonnen.'

'Zelfs God kan als gevolg van de door Zijn almacht ingestelde wetten niet maken, dat een steen zich vanzelf opheft. Wel had Hij andere wetten voor de materie kunnen scheppen. Nadat Hij echter de nu bestaande wetten voor al het aardse gebeuren heeft vastgelegd, moet Hij ook bij de steen, wil deze worden opgeheven, een kracht in werking stellen, die groter is dan de zwaartekracht, welke op de steen werkt.'

'Zo is het op elk gebied.'

'Het is ook geen "wonder", wanneer de geestenwereld met u mensen, in waarneembare verbinding treedt en met u spreekt. En wanneer ik door deze jongen met u spreek, voltrekt dat zich ook volgens vaststaande wetten, die ik moet nakomen, evenals een boze geest, die door deze jongen zou willen spreken.'

'Kijk naar uw telefooninstallaties ! Hoeveel natuurwetten moeten daar in werking treden, vöördat een gesprek tot stand komt. Er moet een krachtstroom voorhanden zijn, draden en andere inrichtingen moeten worden aangebracht, die voor de overbrenging van het gesproken woord noodzakelijk zijn en in overeenstemming zijn met de wetten van de elektriciteit en de akoestiek. Of nu een goed mens het spreekapparaat gebruikt of een misdadiger, beiden zijn aan dezelfde wetten van het spreken op afstand gebonden.'

'Opdat je een goed begrip zult krijgen van wat je op het gebied van het verkeer met de geesten waarneemt, is het van belang voor je, de

voornaamste wetten te leren kennen, die bij het verkeer van de geestenwereld met de materiele schepping gelden. Heb je deze begrepen, dan zal het meeste je duidelijk zijn, wat je op dit gebied tegenkomt en u, mensen, tot nu toe zo onverklaarbaar schijnt.'

DE WET VAN DE `ODKRACHT' * OF LEVENSKRACHT

`Geest en stof kunnen wegens hun wezenlijk verschil niet onmiddellijk op elkaar inwerken. Ook je eigen geest is uit zichzelf alleen niet in staat, een lid of orgaan van je lichaam in werking te stellen. Evenmin ben ik, die nu bezit heb genomen van het lichaam van deze jongen, uit mijzelf in staat, zijn lichaam op te richten, zijn handen op te heffen, of met zijn spreekorganen een geluid voort te brengen. Zowel zijn geest als ik hebben daarvoor een krachtstroom nodig.'

'Zo heeft een machinist de krachtstroom van de stoom of elektriciteit nodig, om de machine op gang te brengen. Ontbreekt de krachtstroom of is deze te zwak, dan staat de machine stil.'

`In ons geval is de machinist de geest. De machine is het lichaam of de materie, wil de materie door de geest in beweging kunnen worden gebracht, dan is daarvoor een kracht nodig.'

`De geleerden der oudheid noemden de krachtstroom in de mens "ziel" in tegenstelling tot "geest" en "lichaam". Zij leerden dus met recht, dat de mens uit geest, ziel en lichaam bestaat.'

`De bijbel noemt de krachtstroom of de levenskracht "de adern des levens". "En God blies de mens de adern des levens in de neus; zo werd de mens tot een levend wezen" (i Genesis 2:7).'

'Uw hedendaagse wetenschap heeft de krachtstroom in de mens de naam

van "odkracht" gegeven.'

`De odkracht of levenskracht bevindt zich in en om alles, wat God heeft geschapen. Jeder mens, ieder dier, elke plant, elke steen, elk mineraal, al het water, ieder hemellichaam, iedere geest en wat er verder nog bestaat, heeft odkracht. Het is niet iets stoffelijks, maar iets geestelijks en steeds met een geest verbonden. Het is de levenskracht van de geest. De geest is daarom steeds de drager van de odkracht. Waar leven is, is dus od, en waar od is, is een geest. Daar nu de odkracht in en om alles is, wat God heeft geschapen, en steeds met de geest is verbonden, volgt daaruit, dat al het geschapene een geest bezit.'

'Dat klinkt u ongelooflijk in de oren, en toch is het de waarheid.'

`Is een geest met een stoffelijk lichaam verbonden, dan bezit hij allereerst de odkracht, die voor zijn eigen bestaan als geest nodig is, en daarbij een passende overmaat aan odkracht, om het leven de opbouw en de werkzaamheid van het aardse lichaam mogelijk te maken. Zo heeft immers ook, om een onvolmaakte aardse vergelijking te gebruiken, een

** Uitspraak: oodkracht.*

.locomotief een bepaalde hoeveelheid stoom nodig om zich te kunnen voortbewegen en een voldoende hoeveelheid meer aan stoom om de aangekoppelde wagens mee te trekken. De aan uw geest aangekoppelde wagen is het lichaam. Daarvoor heeft dus uw geest een extra hoeveelheid odkracht nodig.

'Het voor het lichaam bestemde od verschilt echter van dat van de geest. Want alles wat op de stof moet inwerken, moet tot op zekere hoogte gelijksoortig aan de materie zijn en aan deze worden aangepast. Daarom is het od van de aardse lichamen niet zo geestelijk als dat van de geesten zelf, die zich in deze lichamen bevinden.'

'Het lichamelijke od komt overeen met uw aardse krachtstromen. Deze zijn noch zuiver stoffelijk, noch zuiver geestelijk. Het wezenlijke ervan is u niet bekend, hoewel u toch hun werking dagelijks gewaar wordt.'

'Voor de aardse krachtstromen hebt u stoffelijke geleidingsdraden nodig om de stroom op doelmatige wijze te laten werken. U hebt machines en installaties van verschillende soort, wier bedrijf een bepaalde stroomsterkte vereist. Is de krachtstroom te sterk, dan worden die inrichtingen vernield; is deze te zwak, dan komt het bedrijf stil te staan.'

'Zo wordt ook de odstroom bij alle lichamelijke wezens via een leiding door het gehele lichaam met al zijn wonderlijke onderdelen, die u organen noemt in de daarvoor benodigde sterkte gevoerd. Werkt de stroom te sterk op een orgaan, dan treedt er stoornis op; is deze te zwak, dan werkt het orgaan niet meer.'

'Het leidingstelsel voor de odkracht zijn de bloedvaten; wordt het vernield, zodat het bloed verloren gaat, of door ontbinding vernietigd, dan houdt ook de odstroom op; juist zoals bij uw krachtstroom de stroom ophoudt, wanneer de draden door invloeden van buitenaf of door slijtage worden beschadigd.'

'Daar het bloed de geleider van het od is en daardoor het lichamelijke leven zonder bloed niet mogelijk is, wordt in de bijbel het bloed de "ziel" van het leven genoemd.'

'Het bloed is de ziel van het leven' (Deut. 12:23).

'Het lichamelijke od wordt niet door de geest van het betreffende lichaam voortgebracht, maar uit de voedingsstoffen verkregen, die het lichaam in zich opneemt.'

'Opdat je de verdere lessen over de odkracht zult begrijpen moet ik je over het wezen van de materie onderrichten.'

`Heb je er wel eens over nagedacht, hoe het lichaam van levende wezens zich vormt? Beschouw je eigen lichaam en zijn groei! Werd je lichaam misschien gevormd, doordat gereed zijnde stof eraan werd toegevoegd, zoals een huis ontstaat, doordat steen op steen wordt gelegd? Je zult vanzelf wel inzien, dat je lichaam niet op deze wijze is ontstaan. Het

lichaam is niets anders dan tot materie verdicht od. Dit geldt voor elk lichaam, niet alleen voor dat van de mensen, maar ook voor dat van de dieren, planten en mineralen. Hun groei en stoffelijk ontstaan is onderworpen aan dezelfde wetten van de odverdichting.'

'Het od van de afzonderlijke stoffelijke wezens vertegenwoordigt een door wonderlijke, u onbekende, wetten tot stand gebracht mengsel van de meest verschillende odkrachten en odsoorten. Bij de mensen is de od-menging een andere dan bij dieren, en bij dieren weer anders dan bij planten en bij planten anders dan bij mineralen.'

'Dit verschil in odmenging bestaat echter niet alleen tussen de verschillende trappen in de natuur, maar ook tussen de individuele wezens in dezelfde groep. Zo is het odmengsel bij de afzonderlijke mensenrassen verschillend. De neger heeft een andere odmenging dan de blanke of de indiaan. Ook de mensen, die tot het blanke ras behoren, hebben niet allen dezelfde odmenging. Evenzo is het gesteld met de andere rassen. ledere afzonderlijke mens heeft zijn eigenaardige odmenging. Er zijn dus geen twee mensen met precies hetzelfde od. Dat geldt op dezelfde wijze voor dieren, planten en mineralen.'

'Daar nu de opbouw van het lichaam van een levend wezen bestaat uit de verdichting van het odmengsel dat eigen is aan dat wezen, heeft ieder lichaam zijn bijzondere stoffelijke eigenaardigheid. Vlees, beenderen, nagels, haar en alle andere tot het lichaam behorende delen, hebben bij ieder levend wezen hun bijzondere geaardheid. Deze berust op de odmenging, die bij het afzonderlijke wezen is te vinden.'

'Het is voor u een groot natuurgeheim, hoe het mogelijk is, dat het vergeestelijkte en daardoor voor uw ogen onzichtbare od zieh tot vaste stof kan verdichten. Dat het mogelijk is, leert u de dagelijkse ervaring, want u ziet dat uw lichaam niet groeit, doordat klaargemaakte stof eraan wordt gehecht. U weet, dat de eikel niet tot een eikeboom uitgroeit, doordat er steeds maar eikenhout aan toe wordt gevoegd, maar dat de groei een zieh in het binnenste van het levende wezen voltrekkend proces is. U weet verder, dat het tot u genomen voedsel niet inwendig aan uw lichaam wordt toegevoegd en zieh op

deze wijze de groei van uw lichaam voltrekt, maar dat een u onbekend iets in alle delen en deeltjes van het gehele lichaam stroomt, zieh daar tot vlees, beenderen, haar, nagels en verdere substanties verdicht en door deze verdichting tot materie wordt.'

'Dit u onbekende iets, is het "od".'

'Vanwaar komt nu dit od, dat zo noodzakelijk is voor de opbouw en het in stand houden van het lichaam van alle levende wezens? Dat kun je zelf vinden als je erover nadenkt wat voor je lichamelijke bestaan noodzakelijk is. Je hebt lucht, water en voedsel nodig. Maar niet alles, wat in de lucht, het water en het voedsel aanwezig is, kan je lichaam

gebruiken. Bovendien kan het niet naar de afzonderlijke delen van je lichaam worden gevoerd in de toestand, waarin het in de lucht, in het water en in het voedsel aanwezig is; namelijk niet in stoffelijke toestand. Want ook de lucht is stof. Het moet eerst in een vergeestelijkte vorm worden gebracht en als "od" naar de kleine en kleinste deeltjes van het lichaam worden geleid.'

`De omzetting van de stoffelijke voedingsmiddelen in "od" geschiedt door oplossing, welke plaats vindt in uw lichaam gedurende het verteringsproces.'

`De lucht die u inademt, vertoont een stoffelijke odmenging. Daaruit lossen uw longen slechts die oddelen op, die uw lichaam nodig heeft. De onbruikbare delen worden door de ademhaling afgescheiden.'

'Het water heeft eveneens een bijzonder odmengsel. Het od van het water hebben de mensen, dieren en planten het meeste nodig. Want het menselijke, dierlijke en plantaardige lichaam is voor het grootste deel een verdichting van aan het water onttrokken od. Daarom is ook het water-od in rijke hoeveelheid aanwezig in de aan de dieren- en plantenwereld onttrokken voedingsmiddelen, zodat u bij het gebruik van deze voedingsmiddelen in de meeste gevallen ook de benodigde hoeveelheid water-od ontvangt. Omdat het od uit het water zo'n grote rol in het lichaam vervult, kan dit od niet lang worden ontbeerd. Uw honger-kunstenaars kunnen zich wekenlang het vaste voedsel ontzeggen, maar zonder gebruik van water zou de dood spoedig intreden. Om dezelfde reden gaan dieren en planten te gronde, wanneer het hun gedurende lange tijd aan water-od ontbreekt.'

`Nu begrijp je ook, dat de kwelling door dorst de grootste is, die een levend wezen kan ondervinden; zij veroorzaakt de smartelijkste doodsstrijd.'

'Het od uit de lucht wordt niet zozeer voor de opbouw van het lichaam gebruikt, maar in hoofdzaak ter opwekking van de verschillende kracht-stromen, waardoor het verteren van het voedsel, het oplossen in od, de vermenging van de verschillende odsoorten en tenslotte hun verdichting tot lichamelijke materie wordt bewerkt. Alle oplossingen ontstaan door hete, en alle verdichtingen door koude odstromingen. Daarom kunt u slechts enkele ogenblikken zonder het od uit de lucht leven. Want als dit ontbreekt houdt alle andere odwerking vanzelf op.'

`Er blijft nu nog de vraag te beantwoorden, vanwaar dan het in de lucht, het water en het voedsel aanwezige od komt.'

'Het komt uit de aarde. De aarde heeft als wereldlichaam een odmengsel en odstraling, die alle odsoorten bevat, welke voor de op haar levende wezens nodig zijn. Het od van de aarde is samengesteld uit het od, dat zij zelf als wereldlichaam bezit. Bovendien neemt zij de odstraling van

alle wereldlichamen, die zich binnen het bereik van de aarde bevinden, in haar eigen odmenging op. Jeder van deze wereldlichamen heeft een eigen en bijzonder od, dat bij geen van de andere wereldlichamen in deze soort en menging is te vinden.

Afhankelijk van de plaats van die hemellichamen ten opzichte van de aarde is ook de odstraling naar de aarde nu eens sterker, dan weer zwakker. Daar de plaats van de hemellichamen ten opzichte van elkander elke seconde wisselt, veranderen in dezelfde mate ook de odstralingen, welke die hemellichamen naar de aarde uitzenden.'

`De vermenging van het od van uw aarde met het od van de haar omringende hemellichamen is van het grootste belang voor het leven en de groei op uw aarde.'

`Je moet verder bedenken, dat elke odsoort ook een krachtwerking van geheel eigen aard bezit. In dezelfde mate, waarin op het ogenblik van de geboorte het lichamelijke od van de pasgeborene onder invloed van een eenzijdig sterke odwerking van een of meer hemellichamen staat, in dezelfde mate wordt de odmenging van de pasgeborene beinvloed. Deze is toch op het ogenblik van de geboorte in zekere mate nog tamelijk neutraal en wordt nu door de erop inwerkende odstraling en odmenging in een bepaalde richting voor altijd vastgelegd.'

`Als je in een glas een mengsel moet bereiden en je giet er van een bepaalde stof een grote hoeveelheid bij, dan kun je er van de andere stoffen des te minder bij mengen. Het gehele mengsel draagt dan in kleur, reuk, smaak en overige uiterlijke kenmerken het karakter van de stof, die je in bijzonder grote hoeveelheid in het glas hebt gedaan. Je kunt ook de hoeveelheid van het bestanddeel waarvan je te, veel hebt genomen achteraf niet meer verminderen of door bijvoeging van grotere hoeveelheden van andere bestanddelen verdunnen, want het glas kan niet meer dan geheel worden gevuld.'

'Zo is het ook met het odmengsel van de pasgeborene. De totale hoeveelheid od is bepaald en kan niet worden vergroot. Vormt nu een bepaalde odsoort het hoofdbestanddeel van het totale od, dan zal deze voor de vorming en de groei van de pasgeborene voor altijd maatgevend blijven. En daar de afzonderlijke odsoorten ook geheel eigen-geaarde levensenergieen ontwikkelen, zal de aard van het hoofdbestanddeel aan od aan de pasgeborene naast een bijzondere vorm van zijn lichaam, ook een hem kenmerkend eigen karakter in zijn handelingen geven.'

'Het is daarom geen bijgeloof en ook geen fantasie, dat men uit het tijdstip van de geboorte de lichamelijke eigenschappen en het karakter van een mens kan bepalen. De invloed van de odwerking van de hemellichamen op uw aards bestaan, uw levenskrachten, karakter en temperament is veel groter dan u denkt. U zegt immers zelf: 'Hij is onder een

gelukkig of ongelukkig gesternte geboren.' Daarmee moet de werking worden uitgedrukt, die de odstraling van een hemellichaam op de levende wezens bij hun geboorte uitoefent.'

'Dit alles staat in verband met de grote vragen van het mensenlot, zodat ik er niet geheel stilzwijgend aan voorbij kon gaan.'

`Alle lichamen van aardse wezens zijn dus verdicht od, dat van de odstraling van de aarde en van de haar omringende hemellichamen komt.'

'Het oplossings- en verdichtingsproces kunt u zieh door een voorbeeld uit de natuur duidelijk maken.'

`Je weet, dat onder invloed van de warmte een voor uw ogen meestal niet zichtbare verdamping van de vochtigheid van de aardbodem en van de wateren plaats heeft. Op een zekere hoogte boven de aarde verdicht zieh de tot zover onzichtbare damp eerst tot een fijne nauwelijks zichtbare sluier. Een verdere verdichting toont u de fijne sluier als wolk. Deze wordt onder invloed van de koude steeds dichter en valt eindelijk onder een nog grotere verdichting als water of sneeuw op de aarde. Wordt het water door een lagere temperatuur verder verdicht, dan wordt het ijs en vormt het een vaste stof. Hier heb je de trapsgewijze verdichting van een voor uw ogen niet zichtbare, als het ware vergeestelijkte stof, tot een vaste materie, welke u niet alleen kunt zien en met uw handen kunt grijpen, maar die ook een groot weerstandsvermogen heeft. Zo is dus het ijsdek van uw beken, vijvers en rivieren verdicht water en van dezelfde soort als het betreffende water zelf en vertoont het ook diens eigenaardigheden. Het water is weer verdichte damp.'

'Zoals de damp dus van de aarde opstijgt en allengs tot een vaste materie wordt in de vorm van ijs, weer in water en daarna in damp verandert, zo gaat.het ook met alle aardse lichamen. Zij ontstaan uit het voor uw ogen onzichtbare od van de aarde, dat zieh tijdens het groeiproces tot materie verdicht en na de aardse dood van de levende wezens weer tot het od van de aarde terugkeert. Voor alle aardse wezens geldt daarom het woord: 'Uit de aarde zijt gij ontstaan en tot de aarde keert gij weder.' Dit is de bestendige kringloop tot op de dag, waarop alle materie tenslotte tot od wordt opgelost en niet meer tot stoffelijke lichamen wordt verdicht. - Maar daarover zal ik je later nog veel te vertellen hebben.'

'Hieruit kun je afleiden, dat bij elk aards wezen drie vormen van od onderscheiden kunnen worden: Het od van de geest, die in de wezens is belichaamd, - het wat meer verdichte, maar voor het menselijk oog niet zichtbare od als lichamelijke levenskracht - en het tot vaste stof geworden od, dat u lichaam noemt.'

'Het od als levenskracht van het lichaam blijft, zoals je reeds weet,

steeds met het od van de geest en daardoor met de geest zelf verbonden. Het is de lichamelijke beweegkracht (bedrijfsstof) in de hand van de geest, zoals op aarde de elektrische stroom de beweegkracht in de hand van de machinist is. Wordt nu deze lichamelijke bedrijfsstof zo verminderd, dat zij voor de

levensvatbaarheid van het lichaam niet meer toereikend is, dan scheidt de geest zich van het lichaam en treedt de aardse dood in. Zo laat de machinist de machine in de steek, die hij uit gebrek aan stroom niet meer in bedrijf kan houden.'

'Sterven de aardse lichamen, dan blijft de odkracht bij de geest. Want de aardse lichamen hebben geen zelfstandige odkracht, doch slechts de geesten, die van hen bezit hebben genomen.'

`De geest kan echter met zijn eigen odkracht het door ziekte verzwakte od van zijn lichaam, door zijn wilskracht versterken, de siecht werkende lichamelijke organen tot verhoogde werkzaamheid aanzetten en daardoor de schadelijke bestanddelen uit het lichaam verwijderen. Daarbij moet het verzwakte lichaam vanzelfsprekend de opname van schadelijke spijzen vermijden en door gezonde voedingsmiddelen de werking van het geestelijke od bevorderen. De geest werkt in dit geval, om mij nogmaals van een materiele vergelijking te bedienen, met zijn eigen odkracht als een sterke drukpomp op het lichamelijke od en de odstroomleiding, namelijk het bloed.'

'Hoe groot de versterking kan zijn, die de geest van een mens door zijn eigen odkracht als gevolg van de inspanning van zijn wil aan het od van zijn lichaam toevoert, kunt u uit talrijke voorvallen zien. Vaak krijgen verlamden, wie een groot gevaar dreigt, door de op redding gerichte wilsenergie van de geest zulk een versterking van de lichamelijke odkracht, dat de verlamming wijkt en de ledematen, althans voor korte tijd, weer te gebruiken zijn.

'Dezelfde uitwerking heeft ook de tot het hoogst opgevoerde hoop op herstel. Zij is eveneens een handeling van de wil en brengt door de daarmee gepaard gaande versterking van de lichamelijke odkracht menige plotselinge genezing tot stand, die u als een wonder beschouwt.'

'Wilskracht, welke in moed, hoop, vertrouwen en blijmoedigheid tot uitdrukking komt, is daardoor het beste geneesmiddel. Zij is echter ook de beste bescherming tegen besmettelijke ziekten. Het daardoor versterkte od van het lichaam vormt in zekere zin een muur van bescherming, die het indringen van ziektekiemen tegenhoudt. Hoe krachtiger de wilskracht is, des te sterker is ook dit onzichtbare pantser.'

'Zwakte van de wil, moedeloosheid, angst en wanhoop van de geest bewerken het tegendeel. Zij werken als een zuigpomp, die het od van het lichaam, benevens het bloed uit het lichaam naar binnen trekt, de lichaamskracht verzwakt en de weg voor besmettingen openstelt.'

'Zoals de geest het door ziekte verminderde od van zijn lichaam kan versterken, is zulk een versterking ook mogelijk door de overdraging van de odkracht van een gezond mens op een zieke. Een dergelijke odoverdraging noemt u "magnetiseren".'

'Elk levend wezen kan od op een ander overbrengen. Niet alleen van mensen op mensen, maar ook van mensen op dieren, planten en mineralen. U kunt planten door het overbrengen van uw eigen od tot snellere groei brengen. U kunt water, olie en dergelijke dingen magnetiseren, ze in zekere

zin met uw od drenken en zodoende de zieken, die dit water drinken of met de olie worden ingewreven, een spoediger genezing bezorgen.'

`De mens kan ook het od van dieren, planten en mineralen tot eigen genezing gebruiken. Op deze wederzijdse odkracht berusten de wetten van de geneeskracht in God's schepping. Zo stroomt ook uit de huid van verscheidene levende dieren een bepaald od, dat genezend werkt. Van veel planten is de genezende kracht algemeen bekend. Helaas kent u tegenwoordig de geneeskracht van bepaalde planten voor de verschillende ziekten niet meer zo goed als de vroegere volkeren. Ditzelfde geldt voor de mineralen. Dat federe edelsteen een hem eigen odkracht bezit, beschouwen de meesten als bijgeloof. En toch is juist het od van de edelstenen van een bijzondere zuiverheid en kracht en versterkt het od van degene, die de edelsteen draagt. Daarbij moet echter voorop worden gesteld, dat de mens die edelsteen kiest, die bij zijn eigen od past en die geen odkrachten bevat, die zijn eigen odstraling tegenwerken. U hebt toch boeken, die u erover kunnen inlichten, welke edelsteen volgens de geboortetijd voor iedere mens in aanmerking komt.'

'Zeer belangrijk op het gebied van de genezing is de odoverdracht van mens op mens.'

`Een ziek kind voelt zich spoedig beter, zodra de gezonde moeder het tegen haar lichaam aanvleit. Daardoor draagt zij van haar eigen gezonde od over op het zieke kind en versterkt het door ziekte verzwakte od van het kind. - Een gezond mens, dat met zieke of oude mensen tezamen slaapt, deelt hun van zijn odkracht mede. De zieke of oude bedgenoten worden daardoor gesterkt, terwijl de gezonde door het gestadig afgeven van het od steeds zwakker wordt. Daardoor krijgen gezonden, die gedurende langere tijd met zieke of oude mensen tezamen slapen, door de verzwakking van hun eigen odkracht een ziekelijk voorkomen. Dit is de reden, waarom men kinderen niet met oude mensen samen in hetzelfde bed moet laten slapen.'

'Het od doorstroomt het aardse lichaam in al zijn delen en straalt nog een stuk daarbuiten uit. De daardoor ontstane omstraling van het

aardse lichaam duidt uw wetenschap aan met de naam "aura". Al het geschapene heeft deze od-aura, ook de grote hemellichamen. Wat u aantrekkingskracht van de aarde noemt is de kracht van de odstraling, waarvan de werkingssfeer in een bepaalde verhouding tot de grootte van de aardbol staat. Hetzelfde geldt voor alle andere hemellichamen. In het ganse heelal is geen punt, dat niet door de odstraling van een of ander hemellichaam wordt getroffen.'

`De od-aura omstraalt het stoffelijke lichaam op gelijke afstand van ieder deeltje van het lichaam. Tengevolge hiervan heeft de "aura" ook de gestalte van het lichaam, waartoe zij behoort en dat zij omgeeft. Men spreekt daarom ook van het odlichaam of het "astrale lichaam" of het "fluidelichaam" van de stoffelijke wezens in tegenstelling tot het stoffelijke lichaam. Het is wat de bijbel het "geestelijke lichaam" noemt. Het is voor uw lichamelijke oog onzichtbaar. Maar zogenaamde "helderzienden", die over de gave van het

geestelijke zien beschikken, kunnen de odstraling of het odlichaam zien.'

`De bron van het leven is de geest. Maar de uiting en het doel van het leven worden bepaald door de met de geest verbonden odkracht, die daarom ook levenskracht wordt genoemd. Deze kracht uit zich door trillingen van het od. ledere uiting van het geestelijke leven, elke uiting van het leven in de u omringende natuur, alle natuurkrachten zijn odtrillingen. Elk denken en willen uit zich in overeenkomstige odtrillingen, die door de geest als drager van het od worden voortgebracht. Jeder lichamelijk gevoel, elke gewaarwording van de geest wordt veroorzaakt door odtrillingen. Alle tonen, kleuren, reuk, smaak- en tastgevoel ontstaan door bepaalde odtrillingen. In de geestelijke wereld zijn het de trillingen van het zuiver geestelijke od. In de materiale schepping zijn het de trillingen van het meer of minder verdichte od.'

`Alles wat u aan aardse verschijnselen v66r u ziet, al het groeien, bloeien en rijpen, alle krachtstromen en stralingen, elektriciteit, radio, ethergolven, licht en duisternis, alle trapsgewijze opeenvolgingen van tonen, kleuren, reuk, smaak- en tastzin, alle krachtstromen van het heelal, de aantrekkingskracht van de hemellichamen en hun bewegingen in de wereldruimten - alles berust op deze odtrillingen. Een denker uit de oudheid heeft gezegd : "Alles is in een toestand van vloeien." Hij had moeten zeggen : "Alles is in een toestand van trillingen." Aan de trillingen van het ganse heelal doorstromende en ieder deeltje doordringende odkracht ligt het grote Goddelijke geheim van de getallen ten grondslag. U kleine mensen zult nimmer dit geheim doorgronden. U zoekt naar het eenheidsgetal in het wereldgebeuren, maar u zult het niet vinden. Weliswaar hebt u reeds menige waarheid ontdekt betreffende dit geheim der getallen. U kent het aantal trillingen van de aparte, u bekende tonen. U tracht

ook uit te vorsen, wat de getallen zijn van de. odtrillingen, die aan de kleuren ten grondslag liggen. Maar wat beduidt dit alles tegenover de oneindige zee van waarheden, welke voor u is verborgen? U kunt de zeven zegels van Gods schepping niet verbreken. U kunt slechts verwonderd en in aanbidding uw hoofd buigen voor de wijsheid en almacht van de Allerhoogste.'

`Laat ons nu uit het weinige, dat ik u over de odtrillingen heb mede-
gedeeld, enige voor ons doel belangrijke gevolgtrekkingen maken.'

`Allereerst zal het duidelijk zijn, dat harmonie van deze odtrillingen schoonheid, gezondheid, vreugde en geluk betekent; dat echter disharmonie van de trillingen de oorzaak moet zijn van lelijkheid, ziekte, pijn en ongelukkig zijn. Zoals disharmonie van de tonen en kleuren uw geestelijke gevoel kwelt en in zekere zin pijn doet, kwelt ook disharmonie van de geschapen geest ten opzichte van zijn Schepper hetzelfde op geestelijk gebied. Want deze disharmonie uit zich in daarmee overeenstemmende trillingen van het geestelijke od. Zij veroorzaakt een geestelijke lelijkheid, een geestelijk ziek-zijn, een geestelijke onvrede, een geestelijk zich ongelukkig voelen. - Kortom, een geestelijke smart, die groeit naarmate de disharmonie van de

geest tegenover God toeneemt. De uiterste grens van disharmonie, namelijk de volkomen afwijzende gesteldheid van de geschapen geest ten opzichte van zijn Schepper, betekent daardoor ook de hoogste graad van geestelijke smart en ongeluk; - het is wat u de hel noemt. En daar de grootste disharmonie van de geestelijke odtrillingen ook de grootste tegenstelling tot schoonheid en licht betekent, die immers de grootste harmonie als voorwaarde hebben moet de hel een toestand van de grootste lelijkheid van het geestelijke odlichaam en van de dieptste duisternis zijn. Dit zijn op eeuwige wetten berustende noodzakelijkheden. Niet God werpt u in de hel, maar uw disharmonie met al het schone en goede, met al het geestelijk gezonde en reine, met licht en leven. Daarom is de hel de geestelijke dood, waarin diegene zich stort, van wie het geestelijk zijn zich in de grootste disharmonie bevindt met het goddelijke zijn. Disharmonie van de geestelijke odtrillingen stuurt de vlucht van de geest omlaag, harmonie stuurt hem omhoog. Uitbanning van disharmonie uit het geestelijke zijn is de levenstaak van een schepsel.'

'Toch worden de odtrillingen van een levend wezen niet alleen door de gedachten en stemmingen van de eigen geest beinvloed, maar tevens door de odtrillingen van een ander wezen, waarvan het de odstraling in zich opneemt. Als daarom zogenaamd heldervoelende mensen op de een of andere wijze met de odstraling van een ander in nauwe aanraking komen, nemen zij ook diens gevoelens in zich op. Op deze wet berust het "zich-66n-voelen" in ontvankelijkheid, karakter, manier van denken en het lot van een ander.'

64

Omgang met God's geestenwereld

`Alle odtrillingen van een levend wezen laten in het eigen odlichaam gelijksoortige indrukken achter als de trillingen van de tonen van een lied op een grammofoonplaat, zodat zij later steeds weer ten gehore kunnen worden gebracht en niet slechts als diezelfde tonen, maar ook met dezelfde gevoelsuitdrukking, die de zanger in het gezongen lied heeft gelegd.

Daarop berust ook het herinneringsvermogen. Hoe dieper de indrukken waren op de odplaat, des te gemakkelijker kunnen zij weer te voorschijn worden geroepen.'

'Hetzelfde proces, dat zich bij de grammofoonplaat in materiele vorm voltrekt, is in geestelijke zin ook aanwezig bij het achteraf beleven van gebeurtenissen door helderaanvoelende personen, zodra zij met de geestelijke odplaat van iemand anders in voldoend sterke verbinding komen. Daardoor worden in hun eigen od dezelfde trillingen en als gevolg daarvan ook dezelfde gewaarwordingen opgewekt als in die vreemde odplaat aanwezig zijn.'

`Je weet immers uit het voorafgaande, dat bepaalde trillingen van de odkracht niet alleen een bepaalde toon, maar ook een bepaalde kleur, een bepaalde reuk, een bepaalde smaak en een bepaald tastgevoel voortbrengen. Ook het gevoel van warmte en koude berust op zulke odtrillingen. Er zijn heldervoelenden, die een toon ook als kleur zien en die zelfs kleuren door het tastgevoel kunnen herkennen, doordat zij de verscheidenheid van de kleuren door de verschillen in koude en warmtestralen die van de kleuren uitgaan kunnen aanvoelen. Anderen nemen de geestelijke gevoelens van derden als

liefde of haat, welwillendheid of afgunst, van moed of vrees, van trouw of trouweloosheid niet alleen in hun eigen gevoelens waar, maar zelfs in overeenkomstige kleurenbeelden, zodat zij de begrippen van liefde, trouw, droefheid, vreugde, haat of nijd in een kleurenbeeld kunnen schilderen. Dit alles berust op de odtrillingen, die al die gewaarwordingen begeleiden.'

'Het od is daardoor ook de drager van het lichamelijke gevoel. Als dus het od uit een lichaamsdeel wordt verdrongen, dan verdwijnt daaruit ook het gevoel. De verdringing van het od uit het lichaam of uit lichaamsdelen kan op zeer verschillende manieren gebeuren. Het kan door een beroerte of door inwendige breuken geschieden, die de gang van het bloed als odleider storen. Een kunstmatige verdringing van het od veroorzaken uw artsen door narcotische (verdovende) middelen toe te passen. Ook door overmatig gebruik van alcohol treedt een odverdringing op, die zich in een gedeeltelijke of algehele gevoelloosheid uit. Het gevoel keert terug, zodra het lichaam weer van die stoffen is bevrijd.'

'Omgekeerd is dat gevoel ook dan nog aanwezig, als het materiale lichaamsdeel zelf is weggenomen. Want het odlichaam van een aards

wezen blijft als geheel bestaan, al is ook een lid van het stoffelijke lichaam weggenomen. Bij een mens, die een been heeft verloren, is dus het odbeen nog aanwezig. En daar het od de drager van het gevoel is, voelt hij het na het verlies van het lichamelijke been nog, alsof hij dit niet had verloren. Hij voelt pijn in de knie, in de kuit, de hiel of de tenen van een been, dat hij niet meer heeft. De waarheid van dit feit kan u door allen, die een amputatie hebben ondergaan, worden bevestigd.'

'Omdat het od na de uittreding van de geest uit het lichaam bij de aardse dood, bij de geest blijft en de drager van het gevoel is, kan de van het lichaam gescheiden geest dezelfde gewaarwordingen hebben als de geest die nog met het stoffelijke lichaam is verbonden. Daardoor zijn de geesten van gestorvenen even gevoelig voor pijn als zij het in hun aardse leven waren.'

'Geesten van gestorvenen, die door hun levenswandel in een lage (diepe) sfeer komen, menen, dat zij nog als mensen op de aarde leven. Dat heeft de volgende oorzaken. Ten eerste hebben zij nog dezelfde gewaarwordingen, die zij als mensen hadden. Verder zien zij hun lichaam aan voor een stoffelijk lichaam, omdat het in vorm en gestalte volkomen gelijk is aan het aardse lichaam. En tenslotte is de herinnering aan hun aardse dood volkomen verdwenen.'

'Het od van ieder levend wezen heeft een bepaalde geur.'

'Daar het od iets geestelijks is wordt ook de geur van het od door het geestelijke waarnemingsvermogen en niet door de lichamelijke reukzin waargenomen. De odgeur is bij ieder levend wezen verschillend. Zoals er geen twee mensen zijn, die precies dezelfde gestalte en dezelfde gelaatstrekken hebben, zo zijn er ook geen twee mensen, die hetzelfde od en dezelfde odgeur bezitten. Omdat iedere geest, ook de lichaamloze, een odlichaam heeft, zo hebben ook de lichaamloze geesten hun eigen odgeur, die des te onaangenamer is, naarmate het geestelijke wezen lager staat. Daarom wordt

in de oude boeken bij de mededelingen over het verschijnen van de duivel vermeld, dat hij met een enorme stank komt.'

'Het od wordt, doordat het in de vorm van de aura buiten het lichaam uitstroomt, ook voor anderen door zijn reuk waarneembaar. Jets van de odgeur van een levend wezen blijft hangen aan alles wat met zijn odstraling in aanraking komt.'

'Aan de odgeur herkent de hond de voorwerpen en het spoor van zijn meester. De odgeur leidt de daarop afgerichte politiehonden op het spoor van de misdadiger. Alleen wanneer andere sporen met versere odgeur het oorspronkelijke spoor bedekken, wordt een verdere vervolging van het eerste spoor zeer bemoeilijkt of geheel onmogelijk gemaakt.'

`De odstraling van een wezen met de hem eigen odgeur hangt echter niet alleen aan de grondstoffelijke materie, waarmee dat wezen in aanra-

king kwam, maar ook aan de fijnstoffelijke, zoals bijvoorbeeld aan de ether,.waardoor een wezen zijn weg nam.'

'Zo laat dus al het geschapene een odspoor van zijn bestaan achter, dat de eerste dag van zijn bestaan met zijn laatste levensdag verbindt.'

`Als toelichting kies ik een materieel voorbeeld. Als een wagen met een fijngemalen stof over een weg rijdt en er valt door een kier van de wagen steeds iets van deze stof op de grond, dan kan men door het daardoor gemaakte spoor de weg volgen, die de wagen heeft genomen. Het is als het ware een band, die het uitgangspunt en het eindpunt van de wagen met elkaar verbindt.'

'Zo'n band wordt bij ieder schepsel op zijn weg door het leven gevormd door het uitgestraalde od. Door deze odband vindt de trekvogel zijn oude verblijfplaats terug en de zwaluw hetzelfde dak, waaronder zij vroeger haar nest heeft gebouwd. Deze dieren hebben een zeer fijn gevoel voor od. U noemt het de 'geur' van het dier. Toch is deze 'geur' slechts zolang aanwezig als het dier gezond is. Bij zieke dieren verdwijnt door verzwakking van de odkracht ook het odgevoel voor het eigen of vreemde spoor. Daardoor vinden zieke trekvogels hun weg niet meer terug, evenals een zieke hond nach het spoor van zijn baas, nach zijn eigen spoor vindt.'

`Er zijn ook mensen, die een zeer fijn odgevoel hebben, waardoor zij reeds op zekere afstand de odgeur van iemand anders waarnemen en hem als aangenaam (sympathiek) of afstotend (antipathiek) aanvoelen, ofschoon zij de betreffende mens nog niet hebben gezien of hoe dan ook hebben leren kennen. De genegenheid of afkeer "op het eerste gezicht" is de uitwerking van het wederzijds odaanvoelen. Vandaar dan ook de volksuitdrukking: "Zij kunnen elkaar niet luchten."'

'Het od behoort tot het wonderbaarlijkste in de schepping God's. Door de od-band blijft u niet alleen met alles verbonden, waarmee u in uw bestaan in aanraking komt, maar het weerspiegelt ook uw gehele bestaan als een film Al uw belevenissen, al uw daden, al het gesprokene en gedachte. Het is het "Boek des levens", waarin alles is opgeschreven. Het is de fotografische plaat, die alles vasthoudt en weergeeft. Deze film liegt niet, u kunt het niet loochenen. Naar deze film zult u eens door uw schepper worden beoordeeld.'

`In het od is voor ieder aards wezen ook het voor hem vooruitbepaalde "lot" van de aanvang af vastgelegd, en het is zowel in het gehele odlichaam als in elk afzonderlijk deeltje van het od zichtbaar. Het levenslot is daardoor ook in de oddeeltjes te zien, die zich als uitstraling in alles bevinden, waarmee het wezen in aanraking komt.'

'Het is niet alles lotsbeschikking, wat u in uw leven doet of ondergaat. Het meeste is het gevolg van de zelfbepaling door uw vrije wil. Vooraf bepaald is slechts uw levensweg in zekere hoofdpunten van het lot. Wat

u daarop doet en hoe u zich gedraagt op die punten, is de zaak van uw eigen wilsbeschikking. Daarvoor draagt uzelf de verantwoordelijkheid. Uw leven heeft tot enig doel, dat uw geest op de hem aangegeven weg hoger komt, nader tot God. Uw levensweg is een examen-weg. Deze is u naar aard en duur vooruit bepaald. Daaraan kunt u niets veranderen. De hoofdpunten op die weg zijn tussentijdse beproevingen; de aardse dood is de afsluiting. Of u nu op de voorgeschreven weg uw plicht doet of niet, dat bangt alles af van uw vrije wil. Wie het examen goed heeft afgelegd, diens geest zal aan "gene zijde" verder voortschrijden tot het einddoel, de hereniging met God. Wie zakt moet het examen zo vaak overdoen tot hij slaagt. Het slagen of zakken is geen voorbeschikking, maar eigen verdienste of eigen schuld.'

`De christelijke godsdiensten erkennen deze waarheid niet. Zij weten niet, dat de Schepper werkt als een bouwmeester, die eerst een bouwplan tekent, volgens hetwelk het bouwwerk moet worden uitgevoerd. Dit plan bevat niet iedere bijzonderheid van het inwendige van het bouwwerk en de daarvoor te gebruiken materialen, maar slechts het ontwerp van de buitenkant.'

'Zo heeft ook God van de levensstruktuur van ieder mens de hoofdlijnen vastgelegd, waarlangs het leven zich uiterlijk voltrekt. De innerlijke afwerking laat hij over aan de vrije beslissing van de mens.'

`De bijbel wijst u zeer vaak op de voorafbepaling van het lot van de mens. "De mens kent niet eens de voor hem bepaalde tijd" (Prediker *9:12).* "Al deze dagen, die vooruit bepaald waren, stonden in uw boek geschreven, toen geen van u er was" (Psalm *139:16).* En in het boek van de Prediker staat verder: "Alles wat geschiedt, is reeds lang vooruit bepaald en van te voren staat vast, hoe het een mens zal gaan ; en niemand mag Hem ter verantwoording roepen die sterker is dan hij. Wel wordt er veel over geredeneerd, maar dat is nutteloos. Want wie weet, wat voor de mens in zijn leven goed is?" (Prediker *6:10-12).* "In uw hand zijn mijn lotgevallen" (Psalm *31:15).* De profeet Jeremia spreekt de woorden: "Ik weet, Heer, dat de mens zijn lot niet in zijn eigen hand heeft, en dat hij bij het gaan zijn schreden niet vast zal kunnen richten" (Jerem. *10:23).* "Snel nadert het noodlot, dat voor hen is vastgesteld" (Deut. *32:35).'*

'Geboorte en dood en de daartussen liggende levensduur zijn voorbeschikt en daaraan kan de mens niets veranderen. Niemand, ook geen arts, kan daardoor het leven van een mens redden. Een ieder sterft op het voor hem vastgestelde ogenblik : "Evenmin heeft iemand heerschappij over de

dag van zijn dood" (Pred. 8:8). - Christus bevestigt deze waarheid met de woorden: "Wie van u vermag met al zijn zorgen, aan de lengte van zijn levenstijd ook maar een spanne toe te voegen?" (Math. *6:27).*

- Tot Mozes sprak de Heer: "Zie, de tijd is nabij, dat je moet sterven" (Deut. 31:14).'

'Evenals de aardse bouwmeester achteraf veranderingen in zijn bouwplan kan aanbrengen, is het niet uitgesloten, dat ook God bij uitzondering een verandering in het levenslot van een bepaald mens aanbrengt. Hij alleen is in staat, de levensduur te verlengen of te verkorten. Zoals u uit de bijbel bekend is, verlengt Hij soms de leeftijd van hem, die trouw is aan God en zich een betrouwbaar medewerker toont aan God's reddingsplan waarmee Hij de van Hem afgevallenen weer terug wil voeren. Daarom laat Hij aan Hiskia zeggen : "Ik zal nog vijftien jaar aan uw dagen toevoegen" (2 Koningen 20:6). Bij anderen verkort Hij de volgens het lot vastgestelde levensduur, daar zij zowel hun eigen levensopgaaf niet volbrengen, maar ook hun medemensen van de plichtsvervulling tegenover God trachten af te brengen. "De mannen van de bloedschuld en het bedrog zullen hun leven niet tot op de helft brengen" (Psalm 55:23). Onder "bloedschuld" verstaat de bijbel niet het aardse bloedvergieten, maar het doden van de geest van de medemens door verleiding tot afval van God. "De vreze des Heren verlengt de levensdagen, maar de jaren dergoddelozen worden verkort" (Spreuken 10:27). -Tot Hananja laat God door Jeremia zeggen: "Nog dit jaar moet je sterven, omdat je tot ongehoorzaamheid tegen de Heer hebt aangespoord" (Jeremia 28:16). - "Door het bloed, dat je hebt vergoten (door verleiding tot afval van God) heb je jezelf met schuld beladen en door de afgoden, die je hebt gemaakt, ben je onrein geworden, heb je de dagen van het gericht doen naderen en ben je tot het einde van je dagen gekomen" (Ezechiel 22:4).'

'Ook het lot van de verschillende volkeren is bepaald.'

`U begrijpt dit allemaal niet, daar u niet het juiste besef hebt van de oorzaken en het doel van het grote wereldgebeuren. U kent voor alles het doel van de materiele schepping niet en weet niet in welk verband de belichaamde geest met God's schepping staat.'

'Daar zal ik later nog dieper op ingaan.'

`Deze les over het vraagstuk der voorbeschikking heb ik ingelast, omdat dit in verband met de odkracht moest worden behandeld, daar je anders wat ik te zeggen heb over het "helderzien" met betrekking tot het od niet zoudt kunnen begrijpen.'

"`Helderzienden" zijn wezens (mensen of dieren), van wie de geest zich zover van het lichaam kan losmaken, dat hun zien gelijk is aan dat van de van het stoflichaam gescheiden geesten van gene zijde.' .

'Een volledig ontwikkelde "helderziende" kan onder bepaalde omstandigheden ook het levenslot van iemand anders zien, dat in zijn od is uitgedrukt. Uit het verleden ziet hij alles, wat zieh in het leven van de

ander, wiens od hij ziet, heeft afgespeeld, zowel dat wat als lotsbeschikking in diens leven ligt besloten, als wat aan feitelijk gebeuren door zijn vrije wilsbeslissing reeds is verwezenlijkt. Van de toekomst ziet hij echter slechts het door het lot vooruitbepaalde, maar niet wat van de vrije wil van de mensen afhangt.'

`De wijze waarop een mens sterft, kan een helderziende slechts dän vooraf zien, als dit door het lot is vastgesteld. Want niet bij allen is de wijze van sterven vooruit bepaald, zoals in het algemeen dat bij de een voorbeschikking kan zijn en bij de ander van de vrije wil van de mens afhangt. Slechts het uur van de dood is bij allen voorbeschikking.'

`Om het "helderzien" op dit gebied mogelijk te maken, moet de "helderziende" op de een of andere wijze met het od in verbinding komen van hem, om wiens lot het gaat. Of hij moet die persoon zelf v66r zich hebben en zijn odstraling op zich laten inwerken, 6f hij moet met een voorwerp in aanraking komen, dat aan die persoon toebehoorde, enwaaraan daardoor iets van zijn odstraling hangt.'

'Op deze odwerking berust ook de macht van de helderziende om gesloten brieven te lezen of voorwerpen te onderscheiden, die hij met zijn lichamelijke ogen niet kan waarnemen. Hoe krachtiger de uitstralende odwerking van het betreffende voorwerp is, des te duidelijker is zijn waarneming.'

'Kan de geest van de helderziende zich volkomen van zijn lichaam losmaken en daaruit treden, dan is hij ook in staat om het odspoor van iemand anders te volgen en vast te stellen, waar deze zich op dat ogenblik bevindt.'

'Maar niet alle helderziendheid is het gevolg van odstraling. Zeer veel feiten, die op een afstand van de helderziende plaats hebben, worden door hem op het ogenblik van het gebeuren waargenomen, doordat zijn uit het lichaam uitgetreden geest bij de gebeurtenis zelf aanwezig is, öf doordat hem, zonder dat zijn geest uittreedt, vanuit de geestenwereld het gebeurde door "helderhoren" wordt medegedeeld, öf in een beeld langs de weg van "helderziendheid" wordt getoond.'

`De toekomstige lotgevallen van individuele personen, van wie de odstraling niet met de helderziende in aanraking kwam, alsook de toekomst van hele landen, volkeren, steden en dergelijke gemeenschappen kan een helderziende alleen dän aanschouwen, als zij hem door de geestenwereld in overeenkomstige beelden voor ogen worden getoond. De vorming van zulke beelden, hetzij als getrouwe weergave van het werkelijke geheuren, hetzij in de vorm van "symbolen", is voor de daarvoor aangewezen geesten niet moeilijk. Het od gebruiken zij als materiaal voor het vormen van het beeld.'

'Aan de profeten van het Oude Verbond werd het toekomstige lot

der volkeren en dergelijke gebeurtenissen meestal getoond in symbolische beelden.'

'Het od heeft ook kleur. Deze is eveneens bij ieder mens verschillend. Zij gaat van het diepste zwart door billioenen kleurschakeringen heen naar het heerlijkste wit. U mensen kunt zich niet voorstellen, hoe groot de

verscheidenheid van kleuren is. Kijk in de herfst eens naar het geel van de bladeren. Onder alle geel geworden bladeren zult u er geen twee vinden, die precies dezelfde kleur geel hebben. Deze verscheidenheid komt voor bij alle kleuren.'

'1k heb je reeds herhaaldelijk duidelijk gemaakt, waarin de oorzaak van die grote verscheidenheid in geur en kleur van het od is te zoeken ; namelijk in de geest van de levende wezens. Hoe Lager een geest in zijn denken en willen tegenover God staat, des te lelijker is hij als geest. Want ook de geest heeft gestalte. Zo heeft uw menselijke geest de gestalte van het menselijke lichaam, of juister gezegd: Uw menselijke lichaam heeft de gestalte van uw geest, en het dier de gestalte van de dierlijke geest. Het stoffelijke lichaam is namelijk gelijkvormig aan het odlichaam en het odlichaam is volkomen aangepast aan de geest. Met behulp van het od bouwt immers de geest het materiele lichaam op naar zijn eigen beeld en met zijn eigen gedaante.'

'Uw zogenaamde wetenschapsmensen zullen u zeker uitlachen, wanneer je zegt, dat de in de stof belichaamde geesten de gestalte van hun lichamen hebben. Zij kunnen zich een geest niet als gestalte voorstellen. Zij menen, dat alleen wat stoffelijk is en gebonden aan ruimte en tijd, gestalte kan hebben. Hierin vergissen zij zich zeer. De geesten zijn niet zonder vorm, zoals er in de gehele schepping niets vormloos is. Zij hebben gestalte en vorm en zijn ondanks dat toch niet aan ruimte en tijd gebonden, zoals de stoffelijke gedaanten. - Hoe zouden wij geesten ons onder elkander herkennen, indien wij geen gestalte hadden? Michael onderscheidt zich toch van Gabriel en Gabriel van Raphael en andere geesten - om deze bijbelse namen maar te noemen. De waarheid is dus, dat alle geesten een gedaante hebben, te beginnen met God en zijn hoge geesten en zo naar beneden tot de afschuwelijkste wangedrochten der diepte en de in stof gehulde geesten op aarde.'

'Schoonheid is harmonie en lelijkheid is disharmonie. Dit is een wet, welke voor de gehele schepping geldt. Het mooiste gelaat op een schilderij kan door een onharmonische penseelstreek tot een lelijk gezicht worden bedorven. Zo wordt ook de geest lelijker, vooral in de vorm van zijn gezicht, naarmate zijn instelling tegenover zijn schepper, naar wiens beeld en gelijkenis hij eens werd geschapen disharmonischer is.'

'Zoals het de geest omringende od dezelfde gedaante ontvangt als de geest zelf heeft, zo heeft het ook deel aan de schoonheid en lelijkheid

in kleur en geur. Daarom ervaart u bij de huidige materialisaties van de geesten, dat de oduitstraling van een goede geest een mooi licht afwerpt en bij toenemende verdichting van zijn od een lieflijke geur verspreidt, terwijl het od van de lage geesten in donker is gehuld en altijd een afschuwelijke lucht veroorzaakt. Inderdaad neemt een mens deze geur niet altijd waar, omdat deze slechts in enkele gevallen ook met de lichamelijke reukzin kan worden waargenomen.'

'Uw geleerden hebben gelegenheid gehad deze feiten te bevestigen.'

`De harmonie of de disharmonie van de geest wordt door het odlichaam ook op het stoffelijke lichaam overgedragen. Vandaar, dat het karakter van de mens in de lijnen van het lichaam en vooral in het gelaat is gestempeld en zelfs in de vorm van zijn ledematen zijn uitdrukking vindt. Hij die deze wet kent, is daardoor in staat om uit de lijnen en de vorm van de lichaamsdelen de eigenschappen van de geest op te maken. Ook de lichaamshouding, de gang en de bewegingen zijn uitdrukkingsvormen van de geest. Daarom kan men ook uit het handschrift van een mens zijn karakter opmaken. Om dezelfde reden zal de geest van een gestorvene, die door een menselijk medium schrijft, dezelfde lettertekens vormen, die hij vöör zijn aardse dood schreef. Deze zullen eerst dan veranderen, als aan gene zijde zijn karakter een werkelijke verbetering heeft ondergaan.'

'Daar het lot van een mens in het od als een bouwplan is ingetekend en door het od ook op het stoffelijke lichaam wordt overgebracht, is het lot van een wezen ook uit de lijnen en kenmerken van zijn lichaam af te lezen. Wie deze kenmerken begrijpt, zal dus een gedeelte kunnen waarnemen van dat wat een helderziende op meer volkomen manier in het od aanschouwt.'

Ik zou je een zeer interessant boek over deze gehele samenhang kunnen dicteren, maar het is niet mijn opdracht om uw menselijke wetenschap te verrijken, maar slechts om u zoveel daarover mede te delen als nodig is om inzicht te krijgen in het verkeer van de geesten met de stoffelijke schepping en de wetten, die aan dit verkeer ten grondslag liggen.'

'Daar het od iets geestelijks is, heeft het met de geest ook de eigenschap gemeen, door geen stof te worden belemmerd. Op dezelfde wijze als het zijn eigen lichaam zonder weerstand doordringt, kan het ook federe andere gewenste stof doordringen, zodra het van zijn eigen lichaam is losgemaakt. Niets kan hieraan weerstand bieden.'

'lets dergelijks hebt u bij de zogenaamde röntgenstralen, zodat het u niet moeilijk zal vallen, dit te begrijpen.'

'Zoals verder in de natuur door de inwerking van warmte en onder vorming van wolken zich sterke krachtstromen ontwikkelen, die in de vorm van bliksem zichtbaar worden, kan ook de geestenwereld met be-

hulp van het od zeer sterke krachtstromingen opwekken, hete en koude. U spreekt immers bij onweer ook van hete slagen, waardoor alles smelt, en van koude slagen, welke niets doen ontbranden, maar alleen door hun enorme druk iets uitrichten.'

'Warmte doet uitzetten en oplossen terwijl koude doet samentrekken en verdichten. Dit is een wet, die niet slechts in de stoffelijke wereld geldt, maar ook in de geestelijke schepping.'

'Zoals u door grote hitte stof in damp kunt omzetten en zelfs in een voor het lichamelijke oog onzichtbare toestand kunt brengen, zo kan ook de geestenwereld materie volkomen oplossen. Ook zij bedient zich daarbij van hete krachtstromen, waardoor zij de stof in een od-achtige, dus vergeestelijkte toestand omzet. Want alle materie is, zoals ik je reeds heb verklaard, niets anders dan belichaamd od, dat tot geestelijk od kan worden opgelost. De in

od omgezette materie doordringt, zoals elk ander od, alles wat stoffelijk is zonder weerstand en kan naar willekeurige plaatsen worden gebracht en daar weer tot materie worden verdicht.'

'Het oplossen van de materie noemt u "dematerialiseren" en het verdichten van het od tot stof "materialiseren".'

'Terwijl de geestenwereld de oplossing van de materie door hete krachtstromen van het od tot stand brengt, past zij koude stromen toe voor de verdichting van het od volgens de algemeen geldende natuurwetten. En zoals u bij het gebruik van sterke aardse krachtstromen grote voorzichtigheid betracht om geen ongelukken te maken, gaat de geestenwereld bij de toepassing van de krachtstromen met dezelfde voorzichtigheid te werk. U gebruikt bij de aanraking van hoogspanningsdraden zogenaamde "isolaties". U spreekt van "kortsluiting" en soortgelijke incidenten. Ook bij de odstromen die voor "dematerialisaties" of "materialisaties" in het bijzijn van aardse levende wezens worden gebruikt, moeten de geesten dezelfde voorzichtigheid toepassen, opdat geen onheil deze mensen zal treffen en de verlangde oplossing of verdichting van de materie wordt bereikt.'

'Zo kan een onvoorzien ingrijpen van de deelnemers aan een spiritistische seance in de werkzaamheid van de geestenwereld een gevaar zijn voor het medium, dat als krachtbron dient, maar ook voor de deelnemers, en het gelukken van de verschijnselen bemoeilijken of zelfs geheel verijdelen. Want ook bij dit werk kan er "kortsluiting" ontstaan, als niet bijtijds de noodzakelijke "isolaties" worden aangebracht.'

'Dit alles klinkt u te menselijk. Maar ik kan je er niet vaak genoeg op wijzen, dat alles, wat op de aardse wereld in materiele vorm voorkomt, ook in de geestenwereld in geestelijke vorm bestaat en wel zonder enige uitzondering. Het is voor u niet gemakkelijk, dit te begrijpen, want alle voorstellingen van uw denken zijn aan de materiele wereld ontleend.

En u vindt het zeer moeilijk deze op het geestelijke toe te passen.'

'Het od, waarmee uw eigen geest in uw stoffelijk lichaam werkt, heeft een zekere verdichting nodig, zoals ik je reeds heb medegedeeld, want er moet een bepaald evenwicht worden geschapen tussen geest en materie. Om dezelfde reden moet ook de geestenwereld bij haar arbeid door stoffelijke wezens het daartoe nodige aardse od tot een met haar doel overeenkomende graad verdichten. Grote belemmeringen bij zulke verdichtingen bieden warmte en licht. Dat warmte daarbij hinderlijk is zal je zonder meer duidelijk zijn, want warmte doet uitzetten en oplossen. Dat ook licht bij de odverdichting een hindernis kan zijn kun je tenminste vermoeden, als ik je aan de donkere kamer herinner, die u voor de ontwikkeling van uw fotografische platen nodig hebt.'

`Een odverdichting bij warmte en helder daglicht is weliswaar niet onmogelijk, maar zij vereist een zo grote hoeveelheid od, als slechts in de allerzeldzaamste gevallen aan de geestenwereld ter beschikking staat om de

mensen mededelingen te doen. Overigens staat voor de schepping en voor de uitvoering van een bijzondere opdracht van God aan de goede geestenwereld steeds de odkracht in onbeperkte hoeveelheid en sterkte ter beschikking.'

'Het is daarom zeer dwaas en een teken van uw grote onwetendheid op dit gebied, wanneer u er de spot mee drijft, dat vele spiritistische verschijnselen slechts in het donker gelukken. Ook velen van uw geleerden beweren, dat de duisternis alleen daarom wordt gekozen, opdat men de "spiritistische bedriegerijen" niet zo gemakkelijk zal kunnen zien. Met evenveel recht zou men van de fotograaf kunnen verlangen, zijn platen in het volle daglicht in plaats van in de donkere kamer te ontwikkelen, en hem voor een bedrieger houden, als hij de ontwikkeling ervan alleen in het donker klaar speelt. Dat het werk van de geestenwereld volgens dezelfde wetten geschiedt, die voor uw aardse handelingen gelden, is helaas bijna aan allen onbekend.'

Tangs de weg van oplossing en wederverdichting van de materie vindt ook de voor het lichamelijke oog onzichtbare en voor uw menselijke verstand zo onbegrijpelijk schijnende toevoer plaats van voedsel, dat men "odvoeding" zou kunnen noemen.'

`Er zijn namelijk altijd mensen geweest, die geen voedsel tot zich namen en toch in leven bleven. Bij hen wordt de voedselopname langs geestelijke weg tot stand gebracht. De geestenwereld lost voedsel in od op en brengt het in deze odtoestand in de spijsverteringsorganen. Daarin wordt het odvoedsel tot stoffelijk voedsel verdicht en verteerd. Daarom hebben die personen, waarvan u denkt, dat zij zonder enige voeding zouden leven, geheel normale ontlasting, alsof zij stoffelijk voedsel hadden gebruikt. Deze wijze van voeding doet zich bij de betreffende personen

steeds voor in samenhang met andere werkingen van de geestenwereld. Het is geen doel, dat men zichzelf stelt, maar een schakel in de keten van gebeurtenissen, die een hoger doel moet dienen.'

'Uit wat ik je tot nu toe heb verklaard zul je vanzelf de gevolgtrekking kunnen maken, dat voldoende odkracht de voorwaarde is voor elke arbeid, die door geestelijke wezens aan aardse schepselen wordt verricht op een voor uw zintuigen waarneembare wijze. De odkracht is de bedrijfs stof in God's gehele schepping, ook in de aardse werkplaats van de geesten.'

`Nu komt vanzelf de vraag naar voren : 'vanwaar nemen de geestelijke wezens de odkracht op, die zij voor hun verkeer met de aardse schepselen nodig hebben?'

`Allereerst zou je kunnen denken, dat het voor de geesten voldoende zou zijn hun eigen odkracht voor hun arbeid aan de stof te gebruiken. Dat is echter niet het geval. Want de geestelijke wezens hebben hun odkracht nodig voor hun eigen levensfuncties en de door hen te verrichten arbeid in de geestenwereld. Om te beginnen is echter het od van de hogere geestenwereld veel te fijn en te zuiver om met het geheel anders geaarde od van de aardse wezens een verbinding te kunnen aangaan. Zo heeft u immers ook uw vele fijne stoffen, die u niet met grovere stoffen tot een homogeen geheel kunt samenvoegen.'

'Hieruit volgt dat de geestenwereld voor haar aardse werk dät od moet

gebruiken, dat bij het aardse od past. En dat vindt zij in de regel bij de aardse wezens, in de nabijheid van wie zij haar werk moet verrichten. Mensen, dieren, planten en mineralen zijn daardoor de odbronnen, waaraan de geesten de benodigde bedrijfsstof ontnemen. Deze leveranciers van het od noemt u "media". Aardse wezens, die genoeg odkracht kunnen afgeven, worden "mediamiek" genoemd.'

`In geringe mate zijn alle stoffelijke schepsels mediamiek. Want allen hebben odkracht en kunnen daarvan ook iets afgeven. Maar bij de meesten is het vermogen om od af te geven zo gering, dat zij als odbron voor de werkzaamheid van de geestenwereld niet in aanmerking komen.'

'Maar ook de op zichzelf toereikende odkracht van de "media" is in vele gevallen niet direct te gebruiken. Zij moet in alle gevallen waarin zij voor de "hogere geestenwereld" als arbeidsstof moet dienen, eerst worden gereinigd, als het ware "gefiltreerd". Ook bij uw aardse stoffen is niet zelden zulk een "filtering" noodzakelijk, voordat u deze kunt gebruiken.'

`De lage geestenwereld behoeft vanzelfsprekend geen reiniging van het od van de media toe te passen. Want hoe onzuiverder het od is, des te beter behoort het bij het od van deze geesten. Daarom is het voor hen ook veel gemakkelijker, de media voor hun doeleinden te gebruiken,

en zij komen daarmee veel vlugger tot hun doel, dan de hoge geesten.'

'Wat ik je nu nog meer over het gebruik van de odkracht zou willen verteilen, kun je eigenlijk uit de tot nu toe gegeven uiteenzettingen door logisch denken zelf afleiden.'

'Het gaat namelijk om de beantwoording van de vraag: "Op welke wijze gebruikt de geestenwereld het aardse od voor de te verrichten arbeid bij de stoffelijke wezens?

'Het beste en kortste antwoord op deze vraag zou het volgende zijn: "Op dezelfde wijze, als je eigen geest zich van de stoffelijke ledematen van je lichaam moet bedienen om zintuigelijk waarneembare handelingen uit te voeren, moet ook de lichaamloze geest in de meeste gevallen zich stoffelijke ledematen vormen, om zulke handelingen mogelijk te maken. Dat bereikt hij door zijn geestelijke ledematen te omkleden met het aan de media onttrokken en overeenkomstig verdichte od.

'Als je eigen geest een stoffelijk voorwerp wil aanpakken, dan kan hij dat met je stoffelijke hand doen. Je lichamelijke hand is echter in werkelijkheid niets anders dan het omhulsel van de door verdichting van het aardse od gevormde gematerialiseerde hand van je geest. Als dus een lichaamloze geest hetzelfde stoffelijke voorwerp wil aanpakken, dan moet hij zijn geestenhand eerst door verdichting materialiseren met het aardse od, dat hem ter beschikking staat. Een andere weg is er voor hem niet. De materialisatie behoeft vanzelfsprekend niet zo sterk te zijn als die van je lichamelijke hand, zelfs niet eens zo sterk dat zij voor je lichamelijke oog zichtbaar is, maar toch wel zö sterk, dat het stoffelijke voorwerp ermee kan worden aangepakt. Is er voor zo'n verdichting niet voldoende od aanwezig, dan kan de vreemde geest

het voorwerp evenmin aanpakken, als jij dat zou kunnen, als je lichamelijke armen en handen waren afgehakt.'

Inderdaad kan de geest het stoffelijke voorwerp ook zonder materialisatie van zijn geestenhand aanpakken en bewegen, als hij het voorwerp eerst tot od oplost. Want een in od veranderde, dus vergeestelijkte materie is zonder meer voor de lichaamloze geest toegankelijk. Zonder de voorafgegane oplossing in od kan het stoffelijke voorwerp door de lichaamloze geest slechts dän worden aangepakt, wanneer hij zijn geestenhand materialiseert. Want het gelijke kan alleen met het gelijke worden aangepakt.'

`Er zijn zeer veel graden van od-verdichting of materialisatie, vanaf de alleen voor het oog van een helderziende zichtbare odverdichtingen tot de vaste materialisaties van geesten, die zich in niets van een stoffelijk lichaam onderscheiden. De sterkte van verdichting is dus afhankelijk van de hoeveelheid od, die de geestenwereld voor haar doel ter beschikking staat.'

`taten wij meer voorbeelden geven. Je eigen geest wil spreken, zö dat

je medemensen dit met hun lichamelijke oren kunnen horen. Wat moet hij doen? Hij moet de stoffelijke spreekwerktuigen van je lichaam te hulp roepen. Anders gaat het niet. En als een geest wil spreken, die geen lichaam en daardoor ook geen lichamelijke spreekorganen heeft, wat moet hij dan doen, om voor menselijke oren begrijpelijke klanken voort te brengen? Hij beschikt daartoe over twee wegen: De ene weg is zijn eigen geestelijke spreekorganen door verdichting met behulp van het aardse od te materialiseren. De tweede weg is de geestelijke tonen zodanig te verdichten met het hem ter beschikking staande od van de media, dat deze voor het menselijke gehoor waarneembaar worden. In dit geval gebruikt hij dus niet de gematerialiseerde spreekorganen, maar alleen het verdichte od van de tonen. U noemt deze manier van spreken van de geesten: "Directe stemmen", die in grotere of geringere sterkte waarneembaar worden afhankelijk van de grotere of geringere odkracht, die door de media aan de geesten beschikbaar wordt gesteld om de tonen te verdichten.'

`Je bent voor je medeschepselen zichtbaar doordat je een stoffelijk lichaam hebt. Je stoffelijke lichaam is echter slechts het stoffelijke omhulsel van je geest met al zijn organen. Want elk orgaan, dat je lichaam bezit, bezit je geest in geestelijke vorm. Wil dus een lichaamlöze geest zich zö aan aardse ogen tonen, dat hij in alles als een aards wezen wordt beschouwd, dan moet hij zijn geestelijke gedaante met al zijn geestelijke organen met een stoffelijk omhulsel bekleden, dat hij vormt door verdichting van het aardse od. Bij zulk een gematerialiseerde geest kan het menselijk oog niets ontdekken, dat hem van een gewoon mens onderscheidt. Hij heeft een huid en beenderen, alle uiterlijke Organen, nagels aan de vingers, haar, tanden; alle inwendige Organen, als het hart en de hartslag, bloedsomloop en wat zich verder bij een normaal aards mens voordoet. Een dergelijke volledige materialisatie vereist zoveel od, dat Gen enkel medium nooit zoveel kan afgeven. Er moet daarom in zo'n geval ook nog van het stoffelijke lichaam van het medium, stof worden opgelost en bij de materialisatie van de geest worden gebruikt. Daarom verliest een medium bij zulk een belichaming van een geest zeer veel van zijn

lichamelijk gewicht. Maar hij ontvangt na de opheffing van de materialisatie alles weer terug, wat hij heeft afgegeven.'

'lk verwonder mij erover, dat uw geleerden, die op dit gebied zoveel proeven nemen, niet uit zichzelf deze waarheden ontdekken. Zij beleven toch genoeg verschijnselen, die hun de juiste weg wijzen. Zij zien, hoe gematerialiseerde handen voorwerpen aanpakken en voortbewegen. Zij horen "directe stemmen" en nemen vaak gelijktijdig ook het odwolkje waar, van waaruit de stem vernomen wordt. En wanneer zij verschillende van deze verschijnselen fotograferen, vinden zij later op de plaat soms

iets als een strottenhoofd, dat de geest had gevormd door od-materialisatie om de stem voort te brengen. Bij het onderzoek van volledige belichamingen van geesten vinden zij alles, wat bij een normaal mens aanwezig is, en desondanks komen zij niet op het spoor van de waarheid.'

`De grootste belemmering, die de erkenning van de waarheid in de weg staat, is de onjuiste opvatting van de begrippen "geest" en "stof ". Wanneer eenmaal het feit is erkend, dat de geestelijke schepping in wezen dezelfde is als de stoffelijke, en dat beide zich alleen onderscheiden door de aard van hun bestaan, vervallen vanzelf de meeste bezwaren voor het juiste inzicht op het gebied van het verkeer van de geesten met de materiale schepping. Dan zal men erkennen, dat de geschapen geest hetzelfde levensorganisme in geestelijke vorm bezit, dat de aardse schepselen in stoffelijke vorm hebben; dat het lichaam over de vorm van de geest is gegoten, en de stoffelijke vorm daardoor niets kan bevatten, dat niet in de geestelijke vorm aanwezig is. Men zal inzien, dat aan "gene zijde" alles gelijk is aan dat van "deze zij de", alleen met dit verschil, dat aan "deze zijde" alles stoffelijk is, en aan "gene zijde" alles geestelijk.'

'Maar het leven, zowel in de stoffelijke als ook in de geestelijke wereld, is gebonden aan de odkracht. Het is de geweldigste kracht van de schepping waarmee God, de bron van deze kracht, alles kan omverwerpen. Met deze odkracht doen Hij en Zijn geestenwereld de grootste "wonderen", zoals u het noemt. Het is de kracht, die de magier tot bovenaardse verrichtingen in staat stelt, doordat zijn eigen odkracht door de geestenwereld kan worden vergroot, hetzij door de goede öf kwade, afhankelijk van het feit of hij zich met de een of de ander in verbinding stelt.'

'Bij de kwade, dus van God gescheiden geesten, de demonen, is deze kracht echter slechts binnen zeer bepaalde grenzen werkzaam, terwijl deze kracht door de geesten van God in onbeperkte mate tot uitwerking kan worden gebracht.'

`Met deze kracht heeft Christus zieken genezen en doden opgewekt. Met deze kracht dreef hij de boze geesten uit de bezetenen. Met behulp van deze odkracht bewerkten de goede geesten het wandelen van Christus op de golven. Met deze kracht bracht de aan Christus ondergeschikte goede geestenwereld op zijn bevel, de wonderbare broodvermeerdering tot stand door de materialisatie van het in odvorm aangevoerde brood.'

'Diezelfde kracht beloofde Christus aan allen, die gelovig werden. "Degenen, die geloven, zullen de volgende wonderen deelachtig worden: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven; zullen zij in vreemde talen spreken; slangen met de handen opnemen; en als zij iets giftigs drinken zal het hun niet schaden ; zieken zullen zij de handen opleggen en deze zullen gezond worden." "En zij trokken uit en predikten overal, en de Heer was met Zijn kracht bij hen en bevestigde hun woord door de

wonderen, die daarbij gebeurden" (Markus 16: *17, 18,* 20). Want het geloof in God, dat niet slechts bestaat uit een voor-waar-houden, maar in een onwankelbaar vertrouwen in Hem en in een trouwe vervulling van Zijn wil, brengt de mens in de innigste verbinding met God als de oneindige krachtbron. Zo'n geloof maakt ook God's geestenwereld aan Hem dienstbaar, zodat Hij door dit geloof alles kan doen. "Alle dingen zijn mogelijk bij hem, die gelooft" (Markus 9:23).

'Bij ieder die echt gelooft in God, gaat daardoor hetzelfde in vervulling, dat voor Christus waarheid werd;' namelijk:

`Als wij doen, wat God wil, doet God ook, wat wij willen.'

HET GEBRUIK VAN DE ODKRACHT BIJ HET VERKEER MET DE GEESTEN IN DE BIJBEL

Toen kwam de Heer in de odwolk omlaag en sprak
met hem. Numeri 11: 25.

'Natuurwetten zijn algemeen geldend; daarop is geen uitzondering. Als daarom de wet van de odkracht, zoals door mij reeds werd verteld, de grondwet van elk geestenverkeer is, dan moet deze overal worden toegepast, waar geesten met mensen in verbinding treden.'

'Opdat je zult zien, dat de krachtstroom van het od ook nodig was bij het in de bijbel vermelde verkeer van de geestenwereld met de mensen, wil ik enige van die mededelingen uit het Oude en het Nieuwe Testament met je doornemen en ze je verklaren.'

'Het spreekt vanzelf, dat bij de meeste mededelingen van de geesten, waarvan de bijbel verhaalt, alleen het feit van het geestenverkeer wordt vermeld, terwijl aan de begeleidende verschijnselen stilzwijgend wordt voorbijgegaan. Maar niettemin zijn de gevallen nog talrijk genoeg, waarin het gebruik van het od nadrukkelijk wordt aangegeven.'

`De eerste aanduiding vindt u in het verhaal van Abraham : "Toen de zon was ondergegaan en het geheel donker was geworden, was het als een rokende oven en een vurige fakkel, die tussen die vleesstukken doorging" (i Genesis 15, 17). Dit gebeurde, terwijl de heer met Abraham sprak. De odstroom ziet er in licht verdichte toestand uit als een rookwolk en straalt in het donker een roodachtig-gele kleur uit gelijk een vuurvlam.'

`De geschiedenis van Mozes is vol met voorbeelden die op dit onderwerp betrekking hebben. "De engel des Heren verscheen hem daar als een vuurvlam die uit het midden van een braambos te voorschijn kwam. Toen hij keek zag hij, dat het braambos brandde in het vuur, zonder evenwel door het vuur verteerd te worden" (Exodus 3:2). Ook hier was het od, dat de geest gebruikte om met Mozes te spreken. Het was dus nacht, toen Mozes deze verschijning zag. Want overdag zou het od er niet als een vlam hebben uitgezien, maar als een wolkje, dat het braambos omringde. Dit blijkt ook uit het volgende bericht uit de bijbel : "De Heer trok voor hen uit, overdag in een wolkkolom om hun de weg te wijzen en des nachts in een vuurkolom om hen bij te lichten, zodat zij voort konden gaan bij dag en bij nacht. Overdag week de wolkkolom en des nachts de vuurkolom niet van de kop van de stoet" (Exodus 13:21).

De wolkkolom was niets anders dan de odwolk. Zij vormde zowel in het braambos als ook bij de leiding van de Israelieten het odomhulsel, dat de engel des Heren omgaf en dat hij nodig had, om zich op menselijk waarneembare wijze kenbaar te maken. Ik heb je reeds verklaard, dat het od steeds met een geest is verbonden. Een op zichzelf onafhankelijk, vrij zwevend od bestaat niet.

Zo was het ook bij alle openbaringen, waarvan het Israelitische volk getuige was.'

'Zo vaak dus in het Oude Testament van de "wolkkolom" sprake is, staat deze in verband met een of andere handeling van een van God's geesten. "En de engel Gods die vöör Israels leger uit trok, verliet die plaats en trad achter hen; daardoor ging ook de wolkkolom met hem mee" (Exodus 14:19). - "Zodra Mozes in de tent was gegaan daalde de wolkkolom neer en plaatste zich bij de ingang van de tent, zolang de Heer met Mozes sprak" (Exodus 33:9). "Dan riep Mozes zeventig mannen uit de oudsten van het volk en liet ze zich opstellen rondom de tent. Toen kwam de Heer in een wolk omlaag en sprak met hem" (Numeri 11: 24-25).

Toen op de Berg Sinai de Heer zo luid met Mozes wilde spreken, dat het gehele volk het zou kunnen horen, zei hij tot Mozes: "Ik zal deze keer de wolk nog dichter maken, opdat het hele volk het hoort, wanneer ik met je spreek en je voor altijd geloof schenkt" (Exodus i9 :9).

Hier wordt nadrukkelijk gezegd, dat de odwolk noodzakelijk was, opdat de Heer tot de mensen kon spreken. Voorts wordt er de nadruk op gelegd, dat het geluid, voortgebracht met de odkracht, des te krachtiger wordt, naarmate het od dichter is. Ditzelfde merkt u ook bij uw radio : hoe sterker de krachtstroom, des te sterker is de overdracht van de tonen.'

'Toen dus op de berg Sinai de Heer zich onder geweldig bazuingeschal openbaarde, moest ook de odkracht evenredig sterk zijn. Daarom staat er geschreven: "De berg Sinai nu was geheel in rook gehuld; terwijl de Heer in vuur daar was neergedaald; zijn rook steeg voor Hem op als rook van een smeltoven, en de ganse berg beefde. Steeds geweldiger werd het

bazuingeschal. Mozes sprak en de Heer antwoordde hem met luide stem" (Exodus i9: i8 en i9).'

'Bij de verklaring van de wet van de odkracht heb ik erop gewezen, dat de odverdichting met behulp van sterke krachtstromen tot stand komt, evenals de oplossing van het verdichte od. Ook de grote hoeveelheden od op de berg Sinai werden door zulke sterke stromen verdicht. Het was dus levensgevaarlijk in de nabijheid van die stromen te komen. Daarom verbood de Heer het volk de berg te naderen. Allen - mensen en dieren - die dit gebod niet in acht namen, zullen gedood worden

(Exodus 19:12). Dat was niet een loze bedreiging om het volk alleen vrees voor God in te boezemen, zoals u het opvat. Het was veeleer een noodzakelijke waarschuwing voor het levensgevaar, dat elke aanraking met die krachtstromen volgens de natuurwetten met zich meebrengt. De gegeven waarschuwing aan het Israelitische volk had hetzelfde doel als de waarschuwingsborden waarmee u de mensen op het levensgevaar wijst, dat door aanraking van de hoogspanningsdraden ontstaat. Eerst na uitschakeling van de krachtstromen mocht het volk de berg bestijgen. Dit tijdstip werd door de Heer bekend gemaakt met de woorden : "Ferst als op de ramshoorn wordt geblazen mogen zij de berg beklimmen" (Exodus 19:13). Alleen zij konden daarvöör zonder Ievensgevaar in de odstromen treden, die de Heer zelf daartoe bestemde, nl. Mozes en Aäron. Bij hen werden ter afwering van het levensgevaar gelijksoortige "isoleringen" aangebracht als door u worden gebruikt voor hen, die met krachtstromen in aanraking moeten komen.'

`En toen de Heer verder gebood, dat die mensen of dieren gedood zouden worden, die slechts een poging waagden, de rokende berg te naderen, dan moet dit niet als een straf voor de ongehoorzaamheid worden beschouwd. Want vanzelfsprekend kon bij de dieren van zonde door ongehoorzaamheid geen sprake zijn. Het ging er bij dit gebod veelmeer om, onder alle omstandigheden een onderbreking van de krachtstromen te verhinderen. Zo'n onderbreking zou echter hebben plaatsgevonden wanneer stoffelijke schepselen onbevoegd, d.w.z. zonder de benodigde isolatiemaatregelen, met de odstromen in aanraking zouden zijn gekomen.'

`Je verwondert je over deze verklaring van de in de bijbel vermelde gebeurtenissen. Zij schijnen je alte aards en materieel te zijn. Doch het is de waarheid en voor jezelf een nieuw bewijs voor de algemene geldigheid van de door God geschapen wetten, waaraan ook de Schepper zelf zich bij zijn bezigheden met de materie onderwerpt. Hij heft geen wet op, naar het woord van de schrift: "Ik heb ingezien, dat al wat God heeft bepaald, eeuwige geldigheid bezit" (Pred. 3:14).'

`Na deze verklaring zul je ook begrijpen, waarom Christus direct na zijn opstanding Maria Magdalena verbood hem aan te raken, want de belichaming van zijn geest was nog slechts in het aanvangsstadium, en Magdalena zou door een aanraking niet alleen de verdere ontwikkeling van de materialisatie hebben verhinderd, maar ook de reeds aangevangen opbouw weer hebben vernietigd. De verklaring, die in de Bijbel als reden voor

het verbod van Christus is gegeven, werd eerst later door een onwetende overschrijver eraan toegevoegd met de woorden: "Want ik ben nog niet opgevaren tot de Vader" (Joh. 20:17). Dat dit niet de ware reden kan zijn geweest, waarom 1-Iij Magdalena verbood zijn odlichaam

aan te raken, kun je daaruit opmaken, dat Christus later zijn apostelen nadrukkelijk uitnodigde Hem we1 aan te raken. Toen was Hij ook nog niet tot de vader opgegaan! Maar Zijn stoffelijk lichaam was voltooid, en nu kon een aanraking, noch op het lichaam van een van de apostelen, noch op de totstandgekomen materialisatie nadelig werken.'

`Neuren wij nog enige voorbeelden uit het Nieuwe Testament. Bij de verheerlijking op de berg Tabor "Kwam een wolk, die hen beschaduwde, en een stem riep uit de wolk" (Matth. 17:5). Ook hier was dus de odwolk noodzakelijk om een stem voort te brengen, welke voor menselijke oren waarneembaar was. Dezelfde odwolk werd door de geest van Mozes en van Elia gebruikt, om zich in een verdicht odlichaam zichtbaar te maken aan de drie aanwezige apostelen.'

`In een gematerialiseerde odgedaante verscheen Christus na zijn opstanding. In die gedaante stond hij voor zijn discipelen op Hemelvaartsdag. Zij zagen, hoe het odlichaam zich voor hun ogen tot een odwolk oploste. En toen deze door een verdere oplossing onzichtbaar was geworden, was ook Christus uit hun ogen verdwenen. De algemene opvatting, dat Christus door een zich aan de hemel bevindende wolk aan de blikken van de discipelen werd onttrokken, is volkomen verkeerd.'

'Op het Pinksterfeest versehenen boven de hoofden van de apostelen en boven hen, die bij hen waren, "tongen van vuur". Dit waren odvlammetjes van dezelfde soort als de vlam in het braambos, die op elk van hen neerkwamen. Op ieder kwam een geest van God in een odomhulsel neer en sprak met behulp van de odkracht door hen, de een in deze, de ander in die vreemde taal, en wel in zoveel vreemde talen als er volkeren onder de toehoorders vertegenwoordigd waren. Uit het feit, dat de odtongen er als "vlammetjes" uitzagen, blijkt dat het nacht was, toen de geesten van God neerdaalden. De uitstorting van de geesten geschiedde nl. om half twee 's nachts naar uw tijdrekening.'

'Dat de boze geestenwereld aan dezelfde wetten betreffende het od gebonden is, toont je een plaats in de Openbaring van Johannes: "Ik zag een ster, die uit de hemel op de aarde was gevallen; en hem werd de sleutel van de afgrond van de onderwereld gegeven. En hij opende zo de put van de onderwereld; En rook steeg op uit de put, als de rook van een geweldige oven, en de zon en de lucht werden door de rook verduisterd. Uit de rook kwamen toen sprinkhanen te voorschijn op de aarde" (Openbar. 9:1-13). En dan wordt verder beschreven, hoe de boze geesten op bevel van God, om de mensen te tuchtigen zich met behulp van de odkracht tot sprinkhanen materialiseren, die echter mensengezichten hebben. Ik haal deze plaats alleen daarom aan, omdat hier nadrukkelijk de "odwolken" worden vermeld, die voor de materialisatie van de boze geesten nodig waren.'

`Vanzelfsprekend hadden de talrijke in de bijbel vermelde geestenbelichamingen en geestenopenbaringen de daartoe benodigde odkracht als voorwaarde ter beschikking, al wordt dit feit in ieder afzonderlijk geval ook niet nadrukkelijk vermeld.'

`De offers van het Oude Verbond waren de odbronnen voor het spreken van God's geestenwereld.

`Tot dat, wat voor u in de geschriften van het Oude Testament onbegrijpelijk is, behoren vooral de offerwetten van de Israelieten. U zegt met recht: Hoe kan God, die de bron is van alle leven, alle geluk, al het goede en schone, welbehagen scheppen in het offeren van dieren, planten en kruiden? Hoe kan Hij zich laven aan het bloed van offerdieren, aan het in damp opgaande vet van stieren, bokken en lammeren? Hoe kan Hij van de welriekende geuren houden, welke uit mirre, kaneel, kalmoes, kassia en olijfolie worden bereid? Hoe zouden specerijkruiden Hem bijzonder aangenaam aandoen? - En het lijkt u een kinderlijk spel, als de grote God, die door de hemelen niet omvat kan worden, zich een kleine aardse tent laat bouwen en daarbij elke kleinigheid zeif regelt en bepaalt, elke balk en elke grendel, elk tapijt en gordijn, elk priesterkleed van de hoofdbedekking tot de onderkleding toe. Inderdaad, lijkt dat niet op menselijke ijdelheid, als God de kostbaarste materialen uitkiest; goud, zilver en de schoonste edelstenen, zodat de tabernakel met zijn inrichting, naar uw geldswaarde gerekend, een enorm vermogen kostte?'

`Als u dit uit zuiver menselijk standpunt beschouwt, kan u dit alles God onwaardig lijken. Maar als u het doel kent, dat God daarmee beoogt, en inziet, dat dit doel alleen kon worden bereikt door dat, wat u zo onbegrijpelijk voorkomt, - dan zult u ook hierin Zijn oneindige wijsheid en liefde bewonderen.'

'Helaas is de kennis van dit doel voor u verborgen, ofschoon de Heilige Schrift u dit nadrukkelijk aangeeft en u er duidelijk op wijst. U hebt het verleerd om de Heilige Oorkonden denkend te lezen. Uw ogen vliegen over de inhoud heen zoals men een aards boek leest. U vat wat u leest zuiver menselijk op. Uw aardgezinde geest is niet in staat, het grote daarin vervatte werk van God te bespeuren. Zo is hij evenmin in staat, de ware betekenis te begrijpen, van de indrukken, die de aardse vormen van de tabernakel en de oudtestamentische offers op u maken.'

`Sla de bijbel open en ik zal je duidelijk maken, wat er staat vermeld betreffende de openbaringstent en zijn inrichting, over offers en priesterschap.'

`Het enige doel, dat al die voorschriften beogen, is aangegeven in de woorden : "Een gedurig brandoffer zal bij u zijn van geslacht tot geslacht voor de Heer aan de ingang van'de openbaringstent, waar ik met u zal

samenkomen om daar met u te spreken. Ik wil namelijk daar met de Israelieten in verbinding treden" (Exodus 29:42-43).'

'Dus het verkeer van God met de Israelieten was het enige doel, dat Hij bij de inrichting van de openbaringstent en bij de regeling van de offers nastreefde.'

`Je weet, dat federe geest aardse odkracht nodig heeft, wanneer hij op een voor de aardse zintuigen waarneembare wijze met de stoffelijke schepselen in verbinding wil treden. Het is een door God geschapen wet, die voor alle geestelijke wezens geldt, vanaf God als hoogste geest tot de laagste geesten van de hel.'

`Als dus God zelf of God's geesten in opdracht van Hem of met zijn goedkeuring met de Israelieten in verbinding wilden treden en tot hen wilden spreken, moesten zij het daarvoor benodigde od tot hun beschikking hebben.'

'Voor de vorming van het zuiverste aardse od dienden nu al die maatregelen, die God door Mozes bij de inrichting van de openbaringstent en voor de offers liet treffen.'

'Daar aardse wezens de dragers van het aardse od zijn, en het menselijke od een wonderlijk mengsel van de meest verschillende odsoorten der aarde is, werd ook het od, benodigd voor het spreken van God met de mensen, aan de verschillende aardse odbronnen onttrokken : aan mineralen, planten, kruiden, bomen en dieren. Maar vöör alles moest er van te voren voor worden gezorgd, dat het verzamelde od niet werd verontreinigd, doordat de in zijn omgeving zijnde aardse materie onrein od zou uitstralen en in het bereide zuivere od zou laten instromen. Daarom moest allereerst het materiaal, waaruit de openbaringstent en zijn inrichting bestond, zö zijn, dat het alleen het zuiverste od bevatte.'

'Van de mineralen zijn goud, zilver en koper de dragers van de zuiverste minerale odmenging. Dat zie je ook daaraan, dat zij niet roesten. Want roest ontstaat door de opname van onzuiver od, dat vernietigend werkt op het od, waarin het binnendringt.'

'Hetzelfde geldt voor de stoffen, die gedeeltelijk voor de kledingstukken van de priesters, gedeeltelijk voor gordijnen en tapijten, gedeeltelijk voor de dakbedekking van de openbaringstent werden gebruikt. Blauwe, purperen en karmozijn stoffen en fijn linnen bezitten de zuiverste odmenging. Daarom moest het schouderkleed van de hoge priester, die immers in de nauwste verbinding stond met de geest van God, die door de odwolk sprak van blauwe, purperen en karmozijnen stoffen en van getwijnd, fijn linnen zijn gemaakt en met goud zijn geborduurd.'

'Op dezelfde wijze was ook het tot het schouderkleed behorende "orakelborstschild" gemaakt. Het bevatte twaalf edelstenen, omdat deze het meest waardevolle od in bijzonder grote hoeveelheid bezitten.'

'Het opperkleed was geheel van blauwe stof, met onderaan de zoom granaatappels in blauw en purperrood en karmozijn en daartussen gouden klokjes. Dit alles had zijn grote betekenis.'

`De onderkleren bestonden uit fijn linnen; de beenbekleding uit gewoon zuiver linnen. Het is ook aan u bekend, dat zuiver linnen op het lichaam en

als bedlaken zeer bevorderlijk is voor de gezondheid. Dat komt doordat deze stof een eigenaardig en zuiver od bevat, dat zich aan uw lichaam meedeelt en daardoor versterkend werkt.'

`Van alle houtsoorten is het acaciahout het zuiverste. Daarom mocht alleen dit hout voor de openbaringstent worden gebruikt.'

`Om verzekerd te zijn van de grootste zuiverheid van het od, werden ook alle andere voorschriften, die je in bijzonderheden in de bijbel kunt nalezen, getroffen, zoals: de hoedanigheid van de gereedschappen, gordijnen, tapijten en dakbedekking.'

`Alles wat ik tot nu toe heb vermeld, diende als voorzorgsmaatregel om een verontreiniging van het od te verhinderen, dat werd bereid in de vorm van een odwolk, die hing boven de ark des verbonds, en moest dienen voor God's mededelingen. Om dezelfde reden moesten de priesters hun banden en voeten wassen in het water, dat zich aan de ingang van het allerheiligste bevond, vöördat zij de ark des verbonds naderden.'

`De hoofdzaak was echter de bereiding van het od, dat als odwolk boven de ark des verbonds nodig was tot voortbrenging van de geluiden, waarmee God tot Mozes sprak. Dit was dus niet een spreken door een medium, maar als "directe stem". De geestelijke geluiden werden door het aardse od van de wolk zo ver verdicht, als nodig was, om ze voor menselijke oren hoorbaar te maken. De bijbel zegt: "Als nu Mozes de Openbaringstent binnenging, hoorde hij de stem tot zich spreken vanaf het verzoendeksel, dat zich op de wetskist bevond, en wel vanuit de ruimte tussen de twee cherubijnen; en zo sprak hij met hem" (Numeri 7:89).'

`De voorgeschreven offers bevorderden de bereiding van de odwolk.'

'Het is je voldoende bekend, dat het bloed de geleider is van het od in het stoffelijk lichaam. Daarom is in het bloed de grootste hoeveelheid en het gemakkelijkst af te geven od aanwezig. Daardoor vormt het bloed de beste odbron voor het verkeer met de geestenwereld. En alleen orn deze reden, de verschaffing van het od, werden zowel bij de afgodendienst van de heidenen als bij de godsdienst van de Israelieten offerdieren geslacht. Het bloed werd op het altaar gegoten en sommige delen van het vlees, voornamelijk het vet, de nieren en de leverlappen werden door verbranding tot od opgelost; want deze delen zijn naast het bloed het rijkst aan od.'

`De heidenen bereidden door hun godenoffers het od om met de boze geestenwereld te verkeren. In de,Openbaringstent van God diende de

odbereiding voor het verkeer van God en zijn hoge geesten met het Israelitische volk. Dit wordt ook bevestigd door de woorden, die God tot Mozes sprak : "De priester moet het bloed op het altaar des heren voor de ingang van de Openbaringstent sprenkelen, en het vet tot een lieflijke reuk voor de Heer in rook doen opgaan. Zij moeten dus hun slachtdieren voortaan niet meer voor de boze geesten slachten, wiens afgodendienst zij nu bedrijven" (Levit. *17:6, 7).*'

'Daar de odwolk boven de ark het zuiverste mengsel van het aardse od was, mochten alleen die dieren worden geslacht, die het zuiverste od bezaten. De zogenaamde onreine dieren, mochten niet als offerdieren worden

gebruikt. De in de bijbel als "onrein" aangeduide dieren zijn die dieren die het slechtste en onreinste od van alle dieren bezitten die voor de mensen als voedsel in aanmerking konden komen. Om deze reden was het volk het gebruik van het vlees van onreine dieren verboden. Vanwege het onreine od, dat het bevatte, was het schadelijk voor het menselijk lichaam. Uw artsen weten toch ook, dat het gebruik van varkensvlees, vooral voor opgroeiende kinderen, niet is aan te bevelen. Wat u scrofulose noemt, zou bij de kinderen niet zo licht kunnen ontstaan als zij geen varkensvlees aten. Ook voor volwassenen is varkensvlees niet gezond, wanneer het een hoofdbestanddeel van het dagelijkse voedsel vormt.'

'Maar ook nog om een andere reden werd het Israelitische volk het nuttigen van onreine dieren verboden. Je weet, dat het onreine od van een mens een gevaarlijk houvast geeft aan de boze geestenwereld om op aanhoudende wijze in de verkeerde richting op hem in te werken. Want het onreine od is het levenselement van de Tage geesten en bij wie zij het gelijke od vinden, kunnen zij gemakkelijk niet alleen zijn gedachten en zijn fantasie beinvloeden, maar ook de lichamelijke gevoelens tot een hartstochtelijke hoogte opvoeren. Bij een mens met zuiver od vindt het boze niet zo gemakkelijk toegang; zijn zuivere odstraling houdt de directe toegang tegen. Het boze kan een zuivere odstraling evenmin verdragen als iemand met zieke ogen het licht. De zuiverheid van het od van een mens hangt af van de zuiverheid van zijn geest. Daar de meeste mensen door de onzuiverheid van hun geeft reeds genoeg onzuiver od hebben en daardoor het boze voldoende aangrijpingspunten geven, moet dit onzuivere od niet bovendien door toevoeging van verder onzuiver aards od als gevolg van het gebruik van onzuiver voedsel nog slechter worden gemaakt.'

'God had dus zeer belangrijke redenen om het eten van onreine dieren te verbieden. Juist in die vroegere tijden was de invloed van de boze machten tengevolge van de zich overal verbreidende afgodendienst bijzonder groot. En God wilde het volk, dat door Hem was uitverkoren

als de drager van zijn geloof, zoveel mogelijk behoeden voor deze slechte invloeden.'

`Om dezelfde reden vaardigde Hij ook de vele voorschriften uit voor al die gevallen, waarin de Israelieten met onzuiver od in aanraking kwamen en daardoor voor onrein golden.'

'Het od van reine, onbezoeldelde dieren was echter niet voldoende voor de bereiding van het odmengsel, dat nodig was voor de Openbaringstent. Ook het zuiverste od uit de planten- en mineralenwereld werd daarvoor gebruikt. Het od van geurende mirre, van kaneel, kalmus wortel, kassia, roggebrood, meel, wijn en olijfolie werd vermengd met het od van specerijen als: stakte, onycha, galbanum, zuiver wierook en zout. Zo werd het tot een "Lieflijke geur voor de Heer". Je begrijpt door mijn vroegere uiteenzettingen, wat de uitdrukking "tot een lieflijke geur voor de Heer" betekent. Je weet, dat het zuiverste od ook de lieflijkste geur verspreidt.'

`De odmenging voor de Openbaringstent werd door God's geesten tot een zuiverheid gebracht, die met de zuiverheid van de zich openbarende geest overeenkwam. Als "scheikundigen van gene zijde" waren daarbij die geesten werkzaam, die u "cherubijnen" noemt. Daarom werd hun beeld zowel in de gouden gestalten boven de deksel van de ark des verbonds als ook in de figuren op de gordijnen en kleden aangebracht.'

'Daar het od boven de deksel van de ark werd verzameld en werd gebruikt voor het spreken van de geest Gods, moest ook de odbereiding in de onmiddellijke nabijheid van de ark geschieden. Want de odbron moest bij het geestenverkeer steeds in de nabijheid zijn van de geest, die deze nodig had. Daarom stonden de altaren en tafels, waarop de verschillende offers werden gedood, dichtbij het gordijn, waarachter de ark zich bevond.'

'Het verzamelen, het bijeenhouden en het verdichten van het od werd vergemakkelijkt doordat de ark zich in een ruimte bevond, afgesloten door tapijten en een gordijn. Ook u gebruikt om sterke odverzamelingen en odverdichtingen te verkrijgen, een zogenaarnd "kabinet", waarin of waarvan aan de ingang het medium als odbron plaats neemt. Overal zijn het dezelfde wetten bij het verkeer van de geestenwereld met de mensen.'

`voor het bijelkaar houden van de odwolk diende boven de ark ook de aan beide einden van de ark aangebrachte gouden cherubijnen die hun vleugels als een dak boven de ark uitspreidden.'

`De grote nauwgezetheid, die in de voorschriften over het op een afstand houden van onrein od in de openbaringstent heerste, had ook nog een andere reden. Want als de zuivere en zeer sterke odstromen, zoals deze in de openbaringstent door God's geesten tot stand werden gebracht,

met onzuivere odstromen in contact kwamen, werd de drager van het onzuivere od door deze krachtstromen op dezelfde wijze gedood, als een mens, die zonder isolatie met de stroom van een aardse hoogspanningsleiding in aanraking komt.'

'Daarom mocht ook Aäron niet ieder ogenblik in het allerheiligste binnentreden, maar eerst dan, wanneer de odverdichting boven de ark was beeindigd en de daarbij gebruikte krachtstromen waren uitgeschakeld. Het tijdstip werd hem bekend gemaakt. Zou hij daarop geen acht hebben geslagen, dan zou hij ook zijn gedood, zoals zijn beide zonen, toen zij de voorschriften voor het zuiver houden van de odbereiding bij de rookvorming overtraden.'

`Na deze uiteenzetting zul je de offerwetten en de inrichting van de openbaringstent in een geheel ander licht zien dan tot dusverre het geval was.'

DE MEDIA

Bü vele gelegenheden en op velerlei w~ze sprak God vroeger tot onze vaderen door de profeten. Hebt-ein i. i.

`In tijden, dat de mensen innerlijk God zochten, hadden zij een directe

verbinding met God's geestenwereld. Elkeen bezat voor het grootste deel de natuurlijke geschiktheid voor dit geestenverkeer. Hun eigen geest, die op het hoge en goddelijke was gericht, beschikte over de mogelijkheid de mededelingen van de geestenwereld te ontvangen door "geestelijk zien, horen en voelen". Het was hetzelfde, wat u tegenwoordig met "helderziendheid, helderhorendheid en helder-aanvoelen" aanduidt. Men had dus geen tussenpersoon nodig, door wie de boodschappen van gene zijde werden overgebracht.'

`Deze gaven verdwenen, toen de mensheid zich van God afwendde en de gedachte en het streven alleen op het aardse richtte. Door het overmatig haken naar geld en andere stoffelijke goederen vergat men God. Daardoor werd niet alleen de verbinding met de goede geestenwereld verbroken, maar ook verdwenen die gaven, die vroeger het verkeer met de geesten mogelijk hadden gemaakt. En thans is het grootste deel van de mensheid zo ver, dat men in het geheel niet meer denkt en gelooft aan de mogelijkheid van zo'n verbinding. Naar verhouding zijn er weinigen, die in deze tijd die gaven nog bezitten en op de wijze van de vroegere Godsgetrouwe mensen met de wereld van de goede geesten in verbinding staan.'

`haar de tijd zal komen, dat het wat dit betreft weer zo zal zijn als vroeger, dus dat iedereen door zijn persoonlijke vermogens van het geestelijk zien en horen met gene zijde in verbinding kan komen.'

`In die tussentijd moeten echter de mensen, die nog in God geloven op een andere manier met de geesten in verbinding komen. Ook velen, die niet in God geloven, moeten de werkzaamheid van de geestenwereld met hun zintuigen waarnemen en daardoor innerlijk wakkergeschud worden, zodat zij weer tot het geloof aan God, het hiernamaals en het voortbestaan na de aardse dood zullen komen.'

'Daarvoor gaf God aan de tegenwoordige mensheid de zogenaamde "media". De betekenis van deze benaming is je reeds uit vroegere mededelingen bekend. Maar daar het juiste begrip van het wezenlijke van de "media" tot het belangrijkste op het gebied van het verkeer met de geesten behoort, wil ik niet nalaten, je daaromtrent uitvoerig in te lichten.

Ik beperk mij daarbij tot de menselijke media en zie af van de gevallen, waarin ook dieren als media dienen.'

"'Media" zijn tussenpersonen of menselijke werktuigen, van wie de geestenwereld zich bedient om zich aan de mensen te openbaren. Daar de geestelijke wezens voor dit doel odkracht nodig hebben zijn de "media" mensen, die voor de geestenwereld als bron van odkracht dienen.'

`De media geven in hoofdzaak hun eigen od af aan de geesten, die zich openbaren. Zij zijn gelijktijdig ook verzamelplaatsen voor het od, dat de niet-media als deelnemers aan de zogenaamde spiritualistische bijeenkomsten afgeven. Zoals bij de bouw van een waterleiding menigmaal het water uit vele kleine bronnen met dat van de hoofdbron wordt verenigd om de capaciteit van de hoofdbron te verhogen, wordt ook de odafgave van een medium versterkt, doordat het medium de zwakkere odkrachten van de deelnemers in

zich opneemt.'

`Ofschoon alle mensen odkracht bezitten, is deze toch bij de meesten te zeer aan het eigen lichaam gebonden om afgegeven te worden. Zij kan dus door de geesten niet in voldoende sterkte worden gebruikt.'

`Mensen, die de eigenschap van medium hebben, zijn zeer "sensitief '. Dit betekent, dat zij door het gemakkelijk loslaten van hun od alle indrukken veel dieper ervaren dan andere mensen. Dit is niet iets ziekelijks, zoals de aardse geleerden menen. Ook heeft het niets te maken met nervositeit, hysterie of zwakte van wil. Integendeel de goede geesten kunnen nerveuse, besluiteloze en zieke mensen niet als "media" gebruiken. Een goed medium heeft meer wilskracht en sterkere zenuwen en is organisch gezonder dan welk ander mens ook.'

'Overeenkomstig de verschillende doeleinden, waarvoor de geestenwereld de odkracht van een medium gebruikt, worden verschillende soorten van media onderscheiden.'

`i. Wordt de odkracht gebruikt om met een tafel bewegingen voort te brengen van op- en neergaan, of om klopgeluiden van de tafel te veroorzaken, dan hebt u daarvoor de naam "tafel-media".'

'Het op- en neergaan of kloppen van de tafel wordt als hulpmiddel gebruikt om mededelingen van de geestenwereld te verkrijgen. Dit is de laagste soort van verkeer met geesten, want het zijn bijna zonder uitzondering laagstaande geesten, die zich met tafeldans-bijeenkomsten bemoeien. De hogere geestenwereld kiest deze soort van openbaring niet. Zo komt het voor, dat bij zulke bijeenkomsten de optredende lage geesten vaak baldadigheden begaan, die de aanwezige deelnemers soms door eigen bedriegerijen nog ondersteunen. Helaas komt door het zogenaamde "tafeldansen" met zijn deels belachelijke, deels leugenachtige mededelingen ook de hogere soort van geestenverkeer in opspraak.'

'Zoekers naar God en vrienden van de waarheid zullen daarom deze

soort van geestenverkeer schuwen en alleen die methoden kiezen, die het hoge doel waardig zijn.'

`2. Worden mededelingen van de geestenwereld door schrijven van een mens overgebracht, dan noemt u hem een "schrijvend" medium.'

`De wijze, waarop het schrift tot stand komt, is bij de "schrijvende media" zeer verschillend. Aan de Gen worden de gedachten bij het volle persoonlijke bewustzijn ingegeven en door hem neergeschreven. Dien noemt zo iemand een "inspiratie-medium". Van een ander wordt de hand geleid, en tegelijkertijd worden de woorden, welke de hand schrijft, in de geest geinspireerd. Dit alles bij het volle bewustzijn van het medium. De gelijktijdige inspiratie is bij hen nodig, die aan de leiding van de hand te veel tegenstand bieden. - Weer anderen weten alleen, dat zij schrijven, maar de inhoud van het geschrevene is hun niet bekend. - Nog anderen schrijven in een toestand van volkomen bewusteloosheid; zij weten dus noch dät zij

schrijven, noch wät zij schrijven.'

'Toch komen bij hetzelfde schrijvende medium vaak deze verschillende methoden van schrijven voor.'

'Geheel verschillend van deze wijze van mediamiek schrijven is het zogenaamde "directe schrift". Dit wordt voortgebracht, doordat een geest alleen de odkracht van het medium gebruikt en niet de hand. Met het od, dat aan het medium is ontnomen, materialiseert de geest zijn eigen hand en schrijft daarmee op een voorwerp, dat niet met het medium in aanraking is, bijvoorbeeld op een tafel, op papier of iets dergelijks. Daarvoor heeft hij een aanmerkelijk grotere hoeveelheid od nodig, dan voor het schrijven met de hand van het medium.'

`Twee voorbeelden van "direct schrift" zijn je uit de bijbel bekend. De wetstafelen op Sinai werden door God's hand geschreven, zoals in de boeken van Mozes is beschreven : "Deze tafelen waren door God zelf vervaardigd, en het schrift, in de tafelen gegraveerd, was God's schrift" (Exodus 32: t6).'

'Toen koning Belsazar bij een gastmaal met de hoge heren uit zijn rijk uit de heilige vaten dronk, die zijn vader uit de tempel te Jeruzalem had geroofd en daarbij zijn afgoden lofliederen toezong, kwamen vingers van een mensenhand te voorschijn, die schreven op de gekalkte wand van de koninklijke zaal tegenover de lichtkroon, zodat de koning de rug van de hand zag, die daar schreef ' (Daniel 5:5).'

`In plaats van schrijven kan de hand van het medium door de geesten ook voor tekenen en schilderen worden gebruikt. In deze gevallen spreekt men van "teken- en schilder-media". Het verloop is echter hetzelfde als bij schrijven.'

`3. Een ander soort schrijfmedia zijn ook de zogenaamde "planchette-media". Een "planchette" is een plaat van hout, metaal of een dergelijke

stof, waarop de letters van het alfabet, cijfers en andere tekens zijn aangebracht. De oppervlakte van de planchette is glad, opdat een voorwerp daarop gemakkelijk heen en weer geschoven kan worden. Het medium legt bij volle bewustzijn de hand op een licht bewegelijk voorwerp, dat van een punt of een wijzer is voorzien en op de gladde plaat ligt. Het wacht dan af, tot het voorwerp met de wijzer naar de letters wordt bewogen. De punt van de wijzer wijst achtereenvolgens de verschillende letters aan, uit de samenstelling waarvan woorden en zinnen worden gevormd.'

'Het planchette-medium zit met gesloten ogen, of beter nog geblinddoekt, zodat het zelf de letters niet kan zien, daar anders het gevaar bestaat, dat het bij het bewegen van de hand zelf meehelpt en op die manier zijn eigen gedachten weergeeft.'

`De beroemdste "planchette" was in het Oude Testament het "borstschild" op het kleed van de hoge priester. Hijzelf was het medium.'

'Het "borstschild" wordt in de bijbel volgens uw tegenwoordige vertaling, "orakelschild" genoemd, omdat het door de Israelieten voor het "vragen aan God" werd gebruikt. Het was vierkant en met vier rijen edelstenen bezet. In de eerste rij waren een carneool, een topaas en een smaragd; de tweede rij

bestond uit een robijn, een safier en een jaspis; de derde rij uit een hyacint, een agaat en een amethist; de vierde rij
uit een chrysoliet, een soham en een onyx" (Exodus *39:* 10-1 1-12-13*).'*

`Op iedere edelsteen was een Letter gegraveerd, overeenkomstig de namen van de twaalf stammen van Israel. Daardoor vormden zij een soort alfabet. Edelstenen werden gekozen, omdat zij een grote odkracht bezitten en de mediamieke kracht van de hoge priester versterkten. Tussen de edelstenen was een brede, gladde gleuf van goud, zonder hoeken en kanten.'

'Daarbij behoorde ook de zogenaamde "voorhoofdsplaat", het heilige diadeem van goud, waarop de woorden waren gegraveerd : "Aan de Heer gewijd". Het was met een snoer van blauwe purper aan het hoofddeksel van de hoge priester bevestigd. Het was het belangrijkste voorwerp bij het vragen aan God en was daarom met recht van het inschrift voorzien "Aan de Heer gewijd" (Exodus *39:30-31).'*

'Bij het "vragen aan God" maakt de hoge priester het borstschild aan de onderkant van het priesterkleed los en bracht het in een horizontale stand. Dan maakte hij de "voorhoofdsplaat" los van zijn hoofddeksel en legde deze in een van de gleuven tussen de edelstenen. Dan hield hij zijn hand boven het borstschild, zonder dit of de daarop liggende "hoofdplaat" aan te raken. De zeer sterke odkracht van de hoge priester werd door de geestenwereld van God gebruikt om de gouden "hoofdplaat" in beweging te brengen. Deze gleed door de gouden gleuven en stootte met het kleine oogje, waardoor het aan de hoofdplaat was beves-

tigd, tegen de edelstenen, waarvan men de letters in de volgorde, waarin zij door de hoofdplaat werden aangegeven, tot een woord samenvoegde. Was zo'n woord gevormd, dan gleed de hoofdplaat naar de rechter rand van het orakelschild en stootte daar tegen een klein klokje als teken, dat het woord was voltooid. Was door samenvoeging van de woorden een zin beeindigd, dan gleed de hoofdplaat zowel naar de rechter- als naar de linkerkant van het orakelschild en liet de zich aan beide zijden bevindende klokjes na elkaar klinken. Dit dubbele teken kondigde aan, dat de zin ten einde was. Daarom was iedere vergissing uitgesloten. Geen letter, die tot een volgend woord behoorde, kon bij een voorafgaand woord worden gevoegd en geen woord bij een volgende zin, dat tot de voorafgaande zin behoorde.'

'Daar door deze werkwijze Gods antwoord zonder de mogelijkheid van enig misverstand werd verkregen, noemde men de hoofdplaat samen met de klokjes als teken van de waarheid en klaarheid "de heilige loten". In de Hebreeuwse tekst worden ze "urim en thumin" genoemd, wat ook "waarheid en klaarheid" betekent.'

`In de tijd van de Israelitische koningen werd dit "orakelschild" veelvuldig voor het vragen aan God gebruikt, waarbij de priesters als medium optraden. Vooral David was het, die in bijna alle belangrijke aangelegenheden door de priester Abiatar met gebruikmaking van het "orakelschild", aan God vroeg en Gods antwoorden in ontvangst nam.'

`4. De belangrijkste media voor het overbrengen van de waarheid zijn de "sprekende media", zodra ze tot volle "trance-media" zijn ontwikkeld. "Volle-trance" is bij een medium aanwezig, wanneer de eigen geest volkomen uit het lichaam is uitgetreden. In deze toestand lijkt het medium op een lijk, met dit verschil, dat de uitgetreden geest nog door een odband met zijn lichaam verbonden blijft, wat bij een lijk niet het geval is. Bij dit laatste ontbreekt de odband. Door deze odband ontvangt het lichaam van het medium van de uitgetreden geest zoveel levenskracht, dat de lichaamsorganen werkzaam blijven. Langs deze odband keert later de uitgetreden geest van het medium weer in het lichaam terug.'

`In de plaats van de uitgetreden geest treedt een andere geest in het lichaam van het trance-medium en geeft met behulp van de spreekorganen van het medium zijn mededelingen door. Daarbij bedient hij zich van de odkracht, die bij de uittreding van de geest van het medium in diens lichaam is achtergebleven.'

`Een volle-trance-medium weet vanzelfsprekend niets van dat wat de vreemde geest heeft gesproken. Wanneer het weer tot zichzelf komt, doordat zijn eigen geest weer in zijn lichaam intreedt, is het hem, alsof het heeft geslapen. U spreekt daarom van een "mediamieke slaap" van de "volle-trance-media".'

`voor hen, tot wie een vreemde geest door een medium spreekt, is het van het grootste belang, te weten wat voor een geest van het lichaam van het medium bezit heeft genomen; of het een hoge of een lage, een goede of een boze geest is. Daarom raad ik iedereen aan te toetsen, of de geesten werkelijk door God zijn gezonden, of dat zij boze geesten zijn. Dat kunt u door hen in naam van God te laten zweren, wie zij zijn en vanwaar zij komen. Een goede geest zal de eed afleggen, een boze niet. Is het een goede geest, dan zal hij u mededelingen doen, vermaningen, onderricht en raad geven, die voor uw bestwil zijn. Is het echter een boze geest, zend hem dan weg, maar geef hem vooraf de raad, zich tot God te wenden en tot God te bidden.'

'Treden in trance-media geesten in, die wel is waar tot de lage en zwaar lijdende geesten behoren, maar van goede wil zijn, dan moet u hun de toestand duidelijk maken, hen op God wijzen en met hen bidden. Op deze wijze kunt u vele "arme zielen", zoals u deze geesten pleegt te noemen, een grote weldaad bewijzen, en zij zullen u daarvoor steeds dankbaar blijven.'

`De plicht de geesten te beproeven werd ook de eerste christenen door de apostelen steeds ingeprent. Elke christelijke gemeente werd daarover zorgvuldig ingelicht, zoals ook de mensen van het Oude verbond hiervan nauwkeurig op de hoogte waren.'

`5. De "apport-media" zijn meestal ook volle-trance-media. Hun odkracht wordt door de geestenwereld gebruikt om stoffelijke voorwerpen van buitenaf in gesloten ruimten te brengen of uit gesloten ruimten naar buiten te dragen. De toestand van "volle-trance" is dä rom in de meeste gevallen noodzakelijk, omdat de geesten al het lichamelijke od van het medium nodig hebben om de "apporten" mogelijk te maken. De stoffelijke voorwerpen, die

"geapporteerd" worden, moeten namelijk op de ene plaats worden opgelost en op de andere plaats weer tot materie worden verdicht. Er zijn zeker ook media, die zonder "volle-trance" zoveel od kunnen afgeven, dat het voldoende is om de "apporten" tot stand te brengen, vooral als verschillende sterke media gelijktijdig als odbronnen dienen. Ofschoon u lichamelijk de buitengewoon grote bitte, die door de odbronnen voor het oplossen van de materie wordt ontwikkeld, niet kunt voelen, kunt u toch nog iets van deze bitte achteraf bij de her-verdichting van de geapporteerde voorwerpen waarnemen. Een voorbeeld moge u dit duidelijk maken. Zogenaamde "spookgeesten" brengen soms vanuit de straat stenen, zand of dergelijke stoffen in gesloten ruimten van een huis. Zij kunnen dat alleen doen als zij over voldoende odkracht beschikken, waarmee zij de hete krachtstromen voortbrengen. Daarmee lossen zij de materie van de voorwerpen op, brengen de tot od opgeloste materie in de kamer en verdichten daar het od weer tot

vaste stof. De weer belichaamde stof voelt nu heet aan. Want al geschiedt ook de verdichting door koude krachtstromen, er blijft toch nog een deel van de zeer grote hitte, gebruikt voor de oplossing van de materie over, zoals u dit bij gloeiend staal waarneemt, dat men door onderdompelen in koud water heeft afgekoeld.'

'Soms.wordt het lichaam van een medium zelf van de ene plaats naar de andere overgebracht, menigmaal zelfs over zeer grote afstand. Het lichaam wordt eveneens op de ene plaats opgelost en op de andere weer tot materie verdicht.'

'Toen de profeet Habakuk, zoals in het Oude Testamen wordt verhaald met het voedsel, dat hij bij zich droeg, door een engel Gods naar Daniel in de leeuwenkuil moest worden gebracht, heeft de engel hem niet door de lucht gedragen, zoals u schijnt aan te nemen, maar hem met alles, wat hij bij zich droeg, opgelost en in de leeuwenkuil weer gematerialiseerd. - Hetzelfde gebeurde met Philippus, van wie de apostelen u verteilen. Toen hij de kamerdienaar van koningin Candace van Ethiopiö had onderricht en gedoopt "ontvoerde de geest des Heren hem naar de stad Azöte. De geest loste het lichaam van Philippus op, zodat hij plotseling uit de ogen van de kamerdienaar was verdwenen" en materialiseerde hem weer in de stad Azöte" (Handelingen 8:26 tot 40).'

'Zulke gebeurtenissen zijn voor de mensen zo onbegrijpelijk, omdat zij de krachten niet zien, die daarbij werkzaam zijn. Het feit, dat materie en ook lichamen van levende mensen opgelost kunnen worden op de ene plaats en weer belichaamd op een andere plaats, kan ook thans niet meer worden tegengesproken, want de gevallen, waarbij oplossing en wederbelichaming van stoffelijke dingen en ook van personen onweerlegbaar zijn aangetoond, zijn te talrijk. De natuurwetten, volgens welke dat alles geschiedt, zullen je, na de voorafgegane verklaringen voldoende duidelijk zijn.'

`6. Bij de "materialisatie-media" wordt de gehele lichamelijke odkracht van het medium gebruikt, om aan e6n of meer geesten de mogelijkheid te bieden,

zich voor uw menselijke ogen zichtbaar te maken. Omdat al het od van het medium daarvoor wordt gebruikt, moet de eigen geest uit het medium worden verwijderd. Het bangt af van de hoeveelheid van het ter beschikking staande od of dat od daarna de gehele gestalte, dus alle delen van het lichaam van de vreemde geest bekleedt öf slechts het een of andere deel, bijvoorbeeld de ogen of het gezicht of de handen. Moet de belichaming zo volledig zijn, dat de betreffende geest er als een aards wezen uitziet, dan is het od van het medium onvoldoende. Er moet dan ook nog materie aan zijn lichaam worden ontnomen en in odvorm voor de belichaming van de geest worden gebruikt. Een medium verliest in zo'n geval zoveel aan lichaamsgewicht, als aan od

en materie aan de vreemde geest wordt afgestaan. De gewichtsafname van het medium wordt door uw geleerden vastgesteld met een automatische weegschaal, waarop zij het medium vooraf laten plaatsnemen. Er zijn gevallen, waarin "materialisatie-media" in enkele minuten wel tachtig pond aan lichaamsgewicht verliezen. Toch blijft zowel het afgegeven od, als de afgegeven materie, door de odband met het medium verbonden en stroomt na oplossing van de materialisatie van de geest weer terug in het lichaam van het medium. Daarom vinden de belichamingen steeds in de nabijheid van het medium plaats. Ook kunt u waarnemen, hoe de bewegingen van de gematerialiseerde geest vaak worden begeleid door soortgelijke bewegingen van het medium, want er is een zeer nauwe verbinding tussen het medium en de gematerialiseerde geest. Als je handen en armen door strak aangehaalde banden met de handen van iemand anders zijn verbonden, en je maakt daarmee bewegingen, dan veroorzaak je ook gelijksoortige bewegingen van de handen en armen van de ander. Zulke geestelijke odbanden bestaan ook tussen de gematerialiseerde geest en het medium.'

'Uit het nauwe verband tussen medium en gematerialiseerde geest wordt nog een ander verschijnsel verklaard, dat voor uw geleerden evenzeer onbegrijpelijk is. Zij hebben namelijk vastgesteld, dat bij materialisaties vaak geuren van allerlei aard van, de media uitgaan. Nu eens zijn het welriekende geuren, dan weer is het stank of een onverdraaglijke lucht. Deze geuren hangen af van de geaardheid van de geesten, die zich opbouwen met het od van het medium. Bij de leer over het od heb ik je reeds uitgelegd, dat het od in de geur de eigenschappen van de geest aanneemt, welke het omgeeft. Het aan het medium onttrokken en door een geest voor zijn materialisatie gebruikte od neemt daarom de lucht aan, die met de aard van die geest overeenkomt. En omdat het gematerialiseerde od van de geest nauw verbonden blijft met het medium, stroomt de odlucht van de geest ook op het medium over. Daardoor wordt de indruk gewekt, dat het medium de oorzaak is van de aangename of onaangename geur. In werkelijkheid komen dus al die geuren van de geesten, die zich met het od van het medium hebben gematerialiseerd.'

`7. Nu is er nog een soort media, die voor de mensheid nadelig is, want deze worden meestal door boze wezens gebruikt. Het zijn de zogenaamde "fysische media". De geesten gebruiken de odkracht van deze media om voorwerpen te bewegen, welke zich in het bereik van het medium bevinden.

Tafels, stoelen en gereedschappen van allerlei soort worden opgeheven en zweven van de ene plaats naar de andere, instrumenten beginnen te spelen, een trompet verheft zich in de lucht en blaast, op een aanwezige trommel klinken slagen, bellen vliegen door de kamer

en luiden, en er gebeuren talloze soortgelijke dingen.'

'Dat goede geesten zich niet op deze wijze gedragen, is vanzelfsprekend, want het is niet het werk van de goede geestenwereld om verschijnselen voort te brengen, alleen ter bevrediging van de menselijke zucht naar sensatie. Dit geldt stellig ook voor heel veel verschijnselen, die bij de andere soorten media voorkomen. Maar bij hen is dit niet zo regelmatig het geval als juist bij de 'fysische media".'

`Als je mij vraagt, met welk doel de lagere geesten in de tegenwoordige "spiritistische seances" zulk een "carnaval" houden, en mogen houden, dan antwoord ik je daarop, dat de lage geesten dezelfde vrijheid van wil hebben als de lage en boze mensen. Zoals deze laatsten in hun doen en laten niet worden gehinderd, zo wordt ook de vrijheid van de geesten niet verminderd, ook niet van de boze, tenminste niet binnen bepaalde grenzen. Volledige vrijheid hebben zij zeker niet, anders zouden zij nog veel meer onheil in de mensheid aanrichten, dan zij nu reeds doen. Want het doel van de mensheid is om tot God te komen, en met het oog op dit doel heeft God aan de werkzaamheden van de bozen een bepaalde grens gesteld. Maar ook zelfs het "carnaval" van het boze, zoals je het noemde, dat in de hedendaagse spiritistische bijeenkomsten voorkomt, heeft vaak toch ook een goede uitwerking. Want in de tegenwoordige tijd, waarin zovelen niet willen geloven in een God, in een "gene zijde", in een geestenwereld en in een voortleven na de aardse dood, is het reeds nuttig, dat de mensen dergelijke dingen beleven, opdat zij daarover gaan nadenken, aan hun ongeloof gaan twijfelen en naar de waarheid beginnen te zoeken. Dit geldt ten opzichte van alle gebeurtenissen in uw hedendaagse spiritistische seances, vanaf het tafeldansen en kloppen van tafels tot aan de fysische verschijnselen en de geestenbelichamingen toe. Zelfs al heeft de deelneming aan dergelijke bijeenkomsten bij de meesten geen andere reden dan het beleven van sensatie, toch blijft er bij zeer velen de indruk achter, dat er zo iets als een gene zijde moet bestaan. Al is dit ook geen groot resultaat, het is toch altijd nog beter dan dat zij in het geheel niet op een gene-zijde worden gewezen.'

'Wat de mensheid zeer zeker nodig heeft, is een grondige verklaring over het bestaan van het geestenverkeer en over de manier waarop men met de goede geestenwereld in verbinding kan treden. En dat moet je levenstaak zijn. Voor dit doel ontvang je al dit onderwijs. Het is niet alleen voor jezelf, maar ook voor je medemensen bestemd. Je moet hun deze waarheden mededelen, zoals je dit zou doen aan je broers en zusters. Wanneer aan de mensen wordt verteld, op welke wijze zij de verbinding met de goede geestenwereld moeten zoeken, dan wordt elke spiritistische seance een verheffende godsdienstige bijeenkomst.'

`8. Uw geleerden rekenen ook degenen, die de gave hebben van "hel-

derziendheid" en "helderhorendheid" tot de media. Dat is niet juist. Wel hebben de helderzienden, de helderhorenden en de helderaanvoelenden mediamieke krachten, maar werkelijke media zijn ze niet. Bij hen is het immers de eigen geest, die werkzaam is, die ziet en hoort, terwijl bij de eigenlijke "media" een vreemde geest werkzaam is en de eigen geest wordt uitgeschakeld.'

`De gaven van "helderziendheid" en "helderhorendheid" stellen de geest van de mens wel is waar in staat de geesten, die hem omringen, te zien en te horen, maar de helderziende is geen werktuig van deze geesten en behoort daarom niet tot de media. De geest van de helderziende, helderhorende, helderruikende, helderproevende of heldervoelende ontvangt deze vermogens uitsluitend, doordat hij in staat is zich in meerdere of mindere mate van zijn lichaam los te maken. De geest, die van het lichaam is losgemaakt en gedeeltelijk uit het lichaam is getreden, is daardoor niet meer aan de lichamelijke zintuigen gebonden. Hij bezit de krachten en eigenschappen van de lichaamloze geest. Hij ziet, hoort en voelt zoals de geesten van gene-zijde, afhankelijk van de losmaking van zijn lichaam en de fijnheid van het hem omringende od. De zuiverheid van het od speelt bij de "helderzienden" een grote rol, want door een vuil glas kan men niet duidelijk zien. Om dezelfde reden zijn ook de geesten van gene-zijde, elk naar de gesteldheid van hun odlichaam, zeer verschillend in hun geestelijke vermogens. De een ziet, hoort en voelt, wat de andere geesten niet kunnen waarnemen. Hetzelfde is het geval met de mensen, die zijn toegerust met de gaven van het helderzien, helderhoren en heldervoelen. Ook bij hen bestaan deze gaven in talloze graden, van de minst ontwikkelde tot de hoogste trap. De een voelt alleen de nabijheid aan van de hem omringende geesten en hun uitwerking. Maar de geesten zelf zien en horen zij niet. Weer anderen zien de geesten, maar horen ze niet. Nog weer anderen zien ze en horen ook hun woorden, en kunnen de afzonderlijke geesten naar hun wezen onderscheiden.'

`De vele vergissingen, die bij uw helderzienden in hun beweringen in sluipen, kunnen worden verklaard, doordat bij de meesten de gave zeer onvolkomen aanwezig is.'

`In het Oude en het Nieuwe Testament vindt u menige verwijzing naar helderziendheid. Van de aartsvader Jacob wordt verhaald: "Toen Jacob zijnsweegs ging ontmoetten hem "Engelen Gods"" Zodra Jacob ze zag zei hij : 'Mit is het kamp Gods" (Genesis 32: I-2).'

'Toen in de tijd van David een engel Gods de pest als een Strafgericht over het volk Israel bracht, zag David deze Engel. "De Engel des heren was echter juist bij de dorsvloer van Arauna de Jebusiet aangekomen. Toen nu David de engel zag, die het sterven onder het volk veroorzaakte, riep hij biddend tot de heer: Ach, ik ben het, ja, die heeft gezondigd,

en ik heb verkeerd gehandeld. Maar deze kudde, wat heeft die voor schuld?" (2 Samuel 24, 16, 17).'

`De profeet Eliza had de gave van helderziendheid. Van hem verhaalt het boek der Koningen, dat hij helderziend waarnam, hoe zijn dienaar Gehazi de genezen hoofdman Naäman naliep en hem onder valse voorspiegelingen om geschenken voor Eliza vroeg. Toen hij deze voor eigen gebruik in zijn huis had verborgen en voor Eliza trad, vroeg deze hem: "Waar kom je vandaan, Gehazi?" - Hij antwoordde: "Ik ben helemaal niet uit geweest." Toen sprak Eliza tot hem: "Ben ik niet in de geest met je geweest, toen iemand van zijn wagen af stapte om je te ontmoeten? Is het nu tijd om geld en kledingstukken aan te nemen en tuinen en wijnbergen, kleinvee en runderen, knechten en dienstmaagden te verwerven?" (2 Koningen 5:20-27).'

'Eliza zag ook de toekomst van Hazael vooruit door helderziendheid. Daarover verhaalde hetzelfde boek der Koningen: "Eliza staarde strak voor zich uit, was verbijsterd tot het uiterste, en barstte toen in tranen uit. Toen Hazael hem nu vroeg: "Waarom weent mijn heer?" antwoordde hij : "Omdat ik weet, hoeveel kwaad je aan de Israelieten zult doen. Hun vestingen zul je in brand steken, hun jongelingen met het zwaard doden, hun zuigelingen verpletteren en hun zwangere vrouwen het lichaam openrijten. Want God de Heer, heeft je aan mij getoond als koning over Syrie" (2 Koningen 8:11-14).'

'Helderziend zagen de grote profeten zowel de tot hen gezonden geesten, als ook het lot van de mensheid, de volkeren en personen. Dit werd hun door de geestenwereld meestal in symbolen geopenbaard. Aan de "helderziendheid" was bij hen ook het "helderhoren" verbonden. Als voorbeeld daarvan moest je het boek Daniel eens nalezen en vooral de passages, waarin over de verschijning van de aartsengel Gabriel wordt verhaald: "Terwijl ik nog mijn gebed deed, kwam Gabriel, die ik eerst in een gezicht had gezien, in de gestalte van een mens snel op mij toe, omstreeks de tijd van het avondoffer. Hij wilde mij een verklaring geven en sprak mij aan met de woorden : "Daniel, nu ben ik gekomen om je een helder inzicht te geven. Toen je begon met bidden, werd een woord God's geschonken, en ik ben gekomen om je het te verkondigen; want je bent een bijzonder geliefd man. Let nu dan op het woord, opdat je de openbaring goed begrijpt" (Daniel 9:21). "Op de vier en twintigste dag van de eerste maand bevond ik mij aan de oever van de Tigris en toen ik mijn ogen opsloeg en om mij heen keek, zag ik daar een mens staan, die in linnen was gekleed en een gordel van ofirgoud om de heupen droeg. Zijn lichaam was als chrysoliet, zijn gelaat lichtte als de schijn van de bliksem en zijn ogen brandden als vuurfakkels; zijn armen en benen fonkelden als gepolijst brons en als hij sprak klonk zijn stem als

het razen van een volksmenigte. - Ik, Daniel, was de enige, die de verschijning zag, terwijl de mannen, die bij mij waren, de verschijning niet zagen; maar een grote schrik overviel hen, zodat zij de vlucht namen om zich te verbergen. Zo bleef ik dan alleen achter en zag die geweldige verschijning; maar alle kracht verdween uit mij; mijn gezicht verbleekte en werd onherkenbaar en ik werd

volledig krachteloos. Toen hij dan luid begon te spreken en ik de klank van zijn woorden vernam, zonk ik onmachtig met mijn aangezicht ter aarde neer. En zie, een hand raakte mij aan en hielp mij, zodat ik mij sidderend op mijn knien en handen oprichtte" (Daniel 10:4-10).'

"Deze beide passages uit het boek Daniel heb ik uitvoerig vermeld, omdat deze zeer leerzaam voor je zijn en de juistheid van veel van de lessen, die ik je tot nu toe heb gegeven, bevestigen. In de eerste plaats heb je hier het feit van het helderzien en helderhoren in de meest duidelijke vorm. Daniel ziet de geestgestalte, terwijl zijn begeleiders deze niet zien. Maar daar de begeleiders ook "mediamiek" waren, voelden zij de nabijheid van de geest en zijn geweldige odkracht, en zij vluchtten verschrikt. Hier is het door mij vermelde feit bevestigd, dat vele mensen wel is waar de geesten niet kunnen zien en horen, maar wel hun nabijheid aanvoelen. Bovendien is hier, als op zo veel andere plaatsen in de bijbel, het bewijs geleverd, dat de geesten een gedaante en geestelijke ledematen hebben gelijk aan die van een mens. Uiteindelijk voelde Daniel een hand, die hem aanpakte en oprichtte. Het was de hand van Gabriel, die hij met behulp van de odkracht van Daniel had gematerialiseerd. Want alleen met een gematerialiseerde hand kon Gabriel een mens oprichten. Het luide spreken van de geest en de belichaming van zijn hand vergde zoveel odkracht, dat Daniel krachteloos ter aarde zonk en Gabriel hem met zijn eigen geestelijke odkracht moest sterken. "Toen raakte hij, die er als een mens uitzag, mij nogmaals aan, en gaf mij nieuwe kracht" (Daniel i o : i8).'

'Uit het Nieuwe Testament zou ik slechts het "helderzien" van de apostel Paulus willen vermelden. In Troas zag Paulus 's nachts plotseling een macedonische man voor zich staan, die hem verzocht: "Korn paar Macedonie en help ons!" (Handelingen 16:9). - Op een andere nacht kwam de Heer tot Paulus en zei: "Heb goede moed, Paulus! want zoals je in Jeruzalem van mij hebt getuigd, zo moet je ook in Rome voor mij getuige zijn" (Handel. 23:11). Bij een overtocht naar Italie zei Paulus tot de zeelieden op het schip: "Mannen, ik voorzie, dat onze vaart zal geschieden met gevaar en grote schade, niet alleen voor de lading en voor het schip, maar ook voor ons leven" (Handel. 27:9, io-i i). Ik heb je reeds gezegd, dat het zien van grote gebeurtenissen in de toekomst alleen mogelijk is, wanneer de geestenwereld deze in een beeld aan de

helderziende toont. Dit vinden wij ook in dit geval bevestigd. Want toen de scheepslieden geen acht sloegen op de waarschuwing van Paulus en de reis waagden, geraakten zij in een storm, moesten een deel van de lading en ook het scheepstuig over boord werpen, en allen hadden elke hoop op redding opgegeven. "Toen stond Paulus op te midden van hun en zeide: "Gij mannen! u hadt naar mij moeten luisteren en niet van Kreta moeten afvaren; dan was ons dit ongeluk en deze schade bespaard gebleven. Doch zoals de feiten nu staan, roep ik u op, goedsmoeds te zijn; want geen van u zal het leven verliezen; alleen het schip is verloren. Want in deze nacht is mij een engel Gods verschenen, aan wie ik toebehoor en die ik ook dien, en hij zei tot mij:

"Vrees niet, Paulus! Je moet voor de keizer treden; en zie, God heeft je het leven van al je reisgenoten geschonken. Daarom, zijt goedmoeds, mannen ! Want ik heb het vaste vertrouwen in God, dat het alzo zal geschieden, zoals het mij is getoond. Doch wij moeten op een of ander eiland stranden" (Handel.

27:21-27).'

'Aan de Korinthiers schrijft Paulus: "lk, die met het lichaam wel afwezig, maar met mijn geest bij u tegenwoordig ben, heb over deze mens, die zo verkeerd gehandeld heeft, alreeds recht gesproken, alsof ik bij u was" (i Korinthe 5:3).'

"Evenzo schrijft hij aan de Kolossensen: "Want al ben ik lichamelijk ver weg, toch is mijn geest bij u tegenwoordig, en ik zie met vreugde uw vastbesloten houding en het vaste bolwerk van uw geloof ' (Kol. 2:5).'

'Uit de beide laatst aangehaalde passages blijkt, dat de geest van Paulus uittrad en aanwezig was bij de gebeurtenissen, die op grote afstand plaats vonden.'

DE ONTWIKKELING VAN DE MEDIA

Ik wil water uitgieten op het dorstige land en zachte stromen over de dorre grond. Ik zal Min geest uitgieten op uw volksgenoten en Min zegen op uw nakomelingen.
Jesaia 44.3.

'Wat voor een bepaald doel moet dienen, moet vooraf op de juiste wijze worden samengesteld, bewerkt en aangepast. Uw machines en werktuigen worden zö geconstrueerd als nodig is voor het doel, waarvoor zij moeten dienen.'

"De media zijn de werktuigen van de geestenwereld. Zij zijn het, die de verbinding van de geesten met de stoffelijke schepping mogelijk moeten maken. Daarom moeten zij worden bekwaamd om dat te volbrengen, wat voor het bereiken van dat doel is vereist. Dit geschiedt door de ontwikkeling van hun mediamieke krachten.'

`De media zijn in hoofdzaak krachtbronnen, waaruit de geestelijke wezens de bedrijfskracht putten voor hun werk. Zij leveren de odkracht.'

`Om je het verloop bij de ontwikkeling van de media zo duidelijk mogelijk te maken, maak ik weer gebruik van een gelijkenis. Voor het aandrijven van uw auto's hebt u een stof nodig, welke uit de petroleumbronnen afkomstig is. Bij de ontsluiting van deze bronnen tracht men eerst door diepboring zoveel aardolie te winnen, dat de opbrengst lonend is. Maar de uit de bronnen vloeiende ruwe olie is nog niet geschikt voor gebruik. Zij moet eerst worden gezuiverd en door verschillende filtreermethoden voor de meest veelvuldige gebruiksdoeleinden geschikt worden gemaakt.'

'Zo moet ook de geestenwereld in de eerste plaats ervoor zorgen, een zo groot mogelijke hoeveelheid od van de media te ontvangen. Het od is echter met het lichaam van het medium verbonden. Er moet voor worden gezorgd, dat het zich gemakkelijk losmaakt en in de vereiste hoeveelheid aan de

geestenwereld kan worden afgegeven.'

'Ook bij uw kunstmest-middelen spreekt u van de oplosbaarheid van de stoffen. U onderscheidt een totaalgehalte aan fosfor, kali, stikstof en kalk en een oplosbaar deel. Slechts dit laatste heeft voor u waarde, en alleen het percentage van de oplosbare stoffen bepaalt de prijs.'

'Zo heeft voor de geesten slechts dät od waarde, dat zich gemakkelijk van het aardse lichaam losmaakt en aan hen kan worden afgegeven. Hoe groter de loslaatbaarheid van het od van een medium is, des te

groter is de hoeveelheid od, die kan worden afgegeven. En des te heviger en omvangrijker zijn ook de verschijnselen, die de geestelijke wezens tot stand kunnen brengen.'

`Als ik spreek over het od, dat door de ontwikkeling van de media wordtverkregen, en dat als bedrijfsstof voor de in actie zijnde geestenwereld dient, moet ik een zeer belangrijke opmerking maken. Is er namelijk bij de werkzaamheid van een geest sprake van de uitvoering van een bijzonder bevel van God, dan Staat hem meer od ter beschikking dan alle aardse wezens samen bezitten. In dit geval staat de geest met de bron van alle odkracht, met God zelf, in een bijzondere verbinding en ontvangt hij uit deze bron zo veel kracht als hij voor de uitvoering van het Goddelijke bevel nodig heeft.'

'Ontvangt bijvoorbeeld een geest een bevel van God om u te onderrichten, dan ontvangt hij ook het daarvoor benodigde od. Hij gebruikt in dit geval zeker ook uw od. Want de geestenwereld gaat met deze waardevolle stof zo zuinig om, als u dit zelf ook doet met zeer waardevolle aardse kostbaarheden. In dit geval versterkt u met uw od het aan de geest ter beschikking staande od en stelt hem daardoor in staat, u meer mededelingen door te geven, dan vooraf was bepaald. - Zo wordt er, ter vergelijking met een aards voorbeeld nog wat fris water toegevoegd aan het koelwater van een koeltoren, dat reeds is afgekoeld, om de werking te versterken en te verlengen.'

`Gast het echter niet om een bevel van God, maar houden de goede geesten zich uit eigen vrije wil met u bezig, zij het met Gods goedvinden, dan zijn hun resultaten afhankelijk van de hoeveelheid od, die hun uit de aardse odbronnen ter beschikking staat, en die dus van de media afkomstig is.'

`De hoeveelheid od, welke kan worden afgegeven, is bij elk medium verschillend. Bij de een is ze alleen toereikend voor heel lichte arbeid van de geestenwereld; bij een tweede maakt zij reeds veel grotere resultaten mogelijk; bij een derde is zij zö groot, dat het moeilijkste kan worden uitgevoerd, dat er op dit gebied bestaat. Daartoe behoort de belichaming van een geest, die door een zeer sterke odverdichting, als een volledig menselijk lichaam voor u staat en zieh in niets van een werkelijk mens onderscheidt. In zulk een belichaming verschenen drie boden van God voor Abraham, begeleidde de aartsengel Rafael de jonge Tobias en stond Christus na zijn opstanding vöör zijn discipelen.'

`De taak van het medium is in hoofdzaak, zijn lichamelijke od zoveel mogelijk los te maken. Dit geschiedt door innerlijke verdieping of "concentratie", zoals u het noemt. Daarom kunnen alleen die mensen goede media

worden, die zieh geestelijk kunnen verdiepen en hun gedachten van de materiele dingen kunnen afwenden. Vandaar, dat u de meeste

krachtige "media" vindt onder die volkeren, waar de geestelijke concentratie als religieuze oefening een grote rol speelt. Van alle volkeren hebben de Indiers de meeste media omdat hun godsdienst van hen eist, dat zij zich vanaf hun jeugd oefenen in een dagelijks geestelijk concentreren. Zij noemen dit "geestelijke verdieping" en velen brengen het daarin tot een grote volmaaktheid. Daar bij de geestelijke concentratie de menselijke geest alleen met het eigen od werkzaam is, rust intussen het lichamelijke od. Het is voor geen krachtinspanning nodig en kan dus gemakkelijker vrij komen voor het gebruik door de geestenwereld.'

'Hoe vaker de mens zich aan deze geestelijke concentratie wijdt, des te gemakkelijker wordt het hem, de rustende lichamelijke odkracht vrij te maken en door uitstraling af te geven. Het gaat daarbij net als met een magneet. Bij het eerste gebruik is de kracht nog heel zwak; deze trekt zelfs niet het kleinste ijzerdeeltje aan; maar hoe vaker de magneet wordt gebruikt des te groter wordt die kracht. Uiteindelijk is deze zo groot, dat die zelfs zware ijzeren voorwerpen optilt.'

'Zo gaat het ook met de odkracht. Eerst is deze bij het zich ontwikkelende medium zeer gering. Hoe vaker het zieh echter aan de innerlijke concentratie wijdt, des te sterker wordt de voor het geestenverkeer bruikbare odstraling.'

`De ontwikkeling van de media heeft dus als eerste doel om door geestelijke concentratie een zo krachtig mogelijke odafgave te verkrijgen. De hoeveelheid of de kracht van het aardse od is voor alle geesten, de goede zowel als de boze, even belangrijk.'

`Een tweede opgave bij de vorming van de media is de aanpassing van het od van het medium aan dat van de in werking zijnde geest. Het is de taak van de geestenwereld, dit tot stand te brengen. De aanpassing van het od is zeer verschillend en afhankelijk van het feit of hoge geesten het willen gebruiken of wel lagere geesten. Een hoge geest moet het od van het medium zuiveren en verfijnen; hij moet het in zekere zin filtreren. Een Lage geest echter behoeft zich deze moeite niet te geven; zijn eigen od is onzuiver en past zich heel gemakkelijk aan bij het ongezuiverde aardse od.'

'Bij veel media streeft de ontwikkeling nog een derde doel na. Moet namelijk het gehele lichamelijke od van een medium voor het werk van de geesten worden gebruikt, dan is dit alleen mogelijk, wanneer de geest van het medium uit het lichaam is getreden. Er moet dus een vrijmaking plaatsvinden van de geest van het medium uit het lichaam. Dit tot stand te brengen is niet gemakkelijk; het is voor de geestenwereld een moeilijk en tijdrovend werk. Het medium maakt daarbij iets dergelijks mee, als een stervende. Bij een stervende treedt de dood ook in door de vrijmaking van de geest van het lichaam. Over het verschil tussen het lichaam van

een medium, wiens geest is uitgetreden, en dat van een gestorvene, heb ik reeds bij een andere gelegenheid gesproken. Je zult je herinneren, dat bij het uittreden van de geest uit een "volle-trance-medium" de uitgetreden geest nog met een odband met zijn lichaam is verbonden, terwijl bij een gestorvene de dood is ontstaan doordat ook deze odband werd verbroken.'

'Uit het medegedeelde zal je het doel van de vorming van de media duidelijk zijn geworden. Het bestaat uit een zo groot mogelijke afgifte van od, de zuivering van het od voor de opdracht van de hoge geestenwereld en ten slotte de vrijmaking van de geest van de "volle-trance-media" van het lichaam.'

'Ook voor het verkrijgen van de gaven van "helderziendheid" en "heI-derhorendheid" is een ontwikkeling noodzakelijk. Ook hier treedt een gedeeltelijke vrijmaking op van de geest uit het lichaam van de helderziende. Ook bij hem moet het hem omringende od overeenkomstig worden gezuiverd. Toch is deze gedeeltelijke vrijmaking in wezen verschilfend van de vrijmaking van de geest van een "volle-trance-medium". Bij de helderziende treedt de geest weliswaar uit, maar blijft evenwel met het gehele lichamelijke od en al zijn delen aan het lichaam verbonden. Het od zet zich slechts uit, om mij aards uit te drukken, en maakt door deze uitzetting de gedeeltelijke uittreding van de geest mogelijk. Een vrijmaking van het lichamelijke od van de geest van de helderziende vindt niet plaats.'

'Bij het "volle-trance-medium" echter wordt al het od met uitzondering van een odband, losgemaakt van zijn geest, die daardoor de vrijheid krijgt het lichaam te verlaten en die door de grote rekbaarheid van de odband zich zeer ver van zijn lichaam kan verwijderen. In de plaats van de uitgetreden geest van het medium treedt een vreemde geest in het lichaam en doet zijn mededelingen. Bij de helderziende is dit niet mogelijk, want bij hem kan geen vreemde geest intreden, omdat zijn eigen geest nog met al het od aan zijn lichaam verbonden blijft en er daardoor voor een andere geest geen plaats vrij is.'

'Bij de helderziende dus een nauw verbonden blijven van de eigen geest met het od van zijn lichaam; bij het "volle-trance-medium" een bijna volkomen losmaking van zijn lichamelijke od. Bij de helderziende wil de eigen geest zien en horen; bij het "volle-trance-medium" maakt de geest van het medium plaats voor een ander geesteswezen, opdat het zich door het lichaam van het medium en met gebruikmaking van het achtergebleven Iichamelijke od kan openbaren.'

`Er zijn echter helderzienden, die tevens "trance-media" zijn, zij het dan öf "gedeeltelijk-trance-media" of "volle-trance-media".' 'Dat de geestenwereld bij de vorming of uitrusting van de media een

veelzijdige en moeilijke arbeid moet verrichten, zul je kunnen begrijpen. Je kunt je trouwens niet voorstellen, hoe kostbaar - om mij op menselijke wijze uit te drukken - de vorming van een medium voor de geestenwereld is. Hoeveel geestelijke krachtstromen moeten daarbij worden aangewend, hoeveel kostbare geestelijke medicamenten en dergelijke middelen worden gebruikt! Er zijn geestelijke operaties bij nodig, welke vaak veel groter en

ernstiger zijn dan de operaties, die uw artsen aan aardse lichamen verrichten. Vele media hebben innerlijke gebreken, die eerst genezen moeten worden, voordat aan de vorming tot medium kan worden begonnen.'

'Wij hebben ook evenals uw doktoren voor hun operaties en genezingen de meest verschillende instrumenten en medicamenten. Alles is bij ons op dezelfde wijze geestelijk voorhanden, zoals bij u stoffelijk. Vanzelfsprekend worden wij, geesten, niet ziek en behoeven wij geen operaties en genezingen. Wij gebruiken onze rijke kennis en middelen alleen voor de stoffelijke schepping tot genezing van mensen en dieren en voor de vorming van media ten behoeve van het geestenverkeer. Wij hebben daarvoor onze specialisten op elk gebied, ook voor de vorming van de media. Wij hebben onze hoofdartsen, assistenten en hulppersoneel van de meest verschillende soort. Wij hebben een grote keuze van geestelijke instrumenten, geestelijke verdovingsmiddelen, versterkende middelen en medicijnen.'

'Dit alles wordt toegepast bij de vorming van de media. Groot is daarom ook het aantal geesten, dat werkzaam is bij de vorming van een medium, dat het goede wil dienen. Zoals bij hen, die bij een aardse operatie behulpzaam zijn, een ieder een speciale taak heeft te vervullen, zo moet ook federe m;;dewerkende geest bij de vorming van de media de hem toegewezen arbeid verrichten. Dit alles is wonderbaarlijk geregeld. Uw in ontwikkeling zijnde media zijn daardoor steeds in goede handen, als zij zich voor de goede geesten ter beschikking stellen, het boze afwijzen en Gods weg bewandelen.'

`Niemand behoeft zich daarom angstig te maken, als hij ziet, wat er gebeurt tijdens de vorming van de media, en vooral bij de volle-trancemedia. Alles gaat volgens bepaalde vaste wetten en de goede geesten zijn uw beste vrienden. Van hen hebt u niets te vrezen.'

`De vorming van de media geschiedt het vlugst in de zogenaamde "spi-ritualistische seances".'

'Wegens het grote belang van de mediamieke vorming wil ik uitvoeriger schetsen hoe deze seances moeten worden gehouden. Tegelijkertijd zal ik je de redenen van de details opgeven, die daarbij in acht moeten worden genomen. Ook zal ik je een verklaring geven van de bij deze seances voorkomende gebeurtenissen tijdens de vorming van de media.'

`Als een aantal naar waarheid en God zoekende mensen besluiten, samen in verbinding met de goede geestenwereld te komen, dan moeten zij het eerst eens worden over de plaats, waar zij regelmatig bijeen zullen komen. Deze moet zo worden gekozen, dat zij vrij zijn van elke stoornis. U wilt toch bij belangrijke aardse bezigheden ook niet gestoord worden. Dit geldt des te meer, als het erom gaat, een zuivere geestelijke band te leggen, die in veel hogere mate wordt beinvloed door aardse storingen dan ieder werelds werk.'

`De beste tijd voor de bijeenkomsten zijn de avonduren na acht uur. Dan is het dagelijkse werk met zijn aardse zorgen en gedachten voorbij en kan men zich rustig aan innerlijke concentratie wijden.'

`Meer dan tweemaal per week moeten in het algemeen de "zittingen" niet

worden gehouden.'

'Het vertrek moet voor de aanvang van de seance goed worden gelucht en van damp, tabaksrook en siechte lucht worden gezuiverd. Want de odkracht van de deelnemers wordt door bedorven lucht zeer benadeeld en de voor de geestenwereld zo noodzakelijke odstraling wordt erdoor belemmerd.'

`Om de lucht zuiver te houden zet men een grote schaal met fris water in het vertrek neer. Dit zuigt de bedorven lucht, die zich tijdens de seance heeft gevormd, ten dele op.'

'Op de tafel, waaromheen de deelnemers gaan zitten, legt men voor ieder enige vellen schrijfpapier en een zacht potlood neer.'

'Enige tijd voor het begin van de seance moeten de aanwezigen niet meer over materiale dingen spreken, maar zich concentreren en zuiver aardse gedachten uitschakelen. Zij zijn toch bijeengekomen om God te dienen.'

`De plaats, die men op de eerste bijeenkomst heeft gekozen, moet men ook later aanhouden, omdat de odstraling, die bij iedereen verschillend is, langzamerhand in een zeker evenwicht moet worden gebracht. Om dezelfde reden moeten de aanwezigen zich naar de geslachten zö rangschikken, dat een man naast een vrouw komt te zitten. Want het mannelijke od is in hoofdzaak positief, het vrouwelijke negatief; samen geven zij een beter evenwicht. Toch is deze rangschikking van de plaatsen niet strikt noodzakelijk, maar het vergemakkelijkt slechts het gelijkrichten van het od tot een goed werkende odstroom. Een verandering in de eenmaal gekozen plaatsen moet alleen dän plaats vinden, als een desbetreffende mededeling van de zijde van de geestenwereld door een ontwikkeld of een in ontwikkeling zijnd medium wordt aangegeven.'

Is een muziekinstrument (piano of orgel) in het vertrek aanwezig, dan is het goed, met een religieus lied te beginnen, dat onder begeleiding van het muziekinstrument wordt gezongen. Bij gebrek aan beter kan

ook een grammofoonplaat worden afgespeeld met een hymne of een ander ernstig lied. Het zingen en spelen van een mooi lied brengt harmonie en wijding in de harten van de deelnemers en richt hun gedachten op het hogere. Ook is het een krachtig afweermiddel tegen de invloed van de boze geestenwereld, die zich hinderlijk en storend wil indringen in de bijeenkomsten. Want het boze is disharmonie en gevoelt zich niet aangenaam, waar harmonie, goede gedachten en bezinning in woord en lied tot uitdrukking komen. Daarom week ook volgens het bijbelse verhaal de boze geest van Saul, zodra David de harp voor Saul bespeelde en daarbij mooie psalmen zong.'

`Na het lied spreekt een van de aanwezigen een eenvoudig, natuurlijk gebed uit in zijn eigen woorden. Mocht hij te schuchter zijn om het gebed vrij uit te spreken, dan doet hij er goed aan het vooraf op te schrijven en met eerbied voor te lezen. Leder van de deelnemers moet op zijn beurt het gebed uitspreken.'

`Na het gebed moet iemand een hoofdstuk uit het Oude of Nieuwe Testament voorlezen en dit wordt door de aanwezigen besproken.'

"Gezang, lezing en bespreking van het gelezene moeten bij elkaar on-

geveer een half uur duren.'

"Na afloop van de bespreking reiken de deelnemers zo mogelijk bij gedempt licht elkaar de handen, zö dat de rechter hand van de een op de linker van de buurman ligt. Men noemt dit tegenwoordig "een keten vormen". Dit is nodig om de odkracht van de afzonderlijke deelnemers tot een gesloten odstroom te verenigen, juist zoals ook de afzonderlijke draden, waardoor een stroom moet worden geleid, samengevoegd moeten worden, wil men de werking van de stroom verkrijgen. Men mag nooit vergeten, dat van de sterkte van de odstroom het werken van de geestenwereld op de bijeenkomsten afhangt. De demping van het licht bevordert de odwerking zeer.'

'Het "vortuen van een keten" heeft ook een verheven symbolische betekenis; want zoals de aanwezigen door handreiking uiterlijk tot een eenheid worden verbonden, zo moeten zij ook onderling een van hart en een van ziel zijn. Zij moeten elkaar liefhebben, wederkerig helpen, elkaars fouten vergeven en alles uit hun hart bannen, dat de innerlijke harmonie zou kunnen verstoren.'

`Om de genoemde redenen reikten ook de eerste christenen elkaar tijdens hun godsdienstige bijeenkomsten op dezelfde wijze steeds de banden. Zij lieten daarmee hun eensgezindheid blijken, streefden echter vöör alles naar de opwekking van een sterke odstroom om de mededelingen van de goede geestenwereld mogelijk te maken.'

`De "keten" mag ongeveer twaalf tot vijftien minuten gehandhaafd blijven. Gedurende die tijd moet ieder ervoor zorgen geconcentreerd te

blijven, alle wereldse gedachten van zieh afzetten en aan het goede denken. Voor dit doel kan hij tot zichzelf inkeren over zijn leven tot nu toe, zijn fouten, zijn verhouding tegenover God en zijn medemensen, zijn nalaten van het goede en dergelijke problemen nadenken, toepasselijke voornemens koesteren, God om vergeving en om kracht bidden om het boze te vermijden. Hij moet God danken voor de ontvangen weldaden, Hem loven en prijzen en in een aandachtig gebed de verbinding met de goede geestenwereld van Hem afsmeken. Alles, wat bevorderlijk voor zijn geest kan zijn, mag hij tot onderwerp van zijn beschouwing en zijn gebed maken.'

'Is de hiervoor bestemde tijd verstreken, dan verbreekt de leider van de bijeenkomst de "keten". Jeder neemt nu het voor hem liggende potlood en legt de hand licht op het gereedliggende schrijfpapier. Daarbij moet hij de wil hebben, niet uit eigen aandrang te schrijven, maar tegelijkertijd de hand zo soepel te houden, dat zij iedere beweging volgt, die van de geestenwereld uitgaat.'

'Tijdens de eerste seances is de odkracht, die ter beschikking staat, meestal nog zeer zwak. De aanwezige geesten kunnen daardoor nog niets tot stand brengen. Ook de belemmeringen bij de deelnemers zijn nog zeer groot, alles is nog te nieuw voor hen. De innerlijke concentratie valt hun zwaar en ze zijn te zeer gespannen op dat, wat misschien zou kunnen komen. Juist die spanning is de grootste hinderpaal voor het afgeven van het od, waarop ik dadelijk nog

terugkom. Overigens lijken de deelnemers nog te zeer op een ongebruikte magneet, welke eerst door vaker gebruik tot krachtsontwikkeling moet worden gebracht.'

'Toch komt het niet zelden voor, dat menige deelnemer in zijn mediamieke ontwikkeling veel verder is, dan hij zelf weet. In dat geval kan reeds bij de eerste seance de inwerking van de geestenwereld merkbaar zijn. Wellicht begint de hand, die het potlood vasthoudt, te trekken of stijf te worden, en zieh te bewegen. Men mag aan deze inwerking niet de geringste weerstand bieden, maar moet aan de beweging van de hand toegeven. Eerst zullen misschien gedurende enige seances slechts strepen, bogen, cirkels of dergelijke schrijfoefeningen met het potlood door de geestenwereld worden uitgevoerd, voordat een Letter, een woord of zin tot stand komt. Dat komt, doordat de door de aanwezigen afgestane odkracht nog niet sterk genoeg is en vooral de odkracht van het zieh ontwikkelende schrijfmedium zieh nog in een aanvangsstadium bevindt. Door de schrijfoefeningen wordt deze steeds meer gesterkt. Vertonen zieh op deze of op andere wijze de eerste inwerkingen van de geesten, dan wordt de grote belemmering, die door de spanning van de aanwezigen ontstaat, zeer voelbaar. Zij kijken gewoonlijk nieuwsgierig en met de grootste aandacht naar dat, wat zieh bij de andere deelnemer voordoet.

Spannende verwachting houdt echter bij iedereen de odstraling tegen, zoals een ingespannen toehoorder onwillekeurig ook zijn adern inhoudt. Daardoor wordt de odstroom verminderd en de arbeid van de geesten verzwaard. Want zelfs de beste machinist is machteloos tegenover een machine, als de krachtstroom wordt opgeheven of aanmerkelijk wordt verminderd.'

'Diezelfde ongunstige uitwerking als spanning hebben ook gevoelens van vrees, schrik, wantrouwen, twijfel en elk innerlijk verzet. Wie met zulke gevoelens en gewaarwordingen aan deze bijeenkomsten deelneemt geeft niet alleen zelf geen odkracht af, maar stoort en onderbreekt ook de odstroom van de anderen. Daarom voelen de media het dadelijk, indien zich onder de deelnemers iemand bevindt, die als een vreemd lichaam stroomuitschakelend werkt. En zij hebben gelijk als zij de verwijdering van zo'n deelnemer verlangen, totdat hij zich innerlijk anders heeft ingesteld.'

'Zodra dus bij de spiritualistische bijeenkomsten het harmonische samengaan van de gevoelens en gezindheid ontbreekt, kan een uniforme odstroming niet tot stand komen en zijn de resultaten twijfelachtig of geheel onmogelijk geworden.'

'Dat is ook de reden, waarom wetenschappelijke commissies, die met media experimenteren, veelal weinig of geen resultaat hebben. De media, die immers de krachtbronnen zijn voor de mededelingen van de geesten, voelen zich angstig, verlegen en met wantrouwen omringd. Zij merken voortdurend, dat men hen tot bedrog in staat acht en zelf niet aan die dingen gelooft. Door zulke gevoelens wordt de krachtafgave bij de media sterk verminderd, zo niet geheel onmogelijk gemaakt.'

'Het is een natuurwet, en wel dezelfde natuurwet, volgens welke bij iemand, door angst bevangen het bloed uit het gezicht wegtrekt, zodat hij

verbleekt. Het bloed wordt namelijk door het zich naar binnen concentrerende od eveneens naar het hart getrokken. Het volgt volgens een natuurwet de kracht van het od, daar het de leider van het od in het lichaam is.'

'Hoe verkeerd wordt daarom ook door uw wetenschap zo vaak het te kort schieten van de media uitgelegd! Zij moest toch eens grondig de hindernissen bestuderen, die zo vaak aan de media als krachtbronnen van de geestenwereld in de weg worden gelegd, en wel speciaal door uw geleerden. Als die de hindernissen zouden opheffen, dan kwamen de mededelingen van de geesten bevredigend door.'

'Weliswaar werkt de goede geestenwereld slechts in de uiterste gevallen mee aan mededelingen, die niet uitsluitend het goede doel dienen, doch slechts het zuiver wetenschappelijke, of alleen maar de nieuwsgierigheid bevredigen. Dit laatste is het gebied, waarop de lagere geestenwereld ijve-

rig werkzaam is, en helaas maar alte vaak groot onheil aanricht.'

`De deelnemers aan goede spiritualistische bijeenkomsten moet steeds weer worden ingeprent, dat zij iedere twijfel en ieder wantrouwen uit hun hart moeten bannen en zonder inspanning geduldig moeten afwachte, wat er zal komen.'

'Voelt een deelnemer de innerlijke drang een gedachte, die hem wordt ingegeven, neer te schrijven, dan moet hij dat doen. Langzamerhand zal hij leren, de geinspireerde gedachte van zijn eigen gedachten te onderscheiden. De gedachten, door de geestenwereld ingegeven, dringen zich namelijk, als u uw eigen gedachten tracht uit te schakelen, telkens weer met kracht op; ze komen steeds weer terug, als u tracht ze terzijde te stellen.'

'Voelt een van de aanwezigen een zekere verdoving in zijn hoofd of een opvallend zwaar gevoel in zijn ledematen, wordt zijn hoofd heen en weer gedraaid of zijn lichaam door een hem onverklaarbare beweging aangegrepen, dan is dat een teken, dat de geestenwereld aan hem werkt. Deze sympathetische bewegingen van het lichaam worden meestal opgemerkt bij die personen die "volle-trance-media" worden. Het heenen weerbewegen, het op- en neertrekken van het lichaam hangt samen met het loslaten door de geest van het medium in wording van zijn lichaam en van zijn lichamelijke od. De lichamelijke verschijnselen, die gepaard gaan met de vrijmaking van de geest, zijn vaak beangstigend voor de toeschouwers. Het is een soort doodsstrijd, al is deze ook zonder pijn voor het medium. Een reden voor enige vrees behoeft er niet te zijn, want alles geschiedt volgens bepaalde wetten.'

`De moeilijkste tijd voor de in ontwikkeling zijnde "volle-trance-media" is de tijd van de zogenaamde "halftrance" of "gedeeltelijke-trance". De eigen geest is nog niet geheel vrij van het lichaam verwijderd en een vreemde geest gebruikt het lichaam van het medium reeds voor zijn mededelingen. De nog aanwezige geest van het medium hoort de door de vreemde geest döör het medium gesproken woorden. Het medium krijgt daardoor gemakkelijk de indruk, dat het zijn eigen woorden en gedachten zijn, die tot uitdrukking gebracht zouden worden. Het gevaar ontstaat daardoor, dat het medium in

verwarring raakt en de mededelingen als zelfbedrog beschouwt. Ook vermengt in dit Stadium van ontwikkeling de eigen geest van het medium zich gemakkelijk met de mededelingen van de vreemde geest en dit wekt daardoor terecht twijfel bij de deelnemers.'

'Op het eerste gezicht zou het daarom kunnen lijken, dat de vreemde geest beter zou doen, met zijn mededelingen te wachten, totdat het medium geheel is gevormd, zodat dergelijke onaangenaamheden vermeden kunnen worden. Maar de redenen, die de vreemde geest aanleiding geven,

reeds bij "gedeeltelijke trance" van het medium zijn mededelingen te doen, zijn zo belangrijk, dat hij liever de beschreven onaangenaamheden op de koop toe neemt, dan zijn mededelingen op te schorten tot de volledige ontplooiing van het medium. Want juist in die eerste periode, waarin nog geen volledig gevormd medium de deelnemer ter beschikking staat, moeten deze over zoveel punten worden onderricht en opheldering ontvangen, dat deze lessen beter niet tot een later ogenblik verschoven kunnen worden. Van de lessen hangt juist in het begin voor de deelnemers zoveel af voor hun innerlijke opbouw, dat de onvolkomen wijze van mededelen als een veel geringer nadeel wordt beschouwd, dan het geheel achterwege laten van het onderwijs.'

`De overgangstijd van het stadium van "half trance" tot dat van "volle trance" duurt gewoonlijk niet alte lang, wanneer het medium zich de moeite geeft, innerlijk vooruit te komen en zijn menselijke tekortkomingen te verminderen. Zodra de "volle trance" intreedt, weet het medium niets van wat de vreemde geest spreekt of doet.'

`De grootste belemmeringen en moeilijkheden worden door de boze geesten in de weg gelegd aan allen, die in vol vertrouwen naar het verkeer met gene zijde zoeken. Want het boze wil ook hier, zoals overal, het goede verhinderen. Het laat geen middel onbeproefd, de deelnemers van deze zaak af te brengen. Het begint met hun, en vooral de zich vormende media, de gedachten in te geven, dat het allemaal zelfbedrog, autosuggestie of hypnose is. Zij moesten zich toch niet met zulke dingen ophouden, waardoor zij zich blootstellen aan de spot van de mensen.'

`De bozen hebben al veel bereikt, wanneer zij hierdoor bij de een of de ander ernstige twijfel aan de waarheid, echtheid en de goede bedoelingen van de zaak hebben wakkergeroepen. Daartoe benutten zij vaak ook de nietigste uiterlijke voorwendsels, vooral kleine vergissingen en fouten, die overal voorkomen waar zwakke mensen zijn.'

'Hen die tot "helderziendheid" worden opgeleid, tracht de boze geestenwereld door schrikbeelden, duivelskunsten of dergelijke afschuwelijke beeltenissen angstig te maken, om hen daardoor te laten besluiten, van een voortzetting van hun opleiding af te zien en de hele zaak er aan te geven.'

'Vanzelfsprekend blijven zij, die zich aan het lagere spiritisme wijden, van deze verzoekingen verschoond. Dat is gemakkelijk verklaarbaar, want het lagere spiritisme is het verkeren met het boze en daarom heeft het boze geen aanleiding de mensen hiervan terug te houden.'

`De tijd, waarin de bozen zich trachten in te werken, is de proeftijd voor de

deelnemers en vooral voor de media. Iedereen wordt persoonlijk getoetst en altijd op zijn zwakste punt. Alleen hij, die de beproevingen doorstaat, ontvangt de mediamieke gaven. Wie faalt zal de zaak spoedig

opgeven, of komt geheel onder invloed van de boze geestenwereld. Daarom moet iedereen om bij stand en kracht vragen, opdat hij de verzoeking van de bozen met goed gevolg weerstaat.'

`De duur van de zittingen moet men niet al te veel rekken; een uur is in de regel voldoende. Zodra de geesten zich door media uiten, wordt gewoonlijk meteen door hen bepaald, wanneer er moet worden geöindigd. Want God is een God, die van orde houdt, en ook zijn geesten zijn dezelfde regel toegedaan. Dit blijkt op zo wonderbaarlijke wijze bij al de seances, die onder God's bescherming worden gehouden, ook hieruit dat steeds een controlegeest aanwezig is, die alles leidt. Hij beslist, wat de deelnemers moeten doen om de vorming van de media te vergemakkelijken; hij zegt hun, hoe zij aan hun eigen innerlijke opbouw moeten arbeiden, welke fouten zij moeten verbeteren en welke deugden zij zich eigen moeten maken. Hij bepaalt vaak de lezingen uit de Heilige Schrift aan het begin van de seances, verandert menigmaal ook de plaatsen van de deelnemers, indien dit gunstiger is voor de versterking van de odkracht. Hij bepaalt verder, welke geesten bij de media worden toegelaten, van welke aard hun mededeling is, en hoe lang zij in dit medium moeten blijven. Hij laat ook boze geesten door de media toe, opdat de aanwezigen deze geesten in hun gezindheid en hun gedrag leren kennen en daaruit de praktische ervaring opdoen, hoe zij zich tegenover zulke geesten moeten gedragen. Met liefde laat hij zwaar lijdende geesten, die van tamelijk goede wil zijn, in de media intreden, om deze geesten de mogelijkheid te geven, door de aanwezigen te worden onderricht en op God te worden gewezen. Het is een groot werk van naastenliefde, waarmede op deze wijze de deelnemers aan zulke seances hun lijdende broeders en zusters aan gene zijde kunnen helpen. Menigmaal verklaart de controlegeest naderhand het doel, waartoe de verschillende geesten werden toegelaten.'

`De controlegeest is altijd de Berste geest die zich bij een bijeenkomst meldt en steeds met een tot God gerichte groet. Hij is de geestelijke leider van de deelnemers, vermaant ze, waarschuwt ze, berispt ze en onderwijst ze. Met grote nadruk wij st hij erop, zowel tijdens de vormingsperiode van de media als ook later, dat hun geloof en vertrouwen in God steeds moet groeien en sterker moet worden.'

'Hoe nader de mens innerlijk tot God komt, des te meer wordt hij deelachtig aan de van God komende kracht, des te groter en wonderbaarlijker zijn ook de gaven, die hij van God ontvangt tot nut van zijn medemensen. Daarom is het doel van elke seance, waarbij Godsgeesten actief zijn: "Nader, mijn God, tot u!

'In het begin van de ontwikkeling van de media, als de eerste schriftelijke mededelingen van gene zijde plaats vinden, zijn het gewoonlijk uw gestorven verwanten en vrienderi, die toestemming krijgen met u in ver-

binding te treden, vooropgesteld, dat zij zelf aan gene zijde op de weg naar God zijn en niet tot de boze geesten behoren. Ook zij manen u steeds tot geloof in God en zeggen u steeds weer, dat u door uw verkeer met de goede geesten op de rechte weg bent. Zij betuigen er daarbij vaak hun diepe spijt over, dat zij bij hun leven op aarde niet op deze weg opmerkzaam werden gemaakt.'

'Gedurende het verloop van de verdere vorming treden de gestorven verwanten en vrienden met hun mededelingen geheel terug en hoge geesten openbaren zich nu. Er moet echter zijn voldaan aan de voorwaarde, dat de deelnemers inerlijk aan zich zelf werken en van goede wil zijn. Is bij een deelnemer de goede wil niet of niet meer aanwezig en blijven herhaalde vermaningen van de goede geesten bij hem vruchteloos, dan wordt hij door een schikking van de "controlegeest" van de seances uitgesloten. Dit is noodzakelijk, omdat hij zelf niet verder komt en voor de anderen een grote belemmering vormt. Want aan hem klampen zich de boze geesten vast. Zij volgen hem naar de seances en oefenen hun siechte invloed op de meest verschillende wijzen ook op de andere deelnemers uit; verder wordt de odkracht door de disharmonie, die hij tengevolge van zijn innerlijke instelling in de kring brengt, nadelig beinvloed.'

`Alle bijeenkomsten met het doel, in verbinding met de geestenwereld te treden, waarbij geen geest van God het toezicht heeft, hebben plaats buiten Gods wil. Mogen zij ook uiterlijk de schijn hebben van een "godsdienst" dan is toch de gehele richting, waarin het geestenverkeer zich beweegt, niet de richting naar God. Het gaat hier niet om een louteren en een hoger opvoeren van de innerlijke mens. Waar de door God ingestelde "controle" ontbreekt is geen plaats voor de geesten, die besternd zijn om hen van dienst te zijn, die het heil moeten verwachten. Het zieleheil van de deelnemers is het enige doel van spiritualistische bijeenkomsten.'

`Als daarom in veel zogenaamde "spiritistische kerken" van de tegenwoordige tijd de bijeenkomsten ook met gebed en religieuze liederen worden omlijst, is toch de hoofdzaak van wat daar gebeurt ver verwijderd van het Goddelijke.'

'Zij, die als leiders of medewerkers in deze kerken werkzaam zijn, bezitten gewoonlijk de gaven van het helderzien, helderhoren en heldervoelen. Daardoor is het hun mogelijk in verbinding te komen met de geesten, die bij de deelnemers van de bijeenkomst zijn. De odstraling van deze geesten komt in aanraking met de odstraling van de mediamieke dienaren en dienaressen van die kerken. Dit bezorgt hun niet alleen de karakterbeelden van de aanwezige geesten en hun verhouding tot de Personen, die zij hegeleiden, maar stellen hen ook in staat boodschappen te vernemen, die geesten in het belang van hun aardse vrienden verkündigen.'

'Het doorgeven van boodschappen van de geesten, welke meestal slechts betrekking hebben op het menselijke lot, de zorgen en het materiele succes, vormt de hoofdzaak bij deze kerkelijke bijeenkomsten. Het is voor de meeste deelnemers het enige doel, waarvoor zij komen. Zij beschouwen deze kerken als inlichtingen-bureaus, waar men tegen betaling van een bepaald entreegeld van de geesten van gestorven bloedverwanten of vrienden iets over zijn aardse lot kan vernemen door bemiddeling van de helderziende kerkdienaren. Daarom zorgen de leiders van die kerken ervoor dat geen bezoeker de bijeenkomst verlaat zonder zulk een "boodschap" te hebben ontvangen.

Daar in zulke samenkomsten Gods geesten niet aanwezig zijn en dus ook geen controle uitoefenen, hebben de lagere geesten er vrij spel. Al zijn het nu niet direct boze geesten, die komen en gaan, het gaat toch om een geestenverkeer, dat de mensen niet veel nut kan brengen.'

'Daar komt nog bij, dat als in zulke kerken, "helderzienden" optreden, die tegelijkertijd "half-trance-media" zijn, deze gelijken op een open venster, waardoor de lagere geestenwereld naar willekeur binnen kan komen. Er is immers geen controlegeest aanwezig, die hen weert en orde houdt. En zo dwarrelen de mededelingen van de geesten door elkaar op een wijze, die afstotend moet werken. Daardoor lijdt het goede en door God gewilde geestenverkeer geen geringe schade als gevolg van de beoordeling door in deze dingen meestal geheel onervaren mensen. Want door de "religieuze aankleding" van die kerkelijke bijeenkomsten wordt de indruk gewekt, alsof hetgeen daar geschiedt het door God gewilde spiritisme is.'

`De leiders van zulke kerken dragen daarom tegenover God een zware verantwoordelijkheid voor wat er bij deze bijeenkomsten gebeurt. Zij hebben de plicht, de hun geschonken gaven zonder eigenbaat en zonder menselijke overwegingen geheel in dienst van God te stellen. Zij moeten om een "controle van de geesten" bidden, die hun gaarne wordt toegestaan. Zij moeten hun dan echter ook in alles gehoorzamen. Doen zij dit, dan zullen de bijeenkomsten tot een werkelijke dienst voor God worden en tot geestelijke opbouw en geestelijk welzijn van de deelnemers leiden. Want dan wordt de hoge geestenwereld van God werkzaam en zijn de lage geesten uitgeschakeld.'

`Als de bijeenkomsten worden gehouden op de zojuist beschreven wijze, dan zullen zij u grote zegen, veel vreugde en ware innerlijke vrede brengen.'

`Elke bijeenkomst moet worden besloten met een kort dankgebed, dat wordt uitgesproken door de leider van de seance, en zo mogelijk nog met een lied.'

`De vorming van een medium ende overige bijzonderheden betreffende

de verbinding met de goede geestenwereld is echter niet aan zulke "gemeenschappelijke seances" gebonden. Een ieder kan ook voor zich alleen, hetzij dagelijks, hetzij meermalen per week een bepaalde tijd, wellicht een half uur of ook minder, aan innerlijke concentratie Besteden. Hij gaat daarbij op dezelfde manier te werk als ik dit voor de gemeenschappelijke zittingen heb beschreven. Hij begint met een kort gebed, leest een gedeelte uit de Heilige Schrift en denkt over het gelezene na. Daarna houdt hij, zoals reeds gezegd, zijn hand met een polood op een vö6r hem liggend blad schrijfpapier en wacht zonder enige geestelijke spanning af. Wordt hij gedrongen tot het neerschrijven van gedachten, die hem met grote nadruk worden geinspireerd, dan schijft hij deze neer. Wordt zijn hand door een vreemde kracht in beweging gebracht, dan moet hij daaraan toegeven.'

'Is de tijd verstreken, die hij voor deze prive godsdienstoefening heeft bepaald, dan sluit hij met een gebed. Hij kan ervan verzekerd zijn, dat de goede geestenwereld vanaf het eerste ogenblik, dat hij verbinding met haar zoekt, bij hem begint te werken en de voorwaarden verschaft, die voor deze verbinding nodig zijn. Ja, dit werken begint reeds, als een mens zich in gedachten ernstig met deze dingen bezighoudt. Vaak krijgen mediamiek aangelegde personen een hun onverklaarbaar gevoel, zodra zij slechts een ernstig gesprek over de geestenwereld en haar verbinding met de mensen bijwonen. Dit gevoel ontstaat, doordat de geesten van gene zijde, waarvan er enige steeds om u heen zijn, hen nu reeds beginnen te beinvloeden, omdat zij tengevolge van hun mediamieke aanleg zeer ontvankelijk zijn voor de odinwerking van de geestenwereld. Maar totdat een mens iets afweet van de mogelijkheid van een verbinding met de geestenwereld, is het doelloos, als de hem omringende geesten met de voorbereidende arbeid aan hem zouden beginnen. Het zou niet alleen doelloos zijn, maar ook zeer onaangename aardse gevolgen kunnen hebben. Want noch hij, noch zijn bloedverwanten zouden iets van de bij hem beginnende mediamieke verschijnselen begrijpen. Men zou hem voor zenuwziek houden, hem onder doktersbehandeling stellen öf naar een sanatorium brengen. De goede geestenwereld begint daarom eerst dan met haar werk, als zij het vooruitzicht heeft op goede resultaten; eerder niet.'

`In aansluiting aan deze lessen zou ik de vraag willen beantwoorden, die door velen met recht wordt gesteld. Deze luidt : "Is spiritisme nadelig voor de gezondheid van de media of van de personen, die aan spiritistische bijeenkomsten deelnemen?" Op deze vraag antwoord ik met "neen" - en met "ja".'

`Als u een bijeenkomst, waarin geesten verschijnen, houdt met God

en alles in Zijn naam doet, u onder Gods bescherming stelt en Hem liefhebt en steeds het goede wilt, dan zal dit contact met de geestenwereld u nooit schaden. U zult integendeel daardoor naar lichaam en ziel worden gesterkt; het meest echter de media. Want de slaap, die u ter versterking nodig heeft, hebben de media, die in volle-trance vallen, gedurende deze tijd niet nodig. Maar alleen, als u het goede dient en de boze geesten van u afwijst. Zolang de media in trance-toestand zijn, rust hun lichaam en wordt daardoor gesterkt. Wanneer wij, goede geesten, ook aan hen of door hen werken, dan schaadt hen dit helemaal niet. Zoals gezegd, rusten zij integendeel lichamelijk uit en voelen zij zich na afloop van deze seance beter dan daarvoor. De odkracht, die aan de media en deelnemers wordt onttrokken, vervangt de goede geestenwereld door vers od. Daarbij komt, dat bij de vorming van de media hun innerlijke gebreken, die de trance toestand bemoeilijken of verhinderen, eerst door het ingrijpen van de goede geestenwereld worden weggenomen, zodat de betreffende mens na zijn vorming tot "volle-trance-medium" gezonder is dan voorheen.'

'Het spiritisme is echter wel schadelijk, als God erbuiten wordt gehouden, als alles wordt uitgeoefend onder invloed van de boze geesten, men zich zelfs verlustigt in het boze en het gebed verwaarloost. Op deze wijze vervalt u langzamerhand tot het kwade. Dat is niet alleen zo erg, omdat u door de boze geesten van de weg der waarheid en het juiste inzicht wordt weggelokt, maar omdat zij u ook lichamelijk zwaar benadelen. Want de odkracht, die zij aan u onttrekken, wordt niet meer door hen vervangen. Met als gevolg dat vöör alles de gezondheid van de media, maar ook die van de deelnemers, zeer wordt verzwakt en langzamerhand geheel ten gronde wordt gericht. Daarom is er een sprankeltje waarheid in het volksgeloof, dat hij, die met de duivel een verbond sluit, zijn leven op het spel zet. Want zijn odkracht wordt door het kwade langzamerhand verbruikt en zijn aardse lichaam blijft niet meer levenskrachtig. Vele media, die het lagere spiritisme dienen, lijden aan geestelijk en lichamelijk verval. Verscheidenen eindigen in een krankzinnigengesticht of plegen zelfmoord.'

'Gevaren en benadeling zijn dus in het spiritisme alleen däär aanwezig, waar men het niet beoefent om de goddelijke waarheid te leren kennen en er innerlijk beter van te worden, maar waar men daarin slechts zijn nieuwsgierigheid en zijn zucht naar buitengewone belevenissen wil bevredigen, inlichtingen omtrent zijn materieel succes wil verkrijgen of zuiver wetenschappelijke kennis wil opdoen.'

'Waarschuw dus uw medemensen zeer ernstig niet deel te nemen aan een verkeer met geesten, dat geen hogere doeleinden dient. Onderwijs hen over het goede, door God gewilde spiritualisme, want dit alleen moet

iedere mens beoefenen. Het is voor hem de enige weg tot de waarheid en de kortste weg tot God.'

'Ook hij, die zich nog niet tot het geloof in God heeft opgewerkt, moet deelnemen aan het goede spiritualisme, voor zover hij de eerlijke wil heeft om de waarheid aan te nemen, zodra deze hem op overtuigende wijze wordt geboden. Waarheidszoekers met zo'n gezindheid zullen langs deze weg de waarheid en de vrijheid van de kinderen Gods vinden. Zij zullen inzien, waarin ware religie in werkelijkheid bestaat. Voor hen geldt het woord van Christus: "Zoekt en gij zult vinden!

'Zij, die nog niet in God geloven, moeten toch tot God bidden, zij het ook slechts voorwaardelijk. Zij kunnen het gebed aan hun ogenblikkelijke toestand aanpassen. Het volgende gebed kan federe ongelovige uitspreken, wanneer hij van goede wil is en bereid, de waarheid te aanvaarden:

`O God, als het waar is, dat Gij bestaat, dan bid ik U van ganser harte : Leer mij U te erkennen ! Toon mij de waarheid en leid mij op de rechte weg ! - Amen.'

'Het zal zeker worden verhoord. Want God erbarmt zich over een ieder, die van goede wil is. Tot welke religieuze gemeenschap iemand behoort, is van geen belang voor deelneming aan goede spiritualistische bijeenkomsten.'

MEDIA EN MEDIUMSCHOLEN IN DE BIJBEL

!k heb verscheidene van uw zonen tot profeten aangesteld en meer dan een van uw jongelingen als aan God gew~den lasen optreden. Amos 2: !!.

`De mensen van deze tijd beschouwen de gedachte aan de' mogelijkheid van het verkeer van geesten met de mensenwereld als iets vreemds en nieuws. Dat komt doordat u de bijbel slechts oppervlakkig leest en over haar mededelingen niet dieper nadenkt. Anders moest u zich toch bij dat, wat daarin wordt medegedeeld afvragen: "Hoe gebeurde dat allemaal? Hoe werd dit tot stand gebracht? Hoe moet ik mij dat voorstellen? Hoe moet ik dat verklaren?"

`Als reeds in de eerste hoofdstukken van de bijbel wordt verteld, dat God sprak met de mensen zoals bijv. met Adam en Eva, met Kain en Abel, met Abraham, Isaäk en Jacob en Mozes, dan moest u als denkende mensen tenminste proberen, zich de toedracht voor te stellen. Zij, tot wie indertijd God's geesten spraken, waren toch mensen zoals u. Zij hadden hun zonden en fouten evenals u. De natuurwetten van hun aards bestaan waren eveneens dezelfde als bij u. God en zijn geestenwereld zijn heden ook dezelfde als in die tijden. En als u dan verder leest, hoe er een dagelijks verkeer bestond tussen het Israelitische volk en het geestenrijk aan gene zijde, hoe een ieder aan God kon vragen en antwoord kreeg, hoe de leiders van het volk niets ondernamen zonder aanwijzingen van de goede geestenwereld, dan moet uw gezonde mensenverstand u zeggen: Dus is een verbinding met de geestenwereld mogelijk. En äls deze mogelijk is en duizenden jaren door de mensen in stand werd gehouden, waarom zou de tegenwoordige mensheid deze verbinding dan niet meer kunnen hebben?'

`U schijnt werkelijk te geloven, dat het alleen van de geestenwereld afhangt, of zij al of niet met u in verbinding komt, en dat zij uit zieh zelf en naar eigen wil de verbinding tot stand zou kunnen brengen, zonder dat u zelf daaraan op enigerlei wijze moet meewerken. U stelt zich dat zo voor, dat de geesten op elk moment bij de mensen op bezoek zouden kunnen komen en dat de mensen hen alleen maar behoeven binnen te laten en slechts behoeven te luisteren naar dat wat de geestenwereld meedeelt. En omdat u thans van het geestenverkeer uit vroegere tijden dat in de bijbel zo'n grote rol speelt, niets meer merkt, heeft bij u de mening postgevat, dat gene zijde het verkeer met deze wereld voorgoed heeft

verbroken. Dat is een betreurenswaardige vergissing. De goede geestenwereld zou ook thans maar al te graag tot u komen en is bereid, de brug over te gaan, die van gene zijde naar deze zijde voert. Maar uzelf moet de brug mee helpen bouwen. Ook in die vroegere tijden moesten de mensen van hun kant alle voorwaarden vervullen, die het verkeer van de geestenwereld met de mensen mogelijk maakten. De oude volkeren kenden deze voorwaarden en richtten zich daarnaar.'

'Thans denkt u, als u in de bijbel leest over de gebeurtenissen, die als begeleidende verschijnselen van de openbaringen van de geesten worden beschreven, dat dit alles slechts uiterlijke aankleding is en met het geestenverkeer zelf niets te maken heeft. Gelooft u werkelijk, dat het slechts beuzelarij en overbodig, uiterlijk gedoe was, toen God's engel üit het brandende braambos tot Mozes en vanuit de wolkenzuil tot de Israelieten sprak, en dat hij zich ook zonder deze odvlam en odzuil verstaanbaar had kunnen maken? Meent u wellicht, dat het scherts was van God, toen Hij tot Mozes sprak: "Ik wil de wolk nog dichter maken, opdat het ganse volk Mij kan horen, wanneer Ik met hen spreek?" Alsof Hij de versterking van het geluid van zijn woorden ook zonder versterking van de odwolk had kunnen bereiken. Of denkt u soms, dat de geweldige wolk, die de berg Sinai gedurende de donder en het bazuingeschal omhulde, slechts uiterlijke vertoning was, en dat deze geluiden ook zonder die wolk voortgebracht hadden kunnen worden? En als David de priester Abiathar smeekt hem het efod met het orakelschild te brengen, omdat hij God om raad wilde vragen en God hem zou antwoorden, was toen het orakelschild misschien ook slechts speelgoed? - Of waren de vlammen in het braambos, de wolkenzuil, het orakelschild en andere dingen, die u in de bijbel ontmoet bij het contact van de geestenwereld met de mensen, niet weleer de volstrekt noodzakelijke geleidingsdraden, waardoor het telefoongesprek van gene zijde naar deze zijde mogelijk werd gemaakt?'

'Zij vormden inderdaad de brug, waarover God's geesten tot die mensen kwamen. Zonder deze brug was hun komen onmogelijk geweest. Het materiaal, dat de aardse schepselen daarvoor leverden, was de odkracht, die bij het brandende braambos in de gedaante van een vlam, bij de wolkenzuil in de gestalte van een odwolk voor allen zichtbaar werd. Zo was de odkracht ook nodig bij de vele belichamingen van geesten in die tijden om hun stoffelijke gestalte te vormen. Dezelfde kracht moest de geesten in voldoende höeveelheid ter beschikking staan, die op het orakelschild de letters aanwezen, waaruit de zinnen werden gevormd, welke de antwoorden van gene zijde inhielden.'

`De bronnen van de odkracht voor het contact met de geesten, verhaald in de bijbel, waren, evenals thans, de "media".'

`In het Oude Testament leest u zo veel over "profeten" en "profetenscholen". Hoe denkt u daarover? Gelooft u misschien, dat men in scholen de gave der profetie kan aanleren, zoals men een wereldse wetenschap aanleert? Volgens uw moderne spraakgebruik verstaat u toch onder een "profeet" iemand, die de toekomst kan voorspellen. Dientengevolge moet u aannemen, dat men in de oude "profetenscholen" de bekwaamheid zou kunnen verwerven, toekomstige gebeurtenissen te voorspellen.'

'Dit is een onjuiste opvatting van de betekenis van de woorden "profeet" en "profetenschool" in de bijbel.'

'Een "profeet" is een mens, waardoor niet de eigen geest, maar een ander geestelijk wezen spreekt. In die zin schrijft de apostel Paulus over "de geesten der profeten" (i Kor. 14:32). Zijn het geesten der waarheid, die zich door de "profeten" openbaren, dan noemt men deze "ware" of "echte" profeten. Zijn het echter leugengeesten, dus boze geesten, dan heeft de bijbel daarvoor de naam van "valse profeten".'

'Wat men in de bijbelse tijden "profeet" noemde, duidt u thans aan als "medium". Op het spraakgebruik komt het niet aan, maar wel op de zaak zelf. Alle grote persoonlijkheden uit het Oude en Nieuwe Testament waren grote "media". Ook al wordt hun mediamieke staat, waarin zij hun odkracht aan de geestenwereld afgaven, niet uitvoerig in de Heilige Geschriften weergegeven, toch zijn ze op verschillende plaatsen in de berichtgevingen tenminste aangeduid.'

`Abraham was een medium. Op zijn trance-toestanden, die bij zijn gemeenschap met gene zijde als doel voor de odafgave intraden, wordt op een plaats duidelijk gewezen: "Als nu de zon zou ondergaan, viel er een diepe slaap op Abraham en tegelijk kwamen angst en diepe duisternis in hem op. En toen dan de zon was ondergegaan en het geheel donker werd was het als een rokende oven en een vurige fakkel, wat tussen die stukken vlees doorging' (Genesis 15: 12 en 17).

`De diepe slaap was geen natuurlijke slaap, maar wat u ook heden "mediamieke slaap" noemt, waarin het od van het medium vrijkomt tot gebruik voor de openbaringen van de geestenwereld. De angst en de diepe duisternis, waarvan hier sprake is en waardoor de media, die het goede dienen, niet zelden worden overvallen, is een werking van de boze geestenwereld, die daarmee de openbaringen van de goede geesten tracht te verhinderen. Want het angstgevoel belemmert ieder medium in zijn odafgave en maakt een mededeling van de geesten onmogelijk. Al van tevoren hadden de boze machten getracht storend bij Abraham in te grijpen. Toen Abraham namelijk in opdracht van de Heer dieren had geslacht en in stukken gesneden, stortten "roofvogels" zich hierop neer, maar Abraham verjoeg ze. Het slachten van de offerdieren had tot doel, behalve de odkracht van Abraham nog een andere odbron te

ontsluiten, en wel het od van de geslachte dieren. Wat in het voorafgaande als "roofvogels" wordt beschreven, waren geen natuurlijke roofvogels; het waren als roofvogels gematerialiseerde boze geesten. Alleen in gematerialiseerde toestand was het hun mogelijk, de stukken vlees weg te nemen. Nu begrijp je ook waar het hun om te doen was. Zij wilden in de eerste plaats de odbron, ontstaan door het slachten van de dieren, uitschakelen en daarna probeerden zij, de eigen odstroom van Abraham af te sluiten door hem angstig te maken. De duisternis werd gekozen voor de mediamieke activiteiten, omdat naar de bekende wetten licht en warmte nadelig werken op de noodzakelijke verdichting van het od. - Dat wat hier wordt beschreven als "rook" die vurig lichtte, het od was, is je bekend.'

'Ook Mozes was een medium. Hij gaf het od af, dat in het braambos als vlam oplichtte. Het werd versterkt door de odafgave van de dicht daarbij rustende kudde, die Mozes moest weiden. Ook hier was het nacht. De odverdichting verscheen in een braambos, omdat dit in zekere mate door zijn vele vertakkingen als een gordijn werkte, dat de odmassa tezamen hield, evenals het gordijn van de "tabernakel" en het "kabinet" bij de tegenwoordige spiritistische seances. Ook bezat de doornstruik zelf od, dat zich met het andere verenigde.'

'Men noemde de "media" in de oudste tijden "zieners", omdat ze behalve hun overige mediamieke gaven meestal ook de gave van "helderziendheid" bezaten. Eerst later ontstond de benaming van "profeet".'

'Overal vond men zulke "zieners" of "profeten".'

'Toen Saul met zijn knecht naar de weggelopen ezelinnen van zijn vader zocht en ze niet vond, zei de knecht tot hem: "Hier in deze plaats woont een "ziener". Laat ons naar hem toe gaan, misschien geeft hij ons uitkomst. En op deze plaats voegt het bijbelse bericht er verklarend bij : "Eertijds gebruikte men in Israel, als men aan God ging vragen, de uitdrukking: Komt laat ons naar de "ziener" gaan. Want iemand, die heden "profeet" heet, noemde men eertijds "ziener" (i Sam. 9 : 5-10). Zo kwamen Saul en zijn knecht tot Samuel.'

'Samuel was niet alleen zelf "medium", maar leidde ook de "mediumschool" in Rama. Zulke scholen noemde men toen "profetenscholen".'

'Toen Saul op zijn thuisreis in Gibea kwam, ontmoette hij een schare van "media", die zich in trance-toestand bevonden, en uit wie geesten God's lof verkondigden.

Toen geraakte ook Saul in deze toestand en kwam er_ een geest in hem.'

'Uw bijbelvertalers, die de betekenis van deze toestand niet begrijpen, zeggen "hij geraakte in profetische vervoering", - een uitdrukking, waar de lezer niets uit kan opmaken. Niet de geest van Saul en die van de

"media" die hem ontmoetten, geraakten in vervoering, maar goede geesten van gene zijde namen bezit van hem. De media behoefden daarvoor niet in de toestand van "volle-trance" te zijn, maar wat u thans, "gedeeltelijke trance" of "half-trance" noemt, was voldoende.'

'Verder verhaalt de bijbel, dat David naar Samuel te Rama vluchtte, waar beiden in het "profetenhuis", dus in de "medium-school", woonden. Toen Saul nu boden daarheen zond om David te halen, hield Samuel juist een bijeenkomst met de media. Zij bevonden zich in trance-toestand, toen de boden van Saul binnenkwamen. Uw bijbelvertaling zegt daarvan "Toen de boden de vergadering van profeten zagen, die zich in "vervoering" bevonden, en Samuel, aan het hoofd staande, ontwaarden, kwam de geest Gods over Saul's boden, zodat ook zij in profetische vervoering geraakten. Toen men het Saul meldde, zond hij andere Boden; maar ook deze kwamen in verrukking. En evenzo ging het met de boden, die Saul voor de derde maal zond. Daarop ging hij zelf naar Rama. Toen hij bij de grote waterput, die zich te Secher bevindt, was aangekomen, vroeg hij: Waar zijn Samuel en David? Men antwoordde hem: In het profetenhuis in Rama. Dus ging hij vandaar naar het profetenhuis in Rama. Toen hij nog onderweg was, kwam een geest Gods ook op hem, en hij was voortdurend in "profetische vervoering", totdat hij te Najoth in Rama aankwam. Daar trok ook hij zijn bovenklederen uit, profeteerde voor Samuel en hij lag daar slechts in zijn onderklederen die gehele dag en de gehele nacht. Daarom zegt men : "Behoort ook Saul tot de profeten?' (i Samuel 19:18-24).

'Veel in dit verhaal heeft een verklaring nodig. Het feit, dat alle boden van Saul zo snel in "trance" geraakten, is daardoor te verklaren, dat zij zeer mediamiek waren. Bij de grote en sterke odstroming, die in een bijeenkomst van ontwikkelde of in opleiding zijnde media aanwezig is, zoals hier in Samuels mediumschool, was het voor de geestenwereld niet moeilijk, hen in "halftrance" te brengen, die mediamiek waren aangelegd.'

`Saul zelf was een medium, dus waren er voor hem geen andere odkrachten nodig om hem in halftrance te brengen. Daardoor kwam hij reeds op weg naar Rama in deze toestand.'

'Aan het feit, dat de media in de mediumschool te Rama in lichte onderkleding zaten, of naar de gewoonte van die tijd, lagen, behoeft u geen aanstoot te nemen. Ook tegenwoordig kleden de media zich zo luchtig mogelijk, als zij aan de seances deelnemen. Want er moet worden vermeden, dat zij een grote warmte ontwikkelen, omdat warmte, zoals je weet, ongunstig werkt op de odverdichting en deze bemoeilijkt. Om deze reden lag ook Saul daar in zijn onderkleding. Als wordt gezegd, dat hij er een dag en een nacht op die wijze heeft doorgebracht, betekent

dat niet, dat hij gedurende de gehele tijd in "trance" was. Hij werd daar zo lang vastgehouden, omdat dit de laatste poging van de goede geestenwereld was, om Saul weer tot zijn God terug te brengen. Hij was tengevolge van zijn ongehoorzaamheid afgevallen van God. Met de goede geestenwereld stond hij niet meer in verbinding, doch een boze geest beheerste hem. Hij was eigenlijk die dag naar Rama gekomen, om David gevangen te nemen en te doden. Dit alles werd hem nu als laatste oproep van God door God's geesten, die door de aanwezige media spraken, in veelvuldige mededelingen voorgehouden. Samuel zelf gaf zich de moeite, om de door hemzelf gezalfde eerste koning door een dringende vermaning van het dreigende verderf te redden. Hetzelfde doel streefde Samuel na met de vele godsdienstoefeningen, die hij in het bijzijn van Saul hield, en waarvan in uw bijbelse verhaal niets wordt vermeld. Hij wilde het hart van de koning ontroeren en hem tot inkeer bewegen.'

`De aan God gewijde dienst was inderdaad het belangrijkste in de "mediumscholen". De aanstaande media of "profetenleerlingen", zoals zij toen werden genoemd, moesten met hun gehele innerlijk in een innig verband met God worden gebracht. Onwankelbaar Godsgeloof, en diep Godsvertrouwen moesten de grondslagen zijn, waarop de mediamieke bekwaamheden van de leerlingen zich ontwikkelden. Zo zouden zij bekwaamd worden om als waardige werktuigen van God en zijn geestenwereld hun medemensen te dienen. Want de gevaren, die de media toen bedreigden, waren dezelfde als nu.'

'Het grootste gevaar vormde, zoals te allen tijde het geval is, ook toen de zucht naar eer en geld. De media stonden in hoog aanzien. Niet alleen de wereldlijke heersers wilden ze in grote getale om zich heen hebben, maar ook de welgestelde families hielden er een medium op na, om gene zijde te raadplegen en noemden hen "priester". Men gaf hun rijke geschenken en hun gehele levensonderhoud. Het waren meestal media, die u thans "planchette-media zou noemen. Zij gebruikten voor het vragen aan de geestenwereld het "orakelschild", - een nabootsing van het orakelschild in de tabernakel.'

'Het hier vertelde wordt bevestigd in het boek der Richteren. Daarin wordt verhaald, hoe een man, Micha genaamd, het zijn moeder afhandig gemaakte geld, weer aan haar teruggaf. Zij liet van een deel van het geld een gesneden en een gegoten godsbeeld maken, dat in het huis van Micha werd geplaatst. Hij stelde een van zijn zonen aan, om hem daarbij als "priester" te dienen. Hij trok echter ook nog een Leviet uit Bethlehem aan voor dit doel en zei tot hem: "Blijf bij mij en wees mij tot een vader en tot een priester, en ik wil u jaarlijks tien zilverlingen geven en voor kleding en uw levensonderhoud zorgen. Alzo ging de Leviet met hem akkoord (Richteren 17). Wat in uw vertalingen als een "gesneden en

gegoten godsbeeld" wordt aangeduid, waren de beide delen van de "planchette".'

'Het is menselijk te begrijpen, dat de media de gunst trachtten te verwerven van hen, bij wie zij woonden. Maar daarin lag het grote gevaar. In het streven hun broodheren alleen het aangename te zeggen, deinsden zij er soms niet voor terug, de hun onaangename waarheid te verzwijgen en de onwaarheid daarvoor in de plaats te stellen. Zo werden zij "leugenprofeten". Daarmee verbraken zij de verbinding met de goede geestenwereld en werden werktuigen van het boze, al spraken zij voor de schijn nog de naam van God uit bij hun mediamieke werk.'

`Vooral de media, die in dienst stonden van de wereldlijke machthebbers, vielen gemakkelijk ten offer aan deze verzoeking, zoals de geschiedenis van Koning Achab ons toont (i Koningen: 22). Daar kwamen vierhonderd media overeen, de koning alleen het aangename te zeggen. Zo'n overeenkomst vond zijn oorsprong in hun eigen slechte gezindheid. Daardoor sloten zij zich echter van de verbinding met de geesten van de waarheid af en wisten zij, dat zij zich tot werktuigen van leugengeesten maakten. Zij moesten hierdoor vrezen als "leugenprofeten" ontmaskerd te worden, als de koning een betrouwbaar medium zou raadplegen. Toen daarom de koning de profeet Micha, die een medium van de goede geestenwereld was, liet komen om hem te raadplegen, probeerden zij hem door een bode te overreden, eveneens slechts het aangename aan de koning te verteilen. Micha kondigde de koning echter zijn ondergang aan, zoals de geest van God hem had geopenbaard. Toen gaf een van de aanwezige leugenprofeten hem een oorveeg, zeggende : "Wat? Is de geest des Heren soms van mij geweken, om met u te spreken?" - Hier ziet u nu de gehele verwording van een profetendom, dat zich uit eeren geldzucht aan de leugen en bedrog overgeeft en toch de schijn wekt, alsof het een werktuig van God was. Zijn mediamieke openbaringen komen van leugengeesten. Dat wist dat profetendom wel, en hun siechte gezindheid zocht naar middelen en wegen om die leugens te verbloemen.'

'Zo'n mediumschap moest onder de invloed van de van God vervreemde koningen ook tot onheil van het gehele volk worden, zodra het zich openlijk aan de zijde van uitgesproken afgodendienst plaatste. "Profeten van Baäl" werden zij dan genoemd. Hun aantal was buitengewoon groot. Vaak waren er bijna geen media van het "goede" meer. Zo wordt er gezegd van de tijd van de hoge priester Eli : "In de tijd, dat de jonge Samuel de dienst des Heren onder toezicht van Eli verzorgde, was het woord des Heren in Israel iets zeldzaams; visoenen kwamen nauwelijks voor' (i Samuel 3:1).

'Op de berg Karmel stond de profeet Elia als enige "profeet van God" tegenover de 450 profeten van Baäl en de 400 profeten van Aschera.'

'Dat ook in de oude tijden de media zich door aardse voordelen lieten verleiden om hun mediamieke gave te misbruiken, blijkt uit de woorden, die God door de profeet Micha liet uitspreken : "Alzo heeft de heer tegen de profeten gesproken, die mijn volk misleiden; die geluk verkondigen als zij voedsel krijgen, maar tegen hem, die hun niets te eten geeft, de heilige oorlog prediken' (Micha 3:5). "Hun profeten zeggen waar voor geld en daarbij beroepen zij zich op de Heer"' (Micha 3:11) .

`U moet niet geloven, dat de mensen uit de vroegere tijd alle wonderen, die door de media werden verricht, zonder meer als waar aannamen. Zij waren tegenover de media even wantrouwend als u. Zij hielden er rekening mee, dat zij het slachtoffer van bedriegerijen konden worden. Zij bonden de media vast om er zeker van te zijn, dat zij hun door goochelkunsten niet iets voorspiegelden. Daarom hadden de particuliere media, die een broodwinning uit hun mediamieke gave maakten, thuis passende banden voor het hoofd, de handen en de voeten gereed liggen; daarmee lieten zij zich door de bezoekers vastbinden. Wanneer er zich dan toch verschijnselen voordeden, die alleen van geesten konden komen en ook inderdaad kwamen, dan maakte dit op de aanwezigen een diepe indruk en zij werden voor dit geestenverkeer gewonnen. Daar het echter geen goede geesten waren, die zulke media als werktuig gebruikten, vielen de deelnemers aan zulke demonstraties langzamerhand in handen van de boze machten. De lessen, die de boze geesten door de media gaven, vervreemdden hen van de ware God en leidden hen tot de schandelijkste daden. In het bijzonder hadden de vrouwelijke "media" grote toeloop. Tegen haar richtte God een bedreiging via de profeet Ezechiel: "En gij, mensenkind, treed tegen de dochters van uw volk op, die zich naar eigen goeddunken aanstellen als "profetessen" ; spreek u tegen haar uit, en zeg: Zo heeft de Heer God gesproken: Wee de vrouwen, die kussens naaien voor alle handgewrichten en hoofddeksels maken in passende grootte om zielen te vangen. Zielen vangt gij van Mij weg. U ontheiligt Mij bij mijn volk voor een paar handenvol gerst en enkele stukken brood om zielen te doden, die niet moesten sterven, terwijl gij Mijn volk voorliegt, dat de leugens gaarne hoort' (Ezechiel 13: I7-20).

`De wijze van ontwikkeling van de media in de mediumscholen uit bijbelse tijden wordt in de oorkonden van de Heilige Geschriften niet nader omschreven. Deze bestond in de eerste plaats daaruit, dat de mediamieke aanleg van de leerlingen werd onderzocht. Reeds na korte tijd bleek, bij wie deze aanleg aanwezig was. Wie ongeschikt was werd ontslagen.I

'Maar ook zij, die een grote mediamieke aanleg vertoonden, werden eerst dän als leerling aangenomen, als hun karaktereigenschappen uitoefening van het beroep als medium in dienst van het goede en Goddelijke

waarborgden. Daarop legden de leiders van de goede mediumscholen de nadruk, terwijl in de mediumscholen van de afgoden-priesters alleen de mediamieke kracht van een leerling in aanmerking werd genomen. In die dagen bestond hetzelfde verschil in de wijze van ontwikkeling van de media als in onze tijd. Je hebt zelf de ontwikkeling van enige media met eigen ogen aanschouwd. Je hebt de bijeenkomsten zelf tot stand gebracht en geleid, waarin de ontwikkeling zich voltrok. Je hebt deze samenkomsten de vorm gegeven van godsdienst-oefeningen en je de moeite gegeven, jezelf en de deelnemers nader tot God te brengen. U hebt u onder God's bescherming gesteld. Met gebed en lofzang tot God hebt u de bijeenkomst geopend en gesloten; het in de Heilige Geschriften geopenbaarde woord van God hebt u voorgelezen. U hebt alleen het goede nagestreefd en wilde, indien het Gods wil zou zijn bruikbare werktuigen van het goede worden.'

'Op deze wijze trachtte men ook bij de godsvruchtige Israelieten de media te ontwikkelen.'

`In tegenstelling hiermee moest je eens kunnen zien, wat er plaats vindt in de meeste hedendaagse "spiritistische seances". Van God loven is meestal geen sprake. Men komt tezamen om iets buitengewoons en opwindends te beleven. Door wie dit wordt veroorzaakt, door goede of door boze geesten, is bijzaak. Bovendien geloven zeer velen helemaal niet, dat de verschijnselen het werk zijn van de geestenwereld. Men tracht ze "menselijk" te verklaren. Daarmee is het enige doel, dat de goede geestenwereld door haar verbinding met de mensen wil bereiken, namelijk de mens nader tot zijn God brengen, al bij voorbaat onmogelijk gemaakt.'

`Van dezelfde soort waren ook de bijeenkomsten, waarin de "media van Baäl" werden ontwikkeld. Weliswaar wist men toen dat het ging om het verkeer met de geestenwereld. Maar het was allen, die aan het lagere spiritisme deelnamen, er alleen maar om te doen, langs deze weg iets te beleven en te ervaren, wat hun volkomen aardse doen en laten bevredigde. Het lot van gene zijde stond ver van hen af, even ver als van de meeste mensen van de tegenwoordige tijd. Daarom hadden zij er ook geen belangstelling voor, dat de media bij hun vorming werden voorbereid op het hoge en goddelijke.'

`De mediumscholen van de afgodenpriesters worden in de bijbel niet nader genoemd, omdat de ontwikkeling van de "media van Baäl" zich voltrok in de algemene bijeenkomsten, die ter wille van de afgodendienst werden gehouden. Voor het bereiken van het slechte is geen bijzondere ontwikkeling nodig; dat komt vanzelf wel, "want de mens is vanaf zijn jeugd tot het boze geneigd". Maar wie het goede en door God gewenste wil verkrijgen, zal dit slechts met grote inspanning en zware strijd berei-

ken. Dat vergt een bijzondere voorbereiding. Deze was dus noodzakelijk voor die media die hadden besloten, alleen als werktuig van het goddelijke te willen dienen. Zij werden in de "profetenscholen" opgeleid, die in de bijbel zijn vermeld, en hadden God's mannen als Samuel, Elia en Elisa als leraren en geestelijke leiders.'

`In de dagen, waarin grote en door God begenadigde mannen als deze aan het hoofd stonden van zulke "mediumscholen", was de toeloop tot deze scholen zeer groot. Want de Godgelovige families beschouwden het als een bijzonder geschenk van God, als een van hun kinderen de mediamieke gave bezat en deze onder leiding van die mannen kon ontwikkelen.'

`In de tijd van Elia en Elisa was er in iedere wat grotere plaats een mediumschool, zoals in Rama, Gilgal, Bethel, Jericho, en andere plaatsen. De leerling-profeten van Elisa waren zo talrijk, dat de ruimte, waarin zij tezamen kwamen, te klein werd. Daarom zeiden zij op een dag tot Elisa: "Zie toch, de ruimte, waarin wij hier bij het onderwijs v66r u zitten, is voor ons te klein. Wij willen daarom naar de Jordaan gaan en elk van ons zal een balk halen, opdat wij daar een ruimte voor ons oprichten, waarin wij kunnen wonen." En hij antwoordde: "Gaat erheen!"' (2 Koningen 6:1-2).

`In de dagen van het Nieuwe Testament had men bij de christenen geen speciale scholen voor media. Deze waren niet nodig, omdat de godsdienstige bijeenkomsten zodanig werden gehouden, dat zij de werkzaamheden van de vroegere mediumscholen volkomen vervingen. Bij het bidden reikte men elkaar de handen, om tot uitdrukking te brengen, dat allen "een van hart en een van ziel" waren, dat de liefde hen tot een gemeenschap verbond en dat zij als een eenheid tot God wilden bidden; allen tezamen als leden van een geestelijk lichaam door een geest bezield, dezelfde hoop koesterend, door hetzelfde geloof verbonden, smekend tot de enige God.'

`Deze handreiking was voor de mediamiek aangelegden onder de deelnemers aan de bijeenkomst van grote betekenis, want daardoor werd de odkracht van de aanwezigen tot een odstroom verenigd. Deze kon door God's geesten worden benut, zowel om zich te openbaren door de reeds ontwikkelde media, als om de in opleiding zijnde media te ontwikkelen.'

`De mediale gebeurtenissen waren aan de eerste christenen vanuit hun heidense tijd zeer goed bekend, zodat zij van alles op de hoogte waren. Zij hadden immers als heidenen met de boze geestenwereld in verbinding gestaan en de natuurlijke wetten van dit verkeer kenden zij dus zeer goed. Zij wisten, dat de gehele heidense afgodendienst niets anders was dan een verbinding met demonen, die onder dezelfde natuurlijke voor-

waarden plaatsvond als de verbinding met goede geesten.'

'Daarom behoefde Paulus de Korinthiers ook niet eerst te onderrichten over de wetten, volgens welke een verkeer met de geesten in het algemeen tot stand komt, doch alleen over de uitwerking, die de goede geesten in tegenstelling tot de boze, bij hen teweegbrachten.'

`De hoofdstukken 12 en 14 van de eerste Korinthierbrief bevatten over het goede geestenverkeer alles, wat een gelovig naar God zoekende mens daarover moet weten. Alleen begrijpt u tegenwoordig helaas de lessen niet meer, die de apostel aan de Korinthiers in die hoofdstukken gaf. Dat komt allereerst, doordat u absoluut niets weet over het contact met de geesten. Verder hebben uw verkeerde bijbelvertalingen daaraan voor een groot deel schuld, evenals de onjuiste verklaringen, die op grond van de verkeerde vertalingen aan de christenen worden gegeven.'

'Wegens de belangrijkheid van deze zaak zou ik daarom gaarne de hoofdstukken 12 en 14 uit de eerste Korinthierbrief met je behandelen en je de juiste verklaring daarvan geven.'

'Volgens uw vertaling begint het twaalfde hoofdstuk met de woorden: "Wat de geestelijke gaven betreft, lieve broeders, wil ik u niet in het onzekere laten. U weet, dat u, toen u nog heideneu waart, met onweerstaanbare kracht werd getrokken naar de stomme afgoden." Reeds de eerste woorden: "Wat de geestelijke gave betreft" bevatten een misleidende vertalingsfout. Zij kunnen door de lezer slechts zö worden opgevat, alsof het gaven betreft, die door God aan de menselijke geest worden geschonken. De u ter beschikking staande Griekse tekst zegt iets geheel anders. Daarin luidt de woordelijke vertaling: "Over hetgeen op het geestenverkeer betrekking heeft, wil ik u niet in het onzekere laten." Tegenwoordig zou men kortweg zeggen : "Omtrent het "spiritisme" wil ik u niet in het onzekere laten." Ook luidde het oorspronkelijk niet "stomme afgoden", maar Mode goden" ; want onder "dode goden" verstond men in het algemeen de "demonen" of de van God afgescheiden geesten, die steeds in de bijbel als "doden" worden aangeduid.'

`De juiste vertaling van de gehele aangehaalde tekst is dus de volgende "Omtrent het spiritisme zou ik u niet in het onzekere willen laten. U kent het reeds uit de tijd, waarin u heidenen waart. Toen ging u naar de van God afgevallen geesten tot wie u zieh met onweerstaanbare kracht aangetrokken voelde.'

`In hetgeen volgt, ontbreken ook in de Griekse tekst, die u thans bezit, twee zinnen. Zij luidden : "Zo werd u de deelgenoten van de boze geesten, die Jezus niet als hun Heer erkennen. Nu echter, nu u tot Christus behoort en aan Zijn heerschappij bent onderworpen, staat u in verbinding met heilige geesten." Aan deze ontbrekende zinnen sloot dan vers 3 aan, dat in uw vertaling luidt: "Daarom verklaar ik u, dat niemand, die door

de geest van God spreekt, kan zeggen: "Vervloekt zij Christus! En niemand kan zeggen : "Jezus is de Heer", behalve dan door de heilige geest.'

'Maar ook in dit derde vers, staat weer een vertalingsfout, die de betekenis verduistert. In de Griekse tekst staat namelijk niet door de geest van God en door de heilige geest, maar door een geest van God en door een heilige geest.
Het is immers niet God zelf, die op directe wijze de afzonderlijke uitwerkingen teweegbrengt, maar het zijn de geesten, die God dienen, die met God's kracht bij de schepselen dat tot stand brengen, wat met God's wil overeenstemt.'

'Doordat uw bijbelvertalers op talloze plaatsen de uitdrukking "de heilige geest" gebruiken, waar in de Griekse tekst "een heilige geest" staat, hebben zij niet alleen een onjuiste vertolking van de betreffende teksten gegeven, maar bovenal het begrip "heilige geest" dermate verward, dat de onjuiste leerstelling kon ontstaan, als ware de heilige geest een goddelijke persoonlijkheid.'

`Om je een juist inzicht te geven in wat wordt bedoeld met de geest en de geesten en daardoor ook het begrijpen.van de beide genoemde hoofdstukken uit de Berste Korinthierbrief mogelijk te maken, kies ik een voorbeeld uit uw aards leven.'

`In de tijden, waarin uw koningen nog onbeperkte heersers waren, gold bij alles, wat in het machtsbereik van de koning gebeurde, slechts de wil van de koning. Alle wetten en verordeningen gingen van hem uit. In zijn rijk heerste slechts een wil, slechts een geest: de wil en de geest des konings. Zijn dienaren en beambten verrichtten hun ambtsbezigheden slechts in afhankelijkheid van hem, slechts volgens zijn wil en in zijn geest. Daaruit volgde immers zijn wetten en richtlijnen, waardoor zij vanzelf wisten, wat zij afzonderlijk moesten doen.'

`Er waren dus in het rijk velen, die werkzaam waren, maar er was eigenlijk maar een werkende, namelijk de koning.'

'Zo is het ook in het rijk van God. Daar is maar een onbeperkt heerser, wiens wil in alles beslissend is. Het is God - of zoals het menigmaal in de bijbel is uitgedrukt, Gods Geest of de Heilige Geest. De andere geesten, die ook Gods geesten of heilige geesten worden genoemd, zijn slechts de uitvoerende organen van God, zijn dienaren en beambten. Ook zij hebben voor hun werkzaamheden wetten en richtlijnen, waarnaar zij werken; ook zij hebben daardoor niet voor elk werk een bijzondere opdracht van God nodig. Zij allen werken in dezelfde geest en in dezelfde gezindheid, overeenkomstig de wil en de geest van God. Zij vormen in zekere zin een groot regeringslichaam met vele leden, die weliswaar als enkelingen zelfstandig zijn en van elkaar verschillen, maar als delen van een geheel worden geleid door de Geest, die de geestenwereld als een

regeringslichaam heeft geschapen en daaraan Zijn macht en kracht verleent. In die zin zegt Paulus: "Er zijn weliswaar verschillende genadegaven, doch slechts een geest; en er zijn verschillende dienstverrichtingen, doch er is slechts een Heer. En er zijn verschillende krachtuitingen, maar er is slechts een God, die alles in allen tot stand brengt"' (I Kor. 12).

`Wanneer dus tijdens de bijeenkomsten van de christenen van Korinthe een geest door een medium in een vreemde taal sprak, een andere geest door een medium in de moedertaal, weer een andere geest een medium tot genezend-medium maakte, en vele andere geesten op een andere wijze werkten, dan deden zij dit niet naar eigen goeddunken en door eigen kracht, maar volgens de wil en de kracht van die ene God, de hoogste almachtige Geest.'

'Op de Korinthiers maakte het een bijzondere indruk en het wekte hun verbazing, als een geest door een van hun media in een vreemde taal sprak. Daarom koesterden zij de sterke wens en baden zij er ook om, dat zoveel mogelijk geesten als deze zich zouden openbaren. Omdat deze wens alleen uit menselijke nieuwsgierigheid en sensatiezucht voortkwam, werden zij door Paulus daarover berispt. Hij zei hun, dat de werkzaamheden van de tot hen komende geesten slechts een doel hadden, namelijk het dienen van de opbouw en de innerlijke groei van de christengemeente en niet het vervullen van zuiver persoonlijke wensen. Wat voor geestelijk nut zou het spreken in vreemde talen door de geesten, die tot hen kwamen, hun kunnen brengen? Noch de eigen geest van het medium had er voordeel van, daar hij de woorden van de vreemde taal niet verstond, nöch de overige deelnemers, want ook zij verstonden mededelingen van de geest in een vreemde taal niet. Zij moesten toch liever bidden om geesten, die hun in hun moedertaal lessen geven. En als een geest in een hun onbekende taal tot hen sprak, moesten zij erom vragen, of deze taal in hun moedertaal mocht worden overgebracht - wat öf door dezelfde geest, öf door een ander wezen gedaan kon worden.'

`Nu kan het opmerkelijk schijnen, dat geesten in een aan de aanwezigen onbekende taal spraken. Maar ook dit had een goed doel. Het diende als bewijs voor de echtheid van het geestenverkeer of, zoals Paulus met recht zegt, als bewijs voor de ongelovigen.'

`Hier moet ik de opmerking aan toevoegen, dat uw bijbelvertalingen het spreken in vreemde talen met "tongentaal" betitelden, en de in de moedertaal medegedeelde lessen van de geesten met "profeties".'

`Paulus stemt er geheel en al mee in, dat de Korinthiers ijverig moeite doen om met de geestenwereld in verbinding te komen. Hij zegt dan ook: "Daar gij ijverig moeite doet voor contact met geesten, zo weest erop bedacht, een rijke menigte van hen te hebben tot stichting van de gemeente"'(i Kor. 14:12). Ook deze zin hebben uw vertalers onbegrijpe-

lijk gemaakt, doordat zij voor "geesten" de uitdrukking "geestelijke gaven" hebben gezet al staat er in deze tekst nadrukkelijk "geesten" en niet "geestelijke gaven".'

'Aan het slot van zijn onderricht vermaant Paulus de Korinthiers, bij hun contact met de geesten alles ordelijk te doen geschieden, want God is geen God van wanorde, maar van orde en vrede. Aan deze orde moesten ook de media zich houden. Niet meer dan twee of drie media mochten zich ter beschikking stellen van de geesten, die in vreemde talen spreken, en ook slechts dän, wanneer er geesten aanwezig waren, die een vreemde taal in de moedertaal van de deelnemers konden overbrengen. Is zo'n geest er niet, dan mag een toespraak in een vreemde taal niet worden toegestaan. Ook als de toespraken van de geesten in de moedertaal van de deelnemers worden gehouden, moeten deze tot twee of drie beperkt blijven, opdat de toehoorders de tijd hebben, over het gehoorde te spreken en hun opvatting daarover tot uitdrukking te brengen. Dit laatste drukt Paulus uit met de woorden: "De anderen moeten hun oordeel erover uitspreken." Hier richt Paulus aan de Korinthiers dezelfde waarschuwing, die ik, zoals je weet, ook bij uw bijeenkomsten zo vaak heb uitgesproken. Zowel ik, als ook andere geesten, die u spraken, hebben u aangemaand aan het slot het gehoorde met elkaar te bespreken en uw meningen daarover uit te wisselen, dus zoals Paulus zich uitdrukt, het gezegde te "beoordelen" ; want het komt er niet zozeer op aan, dat u zoveel mogelijk ineens verneemt, maar veel meer hierop, dat u het goed hebt begrepen. Als u nu met elkaar bespreekt, wat de geesten u hebben verteld, dan kunnen wij vaststellen, wie het goed heeft opgevat en wie niet. Want de geesten zijn gedurende uw besprekingen nog aanwezig en luisteren naar u. Blijkt nu uit uw woorden, dat uw opvatting niet juist is, of dat er meningsverschillen zijn, dan treden zij opnieuw in de media en lichten u in over hetgeen u onduidelijk is gebleven.

'Wiede samenhang in de mededelingen van de geesten en de verhouding tussen de geesten en de media niet door eigen ervaring heeft leren kennen, zal de door Paulus gegeven gedragslijnen niet begrijpen. Daarom nog een korte verklaring hierover.'

`U kunt zich het verkeer van de goede geesten met u niet menselijk genoeg voorstellen. Zij zijn toch uw beste vrienden en bij uw godsdienstige bijeenkomsten in grote getale aanwezig. Het zijn meestal geesten, die vroeger mensen waren, zoals u, en zich nu aan gene zijde tot God omhoog hebben gewerkt. Zij zijn u als leiders, raadslieden en beschermers toegewezen. Zij hebben het vurigste verlangen, u reeds in dit aardse leven zo ver mogelijk op de weg tot God te brengen, opdat u bij uw heengaan van deze aarde in een zo hoog mogelijke sfeer van de geestenwereld

aankomt. Uw geestenvrienden zijn niet zelden als mensen onderdanen van andere naties geweest en hebben de taal daarvan gesproken. Velen kennen uw moedertaal niet. Ook de geesten moeten de aardse talen leren, die hun als mensen onbekend waren, maar allen zouden u toch graag iets goeds zeggen en zij verdringen zich om de media om deze voor het spreken of schrijven te gebruiken. Opdat dit alles in goede orde verloopt, is bij iedere bijeenkomst, die aan het goede geestenverkeer is gewijd, een "controle-geest" aanwezig. Deze moet beslissen, welke geesten aan het woord moeten komen en hoe lang zij mogen spreken. Hij richt zich bij het toelaten van afzonderlijke geesten ook naar de bepalingen en beslissingen, die de deelnemers aan de bijeenkomst zelf hebben genomen. Stelden zij bijvoorbeeld vast, dat niet in een aan de aanwezigen onbekende taal gesproken zal worden, dan laat de controlegeest geen geest toe, die zich niet in de moedertaal van de deelnemers kan uitdrukken. Ook de media hebben het in hun macht om een geest de intreding in hun lichaam te weigeren, want de "trance-toestand" treedt slechts dan in, als de media zich daartegen niet verzetten. Daarom zegt Paulus: "De profetische geesten moeten aan de "profeten", dat zijn de "media", gehoorzaam zijn."'

`Een passage in de lessen van de apostel Paulus is gedeeltelijk zelf, gedeeltelijk door de onjuiste vertaling onduidelijk.

Deze passage luidt: "Zo vaak u bijeenkomt, heeft een ieder iets in gereedheid: een psalm, een leerzame voordracht, een openbaring, een toespraak in een vreemde taal, een uitleg; laat dat alles tot geestelijke opbouw van de gemeente dienen.

'Allereerst is de vertaling onjuist. Zij moet luiden: "Zo vaak u bijeenkomt, ontvangt een ieder van u een psalm, enz." Dat ontvangt een ieder door de aanwezige media. Een ieder heeft het niet reeds gereed, als hij komt, alsof hij het meebracht, maar in de loop van de bijeenkomst dragen de geesten door de media deze verschillende dingen voor: de ene een lofzang, de andere een leerzame voordracht, een derde een openbaring, een ander een toespraak in een vreemde taal, weer een ander de vertaling van de vreemde taal in de moedertaal. Jeder van de aanwezigen mag uit het vele, dat hem aan geestelijk voedsel wordt geboden, dat kiezen, wat voor zijn ogenblikkelijke zieltoestand het meest dienstig is. Want de gehele gemeente moet geestelijk worden opgebouwd, niet alleen de een of de ander van de aanwezigen. Er wordt daarom zo velerlei geboden, omdat de geestelijke behoeften van de deelnemers zo verschillend zijn. Wie veel brengt, heeft voor een ieder iets. De een, die iets bijzonder goeds voor zichzelf of zijn gezin heeft ondervonden, zal in woorden van lof tot God, die door een geest door een medium worden voorgedragen, de juiste uitdrukking van zijn ogenblikkelijke stemming vinden. Een an-

der voelt zich terneergedrukt en wordt door een troostvolle les opgebeurd. Weer een ander kampt met twijfel, of wat daar gebeurt ook inderdaad de werking van de geestenwereld is. Hij wordt van zijn twijfel verlost, als hij een medium in een vreemde taal hoort spreken.'

'Het onderwijs, dat de apostel aan de Korinthiers gaf over de aard van het verkeer met de geesten, had hij niet uit zichzelf, maar hij handelde in opdracht van God. Want hij besluit zijn vermaning met de woorden "Wanneer iemand meent een profeet of een geestelijk begaafde te zijn, hij erkenne, dat wat ik hier schrijf een gebod des Heren is" (1 Kor. *14:37).* En hij voegt eraan toe: "Zo onderwijs ik het in alle gemeenten der heiligen."'

HET VRAGEN OM RAAD AAN GOD VOLGENS DE VERMELDINGEN IN DE HEILIGE SCHRIFT

Zo heeft de Here gesproken, de Heilige Israels
en z~n maker; over de komende dingen vraagt m~i!
Jesaja 45: 11.

'God is de bron van waarheid. Wie uit deze bron put, zal de waarheid ontvangen en voor dwaling behoed blijven. Deze uitspraak was voor de godgelovigen uit de oude tijd de aanleiding om bij hun zoeken naar waarheid met God in verbinding te komen. Het was niet een verbinding langs de wegen van de innerlijke verlichting, die hen zekerheid zou brengen, maar zij kozen de uiterlijke weg, waarlangs men met de menselijke zintuigen waarneembare mededelingen van de waarheid van God ontving. Zij vroegen aan God met menselijke hulpmiddelen en kregen op dezelfde wijze het antwoord van God.'

'Zij waren zich ervan bewust, dat de goede geestenwereld, in dienst van God, de bemiddelaar is van de goddelijke wil en de goddelijke openbaringen en dat het vragen aan God hetzelfde betekende als het vragen aan de geesten uit het rijk van God.'

`Even bekend was hun het geestenrijk van de boze. Dat men ook met hen in verbinding kon treden, dat leerde hun de dagelijkse ervaring wel.'

`In alle tijden van het Oude verbond en het eerste christendom hebben de mensen, die God zochten, rijkelijk gebruik gemaakt van het vragen aan God. De geschriften van het Oude en Nieuwe Testament zijn vol verhalen waarin de godgelovigen tot het verkrijgen van de waarheid "aan God vroegen" en antwoord ontvingen door God's geesten.'

'Sla de bijbel op en neem de geschriften een voor een door, dan zul je dit alles bevestigd vinden.'

`Reeds zeer vroeg wordt in de bijbel melding gemaakt van het "vragen aan God". Van Rebekka, de vrouw van Isaäk, wordt gezegd, dat zij aan de heer vroeg, toen zij bezorgd was over haar zwangerschap : "Toen de beide kinderen vochten in haar schoot, zei zij : "Als het zo is, waartoe ben ik dan in deze toestand gekomen?" En zij ging heen om dit aan de Heer te vragen" (Genesis 25:22). Op welke wijze dat "vragen aan God" gebeurde wordt hier niet vermeld; ook niet, op welke manier zij het antwoord ontving dat haar werd gegeven. Uit de eenvoudige mededeling kan men echter opmaken, dat toen in die tijd een vragen aan God niets buitengewoons was.'

`Na de uittocht van de Israelieten uit Egypte kwam het volk dagelijks bij Mozes, opdat hij op hun verzoek "aan God zou vragen". "Toen Mozes" schoonvader zag, wat hij voor het volk deed, zei hij : "Wat is het toch, dat je allemaal voor het volk doet? Waarom zit je alleen als rechter, terwijl het gehele volk van de morgen tot de avond v66r je staat?" Mozes antwoordde zijn schoonvader: "Ja, het volk komt tot mij om God raad te vragen." Telkens als zij een rechtszaak hebben komen zij tot mij, opdat ik scheidsrechter tussen de partijen zij en hun God's uitspraken en beslissingen bekend maak" (Exodes *18:14-17).* Ook hier is niet aangegeven, op welke manier dit vragen aan God geschiedde. Eerst later, toen Mozes op bevel van God de tabernakel had opgebouwd, worden er nadere aanwijzingen daarover gegeven, hoe het "vragen aan God" en de daarop gekomen antwoorden mogelijk werden gemaakt: "Mozes nam echter elke maal de tent, sloeg ze voor de Heer buiten het kamp op, en noemde ze de "openbaringstent". En zo dikwijls nu iemand aan de Heer iets wilde vragen, ging hij naar de openbaringstent. Wanneer echter Mozes zelf uitging naar de tent stond al het volk op en een ieder stelde zich aan de ingang van de tent en zij keken Mozes na, totdat hij de tent was binnengegaan. Zodra Mozes was binnengetreden daalde de wolkkolom neder en stelde zich aan de ingang van de tent, zolang de Heer met Mozes sprak. Als nu het gehele volk de wolkkolom zag staan aan de ingang van de tent richtte het zich op en wierp een ieder zich aan de ingang van de tent neder. En de Heer sprak tot Mozes van aangezicht tot aangezicht, zoals iemand met zijn vriend spreekt. Mozes keerde dan weer in het kamp terug, terwijl zijn dienaar Jozua, de zoon van Nun, een jongeling, de tent niet verliet"' (Exodus *33:7-*12).

'Het voornaamste uit dit bericht is je reeds uit vroegere verklaringen bekend. Nu moet het je opvallen, dat er een verschil is tussen de wijze, waarop Mozes aan God vroeg, en de wijze, waarop het volk dit deed. Mozes ontving bij het hier verhaalde, plechtige vragen van God, als vertegenwoordiger van het gehele volk het antwoord des Heren door de wolkenzuil. Maar als mensen uit het volk aan God vroegen, ontvingen zij het antwoord van God niet door de wolkenzuil, maar op een andere wijze. Dit wordt weliswaar niet duidelijk uitgesproken, maar toch voldoende aangeduid, zodat een kenner van dit gebeuren daarover niet in het duister tast. Er wordt namelijk gezegd, dat Jozua, de dienaar van Mozes, de tent der openbaringen niet mocht verlaten. Dat hij in de tent moest blijven, moest toch een reden hebben en het hing samen met het vragen aan God. Inderdaad, want Jozua diende tot medium voor de mensen uit het volk, die God om raad wilden vragen over hun persoonlijke aangelegenheden. Er wordt immers nadrukkelijk gezegd, dat "al

wie aan God iets wilde vragen uitging naar de openbaringstent". Geen bepaalde uren waren vastgesteld voor het "vragen aan God" en daarom moest Jozua steeds in de tent aanwezig zijn om de verschillende mensen uit het volk elk ogenblik als medium ter beschikking te staan, ter verkrijging van God's antwoorden. God's geesten gebruikten hem op dezelfde wijze als werktuig, als de hedendaagse media.'

'Het werd bij de Israelieten een vaste gewoonte, niets van enig belang te ondernemen, zonder de raad van God te vragen. God had het immers aan Mozes beloofd: "Ik wil je alles mededelen, wat ik aan de Israelieten door jou heb op te dragen" (Exodus 25:22). "Ik wil daar in de openbaringstent met de Israelieten in verbinding treden" (Exodus 29:42 en 43). Bij het vragen aan God handelde dus het volk geheel volgens de goddelijke wil.'

`Na Jozua's dood vroegen de Israelieten aan de Heer: "Wie van ons zal het eerst tegen de Kanaänieten optrekken om met hen te strijden?" En de Heer antwoordde: "Juda zal optrekken; hiermede geef ik het land in zijn macht"' (Richteren 1:1-2).

'Toen de Danieten een gebied zochten om zich te vestigen, zonden zij vijf mannen uit om het Land te verkennen. Deze ontmoetten een Leviet, die als medium in het huis van Michä woonde. Zij vroegen hem : "Raadpleeg toch God, opdat wij vernemen of de onderneming, waarvoor wij nu onderweg zijn, een goed gevolg zal hebben." De priester gaf hun hierop ten antwoord: "Gaat er getroost heen; uw tegenwoordige onderneming is de Heer welgevallig"' (Richteren 18:1-7).

`Hier wordt ook uitvoerig verteld, hoe het raadplegen van God plaats vond. Er wordt gezegd dat Micha bij een goudsmid een "gesneden en gegoten godsbeeld had Taten maken". "Godsbeeld" noemen uw bijbelvertalers het, omdat zij niet weten, wat daaronder moet worden verstaan, en zelfs menen, dat het een "afgodsbeeld" zou zijn geweest. In werkelijkheid was het een nabootsing van het orakelschild op het kleed van de hoge priester, dat, zoals bekend, diende tot het vragen aan God en daarom de naam droeg van: "Orakelschild".'

`De nabootsingen van het orakelschild van de hoge priester door het Israelitische volk dienden tot persoonlijk gebruik om "aan God te vragen". Het was hetzelfde als de "planchette", die in uw spiritistische kringen wordt gebruikt, en bestond ook uit twee delen: het onderste, onbeweeglijke deel, dat gewoonlijk als een plaat was gegoten en van de letters van het alfabet en andere tekens voor de verstaanbaarmaking was voorzien, - en een fraai gesneden licht houten plankje, waaraan zich een punt bevond, die als wijzer diende. De gegoten plaat werd öf op een tafel gelegd öf op een vast voetstuk öf aan een zuil bevestigd. Hij was glad gepolijst, opdat het houten plankje er gemakkelijk overheen

kon glijden. Bij het raadplegen van God werd het houten plankje op de gepolijste plaat gelegd. Het medium legde zijn hand op het plankje en wachtte af, of deze met behulp van de mediamieke odkracht door het geestelijke wezen naar de letters van de "plaat" werd bewogen. Gebeurde dit, dan wees de punt van het plankje de letters na elkaar aan, die gecombineerd tot woorden en zinnen het antwoord bevatten van de geestenwereld. Het was dus in wezen hetzelfde als bij het borstschild van de hoge priester.'

'Bij de prive orakelschilden bootste men het kostbare "borstschild" van de hoge priester ook zo na, dat men de letters op de edelstenen liet graveren en deze door een goudsmid op kunstige wijze in de gegoten plaat liet inzakken. Men besteedde daaraan grote sommen geld. En precies zoals de hoge priester bij het vragen aan God in een kostbaar priesterkleed was gehuld, schafte men een dergelijk gewaad ook aan voor de prive-media, die het orakelschild bedienden. Dit deed ook Micha: "Hij liet een kostbaar priestergewaad en een orakelschild vervaardigen en stelde een van zijn zonen aan om hem als priester te dienen"' (Richteren 17:5).

'Ook Gideon liet uit de gouden voorwerpen, die hij had buitgemaakt op de Midianieten, een "orakel" maken, zoals hierboven werd beschreven, en stelde het op in zijn woonplaats Ofra (Richteren 8:27). Iedereen kon er gebruik van maken om "aan God te vragen". Maar al heel spoedig werd het door het volk ook gebruikt om "aan de bozen te vragen". "Geheel Israel bedreef daarmee afgoderij, zodat het voor Gideon en zijn huis tot een va lstrik werd." De bedoeling van Gideon was geweest, dat men a1leen "God zou raadpleger", maar het volk misbruikte het door aan de "doden te vragen" en zich op die wijze met de boze geestenwereld in verbinding te stellen. En dat was afgoderij.'

'Maar de wetsgetrouwen onder de Israelieten maakten slechts in nood-gevallen in hun gezinnen gebruik van het persoonlijke vragen aan God. Bij belangrijke zaken gaven zij er toch de voorkeur aan om aan God te vragen op die plaats, welke God zelf in de tijd van Mozes had bepaald. Zij gingen naar de "openbaringstent" en lieten de hoge priester door het orakelschild aan God vragen. Zo gingen de Israelieten op weg naar Bethel om aan God te vragen, wie van hen het eerst moest optrekken tot de strijd met de Benjaminieten. De Heer antwoordde: "Juda moet beginnen" (Richteren 1:1-12).

'Toen Saul de Philistijnen nog des nachts wilde vervolgen en geheel vernietigen en zijn mannen het daar mee eens waren, zei de priester tot hem: "Wij zullen hierin eerst voor God treden. Toen Saul nu aan God vroeg: "Moet ik tot vervolging van de Philistijnen optrekken? Zult gij ze aan de macht van Israel overleveren?" gaf de Heer hem op die dag

geen antwoord, want de zoon van Saul had op diezelfde dag tegen een verbod van God gehandeld. Door het antwoord schuldig te blijven, wilde God te kennen geven, dat hij slechts hun wilde antwoorden, die zijn geboden ook nakomen' (i Sam. *14:36-46).*

`David raadpleegde God nagenoeg steeds door het "orakelschild". Zijn medium was de priester Abjathar: "David kreeg nieuwe kracht door zijn vertrouwen in de Heer, zijn God, en beval de priester Abjathar, de zoon van Abimelech: "Breng mij de Efod hier!" Toen Abjathar de Efod aan David had gebracht, vroeg David aan de Heer: "Moet ik deze roversbende vervolgen? Zal ik ze inhalen?" Daarop kreeg hij het antwoord: "Ja, vervolg ze, ge zult ze zeker inhalen en de gevangenen redden"' (1 Sam. *30:7-8).*

`Alleen hun Staat God toe, aan hem te vragen, die hun volle vertrouwen in hem stellen en op zijn hulp bouwen. Wie zich echter met de boze afgeeft en ook van de verbinding met de lage geesten hulp verwacht, die wijst God terug. "Deze mannen dragen hun afgoden in hun hart en hebben de aanstoot tot hun zonden voor hun aangezichten gesteld: "Zou ik mij dan door hen Taten raadplegen?" (Ezechiäl 14:1-3).'

`Niet de mensen met een verdeeld hart, die zich heden tot God en morgen tot Baäl wenden, die heden naar de kerk gaan en daarna het werk van de boze doen, krijgen antwoord van God, vroeger niet en ook nu niet. God heeft deze mensen naar hun ware wezen door de profeet Jesaja beschreven : "Weliswaar raadplegen zij mij dag aan dag en haken ernaar, mijn wegen te leren kennen; als ware het een volk, dat gerechtigheid betracht en het recht van zijn God niet heeft losgelaten, verlangen zij van mij rechtvaardige oordelen en verwachten zij met ongeduld een kennisgeving van God. Waarom vasten wij, zeggen ze, en gij ziet het niet?... Maar zö is integendeel het ware vasten, dat ik verkies: dat men verkeerde boeien losmaakt dat men het juk der onderdrukking verbreekt, onderdrukten in vrijheid stelt en elk juk vernietigt. Is het niet zo, wanneer je aan de hongerige je brood geeft en ongelukkige daklozen in je huis opneemt, als je een naakte ziet, hem kleedt en je niet onttrekt aan je volksgenoten : Dan zal je licht doorbreken als het morgenrood en je genezing snelle vorderingen maken ... wanneer je dän vraagt, zal de heer je antwoorden"' (Jesaja *58:1-9).*

'Op verschillende wijzen openbaarde God zich aan de gelovige mensen, die zich met hun verzoeken tot hem wendden. In de geschiedenis van Saul wordt verhaald, hoe deze Berste koning van het Israelitische volk de antwoorden van God ontving, zolang hij God trouw bleef. De dag v66r de slag bij Gilboa vroeg Saul, van wie de geest van God wegens zijn ongehoorzaamheid was geweken, aan God om raad, maar de Heer gaf hem geen antwoord, noch door "dromen", noch door het "orakel-

Schild" noch door de "profeten" (i Sam. 28:6). Dus Saul had tot dusverre God's antwoorden ontvangen öf door "dromen", öf door het "orakelschild", öf door de "profeten". Wat uw bijbelvertalers met het woord "dromen" aanduiden, is een geestelijk aanschouwen, een visioen, een helderzien of helderhoren, waardoor aan de betrokkene een waarheid wordt medegedeeld.'

'Zo'n geestelijk zien kan alleen hem deelachtig worden, die de mediamieke aanleg daartoe heeft. De geestenwereld moet zich daarom bij het kiezen van de middelen voor haar openbaringen ook richten naar de ontvankelijkheid van hem, voor wie ze besternd zijn.'

`Met het "orakelschild" kwamen God's antwoorden door medewerking van een medium, zoals ik je alzo vaak heb uitgelegd.'

'Bij de "profeten", die in de bijbel zo vaak als de overbrengers van de openbaringen van God optreden, gaat het om "sprekende media", die echter vaak ook door helderziendheid en door helderhorendheid de antwoorden van God ontvingen en ze dan verder doorgaven.'

'Waar u dan ook in de heilige geschriften het "vragen aan God" tegenkomt, vindt u de waarheid bevestigd, dat God de mensen, die zich vol vertrouwen tot hem wenden en aan hem vragen, zijn antwoord op de een of andere menselijk waarneembare wijze doet toekomen.'

HET VRAGEN AAN DE `DODEN' IN BIJBELSE BETEKENIS

Moet een volk niet aan z~n God vragen?
Moet het in plaats van aan de levenden aan de `doden'
vragen ? Jesaja 8: 1g.

'Wanneer u tegenwoordig in woord of geschrift over "doden" spreekt, bedoelt u daarmee de aardse gestorvenen, waarvan de lichamen op de kerkhoven rusten. Een andere betekenis voor de benaming "doden" hebt u niet. U verstaat onder "dood" dus alleen de scheiding van de geest van het aardse lichaam'

`In de Heilige Schrift wordt zeer vaak over de "dood" en de "doden" gesproken. Maar slechts op weinig plaatsen wordt onder "dood" het aardse sterven bedoeld. De "doden" in de bijbel zijn niet zij, die uit het aardse leven zijn heengegaan. Wanneer de bijbel van "dood" spreekt bedoelt zij niet de scheiding van de geest en het lichaam, maar wel de afscheiding van de geest van God. Met God verenigd zijn en hem toebehoren is "leven"; van God gescheiden zijn is de "dood".'

'Van deze leer zijn alle geschriften van het Oude en Nieuwe Testament doordrongen.'

`De "doden" zijn dus zij, die niet in God geloven, de "geestelijk doden", of ze nu als geesten aan gene zijde vertoeven, of als van God afgevallen mensen door dit aardse leven gaan.'

`Reeds de eerste keer, dat het woord "dood" in de bijbel voorkomt, betekent het de scheiding van God. Toen God namelijk de eerste mensen in het paradijs het nuttigen van een bepaalde vrucht verbood, voegde Hij er de bedreiging bij : "Op de dag, dat gij daarvan eet, zult gij "doodgaan" " (Genesis 2: 17). Daarmee was niet de aardse dood bedoeld, maar de scheiding van God. De eerste mensen stierven dan ook niet lichamelijk, toen zij het verbod hadden overtreden, maar ondergingen de geestelijke dood. Door hun ongehoorzaamheid kozen zij de kant van de boze en scheidden zich daardoor af van God.'

'Toen Mozes vöör zijn aardse dood afscheid van zijn volk nam, gaf hij het deze waarschuwing: "Het "leven" en de "dood", de zegen en de vervloeking heb ik u voorgehouden. Kiest dan het "leven" wanneer gij de Heer uw God, liefhebt, Zijn voorschriften volgt en aan Hem vast houdt"' (Deut. 30: i9-2o).

`Niet het lichamelijke leven en de lichamelijke dood heeft Hij hen voor-

gehouden, maar het geestelijke leven, dat zo lang duurt als zij God trouw blijven, en de geestelijke dood, die onmiddellijk intreedt, zodra zij van God afvallen en zich van hem afkeren. "Wie het gebod Gods bewaart, bewaart zijn leven; wie daarentegen het woord Gods veracht, zal sterven" (Spreuken 19: *16).* "Wie mijn woord navolgt, zal de dood in der eeuwigheid niet zien"' (Joh. 8:51).

`De zonde van de afval van God voert dus tot de geestelijke dood. "Weet gij niet, dat gij öf slaven der zonde zijt, wat ten dode voert, öf knechten der gehoorzaamheid, waardoor gij tot gerechtigheid komt?" (Rom. *6: 16).* "*Op* welke vrucht hebt gij destijds, toen gij de zonde diende, kunnen bogen? Slechts zulke dingen, waarvoor gij zich thans schaamt; want het einde ervan is de dood. Maar thans, nu gij vrij van de zonde en dienaren Gods zijt geworden, bezit gij als uw vrucht de heiliging en als eindresultaat eeuwig leven. Want de tol, door de zonde betaald, is de dood; de genadegave van God is eeuwig leven"' (Rom. *6:21-23).*

`Niet iedere zonde voert tot de afscheiding van God, maar alleen "de zonde, die tot volle ontwikkeling is gekomen, baart de dood" (Jacobus 1:15). Niet het struikelen en vallen van de godgelovigen en godzoekers voert tot de geestelijke dood, want dit is een struikelen uit mestelijke zwakheid, een vallen op de weg tot God. Maar zich afwenden van God, Hem de rug toekeren en leven, alsof er geen God bestaat - dat is de zonde, die de geestelijke dood baart.'

`De "doden" zijn de vijanden van God. Zij hebben zich onder de heerschappij van de boze geestenwereld gesteld. "Zij hebben evenals Adam het verbond verbroken en zijn trouweloos van Mij afgevallen." (Hosea 6:7). *Zij* zijn gedeserteerd en dienen de vorst van de duisternis. Hem hebben zij tot hun God verkozen. Dit is de betekenis van het woord "afgoderij", dat zo vaak in de heilige geschriften voorkomt. "Al hun daden maken het hun onmogelijk, tot hun God terug te keren, want de geest der afgoderij woont in hun binnenste" (Hosea 5:4). Door deze afvallige gezindheid zijn zij niet rijp voor de terugkeer. "Zou ik hen uit de macht van het dodenrijk moeten bevrijden, hen verlossen van de dood? Neen - veeleer, waar zijn, o dood, je besmettelijke ziekten? Waar is je pest, o hel?" (Hosea *13:* 14). Pesten epidemieen zijn de straffen, die God door de boze geestenmachten de afvalligen laat opleggen. Zij moeten eerst gedwee worden gemaakt door leed en ellende; zij moeten rampzalig worden, evenals de verloren zoon, totdat het heimwee naar het vaderhuis, naar God, hen vastgrijpt en tot terugkeer drijft.'

'Het is natuurlijk, dat God, die alleen het geestelijke leven wil, de verbinding met de "doden" als zijn vijanden zo streng verbiedt. Bij de "doden" kan men niets goeds leren, noch de waarheid, noch de deugd.'

'Ontzettend waren de gevolgen van het verkeer van de oude volkeren

met de boze, van God afgevallen geesten door het lagere spiritisme, dat in de bijbel steeds als "afgoderij" wordt bestempeld. De "doden" hebben door hun menselijke media het misleide volk tot alle denkbare gruweldaden aangezet. Het at niet alleen het offervlees, dat aan de demonen was gewijd, en getuigde daardoor van zijn gemeenschap met hen, maar het offe'rde ook zijn zonen en dochters aan de boze geesten en bedreef tijdens de offermaaltijden de schandelijkste ontucht. Het boze dreef de mensen tot al deze dingen aan, nadat zij zich eenmaal ermede in verbinding hadden gesteld. "Dan gaven zij zich over aan Baäl-Peor en aten het offervlees der "doden" (Psalm 1o6:28). "Ja, offerden hun zonen en dochters aan de boze geesten"' (Psalm io6:37).

`In het boek der wijsheid wordt de invloed van de afgodendienst met de volgende woorden beschreven : 'Terwijl zij nü eens kinderoffers brengen of verborgen geheime erediensten houden, dan weer dolle drinkgelagen volgens eigenaardige gebruiken op touw zetten, houden zij noch de levenswandel, noch de huwelijken rein; neen, de een brengt de ander om door sluipmoord of doet hem smart aan door overspel. Bij allen zonder onderscheid heersen bloedvergieten en moord, diefstal en bedrog, verleiding en ontrouw, oproer en meineed, verontrusting van de goeden en ondankbaarheid, bevlekking van de zielen en onnatuurlijk geslachtsverkeer, verstoring van de huwelijken, overspel en ontucht. Want de verering van de "dode afgoden" is het begin, de oorzaak en de afloop van alle kwaad. "Want öf razen zij in hun welluststemming, öf voorspellen leugens"' (Wijsheid 14:23-28).

`Als u dit leest, denkt u wellicht, dat die mensen niet goed bij hun hoofd waren; 'maar zij waren even normaal als u. Maar zo groot is de macht van de boze en zo handig is hij in het misleiden, van andere wezens, dat zij die eenmaal aan hen ten prooi zijn gevallen, hem niet gemakkelijk meer kunnen ontkomen. Het sterkste wapen van de machten van de duisternis is de vermenging van waarheid en leugen.'

'Zij brachten mensen, die zich door het "vragen aan de doden" met hen in verbinding stelden, tot de overtuiging, dat in de dieren, in de zon, maan en sterren machtige geesten belichaamd waren, die een grote macht over de mensen hadden en hun geluk en ongeluk konden brengen. Men moest hen daarom vereren tot het verkrijgen van aards welzijn en om ongeluk te voorkomen. Verder kon men zich met hen in verbinding stellen door offers en in het bijzonder door het offeren van kinderen.'

'Dat in ieder stoffelijk wezen geesten belichaamd zijn, is volkomen juist; ook, dat men door offers met de geesten in verbinding kan treden. Maar dat die geestenwereld machtige geesten van het goede zouden zijn, die hun vereerders geluk brachten, was de noodlottige leugen. Hadden de boze geesten echter eenmaal hun aanhangers tot die overtuiging ge-

bracht, dan was het nog slechts een kleine stap om tot de mensenoffers te komen. Aan de ouders van de kinderen, die geofferd moesten worden, werd beloofd, dat de geest van hun kind na zijn dood als machtige, gelukaanbrengende geest steeds om hen heen zou zijn; maar dat zowel zijzelf als ook hun kind ontzettend zouden moeten lijden, als zij de afgoden het offer zouden weigeren. Op die wijze gaven zij dan in hun waanzin toe.'

`U behoeft zich daarover niet te verwonderen. Want bij de afgodendienst en de daarvoor belegde bijeenkomsten verkondigden de boze geesten door hun trance-media deze leer en maakten ze geloofwaardig door verbazingwekkende dingen, die zich daarbij voordeden. Niet zelden begonnen de afgodsbeelden zelf te spreken. Het waren de "directe stemmen", die de lage geestenwereld met behulp van het od van de gebrachte offers en van de aanwezige media tot stand brachten.'

'God liet dat toe, omdat Hij ook aan de bozen binnen de hun gestelde grenzen volle vrijheid toestaat.'

`De zucht naar aards geluk en welstand was toen, evenals nu, de oorzaak van de afval van God. Alleen kende men toen de voorwaarden voor het verkeer met de geestenwereld, en tegenwoordig zijn deze in vergetelheid geraakt. Daardoor toonde in die tijd de afval zich niet alleen in de innerlijke afkeer van God, maar ook in de opzettelijk veroorzaakte, met menselijke zintuigen waarneembare verbinding met de lage geestenwereld in de spiritistische afgodendienst. Het raadplegen van de "doden" was een dagelijkse behoefte van de aards gezinden, zoals het raadplegen van God tot de vaste godsdienstoefening van de godgelovigen behoorde.'

'Wat de "doden" door middel van hun media zeiden was vleiend voor de menselijke hartstochten. Het waren alleen aangename dingen, welke zij van hen te horen kregen. Van de goede media als werktuigen van God wilden zij niets weten. Wat deze hun in opdracht van God mede te delen hadden, was hun te bitter. Het is een weerspannig volk, bedorven kinderen, die aan de opdrachten van God niet willen gehoorzamen; die tot de zieners zeggen: Gij zult niet zien! - en tot de profeten van God "Gij zult ons niet de waarheid voorspellen! Verkondig ons aangename dingen! Voorspel ons illusies! Wijk af van de juiste weg, verlaat het rechte pad! Laat ons met rust met de Heilige Israels!" (Jesaja 30:9-11). Alleen aangename dingen wilden zij horen, in het bijzonder voor hun materiele vooruitgang. Ook wilden zij met zeer bepaalde geesten in verbinding komen, zoals Saul bij de dodenbezweerster in Endor het verschijnen van Samuel's geest wenste. Goede geesten laten zich niet oproepen terwille van de grillen en de sensatie van mensen. Zij komen uit eigen beweging met God's toestemming of ook in bepaalde gevallen volgens een nadrukkelijke opdracht van God. Zij komen echter alleen bij

God zoekende mensen om hen de weg naar God te wijzen. Wie van de goede geesten zich openbaart, bepalen de mensen niet, maar dat is de zaak van de goede geestenwereld zelf. Ook van de lage geestenwereld komen beslist niet altijd zij, die de mensen graag zouden willen hebben, want ook zij moeten toestemming hebben voor hun openbaring. Zeker zullen de lage geesten steeds beweren, dat zij het zijn, die men wilde hebben, ook als zij het niet zijn. Want het zijn leugengeesten, die er zich op toeleggen, hun aanhangers slechts dät te zeggen, wat hun bevalt en wat zij wensen.'

'Daarom is het ook een grote dwaasheid, als mensen met elkaar afspreken, dat hij, die het eerst sterft, de overlevende zal mededelen, of er een gene zijde bestaat. Wie zulk een afspraak maakt, en zijn geloof aan een voortbestaan van de vervulling daarvan afhankelijk stelt, zal zo'n bewijs nooit ontvangen. Want zulke afspraken bewijzen, dat deze mensen geen godsgeloof bezitten, en wie in ongeloof sterft vindt aan gene zijde een zodanig lot, dat hij niet in de gelegenheid is, een mededeling aan de overlevende te doen. De geesten uit de diepste sferen weten niets meer, ook niet van zo'n afspraak. En als zij het wisten, dan konden zij zich toch niet van de plaats verwijderen, waaraan zij door hun schuld zijn gebonden. Wie echter in God gelooft, zal gedurende zijn aardse leven, zonder zulke overeenkomsten en zonder bewuste inspanning met de geesten van zijn geliefde, eveneens gelovige overledenen in verbinding kunnen treden. Ook hier geldt het woord van Christus. "Zoek eerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid, en al het andere zal u toegeworpen worden."

Maar het zoeken naar het koninkrijk Gods ontbrak bij hen, die zich met de lage geestenwereld afgaven. Blijkens hun hele gezindheid waren zij geen godzoekers maar uitsluitend bedacht op hun aardse welvaart. Daarom wezen zij ook de verbinding met de goede geestenwereld af, want de antwoorden, die zij van de goede geesten ontvingen, waren voor de oren van de mensen die hun hartstochten botvierden, altijd hard en bitter. Zij voelden de uitspraken van God als een drukkende last. Zij gingen zo ver, dat zij de in opdracht van God gegeven vermaningen, waarschuwingen en dreigementen van de profeten met de godslasterende uitdrukking van "last des Heren" aanduidden. Wat is de last des Heren? - zo luidde de gebruikelijke vraag, zo vaak men wilde weten, wat God had Taten verkondigen. Daarom liet God hun zeggen: "Wanneer dan dit volk of een profeet of een Priester u zou vragen : "Wat is de last des Heren?" - zo zult gij tot hen zeggen : "Gij zijt zelf de last des Heren, en ik wil u afwerpen. De profeet echter, of de Priester, of wie uit het volk nog spreekt van "de last des Heren", zulk een mens zal ik het Taten boeten benevens zijn geslacht. Veeleer zult gij tot elkander en onder el-

kander zeggen: "Wat heeft de Heer geantwoord?" of: "Wat heeft de Heer verkondigd?" Maar de uitdrukking "last des Heren" zult gij niet meer gebruiken, anders zal een ieder zijn eigen woord tot last worden; want gij zoudt de woorden van de levende God, de heer der heirscharen, van onze God hebben verdraaid' (Jeremia *23:33-37).*

`Wie dus tot het volk van God wilde behoren, mocht zich niet met de van God afgevallen geestenwereld in verbinding stellen. Hij mocht niet "aan de doden vragen". Dat was hoogverraad tegenover God en verloochening van de waarheid, want bij de doden was de waarheid niet te vinden. "De doden weten niets. Wat zij zeggen is leugen en bedrog en erop berekend om de Godgetrouwen in de afgrond te trekken."'

'Daarom richtte God de vermaning tot zijn volk: "Over de komende dingen vraagt Mij, mijn kinderen! Laat het werk Mijner handen u zijn aanbevolen" (Jesaja *45:11).* "lk ben de Heer, uw God, die u leert te doen, wat u tot heil is, die u leidt op de weg, die gij moet gaan" (Jesaja *48:17).* "En als iemand tot u zegt: vraagt de waarzeggers en duivelskunstenaars, die daar fluisteren en mompelen ! - zo antwoordt : "Moet niet een volk aan zijn God vragen? Moet het inplaats van aan de levenden aan de doden vragen?" (Jesaja *8: 19).* "Zowat? Op de wijze uwer vaderen wilt ook gij zich verontreinigen en met hun monsters hoererij begaan? Ja, met het offeren uwer gaven, doordat gij uw kinderen als offers verbrandt, verontreinigt gij u aan al uw afgoden tot op deze dag; en dan zou ik Mij door u laten raadplegen, o Israel? Zo waar als ik leef, ik wil Mij door u niet laten raadplegen!"' (Ezechiel *20:30* en *31).*

`De Israelieten hadden het vragen aan de geestelijk "doden" in Egypte bedreven en waren daar grotendeels tot afgodendienst vervallen. Daarom behoorde God's verbod om aan de doden te vragen, tot de eerste bevelen, die God aan de Israelieten na hun uittocht uit Egypte gaf: "Gij zult niet aan waarzeggerij of tovenarij doen !" (Leviticus *19:26).* "Gij zult u niet wenden tot de dodenbezweerders en tot de waarzeggers; zoekt ze niet op, opdat gij niet door hen wordt verontreinigd. Ik ben de Heer, uw God" (Leviticus *19:31).* "Wanneer iemand zich tot de dodenbezweerders en waarzeggers wendt, om met hen afgodendienst te onderhouden, zo zal Ik Mijn aangezicht tegen zulk een mens keren en hem uit het midden van Mijn volk uitroeien" (Leviticus *20:6).* "Als een man of een vrouw een geest der dodenbezwering, of een waarzeggersgeest in zieh heeft, moeten zij zonder enige twijfel met de dood worden gestraft; men moet hen stenigen. Bloedschuld drukt zwaar op hen" (Leviticus *20:27).* Uit deze aanhalingen blijkt, dat de dodenbezweerders mannelijke of vrouwelijke "media" waren, door wie boze geesten spraken. Deze media waren voor hun verbinding met de boze zelf verantwoordelijk. Zij hadden het boze kunnen afwijzen, als zij zich vol geloof tot God hadden gewend

en met de goede geestenwereld in verbinding waren getreden. Hun straf was dus welverdiend. - Anderen traden door "helderziendheid" met de boze geestenwereld in verbinding.'

'Wanneer hier van "bloedschuld" sprake is, dan moet hier niet het natuurlijke bloedvergieten of het lichamelijke doden worden bedoeld. Onder "bloedschuld" verstaat de bijbel het "geestelijk doden", de afwending van de geest van God. De dodenbezweerders laadden daardoor een bloedschuld op zich, omdat zij de mensen, die tot hen kwamen met de boze geesten in verbinding brachten, hen daardoor van God scheidden en zo aan de geestelijke dood overleverden.'

`De verontreiniging, die zij zich op de hals halen, die met de dodenbezweerders verkeer onderhouden, is niet van lichamelijke aard. Het is veeleer het siechte od, dat zij bij de dodenbezweerders in zich opnemen en dat hun eigen od verontreinigt en tot een verzameiplaats van boze geesten maakt.'

`Een geval van dodenbezwering is in de bijbel uitvoerig beschreven. Het is in menig opzicht zeer leerzaam. Het is het vragen aan de dodenbezweerster in Endor door koning Saul.'

`Samuel was gestorven. Saul had echter alle dodenbezweerders het land uitgedreven. Nu vielen de Filistijnen met een grote legermacht zijn land binnen. Toen Saul de legerplaats van de Filistijnen zag werd hij beangst en schrok hij, innerlijk bevend. Hij vroeg daarom aan de Heer; maar de Heer antwoordde hem niet, noch door helderziendheid, noch door het orakelschild, noch door de goede media, want door zijn ongehoorzaamheid had Saul zich van God afgescheiden. God's geesten waren van hem geweken en een boze geest had bezit van hem genomen. Toen gaf Saul zijn knechten bevel, een vrouw op te zoeken, die zich met dodenbezwering bezig hield. Hij wilde naar haar toe gaan en haar raadplegen. Daar de goede geestenwereld hem geen mededeling verstrekte, wilde hij het met de boze proberen. Zijn knechten berichtten hem, dat er in Endor een vrouw woonde, die doden kon bezweren. Saul vermomde zich en begaf zich naar haar op weg. 's Nachts kwam hij bij de vrouw aan en hij zei tot haar : "Zeg mij toch waar door dodenbezwering en laat hem uit de onderwereld aan mij verschijnen die ik u zal noemen." De waarzegster weigerde, omdat zij vreesde, daardoor aangebracht en gedood te worden. Maar Saul stelde haar gerust. Toen vroeg de vrouw: "Wie zal ik aan u doen verschijnen?" Hij antwoordde: "Laat Samuel aan mij verschijnen." Toen nu de vrouw Samuel zag riep zij met luider stem en sprak tot Saul: "Waarom heb je mij bedrogen? Je bent Saul" De koning antwoordde haar: "Vrees niet, maar wat zie je?" De vrouw antwoordde hem: "Een bovenmenselijk wezen zie ik uit de aarde stijgen." Hij vroeg haar roen: "Hoe ziet het er uit?" Zij antwoord-

de: "Er stijgt een oude man op, die in een mantel is gehuld." Toen bemerkte Saul, dat het Samuel was; hij bong zich met het aangezicht ter aarde en betuigde hem zijn eerbied. Samuel zeide echter tot Saul: "Waarom stoor je mij in mijn rust, door mij te laten oproepen." Saul antwoordde: "lk ben in grote nood, want de Filistijnen zijn een oorlog met mij begonnen; God geeft mij echter geen antwoord meer. Daarom heb ik je laten roepen, om van je te vernemen, wat ik moet doen." Samuel antwoordde: "Waarom vraag je mij dan, daar de Heer je toch heeft verlaten en je vijand is geworden? De Heer heeft alleen zo gedaan, als Hij je door mij heeft laten aankondigen. De Heer heeft het koningschap van je afgenomen en gegeven aan een ander, aan David. Omdat je aan het bevel des Heren niet hebt gehoorzaamd, daarom heeft de Heer je nu in deze toestand laten komen. En de Heer zal ook de Israelieten, tegelijk met je zelf in de macht der Filistijnen laten vallen. Morgen zul je samen met je zonen, bij mij zijn"' (i Samuel *28:3-19).*

'Veel in dit verhaal vereist een toelichting, daar het voor u moeilijk te begrijpen is.'

`Valt het je niet op, dat Saul bij het zien van het leger van de Filistijnen innerlijk beefde? Dat was anders zijn gewoonte niet. Hij was een dapper man, die ontelbare gevechten had meegemaakt en de dood onverschrokken in de ogen keek. Vanwaar dan dit plotselinge beven? Hier heb je nu een van die merkwaardige feiten, die u vaak in het leven vöör u ziet. Het is het "voorgevoel van de dood", zoals u het noemt. De woorden "voorgevoel van de dood" zijn niet juist gekozen; het moet zijn : "zekerheid van de dood". Bij de eerste aanblik van het leger der Filistijnen zei iets binnenin hem, dat zijn stervensuur had geslagen. Dit is immers voor iedereen door zijn lot vastgesteld. Maar wat is dat voor een innerlijke stem, die het voor Saul tot een zekerheid maakte, dat hij in het komende gevecht zou sterven? Wat was het, dat zo velen van uw soldaten in de oorlog als een innerlijke stem opriep: "Bij de volgende aanval zul je gedood worden!" Of: "Deze dag zul je niet overleven!" Of: "Het is het laatste verlof, dat je hebt. Je zult niet meer tot de uwen terugkeren!" - Waarom viel het veel soldaten, die toch reeds vaak verlof hadden gehad, juist deze laatste keer zo zwaar, naar het front te gaan, waarvan zij niet meer zouden terugkeren? - Bij Saul, zowel als ook bij alle anderen, die deze innerlijke zekerheid van de naderende dood deelachtig werden, waren het de beschermgeesten, die dit gewichtigste ogenblik van het leven aankondigden. Zij zijn u als leiders en vrienden toegevoegd. Vaak in uw leven heeft hun stem u gewaarschuwd, als er gevaar voor u dreigde. Zij waren uw beschermers. Vaak hebben zij voor een tijdige redding gezorgd. Maar nu de onherroepelijke eindstreep onder het leven wordt gezet, schudden deze geestenvrienden met zo'n kracht aan uw gehele

innerlijk, dat het slaan van het stervensuur u zo schel in de oren klinkt, dat u het wel moet horen. Het wordt u tot een zekerheid. Niet bij iedereen mogen zij dit doen. Bij wie het geschiedt, is het een bijzondere genade van God, opdat zij in de hun nog overblijvende ogenblikken verbinding met God zoeken en zich van zijn hulp verzekeren voor de zware stap naar gene zijde. Ook voor Saul was het de laatste oproep van de geestelijke boden van God, om terug te keren tot Hem, aan wie hij ontrouw was geworden. Maar Saul stelde zich er mee tevreden zich formeel via media tot God te wenden voor het verkrijgen van hulp in wereldlijke zaken, in plaats dat hij zich, wetend dat hij zou sterven, innerlijk tot God wendde en zijn eed van trouw aan Hem met alle oprechtheid vernieuwde. Een innerlijke verbinding met God uit berouw over zijn vroegere gedrag heeft hij niet nagestreefd. Daarom gaf God hem op zijn oppervlakkige vragen geen antwoord. Zo ging hij dan in zijn vrees voor zijn aardse leven naar de waarzegster. Toen Saul zei: "lk ben in grote nood," bedoelde hij daarmee dat de zekerheid van zijn dood hem drukte.'

`Bij deze gelegenheid zou ik je ook nog in het kort op de talrijke andere wijzen van aankondiging van een naderende dood opmerkzaam willen maken. Je weet, dat volgens het volksgeloof het huileri van een hond, het verschijnen van een vogel, het wit worden van planten en vele andere dingen als voorboden van een sterfgeval worden beschouwd. Dat is geen bijgeloof, zoals jullie wetenschappelijk zo verlichte tijd meent. Het is waarheid. En al wordt door deze tekenen dan ook hij niet rechtstreeks aangewezen, die bedoeld is, toch moeten allen het ter harte nemen, die deze tekens kennen, en tot zichzelf inkeren. Het is een oproep van uw geestenvrienden, die u herinnert aan God en aan de rekenschap, die u Hem af moet leggen na de aardse dood. Het is de geestenwereld, die die dieren als werktuigen gebruikt en hen dat laat doen, wat u als voorteken verschijnt. Want ik heb je al vaak gezegd, dat ook dieren als media gebruikt kunnen worden, zowel door de goede als door de boze geestenwereld. Hetzelfde geldt voor de planten en bloemen. Maar de geestenwereld past deze tekenen slechts dan toe als de mensen, die ze zien, ook in staat zijn, de tekenen te begrijpen; want de geesten handelen nooit doelloos. Dit moge over dit onderwerp voldoende zijn.'

'Het komt u misschien vreemd voor dat Samuel bij de dodenbezweerster in Endor tenslotte verscheen. Hij behoorde immers niet tot de Moden", dus ook niet tot hen, die zich van God hadden afgekeerd. Hij was niet een van de geesten van de duisternis, waarmee de vrouw in Endor tot nu toe in verbinding stond. Hij was een goede geest van God. Dat herkende de vrouw ook aan de bovenmenselijke grootte waarin de geest van Samuel verscheen. Door het verschijnen van de geest van Samu-

el werd een Strafgericht Gods aan Saul voltrokken. Saul moest meteen boeten.voor het vergrijp, dat hij zich tot het verkrijgen van inlichtingen tot het boze had gewend. Was in plaats van Samuel een boze geest versehenen, dan zou deze hem niet de ontstellende waarheid over zijn lot hebben verteld, maar hem een aangename misleiding hebben geopenbaard. Daarom moest volgens God's wil de goede geest Samuel vöör de helderziende treden, die tegelijkertijd helderhorend was, om door haar aan Saul mede te delen, wat hem de volgende dag wachtte. Dat hij een dag van tevoren reeds het vreselijke vernam, was het zwaarste, dat hem kon treffen: "Morgen zul je met je zonen en een groot deel van.je leger sterven." Met deze voorspelling begon Saul's doodsangst, die zijn innerlijk tot het uur der vervulling bleef martelen. Daardoor viel hij vol ontzetting languit op de grond bij het aanhoren van deze ontstellende tijding. Wat hij bij de waarzegster had willen horen namelijk hoe hij de overwinning op zijn vijanden had kunnen behalen, dät vernarr hij niet - en het verschrikkelijke, dat hij niet wilde weten, werd hem als straf geopenbaard. Bij hem ging in vervulling, wat God door de profeet Ezechiel liet zeggen : "Wanneer wie dan ook van het huis Israel en van de vreemden, die in Israel wonen, van mij afwijkt, zijn afgoden aanhangt en als aanleiding tot zijn schuld voor ogen houdt, en nochtans naar een profeet gaat, opdat deze Mij voor hem raadplege, dan wil ik, de Heer, hem persoonlijk het antwoord geven. Ik zal mijn oog op die man richten, hem maken tot een waarschuwend voorbeeld en een spreekwoord, en hem uitroeien uit het midden van Mijn volk, zodat gij zult erkennen,
dat Ik de Heer ben"' (Ezechiel $_{14:7}$ en 8).

'Dat de waarzegster bij het verschijnen van Samuel Saul herkende, kwam, doordat zij helderhorend van de geest Samuel de naam van Saul vernam.'

'Toen voorts Samuel in zijn mededeling aan Saul aankondigde, dat hij en zijn zonen morgen bij hem zouden zijn, dan wil dit niet zeggen, dat Saul en zijn zonen aan gene zijde met Samuel hetzelfde lot zouden delen. Samuel wilde daarmee alleen zeggen, dat Saul en zijn zonen de volgende dag zouden sterven en dat Samuel hen bij hun overgang naar gene zijde zou afhalen. Want de geesten van de stervenden worden door hen, die hen in de dood zijn voorgegaan, al aan het sterfbed ontvangen en begroet, als zij hun in het leven na stonden. Van hen ontvangen zij ook onderricht en raadgevingen, voordat zij op de plaats komen, waar zij volgens het hun toegewezen lot behoren te zijn. Dit is in de geestenwereld even vanzelfsprekend, als het voor u is, uw vrienden bij aankomst in de haven van een vreemd land af te halen, als u zelf al vöör die tijd in dat land bent aangekomen, hoezeer de uiteindelijke bestemming van uw vrienden ook van de uwe mag verschillen.'

'Bij de dodenbezweerster in Endor kwam de verbinding met de Moden" tot stand door helderziendheid en helderhorendheid. Zij deelde aan de vrager slechts mede, wat zij zag en hoorde. Andere dodenbezweerders waren werkelijke media en vielen in trance en de vreemde geest sprak zelf door hen.'

'Tenslotte werd gezegd, dat de geest van Samuel "uit de aarde omhoogsteeg", dit leek echter zo. De geest heeft om zich zichtbaar te maken een odwolk nodig. Dit od neemt hij uit de odstraling van de hem omringende mensen. De odwolk vormt zich niet opeens, maar ontwikkelt zich langzamerhand, meestal van onder naar boven groter wordend, zodat het er als een opstijgen naar boven uitziet. Dat Samuäl als een oude man verscheen en in de mantel was gehuld, die hij als mens gewoonlijk droeg, geschiedde, opdat men hem zou kunnen herkennen. De geesten plegen in die odgestalte te verschijnen, die al die kentekenen heeft, waaraan men hen tijdens hun aardse leven kon herkennen. Zoals u uw stoffelijke kledij naar welgevallen kunt kiezen, zo kunnen ook de geesten hun odkleed die vormen geven, die hun het doelmatigst schijnen.'

'Daar de wetten voor de verbinding met de lage geestenwereld dezelfde zijn als die voor het goede geestenverkeer, ziet u dat in de mededelingen van de Heilige Schrift dezelfde middelen worden aangewezen voor het vragen aan de doden, als voor het vragen aan God. In beide gevallen zijn de media de dragers van de benodigde odkracht, het zij als profeten van Baäl, of als profeten van God. In het ene zowel als in het andere geval worden ter versterking van de odkracht dieroffers gebracht en wordt er wierook gebrand. In beide gevallen worden plaatsen gekozen, die vrij van elke storing zijn, en waar de schadelijke werking van licht en warmte op de verdichting van het od zoveel mogelijk is uitgesloten. Daarom wordt in de bijbel de banvloek uitgesproken zowel over de afgodendienst als over de plaatsen waar het verkeer met de boze geesten gehouden werd. "Mijn volk raadpleegt zijn stuk hout en zijn stok moet hem de toekomst voorspellen. Want de geest der afgoderij heeft hen misleid, zodat zij hun God hebben verlaten en afgoderij plegen. Op de bergtoppen offeren zij en op de heuvels laten zij wierook opstijgen onder eiken, populieren en terpentijnbomen, waarvan de schaduw toch zo aangenaam is"' (Hosea 4:12 en 13).

`Uit alles, wat de bijbel je over de "doden" leert, kun je opmaken, dat de "doden" de machten van het boze zijn. Wie zich bij deze machten aansluit, verwijdert zich van God en ondergaat de geestelijke dood. "Groot stond Israel daar; toen het echter door de dienst aan Baäl tot zonden verviel, begon het te sterven"' (Hosea 13: i).

`Nu mag men echter niet denken, dat de Baäldienst slechts daarin bestaat, dat de mens werkelijke afgodsbeelden maakt en zich opzettelijk

met de boze geestenwereld in verbinding stelt, zoals dit in de vroegere tijden geschiedde en tegenwoordig nög bij de afgodendienst van verschillende volkeren gebeurt. Afgodendienst is veelmeer reeds elke gezindheid, die God uit het leven uitsluit en zich geheel richt op het stoffelijke en onder de invloed van het boze het aardse in de plaats van God stelt.'

`De mensheid van onze tijd is niet minder afgodisch dan de volkeren, waarvan de bijbel u vertelt, al worden in de landen van de zogenaamde "beschaving" geen afgodsbeelden van hout of steen opgericht. Maar de afgodsbeelden staan in de harten gegrift. Het zijn het geld, de eer en de aardse welvaart; aan deze afgoden worden tegenwoordig evenveel offers gebracht als duizenden jaren geleden aan de zichtbare afgoden. Aan deze afgoden worden, al is het dan ook op een subtiele wijze, heden nog millioenen mensen en millioenen kinderen geofferd. De boze geestenmachten van het "dodenrijk" voeren ook in deze tegenwoordige tijd de heerschappij over verreweg het grootste deel van de mensheid. En wat de profeet Micha van de toenmalige geslachten zegt, geldt nog in dezelfde mate voor de huidige tijd: "Uitgestorven zijn de vromen in het Land, en eerlijke lieden zijn er niet meer onder de mensen. Allemaal liggen zij op de loer naar misdaden. ledereen maakt met het vangnet jacht op de ander. Naar het slechte grijpen hun handen om het ijverig uit te voeren. De meerdere eist en de rechter wijst recht voor loon. De machtige spreekt uit, wat hij begeert, en dan bekonkelen zij het met elkaar. De beste van hen is als een doornstruik, de meest rechtschapene erger dan een doornheg. Maar. de dag, die je bespieders hebben aangekondigd, komt nabij. Reeds vangt hun ontsteltenis aan. Vertrouwt geen kameraad meer, verlaat u zich niet op de vertrouwde vriend! Pas op je woorden voor de vrouw, die aan je borst ligt! Want de zoon minacht de vader, de dochter staat op tegen haar moeder, de schoondochter tegen de schoonmoeder, 's mensen eigen huisgenoten zijn zijn vijanden. Ik daarentegen wil uitzien naar de heer, wachten op de God, die mij helpt: "Mijn God zal mij verhoren"' (Micha 7:2-8).

'Maar God zal zich ook over de tegenwoordige mensheid erbarmen. Hij zal het zo regelen, dat zij weer met de goede geestenwereld in verbinding komt en daardoor uit de dood opstaat. "Het zal geschieden, dat ik mijn geestenwereld uitstort over alle vlees, zodat uw zonen en uw dochters profeteren; uw ouden openbaringen in visioenen ontvangen, uw jongelingen gezichten zien; ja, zelfs over de knechten en maagden zal ik in die dagen mijn geestenwereld uitstorten"' (Joel. 3:1-2).

Derde Deel

Het geestenverkeer in het na-apostolische t~dperk
en in de tegenwoordige tijd

INLEIDENDE OPMERKINGEN

Nadat mij de in het tweede deel van dit boek vermelde lessen over de wetten van het geestenverkeer en over de mededelingen van de geesten in de bijbel waren gegeven, werd het aan mij overgelaten het overige geestenverkeer in de geschiedenis van de mensheid te bestuderen en te vergelijken met wat ik door de geestenwereld had vernomen.

Er werd mij duidelijk te verstaan gegeven, vooral te onderzoeken wat er in de tegenwoordige spiritistische bijeenkomsten voorvalt en wat de hedendaagse wetenschap over 'media' en hun mededelingen te zeggen heeft.

Graag had ik ook de verhalen uit het verleden van de oude schrijvers, zowel de heidense als de christelijke, aan een onderzoek onderworpen, voorzover deze iets over het verkeer met de geestenwereld bevatten. Daartoe had ik de werken van de oude griekse en romeinse filosofen, dichters en geschiedschrijvers moeten bestuderen. Ik had alle werken van de kerkvaders en kerkelijke schrijvers van de na-apostolische tijd tot diep in de middeleeuwen en de werken van de mystici moeten doorwerken. Ook de talloze verhalen over leven en werken van de katholieke heiligen kon ik daarbij niet buiten beschouwing laten, als mijn arbeid aanspraak zou willen maken op volledigheid. Verder had ik dan het onoverzienbare materiaal, dat het hedendaagse 'occultisme' in boeken en tijdschriften heeft gepubliceerd, moeten ziften.

Ik moest wel direkt inzien, dat zo'n arbeid een geheel mensenleven zou vergen.

Zo besloot ik dan, nog slechts drie hoofdstukken aan dit boek toe te voegen. Hierin wilde ik zelf in een korte samenvatting aantonen, dat het geestenverkeer in de na-apostolische tijd een algemeen bekend en erkend feit was, en dat het ook in de tegenwoordige tijd plaats heeft, al wordt het door de hedendaagse mensheid nog niet erkend, - dat het zich volgens dezelfde wetten voltrekt, die in dit boek zijn beschreven en die in alle tijden dezelfde waren en voor de gehele toekomst dezelfde zullen blijven.

Zo ontstonden de volgende hoofdstukken : 'Het geestenverkeer in het na-apostolische tijdperk' - `De uitwerkingen van de geesten op het leven van een protestant en een katholiek geestelijke in de i9de eeuw' - 'Het spiritisme in het licht van de hedendaagse wetenschap'.

HET GEESTENVERKEER IN DE NA-APOSTOLISCHE TIJD `

Is er eenmaal iets, waarvan men zou kunnen zeggen:
Zie, dat is iets nieuws!' - dan is het er toch
reeds lang geweest in de achter ons liggende tüdvakken
(Prediker 1: so).

Bij het intreden van het Christendom in de wereld van het heidendom ontspon zich een hevige strijd. Bij deze strijd op leven en dood was het de algemene overtuiging van de christenen van de na-apostolische tijd, dat de machten van de boze geesten de werkelijke heersers van het gehele heidendom waren en dat de weredlijke machthebbers en hun onderdanen slechts de menselijke werktuigen vormden van die boze machten. De hei zag haar vroegere heerschappij over de mensheid door de goede geestenwereld, die zich in het christendom openbaarde, bedreigd. 'Het betrof hier een strijd met een hogere Heer dan de keizer in Rome, met sterkere machten dan zijn stadhouders en beambten. De kracht van deze machten was er reeds, toen er nog geen romeins rijk bestond. Zij strekte zich ook uit tot in de donkere gebieden van het rijk, waar romeins bestuur slechts in naam bestond. Zij rijkte tot in de mensenharten en hun gedachten, die aan geen bestuur onderworpen zijn.'

'Het leven van de staat, alsook van de enkelingen, was onverbrekelijk verbonden met deze geestenwereld van gene zijde, die de heidenen goden,

- eroen of demonen noemden. Het speelde zich af onder hun bescherming.

Een groot deel van het openbare leven van offers en feesten was als eerbetoon aan hen gewijd' (Weinei : blz. 2 en 3).

Ofschoon de afgodsbeelden uiterlijk dood waren, was men ervan overtuigd, dat achter die beelden van steen en hout werkelijke geesten leefden, die zich openbaarden. Van hen zegt de christen en martelaar Justinus `Die beelden hebben de gedaante en dragen de namen van de siechte demonen, die er vroeger waren.' Het waren deze demonen, die door de heidenen werden vereerd. `In vroegere tijden verschenen de demonen (in menselijke media), pleegden overspel met vrouwen en schanddaden met knapen, en toonden de mensen schrikbeelden, zodat zij, die dit niet begrepen, zeer angstig werden; zij noemden hen goden en gaven hun

i De citaten in dit hoofdstuk zijn ontleend aan het boek van Weinei: Die Wirkungen des Geistes und der Geisten im nachapostolischen Zeitalter bis auf Irenaens. Verlag von J. C. B. Mohr, Freiburg im Breisgau. - Waar ik dus in het vervolg Weinel aanhaal, is dit boek bedoeld.

de naam, die iedere demon zichzelf gaf. Zij deden dit door angst gedreven, omdat zij niet wisten, dat het boze demonen waren' (Justinus 1: *5,* 2).

Maar niet alleen in het verre verleden waren de boze geesten werkzaam, want de christenen van de eerste eeuwen waren dagelijks getuige van de openbaringen van deze geesten.

Er waren in de eerste plaats velerlei ziekten, waarbij een andere geest dan die van de zieke door de lijders sprak en handelde. De waanzinnige had een demon in zich. De hysterici en epileptici waren bezeten. Dat was het algemene volksgeloof bij joden, heidenen en christenen.

Deze onzichtbare geesten spraken ook door menselijke media. De christelijke schrijver Tatianus beschrijft een vrouwelijk medium van Apollo met de volgende woorden : 'Nadat zij water heeft gedronken, geraakt zij in razernij en door wierook komt zij buiten zichzelf, en je meent dat zij waarzegt' (Tatian. 19 blz. 86). Razen is steeds een teken, dat een lage geest bezit heeft genomen van een medium. De hoge geesten openbaren zich rustig en in vrede.

Het razen van de Baäl-priesters volgens de bijbel, de razende bewegingen van de bacchanten bij de afgoden-feesten van de romeinen en grieken, de dansende derwisjen van onze tijd, evenals het grote aantal dergelijke verschijnselen bij de hedendaagse media zijn door de inwerking van boze geesten te verklaren.

Die geesten konden ook door de helderzienden uit die tijden worden gezien. Mensen, die de gave van helderziendheid of andere mediamieke eigenschappen hadden, waardoor zij met de geestenwereld in verbinding konden treden, noemde men in die dagen 'pneumatici'. Dit woord is afgeleid van het griekse woord 'pneuma', dat 'geest' betekent. In onze tijd, waarin men niets meer van de wetten betreffende het geestenverkeer weet, geeft men aan het woord 'pneumaticus' de betekenis van 'geestelijk begaafde' en wekt daardoor de indruk, alsof de eigen geest van •zulke mensen de oorzaak van wonderbaarlijke bekwaamheden is. In werkelijkheid waren echter de 'pneumatici' öf volslagen 'medium' öf mensen met een mediamieke aanleg, 6f zij die de gave van de helderziendheid of helderhorendheid bezaten. Dus niet alleen zij waren 'pneumatici', die met de goede geestenwereld in aanraking kwamen, maar ook zij, die met de boze geestenwereld in verbinding stonden. De wetten volgens welke deze verbinding tot stand kwam, waren immers in beide gevallen dezelfde.

. De demonen zijn ook zichtbaar voor de mensen, aan wie zij zich vertonen, opdat men zal geloven, dat ze een grote macht vertegenwoordigen. 'Hun etherische en vuurachtige lichamen worden gemakkelijk en vaak gezien, hoewel stellig alleen door de `pneumatici' ; maar het feit, dat men ze ziet en zelfs vaak ziet, staat vast.' - zegt Tatianus (Or. *15* blz. *70).*

De hier vermelde etherische- en vuurachtige lichamen van de demonen, zijn de odlichamen. Alle geesten bezitten die. Alleen is hun uiterlijk bij de afzonderlijke geesten verschillend, afhankelijk van de sfeer, waarin de geest zich bevindt.

Ook spraken de afgodsbeelden zelf en deden wonderen. Dat konden ook de christenen niet loochenen, omdat dit feit algemeen bekend was. Juist hieruit leidden de heidenen hun overtuiging af, dat de afgoden, die zij vereerden, levende geesten waren, die over een grote kracht beschikten. Zij zeiden : 'Hoe komt het, dat sommige beelden wonderen verrichten, als het geen goden zijn, voor wie wij beeiden oprichten? Het is toch niet waarschijnlijk, dat die levenloze, onbeweeglijke beelden zelf kracht kunnen ontwikkelen, zonder dat iemand ze beweegt? De christen Athenagoras antwoordt hierop: 'Dat in sommige plaatsen, steden en landen in naam van de beelden wonderen geschieden, ontkennen ook wij, christenen niet. Alleen beschouwen wij ze niet als goden' (Athenagoras leg. 23 blz. 116). Van een beeld van een zekere Neryllinus in Troas verhaalt hij : 'Men gelooft, dat zij waarzegt en zieken geneest. De inwoners van Troas brengen haar daarom offers en versieren haar met goud en kransen. Eveneens zou in Parion een van de beelden van Alexander en Proteus, waarzeggen ; aan het andere echter, dat van Alexander, brengt men op staatskosten offers en feesten als aan een god, die tot hem gerichte gebeden kan koren. Athenagoras loochent deze handelingen niet. Alleen zegt hij, dat degenen, die ze tot stand brengen, boze geesten zijn.'

'Zo beleefde en ondervond men de verschijnselen, en daardoor ook het bewijs van het bestaan van een geheimzinnige wereld van geestelijke wezens achter de dingen van deze wereld. Deze geestelijke wezens waren machtiger, wijzer, maar ook onbarmhartiger dan de mensen. Achter en boven het romeinse rijk verhief zich het rijk van hem die de ware heerser der wereld was, - Zeus, of de duivel. En juist in dit romeinse rijk, waarvan de leidende kringen zo'n heftige tegenstand boden aan het Christendom, scheen dat geestenrijk zich zijn machtigste bolwerk te hebben geschapen' (Weinel: blz. 12).

Met ontzetting ondervonden de christenen aan den lijve de daden van de onzichtbare machthebber van de wereld en van zijn werktuigen.

En wat was het doel van de duivel en zijn demonen van al die aanvallen tegen de christenen? Hij wilde ze weglokken van God naar de dwaling van de veelgoderij. Hij wilde ze wegrukken uit hun geestelijke leven en in de geestelijke dood storten. 'Want niets anders streven de zogenaamde demonen na, dan de mensen weg te voeren van hun God en Schepper en Zijn eerstgeborene, Christus. En zij, die zich niet boven het aardse konden verheffen, werden door hen aan aardse, door mensen gemaakte dingen gebonden (beelden), en dat gebeurt nog' (Justinus 1, *58).* `De

demonen hebben dit bereikt doordat zij door het uitvinden van mythen en mysterien God's heilsplan voor de mensheid hebben nageaapt. Zij hebben degenen, die naar gemeenschap met God zochten, door hun voortbrengselen een aangenaam maar zielbedervend surrogaat van de ware openbaring verschaft' (Justinus 1, *56).*

De boze geesten, die op de afgodenfeesten door de afgodsbeelden spraken, brachten de voor menselijke oren waarneembare stemmen voort, doordat ze het od, dat tot hun beschikking stond, gebruikten voor het ontstaan van de zogenaamde 'directe stem'. Het was inderdaad een nabootsen van het spreken van God door de odwolk boven de ark des verbonds in de tabernakel. Want die kwam eveneens als 'directe stem', zoals in mijn vroegere betogen uitvoerig is uiteengezet. En zoals bij het spreken door God de benodigde odwolk door het od van het offerbloed en het branden van wierook werd verkregen, was ook het bloed van de heidense afgodenoffers en het daarbij toegepaste wierookbranden de odbron voor de 'directe stemmen' van boze geesten.

Door het grote gevaar, dat de christenen voortdurend door de duivel en zijn leger bedreigde, was er een wijdverspreide angst voor deze duistere machten. Het ging niet om schaduwen of fantasie, zoals de meeste moderne mensen denken, ook niet om het taai vasthouden aan onbewezen leerstelsels, zoals de thans levende christenen in hun godsdiensten die hebben ; maar de kwade geesten waren levende, zich dagelijks openbarende machten, die bij federe stap geheimzinnig, maar krachtig werkend in het leven ingrepen (Weinel : blz. 24).

'Wij moeten ons de gewaarwordingen van een christen indenken als in het huis, waarin hij Teeft, de "laren en penaten" (de beeltenissen van de afgoden) hem van de wanden aanstaren ; hoe op straten en pleinen die beeltenissen hem schijnen te bedreigen; en ons voorstellen hoe hij voorbij de tempels gaat, waar in het donkere verblijf achter de lichtende zuilenrijen de geheimzinnige machten hun werk verrichten, waarbij zij scharen van mensen tot zieh trekken. Veel van deze beelden in hun afschuwelijke gedaanten van wonderlijk groteske combinatie van mensen - en dierenlichamen stootten af, maar vervulden hen die wisten dat erachter een persoonlijke geestenmacht levend en werkzaam was, toch met afschüw. Nog veel gevaarlijker echter waren de demonen, als zij de zacht glanzende marmeren beelden leven inbliezen, als de prachtige lichamen van de Griekse goden en godinnen tot zinnenverlokkende betovering werden, waardoor de duivelen de mensen knechtten. De christen erkende met afgrijzen dat al deze levensvolle schoonheid van God was gestolen, om ze voor zondige doeleinden te gebruiken; dat alle statigheid, die de godengestalten omgaf, een roof van God's heerlijkheid en van Zijn heerschappij over de mensenharten inhield.'

`En als de christen dan bij familiefeesten, bij de feesten van stad en provincie vol afschuw de ontzettende macht van de afvalligheid van God ontwaarde; als hij zag, hoe bij zulke feesten de ergste schanddaden van de demonen en heroen zich op het toneel afspeelden, hoe de hartstochten van de mensen en de goden hebzucht, haat, wraakzucht en zinnelijke liefde en wat daaruit volgt: oorlog, moord en echtbreuk, zich afspeelde voor de ogen van oud en jong, van rijpen en onrijpen, met verleidende tovermacht, dan ging er een rilling van verachting en haat door zijn hart tegen hen, die de zielen van de mensen door hun goochelarijen en schrikbeelden van de ware God en zijn eeuwige goedheid en reinheid hadden weggelokt.'

'Gelukkig de christen, die deze gewaarwordingen alleen maar kende. Maar als de schoonheid van de beelden en van de mensen, de zinnenprikkeling van de schouwspelen hem in het hart sloop, wanneer bij de gevechten van de gladiatoren de in de mensen sluimerende bloeddorstigheid ook in hem ontwaakte, dan hoorde hij met schrik en ontzetting dezelfde duistere machten uit de opwellingen van zijn eigen driftleven tot zich spreken, nu eens met zoet gevlei, dan weer met wild gelok. Het was niet alleen in zijn verbeelding dat hij die stemmen hoorde. Hoe meer hij zichzelf gadesloeg, des te meer verdiepte hij zich in het beleven van deze geestenwereld, en hoe meer hij "pneumaticus" werd, des te duidelijker en vaker hoorde hij deze stemmen, zelfs zag hij de gestalten van de boze geesten in levende lijve en beleefde hij lichamelijk hun pijnigende tegenwoordigheid.'

`En bleef hij zijn God trouw, dan wachtte hem waarschijnlijk het ergste. In die tijd van vervolgingen ontplooiden Satan en zijn geesten hun hoogste macht. Met afschuw en bange ontzetting vernam hij dan door het leed, zijn vrienden aangedaan, "hoe wreed en onbarmhartig deze machtige vijanden waren, of hij ondervond dit aan de folterende pijnigingen die zijn eigen gemartelde lichaam verscheurden"' (Weinel: blz. 24 en 25).

Welke kracht nu stelde de christenen in staat de boze geestenmachten te overwinnen? De christenen zelf antwoorden ons: Het is een heilige geest, een geest van God, die ons die kracht geeft. De geesten van God kwamen op dezelfde wijze tot hen, als tot de eerste christelijke gemeenten. Zo zegt Justinus over de christenen van zijn tijd: 'Zij ontvangen gaven, een ieder naar zijn waardigheid, verlicht door de naam van Christus. Want de ene ontvangt een geest van het inzicht, de andere een raadgevende geest, de derde een geest der kracht, weer een ander een geest voor genezing, nog een ander een geest van vooruitzien, deze een geest voor onderricht, een ander een geest van vroomheid' (Justinus : Dial. 39 blz. 132). Er zijn onder ons vrouwen en mannen, die genadegaven hebben ontvangen van een geest van God' (Justinus: Dial. 88 blz. 318).

In zijn gesprek met de jood Tryphan zegt Justinus: Bij ons zijn tot op heden nog profetische gaven aanwezig, waaruit blijkt, dat wat in uw geslacht in oude tijden aanwezig was, thans tot ons kwam. En zoals er ook valse profeten leefden in die tijden van de heilige profeten, zo zijn er ook thans bij ons valse leraren' (Justinus, Dial. *82* blz. *296).*

Tegen hen, die de openbaringen van God's geesten uit de godsdienst wilden verbannen, treedt Irenaeus op. Hij brengt het standpunt onder woorden van de gehele christelijke kerk uit die tijd als hij tegen de godsdienstgemeenschap van de Alogians zegt: 'Zij vernietigen de gave van de geest, welke in de eindtijd volgens de wil van de Vader over het gehele mensengeslacht is uitgestort. Zij willen die vorm van het evangelie niet aanvaarden, die in het Johannes-evangelie is beschreven, waarin de Heer heeft beloofd, de geestenwereld te zenden. En zij verwerpen zowel het evangelie als de profetische geest.

Als Irenaeus de uitdrukking 'eindtijd' gebruikt, dan bedoelden de christenen daarmee de tijd vanaf het verschijnen van Christus tot aan het einde van de wereld. Onder 'profetische geest' verstonden de christenen een geest, die door een menselijk medium de waarheden van God verkondigde, zoals dit in de eerste christelijke gemeenten het geval was. Volgens het oud-christelijke grondbeginsel kon men de waarheid slechts daar vernemen, waar God's geesten zich openbaarden. Dit principe werd in de volgende formule uitgedrukt: 'Waar de genadegaven van God te vinden zijn, daar moet men de waarheid vernemen.'

Daar de verbinding met de goede geestenwereld onder dezelfde wetten en voorwaarden tot stand kwam en nog komt, als die met de boze geesten, zijn de openbaringen van beide geestenwerelden uiterlijk gelijk. Alleen uit de inhoud van de openbaringen en het gedrag van de geesten in de menselijke media kan men opmaken, of ze van goede of boze, hoge of lage geesten afkomstig zijn. Maar de openbaringen zelf beschouwde in die tijd zowel de jood als de heiden en de christen, de katholieke christen zowel als de niet katholieke, op gelijke wijze als uitingen van onzichtbare geesten.

`Als een christen in een visioen een engel of een demon, Christus of de duivel ziet, of als een heiden of een gnosticus een visioen heeft, dan is het niet zoals door veel moderne theologen wordt beweerd bij een jood zelfbedrog, terwijl het bij een christen een werkelijke belevenis is. In beide gevallen zijn er voor die tijd bovennatuurlijke, onzichtbare geesten verschenen. En deze belevenis kan zich telkens geheel in dezelfde vorm voordoen' (Weinel : blz, *64).*

`De werkzaamheden van de heilige geest en die van de demonen zijn echter uitingen die niet slechts in het algemeen gelijksoortig zijn, maar dezelfde gebeurtenis kan nu eens als uiting van de goede, dan weer als

uiting van de boze geest worden beschouwd, afhankelijk van het dogmatische standpunt (geloofsstandpunt) van de schrijver. Wat de gnosticus (een christelijke secte) voor een goede, heilige geest-uiting houdt, beoordeelt de katholieke christen als goochelwerk van de demonen, en omgekeerd' (Weinel: blz. *64).*

'Waar de pneumatische verschijnselen op hetzelfde gebied van ziel en lichaam optreden, is het zeer opvallend, hoe gelijksoortig zij zijn geweest door alle eeuwen heen. De mystieke monniken der middeleeuwen, de quakers in het protestante Engeland, de geinspireerde hugenoten, de wonderdokter in de I9de eeuw, beleven en doen precies hetzelfde, als de pneumatici van de wordende kerk' (Weinei : blz., 65).

`Binnen het gebied van de pneumatische (mediamieke) verschijnselen is er volgens de christelijke overtuiging geen neutrale werking. De geest, die werkzaam is, is öf een boze, öf een goede geest' (Weinel : blz. 67).

De wijze waarop de geesten in de na-apostolische tijd zich openbaarden, is dezelfde, als die in de voorafgaande hoofdstukken van dit boek over de media werd beschreven.

De geesten bedienden zich van de media om te spreken. Er waren zowel 'halve-trance media', waarbij de eigen geest alles hoort, wat de vreemde geest door het medium spreekt, alsook 'volle-trance media' door wie een andere geest sprak, terwijl het medium zelf zich in volkomen bewusteloze toestand bevond. Een medium, dat in halve-trance toestand sprak, beschrijft zijn eigen toestand met de volgende woorden: Steeds ondervond ik daarbij een buitengewone verheffing tot God, waarbij ik daarom plechtig verzeker, dat ik noch ben omgekocht of verleid door wie dan ook, noch in enig wereldlijk opzicht ben beinvloed om geen andere woorden te spreken dan die, welke de geest of engel Gods zelf uit, terwijl hij zich van mijn organen bedient. Aan hem alleen laat ik gedurende mijn toestand van geestvervoering over, mijn tong te leiden, terwijl ik slechts poog, mijn geest op God te richten en de woorden te onthouden, welke mijn mond uitspreekt. Ik weet, dat dan een hogere en andere macht door mij spreekt. Ik denk er niet over na en weet van te voren niet, wat ik zal zeggen. Mijn eigen woorden lijken mij dus door een ander te zijn uitgesproken, maar zij Taten een diepe indruk in mijn geest achter' (Weinel : blz. 77-78).

Vaak ook bidt een geest door een medium, dat in halve trance is. Een voorbeeld van dit 'bidden door de geest' wordt zeer aanschouwelijk verhaald bij het martelaarschap van Polykarpus. Hier is ook het grote `gegrepen zijn' treffend weergegeven. Polykarpus begeeft zich vanuit de bovenkamer van het huis, waarin men hem verborgen had, naar de troepen beneden, beveelt de soldaten te eten te geven, en vraagt hen dan om een uur uitstel voor een ongestoord gebed. 'Toen zij hem dit toeston-

den, trad hij terug en bad, vol van God's genade (in de geest) zo vurig, dat hij twee uur lang niet kon zwijgen en alle toehoorders door vrees werden bevangen, terwijl velen het betreurden, dat zij gekomen waren om zo'n door God begenadigde grijsaard gevangen te nemen.' Hij kon niet zwijgen. Want niet hij zelf sprak, maar iets anders sprak in hem en liet hem niet tot zwijgen komen. Daarbij weet hij niets van wat er om hem heen gebeurt. Hij is ongevoelig voor de vermoeidheid, die anders het staan voor de oude man toch onmogelijk zou hebben gemaakt. Alle aanwezigen zagen, dat Polykarpus niet zelf sprak, maar dat een ander door hem sprak. Zo'n ervaring was voor de toeschouwer steeds iets angstaanjagends, zoals inderdaad in alle gevallen, waarin de geestenwereld van gene zijde met mensen op zintuiglijk waarneembare wijze in aanraking komt, vooral als het de eerste keer is, dat de mens zoiets beleeft.

Een bidder als Polykarpus was zonder twijfel de Zwabische predikant Blumhardt, door wiens gebed de zieken de ziekte veroorzakende geesten van zich voelden wijken (Weinel : blz. *83).*

Het stadium van 'volle-trance' of de eigenlijke 'extase' kwam zeer veel voor bij de media der Montanisten. Eusebius, de tegenstander van Montanus vertelt van hem : `Montanus, een pas gedoopte heeft door overmatige eerzucht gedreven de boze vijand toegestaan in hem te treden. Hij is door een geest in beslag genomen en plotseling in bezetenheid en extase geraakt en in een opgewonden toestand gaan praten, in wat op een vreemde taal leek. Ook twee vrouwen, door hem in opgewondenheid gebracht, zouden van dezelfde boze geest vervuld, in bewusteloze toestand en geheel plotseling in dezelfde vreemde taal als Montanus hebben gesproken.'

De geest, die door Montanus sprak, verklaarde deze mediamieke toestand met de volgende woorden : 'Zie, de mens is gelijk een Tier (muziekinstrument) en ik vlieg erheen als een plectrum (citerstift, waarmee op het muziekinstrument wordt geslagen).' Hiermee geeft deze geest op de juiste wijze de verhouding aan, waarin de geest, die door een medium spreekt, tot het medium staat. Het medium is slechts een werktuig in de hand van de geest. Hij is het klavier en de vreemde geest is de bespeler daarvan. Zo is het zonder uitzondering bij alle echte media.

De veroordelende kritiek, die door Eusebius in de voorafgaande regels werd geveld over de invloed van de geesten bij de Montanistische godsdienstgemeenschap, die toch ook een christelijke gemeenschap was, is het oordeel van een religieuze tegenstander. En het is bekend, dat godsdienstoorlogen steeds het meest verbitterd zijn, als de tegenstanders van het wapen van leugen en laster en de ontwrichting van de waarheid, een overvloedig gebruik maken. Dat bij de Montanisten de openbaringen van de geesten niet van die aard kunnen zijn geweest, als de katholieke

tegenstanders ze beschrijven, wordt alleen al bewezen door het feit, dat Tertullianus, de geleerdste en ernstigste kerkleraar uit die tijd, uit de katholieke gemeenschap tot de Montanistische is overgegaan. Wie de werken van deze kerkleraar kent, is het zonder meer duidelijk, dat de uitingen van geesten, die bij de Montanisten plaats vonden, iets ernstigs en heiligs moeten zijn geweest; anders zou deze man zich niet bij hen hebben aangesloten.

Aangezien de werken van de geesten bij de Montanisten onder de christenen veel opzien baarden en daardoor grote afbreuk deden aan de tot toen bestaande christelijke godsdienstgemeenschap, die men de katholieke noemde, proclameerde men van de zijde van de toenmalige katholieke kerkleiders plotseling het dogma, dat een waar werktuig van God niet in extase, dus niet in volle-trance spreekt. En toch was het algemeen bekend, dat door alle tijden heen talrijke mensen als werktuigen van God, in extase hebben gesproken. Zo zegt de katholieke Athenagoras uit diezelfde tijd : `De profeten hebben in de bewustloosheid van de extase, terwijl een goddelijke geest in hen werkzaam was, uitgesproken wat hun werd ingegeven, waarbij een heilige geest hen gebruikte, zoals een fluitspeler op zijn fluit blaast' (Athenagoras, Legatio pro Christianis 9, blz. *42).* En op een andere plaats zegt hij, dat de geest `de spraakorganen van de profeten als instrumenten in beweging heeft gezet'. In de Justinise Oratio ad Graecos lezen wij : 'Het goddelijke, uit de hemel neerdalende plectrum heeft de juiste mannen als een instrument, een citer of een Tier, benut.' Ook Justinus en Theophilus gebruikten dezelfde beelden. Het is dus hetzelfde, wat de door Montanus sprekende geest heeft gezegd. In het Montanisme was de wijze van openbaren door de geesten dezelfde als bij de eerste christelijke gemeenten.

Het boek `De herder van Hermas', een door en door spiritistisch boek, genoot in de na-apostolische tijd zo'n groot aanzien, dat men het in de Heilige Schrift opnam. Daarin wordt ook uitvoerig verklaard, hoe men de sprekende media van de goede geesten van die van de boze kan onderscheiden. Uit zijn uiteenzettingen komt heel duidelijk naar voren, dat men aan de vorm van het spreken `de geest van boven' en de aardse geest niet kan onderscheiden. Behalve de inhoud van het gesprokene, zijn volgens Hermas de volgende kentekenen voor het spreken van goede geesten door een medium maatgevend. 'Geen door God gezonden geest laat zich vragen stellen.' Hij laat zich dus niet als orakel voor menselijke nieuwsgierigheid gebruiken. Vanzelfsprekend mag de mens over de dingen, die de zich openbarende geest heeft meegedeeld, ook vragen richten tot de geest, als hij de voordracht niet heeft begrepen, of een of ander punt daarin nog onduidelijk is gebleven. De goede geestenwereld verlangt zelfs, dat in zulke gevallen de toehoorders dergelijke vragen stellen. Hij

Geestenverkeer na-apostolische/hedendaagse t~dperk 165

geeft zijn lessen, aanwijzingen en vermaningen immers tot bestwil van de aanwezigen en koestert daarom de vurige wens, dat zijn woorden goed worden begrepen en opgevat. Daarom wil hij ook, dat men zo nodig vragen stelt. Vaak nodigen de geesten de aanwezigen zelfs uit om vragen te stellen, zelfs vragen, die met het zojuist gesprokene geen verband houden. Dit gebeurt in die gevallen, waarin de geest weet, dat een van de aanwezigen een vraag zou willen stellen; deze mag echter nooit op zuiver materiale zaken betrekking hebben. Een tweede kenmerk voor de aanwezigheid van een goede geest in een medium is: `Niet de mensen kunnen bepalen, öf en wanneer de geest spreekt, maar hij spreekt alleen dän, wanneer God wil, dat hij zal spreken.' Het is daardoor bij het goede geestenverkeer niet mogelijk, een medium in trance te brengen, opdat een geestenopenbaring zal volgen. Deze heeft plaats, wanneer het möet. Mensen kunnen ze niet ontbieden. Wel kunnen mensen de voorwaarden scheppen voor een geestenopenbaring. Of er echter een mededeling komt, hangt niet van hen af.

De gebeurtenis zelf wordt door Hermas beschreven met de woorden: `De engel van de profetische geest, die in hem woont, vervult de mens, en de mens vervuld van een heilige geest, spreekt tot de gemeente, zoals de Heer wil.'

Bij de Montanistische media als volle-trance-media wordt, evenals bij alle volle-trance-media, de intredende toestand aangeduid met de volgende woorden : 'Zij buigen het gelaat ter aarde.' Hiermee schijnt te worden gezinspeeld op het intreden van de volle-trance toestand. Want bij het uittreden van de eigen geest van het medium valt het lichaam voorover en het wordt pas door de intredende vreemde geest weer opgericht. Het uittreden en weggaan van de geest van het medium is door het woord `extasejuist aangegeven, want `extase' betekent `uittreding'. Na het intreden van de vreemde geest verlopen de mededelingen in alle rust, als het tenminste een goede geest is. Heeft echter een boze geest bezit genomen van het medium, dan treden vaak toestanden in, die zelfs op hen, die in deze dingen nog onervaren zijn, de indruk van demonische bezetenheid maken. 'Razen is het werk der demonen', zegt de christen Tatianus.

Ook het helderzien, helderhoren en heldervoelen, waartoe ook de gewaarwordingen van smaak- en reukzin behoren, was een veelvuldig voorkomend verschijnsel bij de christenen uit de Berste eeuwen.

In het boek van Hermas neemt het helderzien en helderhoren een grote plaats in, want het meeste nam hij door die beide gaven waar. Een vrouwelijke gestalte, die hij ziet en hoort, verklaart hem de waarheden van gene zijde. Zij is zijn gids zoals Beatrice het was voor de helderziende Dante. Want ook Dante heeft de hoofdzaak van wat hij in zijn 'goddelijke komedie' neerschreef helderziend aanschouwd.

De martelaar Polykarpus zag in zijn helderziendheid zijn naderende dood. Op het landgoed, waarheen hij was gevlucht, vertoefde hij met een klein gezelschap en deed 'dag en nacht' niets anders dan bidden voor allen en voor de gemeenten van de gehele wereld, zoals hij dit steeds placht te doen. En drie dagen, voordat hij gevangen werd genomen, had hij, terwijl hij bad, een visioen. Hij zag zijn hoofdkussen in vlammen opgaan. Toen draaide hij zich om en zei tot hen, die bij hem waren: 'Het is door God bepaald, dat ik levend verbrand zal worden.'

Bij de helderziende gelovigen komt het aanschouwen van bovenaardse gestalten en landschappen het meest voor en in het algemeen het aanschouwen van het geestenrijk als een wereld, gelijk aan de aardse, alleen geestelijk in plaats van stoffelijk.

Dat ook heidense helderzienden dergelijke visioenen hadden is vanzelfsprekend. Want het helderzien is een gave van de menselijke geest tengevolge van een overeenkomstige gestalte van het od, dat zijn geest omgeeft, zodat hij op dezelfde wijze ziet als een geest zonder lichaam. Wat de helderziende ziet is als beeld even werkelijk als de beelden van de stoffelijke wereld, die ons lichamelijk oog aanschouwt. De geestenwereld kan deze beelden naar goeddunken voor de ogen van de helderziende doen ontstaan. Het od is het materiaal, waaruit zij worden gevormd. Het komt slechts op de innerlijke instelling van de helderziende aan, of de goede of de boze geestenwereld bij het zien van de dingen aan `gene zij de' werkzaam is. Bij het helderzien van dingen betreffende 'deze zijde' en dat afhankelijk is van de odstraling van de aardse schepselen, speelt de innerlijke gezindheid van de helderziende geen rol. Vandaar, dat de heidense helderzienden de aardse lotgevallen evengoed konden zien als de christelijke, al verweten de christenen hun dan ook dat ook dit bij hen door de demonen tot stand kwam.

De oorkonden van de eerste christelijke eeuwen staan vol van zulke feiten van helderzien en helderhoren. Toen Polykarpus in Smyrna als martelaar stierf vernam Irenaeus, die juist in Rome was, een stem gelijk een trompet, die zei : `Polykarpus is martelaar geworden.'

Wat het mediamieke schrijven betreft, beweerden velen van de vooraanstaande christelijke mannen uit die tijd, dat zij bij het schrijven door de geestenwereld werden geinspireerd.

De ontwikkeling van de media in de na-apostolische tijd was dezelfde als bij de media van de eerste christengemeenten. Zij vond plaats tijdens godsdienstige samenkomsten. Volgens Hermas treedt de pneumatische toestand van een profeet op tijdens het algemene gebed van de gemeente. De gemeente bad terwijl alle aanwezigen elkaar de handen reikten als zinnebeeld van de eenheid. De daardoor gevormde gesloten odstroom leverde de geestenwereld het materiaal voor de vorming van de media

Geestenverkeer na-apostolische/hedendaagse tüdperk 167

en voor hun mededelingen door de reeds gevormde media. - Wie de ontwikkeling van media zelf heeft bijgewoond vindt de berichten over mediamieke gebeurtenissen uit die tijd volkomen begrijpelijk, want het zijn dezelfde als tegenwoordig.

Als Eusebius verhaalt, dat de kerk hem niet toestond, zich tot profeet te laten ontwikkelen of zichzelf daartoe te ontwikkelen, dan is dit voor de ingewijde zeer begrijpelijk; want evengoed als een mens tijdens godsdienstige bijeenkomsten medium kon worden, was dit ook mogelijk, als een mediamiek aangelegd persoon zich met enige anderen in een particuliere godsdienstige bijeenkomst verenigde of als hij, alleen zijnde, zich tot geestelijke concentratie neerzette. Er was alleen Gen verschil, nl. dat de vorming van een medium in een grotere, harmonisch gestemde bijeenkomst, vlugger ging dan in het bijzijn van slechts enkele mensen of zelfs bij een volkomen alleenzijn van het medium. Want de geconcentreerde odkracht van een grote bijeenkomst maakt het werken van de geestenwereld aan de media veel gemakkelijker dan met de beduidend zwakkere odkracht van weinigen of de odkracht van een enkel mens. Maar langzamerhand wordt ook bij de enkeling, die zich innerlijk goed kan concentreren, de odkracht zo sterk, dat, ofschoon het langer duurt, ook zijn vorming tot medium tot stand kan komen.

Het verbod van de latere christelijke, beter gezegd katholieke kerk, zichzelf tot medium te vormen, of dit met de hulp van anderen te bereiken, stamt uit een tijd, dat het contact met de geesten, ook in de godsdienstige bijeenkomsten, was opgehouden, omdat de leiders van de kerk dit met geweld onderdrukten.

De reden hiervoor was toen dezelfde als die de christelijke kerken thans laten gelden, als zij zich vijandig gedragen tegenover het spiritualisme. De leiders van een kerk, die een gesloten wereldlijke organisatie is geworden, kunnen de concurrentie van een geestenwereld niet gebruiken.

Reeds in de tijd van Irenaeus was de oude kerk een stevig aards bestel geworden. Het geestelijke ambtenarencorps regeerde de gelovigen. De bisschoppen werden niet meer door de zich openbarende geesten God's aangewezen, maar door mensen benoemd of gekozen. Ook waren zij niet langer tevreden met de dienende taak van de `episcopus' van de eerste christenen, maar zij beschouwden zichzelf als de dragers van de overgeleverde geloofswaarheden en als de rechtmatige uitleggers ervan. Als echter mensen, die niet door een geest van God daarvoor worden uitgekozen, de hand aan het heilige slaan, worden zij onmiddellijk ontwijd. Ditzelfde geldt voor de latere 'Presbyters' in tegenstelling tot de 'Presbyters' uit de apostolische tijd.

Wil men op zuiver godsdienstig-geschiedkundig gebied het verschil

tussen het oorspronkelijke christendom en de latere 'katholieke kerk' in weinig woorden schetsen, dan moet men zeggen: `In het oorspronkelijke christendom hadden God's geesten alles te zeggen en de mensen niets. In de later katholieke kerk hadden de mensen alles te zeggen en de geesten van God niets.'

DE WERKING VAN DE GEESTEN IN HET LEVEN VAN EEN PROTESTANT EN EEN KATHOLIEK GEESTELIJKE IN DE 19DE EEUW

Friedrich Zündel schreef de levensgeschiedenis van Johann Christoph Blumhardt, een van de meest prominente predikanten van de evangelische kerk in Duitsland in de i9de eeuw, die leefde van 1805-188o.

Daarin neemt de beschrijving van de openbaringen van de geestenwereld in het leven van Blumhardt en van de zielsverzorging door Blumhardt een grote plaats in. De verkondigde feiten zijn daarom van zo'n groot gewicht voor het begrijpen van het geestenverkeer in de tegenwoordige tijd, omdat aan de echtheid van de mededelingen niet de minste twijfel kan bestaan en omdat de gebeurtenissen dezelfde zijn zoals die in alle tijden van de geschiedenis van de mensheid plaatsvonden.

Blumhardt heeft in een gedenkschrift aan zijn kerkelijke overheid waarheidsgetrouw zijn contact met de geestenwereld beschreven, niets eraan toegevoegd en niets weggelaten. Dit bewijst het voorwoord, dat hij aan zijn gedenkschrift toevoegde en dat ik hier laat volgen

'Bij het overhandigen van het hierbij ingesloten geschrift aan mijn kerkelijke overheid voel ik mij gedrongen te verklaren, dat ik mij nog nooit zo stoutmoedig en onomwonden over mijn ervaringen tegenover iemand heb uitgesproken. Was dus verreweg het meeste tot nu toe een geheim gebleven, dat ik in mijn borst tot in het graf veilig kon bewaren, zo stond het mij volkomen vrij, uit dit geschrift een willekeurige keuze te doen en het was voor mij een kleinigheid geweest, een beschrijving te geven, die iedereen had kunnen lezen zonder er enige aanstoot aan te nemen. Dat kon ik echter niet over mijn hart verkrijgen en ofschoon ik mij bij bijna elk hoofdstuk in angst afvroeg, of het niet te overhaast en onvoorzichtig was om alles zo openhartig te beschrijven, zei een innerlijke stern mij toch steeds weer: "Eruit ermee!"'

'Zo zij het dus gewaagd; en ik doe het in naam van Jezus, de overwinnaar. Juist hier eerlijk en openhartig te zijn achtte ik niet slechts een plicht tegenover mijn hooggeeerde kerkoverheid, die alle recht op openhartigheid mijnerzijds heeft verdiend, maar ook tegenover mijn Heer Jezus, voor wiens zaak alleen ik moest vechten. Als ik mij hier dus voor

[1] Friedrich Zündel : Johann Christoph Blumhardt. Ein Lebensbild. Brunnen-Verlag, Giessen 1926.-De feiten, in dit hoofdstuk beschreven, heb ik aan dit boek ontleend, de vermelde pagina's verwijzen naar deze uitgave. De schrijver.

de eerste keer zonder enige terughouding uitspreek, is het mijn vurige wens, dat deze mededelingen meer als persoonlijke mededelingen worden gezien, alsof iemand zijn geheimen in de schoot van zijn vrienden legt.'

`Een tweede verzoek, dat men, naar ik hoop, mij ook zal vergeven, is dat mijn vereerde lezers het geheel meermalen zullen lezen, voordat zij een oordeel vellen. Intussen stel ik vertrouwen in Hem, die onze harten in zijn macht heeft; en hoe het oordeel ook moge uitvallen, ik zal de troost hebben, zonder voorbehoud de waarheid te hebben gesproken, en bovenal de rotsvaste zekerheid: "Jezus is overwinnaar!"'

Een verdere toelichting van zijn gedenkschrift geeft Blumhardt in een verweerschrift tegen een zekere Dr. Valenti in de volgende woorden

`Ik had inderdaad, zoals men zou kunnen zeggen, wijzer kunnen zijn, en in mijn verslag wat men mij als de meest onbeperkte eigenwaan kon aanrekenen, gevoeglijk kunnen weglaten, omdat men reeds lang gewend is om zich voor verhalen over demonische verschijnselen, vooral van somnambules, zonder redelijke grond, af te sluiten. Maar ik heb dat alles wel aangevoeld en men moet niet geloven, dat ik uit domheid al te eerlijk ben geweest. In de overtuiging, dat ik een verslag moest uitbrengen, en daartoe kreeg ik de opdracht, wilde ik het niet tegen de waarheid in zo voorstellen, alsof er weer eens een demonische kwakzalverij of iets zonderlings was voorgevallen, zoals men in de laatste decennia al zo vaak heeft gehoord en gezien. Ik zou mij ervoor hebben geschaamd, mij te laten plaatsen in de rij van avontuurlijke zonderlingen, die zo vaak een misleidend spel spelen met de verschijningen en openbaringen uit de andere wereld; ik heb dit onderwerp behandeld met gedachten aan God in mijn hart en toen deze zaak een veel ernstiger vorm kreeg dan alle andere verhalen van dezelfde soort, moest ik juist dät tot mijn eigen rechtvaardiging aan mijn overheid duidelijk maken.

Schreef ik eenmaal "iets" erover, dan moest ik ook "alles" neerschrijven, en zodoende heb ik openhartig en zonder enig voorbehoud uitgesproken, hoe ik handelde en dacht. Op die wijze kon ik ook des te meer welgemoed elk resultaat afwachten, en had ik soms verkeerd of uit dwaling of eigen waan gehandeld, dan moest mijn overheid dit weten of tot beoordeling in staat zijn. Want ik wil nu eenmaal geen dom, eigenzinnig standpunt innemen, zoals inderdaad in de tegenwoordige tijd verschillende verkeerde richtingen en demonische geestelijke overheden doen, omdat de bedrogenen in stilte de dingen uitbroeden en aan niemand toestaan om zich met hun geheimen te bemoeien, tenzij zij hun zeer na staan. Mijn zaak moet in het licht gesteld worden en onderzocht, - maar, let wel, slechts als een soort biechtgeheim tegenover mijn overheid. Aan hen wilde ik het toevertrouwen en vooreerst aan niemand anders. Ik heb ook woord gehouden.'

In Blumhardt's parochie leefde een arm gezin, genaamd Dittus. Het bestond uit drie zusters en twee broers. De ene zuster heette Gottliebin; zij was 25 jaar. In de lente van I84o waren zij gaan wonen in de onderste verdieping van een armoedig huis in Möttlingen, behorende tot de parochie van Blumhardt. Al heel gauw meende Gottliebin onverklaarbare gewaarwordingen bij zichzelf op te merken. Het kwam haar voor, alsof zij veel verdachte dingen zag en hoorde in dat huis. De eerste dag al, dat zij het huis hadden betrokken, had Gottliebin onder het gebed aan tafel een toeval gekregen, waarbij zij bewusteloos op de grond viel. Vaak hoorde men een steeds terugkerend lawaai en geschuifel in de slaapkamer, huiskamer en keuken. Dat maakte zowel de familie Dittus als de bewoners van de bovenverdieping zeer angstig. Maar geen van hen had de moed, er iets over te zeggen. Gottliebin voelde, hoe haar handen 's nachts met geweld over elkaar werden gelegd. Zij zag gedaanten en lichten.

Dominee Blumhardt hoorde slechts hier en daar iets over deze zaak en schonk er verder geen aandacht aan.

Dit gespook had reeds meer dan twee jaar geduurd, toen Blumhardt door familieleden van Gottliebin opmerkzaam werd gemaakt op de jammerlijke toestand van het meisje en hem hulp werd gevraagd. Inmiddels was het lawaai in het huis zo vreselijk geworden, dat men het ver in de omtrek hoorde, precies alsof werklieden in het huis bezig waren. Gottliebin zag vooral vaak de gedaante van een twee jaar geleden gestorven vrouw uit Möttlingen met een dood kind in de armen. Deze vrouw, waarvan Gottliebin eerst de naam niet noemde, stond steeds op dezelfde plaats voor haar bed, bewoog zich soms naar haar toe en herhaalde vaak de woorden: 'Ik wil rust hebben' - of 'Geef mij papier, dan kom ik niet terug !' -

Blumhardt regelde het nu zo, dat een vriendin bij Gottliebin zou slapen om haar gedachten van dergelijke dingen af te leiden. Maar ook zij hoorde 's nachts het lawaai. Beiden zagen een licht opvlammen. Zij gingen de lichtschijn na en vonden onder een plank een roetachtig blad papier. Wat er op was geschreven was onleesbaar. Daarnaast lagen drie kroondaalders I en verschillende papieren, eveneens met roet bedekt.

Van dat ogenblik af was het rustig in het huis. Blumhardt dacht reeds, dat de spookgeschiedenis daarmee ten einde was.

Maar na veertien dagen begon het lawaai opnieuw en het nam van dag tot dag toe. De arts, dr. Späth, aan wie Gottliebin alles toevertrouwde, bleef met enige personen twee nachten in de kamer. Wat hij daar beleefde, overtrof al zijn verwachtingen. Het opzien, dat deze zaak baarde, verbreidde zich in steeds wijdere kring en trok vele nieuwsgierigen

I Geldstukken.

van nabij en veraf, zoals steeds, wanneer het erom gaat, juist op dit gebied iets opzienbarends te beleven.

Toen besloot Blumhardt aan het schandaal een einde te maken en daarvoor doortastende maatregelen te nemen. Met zes van de ernstigste en betrouwbaarste mannen uit zijn gemeente wilde hij de gebeurtenissen onderzoeken. Samen met hen ging hij op een avond naar het huis. Hijzelf bleef in de slaapkamer om Gottliebin gade te slaan. De anderen verdeelden zich twee aan twee in en om het huis. Op deze avond werden nu deze zeven mannen er getuigen van, dat binnen drie uren vijf en twintig slagen op een bepaalde plaats in de slaapkamer elkaar volgden, die zo geweldig waren, dat een lege stoel omhoogsprong, de ramen rinkelden en het pleisterwerk van de zoldering naar beneden viel. De bewoners van het gehele dorp vernamen deze ontzettende slagen ook, die buiten leken op het schieten met nieuwjaar.

Toen Gottliebin, die de vrouw met het kind in de armen weer zag, aan Blumhardt vroeg, of ze hem de naam zou noemen, wees hij dit met nadruk af.

De volgende dag werd Blumhardt meegedeeld, dat Gottliebin in diepe onmacht lag en de dood nabij was. Hij eilde erheen en vond haar geheel verstard op bed liggen, de huid van haar hoofd en armen gloeiend en sidderend en verder alsof zij op het punt stond om te stikken. De kamer was vol mensen en een arts uit een naburige plaats, die juist in het dorp was, trachtte haar weer bij te brengen, maar liep hoofdschuddend en radeloos weg. Na een half uur ontwaakte zij en Blumhardt vernam van haar, dat zij weer de gestalte van de vrouw met het dode kind had gezien, maar daarna onmiddellijk bewusteloos was neergevallen.

Nu nam hij het meisje uit het huis weg en liet haar inwonen bij een vertrouwde familie. Daar mocht niemand, zelfs haar broers en zusters niet, haar bezoeken.

Blumhardt beschrijft zijn innerlijke gevoelens met de volgende woorden : 'lk had een bijzondere afschuw voor somnambulistische verschijnselen, die zo vaak ergerlijk opzien baren en tot dusver zo weinig goeds hebben teweeg gebracht. En daar zich hier in elk geval een geheimzinnig en gevaarlijk terrein opende, kon ik niet nalaten, in mijn eenzame gebeden de zaak aan God voor te leggen, Hem biddend, mij en de anderen te behoeden voor al de dwaasheden en dwalingen, waarin men verwikkeld kon raken. Diepbezorgd waren wij erover, dat de duivel nog zo veel macht had, dat hij de mensen tot dusver nog onbekende satanische netten kon spannen. Ons diepe medelijden betrof niet alleen het arme meisje van wie wij de eilende vöör ons zagen, maar wij hadden deernis en zuchtten voor God om de millioenen, die van God zijn afgeweken en in de geheime netten van tovenarij worden verstrikt. Wij hebben gebeden,

dat God toch tenminste in dit geval, ons de overwinning wilde bezorgen en wij Satan zouden overmeesteren.

Maar ook in de andere woning, waarin Gottliebin zich nu bevond, begon de zaak opnieuw. Zodra men iets van het lawaai en geklop vernam, viel zij direct in heftige stuipen. Deze werden steeds heviger en langduriger.

Op een dag, toen de krampen zö hevig werden, dat het bed uiteenviel, zei de aanwezige arts, dr. Späth, met tranen in de ogen : 'Men zou denken, dat er in het geheel geen zielsverzorger in deze plaats is, dat men de zieke zo maar laat liggen. Wat wij hier zien is niet natuurlijk.'

Blumhardt nam deze woorden ter harte en bezocht Gottliebin vaker. Toen hij eens met dr. Späth samen, bij haar was, trilde. haar gehele lichaam, iedere spier aan haar hoofd en armen bewoog zich koortsachtig, ofschoon zij verder star en stijf neerlag. Daarbij kwam er telkens schuim uit haar mond. Zo lag zij daar steeds verscheidene uren. De dokter, die nog nooit zoiets had beleefd, scheen radeloos te zijn. Opeens ontwaakte zij, kon zich oprichten, water drinken, en kon men nauwelijks geloven, dat dit dezelfde persoon was.

Dag aan dag werd het Blumhardt duidelijker, dat hier demonen in het spei waren. Als bij een innerlijke ingeving trad hij op een dag tijdens een dergelijke aanval op de zieke toe, vouwde haar stijf tezamen gekrampte handen met geweld tot een gebed, riep haar in haar bewusteloze toestand luid haar naam in het oor en zei : 'Vouw je handen tezamen en bid: Heer Jezus, help mij! Wij hebben lang genoeg gezien, wat de duivel doet; nu willen wij ook zien, wat Jezus vermag.' Na enkele ogenblikken werd zij wakker, sprak biddend dezelfde woorden na en alle krampen hielden op tot grote verbazing van de aanwezigen.

Dit was voor Blumhardt, zoals hij zelf bekent, het keerpunt in zijn leven. Daarop had de zieke gedurende verscheidene uren rust. Toen herhaalden zich de krampen in nog veel heviger mate. Weer liet Blumhardt haar het gebed uitspreken : Heer Jezus, help mij ! En weer hielden de krampen onmiddellijk op.

Later, toen Blumhardt haar weer bezocht, deden zich nieuwe Symptomen bij haar voor. De zieke keerde zich woedend tot hem, trachtte hem te slaan, echter zonder hem te raken. Tenslotte sloeg zij met haar handen op het bed, waarbij het scheen, alsof een geestelijke macht door de vingertoppen heen wegvloeide. Zo ging het nog een tijd voort, toen trad de rust in.

Maar ook deze was slechts van korte duur. Al spoedig hoorde men weer een kloppen om haar heen, alsof dit met vingers werd gedaan, en toen kreeg zij plotseling een slag op de borst en viel zij achterover. Ook zag zij de vrouwelijke gedaante weer, die zij in de vorige woning had

gezien. Deze keer noemde Gottliebin de dominee de naam van de gedaante. Het was een enkele jaren geleden gestorven weduwe, die Blumhardt zich nog van zijn bezoeken als zielsverzorger goed herinnerde. Tijdens haar leven was zij zeer gedrukt, zocht vrede, maar vond deze niet.

Toen bad Blumhardt hardop en noemde de naam van Jezus. Direct begon Gottliebin met haar ogen te rollen, trok de handen uiteen en hoorde men een stem, die kennelijk van een vreemde was, niet door de klank, maar door de uitdrukking en de houding bij het gesprokene. Zij riep: `Die naam kan ik niet aanhoren.' Alle aanwezigen huiverden. Blumhardt schrijft : Ik had nog nooit iest dergelijks gehoord en wendde mij in stilte tot God, dat Hij wijsheid en voorzichtigheid zou schenken. Tenslotte vroeg ik : Heb je geen rust in het graf? Zij antwoordde : `Neen.' - `Waarom niet?' Antwoord : 'Dit is het loon voor mijn daden. Ik heb twee kinderen vermoord en in de akker begraven.' - 'Weet je dan nu geen weg meer om hulp te krijgen? Kun je niet bidden?' - Antwoord: 'Bidden kan ik niet.' - `Ken je Jezus, die de zonden vergeeft?' Antwoord: - `Die naam kan ik niet verdragen.' - Ben je alleen?' Antwoord: - 'Neen.' - `Wie is dan bij je?' De stem antwoordde aarzelend, dan vlug uitbarstend: `De allerergste.' - De spreekster beschuldigde dan zichzelf van tovenarij, waardoor zij aan de duivel was gebonden. Reeds zevenmaal was zij uit Gottliebin gegaan, maar nu ging zij er niet meer uit. Ik vroeg haar, of ik voor haar moest bidden, wat zij pas na enige aarzeling toestond. Ik gaf haar te verstaan, dat zij niet in het lichaam van Gottliebin mocht blijven. Zij scheen eerst weemoedig te smeken, dan weer koppig te worden. Ik beval haar echter, uit te treden, waarop Gottliebin met de handen hard op het bed sloeg. Toen was zij plotseling bevrijd.

Enige dagen later herhaalde zich de bezetenheid. Spoedig leek het, alsof met tussenpozen, honderden demonen uit haar stroomden, waarbij het gezicht van de patiente elke keer veranderde en een nieuwe dreigende houding tegen Blumhardt aannam. Ook kregen de mannen, die Blumhardt steeds meebracht menige stoot en vuistslagen, zonder dat zij zagen, wie hun die toediende. Blumhardt zelf durfden de demonen, zoals zij zeiden, niets te doen. Gottliebin rukte zich de haren uit, sloeg zich op de borst, wierp haar hoofd tegen de muur en trachtte op allerlei manieren zichzelf te bezeren. Het leek, alsof deze tonelen steeds verschrikkelijker werden en alsof Blumhardt's invloed de zaak slechts verergerde. 'Wat ik' - zegt hij - 'toen in geest en gemoed heb uitgestaan, laat zich niet in woorden beschrijven.'

'Mijn verlangen om een eind aan de zaak te maken werd steeds groter. Ofschoon ik iedere keer tevreden kon heengaan, omdat ik voelde, dat de demonische macht zich moest voegen naar mijn wil, en omdat de patiente elke keer volkomen normaal was, scheen toch de donkere macht

zich steeds weer te versterken en mij tenslotte in een groot doolhof te willen verstrikken, om zo mij en mijn ambtelijke werkzaamheden te gronde te richten. Al mijn vrienden rieden mij aan, ermee op te houden. Maar dan dacht ik met ontzetting aan wat er met de patiente zou geheuren, als ik mijn handen van haar terugtrok, en hoe ik door iedereen als verantwoordelijk zou worden beschouwd, als er iets ergs zou geheuren. Ik had het gevoel verstrikt te zijn in een net waaruit ik mij niet zonder gevaar voor mijzelf en anderen kon losmaken door eenvoudig de strijd op te geven. Bovendien schaamde ik mij tegenover mijzelf en mijn Heiland, tot Wie ik zoveel bad, en Wie ik zoveel toevertrouwde, en Die mij zoveel bewijzen van Zijn hulp gaf, - ik beken het openlijk - om aan de duivel toe te geven. Wie is de Heer? moest ik mijzelf vaak afvragen. En in vertrouwen op Hem, die de Heer is, klonk het steeds weer in mij: Voorwaarts! het moet tot een goed einde leiden, al moeten we ook door de diepste diepten heengaan, tenzij het niet waar is, dat Jezus de kop van de slang heeft vertrapt.'

De symptomen, waarbij het leek of demonen uittraden, namen toe. Tegelijkertijd traden echter andere afschuwelijke verschijnselen op die zelfs lichamelijk voelbaar werden. Zo voelde Gottliebin op een nacht, terwijl zij sliep, dat een brandende hand haar bij de keel greep, en daarop aanstonds grote brandwonden achterliet. Toen haar tante, die in dezelfde kamer sliep, het licht aanstak, waren reeds dikke brandblaren rondom haar hele hals ontstaan. De dokter, die de volgende morgen kwam, was stom verbaasd over dit voorval. Ook kreeg zij overdag en 's nachts stoten in haar zij en op haar hoofd, of pakte iets haar beet aan haar voeten, zodat zij plotseling op straat of op de trap, of waar het ook was neerviel, waardoor zij builen of andere letsels opliep.

Op 25 juni *1842,* toen Blümhardt naar een kinderfeest moest, vernam hij bij zijn thuiskomst, dat Gottliebin nagenoeg waanzinnig was geworden. Hij ging naar haar toe en het scheen spoedig weer beter met haar te gaan. In de namiddag echter namen de gebeurtenissen een buitengewone keer. De zieke werd zö aangegrepen, dat zij als dood neerlag; opnieuw leek het of demonen uit haar traden, maar nu op een wijze, die het tot nu toe beleefde ver achter zich liet, en bij Blumhardt de indruk wekte van een overwinning van ongekende grootte. Gedurende vele weken gebeurde er ook niets meer en Gottliebin kon gaan, waarheen zij wilde.

Op zekere dag kwam de zieke bleek en ontsteld bij hem met een klacht, die zij tot nu toe uit schuchterheid voor hem had verzwegen. Zij vertelde hem van een lijden, dat haar iedere woensdag en vrijdag overviel en dat met zulke pijnlijke en sterke bloedingen gepaard ging, dat, als deze plaag niet ophield, dit tot haar dood moest leiden. Haar beschrijvingen

over andere met dit lijden in verband staande belevenissen kunnen hier niet worden medegedeeld en waren van dien aard, dat Blumhardt daarin de afschuwelijkste fantasieen van het volksbijgeloof verwezenlijkt moest zien. `Ferst' - schrijft Blumhardt - 'had ik behoorlijk wat tijd nodig, om na te denken en tot de treurige overtuiging te komen, dat de duisternis z6 veel macht over de mensen heeft verkregen. Mijn volgende gedachte was : `Nu is het afgelopen, nu is het tovenarij en hekserij geworden, en wat wil je hiertegen uitrichten?' Als ik echter het jammerende meisje aanzag, dan huiverde ik voor de mogelijkheid van het bestaan van die duisternis en over mijn onmacht te helpen. Het kwam in mij op, dat er mensen zijn, aan wie men geheime kunsten tot afweer van allerlei demonische euveldaden toeschreef, en geheimzinnige middelen, waaraan hoog- en laaggeplaatsten onvoorwaardelijk geloven. Moest ik soms dergelijke middelen toepassen? Dat zou betekenen, zoals ik allang voor mijzelf had uitgemaakt, de duivel met de duivel verdrijven.'

'Zou een gelovig gebed ook niet iets tegen de bovenbeschreven Satansmacht, waaruit die ook moge bestaan, kunnen uitrichten? Wat moeten wij, arme mensjes doen, als we hier geen directe hulp van boven kunnen afsmeken?

`Als er zoiets bestaat als tovenarij en hekserij, is het dan niet zondig om deze onbelemmerd vrij spel te laten, als zich een gelegenheid voordoet om ze in ernst te bestrijden?'

Blumhardt riep daarom tot de zieke: 'Wij zollen bidden. Komt wat ervan komt, maar proberen zullen wij het. Wij verspelen in ieder geval niets met het gebed. En op verhoring van gebed wijst ons de Schrift op bijna iedere bladzijde; de Heer zal doen, wat hij belooft!'

Blumhardt bezocht de zieke de volgende dag. Het werd voor hem en voor hen, die bij hem waren, een onvergetelijke dag. Na vele maanden van droogte brak die avond voor de eerste maal een onweer los. Gottliebin was door een ware aanval van woede overvallen en wilde zich van het leven beroven. Zij raasde door de beide kamers en riep wild om een mes. Toen liep zij naar de zolder, sprong op het raamkozijn en stond al buiten in de vrije lucht, zich nog slechts met Gen hand naar binnen vasthoudend, toen de eerste bliksemstraal van het naderende onweer haar oog trok, haar deed opschrikken en wakker maakte. Zij kwam tot bezinning en riep : `Om God's wil, dat wil ik niet.' Dit heldere ogenblik verdween echter weer en in de terugkerende toestand van waanzin greep zij een touw en bond dit handig om de balken met een lus, die zich gemakkelijk liet dichttrekken. Reeds had zij haar hoofd er bijna geheel ingestoken, toen een tweede bliksemstraal door het raam haar oog trof, die haar als zoeven weer tot bezinning bracht. De volgende morgen brak zij in tranen uit, toen zij de strop aan de balk zag hangen, die zij in

normale toestand niet zo kundig had kunnen aanbrengen.

Dezelfde dag, 's avonds om acht uur, werd Blumhardt geroepen en vond hij haar badend in bloed. Met stilzwijgen zullen wij voorbijgaan aan haar verdere verschrikkelijke kwellingen. Blumhardt begon met ernstig te bidden, nadat hij zonder veel resultaat enige troostwoorden had gesproken; intussen rolde buiten de donder. Dit werkte na een kwartier zo afdoend, dat zij weer geheel normaal was. Spoedig kwam zij geheel tot zichzelf en Blumhardt verliet de kamer voor enige ogenblikken, opdat zij zich kon verkleden.

Onverwachts kreeg de zieke een nieuwe aanval, gelijkende op voorafgaande, als demonische invloeden haar overvielen. Toen brak plotseling de gehele toorn en het misnoegen van de demonen los en werden er een groot aantal uitingen van de volgende soort gehoord, meest met een huilende en klagende stem : `Nu is alles verspeeld, nu is alles verraden, jij verdrijft ons helemaal; de hele bond gaat uit elkaar; alles is uit, alles komt in verwarring; jij bent de schuld daarvan met je eeuwige bidden; je verdrijft ons toch nog. Wee, wee, alles is verspeeld; wij zijn 1067 in getal en daarvan zijn er ook velen, die nog leven, maar die moeten worden gewaarschuwd; o wee hun, wee, zij zijn verloren, God afgezworen, eeuwig verloren.' Het gebrul van de demonen, de bliksemflitsen, de rollende donderslagen, het kletteren van de stortregens, de ernst van de aanwezigen, mijn gebeden, waarop de demonen op de hierboven beschreven wijze te keer gingen - dit alles bood een schouwspel, dat iemand zich nauwelijks als iets werkelijks kon voorstellen.

Al hield ook deze plaag geheel op, spoedig traden telkens weer andere verschijnselen van demonische aard op. Toch was er een verschil bij de zich thans openbarende demonen. Sommigen waren uitdagend, vol haat tegen Blumhardt en spraken vaak woorden uit, die waard waren geweest om opgeschreven te worden. Zij huiverden voor de hel, die zij voelden naderen, en zeiden onder anderen: `Jij bent onze ergste vijand; wij zijn echter ook jouw vijanden; mochten wij maar doen zoals wij wilden ! 0, als er toch maar geen God in de hemel was!' Daarnaast schreven zij toch alle schuld van hun verderf aan zich zelf toe. Afschrikwekkend was het gedrag van een demon, die vroeger in het huis van Gottliebin door haar was gezien en die nu bekende een meinedige te zijn. Hij vertrok zijn gezicht, stak drie vingers stijf in de hoogte, zakte plotseling knielend neer en steunde. Zulke tonelen, waarbij Blumhardt gaarne meer toeschouwers had gehad, kwamen veel voor. De meeste demonen, die zich van augustus 1842 tot februari 1843 en later openbaarden, behoorden tot hen, die vurig verlangden om bevrijd te worden uit de banden van de satan. Er werden daarbij ook de meest verschillende talen gesproken, maar de meeste waren geen Europese talen. Zonderling en soms

komisch waren in enkele gevallen de pogingen van die demonen, om Duits te spreken, vooral wanneer zij begrippen waarvan zij de Duitse uitdrukking niet kenden, trachtten te omschrijven. Daar tussen door hoorde men woorden, die Blumhardt aan geen van de genoemde soorten van demonen kon toeschrijven, want zij klonken als kwamen zij uit een hogere regio. Het waren onderrichtende woorden, die naar God verwezen, die gedeeltelijk voor de aanwezigen golden, gedeeltelijk tot de demonen zelf waren gericht om ze op hun vijandige handelingen tegenover God opmerkzaam te maken.

Lange tijd wist Blumhardt niet, hoe hij zich tegenover de verschillende soorten van geesten moest gedragen, en vooral tegenover de geesten, wier lijden groot was en die hem om hulp smeekten. 'Het duurde heel lang, voordat ik naar hun praten luisterde,' zegt Blumhardt `en ik kwam vaak in grote verlegenheid, als ik de smartelijke uitdrukking op hun gezicht, de smekend omhooggeheven handen en de hevige tranenstroom uit hun ogen zag komen, en daarbij hun woorden van vertwijfeling en angst en het smeken hoorde, die een steen hadden moeten vermurwen. Hoe zeer ik mij er ook tegen verzette, op een of andere manier erop in te gaan om hen te verlossen, omdat ik vreesde voor de integriteit van mijn protestante geloof, kon ik tenslotte toch niet nalaten een proef te nemen, vooral omdat deze demonen noch door dreigingen, noch door aanmaningen tot wijken waren te brengen. De eerste demon, bij wie ik het waagde, was de vrouw, waardoor de gehele zaak aan het rollen was gebracht. Zij vertoonde zich weer door Gottliebin en riep dapper en beslist, dat zij aan de Heiland wilde toebehoren en niet aan de duivel. Daarna vertelde zij, hoe er door de tot nu toe gevoerde strijd veel in de geestenwereld was veranderd. Het was echter mijn geluk geweest, dat ik het alleen bij God's woord en het gebed had gelaten. Had ik tot geheime middelen mijn toevlucht genomen, zoals dit vaak bij mensen de gewoonte is, en waarop de demonen het ook bij mij hadden aangelegd, dan was ik verloren geweest. Dat zeide zij, veelbetekenend de vinger opheffend, en zij besloot met de woorden : 'Dat was een ontzettende strijd, die je hebt ondernomen.' Daarna smeekte zij met nadruk of ik voor haar wilde bidden, opdat zij geheel uit de macht van de duivel zou worden bevrijd.

Van dag tot dag zag Blumhardt meer in, dat de mededelingen van de lijdende, maar goedgezinde geesten onder een goddelijke leiding stonden. Alles verliep daarbij zonder enige onrust. Toch schijnt de werkelijke samenhang, waarmee alles zich afspeelde voor hem verborgen te zijn gebleven.

Een ander zeer interessant geval uit Blumhardt's gedenkschrift moet hier nog worden vermeld. Een van de geesten bad dat hem een verblijf

in de kerk zou worden toegestaan. Blumhardt gaf hem ten antwoord: `Je ziet, dat het de Heer is, die je de weg wijst, en dat het dus niet van mij afhangt. Ga daarheen, waar de Heer je zendt.' Toen vervolgde de geest: 'Zou ik niet in uw huis mogen gaan?' Deze vraag verraste Blumhardt, en aan zijn vrouw en kinderen denkend, was hij niet geneigd, het verzoek in te willigen. Maar hij bezon zich en zei : `Nu dan, als je niemand lastig valt en Jezus het toestaat, kan het geschieden.' Toen kwam er een stem uit de mond van de zieke, die riep: `Niet onder uw dak! God is een rechter van de weduwen en wezen!' De geest begon te wenen en bad, tenminste in Blumhardt's tuin te mogen gaan, wat hem nu door de goddelijke controle scheen te worden toegestaan. Het leek, alsof door deze geest tijdens zijn leven als mens weduwen en wezen hun onderdak waren kwijtgeraakt.

De belevenissen, die Blumhardt in zijn gedenkschrift verder mededeelde, zijn in zijn levensbeschrijving door Zündel opzettelijk weggelaten. Zündel's motivering is, dat hij meent, dat buitenstaanders daardoor de indruk konden krijgen, dat de afgrijselijke en smartelijke kunstgrepen van de machten van de duisternis, die daar aan de dag traden en waarvan Blumhardt getuige was, de grote goddelijke hulp schijnen te overtreffen en te kleineren. Het zou echter zeker beter zijn geweest, als Zündel alles had meegedeeld, want de waarheid behoeft nooit het daglicht te schuwen.

Bij dat wat Zündel niet vermeldde, gaat het om de macht van de boze geesten, om een stoffelijke substantie in een geestelijke substantie te veranderen, ze in deze toestand naar een andere plaats, bijv., in een menselijk lichaam te brengen, en ze daar weer tot een vaste substantie te verdichten. De wetten van zulk een 'dematerialisering' en 'materialisering' zijn bij de od-leer in dit boek uitvoerig besproken. Blumhardt betitelt deze gebeurtenissen met de populaire uitdrukking 'tovenarij'.

'Toen tenslotte aan deze verschijnselen geen Binde dreigde te komen, verzamelde ik al mijn innerlijke kracht tot een gebed en smeekte God, daar Hij de kracht is die alles uit niets heeft geschapen, dat Hij nu deze voorwerpen tot niets zou terugbrengen, opdat de kunst van de duivel te niet zou worden gedaan. Op deze wijze duurde mijn strijd verscheidene dagen en de Heer, die beloofd had: `Alles wat gij in Mijn naam zult vragen, dat wil ik u geven,' heeft woord gehouden. Het gelukte.

Maarweer, nu alles voorbij leek, keerden nog eenmaal ontzettende ziekteverschijnselen bij Gottliebin terug, die klaarblijkelijk de bedoeling hadden haar te doden. Toen zij zich eens op een zeer ernstige manier had verwond, werden de wonden op een wonderbaarlijke manier geheeld. Maar plotseling braken zij weer open, en een vriendin kwam hevig ontsteld bij Blumhardt met de mededeling, dat ieder ogenblik de dood kon intreden. `Toen viel ik' - vertelt Blumhardt- `in mijn kamer op de knieen

en sprak koene woorden. Ditmaal wilde ik, zo sterk was ik geworden, de duivel niet de eer gunnen dat ik er zelf heenging, maar ik liet door de vriendin zeggen : 'Gottliebin moet opstaan en naar mij toekomen. Als zij gelooft kan zij het.' Het duurde niet lang of zij kwam de trap op. Hoe het mij daarbij te moede was, kan niemand begrijpen.

Het einde van de geschiedenis vertelt Blumhardt in de volgende woorden : 'Het scheen, dat alles, wat tot hiertoe was gebeurd, zich nog eenmaal in zijn geheel zou herhalen. Het hachelijkste was, dat in deze dagen de duistere inwerkingen zich ook uitbreidden tot de halfblinde broer en een andere zuster Katharina, zodat ik met drie tegelijk deze vertwijfelde strijd moest doormaken, waarbij duidelijk de innerlijke samenhang tussen deze drie te herkennen was. Het verloop van elk in het bijzonder kan ik niet meer precies vertellen. Er gebeurde zoveel, dat ik het niet meer kon onthouden. Maar het waren dagen, zoals ik nooit meer hoop te beleven, want het was zover gekomen, dat ik om zo te zeggen alles moest wagen en op het spel zetten. Het was een kwestie van : "Overwinnen of sterven." Maar in dezelfde mate waarin mijn inspanning toenam, groeide ook het gevoel door God te worden beschermd. De broer was het snelst weer bevrijd en wel zodanig, dat hij zelfs daadwerkelijk behulpzaam kon zijn bij wat er zou volgen. De hoofdzaak betrof ditmaal echter niet Gottliebin, die in dit laatste bedrijf na voorafgegane strijd ook geheel bevrijd scheen te zijn - maar haar zuster Katharina, die vroeger niet het minste van die aard had ondervonden, maar nu zo razend werd, dat zij slechts met moeite kon worden bedwongen. Zij dreigde, mij in duizend stukken te scheuren, en ik kon het er niet op wagen dicht bij haar te komen. Zij probeerde telkens om met eigen hand, zoals zij zelf zei, zich het lichaam open te rijten en loerde listig rond, als wilde zij hen, die haar vasthielden iets vreselijks aandoen. Daarbij ratelde en gilde zij zo ontzettend, dat het scheen of duizenden lastertongen zich in haar hadden verenigd. Het meest opvallende was, dat zij geheel bij bewustzijn bleef, waardoor men met haar kon praten, en zij ook op ernstige vermaningen antwoordde, dat zij niet anders kon spreken en handelen. Men moest haar maar goed vasthouden, opdat zij niets verkeerds zou doen ! Naderhand herinnerde zij zich nog alles, zelfs de afschuwelijkste pogingen tot moord, en dit maakte haar zo neerslachtig, dat ik vele dagen nodig had om door steeds en ernstig bidden die herinneringen langzamerhand uit haar te doen verdwijnen. Evenwel openbaarde zich toch nog zeer beslist een demon door haar, die zich ditmaal niet voor de geest van een gestorven mens, maar voor een voorname engel van Satan uitgaf als het opperhoofd van alle tovenarij. Hij beweerde, dat, als hij werd gedwongen in de afgrond af te dalen, aan de tovenarij de doodsteek zou worden toegebracht, waaraan deze langzamerhand zou doodbloe-

den. Plotseling tegen twaalf uur 's nachts, uitte het meisje meer dan eens, wel een kwartier lang een kreet van vertwijfeling met zulk een schokkende kracht, alsof het huis zou instorten. Iets huiveringwekkenders kan men zich niet indenken. Intussen was het onvermijdelijk, dat vele bewoners van het plaatsje niet zonder ontzetting van de strijd op de hoogte kwamen. Daarbij begon Katharina zo heftig te beven, dat het leek, alsof al haar ledematen uit elkaar werden gescheurd. Tussen uitingen van angst en vertwijfeling hoorde men in de demonische stem een reusachtig verzet, God uitdagend een teken te geven, opdat hij niet gewoon als andere zondaren, zijn taak zou hoeven neer te leggen, maar in zekere zin onder eerbetoon ter helle moest varen. Zo'n afschuwelijk mengsel van boosheid, vertwijfeling, verzet en hoogmoed zal wel nooit ergens zijn aanschouwd. Eindelijk kwam het meest aangrijpende ogenblik, dat niemand die geen oog- of oorgetuige was, zich kan voorstellen. Om twee uur 's morgens brulde de zogenaamde satansengel, waarbij het meisje haar hoofd en bovenlichaam over de leuning van de stoel achterover boog met een stem, waartoe men een menselijke keel nauwelijks in Staat zou achten, deze woorden : 'Jezus, is overwinnaar ! - Jezus is overwinnaar !' Woorden, die zo ver als zij konden worden gehoord ook werden begrepen en op vele personen een onuitwisbare indruk maakten. Nu scheen de macht en de kracht van de demon ieder ogenblik meer te worden gebroken. Hij werd steeds stiller en rustiger, kon zich steeds minder bewegen en verdween tenslotte geheel onmerkbaar, zoals het levenslicht van een stervende uitdooft, doch eerst tegen acht uur 's morgens.'

Daarmee was de tweejarige strijd ten einde.

Wat Blumhardt had beleefd, waren de openbaringen van de boze en lage geestenwereld door menselijke media. Op zichzelf was het niets nieuws; alleen voor hem was het nieuw. Had hij zich niet bemoeid met deze media, die in de macht van het boze waren geraakt, dan zou het met hen zijn gegaan, zoals het dagelijks met zovelen gaat, die men in volledige onkunde van wat er gebeurt aan zichzelf overlaat. Zij waren öf in een krankzinnigengesticht beland, öf hadden door zelfmoord een einde aan hun leven gemaakt. De bewoners van de krankzinnigengestichten zijn grotendeels slachtoffers van de lage geestenwereld en dezelfde lugubere machten zijn vaak ook werkzaam bij zelfmoordenaars.

Gottliebin Dittus was een volle-trance-medium. Op welke wijze zij zich daartoe had ontwikkeld, kan niet worden opgemaakt uit de geschriften van Blumhardt. Het is waarschijnlijk dat zij samen met haar broers en zusters aan de zogenaamde 'tafeldans' heeft gedaan en dat haar aangeboren mediumschap zich langs'deze weg steeds sterker ontwikkelde.

De bewusteloosheid trad dan bij haar in, als haar eigen geest door

de vreemde geest uit haar werd verdrongen en deze laatste geest bezit van haar had genomen. Bij het uittreden van haar eigen geest viel zij als dood neer en werd zij door de geest van een demon, die in haar lichaam was getreden, weer opgericht, waarna deze zijn mededelingen deed.

De krachtige klopgeluiden werden voortgebracht door het od, dat Gottliebin door haar sterke mediumschap aan de geestenwereld afgaf en waarmee deze de dreunende slagen veroorzaakte, die de waarnemers zo onverklaarbaar voorkwamen. De slagen werden des te luider, naarmate de odkracht groter werd, die zich in het medium ophoopte. De odkracht van het medium werd versterkt door de hoeveelheden od, die de aanwezige mensen uitstraalden. Aangezien ook Blumhardt, zonder het te weten, over belangrijke mediamieke krachten beschikte, waren de openbaringen van de geestenwereld door het medium in zijn tegenwoordigheid krachtiger dan bij zijn afwezigheid. Ook de materialisaties en lichtverschijnselen werden door de demonen met behulp van het mediamieke od van Gottliebin tot stand gebracht.

Haar zuster Katharina was geen volle-trance-medium, maar kwam slechts in halve trance, met als gevolg dat haar geest niet geheel uit het lichaam werd verdrongen, maar zij alles hoorde, wat de vreemde geest door haar sprak. Daardoor kon zij zich naderhand al het gebeurde herinneren, al was zij niet in staat, de openbaringen zelf te verhinderen, doordat zij zich geheel in de macht van de vreemde geest bevond.

Blumhardt leerde langzamerhand de verschillende soorten geesten te onderscheiden. Vöör alles werd hij overtuigd van het belangrijke feit, dat bij de verschijning van de hogere geesten en van de hevig lijdende geesten, die echter van goede wil zijn, een goddelijke controle heerst, zodat alles ordelijk verloopt. Deze controle beslist, welke geesten worden toegelaten. Daarom gehoorzaamden deze door de hogere controle toegelaten lijdende geesten Blumhardt niet, toen hij hen in het begin zonder hulp weer wilde wegzenden. Zij waren toch op hoger bevel in het medium getreden, om door Blumhardt onderricht en op God gewezen te worden. Zij hadden daardoor recht op dit onderricht en het was Blumhardt's plicht, hun verzoek in te willigen. Helaas heeft Blumhardt dit eerst veel later ingezien.

Het leerrijke van deze gebeurtenissen was voor Blumhardt het onloochenbare feit, dat er een verkeer met de geestenwereld bestaat. De gebeurtenissen, die zich voor zijn ogen afspeelden, waren geen zinsbedrog en kunnen door niemand naar het rijk der fabelen worden verwezen. Want zij speelden zich geheel openlijk af en een groot aantal oog- en oorgetuigen konden ze bevestigen.

De werkelijkheid van deze gebeurtenissen was dan ook de reden, waar-

om de kerkelijke overheid aan Blumhardt verzocht een rapport over het voorgevallene bij haar in te dienen.

Blumhardt zag slechts de onloochenbare feiten vöär zich en leerde eerst langzamerhand enige samenhang op dit gebied te onderkennen. De eeuwige wetten, waarnaar de verbinding met de geestenwereld plaats vindt, schijnen hem tot zijn dood onbekend te zijn gebleven. Daardoor heeft hij ook niet de weg ontdekt waarlangs zowel het Israelitische volk als de eerste christenen verbinding met de goede geestenwereld verkregen. Het spreken van de boze en hevig lijdende geesten door menselijke media heeft hij op schokkende wijze ervaren, maar de wonderbare openbaringen van de hoge geesten God's door sprekende media bleven hem ontzegd. Ook dat had zijn diepere reden, want alle gebeuren heeft zijn tijd. Zeer zeker waren de omstandigheden in de tijd, waarin Blumhardt leefde, niet geschikt vöor dergelijke opzettelijk veroorzaakte verbindingen met de goede geestenwereld. Blumhardt zou zeker door de stellingname van zijn kerk ten opzichte van zulke dingen zijn werkzaamheden en zijn ambt in gevaar hebben gebracht. Hij moest reeds genoeg vijandelijkheden van zijn kerkelijke overheid ondergaan, toen later de invloed van de goede geesten zich bij hem en zijn gemeenteleden deed gevoelen, waarover ik dadelijk nog zal spreken. Meer te doen op dit gebied, zoals het houden van goede spiritualistische bijeenkomsten, zou zonder twijfel het scherpste optreden van de protestante kerkleiders tegen Blumhardt hebben veroorzaakt. Ook God's geestenwereld past haar arbeid aan de tijdsomstandigheden aan.

Had Blumhardt de uitstorting van de geesten der duisternis over de mensheid aan enige schrikbarende voorbeelden gezien en persoonlijk ervaren, hij zou echter ook op een nog wonderbaarlijker wijze de uitstorting van de geesten God's op hem en zijn gemeente beleven. Dit herinnert aan de uitstorting van de goddelijke geesten in de eerste christelijke tijden.

Het Berste geschenk, dat Blumhardt van 'boven' ontving voor zijn gehele gemeente en omgeving voor zijn trouw doorstane strijd tegen de boze machten, waren de geesten van boete en gezindheids-verandering. Een voor een kwamen zij allen en bekenden door een onweerstaanbare innerlijke macht gedreven, de zonden van hun leven. Blumhardt werd innerlijk door een geest van God ingegeven, aan wie hij de vergeving van de zonden moest verkondigen. Het was dus niet een gewoon biechten en vergiffenis schenken, zoals dat in de katholieke kerk de gewoonte is, maar een reiniging van zonden tengevolge van een openbaring van een geest God's. Daarom was Blumhardt's zinspreuk vanaf dat ogenblik `Laat ons bidden en hopen op een nieuwe uitstorting van de heilige geesten.'

Ook kwam de geest der genezing over Blumhardt. Door zijn handop-

legging, zijn gebed, zijn nabijheid werden de zwaarste ziekten genezen. Daarbij bleek, dat de meeste chronische ziekten het werk van boze geestenmachten zijn, zoals ook de bijbel ons leert. Weken deze machten van de zieken, dan trad ook de genezing onmiddellijk in. Het wonderbare van dit gebeuren kan men in het boek van Zündel lezen.

Ik eindig deze beschrijving van de uitwerking van de boze en goede geestenwereld in het leven van Blumhardt met zijn eigen woorden in een van zijn brieven:

`Als iemand soms zou willen onderzoeken, of alles, wat de Heer bij mij doet, persoonlijk is of zich laat nabootsen, dan moet ik bekennen, dat tengevolge van mijn strijd ik inderdaad iets persoonlijks heb ontvangen, dat maar niet iedereen zo plotseling ook kan bezitten. Intussen is het mijn overtuiging, dat wat ik verworven heb meer algemeen moet worden en dat men in het algemeen om de complete vernieuwing van de oorspronkelijke krachten in hun gehele omvang mag bidden.

In mijn geval is voor dit ogenblik slechts het bewijs geleverd, dat men daarom mag vragen. Maar voordat de hemel zich als het ware opent, krijgt men geen antwoord en het is een vergissing te denken, dat als men maar weer zou geloven, men direct weer alles ontvangt, zoals in de apostolische tijd. Neen, de krachten zijn inderdaad ingetrokken en kunnen slechts langzaam weer worden verkregen. Het ongeloof en de afvalligheid van het christendom van meer dan duizend jaren, had een ongenade van de Heer ten gevolge, alsook het heersen van de satanische krachten. Daarom kunnen wij ook niet zo zonder meer opnieuw beginnen, trachten wij het, dan stoten wij op grote hindernissen. U ziet daaruit, hoe ik van de Irvingianers verschil, die, de tegenwoordige toestand van de christelijke wereld over het hoofd ziende, verwachten dat alles hun weer teruggegeven zal worden. Het eerste wat nodig is, is een nieuwe bekering van het christendom, echter van een veel volkomener aard dan wat we op kleine schaal zien. Opdat dit zal gebeuren, moeten wij ernstiger vechten, bijbelser preken en dringender bidden. Als een geest van berouw op grote schaal wordt uitgestort, zoals ik dit in het klein in mijn gemeente heb ondervonden, waarna zich dan onmiddellijk de eerste sporen van geestelijke gaven openbaren, dan volgt het een op het ander, tot inderdaad een apostolische tijd zal wederkeren, waarnaast dan werkelijk de eigenlijke anti-christ zal opstaan!'

Deze uiteenzettingen van Blumhardt zijn enigszins onduidelijk en slechts ten dele waar. De waarheid is aldus : Iedere mens, christen of niet-christen, kan in gemeenschap komen met de goede geestenwereld, als hij dat in ernst wil en deze zoekt op de wijze als in dit boek is beschreven. Wat ieder van het goede geestenverkeer ontvangt is een les betreffende de weg, die tot God leidt. Het is de prediking van de waarheid, die

hem deelachtig wordt. Of dan nog verdere krachten van God's geesten bij hem in werking treden hangt bij een ieder daarvan af, of hij zijn leven naar de hem medegedeelde waarheid inricht en in hoeverre hij dit doet. Wie de prediking van de waarheid van de geestenwereld slechts aanhoort zonder zich daarnaar te richten, die ontvangt geen verdere geschenken van 'boven'. Hij verliest veeleer ook nog de verbinding met de goede geesten, die hem tevoren ten deel was gevallen, doordat geen goede geesten zich meer openbaren. Wie echter de waarheid in zich opneemt en zijn best doet om zijn innerlijk daarnaar öm te vormen, die zal ook de kracht van de geesten bespeuren, die wij bij de eerste christenen vinden en wel z6, als overeenkomt met zijn levenstaak. Want ook bij de eerste christenen bezat niet iedereen dezelfde gaven. Ook waren de afzonderlijke gaven niet alleen bestemd voor hem, die deze bezat om ze alleen ten eigen bate aan te wenden, maar hij moest hiermee het algemeen welzijn dienen. Op dit feit wijst ook de apostel Paulus steeds met nadruk. Ook thans wordt aan de kleinste gemeente van godgelovige en godzoekende mensen door God's geesten hetzelfde geschonken, wat de eerste christenen ontvingen. Vooropgesteld wordt echter, dat men met alle kracht naar het goede streeft en de invloed van het boze van zich afweert. Of de kring die dit doet, groot of klein is, zal nimmer voor het werk van de geestenwereld van God van enige betekenis zijn. Een overeenkomstig beeld van het werk van de boze en de goede geestenwereld, zoals wij dat bij de protestante dominee Blumhardt zagen, vinden wij bij de katholieke pastoor Vianey van Ars.

Johannes Baptista Maria Vianey leefde van *1786-1840.1* Zijn leven valt dus voor een groot deel samen met dat van dominee Blumhardt. In dezelfde tijd, dat Blumhardt in de Duitse parochie Möttlingen zijn zegenrijke arbeid verrichtte, leefde en werkte Vianey in de kleine gemeente Ars in Frankrijk. Wegens zijn geringe begaafdheid kon Vianey slechts onder grote inspanning zijn priesterwijding verkrijgen.

Reeds als kind wijdde hij zich dagelijks in innerlijke concentratie aan het gebed. Deze innerlijke concentratie beoefende hij, evenals Blumhardt, gedurende zijn gehele leven. Dit bracht bij hem de mediamieke gaven tot ontplooiing, die de voorwaarden zijn voor de werkingen, die door de geestenwereld worden uitgeoefend. Ditzelfde geldt voor Blumhardt.

Terwijl Blumhardt voor het eerst de demonische openbaringen in zijn gemeente door het medium Gottliebin Dittus meemaakte en eerst naderhand de invloed zowel van de goede alsook van de boze geestenwereld aan zijn eigen persoon beleefde, was de pastoor van Ars zelf de persoon,

door wie de geesten zich openbaarden. Bij andere personen uit zijn omgeving of een parochie werd deze invloed niet opgemerkt.

Overigens zijn de gebeurtenissen bij beiden dezelfde. Blumhardt en Vianey beleefden de werkzaamheid van de demonen op dezelfde wijze, ook die van de goede geesten. Beiden ontvingen een geest, die een zeer grote geneeskracht had. Beiden hadden de gave van het helderzien in verleden, heden en toekomst. Beiden konden de innerlijke toestand van een mens helderziend waarnemen. Over de parochie van de beide verzorgers werd op wonderbare wijze de geest van de bekering uitgestort, welke zich langzamerhand ook in de brede kring van verafgelegen districten uitstrekte. Naar beiden trokken vele duizenden door een met zonden beladen leven gekwelde mensen om hun afdwalingen te bekennen en de verzekering van God's vergiffenis te ontvangen. Beiden wisten door een innerlijke inspiratie, aan wie zij de belofte tot vergeving konden geven. De overeenstemming in al deze dingen strekt zich bij deze beide mannen uit tot in de kleinste bijzonderheden, zodat men daarin het werk van een goddelijke wet kan herkennen. Ook de demonische openbaringen verliepen bij beiden volgens dezelfde geestelijke wetten.

Doch laten wij nu de feiten uit het leven van Vianey voor zichzelf laten spreken.

Laten we beginnen met de demonische aktiviteiten, die in Vianey plaats vonden. In zijn levensbeschrijving wordt het gedeelte, dat over de demonische invloeden handelt, met de volgende woorden ingeleid : `Doch allereerst moge een woord worden gezegd tot hen, die de aanvechting hebben in dit opzicht te twijfelen, of bij het lezen van de volgende bladzijden te glimlachen. Zij zullen niet de eersten zijn, die dat doen. Ja, zij willen zelfs niet eens in dit verband denken of uitspreken, wat niet reeds vöör hen in de tijd, dat Vianey leefde, door de wereld is gedacht of gezegd en wat toen niet met nog grotere nadruk dan door de wereldse mensen door de geestelijkheid werd gezegd. Nauwelijks had namelijk het gerucht zich verspreid, dat de pastoor van Ars door de duivel werd bezocht, of een luid gelach werd aangeheven in al de omliggende pastorieen. Terstond zetten de "goede" medebroeders aan de pastoor van Ars uiteen, dat hij een grote dromer was, die een ziek brein bezat; dat verder de hel, waaruit zijn demonen kwamen, heel eenvoudig de vleespan was, waarin hij zijn aardappels liet beschimmelen. "Mijn beste pastoor" - zeiden zij tot hem - "leef toch zoals ieder ander; voedt u beter, dan wordt uw hoofd weer gezond en u zult zien, hoe de duivelen verdwijnen."

Vianey leefde namelijk zeer eenvoudig en bijna alleen van aardappelen, die hij op de eerste dag van de week voor de gehele week kookte en dan koud at, en die dus niet zelden aan het einde van de week beschimmeld waren.

Verre van zulk een zwakke geest te hebben, die aan zulke hersenschimmen ten offer valt, zoals zijn ambtsgenoten veronderstelden, was pastoor Vianey van nature zo weinig lichtgelovig, dat hij eerst niet wilde aannemen, dat het duivelen waren, die hem kwelden. Eerst nadat hij tevergeefs naar een verklaring voor de zeldzame geluiden had gezocht, die hem gedurende de nacht stoorden, begreep hij hun herkomst en aard.

`Eens op een dag hoorde hij heftig tegen zijn huisdeur kloppen. Hij opende het raam en vroeg : "Wie is daar?" maar hij kreeg geen antwoord en toen het geluid zich aan zijn trapdeur herhaalde, stelde hij dezelfde vraag. Weer kwam er geen antwoord. Daar hem vroeger prachtige gewaden voor zijn kerk waren geschonken, die hij in de pastorie bewaarde, dacht hij dat dieven hadden getracht bij hem in te breken. Hij vond het nodig, voorzorgsmaatregelen te nemen. Daarom vroeg hij aan enige moedige mannen de wacht te houden. Zij kwamen dan ook gedurende verscheidene nachten en hoorden hetzelfde lawaai. Toch konden zij niets ontdekken. Men waakte in de klokkentoren, eveneens zonder enig succes. Men hoorde heftige stoten zonder iets te zien. De wachten waren zeer verschrikt. Zelfs de pastoor werd erg bang. Op een winternacht, toen hij weer harde slagen tegen de deur had gehoord, sprong hij haastig uit bed, ging naar de binnenplaats, omdat hij overtuigd was, dat als het om zo iets ging, de boosdoeners hun spoor in de versgevallen sneeuw zouden hebben achtergelaten en dat men ze zo eindelijk zou kunnen pakken. Maar hij zag niemand, hoorde niets meer en vond ook geen voetsporen in de sneeuw. Toen twijfelde hij er niet meer aan, dat de satan hem wilde vervolgen.'

'Vanaf de dag, dat hij overtuigd was, dat de nachtelijke rustverstoorders demonen waren, voelde hij zich veel minder angstig.'

Intussen scheen het hoofddoel van de demonen er zonder twijfel op gericht te zijn om zijn pastorale werk minder vruchtbaar te maken door zijn oververmoeide lichaam nog van de nodige nachtrust te beroven. Alles scheen er bij deze plagerijen duidelijk op gericht, hem het slapen geheel onmogelijk te maken. Meestal vernam V ianey een van die eentonige geluiden, die, zoals men weet, meer dan al het andere slapeloosheid veroorzaken. Nu eens was het een geruis, alsof een balk werd doorgezaagd of doorgeboord, dan weer scheen het, alsof men er een rij spijkers in sloeg. Het leek ook wel eens alsof een regiment soldaten zijn deur voorbijtrok; alsof een kudde schapen boven zijn hoofd trappelde; alsof een paard over zijn vloertegels galoppeerde; alsof iemand op zijn tafel trommelde; alsof men in zijn nabijheid ijzeren hoepels om een vat timmerde; alsof alle wagens van Lyon over zijn deel rolden ; alsof deelnemers aan een lawaaierige bijeenkomst in een vreemde taal op zijn binnenplaats aan het converseren waren. Deze laatste kwelling duurde vele nachten

achtereen. Een andere keer hoorde hij zijn deur openen en zich op barse wijze bij zijn familienaam aanspreken. Dan weer moest hij een stroom van spottende grofheden verdragen, waaronder het meest de uitroep "aardappelvreter" voorkwam. Voorts werden zijn meubels heen en weer bewogen. Er werd met zo'n kracht aan zijn gordijnen getrokken, dat hij zich erover verwonderde ze de volgende morgen nog heel te vinden' (blz. 66-70).

Groot waren ook de innerlijke aanvechtingen, die hij van de zijde van de bozen te dulden had en waarmee zij hem tot vertwijfeling trachtten te brengen.

Bij Blumhardt troffen wij dezelfde verschijnselen aan. Helaas zijn de in zijn rapport beschreven demonische invloeden voorzover zij hem persoonlijk aangingen, met opzet in zijn levensbeschrijving weggelaten, zoals ik reeds eerder heb vermeld.

Zowel bij Blumhardt als bij Vianey was het enige doel van die demonische intriges, het werk van deze mannen om de mensen tot God terug te voeren, geheel te vernietigen of in ieder geval te beperken. Daarom trachtten zij Blumhardt op het hem onbekende terrein van het demonische door Gottliebin Dittus te verstrikken en hem toen hun dit niet gelukte, later door uiterlijke en innerlijke beproevingen te verwarren en moedeloos te maken. Bij Vianey hadden zij het allereerst gemunt op het inboezemen van moedeloosheid en vertwijfeling en ze gebruikten daartoe als werktuigen de katholieke geestelijken uit de omtrek, die een zodanige veldtocht van de gemeenste laster en verdachtmaking tegen de arme pastoor van Ars voerden en tien jaren lang volhielden, dat ieder ander aan zo'n strijd zou zijn bezweken. Toen dit doel niet werd bereikt probeerden de demonen het met een verzwakking van zijn gezondheid door hem van zijn slaap te beroven. Deze poging gaven zij zijn gehele leven niet op. Eerst in zijn laatste levensjaren schijnt hij 's nachts niet meer lastig gevallen te zijn.

Nog meer overeenkomst, dan op het punt van de demonische belevenissen van de beide mannen, was er ten opzichte van wat hun ten deel viel aan goddelijke hulp door de goede geesten. In dit opzicht waren hun ondervindingen geheel dezelfde.

Beiden ontvingen de verheven gaven van God eerst, nadat zij hun zwaarste beproevingen in de strijd tegen de boze machten en hun menselijke werktuigen hadden doorstaan. Deze strijd heeft iedereen te doorstaan, die als werktuig van God tot heil van zijn medemensen wil werken en de voor dit doel nodige krachten van God wil verkrijgen. Ook Christus moest deze strijd doorstaan. Ook Zijn werk onder de mensen met de bewijzen van de goddelijke kracht, die in Hem werkzaam was, begon pas, nadat Hij veertig dagen en veertig nachten het demonische en zijn

ontzettende werkingen zelf had ervaren en daar tegenover standvastig was gebleven. En waarlijk de knecht is niet hoger dan de Meester.

De bekeringen ten gevolge van de uitstorting van een geest van boetedoening als innerlijke omkeer hadden in de parochie van Blumhardt hetzelfde verloop als in die van Vianey. En vanuit beide pastorieen verbreidden zij zieh langzamerhand op gelijke wijze tot in de meest verwijderde streken. De eerste inwerking van de geesten van boete op de harten van de mensen veroorzaakt een innerlijk schrikken over de zonden en misdaden van het voorbijgegane leven en de daardoor ontstane afdwaling van God. Dit innerlijke schrikken over zichzelf van de mens, die door een geest van boete is aangeraakt, is zo groot, dat hij geen rust meer vindt, totdat hij zijn innerlijk heeft uitgestort aan een godsgetrouw mens en diens oordeel heeft gehoord. Een onzichtbare kracht drijft hem onweerstaanbaar voort tot hij de nabijheid van God in zijn hart voelt en de daarin begrepen zekerheid heeft, dat zijn zonden zijn vergeven. Zo'n geluksgevoel stroomt dan in zijn hart, dat er geen menselijke woorden bestaan, om dit gevoel te beschrijven. Men moet in de levensbeschrijvingen van deze beide mannen nalezen, wat de bekeerden innerlijk hebben beleefd.

De geest van hen, die zijn hulp niet nodig hadden, herkende Vianey op het eerste gezicht. Hij vroeg hen vriendelijk, zijn tijd niet in beslag te nemen, en tot velen zei hij : 'Gaat u rustig naar huis, u hebt mij niet nodig.'

De zieken geestelijk te genezen, die dit zelf niet konden volbrengen, was het hoofddoel van de pastoor van Ars. De genezing van de lichamen was in zijn ogen meer een bijzaak.

Aan velen gaf Vianey inlichtingen over het lot van hun afgestorvenen, zodra dit voor hun eigen zieleheil nuttig bleek te zijn. Maar ook• zag hij als helderziende in de toekomst. Men kan zeggen, dat, waar tijdens zijn leven over niets zoveel werd gesproken als over zijn strijd met de boze geesten, na zijn dood iedereen over zijn voorspellingen begon te praten. Deze betroffen bijna altijd het heil van de enkeling en niet het uiterlijk welzijn. Menig bekeerde voorspelde hij zijn nabijzijnde dood. In andere gevallen gaf hij het bericht over de naderende dood aan bloedverwanten van de persoon, opdat deze zich hierop konden voorbereiden.

Ook zag hij in de geest op ver verwijderde plaatsen gebeurtenissen aangaande personen, met wie hij juist in gesprek was. Toen hij op een dag een man tussen de op hem wachtende menigte zag, zei hij tot hem: 'Keert u vlug naar Lyon terug; uw huis staat in brand!' En zo was het ook. Op een andere keer zond Vianey een boerenvrouw, die juist haar zonden had beleden, zo spoedig mogelijk naar huis terug, omdat een slang haar huis was binnengekropen. De vrouw haastte zich naar haar

huis terug, doorzocht het in alle hoeken, maar vond niets. Eindelijk kwam zij op de gedachte om ook haar strozak uit te schudden, die zij om te luchten in de zon had gelegd. Zij zag er toen een slang uitkruipen. Tegen een Jong meisje, dat hij in de kerk zag staan, zei hij, dadelijk naar huis te gaan, omdat zij daar dringend werd verwacht. Toen zij thuiskwam vond zij haar zuster, die altijd volkomen gezond was geweest, dood neerliggen. Eens kwam een vrouw, die van een 'tovenaar' een fles met een zogenaamd wondermiddel had gekregen, naar Ars om te biechten. Toen Vianey haar biecht had aangehoord, merkte hij op : `U vertelt mij echter niets van de fles, die u in het kreupelhout buiten Ars verstopt hebt.'

Nog vaker zag hij de innerlijke gedachten en gevoelens van anderen. Deze gave kwam regelmatig naar voren, als het ging om bijzonder moeilijke bekeringen. Bijna dagelijks gebeurde het, dat hij zijn biechtstoel verliet en juist hen, die de meeste haast hadden of het ongelukkigst waren, tot zich wenkte, opdat zij het eerst aan de beurt kwamen.

Er kwamen er ook om zijn gave op de proef te stellen, doch diep beschaamd gingen zij dan heen. Iemand bekende hem eens denkbeeldige zonden. Vianey hoorde hem rustig aan en zei toen: `U hebt inderdaad een zware schuld op u geladen; maar het kwaad, dat u in werkelijkheid hebt gedaan, bestaat niet uit die zonden, die u mij zo juist hebt verteld, maar in de volgende zonden.'-en toen noemde Vianey tot grote ontsteltenis van de bedrieger al zijn schanddaden uit het verleden.

Vianey genas, gaf raad, troostte en bekeerde van uit de verte hen, die niet persoonlijk bij hem konden komen, en hem daarom bemiddelaars of ook brieven zonden.

Al de tot nu toe vermelde persoonlijke kenmerken in het raam van de door Vianey werkende geestelijke krachten vinden wij van dezelfde aard en in dezelfde omvang, en men kan zeggen, tot in de kleinste bijzonderheden, bij Blumhardt. En het is moeilijk vast te stellen, bij wie van de twee het aantal duizenden, die tot hen stroomden en die de wonderbare invloeden van die krachten aan zichzelf ondervonden, groter was.

Ook deed zich bij beiden voor, wat men een 'wonderbare broodvermenigvuldiging' zou kunnen noemen. Het gebeurde wel dat door de grote toeloop van vreemdelingen, die door zijn gemeenteleden gastvrij opgenomen en geherbergd werden, er een tekort aan voedsel ontstond. Maar een speciale zegen regelde de spijzigingen. Een familie, die niet genoeg had om veertien personen te voeden, kon met dezelfde spijzen 42 personen te eten geven en er bleef zelfs nog voedsel over. Van Vianey wordt een nog merkwaardiger wonder verteld, waarvan de gehele parochie getuige was. Hij had een tehuis voor arme kinderen. Op een dag was al het voedsel op ; op de zolder lagen nog slechts een paar handen vol graan. Reeds had hij met een bezwaard hart besloten om de kinderen weg te

Geestenverkeer na-apostolische/hedendaagse tüdperk 19i

zenden; hij bad echter nog eenmaal tot God om hulp. Toen hij daarna op de zolder kwam, was deze hoog met koren gevuld. De hele gemeente ging naar de zolder om het koren te zien. Deze gebeurtenis baarde in de gehele streek groot opzien. Ook de bisschop kwam later en men liet hem zien hoe Koog de zolder was bijgevuld.

Als wij nu deze beide mannen als werktuigen van God naast elkaar plaatsen, moet ons daarbij iets zeer belangrijks opvallen. Wij hebben hier twee mannen, wier kerkelijke geloofsbelijdenis aanmerkelijk verschilt. Aan de ene kant staat een katholieke pastoor als aanhanger van heiligen- en reliquienverering, die de genezingen van zieken aan de heilige Philomena toekende, een man die de mis opdraagt en de biecht als noodzakelijk sacrament van de zondenvergeving beschouwt, die aan de tegenwoordigheid van Christus in het altaars-sacrament gelooft, en aan alle andere leerstellingen van zijn kerk vasthoudt, - en aan de andere kant de protestante predikant Blumhardt als lijnrechte tegenstander van de geloofsbelijdenis van Vianey. Hij verwerpt met grote beslistheid heiligenen reliquienverering, mis en altaars-sacrament, katholieke biecht en katholieke zondenvergeving, pausdom en alles, wat daarmee samenhangt, als niet door God gewenst, doch ontstaan uit menselijke dwalingen. En toch zijn beiden in de hand van God gelijkwaardige werktuigen voor de bevrijding van de mensheid van zonde en satan en om haar terug te leiden tot het vaderhuis van God. Beiden ontvangen de hoogste gaven, die Christus aan zijn gelovigen heeft toegezegd, ondanks het verschil in leerstellingen van hun kerkelijke geloofsbelijdenis.

Op een punt stemmen beide overeen : in het diepe godsgeloof en in het daarin verankerde onwankelbare godsvertrouwen, alsook in de grote liefde tot God en de mensen. Voor God is dus de overige kerkelijke geloofsbelijdenis van een mens van geen betekenis. Hij beschouwt dit slechts als een uiterlijk kleed, dat men de mensen heeft omgehangen, dat evenwel de geestelijke persoonlijkheid niet beinvloedt, als in hen het godsgeloof en de liefde tot God werkzaam zijn. Hij laat de mensen dit kleed behouden, dat uit het lapwerk van menselijke dwalingen aaneengenaaid is, zolang het de taak, door Hem aan de mensen opgelegd, niet hindert.

Als men nu de vraag wil stellen, waarom de goede geestenwereld die mannen niet heeft ingelicht over de dwalingen in hun godsdienstige beschouwingen, en hun de waarheid niet heeft gebracht, dan is het antwoord daarop niet moeilijk.

Ten eerste was zulk een voorlichting niet noodzakelijk, omdat de kerkelijke dwalingen het werk, waartoe beiden door God waren bestemd, niet in de weg stonden. Zij moesten de mensen in hun naaste en verdere omgeving tot zelfinkeer en tot terugkeer tot God bewegen. De katholieke,

noch de protestante geloofsbelijdenis stond dit in de weg.

Vöör alles echter kon door de geestenwereld däärom geen opheldering over religieuze dwalingen worden gegeven, omdat die zowel aan Blumhardt als aan Vianey de vervulling van hun taak onmogelijk zou hebben gemaakt. Dan had de protestante predikant Blumhardt tengevolge van nieuwe waarheids erkenningen ook zijn leerstellingen moeten veranderen. Daarmee zou hij zich buiten de protestante kerk hebben geplaatst en zowel zijn ambt als zijn arbeidsveld hebben verloren.

Dit geldt in nog hogere mate voor de katholieke pastoor Vianey. Was zijn geloofsinstelling ook maar op een enkel punt van die van zijn kerk afgeweken, dan zou hij binnen heel korte tijd voor altijd zijn ontslagen.

Onder katholieken kon alleen hij aan de taak van de redding van zielen arbeiden, die het gewaad van de katholieke geloofsbekentenis draagt, evenals Blumhardt alleen als vertegenwoordiger van het protestante geloof op succes kon rekenen onder zijn geloofsgenoten.

Bovendien werd het werk van beiden toch al sterk door hun ambtsbroeders aangevallen, hoewel ze hun kerk allebei trouw waren gebleven. Hoeveel heviger zouden zij zijn aangevallen, als zij op een of ander punt van de leer van hun kerk waren afgeweken?

Vooral bij Vianey kenden de aanvallen van zijn ambtsbroeders geen grenzen. Zoals reeds eerder verhaald, werd hij tien jaar lang mateloos door hen vervolgd, bevit, gesmaad, verdacht gemaakt, belasterd en zelfs met het uiterste geweld bedreigd. Toen de katholieke geestelijkheid uit zijn nabije en verder afgelegen omgeving zag, dat hun parochianen eveneens naar Vianey gingen en meer om zijn oordeel gaven dan om dat van hun eigen geestelijken, kwamen de opwellingen van nijd en jalousie. Zij noemden hem de onwetende priester, die slechts met moeite een beetje latijn had geleerd, en bijna uit het priesterseminarium was weggezonden. Vooral de geestdrift, waarmee de mensen over de pastoor van Ars spraken, deed de haat van de andere geestelijken toenemen. Men belasterde hem op de schandelijkste manier. De geestelijken verboden hun parochianen, paar Ars ter biecht te gaan, en dreigden hen, als zij toch gingen, met uitsluiting van de sacramenten en van de vrijspreking van zonden, zelfs in het stervensuur. Zondag op zondag schimpten zij vanaf de kansel op de pastoor van Ars. Vianey zei later eens: 'Men sprak op de kansel niet over het evangelie, maar in plaats daarvan preekte men tegen de arme pastoor van Ars.' Terwijl de een over zijn onwetendheid spotte, maakten de anderen zijn levenswandel verdacht. Anonieme brieven waarin men hem in de walgelijkste termen de grootste gemeenheden verweet werden in een groot aantal bij hem bezorgd. Ook trachtte de geestelijkheid, het volk tegen hem op te hitsen. Als hij 's morgens zijn huisdeur opende, vond hij daarop papieren geplakt, waarop men hem aanklaagde,

de nacht met de meest onzedelijke uitspattingen te hebben doorgebracht.

Hier, evenals bij Blumhardt, herhaalde zich, wat de joodse geestelijk heid tegenover Christus had gedaan. 'Wat moeten wij doen? Ziet, het gehele volk loopt hem na, deze wijndrinker en gezel van zondaren en siechte vrouwen.' Het gezegde over de `geestelijke nijd' en de waarheid, dat 'een geestelijke voor zijn medegeestelijken een duivel is', werd ook bij deze beide geestelijken bevestigd.

Hoewel de aanvallen van de ambtsbroeders op Blumhardt niet die mate van gemeenheid bereikten als bij Vianey, toch had ook hij heel veel leed en vervolging van hen te verduren.

Ontbrandde er tegen deze beide mannen ondanks hun trouwe geloof aan de leer van hun kerk reeds zulk een strijd op leven en dood, wat zou er niet zijn gebeurd, als men hen had kunnen betichten van een afwijken van de kerkelijke leer!

God en Zijn geestenwereld hielden bij de keuze en de voorbereiding van hun werktuigen ook rekening met de tijdsomstandigheden en de religieuze atmosfeer, die in de kringen heerst, waarin zij moeten werken. Alle menselijke opvattingen en dwalingen laat God's geestenwereld onberoerd, zolang zij niet een ernstige hindernis vormen voor het bereiken van het gestelde doel. Van de onjuiste geloofsopvattingen van Vianey werd er door de zich openbarende goede geesten niet een uit de weg geruirnd, omdat zij de taak, die hij te vervullen had, niet in de weg stonden. Alleen toen hij in zijn onjuiste beoordeling van de lichamelijke boetedoeningen, die hij beschouwde als bijzonder welgevallig aan God zijn lichaam met zulke tuchtigingen wilde kwellen, greep de geestenwereld in met een terechtwijzing. Zij moest dat nu doen, omdat een verzwakking van zijn lichaamskracht ook geringere prestaties in zijn werkzaamheden tot noodzakelijk gevolg zou hebben gehad. Door een gebiedende stem, die hij helderhorend vernarr, werd hij aan zijn ware taak herinnerd. Vianey zelf zegt daarover: `Ik weet niet, of het werkelijk een stem was, die ik hoorde, of dat ik het gedroomd heb; maar hoe dan ook, ik werd er wakker van. Deze stem zei mij, dat het God meer welgevallig was, de ziel van een enkele zondaar te redden, dan alle mogelijke offers te brengen. In die tijd had ik mij namelijk boetedoeningen voor mijn eigen heil opgelegd.'

Vianey, de katholieke pastoor van Ars, werd door zijn kerk heilig verklaard. Als mensen een mens inderdaad heilig kunnen verklaren, dan verdient de protestante predikant Blumhardt dat ook. Want hij stond in zijn gezindheid, zijn werk en zijn verbazingwekkende gaven van `boven' niet achter bij zijn katholieke ambtsgenoot Vianey.

Het levensbeeld van deze beide mannen bewijst, dat de goede en de

194 Geesienverkeer na-apostolische/hedendaagse t~dperk

boze geestelijke krachten tegenwoordig nog op dezelfde wijze bij de mensen werkzaam zijn als in alle vroegere tijden, en dat zij zich volgens dezelfde wetten voltrekken.

HET SPIRITISME IN HET LICHT VAN DE HEDENDAAGSE WETENSCHAP

In de tijd, voorafgaand aan die, waarin ik de verbinding met de geestenwereld leerde kennen, wist ik niets van de mogelijkheid van zo'n verbinding. Boeken noch tijdschriften had ik gelezen, die zich daarmee bezighielden. Ook gedurende de tijd, dat ik van mijn leiders van 'genezijde' de in dit boek beschreven lessen ontving, kwam ik nooit met andere spiritistische kringen in aanraking, evenmin nam ik spiritistische literatuur ter hand. Als geestelijke wijdde ik mij met mijrr gehele aandacht aan de waarheden, die mij van week tot week door de media werden medegedeeld, en die meer dan iets anders mijn godsdienstig inzicht geheel en al veranderden. Mijn studie betrof de Heilige Schrift. Ik wilde weten, of de nieuwe waarheden, die mijn vroegere geloof omverwierpen, met de leer van de bijbel overeenstemden. De Heilige Schrift gold voor mij als proefsteen. Ook de geestenwereld maande mij voortdurend aan om de nieuwe leer met de bijbel te vergelijken. In de godsdienstige bijeenkomsten nam de zich openbarende geest eveneens steeds de bijbel op en verklaarde de inhoud.

Toen ik echter na een zekere tijd het nieuwe beeld van de waarheid in mij had opgenomen en het tot mijn vaste overtuiging was geworden, werd mij gevraagd, de spiritistische verschijnselen van de tegenwoordige tijd te leren kennen. Daardoor zou ik in de gelegenheid komen, die verschijnselen te onderzoeken en te verklaren aan de hand van de mij medegedeelde wetten. Als ik iets zou vinden, dat ik niet begreep, behoefde ik slechts op de bijeenkomsten te vragen, en de gewenste verklaring zou mij worden gegeven.

Van de aanvang af stond het bij mij vast, dat ik slechts die verschijnselen zou onderzoeken, waarvan de echtheid onweerlegbaar vaststond.

Toen leerde ik in het begin van het jaar 1928 een wetenschappelijk tijdschrift kennen, dat met medewerking van professoren van naam uit nagenoeg alle landen werd uitgegeven en verschijnselen behandelde, die met de tot dan toe bekende natuurwetten niet kunnen worden verklaard. Het tijdschrift heet: 'Tijdschrift voor parapsychologie'.' - Het woord 'parapsychologie' betekent: de leer van datgene, dat boven de gewone wetten van het zieleleven uitgaat.

De eerste jaargangen van 1926-1927 van dit tijdschrift gebruikte ik

voor mijn vergelijkende studies. De daarin beschreven feiten zijn zo afdoende bewezen, dat men geen redenen heeft om aan de echtheid te twijfelen. Het omvat alle verschijnselen, die op het gebied van het geestenverkeer voorkomen. Er worden alleen bewezen feiten genoemd. Hoe deze te verklaren zijn, daarover lopen de meningen ver uiteen. Van een geestenwereld als drager van die verschijnselen wil de hedendaagse wetenschap niets weten en slechts schuchter gewaagt hier of daar de e6n of andere geleerde van de mogelijkheid van een inwerking van de zijde van geestelijke wezens. In plaats hiervan geeft men hiervoor verklaringen, die elk normaal denkend mens als ongerijmd moeten voorkomen.

Daar de 'media' als krachtbronnen voor de geestenwereld dienen bij het tot stand brengen van de verschillende verschijnselen, rangschik ik in de hier volgende beschrijving de thans voorkomende mediamieke verschijnselen en media, die in het genoemde tijdschrift worden besproken. De feiten ontleen ik aan dit tijdschrift en de juiste verklaring van de beschreven gebeurtenissen geef ik aan het slot van elk gedeelte.

Het medium Kluski te Warschau. (Duits tijdschrift van Parapsychologie, jaarg. *1926,* blz. *5-22). - F. W.* Pawlowski, professor in de anatomie aan de universiteit te Michigan, U.S.A., vermeldt in een uitvoerig artikel zijn belevenissen met het medium Kluski in Warschau. Hij schrijft: `De verschijnselen, die ik bij Kluski heb gezien, waren zeer buitengewoon en overtreffen alles, wat ik tot nu toe daarover heb gelezen en gehoord.'

`De normale voorbereidingen v66r de aanvang van een seance met het medium Kluski bestonden daarin, dat het vertrek, waarin de proef werd genomen, en de zich daarin bevindende voorwerpen aan een nauwkeurig onderzoek werden onderworpen. Ramen en deuren werden gesloten en verzegeld en met repen van waspapier dichtgeplakt, waarop door de deelnemers geheime tekens en hun handtekening werden geplaatst. Als men dit wenste en als er geen dames in de kring aanwezig waren, was het medium geheel naakt.'

'Zodra alle deelnemers hun plaats om de tafel hadden ingenomen en een keten hadden gevormd, viel het medium bijna ogenblikkelijk in een diepe trance. De verschijnselen traden dan meestal onmiddellijk op. De keten werd gevormd door het inhaken van de pink van elke hand in die van de buurman. Daardoor waren de deelnemers in staat, het overige deel van hun hand vrij te bewegen, dus te schrijven, te voelen en te tasten, zonder het contact te onderbreken.'

`De seances vonden öf volkomen in het donker 6f bij het licht van een lamp plaats. In beide gevallen lagen lichtgevende platen op de tafel klaar. Deze platen hebben de grootte van een vierkante voet en zijn gemaakt van lichte houtplaten met handvat, ongeveer zoals wij ze aan

toiletspiegels vinden. Aan een kant zijn ze met een lichtgevende massa bestreken.'

'Het is voor de deelnemers vaak niet nodig, het witte licht in het vertrek uit te schakelen, want zodra het medium in trance valt gaat het witte licht vanzelf uit en wordt het rode licht ingeschakeld. Vaste deelnemers aan de bijeenkomsten verteilen, dat dit uit- en inschakelen van het licht langzaam en trapsgewijze geschiedt.'

`Uit persoonlijke ervaring en door inlichtingen uit de eerste hand van volkomen betrouwbare waarnemers kan ik vaststellen, dat door het medium Kluski de volgende fenomenen worden voortgebracht'

`a. Klopgeluiden of slagen, die zeer karakteristiek zijn en iets heel eigenaardigs vertegenwoordigen. Ik hoorde ze vaak en heb direct het bijzonder opvallende daarvan opgeschreven, zonder dat anderen mij daarop opmerkzaam hadden gemaakt. lk kon duidelijk horen, of eigenlijk nog Beter voelen, dat zij niet aan de oppervlakte van de tafel of op de muur werden voortgebracht, maar van binnenuit kwamen. 1k vermeld dit nadrukkelijk, want ik deed verscheidene pogingen de door Kluski voortgebrachte klopgeluiden na te bootsen. Het gelukte mij echter absoluut niet, de toon van de slagen te verkrijgen, die in de Kluski-seances werden voortgebracht.'

`b. Levitaties (het vrije zweven van het menselijke lichaam) zag ik zelf niet. Maar ik vernam, dat zij in Kluski's kring meermalen voorkwamen. Niet alleen werd de tafel omver gegooid en opgeheven, doch ook het medium, evenals een of meer van de deelnemers, werd een heel eind boven de vloer getild.'

`c. Kluski's specialiteit is het tot stand brengen van gedeeltelijke, meestal echter van volkomen gevormde verschijningen of fantomen. De gedeeltelijke materialisaties zijn gewoonlijk hoofden. Deze materialisaties verschijnen bijna plotseling boven of achter het medium, of nog vaker achter of tussen de deelnemers aan de seance, die zich op enige afstand van het medium bevinden. Na enige heftige en duidelijk hoorbare slagen op de tafel of de muren verschijnen lichtende sterren of vonken, die zich boven de tafel verheffen en langs het plafond bewegen. Blauwachtige lichtvonken, in grootte varierend van een erwt tot een hazelnoot, komen vaak in aantal van een dozijn. Deze bewegen zich alle tegelijk met vrij grote snelheid in alle richtingen boven de plaatsen van de deelnemers en vormen zich tot zwermen of paren. Vele verdwijnen, enige komen paarsgewijze naar beneden tot vlak bij de deelnemers. Toen deze vonken tot op een afstand van ongeveer zestien duim bij mij kwamen, zag ik tot mijn grote verbazing, dat het menselijke ogenparen waren, die mij aankeken. Binnen een paar minuten vormde zich uit zo'n ogenpaar een volkomen gevormd menselijk hoofd, dat door een eveneens gemateriali-

seerde hand met lichtgevende palm zeer goed werd belicht. De hand verhief zich boven het hoofd, om het van alle kanten te belichten en het aan de toeschouwers te laten zien. Daarbij keken de ogen de deelnemers met vaste blik aan en het gezicht had een vriendelijke, glimlachende uitdrukking. Ik zag een aantal van zulke hoofden, vaak twee tegelijk, die als luchtballonnen van de ene deelnemer naar de andere vlogen en op het verzoek : "Korn toch naar mij toe !" van een ver verwijderd punt langs de kortste weg naar de vrager vlogen, dikwijls dwars over de tafel en met een snelheid als van verschietende sterren.'

`d. Onzichtbare, doch door stappen, kraken van de vloer hoorbare fantomen verschenen die met levende, zachte handen en vingers mijn gezicht, mijn handen en gehele lichaam aanraakten. Het gevoel, door een levende menselijke hand aangeraakt te worden, was onmiskenbaar. Deze onzichtbare fantomen halen op verzoek uit de verschillende delen van de kamer, waarin de seance wordt gehouden, voorwerpen, grijpen, ondanks de duisternis, nooit verkeerd, stoten nergens tegenaan en raken geen deelnemer aan, als zij zware voorwerpen, zoals een zware bronzen buste van dertig pond of een met gesmolten paraffine gevulde ijzeren pot met een gewicht van twaalf kg neerzetten.'

`e. Verschijningen zichtbaar bij rood licht, traden op. Deze fantomen namen meestal de op tafel liggende lichtplaten in de hand met het donkere gedeelte naar de deelnemers gericht, en belichtten zichzelf, terwijl zij van de ene deelnemer naar de andere gingen en iedereen de gelegenheid gaven, hen van heel dichtbij te bezien. Het van de lichtplaat uitstralende licht was zo goed, dat men de porien en de oneffenheden in de huid van de fantoom-gezichten en van de handen kon zien. Op de neus van een oude man kon ik duidelijk het verloop van de kronkelige, fijne adertjes zien. Evenzo kon ik duidelijk de soort stof van de kleding van de fantomen onderscheiden. Ik zag de verschijningen van zo dichtbij, dat ik hun adern kon horen en op mijn gezicht hun uitademing voelde.

Het indrukwekkendste en meest overtuigende van deze verschijningen, als zij naar ons toekwamen, waren de ogen en gezichten met hun levendige uitdrukking. Op vragen van de deelnemers kwam de uitdrukking van het gelaat geheel in overeenstemming met het antwoord en een lieflijke glimlach speelde om hun lippen.

`f. Van de dierfantomen vertonen zich meestal eekhoorntjes, honden en katten. Op een keer kwam er een leeuw en een andermaal een Brote vogel, een valk of buizerd. lk zelf zag de twee eerst genoemde verschijningen. Zij gedroegen zich geheel volgens hun natuur. Het eekhoorntje huppelde geheel natuurlijk op de tafel rond. De hond liep kwispelstaartend om de tafel, sprong op de schoot van de deelnemers en likte hun gezicht. Kortom, hij gedroeg zich in elk opzicht, zoals een goed opgevoede hond

zich gedraagt. De leeuw gedroeg zich, zoals mij werd verteld, dreigender; hij sloeg met zijn staart en streek daarbij langs de meubels. De verschrikte deelnemers waren niet in staat, dit beest te controleren. Zij maakten een einde aan de seance door het medium te doen ontwaken. De buizerd vloog rond, met zijn vleugels tegen de muren en de zoldering slaande. Toen hij tenslotte op de schouder van het medium neerstreek werd hij met flitslicht gefotografeerd, want een voor direct gebruik ingesteld fototoestel stond vöör het medium.'

`Tot de hierboven vermelde categorie van fantomen hoort ook de zeldzame verschijning van een wezen, dat de seancedeelnemers als de "pithecanthropos" aanduiden. Hij is namelijk een veel aanwezige gast op de Kluski-bijeenkomsten. Daar hij alleen bij volkomen duisternis verschijnt, is het moeilijk, hem nader te onderzoeken. Hij ziet eruit als een behaarde man of een grote aap. Zijn gezicht is behaard, zijn voorhoofd tamelijk hoog; hij heeft lange, sterke armen en gedraagt zich zeer ruw en woest tegen de deelnemers. Hij tracht, hun banden of gezichten te aaien en meestal maakt hij daardoor een eind aan de zitting, of de deelnemers worden daartoe gedwongen, omdat men hem niet in bedwang kan houden. Ik zag, of veelmeer, voelde hem een keer, toen hij zich tegen mij aanwreef. Ik nam toen een zeer bijzondere reuk waar, die ik op dat ogenblik niet kon definieren, maar die enige andere, met het fantoom meer vertrouwde, deelnemers mij als die van een natte hond beschreven. Bij deze gelegenheid ging hij achter mij langs naar de dame naast mij, die de hand van het medium vasthield. Hij doorbrak de keten en onderbrak daardoor de seance, doordat hij de hand van de dame greep en die tegen zijn gezicht wreef. Daarvan schrok de dame zo hevig, dat zij luid schreeuwde.'

`g. Veel verschijningen hebben lichtgevende handen; dat wil zeggen, dat de palm van hun handen lichtend is. Het witte, licht-groenachtige licht is zo sterk, dat, als de fantomen hun handen boven hun hoofd en gezicht of gestalte houden of laten glijden, iedere kleinigheid zo duidelijk is te zien, alsof men lichtgevende platen gebruikt. Zo belichten zij zichzelf, om de deelnemers de mogelijkheid te geven, hen heel goed te bekijken. Zij richten echter ook hun lichtende handen, of beter gezegd hun handpalmen op de deelnemers, zodat deze zelf worden belicht en schijnbaar door de fantomen worden bekeken. Bij een van die gelegenheden kon ik duidelijk waarnemen, dat het licht niet volkomen gelijkmatig was, maar voortdurend trillend de meest verschillende lichtsterkten toonde, ofschoon de belichting van de gehele handpalm steeds dezelfde bleef. Ik kon ook helderder vonken of stralen zien, die in zigzag of langs verschilleride banen van de handwortel naar de vingertoppen schommelden. Ook stroomde uit de lichtende handpalmen een sterke ozonlucht.'

`h. Een van de zeldzaamste, misschien wel een van de hoogste soorten is het fantoom van een oude man, die geheel uit zichzelf licht uitstraalt. - Ik heb het maar tweemaal gezien. De verschijning lijkt op een lichtzuil. Men ziet deze, naar ik vernam, heel vaak in de Kluski-kring. Het ervan uitgaande licht is zö krachtig, dat niet slechts alle deelnemers, maar ook alle, zowel dichtbij als ook de verder weg staande voorwerpen in de kamer worden belicht. De binnenkant van de handen en de hartstreek waren, toen ik de verschijning zelf zag, sterker lichtgevend dan de andere delen van het lichaam. Het fantoom dook op enige afstand van ons in het midden van de kamer op. De tafel, waar wij omheen zaten, stond in een van de hoeken van het vertrek en het medium zat geheel in de hoek. De oude man droeg een hoge, kegelvormige hoofdbedekking en was in een lang gewaad gekleed, dat in diepe plooien naar beneden hing. Hij naderde ons met koninklijke schreden en zijn gewaad bewoog zich onder het gaan. Met de handen maakte hij op driehoekige figuren gelijkende bewegingen. Tegelijkertijd sprak hij met een diepe, plechtige stem. Hij bleef ongeveer tien seconden achter mij staan, bewoog de lichtende handen boven ons en sprak onophoudelijk. Toen trok hij zich dieper in de kamer terug en verdween. Een golf van ozonhoudende lucht vergezelde hem, zodat het vertrek nog lang na de sluiting van de seance daarvan was vervuld. Het fantoom is een zeer oude man met een grijze baard. Hij sprak nogal met een keelklank en zijn taal was voor ons allen onverstaanbaar, ofschoon de deelnemers wel twaalf verschillende talen beheersten. In welke taal hij sprak kon echter tot nu toe door niemand worden vastgesteld, evenmin als men kon ontdekken, wie het fantoom is. In de kring wordt hij de "Assyrische priester" genoemd, wat geheel bij zijn uiterlijke verschijning past.'

`i. Door de fantomen werden "paraffine-vortuen" gemaakt. Zodra zij de ijzeren pan, gevuld met vloeibare paraffine, op de tafel opmerkten, gingen zij met zichtbaar genoegen aan het werk en maakten op verzoek vormen van heel bijzondere en ingewikkelde aard. Zij doopten hun handen in de paraffine en lieten de handschoenachtige vormen op de tafel vallen. Wanneer de fantoom-hand zelf-verlichtend is, ziet men deze in de vloeibare paraffine bewegen, zoals een goudvis in een aquarium. De handschoenen worden vrij onzorgvuldig door de fantomen uitgetrokken. Eens viel een paar daarvan van de tafel op mijn schoot en van daar op de grond. Ik maakte de andere deelnemers daarop opmerkzaam en verzocht hen, hun voeten niet te bewegen, opdat de vormen niet beschadigd zouden worden. Een van de deelnemers verzocht het fantoom, de vormen op te rapen en op de tafel te leggen, wat onmiddellijk werd gedaan. Daarbij werd mijn enkel stevig vastgepakt en mijn been opzij geschoven, opdat er meer plaats kwam onder de tafel, waar zich veertien

benen bevonden. Het fantoom had f-4 minuut nodig om een vorm te maken. Toen ik probeerde, dit zelf te doen, duurde het enige minuten, voordat de paraffine zover was afgekoeld en ook toen was het onmogelijk om de handschoen, zonder die te breken, van mijn hand af te schuiven; zelfs kon ik het niet eens met een enkele vinger gedaan krijgen, die tot het tweede lid in paraffine was gedoopt.'

Toen ik de paraffine van het gipsafgietsel verwijderde door het in heet water te dompelen, merkte ik een aantal haren op, die in het water dreven. Het waren gewone haren, van de soort zoals zij op de rug van de hand en op het derde kootje van de vinger voorkomen. Daar ik volkomen zeker was, geheel schoon water en een witte porseleinen kom voor mijn proef te hebben gebruikt, was ik zeer verrast door deze ontdekking. Ik bekeek dus nogmaals de reeds gemaakte afgietsels en zag op een daarvan door de dunne paraffinelaag enige haartjes of haardons, die zich in de paraffine bevonden.'

'Ik heb bij bovenstaande verschijnselen een bijzonder merkwaardig geval meegemaakt. Bij een afgietsel zijn de vingers tot een vuist gebald en de duim steekt er tussen wijs- en middelvinger uit. Bij de hier bedoelde proef werd het fantoom gevraagd, iets wat zeer ingewikkeld, eigenaardig en moeilijk na te bootsen was, te laten zien. Men liet de verschijning echter geheel vrij om te maken wat zij wilde. Zij scheen een ogenblik na te denken om iets heel bijzonder geschikts te vinden. Zij doopte toen de uitgestrekte hand in de paraffine en vouwde toen pas de vingers. Voordat ik deze vorm met gips opvulde kon ik binnenin verscheidene onregelmatig gevormde paraffinedeeltjes zien, welke zich in de holte van de handschöen aan de binnenkant uitbreidden en zekere punten steunden. Deze kwamen overeen met de gekromde gleuven tussen de vingers.'

j. Ik zag slechts weinig apportes van kleine voorwerpen. Men zei mij echter, dat ook tamelijk zware voorwerpen uit andere kamers in het seancevertrek waren gebracht. Het wonderlijkste verschijnsel van deze soort was, toen Kluski zelf uit de afgesloten en verzegelde seancekamer verdween. De verbaasde kringdeelnemers vonden hem in een tamelijk ver verwijderd vertrek van de woning rustig slapende.'

`k. Ik stelde vast dat de temperatuur in de seancekamer aanzienlijk daalde. Ik zowel als de andere seancedeelnemers voelden duidelijk koude rillingen tegen het einde van een, anderhalf tot twee uur durende seance. De in het vertrek aanwezige thermometers gaven tegen het einde van de zittingen een daling van zes-acht graden celsius aan. Dit druist in tegen de gewone ervaring, daar de temperatuur in een ruimte, die bovendien nog geheel afgesloten is en waarin zich gedurende langere tijd zeven personen bevinden, gewoonlijk stijgt, vooral als de bewuste ruimte niet zo groot is.'

`l. Tijdens het verschijnen van de fantomen zag ik zoiets als een lichtgevende rook of nevel, die als een kleine wolk boven het hoofd van het medium hing. De wolk bewoog zich zijwaarts en binnen enige seconden ontstond daaruit een menselijk hoofd, of ook wel breidde hij zich loodrecht omhoog uit en ontstond er een menselijke verschijning uit, die dadelijk begon rond te lopen.'

'Het meest verrassende en interessantste van de verschijningen, om zo te zeggen het gewichtigste voor mij daaraan, was hun volkomen menselijk gedrag. Zij gedroegen zich als gasten tijdens een feest. Bij hun rondgang om de tafel begroetten zij de beter bekende deelnemers met een lachje van herkenning, terwijl zij nieuwe personen met aandacht aanschouwden. De nieuwsgierige uitdrukking in hun ogen is moeilijk te beschrijven. Ik kon uit hun pogingen onze blikken, ons glimlachen, onze vragen en antwoorden te begrijpen, en uit hun handelingen opmaken, dat het hun er voornamelijk om te doen was, ons ervan te overtuigen, dat zij werkelijke wezens en geen hersenschimmen of hallucinaties waren.'

'Ook hebben de verschijningen niet altijd de normale grootte. Tegen het einde van de seance, als het medium tot op een zekere hoogte uitgeput is, of als het reeds vöör de zitting minder goed gedisponeerd was, hebben de fantomen niet de volle grootte maar slechts 2/3 of zelfs de helft daarvan. Toen ik zo'n fantoom voor het eerst zag dacht ik, dat het een kind was; maar bij nadere beschouwing zag ik aan het rimpelige gezicht, dat het een oude vrouw of oude man was, alleen onder de normale maat!'

`De kringleider placht dan te zeggen : "Wij zullen het medium helpen." Hij begon dan de maat te slaan, waarbij alle deelnmers diep en gelijkmatig ademhaalden. De uitwerking was wonderbaarlijk. De verkleinde fantoomgestalte groeide en bereikte in enkele seconden zijn volle lengte.'

`De fantomen, die bij Kluski verschijnen, behoren tot verschillende nationaliteiten en spreken gewoonlijk hun moedertaal. Toch verstaan zij de in iedere taal tot hen gerichte woorden zeer goed. Zij schijnen de gave te hebben, de gedachten van anderen te lezen. Want het is niet nodig om een wens of een bepaalde vraag uit te spreken. De gedachte alleen is reeds voldoende. Men behoeft slechts te denken, dat het fantoom. dit of dat moet doen, en het wordt uitgevoerd of geweigerd. Inderdaad weigeren enige van hen heel vaak, bepaalde dingen te doen, of zij zeggen, dat zij het helemaal niet doen kunnen, of niet op dat ogenblik, of zij beloven, het bij een andere gelegenheid te doen of het dan te proberen.'

`Niet alle verschijningen kunnen spreken. Vele geven er de voorkeur aan zich door kloppen verstaanbaar te maken, wat heel vervelend en tijdrovend is, omdat de kloppen steeds in aantal overeenkomen met de plaats van een letter in het alfabet, zodat men telkens van voren af aan moet gaan spellen.'

Geestenverkeer na-apostolische/hedendaagse t~dperk 203

`De stemmen zijn volkomen duidelijk en van normale toonsterkte; zij klinken als goed hoorbaar fluisteren.'

`De levendige uitdrukking van de gezichten onder het spreken is zeer overtuigend. Op een keer kon ik duidelijk de uitdrukking van verwachting in het gezicht van de verschijning van een Turk waarnemen, die een buiging voor mij maakte en zei: "Chokyash Lehistan". Toen hij bemerkte, dat ik hem niet verstond, herhaalde hij vriendelijk lachend dezelfde woorden. Niet wetend, wat hij wilde, maar uit een gevoel van sympathie voor zijn edele natie zei ik tot hem: "Vive la Turquie" (Leve Turkije). Men kon duidelijk zien, hoe verheugd hij daarover was. Hij glimlachte, zijn ogen straalden, hij kruiste zijn armen, maakte een buiging en verdween. Ik schreef zijn woorden op mijn bloknoot op in de vorm van de opgevangen klanken en liet ze de volgende dag door een talenkenner vertalen en vernam, dat ze betekenden : "Lang leve Polen !"'

Verklaring van de feiten. Hetgeen prof. Pawloswki als zijn persoonlijke ervaringen bij het medium Kluski verhaalt, bevestigt op alle punten, wat mij omtrent de wetten van het geestenverkeer was medegedeeld en wat in het bijzonder in het hoofdstuk over de odkracht duidelijk is uiteengezet.

In niets, wat in de seances van Kluski voorvalt, heeft het medium als denkende en handelende persoonlijkheid ook maar het geringste aandeel. Het is enkel en alleen de krachtbron, waaruit de zich openbarende geesten het od voor de openbaringen putten. Kan het medium niet veel od afgeven, hetzij doordat het zich lichamelijk niet goed voelt, öf doordat het door voorafgaande odafgave reeds zeer verzwakt is, dan zijn de verschijnselen öf zeer onvolkomen of geheel onmogelijk.

Prof. Pawlowski zag het od als een lichtgevende rook of wolk of als vonken en vlammetjes. Daarin zag hij paren van ogen, daarna gehele gezichten, die zich naarmate de odkracht toenam tot gehele gestalten ontwikkelden.

Het is hetzelfde, wat wij in de bijbelse verhalen vinden over het brandende braambos, de wolken- en vuurzuilen van de Israelieten, de wolk in de openbaringstent, de wolk op de berg Tabor en de odvlammetjes op het pinksterfeest. Dat alles stond ook in de bijbel steeds in verband met de openbaringen van de geestenwereld, zoals in de voorafgaande hoofdstukken uitvoerig werd aangetoond.

Als in het bovenstaande wordt medegedeeld dat de kleine geestenverschijningen zich tot normale grootte ontwikkelen, zodra de deelnemers in de maat diep en gelijkmatig ademen, dan is dit na wat hiervan is gezegd, iets heel vanzelfsprekends. Want niet alleen het medium geeft odkracht af aan de geestenwereld, maar ook alle seances-deelnemers, de een minder, de ander meer, vooral wanneer zij al vaker aan zulke

seances hebben deelgenomen. Zij zijn in zekere mate hulpmedia voor het hoofdmedium. Nu wordt echter de odafgifte van de deelnemers door een gelijkmatig diep ademen aanmerkelijk versterkt. Daarom speelt de kunst van het ademhalen bij de fakirs en hun mediamieke verrichtingen zo'n grote rol.

Dat tegen het eind van de seances een daling van de temperatuur werd waargenomen, in plaats van de te verwachten stijging, heeft ook zijn natuurlijke oorzaak. Er is in het hoofdstuk over de odleer gezegd, dat alleen een verdicht od voor de menselijke zintuigen waarneembaar is en dat de geesten alleen met een verdicht od op de materie kunnen inwerken. Verder werd uiteengezet, dat voor de verdichting van het od koude krachtstromen worden gebruikt volgens de algemeen geldende natuurwet, dat kou verdicht. Deze koude stromen moeten tegen het einde van een seance in verhoogde mate worden gebruikt, omdat de warmteontwikkeling van de aanwezige personen schadelijk werkt op de odverdichting. De koude krachtstromen hebben een daling van de temperatuur tot gevolg.

Prof. Pawlowski verwonderde zich over het menselijke optreden van de belichaamde geesten, waarvan hij de ogen en het gezicht kon zien, de gestalten kon voelen en de ademhaling, hartslag en stem kon koren. Als men echter bedenkt, dat de geesten dezelfde persoonlijkheden zijn, die zij als mensen waren, dat zij als geesten dezelfde organen bezitten als wij, alleen dat deze bij hen geestelijk en bij ons stoffelijk zijn, dan begrijpen wij volkomen, dat bij de gematerialiseerde geest het gematerialiseerde geestenhart voor ons oor waarneembaar klopt en dat wij de ademhaling kunnen horen van de gematerialiseerde longen van de geest, die precies zo werken als onze longen.

Daarom zijn ook de verschillende ledematen, die verschijnen, niets anders dan de belichaming (materialisatie) van de geestelijke ledematen. De handen, die in de paraffine-massa doken, tot de paraffine afkoelde, waren de gematerialiseerde handen van een geest en hadden dezelfde kenmerken, als toen de geest nog in zijn aardse lichaam leefde. Daardoor zijn de duirn- of vingerafdrukken van een gematerialiseerde geestenhand precies gelijk aan die van de oorspronkelijke mensenhand. Daarom verschijnen ook alle andere eigenaardigheden, die de geest vroeger als mens bezat, weer op dezelfde manier, als hij zich als geest door middel van het verdichte od van een medium materialiseert.

Als een mens zijn met haartjes begroeide vingers in hete paraffine doopt, zal men daar later enige uitgevallen haartjes in kunnen vinden.

Hier moet echter een zeer belangrijke opmerking aan worden toegevoegd. De eigenaardigheden, die de geesten vroeger aan hun aardse lichaam hadden, behouden zij als geest aan gene zijde slechts zo lang

als zij geestelijk op hetzelfde peil blijven als toen zij mensen waren. Stijgen zij

echter aan gene zijde, dan wordt ook hun geestelijke lichaam mooier en edeler en de kwalen en gebreken van hun aardse lichaam verdwijnen. Maar ook die geesten, die aan gene zijde door hun vooruitgang een ander, mooier lichaam hebben gekregen, verschijnen gewoonlijk, als zij zich materialiseren, tijdens de seance toch met het lichaam, dat zij als mens hadden, en dat zij op kunstmatige wijze weer kunnen opbouwen. Dat doen zij alleen dan, als zij onder de deelnemers aan de seance familie of bekenden hebben, en door hen willen worden herkend. Daardoor bewijzen zij dezelfden te zijn, die hun vroeger als mensen bekend waren.

De paraffinevormen, waarvan prof. Pawlowski spreekt, konden de geesten alleen tot stand brengen, doordat zij hun gematerialiseerde hand in de vloeibare paraffinemassa doopten en na afkoeling van de paraffine weer geheel of gedeeltelijk dematerialiseerden of oplosten. Om de hand uit de paraffinevormen te trekken zonder ze te beschadigen was een gedeeltelijke dematerialisatie, dus een dunner worden van de gewrichten en iets korter worden van de vingers, voldoende. Ook kon een handafdruk ontstaan, als op het moment van onderdompelen de materialisatie slechts de dichtheid van een dikke nevel had. Met een dergelijke graad van verdichting van de odgedaante kan de geest zelfs door vaste materie heenkomen. Een geestenhand, die slechts de dichtheid van nevel heeft, kan dus uit de paraffinehand worden teruggetrokken en de paraffinevorm achterlaten, zonder dat een oplossing van de gematerialiseerde geestenhand volgt, zodat de toeschouwer in zo'n geval geen verandering in de gematerialiseerde geestenhand kan zien.

De geest heeft dus drie mögelijkheden om deze paraffinevormen te maken en ze weer los te laten. Of de geest brengt een vaste materialisatie van zijn hand tot stand en lost haar naderhand weer geheel op; öf hij lost de vaste materialisatie slechts gedeeltelijk op door evenredige verdunning en verkorting van de hand, öf hij verdicht het od slechts tot een dikke nevel en kan dan zonder de hand te veranderen zowel de paraffinevormen maken als ze zonder beschadiging weer afdoen. In dit geval gaat de geestenhand zonder weerstand door de afgekoelde paraffine heen, pakt dan de vorm aan de buitenkant aan en legt deze op de tafel.

Als prof. Pawlowski meent, dat de geesten met de vormen heel onvoorzichtig omgaan en dat zij ze zelfs-in een geval op de grond hadden laten vallen, terwijl hij toch verder hun grote vriendelijkheid en voorkomendheid prijst, dan komt dit, doordat hem daarbij iets zeer belangrijks onbekend is. Hij weet niet, dat de geest niet de macht heeft om zijn gematerialiseerde hand een willekeurig lange tijd gematerialiseerd te houden. Hij is daarin geheel afhankelijk van het od, dat hem ter beschikking staat en van de verdichting ervan. Warmte lost od echter op met als

gevolg dat ook de hete of zeer warme paraffine de materialisatie van de ingedompelde geestenhand zeer snel opheft, zodat bij het loslaten van de paraffinevormen de odverdichting in veel gevallen niet sterk genoeg meer is om het de geest mogelijk te maken, de vorm voorzichtig neer te leggen. Zij valt uiteen, niet uit gebrek aan voorzichtigheid van de geest, maar uit gebrek aan odkracht en voldoende odverdichting.

Dat niet alleen geesten van mensen zich materialiseren, maar ook gees= ten van dieren, kunnen wij gemakkelijk begrijpen, als wij weten, dat bij de dood van een dier zijn geest zich op dezelfde wijze van het aardse lichaam scheidt als de geest van een mens bij zijn dood. Het onderscheid tussen een geest van een dier en een geest van een mens bestaat alleen in de graad van ontwikkeling, maar niet in het wezen van de geest zelf. In het dier zijn lage geesten belichaamd, in de mens geesten, die in hun ontwikkeling reeds hoger zijn gestegen.

Dat in de kring van Kluski dierengeesten werden gematerialiseerd is een bewijs, dat het inderdaad de lage geestenwereld is, die in die kring de heerschappij voert, al verschijnen ook nu en dan hogere geesten, zoals bijvoorbeeld de `Syrische priester'. Het zijn gewoonlijk de beschermgeesten van het medium, die zoveel mogelijk de invloed van de boze wereld trachten te verzwakken. Veel kunnen zij echter niet uitrichten, als het medium en de deelnemers niet uit vrije wil alleen de verbinding met het boge en goede nastreven en al het lagere afwijzen. Het medium zelf ondervindt het grootste nadeel door de verbinding met de lage geestenwereld, niet alleen voor de ziel, maar ook lichamelijk. De mij gegeven lessen wijzen erop, dat het boze de odkracht, die het aan het medium onttrekt, niet meer vervangt. Vandaar, dat prof. Pawlowski van het medium Kluski zegt, dat het na iedere seance volkomen uitgeput was en vaak nog voordat het tot bewustzijn kwam, naar bed moest worden gebracht, en vaak pas na vele uren ontwaakte. Het medium gaf er dan ook de voorkeur aan slechts om de veertien dagen een seance te houden, omdat het anders te veel van zijn krachten zou vergen.

Het boze, dat door de schuld en de innerlijke instelling van het medium en de deelnemers eenmaal in zulke bijeenkomsten is binnengekomen, en dat zijn verrichtingen door de aanwezigen erkend en gewaardeerd ziet, verdwijnt later niet meer. Het doet wat het zelf wil en niet wat de deelnemers willen, begaat meermalen de crgste ongepastheden en veroorzaakt niet zelden schrikaanjagende tonelen, waaraan slechts een einde kan worden gemaakt door de zitting op te heffen. Hier geldt het woord van de dichter: `De geesten, die ik opriep, kan ik niet weer uitbannen.' In de Berste plaats wordt de gezondheid van het medium langzaam aan ondermijnd. Zoveel sterke media schieten na zekere tijd geheel te kort aan kracht, doordat hun tijdens de seances zoveel odkracht door de lage

en boze geestenwereld wordt onttrokken, die echter niet meer wordt vervangen. Als de odkracht van het medium is verdwenen, dan houden ook de fenomenen op. En dan ontstaat er een nieuw gevaar, waaraan veel media ten offer vallen. Zij, die tot nu toe als vooraanstaande media werden gevierd, missen de nederigheid en de waarheidsliefde het verlies van hun mediamieke kracht openlijk toe te geven en ze proberen het ontbreken van de kracht door bedrieglijke trucs te verbergen, totdat zij daarbij worden ontmaskerd. Zulke ontmaskeringen zijn dan voor onwetenden een reden om het gehele bestaan van het geestenverkeer als zwendel en bedrog te beschouwen. Ook in dit opzicht laden zij daardoor een grote verantwoordelijkheid op zich, die er bij het houden van spiritistische bijeenkomsten niet van het begin af voor zorgen, dat alles in naam van God geschiedt en dat de boze machten uitgeschakeld worden. Wordt een bijeenkomst beschouwd als een eredienst aan God en als zodanig gehandhaafd, dan behoeven de deelnemers nooit te vrezen voor demonische invloeden. Het goede leidt de controle en alleen dat wordt toegelaten, wat naar God's wil is. Er kan dan ook op deze plaats niet ernstig genoeg worden gewaarschuwd tegen die spiritistische seances, die alleen worden gehouden uit zucht naar sensatie of wetenschappelijke nieuwsgierigheid, maar niet met het streven door de verbinding met de goede geestenwereld nader tot God te komen.

Door de mededeling van prof. Pawlowski, dat de odgeur van de hogere geesten zeer aangenaam en lieflijk was, terwijl hij tijdens de materialisatie van een grote aap de afstotende reuk als van een natte hond waarnam, wordt wat vroeger over de odgeur werd gezegd, volop bevestigd.

Prof. Pawlowski besluit zijn uiteenzetting met de volgende zinnen: 'Het is voor een ieder onmogelijk, deze verschijnselen te ontkennen of te verwerpen. Ik erken volmondig, dat het voor de meesten moeilijk is, ze te geloven; dat het moeilijk is, de mogelijkheid te doorgronden, dat binnen weinige minuten levende menselijke wezens zich vertonen, waarvan men de beenderen door het vlees heen kan voelen, en wier hartslag is waar te nemen... ik erken, dat dit alles buiten ons begripsvermogen ligt. Wij zijn door de wonderen van de moderne wetenschap bedorven. Wij kunnen alleen aan het natuurlijke geloven, dat in zo'n grote schoonheid tot ons komt, wij kunnen echter niet meer geloven aan het geheim van het universele leven, aan het voor ons zo zeer verborgen goddelijk geheim. Dit aan te nemen zou ons gehele standpunt, zowel tegenover het leven als ook tegenover de dood, grondig veranderen, alsook dat van de wijsbegeerte en de wetenschappen.'

`De officiele wetenschap zal het grote, reeds thans voorhanden zijnde onderzoekingsmaterieel erkennen en de behulpzame hand bieden om de waarheid ervan vast te stellen, zonder acht te slaan op de zedenprekers,

die in de erkenning van de geestelijke verschijnselen een gevaar voor de zeden en de godsdienst zien. Verstandelijke lafheid is min of meer te verontschuldigen bij zedenmeesters, waarvan de kleinzielige denkwijze zich meer met het vergankelijke bezighoudt, dat voor de mensheid van voorbijgaande aard is.'

Maar een geleerde, een zoeker naar de waarheid mag dit standpunt niet innemen. Waarheid zal tenslotte alles overwinnen en beheersen ; men behoeft haar echter noch te vrezen, noch te kleineren.'

Carlos Mirabelli, het Braziliaanse medium (Zeitschrift für Parapsychologie, Jahrg. *1927,* blz. *450-462).* - In het jaar *1927* verscheen in Santos (Brazilie) een werk onder de titel: `O, Medium Mirabelli.' Het bevat een beschouwing van *74* bladzijden over de verschijnselen, die bij een medium Mirabelli werden waargenomen. Deze verschijnselen kwamen alle voor zowel bij daglicht als bij helder kunstlicht. Menigmaal waren er bijna zestig getuigen, die tot de leidende wetenschappelijke en sociale kringen van Brazilie behoorden aanwezig.

Daar de berichten het ongelooflijkste inhielden, dat er ooit op dit gebied werd beleefd, heeft de redactie van het `Zeitschrift für Parapsychologie' zich tot het Braziliaanse Consulaat in München gewend en daar de vraag voorgelegd, of de in het boek `O, Mirabelli' aangehaalde personen, die deze verschijnselen voor echt verklaren, bij de consul te goeder naam en faam bekend stonden. De consul bevestigde de vraag onvoorwaardelijk en voegde er nog aan toe, dat veertien van de genoemde getuigen hem persoonlijk bekend waren, waaronder de president van de republiek, die als voorzitter van een scheidsgerecht over het medium Mirabelli werkzaam geweest was. Verder noemde hij de in actieve dienst zijnde staatssecretaris Reynalde Porchat, de senator Muniz Sodre en Olegario de Moura, professor in de medicijnen aan de universiteit te Sao Paulo. De consul verklaarde, dat als slechts deze vier mannen, die niet alleen grote geleerden waren, maar ook onbesproken karakters hadden, zich voor een zaak inzetten, hij niet het recht had hun waarnemingen in twijfel te trekken.

Het medium Mirabelli werd gadegeslagen door *557* getuigen. Onder hen bevonden zich *452* Brazilianen en *105* buitenlanders. Het waren *2* professoren, 72 artsen, *i8* apothekers, *12* ingenieurs, *36* advocaten, *8* vertalers, *3* grondbezitters, *22* tandartsen, *5* chemici, *20* letterkundigen, *89* staatslieden, *25* officieren, *52* beurslieden, *128* kooplieden, *9* fabrikanten, *18* journalisten, en *32* behoorden tot verschillende andere beroepen. Ook veel Jeden van geestelijke orden woonden de bijeenkomsten bij.

Mirabelli is een universeel medium. Zijn odkracht is toereikend voor alle verschijnselen, die bij het geestenverkeer voorkomen.

Hij is een sprekend medium. In trance-toestand spreekt hij behalve zijn moedertaal en verschillende inheemse dialecten nog: Duits, Frans, Nederlands, Engels, vier Italiaanse dialecten, Tsjechisch, Arabisch, Japans, Russisch, Spaans, Turks, Hebreeuws, Albanees, Afrikaanse dialecten, Latijn, Chinees, Nieuw-Grieks, Pools, Syrisch-Egyptische dialecten en Oud-Grieks. Hij verstaat in normale toestand alleen zijn moedertaal. Hij houdt in trance-toestand voordrachten over onderwerpen, waarvan hij als mens niets weet. Zijn voordrachten omvatten het gebied van de medicijnen, de rechtswetenschap, de sociologie, de nationale economie, de politiek, de theologie, de psychologie, de geschiedenis, de natuurwetenschappen, de astronomie, de wijsbegeerte, de logica, de muziekwetenschap, het spiritisme en het occultisme, en de literatuur.

Het medium zelf zegt, dat alles, wat in trance door hem wordt gezegd, niet van hem zelf komt, maar dat er geesten zijn, die döör hem spreken en hij geeft de namen ervan op. Hij noemt ze zijn geestelijke leiders.

Mirabelli is ook een schrijfmedium. Hij schreef tot nu toe in de trance-toestand in 28 verschillende talen en wel met een snelheid, die geen schrijver in normale toestand kan bereiken. Zo schreef hij in 15 minuten 5 bladzijden in het Pools over het thema : 'Het wederopgestane Polen' ; in 20 minuten 9 bladzijden in het Tsjechisch over : `De onafhankelijkheid van Tsjechoslowakije'; in 12 minuten 4 bladzijden Hebreeuws over: `De laster'; in 20 minuten in het Duits over: 'Groot-Duitsland, zijn vernietiging en wederopstanding'; in 4o minuten 25 bladzijden in het Perzisch over: `De onhoudbaarheid van de grote keizerrijken'; in 15 minuten 4 bladzijden latijn over: `De grote vertalingen'; in 12 minuten 5 bladzijden Japans over : `De Russisch-Japanse oorlog' ; in 22 minuten 15 bladzijden in het Syrisch over: `Allah en zijn profeten'; in 15 minuten 8 bladzijden Chinees over : `Boeddhistische Apologie' ; in 15 minuten 8 bladzijden Syrio-Egyptisch over : `De grondslagen der wetgeving' ; in 32 minuten drie bladzijden hieroglyfen, die tot nu toe, nog niet ontcijferd konden worden, enz., enz.

Bij het mediamieke schrijven van Mirabelli werden door de geleerden, die hem controleerden, de volgende 'oorzorgsmaatregelen genomen. Het medium werd door twee deelnemers in de seancezaal gebracht en daar werden zijn lichaam en zijn kleren aan een zorgvuldig onderzoek onderworpen. Op een kleine tafel, die noch schuifladen, noch vakken had, werden papier en potlood gelegd. Mirabelli, die voor de aanvang van zulke seances erg opgewonden is, neemt bij helder licht plaats op een stoel. Controleurs en deelnemers vormen een kring om hem heen en volgen oplettend al zijn bewegingen. De leider van de seance vraagt om stilte, totdat de geestelijke leider van het medium zich aankondigt.

Het medium, in de hoogste extase, smeekt met luide stern om God's

hulp en heft dan in trance-toestand een religieuse lofzang aan. De hand grijpt een potlood, slingert dit telkens van zich af, grijpt het dan weer en begint met een koortsachtige haast te schrijven. Het potlood vliegt zonder onderbreking bliksemsnel over het papier. Onder het schrijven heft Mirabelli zijn blik omhoog en zucht zonder de snelheid van het schrijven te verminderen. Dan slaat het medium met een stralend gelaat de ogen omhoog, waar het zijn geestelijke leider beweert te zien, die bij het schrijven zijn hand leidt, en spreekt liefdevol met hem. De naast het medium staande secretaris neemt de beschreven bladen weg en ordent ze.

Menigmaal verandert de toestand van het medium, gaat van extase in apathie over en verandert dan weer; Mirabelli wordt door een andere geest in beslag genomen. Hij lacht, weent, zingt, noemt enige andere namen, antwoordt op vragen, draait en wendt zich als een koorddanser, spuwt niets ontziende om zich heen, neemt ontuchtige houdingen aan, tracht zich de schedel in te slaan, chemicalien te drinken, krijgt schuim op zijn mond en slaat om zich heen. Dan treedt er rust in en de seance kan worden beeindigd.

De zojuist beschreven gebeurtenissen eisen allereerst een uitleg. De toestand van opwinding, waarin het medium zich voor de aanvang van zulk een seance bevindt, wordt veroorzaakt, doordat het door een groot aantal geesten is omgeven, die zich sterk opdringen, goede zowel als boze. Deze weten, dat nu het schrijven zal beginnen. Zij dringen zich met geweld op om de hand van het medium te mogen leiden. Er ontstaat een strijd tussen de goede en de boze geesten, vandaar het grijpen, weer wegslingeren en opnieuw grijpen van het potlood. Krijgt het boze voor enige minuten de overhand, dan gebruikt dit het lichaam van het medium voor de uitvoering van de hierboven beschreven schandaligheden in woord en daad. Het boze is er op uit de media, die het goede dienen, lichamelijk en zedelijk te gronde te richten. Mirabelli tracht alleen de goede geestenwereld tot zich te trekken en haar als werktuig te dienen. Dat bewijst zijn bede om goddelijke hulp. Maar dat hij zich ook leent voor seances, die alleen de wetenschappelijke belangstelling van de deelnemers en bij menigeen ook slechts de sensatielust dienen, is een fout van hem, waardoor de boze geesten een grote macht over hem krijgen. Zou hij zich uitsluitend aan godsdienstige bijeenkomsten wijden en zo zijn mediamieke begaafdheid alleen aan het goede geven, dan hadden de boze krachten geen enkele macht over hem, en zouden zulke siechte en lage tonelen als hier beschreven nooit voorkomen. Ook zou zijn mediamieke kracht behouden blijven, terwijl, als hij zich verder als medium laat gebruiken voor aardse doeleinden, het te vrezen is, dat deze kracht hoe langer hoe meer zal verdwijnen. Want de verzwakking van zijn od-

kracht door de boze geesten wordt op den duur zo groot, dat hij als medium geheel zal mislukken en ook zijn lichamelijke gezondheid zal verliezen, of tot nog ergere dingen wordt gedreven.' I

Welke macht de boze geesten soms tegenover de goede geesten ontplooien om ze van hun voornemens af te houden, bewijzen de verhalen in de bijbel. Toen de hoge geest Gabriel naar Daniel werd gezonden om hem de toekomst te onthullen, poogde de boze geest, aan wie de heerschappij was overgedragen over het Perzische rijk, dat de afgoden diende, hem dit te verhinderen en streed 21 dagen met hem, totdat de vorst Michael de aartsengel Gabriel te hulp kwam en hem van de aanvallen van de boze machten bevrijdde (Daniel 10:13).

Mirabelli als fysiek medium. In de apotheek Assis, Rue 15 de Novembro, no. 9, in Sao Paulo, vlogen in het bijzijn van het medium de ruiten uit de uitstalkasten. Een doodshoofd met beweegbare gewrichten kwam uit het laboratorium, bleef in de lucht zweven, klapte zijn kaken open en dicht, wierp verschillende voorwerpen door elkaar, vloog heen en weer en. viel ten slotte op de grond zonder te breken.

Tijdens een bijeenkomst op een nationale feestdag, waarbij het medium en vele andere personen tegenwoordig waren, hoorden deze, evenals mensen uit de omgeving, tromgeroffel en trompetgeschal in marstempo. Gelijktijdig sloegen glazen en flessen, die zich in de zaak bevonden, tegen elkaar zonder menselijke aanraking en brachten volkomen harmonische tonen voort, die met een bewonderenswaardige muzikale techniek een militaire mars weergaven.

Mirabelli speelde biljart zonder de queuen aan te raken. Deze speelden uit zichzelf. Een doodshoofd bewoog zijn kaken; een hoed, die er bovenop werd gezet, ging omhoog alsof hij voor een groet werd afgenomen.

Al deze feiten zijn bevestigd door getuigen, waarvan we de woorden niet in twijfel kunnen trekken. De oorspronkelijke verklaring zegt nadrukkelijk, dat twijfelachtige verschijnselen van vroeger uit het verslag werden weggelaten.

In een seance te Sao Vicente, waarbij een groot aantal deelnemers aanwezig was, deed zich in het bijzijn van de eregasten dr. Mario Alvin en dr. Annibal des Meneses, het volgende voor: Mirabelli zat op een stoel en werd door alle aanwezigen nauwkeurig gadegeslagen. Plotseling bewoog de stoel zich en verschoof met het medium erop van zijn plaats, en wel, zoals nadrukkelijk werd vastgesteld, zonder hulp van de benen van Mirabelli. Deze sloeg zijn ogen ten hemel, spreidde zijn armen uit en scheen in verrukking te zijn. Na enige minuten van Stil gebed gaf de stoel weer een hevige ruk en verhief zich enige centimeters van de I

De hier uitgesproken vrees is helaas werkelijkheid geworden. Op dit ogenblik heeft Mirabelli zijn mediamieke kracht geheel verloren (opmerking bij de 2e druk).

grond. Onder gespannen aandacht werden de voeten, armen en zijden van het medium bekeken. De stoel verhief zich met het medium steeds hoger de lucht in, zweefde heen en weer en bereikte eindelijk een hoogte van twee meter boven de vloer. De aanwezigen onderzochten direct nogmaals de seancekamer. De opheffing (levitatie) duurde precies i2o seconden. De controleurs volgden de stoel, die zonder steunpunt in de lucht zweefde. Deze bewoog zich in een bepaalde richting voort, was tenslotte 2.30 m van zijn oorspronkelijke plaats verwijderd en daalde toen langzaam naar de grond. Het medium was intussen in trance gekomen en sprak met verschillende geesten. Na zijn ontwaken herinnerde Mirabelli zich niets.

Zoals reeds in het hoofdstuk over de 'media' werd gezegd, zijn de fysische verschijnselen in de meeste gevallen het werk van lagere, doch niet altijd boze geesten. Goede geesten lenen zich in het algemeen niet voor proeven, zoals de fysische verschijnselen van Mirabelli, die in de vorige paragraaf werden beschreven. Bij uitzondering nemen zij deel aan zulke dingen, als daaraan een goddelijk doel is verbonden, bijvoorbeeld als aan een naar God zoekend mens een bewijs van het bestaan van geesten aan gene zijde moet worden geleverd.

Mirabelli als apport-medium. Uit de woning Pinto de Queiros te Sao Paulo werd na een voorafgegane aankondiging een revolver, die in een gesloten koffer lag, naar de woning van de heer Watson geapporteerd. Verder werd bij helder daglicht uit de woning van de heer Watson een schilderij naar het kantoor van een verzekeringsmaatschappij geapporteerd. Het was een afstand van verscheiden kilometers. Daar viel het krakend op de grond en verwekte een groot opzien.

Mirabelli bevond zich met verschillende personen op het station da Luz en stond op het punt de trein naar Santos te nemen, toen hij plotseling was verdwenen. Ongeveer vijftien minuten later werd uit Sao Vicente, een stad, 9o km van de Luz verwijderd, getelefoneerd, en bleek dat het medium precies twee minuten na zijn verdwijnen uit Sao Paulo in Sao Vicente aanwezig was.

Bij gelegenheid van een zitting van de commissie van onderzoek ter ere van dr. Enrico de Goes, in aanwezigheid van veel geleerden, verdween Mirabelli uit de seancekamer zonder de touwen, waarmee hij was gebonden te hebben losgemaakt en zonder een verzegeling aan ramen en deuren te verbreken. Men vond het medium in een kamer ernaast op een sofa liggend, nog in trance, en een godsdienstige hymne zingend.

Deze zogenaamde `apporten' behoren tot het gebied van de dematerialisering en r6-materialisering van de stof. Deze wordt op de ene plaats opgelost en in odvorm omgezet, in deze toestand door muren en gesloten deuren getransporteerd en op een andere plaats weer tot vaste materie

verdicht. De bijbel bevat meer dan een van dergelijke voorbeelden. De profeet Habakuk, die over een grote afstand naar Daniel in de leeuwenkuil werd gebracht; de discipel Philippus, die op een plaats plotseling verdween en op hetzelfde ogenblik in een ver afgelegen stad was, evenals de bevrijding van Petrus uit de gevangenis bij gesloten kerkerdeuren; - dat alles is volgens dezelfde wetten van oplossing en weer verdichting van de materie gebeurd, als bij het medium Mirabelli.

Mirabelli als materialisatie-medium. Het geweldigste op het gebied van materialisatie in onze tijd, zijn de materialisaties, die bij het medium Mirabelli tot stand kwamen.

Het volgende gebeurde op een seance in het laboratorium van de studiecommissie te Santos onder voorzitterschap van de heren dr. Stanislau de Camargo, Alberto Riviera en J. F. Schmid. Talrijke aanzienlijke personen waren aanwezig. Het was 9 uur in de morgen. De proefruimte was tien bij elf meter en lag op de begane grond. De vensters aan de straatzijde waren met ijzeren grendels gesloten. De vloer bestond uit smalle planken, die een voor een werden onderzocht, om te zien of deze niet voor bedrieglijke manipulaties waren ingericht. Alles werd in orde bevonden en er werd vastgesteld, dat men slechts in de kamer kon binnendringen, als men de dikke muren of de daarin aangebrachte deuren zou openbreken.

Mirabelli zat op een stoel. Hij verbleekte als teken, dat de volle trance intrad. Zijn ogen puilden uit; hij draaide, alsof iemand trachtte hem te wurgen, en het zweet brak hem uit. Plotseling klonken van een tafel in de kamer drie slagen en een kinderlijke stem riep : 'Papa!'- Dr. Ganymed de Souza, een van de aanwezigen, verklaarde diep geroerd, dat hij de stem herkende van zijn dochtertje, dat in de hoofdstad aan de griep was gestorven. Terwijl allen in de hoogste spanning afwachtten, zag men eindelijk opzij van het medium de gedaante van een meisje. De vader, die zichzelf nauwelijks meer meester was, trad uit de kring, riep zijn dochtertje, ging naar haar toe en sloot haar in zijn armen. Snikkend verzekerde dr. de Souza steeds weer, dat hij zijn dochter omarmde, en dat de jurk, die de verschijning droeg, dezelfde was, waarmee men zijn kind had begraven.

Tijdens deze gebeurtenis leek het, alsof Mirabelli in doodsstrijd lag. Hij was ineengekrompen, waskleurig met volkomen ontspannen spieren en zwakke, piepende ademhaling. De pols was nauwelijks te voelen.

Colonel Octavio Viana stond op om zich ook van de werkelijkheid van de verschijning te overtuigen. Ook hij nam de kleine in zijn armen, voelde haar pols, keek in haar diepe ondoorgrondelijke ogen en stelde haar enige vragen, die zij met eentonige, treurige stem, maar verstandig beantwoordde. Viana bevestigde eveneens de echtheid van de verschijning. Dr. de Souza haalde herinneringen op uit de kinderjaren van

zijn dochter en kreeg betekenisvolle antwoorden. De verschijning werd gefotografeerd; een afdruk werd aan het verslag van de commissie van onderzoek toegevoegd.

Na de fotografische opname begon het kind in het vertrek te zweven. Het verhief zich in de lucht en dartelde als een vis in het water. De deelnemers waren opgestaan en gingen achter de verschijning aan, die met de hand gemakkelijk was te bereiken. Het medium maakte met zijn onderarmen de bewegingen van het zwevende kind tegelijkertijd mee. Nadat het meisje nog enige seconden in de lucht zwevend was gezien, verdween het plotseling. Bij daglicht had het zich 36 minuten getoond, onder onberispelijke voorwaarden tijdens een bijeenkomst van ontwikkelde mannen, die getuigden, dat zij een volmaakt menselijk wezen v66r zich hadden gezien.

Dr. Ganymed de Souza verloor zijn kind voor de tweede maal, - zo diep had deze gebeurtenis hem aangegrepen. Het protokol van dit voorval is door tien wetenschapsmensen, die daarbij aanwezig waren, ter bevestiging van de echtheid ondertekend.

Nadat het medium de buitengewone zenuwinspanning van het zojuist beschreven fenomeen had overwonnen, bleef het nog lang sidderend en uitgeput. Nog voordat het geheel op krachten was gekomen, kwamen er uit een kalt, waarin zich een voor studiedoeleinden bestemde doodskop bevond, hevige slagen. De schedel werd door een onzichtbare kracht woedend heen en weer geslingerd alsof hij zijn gevangenis wilde openbreken. Een van de deelnemers naderde de kast om deze te openen, maar de deuren sprongen plotseling vanzelf open. De doodskop kwam eruit en steeg onder afgrijselijk tandengeklapper de lucht in. Dr. Ganymed de Souza verbaasde zich er in stilte over, dat zich niet ook het bij de kop behorende geraamte vertoonde. Als in antwoord hierop vormden zich dadelijk de halswervels, toen de borstkas en armen, de wervelkolom, de bekkenbeenderen, de benen en tenslotte de voeten met alle beenderen. Het medium, waarvan men beide armen vasthield, spuwt een hoeveelheid schuimig speeksel uit en slaat, op zijn stoel gezeten, woedend zichzelf. Alle slagaderen lijken gezwollen en kloppen hevig. Mirabelli verspreidt een sterke lijkenlucht, die hoogst onaangenaam is voor de aanwezigen en die de lucht in de kamer dermate verpest, dat zelfs frisse lucht deze niet verdrijft. Het geraamte plaatst zich op zijn benen en tracht met onzekere, grote stappen door de kamer te lopen. Dreigt het te vallen, dan brengt het zich zelf weer in evenwicht. Dr. Ganymed de Souza-tracht door aanraking zich van de echtheid van de verschijning te overtuigen. Hij beklopt de harde smerige botten, voelt een zenuwschok en keert weer naar zijn plaats terug. Het medium kromt en wendt zich op zijn stoel en is slechts met moeite vast te houden. Het geraamte zet zijn spook-

achtige rondgang voort. De deelnemers, aangemoedigd door het voorbeeld van dr. Ganymed de Souza, overwinnen hun afschuw, staan de een na de ander op en raken deze sombere belichaming van de dood en van het niets aan. Allen zijn diep geschokt. De lijkenlucht blijft aanhouden. Het geraamte begint langzaam geleidelijk op te lossen, aanvangend bij de voeten, tot ten slotte alleen nog de schedel in de lucht zweeft, die nu niet meer met de kaken klappert, maar op de tafel valt en daar blijft liggen.

Dat gebeurde allemaal om 9.45 uur in de morgen, bij een stralende zon en` een bijna politieachtige controle in tegenwoordigheid van veel ontwikkelde personen en het duurde precies 22 minuten.

Terwijl de aanwezigen nog het pas gebeurde bespraken geraakte het medium opnieuw in een toestand van opwinding en beweerde, in de kamer de gedaante van de bisschop dr. Jose de Camargo Barros te zien, die bij de schipbreuk van de 'Syrio' was verongelukt. Het gepraat werd snel afgebroken en Mirabelli werd weer onder de voorgeschreven controle gesteld, door de heren Ataliba de Aranha en Odassio Sampaio. Een zoete rozengeur vulde de kamer. Het medium viel in trance.

Plotseling werd binnen de kring een fijne, lichte nevel gezien, waarnaar iedereen keek. De nevel ging uiteen en verdichtte zich weer, glansde als een gouden wolk, waaruit zich langzaam van minuut tot minuut een gestalte vormde, die zich glimlachend met de bisschoppelijke baret op het hoofd en voorzien van alle kentekenen van zijn waardigheid, van zijn stoel verhief en met luide, voor allen hoorbare stem zijn naam: Dr. Jose de Camargo Barros noemde. De aanwezigen vergewisten zich ervan, dat zij niet het slachtoffer waren van een begoocheling. Dr. Ganymed de Souza stond op, naderde zonder vrees, met enige schreden de verschijning en bleef er tegenover staan. Deze zei niets, glimlachte tegen de onderzoeker, die nu geheel naderbij kwam, de verschijning aanraakte en zorgvuldig beklopte, tegen de tanden sloeg en met de vinger het gehemelte onderzocht om te zien, of er speeksel aanwezig was. Hij beluisterde hart en ademhaling, legde zijn oor op de buik van de bisschop om zich van de werking van de ingewanden te overtuigen, onderzocht de nagels en ogen, waarvan hij de bloedadertjes nog extra bekeek, en keerde op zijn plaats terug. Er viel niet aan te twijfelen - het was een man, die hier verbleef.

De overige toeschouwers volgden het voorbeeld van dr. Ganymed de Souza en tegen allen was de geheimzinnige gast even vriendelijk. Allen waren ervan overtuigd, dat geen lichtzinnig grapje met hen werd uitgehaald, maar dat werkelijk een menselijk wezen met menselijke organen v66r hen stond. De bisschop onderhield zich met de aanwezigen in zuiver Portugees. Tenslotte zei hij : `Let nu goed op, hoe ik verdwijn !' Hij begaf

i

zich naar de stoel van het medium, dat zich in volle trance bevond. De deelnemers volgden met spanning iedere aparte beweging, opdat het interessantste van het verschijnsel, namelijk de dematerialisatie, hun niet zou ontgaan.

Bij het nog steeds in trance zijnde medium gekomen boog de bisschop zich over Mirabelli, legde zijn handen op Mirabelli's hoofd en keek een poosje zwijgend naar hem. De aanwezigen vormden een kring om beiden heen. Het gematerialiseerde lichaam van de bisschop kromp meermalen heftig ineen, begon te vervagen en werd steeds kleiner. Het medium, in het koude zweet badend, reutelde luid. De verschijning verkortte zich tot ongeveer 30 cm en verdween toen zo plotseling, dat het niet te beschrijven is. Weer vulde een sterke, zoete rozengeur de ruimte. Mirabelli kwam langzaam tot zichzelf. Het na-onderzoek gaf geen natuurlijke verklaring van het voorgevallene.

In Santos, de zetel der academie, werd een namiddagseance gehouden om half vier. De resultaten van deze seance zijn door zestig handtekeningen bevestigd.

Nadat eerst de gedaante van een vrouw verscheen, die met de aanwezigen babbelde en weer verdween, verhief zich na enkele minuten een klok in de lucht en luidde met heldere, zilveren toon. Mirabelli ontwaakte uit zijn trance en beweerde, naast de tafel een eerbiedwaardige gedaante te zien, die in wit Linnen was gekleed en door een schitterende aura was omgeven. De klok in de lucht luidde onophoudelijk. Verschillende terzijde gezeten aanwezigen stonden op en naderden de eigenlijke kring, die werd gevormd door de leden van de commissie van onderzoek. Nu vernam men een geluid, alsof iemand met de hakken hard op de vloer stampte. Toen kondigden de heren overste Soares en dr. Actavio Moreira Colvalcanti de aanwezigheid aan van de gestorven dr. Bezerra de Meneses, die als vooraanstaand ziekenhuisarts nog in de herinnering van hen allen leefde. De verschijning wendde zich tot de aanwezigen, sprak met hen over zichzelf en bevestigde hen zijn tegenwoordigheid. De spraak en de besliste manier van optreden maakte op allen een diepe indruk. De megafoon droeg zijn stem door de gehele ruimte en er gelukten verschillende fotografische opnamen.

De heren dr. Assumpcion en dr. Mendonca naderden nu de omsluierde gedaante en onderwierpen hem aan een nauwkeurig onderzoek, dat vijftien minuten duurde en het bewijs leverde, dat het ging om een anatomisch nauwkeurig gebouwde menselijke gedaante, voorzien van alle natuurlijke organen. Hiervoor staan alle aanwezige geleerden borg met hun naam.

Nadat de belichaamde geest de aanwezigen de hand had gedrukt, kondigde hij zijn verdwijnen aan; hij zweefde als een vliegtuig door de lucht.

Eerst verdwenen de voeten, toen de benen, tenslotte het onderlijf. Alleen borst, armen en hoofd waren nog zichtbaar. Dr. Archimedes Mendonca, die evenals de andere aanwezigen het geheuren met grote spanning had gevolgd, naderde de nog aanwezige romp van de materialisatie en greep daarnaar. Toen viel hij als dood op de grond, terwijl de verschijning geheel verdween. Dr. Mendonca kwam in de aangrenzende kamer weer bij. Hij beweerde, een kleverige massa tussen zijn vingers te hebben gevoeld, voordat hij bewusteloos werd.

Mirabelli was na zijn ontwaken zeer uitgeput. Zijn banden, evenals de verzegeling van de deuren en de ramen, bleken onbeschadigd te zijn.

Het verslag van de commissie van onderzoek bevat 34 afbeeldingen, waarvan de eerste drie tonen, wat de voorwaarden waren, waaronder de proef werd genomen, het vastbinden van Mirabelli en de bewaking door de commissie. Buitengewoon merkwaardig is de opname, waarop Mirabelli zich in een wit kostuum temidden van de veertien leden van het onderzoekingscomite bevindt. Zijn onderarmen zijn gedematerialiseerd; links ziet men niets en rechts slechts een lichte schaduw op die plaats. Het interessantste echter zijn de achttien foto's van de gematerialiseerde geest. Op de meeste foto's ziet men de gematerialiseerde gedaante met het medium tezamen op de plaat. In enkele gevallen werd de gedaante alleen opgenomen. In sommige gevallen zit de verschijning met het medium en de leiders van de proeven om de tafel en men zou kunnen geloven, dat het ging om een levend mens, die tot de commissie behoorde.

De redactie van het `Zeitschrift für Parapsychologie' zegt met recht 'Men heeft tegenover zo'n omvangrijke getuigenverklaring en zo'n grondig geleid onderzoek niet het recht, dit nieuwe geweldige document over de echtheid van mediamieke verschijningen eenvoudig te negeren.'

Als wij het verslag over de opgetreden verschijnselen bij het medium Mirabelli aan de hand van de odwetten, die in dit boek worden beschreven, nog eens nagaan, zal ons alles begrijpelijk worden. Alles gebeurt volgens onveranderlijke wetten, of de verschijnselen nu plaats hebben in Europa, in Amerika of in een ander deel van de wereld en of ze nu worden gemeld uit de vroegere of de tegenwoordige tijd. Het verschijnen van de drie mannen bij Abraham, de materialisatie van de engel Raphael bij Tobias, de belichaming van Christus na Zijn opstanding en ontelbare andere geestenbelichamingen kwamen volgens dezelfde wetten tot stand als de hier beschreven materialisaties bij Mirabelli. Het enige verschil tussen de eerstgenoemde materialisaties en die bij Mirabelli is dat bij de materialisaties van de hoge geesten van God ons de odbron niet is aangegeven, terwijl bij de materialisaties, die in Brazilie plaatsvonden, Mirabelli als medium de hoofdbron van het od vormde, terwijl van de seancedeelnemers de meesten zo mediamiek waren aangelegd, dat zij

als hulpmedia zonder trancetoestand toch od afstonden. Op een andere plaats is op het belangrijke feit gewezen, dat de hoge geesten, als zij in opdracht van God aan de mensen mededelingen moeten doen, het benodigde od in onbeperkte mate ter beschikking wordt gesteld, zodat zij niet zijn aangewezen op media. Maar de wetten zijn steeds dezelfde.

Het spreken en schrijven van Mirabelli in de vele vreemde talen en over uiteenlopende onderwerpen is het werk van de verschillende geesten, die Mirabelli alleen als werktuig gebruiken. De 'apporten' komen tot stand, doordat de geestenwereld met behulp van de odkracht van het medium de krachtstromen voortbrengt, die voor de oplossing van de materie en haar wederverdichting nodig zijn. De materialisering en dematerialisering van de geesten vindt plaats door de toepassing van dezelfde krachtstromen en door het gebruik van het od van het medium en zijn lichamelijke materie. In het Duitse uittreksel van het Braziliaanse verslag is helaas niet vermeld, hoe groot het gewichtsverlies van het medium tijdens de materialisatie van de geesten was. De verdovende schokken, die zij kregen, die het fantoom tijdens de oplossing aanraakten, kwamen van de odische krachtstromen, die de oplossing bewerkten. Dezelfde uitwerking van de krachtstromen zouden zij ondervonden hebben, die gepoogd zouden hebben de zich vormende materialisaties aan te raken. Bij de voltooide materialisatie zijn deze stromen uitgeschakeld en de aanraking ervan heeft geen nadelige gevolgen.

Dat bij de gematerialiseerde geesten alle organen van het menselijk lichaam aanwezig zijn, komt doordat de geest deze organen geestelijk bezit. Hij behoeft ze met behulp van het menselijke od slechts voor zover nodig is te verdichten, om ze in de stoffelijke vorm van een menselijk lichaam zichtbaar te maken. Hetzelfde voorval voltrok zich toch ook bij Mirabelli zelf, toen hij uit de seancekamer door de afgesloten deuren verdween en naderhand in een ander vertrek lag. Het verdwijnen uit de afgesloten ruimte was slechts mogelijk, doordat zijn stoffelijke lichaam tot een odlichaam werd opgelost. Dit odlichaam werd dan in die andere kamer weer tot een vast lichaam gematerialiseerd op dezelfde wijze en volgens dezelfde wetten, als bij de gematerialiseerde geesten de belichaming tot stand kwam.

De heerlijke geur van het od van hoge geesten in tegenstelling tot de lijkenlucht van de gematerialiseerde lage geesten is door wat bij de leer van het od over de odgeur werd gezegd voldoende duidelijk.

Helderziendheid aan een sterfbed. (Zeitschrift für Parapsychologie, Jaargang 1927. Blz. 475-476). Een man uit San Fransisco deelt mede, wat hij aan het sterfbed van zijn vrouw 5 uur lang heeft gezien. Hier volgt zijn beschrijving:

`Was ik het slachtoffer van een zinsbegoocheling, of was ik plotseling helderziend geworden in de laatste vijf uren, die aan de dood van mijn vrouw voorafgingen? Dit is voor mij thans een vraag, waarop ik wel nooit een bevredigend antwoord zal krijgen.'

'Voordat ik deze gebeurtenis ga beschrijven, wil ik in het belang van de lezer beslist vooropstellen dat ik noch alcoholische dranken, noch cocaine of morfine gebruik. Ook ben ik geenszins zenuwachtig of een fantast. Veeleer geld ik als koelbloedig, rustig en bezonnen en sta ik ongelovig tegenover alles, wat men spiritisme noemt.'

`Al mijn vrienden weten, dat mijn vrouw op vrijdag 23 mei 1902 om kwart voor twaalf 's nachts is gestorven. Om haar heen waren enige van mijn vertrouwdste vrienden en de dokter, die haar behandelde, met twee bekwame ziekenverpleegsters. Met de rechterhand van de zieke in de mijne, zat ik aan de zijkant van het ziekbed. Zo verliepen twee uur en er was nog geen verandering ingetreden. De bediende nodigde allen uit te komen eten, maar niemand was geneigd hieraan gehoor te geven. Tegen half zeven drong ik er op aan, dat de aanwezigen aan tafel zouden gaan, omdat men er niet zeker van was, hoe lang de nachtwake nog zou kunnen duren. Allen verlieten nu het vertrek.'

`Een kwartier later keek ik toevallig naar de deur en merkte, dat drie gescheiden, maar duidelijk zichtbare wolkenlagen de kamer binnen dreven. Ledere wolk scheen een afmeting van ongeveer vier voet in de lengte te hebben, zes tot acht duim in de breedte, en de onderste was twee voet van de vloer verwijderd. De andere schenen zich met tussenruimten van ongeveer zes duim te bewegen.'

'Mijn eerste gedachte was, dat enige vrienden vöör de slaapkamer sigaren hadden staan roken, en dat de rookwolken nu de kamer binnendrongen. Met deze gedachte sprong ik op om hun mijn misnoegen hierover kenbaar te maken. Maar er stond niemand bij de deur, noch was er iemand te zien in de gang of in de kamer er naast.'

Ik was zeer verbaasd en keek naar de wolken. Deze naderden langzaam het bed, totdat zij dit geheel hadden omhuld. Toen ik in de nevel staarde zag ik bij het hoofd van mijn stervende vrouw een vrouwelijke gedaante van ongeveer drie voet hoog, doorzichtig, maar als een heldere schijn van lichtend goud... een vrouwengedaante, zö verheven van aanblik, dat mijn woorden tekort schieten om haar juister te omschrijven. Ze was gehuld in een Grieks gewaad met lange, los afhangende mouwen ; op haar hoofd een stralende kroon. Zo stond de gedaante in haar volle glans en schoonheid, onbeweeglijk, haar handen opgeheven boven mijn vrouw. Zij scheen haar als het ware welkom te heten met een opgewekt, kalm gelaat, en waardige rust en vrede uitstralend. Twee andere gedaanten in het wit knielden naast mijn vrouw en leunden ogenschijnlijk tegen

haar aan. Andere gedaanten, meer of minder duidelijk zweefden boven het bed.'

`Boven mijn vrouw, door een band met haar verbonden, zweefde een onbeklede, witte gedaante, schijnbaar haar odlichaam. Nu en dan hield de op die wijze verbonden persoon zich volkomen rustig. Toen schrompelde zij ineen totdat zij niet groter dan achttien duim was. Het odlichaam was geheel volledig, compleet met volmaakt gevormde armen en benen. Terwijl het odlichaam in omvang afnam, wendde het zich telkens heen en weer, sloeg met armen en benen om zich heen, vermoedelijk met de bedoeling om zich vrij te maken en te ontkomen. Het wendde zich zö lang heen en weer, totdat het geen kracht meer scheen te hebben. Toen werd het rustig, werd weer wat groter, om hetzelfde spel opnieuw te laten beginnen.'

'Dit visioen, of wat het ook mocht zijn, heb ik steeds gedurende die vijf uur gehad, die aan het sterven van mijn vrouw voorafgingen. Onderbrekingen, bijvoorbeeld als ik met mijn vrienden sprak, mijn ogen sloot en mijn hoofd afwendde, vermochten het lichtverschijnsel niet in het minst te beinvloeden. Want zodra ik mijn blik weer op het sterfbed richtte, was ook de geestverschijning te zien. Deze volle vijf uren voelde ik me zeldzaam bedrukt. Een zware last drukte op mijn hoofd en mijn ledematen. Mijn ogen waren zwaar en slaperig. En gedurende deze tijd waren mijn ondervindingen zo vreemd, de verschijningen zo bestendig en levendig, dat ik geloofde mijn verstand te verliezen. En meermalen zei ik tegen de dokter: "Dokter, ik verlies mijn verstand."

'Eindelijk kwam het noodlottige ogenblik. Een hijgen ... het odlichaam wendde zich heen en weer... mijn vrouw hield op te ademen. Het leek alsof zij nu dood was. Enige ogenblikken later echter begon zij opnieuw te ademen, tweemaal - en toen was alles stil. Met haar laatste ademtocht was de verbindingsband plotseling verbroken en het odlichaam verdwenen. De wolken en geestengedaanten verdwenen ook ogenblikkelijk en merkwaardig, het zware gevoel, dat mij zo gedrukt had, was opeens van mij geweken. Ik was weer mijzelf, koelbloedig, rustig en bezonnen, en vanaf het ogenblik van het overlijden in staat om alle voorbereidingen te treffen voor het verzorgen van het aardse lichaam en voor de begrafenis.

Ik moet thans aan mijn lezers overlaten, erover te oordelen, öf ik het slachtoffer was van een zinsbegoocheling, tengevolge van verdriet, hartzeer of uitputting, öf dat mijn sterfelijke ogen toch een glimp uit die geestelijke wereld met haar schoonheid, gelukzaligheid, rust en vrede werden gegund.'

De hier beschreven belevenissen aan het sterfbed waren geen zinsbegoocheling, maar werkelijkheid. Het aanschouwen van de geestelijke

gedaanten door de echtgenoot van de stervende hing af van twee voorwaarden.

Ten eerste moest de echtgenoot de mediamieke aanleg van het helderzien bezitten, al was deze ook nog onvolledig bij hem ontwikkeld. Verder moest er zoveel od in de kamer voorhanden zijn, dat de geestelijke wezens hun gedaanten daarmee zichtbaar konden maken.

Als odbron kwam bovenal de stervende zelf in aanmerking, want bij het sterven komt het od van het lichaam vrij. Maar ook de echtgenoot van de stervende gaf door zijn mediamieke aanleg odkracht af. Het drukkende gevoel, de slaperigheid en moeheid, die gedurende die uren op hem rustten, kwamen door zijn odafgave en verdwenen daarom weer, toen na het beeindigen van de geestenverschijning het door hem afgegeven od weer in zijn lichaam terugvloeide.

Ook hier was het od in de vorm van odwolken zichtbaar, die het gehele sterfbed omhulden. Daaruit bouwden zich toen de gedaanten van de geestelijke wezens op. Dat hij niet alle geesten, die boven het bed zweefden, duidelijk kon,zien, kwam, doordat het aanwezige odmengsel niet genoeg was om alle aanwezige geesten even duidelijk te laten verschijnen.

Bij federe stervende zijn geesten van gene zijde aanwezig. Meestal zijn het gestorven familieleden en vrienden ; bovendien die geesten, die gedurende zijn leven zijn beschermers en leiders waren.

Veel stervenden nemen deze geesten ook helderziend waar, want de geest van de stervenden is in de laatste uren al gedeeltelijk van het lichaam losgemaakt en daardoor tot een geestelijk zien in staat. Hij of zij herkent dan de gedaanten van de eerder gestorvenen, die nu bij het sterven aanwezig zijn, en noemt hen bij hun namen.

Deze geesten hebben niet alleen de taak om de stervende naar gene zijde te brengen, maar zijn ook behulpzaam bij het losmaken van de geest uit het lichaam van de stervende.

Overal, waar een aantal geesten voor een bepaald doel verschijnen, hebben zij een leider, die boven hen is gesteld. In ons geval was de geestelijke leider die prachtige vrouwengestalte, die de echtgenoot boven het bed van zijn stervende vrouw zag zweven. Zij leidde het werk, dat de aan haar ondergeschikte geesten bij de stervende moesten verrichten.

De witte, naakte gedaante, die de man boven het lichaam van zijn stervende vrouw heen en weer zag bewegen, was haar odlichaam. Het heen en weer bewegen van deze odgedaante, die in alles het evenbeeld van de stervende was, werd veroorzaakt door de inspanning van de geest van de stervende in het omhulsel van het odlichaam om de odband stuk te trekken, die haar nog met het stoffelijke lichaam verbond, nadat de rest van het odlichaam zich reeds had losgemaakt. Ook de echtgenoot zag deze band duidelijk. De odband heeft natuurlijkerwijze een grote

hechtheid en kan niet gemakkelijk worden stukgescheurd.

Bijzondere gevallen van helderziendheid (Zeitschrift für Parapsychologie, Jaargang 1926, blz. 22-25). In een artikel van het zojuist genoemde tijdschrift bespreekt prof. dr. Oesterreich enige gevallen van helderziendheid, die de in Mexico levende arts Pagenstecher bij een patiente, Maria Reyes de Z., heeft vastgesteld, en die ook door de Amerikaan Prince aan een na-onderzoek werden onderworpen en door hem werden bevestigd. Prof. Oesterreich schrijft daarover:

`De verschijnselen, die Pagenstecher en Prince bestudeerden, waren in de eerste plaats helderziendheid en psychometrie. De in deze richting ingestelde onderzoeken hadden een volkomen overtuigend resultaat. Slechts door hun opvallende karakter is het ook begrijpelijk, dat Pagenstecher, die uit materialistische kringen is voortgekomen van het bestaan van zulke verschijnselen door eigen waarneming werd overtuigd. Hij heeft toen op een dag voor de Mexicaanse artsenkring van zijn ervaringen verteld. Zijn collega's schudden het hoofd en velen begonnen aan zijn geestelijke gezondheid te twijfelen. Er werd intussen een commissie gevormd en haar leden hebben de waarnemingen van Pagenstecher als juist erkend.

Wat zijn nu de feiten, die bij de helderziende of beter gezegd, heldervoelende Maria Reyes de Z. werden vastgesteld?

a. Zij had in een bepaalde toestand dezelfde gewaarwordingen, die de tegenover haar zittende Pagenstecher had. Zij had dan het gevoel, alsof zij zich in zijn organisme bevond. Dit was echter alleen het geval, als Pagenstecher niet verder dan drie meter van haar af zat of stond.

b. Zij zag daarbij een veelkleurige straling en een lichtende band, die haar met Pagenstecher verbond.

c. Toen men haar een meteoorsteen had gegeven, had zij de gewaarwording, nu eens door koudere, dan weer door warmere streken van het wereldruim te vliegen en in onmetelijke diepten te vallen.

d. Er werd haar een Brief in de hand gegeven. Zij wist niet, wie de briefschrijver was, maar ondervond, zag en beschreef de gebeurtenissen bij de ondergang van een schip en beschreef de persoonlijkheid van de briefschrijver, alsof zij op het zinkende schip tegenover hem stond. Ook had zij de gewaarwording van het zinken en weer opduiken uit de zee. De brief was in een fles gepost uit zee opgevist.'

De verklaring van deze gebeurtenissen is vervat in wat er in het hoofdstuk over de wet van de odkracht werd gezegd

Het od is niet alleen de drager van het lichamelijke gevoel, maar ook van alle gevoelens van de geest. Aangezien de geest van een levend wezen de drager van de odkracht is, uiten alle gedachten en gevoelens van de geest zich in overeenkomstige trillingen van het od. Toch worden de

odtrillingen van een levend wezen niet alleen door de gedachten en sternmingen van de eigen geest beinvloedt, maar ook door de odtrillingen van een ander levend wezen, wiens odstraling het in zich opneemt. Als daarom zogenaarnd 'heldervoelende' mensen met de odstraling van een andern in voldoende aanraking komen, nemen zij ook de gewaarwordingen van de ander in zich op. Op deze wet berust het 'zich-invoelen' in de gevoelens, het karakter, de gezindheid en het lot van een ander.

Als dus de `heldervoelende' vrouw de gewaarwordingen van Pagenstecher aanvoelde, alsof zij zich in het organisme van Pagenstecher bevond, dan was de odstraling van Pagenstecher de bemiddelaar van deze gevoelens. De odstraling van Pagenstecher had slechts een werkingssfeer van 3 m. Bij een grotere afstand was deze niet krachtig genoeg meer om de odtrillingen van de `heldervoelende' vrouw te beinvloeden. De heldervoelende personen bevinden zich in zulke gevallen in een half-trance-achtige toestand, waarin de geest zich iets van het lichaam losmaakt.

De kleurige odband, die de vrouw tussen zichzelf en Pagenstecher zag, was de op haar overgaande odstraling. Dat federe odstraling een kleur heeft, is eveneens in de odleer vermeld. Want ook de kleur hangt af van de odtrillingen, evenals de tonen, de reuk, de smaak, het tastgevoel en alle andere uitingen van het leven, waarvan de geest steeds de drager is. Dit alles Staat met elkaar in het nauwste verband.

Ook de meteoor is een levend wezen, waarin zich zoals in alles wat bestaat, een geest bevindt. Daarom heeft ook de meteoor zijn eigen odtrillingen, die op zijn vlucht door het wereldruim worden beinvloed door de odstralingen van de andere, zich in het wereldruim bevindende wereldlichamen, en eveneens door het vallen in onmetelijke diepten. Alle odtrillingen van een levend wezen laten in het od dezelfde indrukken achter, die de trillingen van de tonen van een zanger uitoefenen op een grammofoonplaat, zodat deze naderhand steeds weer ten gehore kunnen worden gebracht.

Hetzelfde geval, dat zich bij de fonografische plaat in meer materiele vorm voordoet, is op geestelijke wijze aanwezig bij het aanvoelen van gebeurtenissen door helderaanvoelende personen, zodra zij met de geestelijke odplaat van een levend wezen in voldoend sterk contact komen en daardoor in hun eigen od dezelfde trillingen en dus ook dezelfde gevoelens worden opgewekt, die in die odplaat zijn vastgelegd. Daarmee is ook het zien van het noodlot en van de persoonlijkheid van die briefschrijver op het zinkende schip door het heldervoelende medium van Pagenstecher verklaard. Nu moet nog ter opheldering hieraan worden toegevoegd, dat die geestelijke odplaat niet zonder meer op een fonografische plaat gelijkt, maar zich tegelijkertijd ook als een fotografische plaat gedraagt. Dus worden niet alleen de gevoelens weergegeven, maar ook

het beeld van de persoon, van wie de odstraling uitgaat. Want ook het beeld berust op trillingen van het od. Op dezelfde manier proberen de meest recente uitvindingen het ons mogelijk te maken de mensen te zien, waarmee we telefoneren. Ook dit berust op de odtrillingen, die bij de aardse gebeurtenissen zich voltrekken in meer stoffelijke verdichting en bij de geestelijke gebeurtenissen in geestelijke vorm.

Bij Pagenstecher en zijn heldervoelend medium werd bij de proefnemingen een gewichtsafname vastgesteld van gemiddeld ioo gram. Ook dat is gemakkelijk te verklaren, want iedere afgave van od gaat met een gewichtsverlies gepaard. Bij Pagenstecher werd het gewichtsverlies veroorzaakt, doordat hij een grotere hoeveelheid od op zijn medium uitstraalde, en het medium zelf onderging een overeenkomstig odverlies doordat het de ontvangen indrukken geestelijk verwerkte en deze vorm gaf. Elke arbeid, ook geestelijke, gaat met een bepaald odverbruik gepaard. Zo hebben wij toch ook bij het weergeven van het geluid door een fonografische plaat een zekere krachtstroom nodig, die de plaat snel genoeg doet draaien om de tonen weer te geven.

Zo'n gewichtsverlies als gevolg van odafgave kan bij alle menselijke arbeid worden vastgesteld. Wie zich vöör het werk weegt en na afloop daarvan weer, zal een grotere of geringere gewichtsafname vinden afhankelijk van de grotere of geringere inspanning bij de lichamelijke of geestelijke arbeid, zelfs als gedurende het werk geen enkele lichamelijke stofafgifte heeft plaatsgevonden. Ook de magnetiseurs, die door het magnetiseren van een zieke van hun od afgeven, ondergaan daardoor evenredige gewichtsverliezen.

De verklaring van alle verschijnselen van het helderaanvoelen is in het bovenstaande opgenomen, al treden die ook op nog zoveel verschillende wijzen op.

Vierde deel

Mededelingen van de goede geestenwereld over de grote vraagstukken van de religie

VOORWOORD

`Z~ zullen allen door God onderwezen worden.'
Johannes 6:45.

De lessen over de wetten van het geestenverkeer met de stoffelijke schepping en alles, wat ik zelf bij dit verkeer heb ondervonden, verspreidden zoveel licht over voor mij tot dusver onbegrijpelijke gebeurtenissen in de bijbel, dat alle onduidelijkheid verdween. Bovendien stelden zij mij in staat, ook de dingen te begrijpen, die ik later door mondelinge of gedrukte mededelingen over ongewone gebeurtenissen leerde kennen.

Wat mij echter innerlijk het meest bezighield, waren de grote religieuze vraagstukken. Daarover wilde ik v66r alles zekerheid hebben. Ik was geestelijke en had mijn leven gewijd aan het religieuze onderricht van mijn geloofsgenoten. Daarom was het begrijpelijk, dat ik er in de eerste plaats naar verlangde er zekerheid over te krijgen, of alles, wat ik tot nu toe in mijn godsdienst geloofde en onderwees waar was, of dat er geloofsstellingen in mijn kerk waren, die van de waarheid afweken.

Dat de afwijkingen zo talrijk en belangrijk waren, als tot mijn grote verrassing steeds duidelijker bleek, kon ik niet vermoeden. Toch was ik daar van het begin af op verdacht.

In latere jaren las ik, dat vooral de katholieke kerk en de tot haar behorende schrijvers in hun geschriften over 'spiritisme' tegen het zogenaamde 'openbarings-spiritisme' dringend waarschuwden, dus juist tegen dat wat de ernstige waarheidszoeker in de eerste plaats nastreeft. Want wie, zoals ik, de spiritualistische bijeenkomsten op de wijze van de eerste christenen als werkelijke diensten gewijd aan God, hield, die was het er niet om te doen, zo interessant mogelijke spiritistische verschijnselen te verkrijgen, zoals dit tegenwoordig in de gewone occulte seances plaatsvindt. Ik wilde met dezelfde goede geestenwereld in verbinding treden, die de mensheid in de bijbelse tijden had onderricht. Daardoor hoopte ik, de waarheid te vernemen over de belangrijkste levensvragen van de mens.

Ik wilde zo over de samenhang van deze zijde en gene zijde ingelicht worden. Al het andere was voor mij bijzaak.

Dat de 'kerken' tegen een spiritualisme, als door mij werd beoefend, als voor een 'openbarings-spiritisme' ernstig waarschuwden, vond ik zeker van hun standpunt uit gezien vanzelfsprekend. Want zodra men de mogelijkheid toegeeft, dat de mensen ook thans nog door directe mede-

delingen van God's geesten over de gehele waarheid kunnen worden ingelicht, beginnen de fundamenten van de kerken te wankelen. De kerken met hun leerstellingen, die elkander tegenspreken, lopen dan gevaar, hun gelovigen te verliezen. Want dan zijn de mensen bij hun zoeken naar de waarheid niet meer op hun geestelijken aangewezen, maar bezitten zij door het verkeer met de geestenwereld van God dezelfde directe weg tot de bron van de waarheid als de mensheid in de bijbelse tijden.

De zucht naar zelfbehoud is de hoofdoorzaak geworden, waardoor de dienaren van de kerken tegenstanders zijn van het spiritisme in het algemeen en in het bijzonder van het zogenaamde `openbarings-spiritisme'. Het is dezelfde strijd, die Herodes om zijn heerschappij als koning besloot te voeren, toen hij het bericht vernam over de nieuwgeboren Koning van de joden.

Deze strijd van de kerken tegen het door God gewilde geestenverkeer, zal echter even vergeefs zijn als de strijd van Herodes tegen hem, die door God was gezonden. De waarheid, dat de goede geestenwereld met de mensen in verbinding kan treden en hun de grote en belangrijke vragen betreffende gene zijde onafhankelijk van kerken en kerkdienaren kan beantwoorden, zal haar zegetocht door de mensheid maken. En over de kerken zal ook eenmaal worden gezegd: 'Zij zijn gestorven, die het Kindeke naar het leven stonden' (Matth. 2:20).

Wat door de bestaande kerken aan het onwetende volk wordt voorgehouden is de waarheid niet. Geheel anders luiden de antwoorden van God's geestenwereld op de vragen over God, zijn schepping en haar lot, over de verlossing, over Christus, zijn leven en zijn werk, over kerk en sacrament, over hemel en hel en over het ontstaan en het einddoel van al het geschapene.

Dacht je God te doorvorsen, de
Almachtige alzüdig te omvatten? Job 11: 7.

`Je wilt, dat ik je over God zal onderwijzen. Maar wat moet ik je zeggen, dat je zou kunnen begrijpen. Jij begrijpt zelfs niet eens het laagste bestaan, dat je omgeeft, je begrijpt je eigen bestaan zelfs niet. Je kunt het kleinste steentje op de weg en de geringste worm op het veld niet begrijpen. Het ontbreekt je aan elk begrip omtrent de armzaligste materie, welke je oog ziet, - en dan zou ik je het hoogste "zijn" verklaren, het zuiver geestelijke nader tot je begrip brengen! Dat is onmogelijk. Daarvoor ontbreken je alle begrippen, die nodig zijn om deze waarheden te omvatten. "Het vergankelijk lichaam bezwaart de ziel en het aardse omhulsel is een last voor de veel-denkende geest. Wij vermoeden amper de dingen op aarde; zelfs wat voor de hand ligt ontdekken wij maar met moeite : wie speurt er dan na wat er in de hemelen is?" (Boek der Wijsheid
9 :,5)-

'Slechts een ding kan ieder van u door verstandelijk denken vinden: Dat er iets moet zijn, wat de oorzaak van al het geschapene is. Zoals geen uurwerk denkbaar is zonder uurwerkmaker, zo is ook het wonderbaarlijkste en nauwkeurigste uurwerk, dat er is, namelijk het werelduurwerk, niet denkbaar zonder een grote meester, die dit werelduurwerk heeft gemaakt met zijn biljoenen en nogmaals biljoenen raderen, die alle precies in elkaar passen en in elkaar grijpen en zo nauwkeurig lopen, dat u reeds op dit ogenblik kunt uitrekenen, hoe na duizenden jaren de stand van de afzonderlijke raderen van dit uurwerk ten opzichte van elkaar zal zijn.'

`De voor het mensenverstand niet te begrijpen grote schepper van het werelduurwerk noemt gij "God". Dat er dus een God moet bestaan, kan een ieder toegeven en slechts de dwazen zeggen in hun hart: "Er is geen God" (Psalm 14: t).'

'Maar het wezen van God kan ik je niet duidelijk maken en ook niet de oorzaak van het goddelijke zijn. Als ik het zou willen proberen, dan was dit hetzelfde, als wanneer je een vierjarig kind de berekening van een sterrenbaan duidelijk wilde maken. Het kind ontbreekt toch elk inzicht in de astronomische en mathematische wetenschap met haar grondbeginselen, formules en vergelijkingen; en daar zelfs uw beroemdste astronomen vele jaren nodig hadden om een enkele sterrenbaan te bereke

nen, zou je een mens, wie alle begrippen van die wetenschap ontbreken, in een krankzinnigengesticht brengen, zodra je zou trachten, hem het voor hem onbegrijpelijke bij te brengen. Zo zon ook jij krankzinnig worden, als ik je gedachten met begrippen zou willen vullen, die geheel onbegrijpelijk voor je zijn en die door je verstand niet verwerkt kunnen worden. Ook jij moet zeggen : "Dit te vatten - het is mij te wonderbaar,
te verheven - ik reik er niet toe" (Psalm *139: 6).*'

Suiten dat, wat je reeds over God weet, kan ik je dus niet veel meer verteilen.'

`Je eigen begrip toont je God als een welwillende, scheppende en alles wijs ordende hoogste geest; hij toont je zijn almacht, wijsheid en grootheid, voor zover deze voor het menselijke verstand toegankelijk zijn. Uit de heilige schriften verneem je nader omtrent zijn wereldbestuur, zijn wonderen, zijn liefde en zijn erbarmen met het geschapene.'

Ik kan je slechts de waarheden van de heilige schriften over God nader.verklaren en je op onjuiste opvattingen opmerkzaam maken, die de leerstellingen van de religies over God en zijn eigenschappen bevatten.'

'Dat God een geest is, daarin stemmen de godsdiensten overeen naar de woorden van Christus: "God is geest, en wie hem aanbidden, moeten Hem in geest en waarheid aanbidden" (Joh. *4:24).* Maar het punt, waarover zij niet overeenstemmen, is, of deze hoogste geest een gestalte heeft. Velen menen, dat een gestalte alleen bij de materie behoort en niet bij de geest. Maar dat is een vergissing. Het stoffelijke is een afspiegeling van het geestelijke. En zoals al het stoffelijke vorm en gestalte heeft, zo ook al het geestelijke, dus ook God. Niets is vormloos, noch in de stoffelijke, noch in de geestelijke wereld. Schoonheid is de vervolmaking van de vorm, ook in het rijk van de geest. God is de volmaaktste schoonheid en daardoor ook de volmaaktste gestalte.'

'God als zelfstandig, denkend en willend wezen is persoonlijkheid. Er bestaat echter geen persoonlijkheid, geen "ik zonder vorm of gedaante" '

'God onderscheidt zich als hoogste geest van alle geschapen geesten. Een verschil is echter alleen daar mogelijk, waar kentekenen van verschil aanwezig zijn. En kentekenen zijn slechts daar aanwezig, waar men vorm en gedaante vindt. Daar God gedaante heeft, kan Hij door de geesten worden gezien. Allen, die tot Hem komen, zullen Hem zien, zoals Hij is, van aangezicht tot aangezicht. Daarom bad Mozes tot God, toch in eigen persoon met het volk van Israel mee te trekken. "Als Uw aanschijn niet meegaat, laat ons dan niet van hier vertrekken. Toen antwoordde de Heer: "Ook wat gij nu vraagt zal Ik doen (Exodus *33:15).* En weer bad Mozes: "Laat mij toch Uw heerlijkheid zien." Maar de Heer zeide: "Mijn gelaat kunt gij niet zien, want geen mens kan mijn

gelaat zien en in leven blijven" (Exodus *33: 18).* God heeft dus een gedaante en een aangezicht, al kan hij ook niet door mensen, maar wel door geesten worden aanschouwd.'

'Daar God persoonlijkheid is en een gedaante heeft, is Hij niet alom tegenwoordig op de wijze, zoals u dat opvat. Wel is Hij zich bewust van alle dingen en alle gebeuren door de van hem uitgaande kracht; want alles, wat bestaat, heeft zijn leven, bestaan en werken alleen te danken aan de levenskracht, die van God uitgaat: "In hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij." Door zijn kracht is hij met al het bestaande verbonden. Niets kan zich aan zijn invloed onttrekken. Maar als geestelijke persoonlijkheid is hij niet overal. Daarom bidt gij ook : "Onze Vader, die in de hemel zijt." "De Heer ziet uit de hemelen neder, heeft elk mensenkind in het oog; zijn aandacht gaat vanwaar Hij zetelt, over al wat de aarde bevolkt: aller harten heeft Hij geformeerd, van een ieder doorgrondt hij het handelen" (Psalm *33:13-15).* "God, uit zijn hemel ziet op Adams kinderen neer, speurend of er soms is een sterveling met verstand, een die nog vraagt naar God" (Psalm *53:3).* - En van God's woning staat er: "Vlietend water verblijdt de stad God's. Woonstee des Allerhoogsten hoogheilig. En binnenin zetelt God, onwrikbaar in haar bestand" (Psalm 46:5 en 6).'

'Wat de heilige schrift u op zoveel plaatsen over God zegt, is niet alleen beeldspraak en gelijkenis, maar waarheid, met dit verschil, dat wat u materieel onder het gezegde verstaat, bij God geestelijk is. Er is een troon van God en een woning van God. God kan zich in persoon naar de verschillende delen van de schepping begeven. Het is de waarheid, als er in de bijbel staat: "Toen God dit alles gezegd had, ging Hij van Abraham heen" (Genesis *17:22).* Je kent immers de vele plaatsen in de bijbel, waarin van komen en gaan van God sprake is.'

'Hoe wonderbaarlijk het wereldbestuur van God is ingericht, kan ik je niet vertellen, want het gaat ver uit boven de grens van jullie begrip. Zo kunt u zich er geen voorstelling van vormen, dat geesten God's als wachters staan bij alle levende wezens en over alles wat er gebeurt verslag uitbrengen. Daardoor kan er niets gebeuren, zonder dat God het weet. U noemt God daarom de alwetende. En u hebt gelijk. Alleen op een punt gaat u bij die alwetendheid van God weer te ver uit vrees, dat u anders iets aan de grootheid van God te kort zou doen. U leert namelijk, dat God ook weet, hoe de mens in de toekomst zal handelen uit eigen vrije wil. In dit opzicht bent u verkeerd ingelicht. God kent alle feiten. Hij kent het verleden en het tegenwoordige. Hij kent elke gedachte. Hij weet wat Hij in de toekomst voor zijn schepselen heeft bestemd. Maar Hij weet niets, van de toekomst, voorzover die afhankelijk is van de vrije wil van de mens. Hij weet niet vooruit, wat een schepsel in dit

of dat geval uit vrije wil zal doen. Daarom beproeft Hij toch ook elk schepsel. Een beproeving zou overbodig en doelloos zijn, als de uitslag van de beproeving God al bekend zou zijn. God handelt echter nooit doelloos.'

'Ook zou een vooruitweten van God betreffende de toekomstige vrije beslissingen van de schepsels alleen op grond van wetten mogelijk zijn, die de toekomstige beslissing onvermijdelijk maken en daardoor de vrijheid van de wilsbeschikking opheffen. Het is in tegenspraak met zichzelf, dat iets uit de vrije wil voortkomt, doch tevens noodzakelijk moet gebeuren. Het zou noodzakelijk gebeuren, als God het als feit vooruit had geweten, want ook het weten van God is, evenals elk ander weten onderworpen aan eeuwige wetten. Voor God is twee maal twee vier om dezelfde reden als het voor iedere geest zo is. Een weten, dus ook een vooruitweten, waarvoor geen grondslag is, bestaat niet, ook niet bij God. Want ook voor het weten van God geldt: "Niets zonder oorzaak." Als God de toekomstige beslissingen van de schepselen, die uit vrije wil worden genomen, absoluut zeker vooruit zou kennen, dan moest hiervoor een oorzaak bestaan. Deze oorzaak kan alleen zijn, dat God zelf de toekomstige vrije beslissing van het schepsel zo sterk beinvloedt, dat zij niet anders kan uitvallen. Daarmee zou echter de vrije wil van het schepsel zijn opgeheven.'

'Het niet kennen van de vrije toekomstige beslissingen van zijn schepse= len, is geen tekort van God's volkomenheid, maar een noodzakelijk gevolg van de vrije wil, het grootste geschenk, dat God zijn schepselen kon geven. Zoals God daardoor zo veel niet kan doen, omdat het een tegenspraak in zichzelf zou zijn. Hij kan bijvoorbeeld niet maken, dat 2 X 2 = 5, zo kan Hij ook geen met vrijheid begiftigd wezen scheppen, waarvan de vrije wilsbeslissingen door Hem met een absolute zekerheid vooruit geweten worden, omdat die dan noodzakelijkerwijs moesten volgen. Want vrijheid om te beslissen en gedwongen worden een bepaalde beslissing te nemen zijn innerlijke tegenstellingen. Absolute zekerheid van een gebeurtenis is steeds verbonden met een absolute noodzakelijkheid van het gebeuren. Deze waarheid kunnen uw godgeleerden niet omverwerpen, al zouden ze ook nog zo veel boeken schrijven, die het tegendeel beweren. Het zijn allemaal drogredenen, waardoor zij hun medemensen op een dwaalspoor brengen. Het is een grote drogreden als zij zeggen voor God is alles tegenwoordige tijd; voor hem bestaat er geen toekomst en al het toekomstige, ook de daden, die uit vrije wil worden gedaan, zijn voor Hem reeds feiten van het nu, en daardoor kent hij ze. Evenmin als voor u een huis, dat in de toekomst moet worden gebouwd er nu reeds staat, evenmin is voor God het toekomstige gebeuren nu reeds een feit. Bovendien ligt het juist in het begrip van de vrije wilsbeslissingen

besloten, dat het de vraag is, of de daaruit voortvloeiende gebeurtenissen inderdaad plaats vinden, en hoe zij plaats vinden.'

`Je weet, dat ik je hierover, evenals over al het andere, de waarheid zeg. Jij hebt talrijke bewijzen ontvangen, dat ik een geest van waarheid ben, die je onderricht. Ik heb het je gezworen bij de allerhoogste, de waarachtige God. Ik verklein door deze waarheid van het niet-vooruit weten van de vrije beslissingen de grootheid van God niet, maar u onteert God door de tegengestelde leer, waarmee u de mensen een afschrikwekkend beeld van God voor ogen stelt. Want groot is het aantal mensen, die het bestaan van God loochenen, juist omdat zij niet kunnen begrijpen, dat een God wezens in het leven roept, waarvan Hij met absolute zekerheid weet, dat zij voor eeuwig ongelukkig zullen zijn. U leert, immers, overigens ten onrechte, dat de verdoemden eeuwig verdoemd blijven. Naar uw leer zou God dus millioenen wezens hebben geschapen, waarvan hij met absolute zekerheid wist, dat zij voor eeuwig verdoemd zouden zijn. Zo'n God zou geen God zijn, maar een monster. Zelfs de meest ontaarde aardse vader zou zijn kind niet daarheen zenden, waar het met absolute zekerheid een nimmer eindigende smart wacht. En toch wordt van u gevraagd te geloven dat uw hemelse Vader met zijn oneindige liefde in staat zou zijn tot een wreedheid die in een aardse vader ondenkbaar is.'

'Lees toch de heilige geschriften! Zij leren je, dat God juist daarom de beproevingen zendt, om door de gedragingen van de mensen gedurende die beproevingen te bepalen in welke richtingen zij zullen beslissen. "Jahwe uw God stelt u dan op de proef om te zien of gij Hem met heel uw hart en ziel bemint" (Deuteronomium 13:5).'

`Als God verschillende volksstammen niet in handen van Josua laat vallen, maar ze verder laat bestaan, wordt in de bijbel ook de reden aangegeven, waarom hij dit doet. Er staat: "Dit zijn de volken die Jahwe met rust heeft gelaten, om door hen de Israelieten, die de oorlog in Kanaän niet hadden meegemaakt, op de proef te stellen: de vijf vorsten van de Filistijnen, al de Kanaänieten, de Sidoniers en de Hethieten... deze dienden om de Israelieten op de proef te stellen. Zo zou duidelijk worden of ze de geboden wilden onderhouden, die Jahwe bij monde van Mozes aan hun voorvaderen had opgelegd" (Richteren 3:1-5).'

`Van de godsgetrouwe koning Hizkia wordt gezegd: "Dat was ook het geval, toen het gezantschap van de grote koning van Babel bij hem kwam om navraag te doen naar het wonderteken dat in zijn Land, gebeurd was. God liet hem toen in de steek om hem op de proef te stellen en zijn gezindheid te leren kennen" (2 Kronieken 32:31).'

`In de psalmen staat: "Zijn ogen, peilende, zien, zijn wimpers doorgronden de mens. De Heer die de rechtvaardige kent, Hij die de verdorve-

ne doorziet; wie geweld aanhangt haat Hij hartgrondig" (Psalm II *:4* en 5). En in de Spreuken : "De smeltkroes toetst het zilver, de oven het goud. Maar Jahwe toetst de harten" (Spreuken *17:3).* Van de profeet Jesaja leest gij : "Zie, ik heb u gelouterd, zij het niet voor geld; en u beproefd in de smeltoven der ellende" (Jesaja *48: to).'*

'Het in de bijbel vermelde lot van Job is niets anders dan een proef, waardoor God te weten wilde komen, hoe deze rechtschapen mens zich in het zwaarste lijden tegenover Hem zou gedragen.'

`Alle beproevingen waaraan de mens door God wordt onderworpen, zouden een klucht zijn, als God vooruit wist, hoe de uitkomst van die beproevingen zou zijn.'

'Dat God, die de geest van zijn schepselen tot in de diepste diepten kent, in veel gevallen door deze kennis vooruit weet, hoe hun vrije keus hoogstwaarschijnlijk zal uitvallen, is duidelijk. Dit weten bezitten wij, geesten, ook in hoge mate.'

'Zelfs u, mensen, bent in staat, als u het karakter van een medemens kent, met een vrij grote zekerheid vooruit te zeggen, hoe hij zich in het een of andere geval zal gedragen of hoe hij zal beslissen. Toch is dit alles slechts een vermoeden. Maar daarom gaat het hier niet, doch om de onfeilbare zekerheid van te voren te weten, hoe een besluit zal zijn, dat van de vrije wil afhangt. En dit onfeilbare weten bezit geen geest, ook God niet. Daardoor wist God ook niet vooruit, of van de geschapen geesten enige of vele tot afval zouden komen en vanzelfsprekend ook niet, wie van deze geesten zouden afvallen. Hij kende alleen de mogelijkheid van de afval, die toch in de vrije wil vanzelf was gegeven.'

'Had God met zekerheid vooruit geweten, zoals u onderwijst, dat door Hem geschapen schepselen door misbruik van hun vrijheid van Hem zouden afvallen, dan zou Hij deze zeker niet hebben geschapen, doch alleen die, van wie hij vooruit wist, dat zij hem trouw zouden blijven.'

'Nog twee andere grote dwalingen van uw godsdienst over het godsbegrip wil ik hier slechts in het kort aanduiden, omdat een uitvoerig onderwijs daarover bij een andere gelegenheid wordt gegeven.'

`U onderwijst: een God in drie personen. U beweert dus, dat er drie geesten zijn, waarvan elk een ware God is en die tezamen toch slechts een God vortuen. Dit is menselijke waanzin en de grootste dwaasheid. Er is geen drievuldigheid en geen drieeenheid in de zin, zoals u dit onderwijst. God is slechts een enkele persoonlijkheid. Slechts de Vader is God. Alle andere heilige geesten zijn scheppingen van God; geen van hen is gelijk aan de Vader.'

'Verder onderwijst u over een eeuwig straffende God. U spreekt van een eeuwige hel. De hel is niet eeuwig, God is liefde. Hij verstoot geen

schepsel voor eeuwig. Allen die de schuld op zich hebben geladen zich van Hem af te keren, keren ook weer tot hem terug. Dit is de waarheid, waarvoor ik op een andere keer het bewijs zal leveren.'

GOD'S SCHEPPING EN HAAR LOT

Maar Gü hebt alles naar maat en getal en gewicht geordend,
Het is U immers altöd mogel~k
Uw macht te ontplooien. Wüsheid 11:20-21.

'God is geest en alles, wat hij schept, is geest. Naar zijn beeld schiep Hij geestelijke wezens in zo'n onmetelijke hoeveelheid, dat u geen aardse getallen hebt, waarmee u die ook maar bij benadering zou kunnen uitdrukken.

Op welke wijze de oneindig grote en almachtige God de geestenwereld schiep, kan je als mens niet duidelijk worden gemaakt. Het is voor de mens ook niet noodzakelijk om dit te weten, en van geen betekenis voor zijn zieleheil. Het is voldoende, het verband te leren kennen, waarin de mens tot God's schepping staat, daaruit kan hij zien, waarom hij op aarde is en welke opgaven hij in zijn aards bestaan moet vervullen. Daartoe dienen mijn lessen over God's schepping.

God schiep de geestenwereld niet in een keer. God is de grote schepper, die volgens oneindig wijze wetten uit het kleine het grote, uit de eenheid de veelheid, uit het zaadkorreltje de boom met billioenen zaadkorreltjes als kiemen voor nieuwe bomen schept, die het gezin niet vormt door ouders en kinderen tegelijkertijd in het leven te roepen, maar doordat hij een ouderpaar schept en daaraan het vermogen tot voortbrenging verleent, zodat langzamerhand door de geboorte van kinderen het gezin groeit en uit dit gezin nieuwe gezinnen tot in het onbegrensde kunnen ontstaan.

Op dezelfde wijze handelde God bij zijn geestelijke schepping. Alle wetten, die u in de aardse werelden kent, zijn er in de geestelijke wereld ook. Herhaaldelijk heb ik je met de grootste nadruk op dit feit gewezen en ik moet het steeds weer opnieuw met klem herhalen, omdat het de grondslag van de waarheid is voor alle kennis omtrent gene zijde, of gij dit nu aanneemt of met een ongelovig lachje afwijst.

Zo zult u wel ongelovig het hoofd schudden als ik zeg, dat de in de ganse aardse natuur en voor alle levende wezens bestaande wet aangaande de verbinding van het mannelijke met het vrouwelijke ook in de geestelijke schepping in dezelfde omvang geldt en moet gelden. Want de stof is niets anders dan de belichaming van het geestelijke, dus slechts een andere toestand van de geest, die de geestelijke wetten niet opheft, maar ze alleen op een aan de stof aangepaste wijze werkzaam laat zijn. Zoals

er dus in de aardse schepping mannelijke en vrouwelijke wezens van alle soorten zijn, zo zijn er ook mannelijke en vrouwelijke geesten in de geestelijke schepping. Het aantal mannelijke geesten is gelijk aan dat van de vrouwelijke; aan ieder mannelijke geest is een vrouwelijke geest naar God's wet toebedeeld. Beide passen volkomen bij elkaar en vinden hun hoogste persoonlijke geluk in het elkaar aanvullen en in hun trouwe samenwerking aan de taak, welke God hun heeft opgelegd. Zulke voor elkander geschapen geestenparen noemt men : `Dualen'. Dit betekent 'Twee die tezamen behoren.' `En zo moet gij alle werken des Allerhoogsten bekijken: paarsgewijs, het een tegenover het ander' (Sirach 33:14). Dat zijn de huwelijken, die in de hemel werden gesloten. Van deze wet van paars-gewijze verbinding van het mannelijke met het vrouwelijke is alleen God uitgesloten en de als eerste schepping van God in het leven getreden 'zoon van God' die u `Christus' noemt. Voor al de andere geesten geldt het woord van de bijbel: `Als man en vrouw schiep Hij ze' en het andere woord: 'Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt u.'

Christus is de hoogste geest, die God in zijn almacht kon scheppen. Hij is in alles zijn volmaakste evenbeeld, voor zover een geschapen geest de volmaaktheid van de schepper kan bezitten. Daarom noemt Paulus hem met recht `Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene van heel de schepping' (Kolossenzen 1:15). Christus is dus niet God, zoals velen thans onderwijzen, maar de als eerst geschapene 'zoon van God', zijn hoogste en volmaaktste schepsel.

Na Christus werden nog zes geesten in het leven geroepen, die ook `zonen van God' worden genoemd, die echter hun bestaan wat hun hemelse lichaam betreft aan de eerstgeboren zoon Gods te danken hebben en aan deze in grootheid, macht en heerlijkheid niet gelijk zijn.

De tweede 'zoon van God' was hij, die u 'Lucifer' noemt - de lichtdrager, na Christus de hoogste van de geschapen geesten, die later van God afvallig werd. Een andere van de zeven 'zonen Gods' komt u tegen in de geschiedenis van Tobias. Daar maakt de als mens belichaamde hoge hemelgeest, die de jonge Tobias had begeleid, zich aan de familie van Tobias bekend met de woorden : Ik ben Rafael, een van de zeven zonen Gods' (Tobias 12:15).

Behalve de eerstgeschapen zoon van God (Christus) is de hele in het leven geroepen geestenwereld geen directe schepping van God, zoals de eerste zoon, maar door die eerstgeboren zoon in het leven geroepen langs de weg van de doorgaande geestelijke voortplanting. Daarom schrijft Paulus in zijn brief aan de Kolossenzen: 'Want in Hem (Christus) is alles geschapen in de hemelen en op de aarde, het zichtbare en het onzichtbare, tronen en hoogheden, heerschappijen en machten. Het heelal is

geschapen door Hem en voor Hem. Hij bestaat v66r alles en alles bestaat in Hem' (Kolossenzen i :16-17).

Zoals het gehele aardse mensengeslacht de bron van zijn lichamelijke bestaan in de eerste mens vond, zo vindt de gehele geestenwereld de oorsprong van zijn lichamelijke bestaan in Christus. Zoals de mensen van de eerste mentelijke stamvader alleen hun stoffelijke lichaam door vele generaties heen hebben ontvangen, doch hun geest telkens zonder medewerking van de voortbrengers met het lichaam wordt verenigd, zo danken ook de hemelse wezens hun hemelse lichaam aan de eersteling van de hemelse schepping, de eerste zoon van God, terwijl hun geest als van God komend, telkens door God met het hemelse lichaam wordt verenigd. Het onderscheid tussen `hemelse lichamen' en `aardse lichamen' is je reeds uit mijn vroegere verklaringen bekend. Bij de wezens aan gene zijde is het lichaam in geestelijke vorm aanwezig. Daarover leert Paulus u in zijn eerste brief aan de Korinthiers : 'Er zijn hemelse lichamen en aardse lichamen; maar anders is de uiterlijke verschijning,der hemelse, anders die der aardse lichamen ... Evenals er een stoffelijk lichaam is, is er ook een geestelijk' (i Korinthe 15:40 en 44). De geest ontvangt in dat wat men 'odlichaam' noemt zijn gestalte. De geest zelf is een vonk van God, die licht uitstraalt overeenstemmend met het omhulsel, waarin hij is belichaamd. Dit is weliswaar slechts beeldspraak, maar anders dan in onvolkomen beelden kan aan u, mensen het geestelijke niet begrijpelijk worden gemaakt.

Zoals u in de aardse schepping de meest veelvuldige geslachten en soorten van levende wezens hebt, hogere en lagere, maar ieder geslacht en elke soort op zichzelf en met betrekking tot de te vervullen taak volmaakt is, zo waren ook de geesten, die God in de hemelse lichamen tot eenlingen heeft gevormd, in een wondervolle veelheid van geslachten en soorten aanwezig. U zelf onderscheidt immers volgens de bijbel in de geestenwereld cherubijnen, serafijnen, aartsengelen, engelen, heerschappijen, machten en vorstendommen.

De geestenwereld, door Christus geschapen, en tot een gemeenschap met hem verenigd, vormde een prachtige levende organisatie, waarin alle geesten leden van een geestelijke gemeenschap waren, verschillend van aard en volmaaktheid. Zoals de leden van een aards lichaam ondanks de verscheidenheid van hun vorm en van hun taak, toch tezamen een organisch geheel vormen, waarin geen lid overbodig en geen lid onafhankelijk van het andere is, zo vormde ook de schepping van de geesten een geestelijk lichaam met Christus als hoofd en de overige geestenwereld als leden. In een goedgeordend aards rijk vormt de koning als hoofd van het rijk, tezamen met zijn ministers, zijn hogere en lagere ambtenaren en de onderdanen een enkele grote gemeenschap, waarin allen aan het

welzijn van het geheel arbeiden en waarbij van het welzijn van het geheel ook het welzij n van de enkeling afhangt. Zo is het ook in de grote geestenfamilie. ledere geest had zijn eigen taak, hoge of minder hoge, maar allen waren tot een grote, heerlijke eenheid samengevoegd, waarin geen geest overbodig was en de enkele geest niet voor zichzelf werkte, maar met de anderen tezamen aan de wonderbare taak, die God's schepping moest vervullen. Zij moest deelnemen aan de werken van God en dientengevolge aan het geluk en de schoonheid van Hem, Christus, die hen in het leven had geroepen, aan de heerlijkheid van God en van Christus als de door God gezalfde koning.

Daarom komt de apostel Paulus in zijn brieven steeds weer terug op 'het geheim van Christus' lichaam'. 'Zo vormen wij allen tezamen in Christus 66n lichaam, en ieder afzonderlijk, zijn wij, evenals de ledematen van het lichaam, aangewezen op elkaar. De geestelijke gaven die wij bezitten verschillen naar de bijzondere genade die ieder van ons is geschonken' (Romeinen 12:4-6).

Wij moeten trouw blijven aan de ware leer en langzamerhand alle schepselen door de liefde tot geestelijke leden maken van hem, die het geestelijke hoofd is, namelijk Christus. Want door hem wordt het geestelijke lichaam als Gen geheel tezamen gevoegd en tezamen gehouden. In dit geheel moet elk lid zijn taak vervullen, afhankelijk van de kracht die aan iedereen als deel van het geheel wordt geschonken. Zo helpt elk lid mee aan de opbouw van het geestelijke lichaam, totdat het geestelijke gebouw van Christus is voltooid, opgebouwd op het fundament van de liefde (Efeze 4:15-16). `Die (christus) het hoofd is van wie het hele lichaam, door gewrichten en banden gesteund en bijeengehouden, zijn goddelijke wasdom ontvangt' (Kolossenzen 2:19).

Deze grote gemeenschap van geesten noemt Paulus ook `kerk'. - 'Hij (Christus) is ook het hoofd van het lichaam dat de kerk is' (Kolossenzen 1:18). `Alles heeft God onder zijn voeten gelegd, en Hemzelf verheven boven alles, heeft Hij als Hoofd gegeven aan de kerk, die zijn lichaam is, de volheid van Hem die het al in alles vervult' (Efeze 1:22 en 23).

`De kerk' is dus de gemeenschap van alle godsgetrouwe geesten onder het koningschap van Christus. Het woord 'kerk' betekent 'heerschappij des heren'. Wie zich onder deze heerschappij en daardoor onder God stelt behoort tot de 'kerk'. Het juiste begrip 'kerk' heeft dus met uw aardse kerken en godsdienstige gemeenschappen niets gemeen. Dat alles is mensenwerk, ontstaan uit menselijke dwalingen, en vergankelijk, zoals al het menselijke.

Dat, wat Paulus als het 'geestelijke lichaam van Christus' beschrijft, was bij de schepping van de geesten letterlijke werkelijkheid. Alle geestelijke wezens, die werden geschapen, waren leden van de grote geesten-

organisatie en ondergeschikt aan Christus. Zij ondervonden geen dwang; zij hadden hun volle vrijheid. Wat zij deden geschiedde uit hun eigen vrije wilsbeschikking. Allen waren aan Christus als hun koning en God's stadhouder en daardoor ook aan God zelf in trouw toegewijd. Een innige liefdesband verbond deze grote geestenfamilie. Het regeren van Christus als gevolmachtigde van God was niet als van een heerser, maar veelmeer een leiden in broederlijke bescherming. Het was de hand van de sterkere, die de zwakkeren beschermde.

De vrije wil, die als hoogste geschenk van de schepper aan de geesten was gegeven, maakte het hun ook mogelijk, zich tegen de regelingen van de door God aangestelde koning te verzetten. Voor alle geschapen geesten - met uitzondering van de eerste zoon van God - geldt het woord van de heilige schrift: 'Zelfs in zijn dienaars stelt Hij geen vertrouwen, zelfs in zijn engelen bespeurt Hij nog smetten' (Job *4: t8),* en dat andere woord: `Als God in zijn engelen al geen vertrouwen stelt en zelfs de hemelbewoner niet rein is in zijn ogen' (Job 15:15). En toch zijn het `heilige geesten', zolang zij de heerschappij van God en van Christus boven zich erkennen en zich niet door afval van het rijk God's losmaken.

Helaas ontstond de afscheiding van een groot deel van de geestenwereld van het rijk Gods door opstand tegen het koningschap van Christus. Het was niet, zoals u onderwijst, een directe opstand tegen God zelf, maar tegen de door Hem aangestelde stadhouder Christus.

'Het was de eerste revolutie.' U kunt zich de gebeurtenissen niet menselijk genoeg voorstellen. Zij waren net zo als zij zich bij uw aardse revoluties voordoen. Want ook bij uw revoluties zijn het toch niet de stoffelijke lichamen van de opstandelingen, die de plannen smeden en tot uitvoering trachten te brengen, maar de geesten van de aardse mensen. En als u het ontstaan en het verloop van menselijke revoluties in hun bijzonderheden nagaat, dan hebt u ook een de waarheid zeer nabijkomend beeld van de eerste revolutie in het geestenrijk van God.

Alle revoluties worden lang van tevoren voorbereid; zij ontstaan niet plotseling. Zij gaan uit van een oproermaker, die een zo groot mogelijk aantal gelijkgezinden aan zijn zijde brengt, hen in zijn plannen inwijdt en hun in geval van Blagen hoge ambten en machtsposities als beloning in het vooruitzicht stelt. De in het plan ingewijden bewerken, eerst op voorzichtige wijze, dan steeds openlijker, de grote massa van het volk, zonder welke een revolutie niet mogelijk is. Deze massa van zogenaamde 'meelopers', die bij de aardse revoluties tieren en schreeuwen, weten gewoonlijk helemaal niet, waarom het eigenlijk gaat. Zij Topen mee, omdat ook anderen meelopen; zij schreeuwen, omdat ook anderen schreeuwen. Zij zijn daarom ook lang niet zo schuldig als de 'raddraaiers', die hun plan in zijn gehele draagwijdte rijpelijk hebben overwogen en in alle

onderdelen grondig hebben voorbereid. Zij weten precies, wat zij willen. Daarom treft hen ook naar uw menselijke wetten de zwaarste straf, terwijl de massa van meelopers veel lichter beoordeeld en bestraft wordt.

De 'raddraaier' bij de revolutie in God's geestenrijk was 'lucifer', de tweede zoon van de allerhoogste, de lichtdrager, die na Christus de hoogste en schoonste geest van de schepping God's was. En wat wilde hij? - Hij wilde hogerop. Hij wilde als eerste regeren en niet als tweede onder de leiding van een eerste staan. Hij wilde in de plaats van Christus treden en in zijn plaats koning zijn. Hij wilde zijn broeder doen vallen.

Dit plan kwam ook bij hem niet plotseling op. Het rijpte slechts langzamerhand, totdat het als vast besluit en daardoor als volkomen zonde deze hoge geest bezoedelde.

God greep niet in om de opstand in de kiem te smoren en met geweld te verhinderen, zoals Hij had kunnen doen. Hij laat zijn schepselen doen wat ze willen, zoals Hij ook bij u, mensen, niet ingrijpt, als u een misdaad beraamt en uw voorbereidingen tot de uitvoering treft. Hij liet Lucifer en zijn 'mede-oproerkraaiers' rustig hun gang gaan en hinderde hen niet in hun pogingen zowel hoge, leidende geesten te misleiden als ook de massa van meelopers door beloften te verlokken. Het was de grote proef, waaraan God de gehele geschapen geestenwereld wilde onderwerpen. In vrije wil moest zij beslissen, of zij trouw wilde blijven aan Christus als de door Hem aangestelde rechtmatige koning, of wilde overlopen naar Lucifer.

Tot de meelopers, die in alle rangen van de geestenwereld veelvuldig voorkwamen, behoorde ook een geestenvorst, die in uw bijbel als Adam bekend is en als mens deze naam droeg. Zulke geestenvorsten waren er ontelbare in het geestenrijk van God. Grote geestenscharen waren aan die vorsten ondergeschikt. Ook bij Adam was dit het geval. Velen van deze vorsten hielpen Lucifer als mederaddraaiers om de opstand voor te bereiden. Anderen, waaronder ook Adam, behoorden met meer of minder grote scharen van hun ondergeschikten tot de meelopers.

Toen kwam het ogenblik, waarop Lucifer en zijn aanhang meenden sterk genoeg te zijn om de heerschappij in het rijk van de geesten aan zich te trekken, temeer, daar ook een deel van de strijdmacht van Michael met hem gemene zaak maakte. Ook bij uw aardse revoluties hecht men er grote waarde aan, het leger voor de revolutionaire ideeen te winnen. Dat was ook Lucifer in grote mate gelukt. Zo'n strijdmacht was in zekere zin als staand leger door God van het begin af in stand gehouden voor het geval, dat het eens nodig mocht zijn. Zo heeft ook u het staande leger als voorzorg in geval van plotseling gevaar.

Toen de strijd begon en de scheiding van de geesten vöör of tegen Christus zich had voltrokken, greep God in. De beproeving was voorbij.

Innerlijk en uiterlijk verraad waren een voldongen feit. Nu volgde de straf. Vorst Michael ontving het bevel, met de trouw gebleven legioenen van zijn strijdmacht de opstandelingen ten val te brengen. Uitgerust met God's kracht voerde hij het bevel uit. Ontzettend was het lot, dat de voormalige lichtdrager en de met hem verenigde medeoproerkraaiers trof. Zij werden naar de diepste sferen van de schepping verwezen, waarvan u zich de duisternis en verschrikkingen niet bij benadering kunt voorstellen. Ook is het mij niet mogelijk je te verklaren hoe deze diepten der duisternis zijn op te vatten naar het werkelijke begrip van hun bestaan. Dit geldt immers ook voor uw aardse duisternis. U ondervindt weliswaar, dat de duisternis intreedt, waar het licht volkomen verdwijnt. Hoe meer het licht verdwijnt, des te dieper wordt de duisternis. Zij ontstaat dus door onttrekking van licht. Maar waaruit zij bestaat, kunt u niet begrijpen. Verder weet u ook uit ervaring, dat alle kleuren dooreengemengd het wit voortbrengen en dat in de lichtstraal alle kleuren zijn vervat; dat vervolgens zwart niets anders is dan het ontbreken van alle kleuren. Draag deze menselijke ervaringen nu eens over op de uitsluiting van de gevallen geestenwereld van enig licht en daardoor ook van enige kleur, dan kunt u begrijpen, hoe ondoordringbaar deze duisternis moet zijn, al kan men die zich niet in volle omvang voorstellen.

De heilige schriften spreken menigmaal over deze strijd van de geesten en de val van de bozen. Christus zelf zegt : Ik zag de satan als een bliksemstraal uit de hemel vallen' (Lukas io:18). En de apostel Johannes zag in een visioen de strijd van Michael en zijn legioenen tegen Lucifer : 'Toen brak er in de hemel een oorlog uit. Michael en zijn engelen moesten oorlogen voeren tegen de draak. Ook de draak streed en zijn engelen. Maar zij hielden geen stand en hun plaats werd in de hemel niet meer gevonden' (Openbaring 12:7-8). Petrus schrijft: 'Want ook de engelen die zondigden heeft God niet gespaard, maar naar de onderwereld verwezen en in duistere holen opgesloten in afwachting van het Gericht' (2 Petrus 2:4).

De beschrijving van de schepping van de geesten en van de afval van een deel van de geestenwereld was op de wijze, die ik hier heb weergegeven, ook als eerste verhaal in de oerbijbel opgenomen. 'Later werd het daaruit verwijderd.'

Bij de afval van een groot deel van de geestenwereld komt bij u, mensen, met recht de vraag naar voren: hoe was het dan toch mogelijk, dat hoge en gelukkige geesten van God konden afvallen? De reden hiervan is bij de geesten dezelfde geweest, die ook bij uw geest zo vaak als de oorzaak van uw dwalingen is te vinden : 'het streven naar meer' ! Wie veel bezit, wil steeds nög meer hebben. En wiens macht groot is, die wil deze nog zien toenemen, zelfs op gevaar af, met een slag alles te verliezen. Ziet

u dat niet bij de groten in de geschiedenis van de mensheid en bij de kleinen in het dagelijks leven?

In aangrijpende woorden beschrijft Ezechiel in opdracht van God in een klaaglied op de koning van Tyrus, de oorzaak van zijn afval als geest bij de grote revolutie van de geesten onder Lucifer, die hij als meeloper had meegemaakt en waarom hij ten val werd gebracht : 'Gij waart een paradijswezen, vol van wijsheid, en uitermate schoon. Gij waart in Eden de tuin van God; om u heen een omheining van edelstenen: van robijn, topaas en jaspis, chrysoliet, kornalijn en onyx, saffier, karbonkel en smaragd. Van goud waren de sieraden waarmee gij getooid waart; op de dag dat u geschapen werd, waren ze gereed. Gij waart een Kerub met uitgespreide vleugels; tot bewaker had Ik u aangesteld: de heilige berg van God was uw verblijfplaats, daar wandelde gij temidden van flonkerende stenen. Onberispelijk was uw gedrag op de dag dat ge geschapen werd, maar later zijt gij tot zonde vervallen. Bij uw uitgebreide handel (met Lucifer) zijt ge van de ene geweldpleging tot de andere gekomen. Vanwege uw zonden zal Ik u van de berg van God wegslaan, zal Ik u, Kerub, die Ik tot bewaker had aangesteld, verjagen uit de tuin met de flonkerende stenen. Gij waart trots op uw schoonheid; uw pronkzucht heeft uw wijsheid ten val gebracht. Daarom zal Ik u ter aarde werpen, u maken tot een schouwspel voor de koningen. Door uw grote ongerechtigheid, door uw oneerlijke handel hebt ge uw heiligdom ontwijd ; daarom laat Ik een vuur in u oplaaien, dat u verslinden zal ; voor de ogen van al uw bewonderaars maak Ik u met de bodem gelijk. Al uw vrienden zullen met verbijstering geslagen zijn. U bent een schrikbeeld geworden en verdwenen voor altijd' (Ezechie128:11-19).

'Gij waart trots' - met deze woorden is de oorzaak van de afval van de geestenwereld het best weergegeven. Het 'lk wil niet dienen, ik wil heersen' heeft de val teweeggebracht.

En wat gebeurde er met het grote aantal meelopers? Zij waren lang niet zo schuldig als de schare raddraaiers. God straft slechts naar mate van de schuld. Het zou daarom onrechtvaardig zijn geweest, als God hen tezamen met Lucifer in dezelfde diepte der duisternis had geworpen.

God behandelde hen zeer genadig. Hij legde hun een naar verhouding geringe straf op. Hij sloot ze wel is waar uit hun vroegere heerlijkheid uit, maar verplaatste hen echter in een sfeer, die u voor de hemel zou aanzien, als u die sfeer kon zien. Deze is wel is waar niet te vergelijken met de heerlijkheid, die de meelopers voordien in God's rijk bezaten, maar toch z6, dat u er het begrip 'paradijs' aan zou verbinden. Want de sfeer, waarin zij werden verplaatst, is het 'paradijs' van uw bijbel. Dat was dus niet op deze aarde, zoals u het uitlegt, want een stoffelijke wereld bestond toen nog niet'! De bijbelse voorstelling van het paradijs

als een prachtige tuin met rivieren, bomen, bloemen en vruchten heeft u aanleiding gegeven om het naar uw aarde te verplaatsen. U weet niet, dat ook in de sferen aan gene zijde alles in 'geestelijke vorm' bestaat, wat u op uw aarde in 'stoffelijke vorm' vóór u ziet. Ook daar zijn gedaanten, woningen, rivieren, bomen, struiken, bloemen, vruchten, spijs en drank, goud en edelgesteenten, bergen en dalen, muziek en gezang, welriekende geuren, kleuren en tonen. Op veel plaatsen in de heilige schrift vindt u mijn beschrijving bevestigd. Daarin wordt u de stad Gods beschreven met muren en poorten, de wateren, die daar stromen en de bloeiende bloemen, en al de kostbaarheden, die het hart kunnen verblijden. U denkt, dat dit alles slechts beeldspraak is, maar het is geen beeld, doch werkelijkheid ! Heeft Christus niet zelf gezegd : `In het huis van mijn Vader is ruimte voor velen. Ware dit niet zo, dan zou ik het u gezegd hebben, want Ik ga heen om een plaats voor u te bereiden. En als Ik ben heengegaan en een plaats voor u heb bereid, kom Ik terug om u op te nemen bij Mij, opdat ook gij zult zijn waar Ik ben' (Johannes 14:2 en 4). Heeft Jezus verder niet gezegd : 'Ik zal niet meer drinken van wat de wijnstok voortbrengt tot op de dag waarop Ik het, nieuw, zal drinken in het Koninkrijk van God' (Markus 14:25). En had niet reeds in het oude verbond, de engel Rafael tot Tobias gezegd: 'Ik nuttig een onzichtbare spijs en een drank, welke de mensen niet kunnen zien' (Tobias 12: 19)? Is verder niet in de beschrijving van de afgevallen cherubijn door de profeet Ezechiel met nadruk zijn heerlijke geestengewaad vermeld, bezet met edelstenen en versierd met goud, waarin elke hoge geest vöör zijn val gekleed was? Heb ik je niet bij de lessen over het od uitvoerig verteld, dat federe geest een odlichaam als geestelijk lichaam heeft en dat de aardse lichamen slechts een verdichting van de odlichamen zijn? De volmaaktste vorm van het od is dus niet de tot stof verdichte, maar de geestelijke. Niet het stoffelijke lichaam is het schoonste, maar het geestelijke. Niet de stoffelijke edelsteen is de fraaiste, maar de geestelijke; niet het stoffelijke goud is het meest waardevolle, maar het geestelijke. Want goud en edelstenen zijn zowel in stoffelijke als ook in geestelijke vorm niets anders dan een wonderbaar toebereid od, dat zich in het ene geval in verdichte, in het andere geval in onverdichte toestand bevindt. Dat mag voor u moeilijk te begrijpen zijn, omdat u gewoon bent in materialistische termen te denken en geen voorstelling hebt van de geestelijke toestand, waarover men u in uw jeugd niets heeft geleerd. De helderzienden echter, die met geestelijke ogen het geestelijke kunnen aanschouwen, begrijpen volkomen wat ik u heb verteld. Zij begrijpen ook de beschrijving van het paradijs met zijn bomen, planten, vruchten en rivieren als een geestelijke sfeer. Ook wat je in de droom beleeft, ziet en hoort, neem je niet op stoffelijke wijze waar, maar dit alles ver-

schijnt voor je in geestelijke vorm en gedaante.

Naar deze geestelijke sfeer van het paradijs werden dus de meelopers in de geestenrevolutie verplaatst, echter niet alleen voor straf, maar ook om hen opnieuw op de proef te stellen. Het was een daad van gerechtigheid en van de goedheid van God, dat hij deze geesten nogmaals in de gelegenheid stelde, hun uit zwakheid begane misstap door het doorstaan van een proef weer goed te maken. Zij waren meelopers en hun zonde was niet aan de boosheid van hun gezindheid ontsproten. Zij was hun in een zwak ogenblik door de verleider ingegeven. Uiterlijk hadden zij het koninkrijk van Christus verworpen, maar in hun hart stonden zij half aan de zijde van Christus en half aan die van Lucifer, zoals dat ook heden nog bij zoveel mensen het geval is. Zij hinkten tot op zekere hoogte op twee gedachten, maar de gerechtigheid van God eiste een besliste houding. Hij verplaatste hen met de verwijzing naar de paradijssfeer, in een `neutrale zöne'. Hier moesten zij tot een beslissing komen. Deze beslissing zou hen niet zo zwaar zijn gevallen, als zij nog dezelfde geestelijke bekwaamheden in volle mate hadden bezeten, die zij voordien in God's rijk bezaten maar dat was niet meer het geval. Want, zoals . ik je bij de odleer meedeelde, heeft elke uiting van verzet van een geest tegen God ook een verandering van het geestelijke odlichaam als gevolg. Deze wordt vertroebeld, verliest de zuiver geestelijke gedaante en ondergaat een grotere verdichting. Dit verzwakt niet alleen het besef, maar neemt van de geest voor alles de herinnering weg aan het vroegere bestaan. Daardoor konden de geesten zich in de paradijs-sfeer de heerlijkheid niet meer herinneren, die zij vöör hun val in God's rijk bezaten. Anders zou toch ook een beproeving van deze geesten in het paradijs niet mogelijk zijn geweest. Want een herinnering aan de vroegere gelukstoestand in vergelijking met de huidige zou hen. geen seconde doen aarzelen, voor wie de keuze zou uitvallen. Maar noch de verloren heerlijkheid, noch de daarop gevolgde geestenstrijd, noch hun eigen afval bij die strijd, waren hun bekend. Zij kenden alleen hun tegenwoordige bestaan, precies zoals u mensen ook slechts uw tegenwoordige leven kent en geen herinneringen meer hebt aan uw vroegere trappen van bestaan, zodat de meeste mensen geloven, dat zij bij hun tegenwoordige menselijke geboorte voor de eerste maal in het leven zijn getreden. Noch van hun vroegere verblijf bij God, noch van de daarop volgende aardse belichamingen van hun geest, weten zij iets. Slechts bij enkelen bestaat nog een vaag vermoeden, dat zij vroeger ook al eens hebben geleefd.

De proef, die de geesten in het paradijs moesten doorstaan, bestond daarin, dat God hun iets verbood, dat zij niet konden doorgronden. De bijbel geeft daarvoor het beeld van de verboden vrucht. Het verbod gold voor alle meelopers, die evenals Adam waren gevallen en met hem

in dezelfde sfeer vertoefden en met hetzelfde odlichaam waren omkleed.

Met deze geesten bemoeiden zich zowel de aan God getrouwe hemelscharen, als de duistere machten uit de diepte. De eersten trachtten hen te bewegen tot standvastigheid en naleving van God's gebod ; de laatsten spaarden zich geen moeite om hun door de meest verlokkende voorspiegelingen de minachting voor dat gebod als het beste te doen voorkomen. Het was de strijd, die ook heden nog om elke mens woedt. Aan de ene kant de influisteringen van het boze, wat tot overtreding van de goddelijke wet uitlokt en de zonde voordelig doet schijnen; aan de andere kant de innerlijke stem van het goede, die waarschuwt en aanmaant, aan het boze niet toe te geven. De mens moet zelf beslissen, 'wie hij wil volgen.

En als u in uw menselijke leven de grote massa van het volk voor uw doel wilt winnen, dan probeert u allereerst hen aan uw zijde te brengen, die bij het volk in aanzien staan, en waarvan oordeel en daden voor de brede massa doorslaggevend plegen te zijn.

Zo gebeurde het ook bij de scharen in de sfeer van het paradijs. Onder hen viel Adam, de voormalige hoge hemelvorst, door zijn grote geestelijke vermogens bijzonder op. Daarom was het vanzelfsprekend, dat de houding, die hij innam ten opzichte van het gebod van God, ook voor de overige geesten in het paradijs doorslaggevend kon worden. Daarom had het boze er in de eerste plaats belang bij hem ten val te brengen. Het bediende zich daartoe van de vrouwelijke geest, die aan Adam als `dual' was toegevoegd, en die uw bijbel `Eva' noemt. Eva viel aan de verlokkingen van het boze ten offer en bracht ook Adam ten val. Dit voorbeeld werd nu door alle geestenscharen, die in de sfeer van het paradijs vertoefden, opgevolgd.

Door deze tweede zondeval werden Adam en de overige meelopers de prooi van de boze en stonden zij op nagenoeg hetzelfde niveau als Lucifer. Uit de sferen van het paradijs verzonken zij in de diepten der duisternis. Lucifer was thans de vorst over deze geesten. In zijn rijk was hij een zelfstandig heerser. Wel is waar stond ook hij onder Gods macht en kon hij in zoverre niet doen, wat hij wilde; maar in de uitoefening van zijn heersersrechten over hen, die 'vrijwillig' zijn onderdanen waren geworden, beperkte God hem niet. Het was het vreselijke gevolg van Gods gerechtigheid, dat Lucifer hen die naar hem waren overgelopen als zijn eigendom mocht behouden. Voor hen was er dus geen ontkomen meer aan ; zelfs als zij achteraf hun afval tot het boze betreurden, konden zij niet meer terug. Zij hadden zich voor goed verkocht aan de heerser van de hel. Dat is de schuldbrief, waarover Paulus in zijn brieven spreekt en waarvan hij zegt, dat deze een 'onoverkomelijke hindernis' voor de redding van de gevallenen betekende.

In uw aardse staten is het ook niet anders. Is iemand onderdaan van een Staat geworden, dan moet hij zich naar de regering van het land schikken. Zonder haar toestemming kan hij het Land niet verlaten en is het met een ander land in oorlog, dan wordt hem nooit toestemming verleend naar de vijand over te gaan. Zo ging het ook in het rijk van Lucifer. Dit is voortdurend in oorlog met het rijk van God. Daarom was het uitgesloten, dat Lucifer een van zijn onderdanen ooit toestemming zou geven, weer naar het rijk van God terug te keren.

Een ander voorbeeld. Wie vrijwillig in het vreemdelingenlegioen dienst neemt wordt daarin vastgehouden. Hij kan achteraf zijn toetreding duizendmaal betreuren, hij kan wenen en weeklagen over wat hij moet doormaken, - het helpt hem niets. Hij behoort daar tot een streng regiment, dat geen erbarmen kent. Hij moet blijven. En tracht hij te vluchten, dan wordt hij door de soldaten van het legioen achtervolgd en teruggebracht en wordt zijn lot nog vreselijker. Er is geen weg terug naar het vaderland en de woonplaats, die hij uit eigen beweging heeft verlaten.

Zo'n vreemdelingenlegioen is Satan's rijk. Wie daar binnentrad, kon niet meer terug. Er was geen brug, die de diepe kloof overspande, die zich tussen het vreemdelingenlegioen der duisternis en het rijk van God had gevormd. Deze brug werd eerst later gebouwd door de verlossing door Christus.

Daarom laat Christus in zijn gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus dezelfde waarheid, die door de mond van Abraham werd gesproken, gelden: 'Daarenboven gaapt er tussen ons en u voorgoed een wijde kloof, zodat er geen mogelijkheid bestaat, zelfs als men het zou willen, van hier naar u te gaan noch van daar naar ons te komen' (Lucas *16:26).*

Een derde voorbeeld. Kijk eens naar het lot van een soldaat, die tijdens de oorlog zijn eigen leger verlaat en naar de vijand overloopt. Hij mag achteraf zijn landverraad bitter betreuren en nog zo zeer naar zijn vaderland terugverlangen, - de vijand laat hem niet vrij.

Nu heb ik je in mijn lessen tot dat punt gebracht, waar zich twee rijken in een onoverbrugbare tegenstelling tot elkaar bevinden: het rijk van de van God afgescheidenen of het `dodenrijk' - en het rijk van God. Het rijk van de duisternis tegenover het rijk van het licht. Het koningschap van Lucifer tegenover het koningschap van Christus. Hier Lucifer - daar Christus.

'Maar God heeft al zijn kinderen lief, ook hen, die door eigen schuld van het vaderhuis zijn gescheiden. En zoals Hij ze had geschapen door de bemiddeling van zijn zoon Christus en hen als geestelijke leden in het lichaam van Christus had ingeplant, zo wilde Hij de afgescheiden leden ook weer met het geestelijke lichaam van zijn zoon verenigen.' `En wat hen betreft, als zij niet in hun ongeloof volharden, zullen ook

zij weer worden geent. Want God is bij machte hen opnieuw te enten' (Romeinen **t t :** 23).

Doch het weerinplanten van de afgerukte takken in de boom des levens, het weer inlijven van de afgevallen leden in het levenwekkende organisme van het lichaam van Christus kon slechts door de vrije wilsbeschikking van de afgescheiden geesten tot stand komen. God had hun de vrije wil gegeven; uit vrije wil waren sommigen als raddraaiers, anderen als meelopers bij de geestenstrijd in de rijen van de rebellen getreden. De meelopers waren bij de hernieuwde beproeving in de sfeer van het paradijs uit vrije wil voor de tweede maal gevallen. Zij moesten zich ook uit vrije wil weer opheffen en in het vaderhuis terugkeren.

Maar dat scheen onmogelijk.

Allereerst moest een terugkeer van Lucifer en zijn mederaddraaiers uitgesloten worden geacht, want gevallen hoogmoed slaat om in verstokte boosheid, die liever ongelukkig blijft, dan dat die zich verdeemoedigt.

De verleide geestenscharen, die tot de voormalige meelopers behoorden, verschilden wel is waar ook thans nog in wezen van hun heersers, maar zij zagen geen hoop op redding uit de afgrond. En waar de hoop op redding ontbreekt, daar ontbreekt ook federe wil om deze na te streuen. En waar deze wil ontbreekt, daar wordt ook niets ondernomen om de weg tot de redding te banen.

Maar zelfs, wanneer ze de wil tot terugkeer hadden gehad, dan was er nog een onoverkomelijke hinderpaal in het heersersrecht van Lucifer over deze geesten, waarin ook God hem niet mocht beperken, daar hij het hem had verleend.

Doch God's wegen zijn wonderlijk en zijn wijsheid kent de middelen, die tot het doel leiden. 'Gij spaart echter alles, omdat het van U is, Gij Heer die al wat leeft bemint' (Wijsheid **z z :** 20).

Na de afval der geesten stelde God het plan op, hoe hij de van hem gescheiden geesten weer wilde terugvoeren.

Het verlossingsplan van God is het grote geheim, dat aan Paulus en de overige apostelen door geesten, die Christus hun zond, werd medegedeeld.

Maar zelfs de apostelen waagden het niet om de gehele waarheid van dit heilsplan van God aan de eerste Christengemeenten te openbaren, want het meeste daarin was voor hen niet te begrijpen. Ook bij hen moest het in de christelijke godsdienstige bijeenkomsten aan de geesten van God worden overgelaten, die door de media spraken, om hen langzamerhand in de gehele waarheid in te leiden. Dit gebeurde op dezelfde wijze, als waarop ik je nu omtrent de waarheid inlicht.

Het zal je in het begin niet gemakkelijk vallen de gehele waarheid over God's reddingsplan te begrijpen. `Gij kunt', zoals Paulus telkens

weer aan de eerste christenen schrijft, 'zware spijzen niet verdragen. Men mag u slechts melk toedienen, zoals aan onmondige kinderen. De waarheid in haar gehele omvang en grootte is de vaste spijs voor de geest, die slechts door hen kan worden verdragen, die in de geest gesterkt zijn. Een gemakkelijk te begrijpen keuze uit de waarheden is de melk, die men aan hen geeft, die nog zuigelingen in het geloofsleven en in de waarheid zijn'.

Geen melk geef ik je in mijn volgende lessen, maar vaste kost, zoals er zich ook onder het tot dusverre medegedeelde reeds menige vaste spijs bevindt. Het voldoet mij niet, je alleen in kennis te stellen van de waarheid over de grote vraagstukken.

GOD'S VERLOSSINGSPLAN

Toch spreken w~ onder de volmaakten over de w~sheid, maar dat is niet de wüsheid van deze wereld of van de machten die deze wereld beheersen... Wü verkondigen God's wüsheid, die verborgen was, het geheime plan, door God van alle eeuwigheid ontworpen en bestemd voor onze verheerlUking. i Korinthe 2: 6 en 7.

Na de afval van een groot deel van de geestenwereld stelde God het plan op, hoe Hij de ongelukkige wezens, die in de diepte verzonken waren wilde redden en weer tot zijn rijk terugvoeren.

Zijn erbarmen gold allereerst de minder schuldigen. Dat waren de onmetelijke scharen, die bij de vernieuwde beproeving in de sfeer van het paradijs de zonde van de beslissende afval hadden begaan. Eerst als zij gered waren, dän zouden hun misleiders - Lucifer en zijn mederaddraaiers - tot de terugkeer in het vaderhuis komen.

God is rechtvaardig. Bij de misleiden speelde de zonde der zwakheid een rol ; bij de misleiders de zonde der boosheid. Zoals de zonden in wezen verschilden, zo ook de straffen en de weg tot terugkeer uit de diepte.

De eerste stap tot redding bestond daarin, dat God verbeterings-sferen schiep en wel trapsgewijze volgens voor u onbegrijpelijke wetten, die slechts door God in zijn wijsheid kunnen worden bedacht. Naar deze trappen, ter opstijging van de gevallen geesten uit de diepte van de duisternis omhoog tot God verwijst Paulus in zijn brief aan de Efezen, als hij spreekt van de ontwikkelingstrappen, die door God ingesteld zijn om zijn raadsbesluit uit te voeren, waar hij bepaalt dat alles weer met de zoon Christus zal worden verenigd. Op deze plaats gebruikt de oertekst het beeld van de bouw van een huis met zijn verschillende verdiepingen. Als je dit beeld geestelijk neemt, zul je de leer over de verbeteringssferen gemakkelijker begrijpen.

Wat u 'hel' noemt is de laagste trap, waarop al de gevallen geesten kwamen. Maar ook de hel heeft een aantal verbeteringssferen, waarin een geest zich omhoog kan werken door de verbetering van zijn gezindheid tot de eerste van de aardse sferen. Deze beginnen met de trap van de laagste dieren en ontwikkelen zich verder tot de trappen van de stenen, planten, kruiden, bloemen en de hogere dieren, en bereikten tenslotte de trap van het hoogste dier, waaraan u de naam van 'mens' hebt gegeven.

Deze aardse trappen bestaan niet alleen op uw aarde, maar ook op andere wereldlichamen. Er bestaan dus vele trappen, die parallel lopen met die op de aarde. Bovendien bestaan de aardse trappen niet alleen in stoffelijke vorm, zoals u die in het dierenrijk, plantenrijk en het rijk van de mineralen ziet, maar ook in een overeenkomstige 'geestelijke' vorm, zodat er ook een geestelijk dierenrijk, plantenrijk en mineralenrijk van de meest verschillende soorten en geaardheid van de levende wezens is, die in deze rijken in overeenkomstige od-lichamen zijn gehuld, zoals u ze op deze aarde in stoffelijke lichamen aanschouwt. In deze geestelijke parallelsferen van de aardse trappen treden de geesten weer binnen, die door de aardse dood van hun stoffelijke lichaam werden gescheiden, en zij blijven daarin, tot zij bij een nieuwe geboorte op aarde weer worden belichaamd. Betert een geest zich niet, dan wordt hij in dezelfde trap zo vaak weer geincarneerd, tot hij rijp is voor de belichaming in een hogere trap.

Elke verbeteringstrap vereiste een bijzonder ingrijpen van God voor de verkrijging van de voor die sfeer beoogde lichamelijke vorm. Deze bestond daarin, dat hij de odgestalten van de geestenparen in de vorm van deze trap belichaamde en hun het vermogen schonk, het lichaam van deze sfeer voort te planten. Maar de geesten zelf worden naar vastgestelde wetten van de geestenwereld in de voortgebrachte lichamen geplaatst.

U mensen, kunt trouwens het 'hoe' van al deze gebeurtenissen niet begrijpen, zoals u ook van al het gebeuren in de gehele natuur, die u omgeeft en die u dagelijks met eigen ogen aanschouwt, in werkelijkheid niets begrijpt.

Uw wetenschap houdt zich bezig met de vraag van de afstamming, in het bijzonder met de afstamming van de mens van de aap.

Een lichamelijke afstamming van een hogere trap van een lagere bestaat niet. Planten brengen geen dieren voort en lagere dieren geen hogere. ledere soort levende wezens plant zijn eigen soort voort. Maar in iedere soort bestaan er vele rassen. De individuen uit de meest verschillende rassen van dezelfde soort kunnen zich onderling voortplanten.

De mens behoort tot de soort van de apen. Hij vertegenwoordigt het hoogste ras van deze soort. Men kan daarom met recht zeggen, dat de aap de laagste mens is en de mens de edelste aap. De mens is dus het hoogste dier op aarde. Maar hij stamt lichamelijk niet van de aap af, ofschoon de aap in aardse ontwikkeling hem het naast staat.

De geest van de mens bevond zich, voordat hij 'voor de eerste maal' in een menselijk lichaam werd geincarneerd, in het lichaam van een dier. Het is dus dezelfde geest, die door de verschillende trappen van de natuur in steeds volmaakter gestalte omhoogstijgt.

Deze trappen ondervinden zelf in hun stoffelijke vorm geen verandering. Zij zijn nu, zoals zij duizenden jaren geleden ook waren. Alleen zijn in de loop der tijden veel soorten van de verschillende trappen uitgestorven, omdat daarin geen geesten meer werden belichaamd. God schiep andere, hogere soorten, waarin die geesten werden belichaamd, voor wie de uitgestorven soorten vroeger bestemd waren. De uitgestorven soorten waren tussenstations in de opwaartse ontwikkeling. Toen zij uitvielen en er in hun plaats hogere soorten kwamen, moesten de betreffende geesten wachten, tot de vervanging had plaats gehad.

Daardoor vindt u thans nog lichamelijke overblijfselen van uitgestorven soorten uit de planten- en dierenwereld van vroegere tijdperken.

Een geest kan niet terugvallen uit een hogere verbeteringssfeer naar een lagere; wel eens stilstaan in dezelfde trap. Zoals ik je reeds heb gezegd, moet een geest, die bij zijn aardse dood in de betreffende trap van zijn belichaming niet verder is gekomen, net zo vaak in diezelfde trap weer belichaamd worden, totdat hij rijp is voor de opvolgende hogere trap. Dat geldt ook voor de mens. Heeft een geest zich in zijn aardse leven op weg naar God nog niet vervolmaakt, dan wordt hij weer mens. Elk leven is een examen; wie zakt, moet het net zo vaak overdoen, tot hij slaagt. Dit zijn goddelijke wetten, die voor de gehele schepping gelijkelijk gelden; bij God bestaat geen willekeur.

De reden waarom een geest niet kan terugvallen naar een lagere trap - zoals ik hiervoor zei - is dat een geest die op een bepaald punt slechter wordt dan hij voordien was, zich op een ander punt verbetert, en er evenwicht ontstaat. Ook hier heerst een goddelijke wet.

Van de tijd, die verliep vanaf het ogenblik van de val van de geesten tot de dag, waarop de eerste gevallen geest rijp was om als mens belichaamd te worden, kunt u zieh geen voorstelling maken. 'Voor God zijn duizend jaren als een dag' (2 Petrus 3 : 8).

Van al deze waarheden weet het huidige Christendom niets. Zij zijn in tegenspraak met je vroegere denkwijze. Maar moet ik je daarom de waarheid onthouden, omdat ze je zelf ongelooflijk voorkomt en je medemensen erom zullen lachen? Je hebt immers de gelegenheid om bij de openbaringen van de geesten. in de verschillende spiritualistische bijeenkomsten naar deze waarheden te vragen, en je zult zien dat al mijn mededelingen tot in details bevestigd worden.

Helaas zijn de belangrijke feiten, die ik je zojuist heb medegedeeld uit het bijbelse scheppingsverhaal geschrapt. Het bevat daarvan bijna niets meer. Het weet ook niets van de schepping van de geesten door God, niets van de strijd van de geesten en hun afval, niets van de verbeteringssferen en van de vorming van odlichamen van de afvalligen in de verschillende trappen, niets van de omvorming van odlichamen in aardse

materie. Waar uw bijbel over de aardse schepping verhaalt, stelt zij het zo voor, alsof deze een nieuwe en volkomen zelfstandige schepping zou zijn, die met de schepping van de geesten en de afval van een deel van de geestenwereld in geen enkel verband staat.

De oorspronkelijke bijbel bevatte al deze waarheden. Bij de latere samenstelling van de Heilige Schrift was de macht van het boze aan het werk om de kennis van de samenhang in het verlossingsplan van God aan de mens te ontroven en hem de troostvolle waarheid te onthouden, dat uiteindelijk alles weer tot God terugkeert. 'Want God wil, dat allen worden gered en tot inzicht in de waarheid komen' (Timotheus *2:3* en 4).

Alles weer tot God terugvoeren, is ook het doel van de materiele schepping.

De machten van de duisternis waren natuurlijk veel meer gediend met de leer van de hopeloosheid en wanhoop, met de leer van een 'eeuwige hel', waarover zelfs een van uw dichters de afschuwelijke woorden heeft geschreven : 'Gij, die hier binnentreedt, laat alle hoop varen.'

Deze woorden klonken voor de heersers van de hel veel aangenamer dan de leer van de barmhartige God, die wel is waar in zijn gerechtigheid toornt en straft, maar niet eeuwig blijft toornen en straffen, maar al zijn kinderen weer vergeeft en ze terugroept. De leer van de 'eeuwige hellestraffen' diende alleen tot inboezeming van vrees en daarmee heeft men het ware godsbegrip geschonden. Men heeft daarmede ook de uitvoering van het reddingsplan bemoeilijkt van een God, die de met zonden beladen en lijdende mensen de boodschap van de alles vergevende liefde heeft geschonken : `Zal een vrouw haar zuigeling vergeten, een liefhebbende moeder het kind van haar schoot? En zelfs als die het zou vergeten, Ik vergeet u nooit' (Jesaja 49: *I5)*

Met menig hoofdstuk van uw bijbel is het gegaan als met de schilderstukken van oude meesters, die op de wanden van uw oude kerken waren aangebracht. Later kwamen de zogenaamde 'kerkschilders', die hun alledaagse afbeeldingen daar overheen hebben gestreken. En wanneer u thans de later aangebrachte pleisterlaag voorzichtig van deze wanden afwast, dan komt het oude schilderij weer te voorschijn en u staat vol bewondering voor het kunstwerk van de grote meesters.

Zo is ook het beeld van de waarheid, dat de oorspronkelijke bijbel bevatte, later geschonden. Dwalende mensen 'herzagen' de bijbelse verhalen. Wat zij niet begrepen lieten zij weg of zij voorzagen het van onjuiste verklaringen. Die na hen kwamen `verbeterden' daarin opnieuw, voegden wat toe en schrapten hier en daar. Zo werd niet alleen de waarheid verwrongen, maar er slopen veel dingen de bijbel in met de bedoeling om God's woord belachelijk te maken. Een van uw dichters heeft de volgende

woorden geschreven : 'Boeken hebben hun noodlot.' Ja, helaas heeft ook de bijbel haar noodlot gehad. Er is veel uit verdwenen, wat erin behoort, en veel aan toegevoegd, wat er niet in mocht staan, omdat het in strijd is met de waarheid.

Wanneer sommige 'kerken' dit feit niet wilden toegeven, doch de voor u liggende bijbel als `onvervalst' beschouwen, dan dienen zij daarmee God's zaak niet. Zij brengen haar slechts schade toe. Want zelfs de minder ontwikkelde moet bij het oplettend lezen van de heilige schriften en bovenal bij het scheppingsverhaal tot de erkenning komen, dat veel, dat daarin wordt meegedeeld, onmogelijk waar kan zijn.

Over de voorgekomen vervalsingen in het Oude Testament beklaagt God zich door de profeet Jeremia: 'Hoe durft gij zeggen, dat ge de wijsheid bezit en de wet van Jahwe hebt, terwijl de leugenachtige pen van de schrijvers die wet heeft vervalst! Beschaamd staan de wijzen, verbijsterd zijn zij en verslagen. Ze hebben het woord van Jahwe geminacht, wat voor wijsheid hebben ze dan?' (Jeremia 8:8 en 9).

Op andere plaatsen in de heilige schriften is aan de waarheid te kort gedaan, doordat uw vertellers woorden en uitdrukkingen van dL'oorspronkelijke tekst zo onzuiver hebben weergegeven, dat de ware betekenis niet meer te achterhalen is.

In wat ik hier zeg ligt de oorzaak van de grote verwarring en verminking. van de waarheid, die in het bijbelse scheppingsverhaal voorkomen, zoals dit thans bestaat. Slechts uit heel enkele beweringen dringt nog een zwakke glimp van de waarheid door. Er zijn weliswaar enige ontwikkelingsperioden van de stoffelijke schepping aangeduid; maar deze stemmen noch in aantal, noch in volgorde met de werkelijkheid overeen.

Datzelfde geldt voor de schepping van de eerste mensen. Hier is de schepping van de geesten verward met de belichaming van de eerste geesten in het stoffelijke mensenlichaam.

In het eerste hoofdstuk van de bijbel wordt meegedeeld, dat God de mensen als zijn laatste schepping tot bestaan bracht. De aarde, planten en dieren waren er reeds. Verder heet het: `Nu schiep God de mens naar zijn beeld, naar het beeld Gods schiep hij hem; als man en vrouw schiep hij ze. God zegende ze dan en sprak: Wees vruchtbaar en wordt talrijk' (Genesis t : 27).

Juist is, dat God de beide geesten, die als eerste tot mensen belichaamd werden en de namen droegen van `Adam' en `Eva', eens, `vöör hun afval, naar zijn beeld' had geschapen. Het is ook juist, dat hij ze als mannelijke en vrouwelijke geest had geschapen en hun de zegen van voortplanting had geschonken. Maar dat is niet gebeurd nä de schepping van de aarde, planten en dieren, maar heeft betrekking op hun 'schepping als geesten. Als God iets naar zijn beeld schept, dan kan dit alleen een geest zijn,

want 'God is geest' en niet anders dan geest, dus 'geen materie'. En wat Hij 'naar zijn beeld' schept, is 'eveneens slechts geest' en niet deels geest en deels materie, zoals de aardse mensen zijn. In de verdere bijzonderheden van het bijbelse verhaal over de schepping van de mensen bevinden zich nog grotere tegenstrijdigheden. Want enige regels verder wordt gezegd, dat God de mens gevormd heeft en wel alleen een mannelijke mens, en dat op een tijdstip, dat er verder `nog niets levends' op de aarde bestond, terwijl naar het eerste verhaal de mens In ä alle andere levende wezens' zou zijn geschapen. Volgens het tweede verhaal zou God dus de mensen op de kale aarde hebben gezet. Eerst daarna zou God een hof in Eden hebben geschapen, waarin hij de mensen bracht. En daarna pas zouden in dit 'paradijs', zoals u die hof noemt, allerlei bomen met heerlijk smakende vruchten zijn gegroeid. Aan de mens zou Hij de opdracht hebben gegeven, deze hof te bebouwen en te behoeden. Daar er geen leven op aarde was, is het moeilijk te bedenken, tegen wie de tuin dan moest worden beschermd. Zoveel zinnen, zoveel tegenspraken!

Stel nu eens tegenover dit onbegrijpelijke verhaal het je gegeven beeld van de waarheid! Daar zie je het paradijs als die 'geestelijke' sfeer, waarheen God na de geestenrevolutie de minder schuldige meelopers tot straf en hernieuwde beproeving verwees. Hier stond de geestelijke boom van het besef van goed en kwaad. Het was niets anders dan God's gebod, dat hij hun had gegeven met het doel om hen in deze sfeer te beproeven, waarvan zij de draagwijdte niet inzagen. Door het al of niet nakomen van dit gebod of verbod moest blijken of de geesten uit de paradijssfeer weer naar God's zij de wilden overgaan, of zich voor goed bij Lucifer wilden aansluiten. Doorstonden zij deze proef door gehoorzaamheid aan God, dan werd het gebod voor hen tot de `boom des levens' in de heerlijkheid Gods. Overtraden zij echter het verbod, dan werd het tot de boom des doods. Dan zouden zij ook uit dit paradijs omlaag in de sferen van Lucifer worden geslingerd. Dat was dan de dag van de algehele afscheiding van God; het was de dag, waarop zij de geestelijke 'dood' stierven. 'Want op de dag dat gij daarvan eet, moet ge sterven' (Genesis 2 : I7).

Nu begrijp je ook, waarom Adam het paradijs moest bewaken: hij moest zichzelf en de anderen behoeden, opdat zij niet zouden zwichten voor de verleidingen tot de zonde van ongehoorzaamheid tegen God. Thans is je ook de verwijzing van de bijbel duidelijk, dat na de verdrijving van de trouweloos geworden geesten uit het paradijs hun terugkeer daarheen door 'cherubijnen met vlammende zwaarden' werd verhinderd. Want de beslissing was gevallen ; zij hadden de machthebber van de diepte gehoorzaamheid betoond. De sferen van de duisternis werden nu hun

lot. Zij hadden geen recht meer op de velden van het paradijs, die hen ontzegd blijven tot de dag, waarop de gevallen geesten op de terugweg naar God deze geestensfeer van het geluk als voorportaal van de hemelse sfeer weer bereikt hebben. Dan mogen zij de geestelijke hof van Eden weer betreden, om van daar uit tot de heerlijkheid omhoog te stijgen, waar zij eens door eigen schuld uit werden gestoten.

Daarom is ook het tegendeel waar van wat God op een honende toon, volgens het verhaal in uw bijbel, zou hebben gezegd. Hij zou namelijk op het ogenblik, dat onmetelijke scharen van zijn kinderen in het nameloze ongeluk van algehele afscheiding van God's rijk werden gestoten, de volgende woorden hebben gesproken: `De mens is nu dus geworden als een van ons, zodat hij weet, wat goed en wat kwaad is. Nu echter zal hij niet ook nog zijn hand uitstrekken en vruchten nemen van de boom des levens, en ze eten en onsterfelijk worden' (Genesis 3:22). ZO spreekt een duivel, maar niet een oneindig welwillende God. En in werkelijkheid zijn het de woorden, waarmee satan de misleide geesten bespotte. - Het is immers God's wil, dat zij hun hand naar de boom des levens, ook nä hun val, uitstrekken in gehoorzaamheid aan God en in terugkeer tot Hem.

Maar de machten van de afgrond wilden voor de gehele verdere toekomst voorkomen, dat de geesten, die eerst God's erbarmen deelachtig waren geworden, door de schepping van de 'verbeterings-sferen' de hand zouden uitstrekken naar de boom des levens en tot God zouden terugkeren. Als alles volgens de wil van Lucifer zou zijn gegaan, zouden die trappen voor geestelijke opstijging nooit zijn geschapen en ook een stoffelijke wereld nooit zijn ontstaan. Hij zou dan zijn heerschappij van geweld over die geesten onverzwakt hebben kunnen uitoefenen zonder de vrees er een van hen te verliezen.

Ook tegen de wijze, waarop in uw bijbel de schepping van de eerste menselijke vrouw wordt voorgesteld, moet ik stelling nemen.

In het bijbelse verhaal heet het, dat God de eenzame eerste man een helpster wilde geven. Daarom zou Hij uit aarde alle dieren des velds en alle vogels van de hemel hebben gevormd en deze naar de man hebben gebracht, opdat hij zich hieruit een vrouw zou zoeken. Maar daaronder zou hij geen geschikte hebben gevonden. Om deze mistoestand te verhelpen, zou God de man in een diepe slaap hebben laten vallen, een rib uit zijn zij hebben genomen en de daardoor ontstane opening weer met vlees hebben aangevuld. Uit de rib zou hij een vrouwelijke mens hebben gevormd en deze aan de man als zijn vrouw hebben gegeven (Genesis 2:21 en 22).

Je weet, dat deze beschrijving tot een onderwerp van spot is geworden, in het bijzonder bij de tegenstanders van het godsgeloof. Het is smartelijk

om de scheppingsdaad van God zö misvormd en aan de spot van de mensen te zien prijsgegeven. Ook hier heeft het boze door middel van zijn menselijke werktuigen het beeld van de waarheid tot een afstotende karikatuur mismaakt, opdat de idee van een almachtige en alwijze God belachelijk zou worden gemaakt. Want iets aan de belachelijkheid prijsgeven, betekent het smeden van het meest dodelijke wapen tot zijn vernietiging. - God verhinderde zulke verminkingen van de waarheid niet, zoals Hij in het algemeen niet ingrijpt, als mensen iets kwaads willen doen. De waarheidszoekers en godsgelovigen hadden immers steeds een middel, ook bij de vervalste heilige schriften om het ware van het onware te onderscheiden. Zij waren vrij om zich in verbinding te stellen met de goede geestenwereld, van wie zij de waarheid altijd konden vernemen.

Hoe was nu de waarheidgetrouwe toedracht bij de schepping van het eerste aardse mensenpaar?

Adam was de eerste geest, die rijp werd om uit de hogere dierenwereld in een menselijke vorm te worden belichaamd. Dit gebeurde echter niet zo als u het zich volgens de onjuiste beschrijving van de bijbel voorstelt. God vormde niet een man uit leem en blies hem toen de adern des levens in de neus en maakte hem op die wijze tot mens. Maar juist is, dat de belichaming van de eerste mensengeest volgens dezelfde wetten geschiedde, als ook thans nog bij de belichamingen van geesten worden toegepast.

Omtrent de materialisaties van geesten heb ik je reeds voldoende ingelicht. Je weet, dat men daarvoor het od van zogenaamde `materialisatiemedia' nodig heeft, waarmee de gedaante van de geest stoffelijk wordt verdicht.

Diezelfde wet paste God toe bij de belichaming van de Berste mensengeest. Toen bestond er echter nog geen menselijk materialisatie-medium, wiens od hij had kunnen gebruiken. Dus nam hij het od van de aarde en wel een odmengsel, dat overeenstemde met de opbouw van het menselijk lichaam. Het was het zelfde odmengsel, waaruit ook thans menselijke lichamen zich tijdens hun groei vormen. Paulus zegt reeds: 'God geeft er een lichaam aan zoals Hij dat gewild heeft, en wel aan elk zaad zijn eigen lichaam. Ook is niet alle vlees hetzelfde, er is verschil tussen het vlees van mensen en dat van dieren en dat van vogels en van vissen' (i Korinthe 15:38 en 39). De bereiding van het od voor de belichaming van de eerste mens geschiedde door God's geestenwereld.

Het lichaam van de eerste mens, die u `Adam' noemt, is dus inderdaad 'uit de aarde' genomen, zij het ook in een andere vorm dan u tot dusverre aannam. Er werd geen man uit leem gevormd, maar de geestelijke ledematen van die geest werden met behulp van het verdichte od van de aarde met een stoffelijk omhulsel bekleed. En dat zo gevormde lichaam van

Adam loste zich later bij zijn dood ook weer tot het od van de aarde op. In de vorm van het od was het uit de aarde genomen en in dezelfde vorm keerde het ook weer naar de aarde terug. Dit is de wet voor alle stoffelijke wezens.

De eerste mannelijke mens, die op deze wijze in de wereld was getreden, was de enige in zijn soort. Hij was, zoals uw bijbel terecht zegt : eenzaam. Slechts de planten- en dierenwereld had hij om zich heen. Hij verlangde naar het ogenblik, waarop de volgende geest zich zou hebben opgewerkt tot de rijpheid voor een menselijke belichaming. Daarom keek hij eens rond onder de hem omringende hogere dieren, of bij hun dood God wellicht de een of andere diergeest waardig zou bevinden om eveneens mens te worden. Een verwijzing hiernaar ligt in uw bijbelse verhaal, dat God alle dieren naar de eerste mens zou hebben gebracht, opdat hij zich daaruit een gezellin zou kiezen.

Eindelijk kwam de dag, waarop weer een geest de trap van de menswording had bereikt. Ditmaal was het een vrouwelijke geest. Het was die geest, die als Adam's gezellin in het rijk van God en ook in de paradijssfeer was geweest en het eerst ongehoorzaam werd en Adam tot dezelfde ongehoorzaamheid had verleid.

De schuld van deze geest was groter en dientengevolge ook de straf. De opstijging uit de diepte duurde daardoor langer en zij bereikte niet gelijktijdig met de mannelijke 'dual-geest' de hoogte van het menselijke bestaan op aarde.

De beschrijving van de belichaming van deze vrouwelijke geest tot stoffelijke mens, zoals deze in de tegenwoordige bijbel voorkomt, laat de waarheid van het werkelijke verloop enigermate doorschemeren.

De belichaming van `Eva', zoals uw bijbel de eerste vrouw noemt, had hetzelfde verloop, als alle andere materialisaties van geesten. Bij Eva behoefde God niet meer het od van de aarde te nemen, want Hij had een 'materialisatie-medium' tot zijn beschikking. Dat was Adam. Dat deze een buitengewone mediamieke kracht bezat, is verklaarbaar uit de omstandigheid, dat de geestenwereld zijn lichaam had gematerialiseerd en met hem langs mediamieke weg voordurend in verbinding stond.

Zoals ook thans de belichaming van een geest alleen mogelijk is, wanneer het materialisatie-medium zich in `volle trance' bevindt, zo was het ook toen. De toestand van `volle trance' bij Adam beschrijft de bijbel met de woorden: 'God liet de mens in een diepe slaap vallen' (Genesis 2:21). Het was de 'mediamieke slaap', waarbij de geest van Adam uit het lichaam trad. En zoals ook tegenwoordig bij een volledige materialisatie van een geest het od van het materialisatie-medium niet toereikend is, maar ook nog materie van het medium zelf moet worden opgelost, zö loste de geestenwereld bij de belichaming van Eva ook nog lichamelijke

materie van Adam in od op en gebruikte deze voor de vorming van Eva's lichaam. Deze gebeurtenis gaf aanleiding tot het verhaal in de bijbel over het wegnemen van een rib van Adam. `En terwijl hij sliep, nam Hij een van zijn ribben weg... Daarna vormde God uit de rib die Hij bij de mens had weggenomen, een vrouw' (Genesis 2 : 21 en 22).

Bij de andere belichamingen van geesten duurt de materialisatie slechts een bepaalde tijd. Daarna lost deze zich weer op en het medium ontvangt alles weer terug, wat het aan od en lichamelijke stof moest afgeven. Bij Eva moest de belichaming echter een blijvende zijn. Daardoor kon Adam als medium noch het afgegeven od, noch het in odvorm afgestane deel van de lichamelijke stof terugontvangen. Dus moest de geestenwereld hem dit od vergoeden. Dit verkreeg zij uit het od van de aarde op dezelfde wijze, als zij voordien het lichaam van Adam had gevormd. Daarop wijst de bijbel met de voor u tot nu toe zo onbegrijpelijke woorden: 'Hij sloot de plaats van de weggenomen rib weer met vlees.'

Zo was het eerste mensenpaar geschapen. Van hen zou langs de weg van de voortplanting het hele mensengeslacht afstammen.

Bij de aardse voortplanting wordt slechts de kiem voor de opbouw van het stoffelijke lichaam van het wordende kind overgedragen. `De geest wordt volgens u onbekende wetten eerst enkele ogenblikken vöör de geboorte met het kinderlichaam verenigd.' Het leven van het kind in het moederlijf komt 'uit de moeder' voort. Het bloed van de moeder doorstroomt het kinderlichaam en brengt de organen in beweging, zodra deze enigermate voldoende ontwikkeld zijn voor het gebruik. Dit is gewoonlijk het geval in de vijfde maand van de menselijke zwangerschap. De beweging van de organen van het kind in het moederlijf is noodzakelijk, opdat deze zich tijdig aan hun werkzaamheid gewennen. Deze ontstaat dus 'niet door de eigen geest van het kind, die eerst later geinkarneerd wordt', maar door de moeder. Het is hier hetzelfde als bij een machine, die gereed is gemaakt en in elkaar is gezet. Deze wordt eerst door aandrijving van buitenaf aan de gang gebracht, voordat de ervoor bestemde kracht wordt toegevoerd, waarmee later moet worden gewerkt. De machine moet 'inlopen', voordat die in bedrijf wordt genomen. Zo is het ook met de lichamen van de in wording zijnde aardse wezens.

God's almacht en wijsheid toont zich aan de denkende mensengeest nergens verhevener dan juist bij het grote natuurgeheim van het ontstaan van een nieuw mens. Dit geldt vanzelfsprekend in dezelfde mate ook voor de voortplanting in de andere natuurtrappen. Overal zijn het gevallen geesten, die in de door voortplanting gevormde stoffelijke lichamen worden ingebracht volgens zö wijze goddelijke wetten, dat uw mensenverstand dit goddelijke geheim niet zou kunnen begrijpen, ook al zou ik trachten, u dit duidelijk te maken.

Adam en zijn vrouw kregen zonen en dochters (Genesis 5:4). De broeders namen hun zusters tot vrouw. Als dus in de bijbel wordt verhaald, dat Kain na het vermoorden van Abel naar een ander land vluchtte en daar zijn vrouw 'bekende', dan betekent dit niet, dat hij daar zijn vrouw pas leerde kennen, alsof er nog andere mensen waren geweest, die niet van Adam en Eva afstamden. Het woord `bekennen' betekent naar het Hebreeuwse spraakgebruik : geslachtsverkeer hebben. Men zegt van Kain: `En Kain bekende zijn vrouw, en zij werd zwanger, en baarde Henoch' (Genesis 4:17). Ook bij Adam worden dezelfde woorden gebruikt : `En Adam bekende zijn vrouw Eva, en zij werd zwanger en baarde Kain' (Genesis 4: i).

Van 'het eerste mensenpaar' stamt dus `de gehele mensheid' af. Zij vormde de hoogste aardse verbeteringstrap in de opgang van de gevallen geesten. Hier lag de grens van Lucifer's macht. Vöör de verlossing kon geen gevallen geest over deze grens heenstijgen, want geen van hen kon zieh aan de heerschappij van Lucifer onttrekken, daar hij diens rechtmatige onderdaan was. Lucifer zelf deed tegenover de gevallen geesten, die berouwvol weer naar God's rijk terugwilden, geen afstand van zijn heersersrechten. Tot deze overgave moest hij eerst door een verlosser worden gedwongen. Voordat deze verlosser kwam, moesten alle mensengeesten in de mensen-sfeer blijven, hetzij als stoffelijk belichaamde mensen, hetzij als geesten in een geestelijke sfeer, die met de hoogte van de aardse mens overeen kwam. Daar bovenuit was de grote kloof, die het rijk van Lucifer van God's rijk scheidde. Zij kon alleen door een overwinning op Lucifer worden overbrugd. Over het begrip verlossing en haar verloop zal ik je later uitvoerig onderrichten.

Was de verlossing tot stand gekomen, dan zou God voorzien hebben in de schepping van 'geesten-sferen', van waaruit de mensengeesten na de aardse dood langzamerhand konden opstijgen naar de hemelse sfeer. Deze v6ör de verlossing te scheppen, was doelloos, daar immers geen van de gevallen geesten tot deze sferen kon opstijgen en daardoor in de hemel komen.

In dit verband moge ik je op een andere zeer belangrijke waarheid opmerkzaam maken. Er waren namelijk v66r de verlossing zeer veel mensen, waarin niet een gevallen geest belichaamd was, maar een hemelse geest, aan wie God toestemming had gegeven, door menselijke geboorte mens te worden om de andere mensen behulpzaam te zijn tot het ware godsgeloof te geraken en daardoor rijp te worden voor de verlossing. Zulke mensgeworden hemelgeesten waren bijvoorbeeld Henoch, Abraham, Isaäk, Jacob, Mozes, Josua, Kaleb, de meesten van de profeten, Maria, de moeder van Jezus, en vele anderen, waarvan de namen in de oorkonden van de heilige schriften niet voorkomen. Deze geesten

keerden na hun menselijke dood weer naar God's rijk terug. Zij waren niet ondergeschikt aan de heerschappij van Lucifer, daar zij de afval van het rijk van God niet hadden meegemaakt.

In God's verlossingsplan was voorzien in 'dertien geestensferen', van waaruit de mensengeesten, na het plaatsvinden van de verlossing tot God moesten opstijgen. Ik behoef je ze niet ieder afzonderlijk te beschrijven. Wat je als mens daarvan kunt begrijpen, heb je persoonlijk door vele mededelingen van geesten uit de verschillende sferen vernomen, dóór de media. Uit de wijze waarop deze geesten optraden, en uit de woorden, die zij spraken, kon je nagaan, hoe het lot van die geesten in de verschillende sferen is, en hoe het er in die sferen zelf uitziet.

Je hebt de zwaar lijdende mensengeesten leren kennen, die na hun aardse dood in de diepste van de dertien geestensferen waren gekomen. Bij hen zag je het woord van Christus bewaarheid: 'Werpt hen in de buitenste duisternis, waar het huilen en tandenknarsen zal zijn.' Ook het andere woord van de bijbel werd je door hen duidelijk: `De doden weten niets.' Deze wezens, die door hun ongeloof als mensen de geestelijke dood gestorven zijn en van God waren gescheiden, wisten niets. Zij wisten noch wie zij als mens waren geweest, noch, waar zij vroeger hadden geleefd, noch waar zij zich thans bevonden, noch wat dat verschrikkelijke te beduiden had, dat zij in deze duisternis beleefden en dat hen zo ongelukkig maakte.

Je hebt kunnen waarnemen, hoe bij de geesten in de opgaande sferen ook de bewustwording overeenkomstig groter werd en de weerspannigheid tegenover God steeds geringer. Ook de kleurenwisselingen van het licht heb je uit de mededelingen betreffende de afzonderlijke sferen kunnen opmaken. De kleuren van deze sferen bewegen zich van het diepste zwart in de onderste sfeer door alle kleuren heen tot het stralendste wit in de bovenste sfeer. In de dertiende sfeer is het wit zo verblindend, dat het aardse oog het niet zou kunnen verdragen. Het is de sfeer van de zuivere geesten Gods. Het is wat u hemel noemt.

Uit wat je met de geesten uit de onderste sferen hebt beleefd, heb je kunnen zien, hoe moeilijk het voor deze wezens is zich uit hun beklagenswaardige toestand omhoog te werken. Want opstijging uit die geestensferen is voor hen slechts dän mogelijk, als zij zich tot God wenden. Nu heb je echter zelf ondervonden wat een tegenstrevende houding ten opzichte van de gedachte aan God juist deze geesten aannemen. In hun geval is het daarom een grote genade van God, als zij zo spoedig mogelijk weer opnieuw mens worden. Want als mensen kunnen zij door wat zij in God's schepping zien, zowel door eigen nadenken als door onderwijs en het voorbeeld van anderen, gemakkelijker tot het godsgeloof komen dan in die diepe geestensferen.

De meeste mensengeesten moeten herhaaldelijk naar de aarde terug, want het einde van hun leven aan deze zijde laat veel te wensen over en voert hen steeds weer in de diepste geesten-sferen terug, inplaats van ze rijp te maken voor de hogere sferen van gene zijde. - Kijk eens naar het leven van de meeste mensen. Is niet al hun denken en doen op het aardse ingesteld? Hoevelen.denken er eigenlijk aan God, en geloven oprecht aan Hem en doen het goede? Sinds de boze machten het geld onder de mensen hebben gebracht bezitten zij een middel, waarmee zij een onbeperkte heerschappij over het grootste deel van de mensheid uitoefenen.

De tijd, gedurende welke de geesten van de diepste sferen aan gene zijde moeten doorbrengen, totdat zij weer als mensen worden belichaamd, is bij elke geest verschillend. Dit bangt ook voor een ieder af van de straf, die hij voor zijn laatste aardse leven moet boeten. God is rechtvaardig en elk vergrijp eist zijn boetedoening. Maar God is ook goedig en straft nooit zo hard als zijn schepselen wel verdienen.

De openbaringen van de geesten, waardoor je de kennis van het bestaan van de dertien geesten-sferen hebt ontvangen, kwamen tot je door media van de meest verschillende soort. Dat werd zo geregeld; het moest je als bewijs van de waarheid dienen. Want indien je de mededelingen omtrent die sferen steeds door bemiddeling van een en hetzelfde medium zou hebben ontvangen, zou je misschien op de gedachte zijn gekomen, dat deze uit het onderbewustzijn van het medium voortkwamen. Uw tegenwoordige wetenschap heeft het woord 'onderbewustzijn' direct bij de hand, als zij iets op dit gebied wil verklaren, dat zij zuiver menselijk niet kän verklaren, maar ook niet als een werking van geesten wil verklaren.

De schepping van,de dertien geesten-sferen was het laatste deel van God's verlossingsplan. Eerst moest een nog veel moeilijker opgave worden opgelost. Want wat baatten de verbeteringstrappen vanaf de diepste sferen van de duisternis opwaarts naar de bovenste sfeer van de aarde - die van de mens - wat baatten de beoogde dertien geestensferen tot verdere opgang naar de hoogte van God - als Lucifer geen van de eerst tot hem toegetreden geesten vrij liet, doch steeds het heersersrecht over hen liet gelden, dat God hem had toegestaan !

Wie moest echter satan dwingen, ten minste tegenover hen van zijn rechten afstand te doen, die uit berouw tot God wilden terugkeren? Zeker, God had Lucifer kunnen dwingen. Maar uit een gevoel van gerechtigheid had Hij hem dat recht verleend en om dezelfde reden was Hij niet bereid het hem te ontnemen.

Alleen een geest, die zich in het heersersgebied van de vorst der duisternis begaf en zich zodoende zou blootstellen aan eilende van zijn gewelds-

heerschappij, had het recht de strijd tegen hem op te nemen. Zo is het immers ook bij uw internationale recht, dat een door zijn machthebbers onderdrukt en gekweld volk zelf tegen zijn pijnigers opstaat en hun juk tracht af te schudden.

Toch mocht zo'n geest niet door afval van God onderdaan van Lucifer worden, want dan zou hij onherroepelijk in zijn greep zijn gevallen.

Het moest dus een hemelgeest zijn, die langs de weg van de menswording slechts schijnbaar in het gebied van satan's heerschappij trad. Want alles, wat in de stof is belichaamd, staat onder de invloed van de boze machten. Daardoor heeft het boze zo'n grote macht over alle aardse wezens, zelfs als zij volgens hun overtuiging het boze niet toebehoren. Ook de meest godsgetrouwe mensen ondervinden dagelijks de macht van het kwaad en struikelen vaak onder invloed daarvan.

Daardoor was het voor de betrokken hemelgeest een groot waagstuk. Hij was immers volgens zijn menselijke geboorte een mens als alle andere mensen. Hij had geen herinnering aan zijn vroegere bestaan als geest van de hemel. Hij wist dus niet, wie hij was, kende ook zelfs niet het probleem, dat hij door zijn menswording moest oplossen, en werd tot het boze en door de boze in verzoeking gebracht, zoals alle andere mensen. God gaf Hem ook niet m6er geestelijke hulp dan aan ieder ander. Dat zou in tegenspraak zijn geweest met God's gerechtigheid. De grotere hulp van God, die deze tot mens geworden hemelgeest nodig had om zijn taak te volbrengen, moest Hij verdienen, door de op hem gerichte aanvallen van het boze te weerstaan. Naar de mate, waarin Hij standvastig bleef tegenover de grote verzoekingen van het boze, ontving Hij steeds grotere hulp van God. Dat is bij alle mensen het geval. Maar in dezelfde mate, waarin God's hulp aan Hem toenam, mocht anderzijds ook de boze zijn aanvallen tegen Hem versterken ; want God laat niemand boven zijn krachten beproeven. Het kind mag door de boze niet zo zwaar worden aangevallen als de volwassene. Men mag iemand geen centenaarslot op de schouders leggen, als zijn krachten slechts voor een halve centenaar toereikend zijn.

Dus mocht ook die mens geworden hemelgeest als kind niet zo zwaar door het boze worden aangevallen als in zijn rijpere jaren. En pas, toen Hij wist, wie Hij was en welk doel zijn menswording had, werd de hel toegestaan, met al zijn machtsmiddelen tegen hem op te trekken. Toen begon de vernietigingsstrijd. Het werd dus voor die geest als mens een verdedigingsstrijd tegen het boze, dat hem tot afval van God trachtte te brengen. Het moest een strijd worden, die voor de mensgeworden hemelgeest, als Hij tot het einde toe standvastig bleef, met een aardse martelaarsdood eindigde. Want het is de vaste manier van strijden van de boze machten, dat zij de vesting, die zij met kleiner en middelgroot

geschut niet kunnen doen vallen, met het zwaarste kaliber van aardse kwellingen tot overgave trachten te dwingen. Daarvoor vinden zij onder de mensen steeds genoeg werktuigen en handlangers.

Bleef die geest ondanks de grootste kwellingen, die hem als mens van de zijde van de hellemachten en hun menselijke werktuigen naar ziel en lichaam werden aangedaan, tot zijn laatste ademtocht standvastig en trouw aan zijn God, dän had Hij door deze verdediging tegen het boze de grootste hulp en kracht van God verdiend, die een geest kon verkrijgen. Toegerust met deze goddelijke kracht kon hij na zijn aardse dood als geest tegen de hel een `aanvalsstrijd' beginnen, waartegenover hij als mens slechts in een verdediging kon staan. Zijn overwinning op Lucifer was dan zeker, want de strijdlegioenen van de hemel stonden hem tot zijn beschikking.

Dat zou dan een strijd worden, zoals eens in de hemel woedde toen Michael met zijn legioenen Lucifer en zijn aanhangers ten val bracht.

De strijd moest zich in de hel afspelen, waarin de hemelse verlossingsgeest afdaalde om Lucifer in zijn eigen rijk te overweldigen. Deze zou niet van zijn heerschappij over de afgevallen geesten worden beroofd en tot volledige onmacht worden veroordeeld. De overwinnaar moest alleen zijn bestaande heersersrecht `beperken'. Want tot nu oefende Lucifer zijn geweldheerschappij niet alleen uit over hen, die hem naar hun gezindheid nog steeds toebehoorden, maar op dezelfde wijze ook over hen, die weliswaar eens door eigen schuld tot hem waren overgelopen, maar hun stap betreurden en uit het vreemdelingenlegioen van Satan weer naar het vaderland God's terugwilden. Satan moest dan door de overwinning van die hoge hemelgeest worden gedwongen de berouwvolle geesten uit zijn macht te ontslaan. Wel behield hij het recht, om zoals tevoren, alle middelen tot verleiding tegen hen aan te wenden, om ze weer op hun besluit te doen terugkomen en aan zich te binden. Maar hij zou 'niet meer' het recht hebben, ze 'met geweld' onder zijn scepter te doen buigen, zoals hij dit tot dusver had gedaan. Hij moest tot op zekere hoogte zijn grensposten van de thans door de verlosser gebouwde brug naar het rijk Gods terugtrekken, opdat zij geen geest, die naar zijn vroegere vaderland terug wilde gaan, dat met geweld konden verhinderen.

Willigde de vorst van de duisternis deze beperking van zijn rechten in - en als overwonnene moest hij ze inwilligen - en was dit eenmaal als vredesvoorwaarde gesteld, dan 'moest' hij zich ook daaraan houden, want God was de almachtige en rechtvaardige beschermer van dit vredesverdrag. Aan zijn macht is ook de hel onderworpen; tegen zijn arm is zij machteloos.

De gevolgen van zo'n vredesverdrag moesten voor Lucifer en zijn rijk

op de duur noodlottig worden. Want op deze manier werden hem langzamerhand al zijn onderdanen onttrokken en werd hem uiteindelijk het lot beschoren van een veldheer, waarvan alle manschappen naar de vijand zijn overgelopen. Hem blijft dan niets anders over dan zijn onmacht te bekennen en zichzelf eveneens te onderwerpen.

Zo zou dan later ook Lucifer, nadat hij door allen was verlaten, zijn onmacht tegenover God inzien en als laatste vrijwillig zijn onderwerping aanbieden.

Dat zou dan volgens God's heilsplan de dag zijn, waarop er geen scheiding van God, dus geen 'dood', meer is. Dat zou de dag zijn, waarop alle takken, die eens van de boom des levens waren afgerukt, weer waren geent - de dag, waarop er geen geklaag en geen ellende meer is, - de dag, waarop God alle tranen zal afwissen, die in zo grote getale door de afgedwaalde kinderen op de lange weg van de scheiding werden geweend. Het zou de dag zijn, waarop God's rijk weer in dezelfde glans zou stralen, als v6ör de afval van de geesten. Dan zouden de teruggekeerde kinderen van God de plaatsen die zij eens hadden bezet in het vaderhuis weer innemen.

En ook Lucifer, die als laatste met overgroot berouw in zijn hart over de door de overwinnaar gebouwde brug gaat, zou weer de heerlijke lichtdrager zijn aan de zijde van Christus, zijn koninklijke broeder, wiens liefde en wijze regering hij eens smadelijk had miskend. En er zou een vreugdejubel door het rijk der hemelen schallen.

Dit verlossingsplan openbaarde God na de val van Lucifer en zijn aanhangers alleen aan zijn eerstgeboren zoon en aan enige van de hoogste hemelvorsten. Een van hen moest zich vrijwillig bereid verklaren op 'een bepaalde tijd' de gevaarvolle opdracht op zich te nemen om de vorst van de duisternis te overwinnen langs de weg van de menswording. Allen wisten, wat een menswording voor hen betekende. Zij wisten, dat zij als mens gevaar liepen, door de vijand, die zij wilden overwinnen, zelf overwonnen te worden en dat in dit geval de nagestreefde verlossing niet zou kunnen plaatsvinden. Verder was hun bekend, dat een nederlaag van de eerste geest, die als verlosser naar de aarde ging, de zending van een tweede noodzakelijk maakte en dat dit net zo lang zou moeten voortgaan, tot de verlossing gelukte. - Jeder van de hoge hemelgeesten verklaarde zich met vreugde bereid om deze poging te wagen.

Maar Christus, de hoogste geschapen geest en de door God aangewezen koning van de geestenwereld, verzocht als eerste om de toestemming, die taak op zich te mogen nemen. De strijd van Lucifer bij de grote geestenrevolutie had immers Hem gegolden. Om hem had de grote splitsing plaats gehad. Om Hem was de grote splitsing en de onoverbrugbare kloof tussen het rijk van God en het rijk van de duisternis ontstaan.

Daarom wilde Hij ook de brug over deze kloof bouwen, opdat alle misleide kinderen van God weer huiswaarts konden keren.

God gaf zijn toestemming tot de menswording van zijn zoon. Deze zou plaatsvinden, als de gevallen geesten in hun opgang door de verbeteringssferen tot de hoogste aardse trap, die van de mens, zich tenminste voor een bepaald gedeelte omhoog zouden hebben gewerkt en als mensen naar de terugkeer tot God zouden verlangen.

Aan alle andere geesten in het godsrijk, waaronder ook de machten van de duisternis, werd dit heilsplan van God verzwegen, opdat de hel niet de gelegenheid zou krijgen, het te doorkruisen. Hadden de boze machten geweten, wat het eigenlijke doel van de menswording van God's zoon was, hadden zij geweten, dat zijn wanhopige strijd tegen de aanvallen van de boze en zijn smartelijke dood de noodzakelijke voorwaarden waren voor zijn overwinning als geest op Lucifer, dan zouden zij Hem helemaal niet in verzoeking hebben gebracht. Zij zouden een kruisdood met alle beschikbare middelen hebben verhinderd, in plaats van die met alle macht te bevorderen.

Eerst na de verlossingsdood van Christus was de tijd aangebroken aan de hele schepping God's verlossingsplan in zijn onbegrijpelijke grootheid te openbaren. Nu kon de bekendmaking geen schade meer uitrichten, maar alleen het goede brengen. De opzet van het reddingswerk was gereed en kon niet meer worden vernietigd. Zijn inwendige voltooiing werd door de bekendmaking eerder bespoedigd. Deze voltooiing bestond immcrs daarin, dat de geesten, die eens van God waren afgeweken, over de brug, door de verlosser geslagen, naar het oude vaderhuis terug konden keren.

Wat van God's heilsplan als anker van hoop aan de mensheid bekendgemaakt mocht worden was in de oorspronkelijke bijbel vermeld. Het waren de waarheden omtrent de geestenschepping, de geestenstrijd, de afval, de schepping van de verbeteringssferen met als doel het langzamerhand opstijgen uit de afgrond, en ook de komst van een grote godsgezant als bevrijder. Met `uitzondering' van de aankondiging van de 'komende messias' is in de loop van de tijden dit `alles uit de heilige schriften van het Oude Testament verwiderd'. De mensheid begreep die waarheden niet meer, en wat zij niet begrijpt, pleegt zij als dwaasheid te zien en uit haar gedachten te bannen.

Zo was het ook in de tijd van Christus. Wat boven het alledaagse uitstak of in tegenstelling was met de geloofsbelijdenis, die van de voorvaderen was geerfd, kon men de mensen van toen evenmin bijbrengen, als men dit heden kan. Daarom ging ook Christus niet nader op die waarheden in, maar beperkte zijn leer tot de verkondiging van de waarheid omtrent God, de vervulling van de goddelijke wil en zijn eigen zen-

ding door de vader. Al het overige liet hij over aan de geesten van de waarheid, die hij aan de mensheid wilde zenden.

Maar ook zelfs nog toen God's geestenwereld als leermeesteres optrad, waren het alleen zij, die in de kennis van de waarheid tot de ver gevorderden behoorden, die het heilsplan van God begrepen. Voor de anderen was het zwaar te verteren kost, die zij niet konden verdragen. Zelfs menig christen hield de apostel Paulus voor waanzinnig, toen hij daarover preekte *(2* Korinthe 5: 13).

En toen Paulus voor koning Agrippa in het bijzijn van de stadhouder Festus over de. hem deelachtig geworden openbaringen sprak, riep Festus met luide stem uit: 'Ge zijt krankzinnig, Paulus, uw grote geleerdheid brengt uw hoofd op hol' (Handelingen *26:24).*

Ook tegen jou zal men zeggen, als je mijn lessen ter kennis van je medemensen brengt, dat het belachelijke fantasieen zijn en je het verstand hebt verloren. Het is door alle tijden heen het `lot van de waarheid' geweest voor onwaarheid en dwaasheid te worden aangezien, terwijl anderzijds algemeen bekende onwaarheden over de aanschouwingen van gene zijde gedachteloos als waarheid worden aangenomen, algemeen gepredikt en tot geloofsbekentenis worden verheven.

Wat ik je over God's heilsplan heb medegedeeld, zul je in alle bijzonderheden bevestigd vinden, als ik je later de volledige leer van Christus in onderling verband zal uiteenzetten, zoals zij ten dele door Christus zelf, ten dele door de geesten van de waarheid, sprekende door de apostelen en media, aan de gelovigen werd verkondigd. Dan zullen wij ook voor jezelf en je medemensen een bijzonder `leerrijke vergelijking' maken tussen de `werkelijke leer van Christus in het hedendaagse christendom'.

CHRISTUS - ZIJN LEVEN EN ZIJN WERK

Toch is er voor ons maar een God, de Vader uit wie het al voortkomt en voor wie wü bestemd zün, en een Heer, Jezus Christus, door wie het al bestaat en w~ in het büzonder. 1 Korinthe 8: 6.

'Hoe denkt u over Christus?' - Deze vraag stond in vlammend schrift boven mijn leven vanaf de dag, dat ik had besloten priester te worden. Ik moest niet alleen de leer van Christus aan mijn geloofsgenoten verkondigen, maar ook de waarheid over de persoon van Christus, zijn leven en zijn werk.

Wie was Christus? - Wie was Hij, voordat Hij mens werd? Wat was Hij als mens? - Was Hij God of alleen een zoon van God? Was Hij volgens Zijn menselijke geboorte een mens, zoals wij - innerlijk en uiterlijk? Werd Hij verwekt en geboren, zoals alle mensen? Moest Hij als kind kennis verwerven, zoals alle mensenkinderen? Moest ook Hij stap voor stap tot de erkenning van een God komen en moesten God's wezen en willen Hem duidelijk worden langs dezelfde weg, die alle mensen moeten gaan, willen zij tot het besef van God komen? Moest ook Hij de verzoekingen van de boze met al de noodlottige gevolgen doormaken, die wij mensen dagelijks zelf ervaren? Kon ook Hij, als ieder andere mens aan deze verzoekingen bezwijken? Kon ook Hij door de macht van de boze tot afval van God worden gebracht, zoals millioenen andere mensen? En als Hij de mensen moest verlossen - waarin bestond dan deze verlossing? Hoe moesten al deze met elkaar samenhangende vragen worden beantwoord?

Toen ik dan ook in de spiritualistische godsdienstige bijeenkomsten de zekerheid had verkregen, dat God's geesten door de media spraken, zoals in de eerste christelijke gemeenten, was het v66r alles de 'Christusvraag', waarover ik een diepgaande voorlichting vroeg. Zij werd mij tot in alle bijzonderheden gegeven. Zij was het meest waardevolle voor mijn religieuze leven.

In het nu volgende geef ik de waarheden weer, zoals deze mij over Christus, zijn leven en zijn verlossingswerk werden medegedeeld.

Aldus sprak de geest, die mij onderrichtte:

`Je wilt klaarheid hebben over de persoon van Christus, over zijn menswording, zijn menselijke leven, lijden en sterven, en over de waarheid betreffende de verlossing.

Een klein gedeelte van deze vragen heb ik reeds beantwoord, toen

ik je heb ingelicht over de schepping van God en haar wederwaardigheden en over God's verlossingsplan.

Indertijd werd je medegedeeld, dat Christus de eerste en hoogste door God geschapen geest is, "de enige directe schepping van God" ; dat verder "door Christus de overige geestenwereld ontstond", die tezamen met Hem 66n grote geestelijke gemeenschap vormde - een geestelijk koninkrijk, aan het hoofd waarvan volgens God's wil, Christus als koning stond. Christus was dus in dit rijk tot op zekere hoogte God's plaatsvervanger. Hij zelf was niet God; hij was alleen de eerste zoon van God. Zijn macht en grootheid en zijn koningschap had hij van God ontvangen. Hij was slechts 66n van God's schepselen en daardoor niet eeuwig, zoals God. Tegen dit koningsschap van Christus richtte zich de geestenrevolutie onder leiding van Lucifer. Na de afval van een deel van de geestenwereld en hun val in de sferen van de diepte bood Christus aan, de afvalligen, volgens het door God vastgestelde verlossingsplan, weer naar God's rijk terug te voeren.

Het verlossingswerk van Christus begon direct na de afval van de geestenscharen. Het was Christus, die de door God beoogde verbeteringssferen schiep, waarover ik je in mijn lessen over God's verlossingsplan uitvoerig heb ingelicht. Daardoor werd Christus de schepper van het hele materiele universum, dat voor de gevallen geesten de ladder vormt vanuit de diepte naar de hoogte van het godsrijk.

Toen de geesten der diepte in hun opwaartse ontwikkeling de trap van de mens hadden bereikt, werd Christus de leider van de mensheid vanaf de dagen der eerste mensen. Hij trachtte de gezindheid van de mensen, die tot het boze neigde, tot God te leiden. Maar ook de heersers van de hel wendden al hun macht aan om dezelfde mensheid in hun ban te houden. Zo ontstond de geweldige strijd tussen Christus en het rijk van Lucifer over de in die mensheid belichaamde geesten, die de hoofdinhoud vormt van wat u in de geschriften van het Oude Testament is verhaald.

Bij deze strijd werd Christus gesteund door de aan hem ondergeschikte goede geestenwereld. Velen van deze geesten boden zich vrijwillig aan om mens te worden, om dan door de verkondiging van de waarheid en het voorbeeld van een godgevallig leven de mensen tot het goede te brengen.

Henoch was zo'n hemelgeest, aan wie werd toegestaan als mens naar de aarde te gaan. Hij onderwees zijn tijdgenoten over de ware God en de juiste weg tot het godsbesef vooral ook over "het verkeer met God's geestenwereld", waarmee hijzelf in verbinding stond. Want bijna alle mensen stonden toen in verbinding met de boze geesten en werden door hen tot de schandelijkste afgodendienst en godslastering verleid.

Maar de resultaten van zijn werk waren niet van lange duur. De macht van het boze was zo geweldig, dat onder de volkeren van die tijd gruwelen werden gepleegd, waarvan u heden geen voorstelling meer hebt. De hoogste van de hellegeesten gebruikten de menselijke volle-trance-media niet slechts voor het spreken, maar ook om met hun lichaam voortplantingen teweeg te brengen. Want net zo goed als de eigen geest van het medium met zijn menselijke lichaam tot voortplanting in staat is, kan ook een vreemde geest in een volle-trance-medium treden en een bevruchting bewerken. En het verdorven vrouwelijke geslacht van die tijd rekende het zich tot een eer om bij de afgodendiensten op deze wijze misbruikt te worden. Dit wordt u door de bijbel bevestigd als deze verhaalt, dat de zonen Gods met de dochteren van de mensen geslachtelijk verkeerden en deze hun kinderen baarden (Genesis 6:4). Wat hier met `God's zonen' wordt omschreven, waren 66ns de leidende hemelgeesten, die als raddraaiers van God waren afgevallen. Het zijn dezelfde geesten, waarvan Job zegt: "Op de dag dat de hemelingen gewoonlijk bij Jahwe hun opwachting maken, kwam ook Satan met hen mee" (Job i : 6). Ook hier waren het alleen de afgevallen zonen God's; satan was immers de tweede zoon van God. Deze godszonen als heersers van het rijk van de duisternis kunnen niet doen wat zij willen, maar zijn ondergeschikt aan God, en worden zo nu en dan door Hem ter verantwoording geroepen.

De pogingen van Christus en zijn goede geestenwereld om een mensheid te beinvloeden, die geheel tot het boze was vervallen, bleken vruchteloos te zijn. Het toen levende mensengeslacht moest daarom vernietigd worden en door een nieuwe mensheid worden vervangen. De vernietiging kwam door de zondvloed, waaruit slechts 66n familie gered werd, opdat zij de stamfamilie van een betere mensheid zou worden. Het was de familie van Noach.

Reeds spoedig na deze grote vloed stak echter ook bij de nakomelingen van Noach het boze weer de kop op. Dat ziet u in de steden Sodom en Gomorrha en de familie van Lot. En hoe verder de mensheid zich uitbreidde, des te omvangrijker werd de duivelsdienst in de vorm van de afgodendienst en de zonde.

Om nu toch ondanks de geweldige macht van het boze over de mensheid zijn doel te bereiken, trachtte Christus lang v66r zijn menswording ten minste een klein gedeelte van het mensengeslacht voor de zaak van God te winnen. Dit gedeelte zou de drager van het godsgeloof en de hoop op de verlossing voor de latere geslachten worden. Het zou het zuurdeeg zijn, waarmee langzamerhand de grote massa van de mensheid doortrokken zou worden. Het zou het mosterdzaadje zijn, dat tot een grote boom van het ware godsgeloof en het zoeken naar God zou op

groeien en in de loop van duizenden jaren de mensen onder zijn takken moest verzamelen. Was deze boom eenmaal tot een zekere ontwikkeling gekomen, dan was de "volheid der tijden" aangebroken, waarin de verlosser tot de vervulling van het laatste deel van zijn verlossingswerk als "zoon des mensen" op aarde zou komen. Dan zou het voor Hem de moeite Ionen de brug te bouwen, waarover het godsgetrouwe deel van de mensengeesten vanuit het rijk van Lucifer kon gaan naar het rijk van God. Ook u bouwt immers geen brug, voordat er voldoende mensen zijn, die erover willen gaan.

Tot zuurdesem en mosterdzaad van het godsgeloof en hoop op verlossing werd Abraham gekozen. Hij was de man met een ongeschokt godsvertrouwen. Christus trad met hem in verbinding, nu eens zelf, dan weer door zijn geesten. Want ook Abraham was een tot mens geworden hemelgeest.

Abraham's trouw aan God werd op een zware proef gesteld, want iedereen aan wie God iets zeer belangrijks wil toevertrouwen wordt voorafaan een proef onderworpen. Als u een spoorwegbrug bouwt, waarover goederen- en personentreinen moeten rijden, onderzoekt u eerst de draagkracht, voordat u deze in bedrijf neemt. Wordt de brug te zwak bevonden, dan brengt u versterkingen aan. Geven ook deze echter niet de vereiste draagkracht, dan is de brug onbruikbaar en moet u een andere bouwen. - Hetzelfde doet God met de mensen, die belangrijke opgaven voor God's rijk moeten vervullen. Blijken zij bij de belastingsproeven ongeschikt te zijn en blijven ook alle versterkingsmaatregelen zonder gevolg, dan worden zij als onbruikbaar opzij geschoven en anderen voor die opdrachten uitgezocht. Vaak zijn velen op zichzelf wel voor de grote doeleinden van God bruikbaar, maar moeten zij toch worden uitgeschakeld, wegens fouten door eigen schuld, die zij niet willen herstellen. Want door deze gebreken is hun draagkracht onvoldoende. - Velen zijn geroepen, maar slechts weinigen zijn uitverkoren.

Hoe geweldig was de krachtproef, waaraan Abraham door de offering van zijn zoon werd onderworpen! Wie vader of moeder, broeder of zuster, zoon of dochter of vriend meer liefheeft dan God, is de grote gaven en opdrachten van God niet waard.

Abraham doorstond de zware beproeving en ontving daarvoor de belofte van God: 'Omdat gij dit gedaan hebt en Mij uw zoon, uw enige, niet hebt onthouden, daarom zal ik u overvloedig zegenen en uw nakomelingen even talrijk maken als de sterren aan de hemel en de zandkorrels op het strand van de zee... Door uw nakomelingen komt zegen over alle volken van de aarde..." (Genesis 22:16-18). De hem hier beloofde nakomelingschap was niet een lichamelijke. Zij had toch nooit alle volken van de aarde kunnen omvatten en zou niet zo talrijk zijn als de sterren

van de hemel en het zand aan de zee. God overdrijft niet; wat Hij zegt is steeds de volle waarheid. Het nageslacht van Abraham was geestelijk. Zij moest de hele gevallen geestenwereld omvatten, doordat het geloof in God en de getrouwheid van Abraham aan hem zich langzamerhand tot alle van God afgewekenen zou uitbreiden. Voor Abraham zou het waarlijk geen zegen zijn geweest, als veel mensen lichamelijk van hem afstamden, die tot het kwade vervielen, zoals immers later inderdaad hele generaties, die Abraham tot stamvader hadden, het ware godsgeloof de rug toekeerden en tot de afgodendienst vervielen.

Het tweede menselijke nageslacht van Abraham, Jacob en zijn zonen, werd naar Egypte geleid. Daar moest het zich in de vruchtbare landstreek Gosen tot een groot volk ontwikkelen en afgescheiden van het de afgoden dienende volk van Egypte, dragers van het ware godsgeloof blijven.

Maar "aardse welvaart" vormt voor de mensen op de duur een groot "gevaar voor hun trouw aan God". Daarom liet God het toe, dat het volk der Hebreers - zoals de nakomelingen van Abraham werden genoemd - door de Farao's zwaar werden onderdrukt en in strenge dienstbaarheid werden gehouden.

Niet God had de farao tot deze maatregel aangespoord, maar de boze geestenmachten. Deze hadden gemerkt, dat het Hebreeuwse volk met zijn oprecht godsgeloof voor de aan God vijandige geestenwereld een gevaarlijk werktuig in de handen van Christus was. Daarom moest het worden vernietigd. En toen dit niet door harde herendienst gelukte, dreven de demonische machten de farao's ertoe, het Hebreeuwse volk langs de eenvoudigste, maar zekerste weg uit te roeien. Iedere mannelijke nakomeling van dit volk moest worden gedood. Als motivering voor deze maatregel hadden de hellemachten aan de Egyptische koning de gedachte ingegeven, dat het in zijn land wonende en reeds zeer sterk geworden volk der Hebreers door het sluiten van een verbond met de vijanden van Egypte voor het rijk der farao's gevaarlijk zou kunnen worden. Het boze weet de mensen en in het bijzonder ook de menselijke heersers op hun zwakste plaats te treffen; en deze is bij een koning steeds de vrees voor zijn troon. Zo viel de farao ten offer aan deze influisteringen van de boze en begon met het doden van de pasgeboren kinderen van de Hebreers. Zodoende zouden binnen niet alte lange tijd volgens het plan van de farao alle Hebreeuwse mannen uitsterven. Het vrouwelijke geslacht zou dan als vrouwen en slavinnen van de Egyptenaren in het volk van het land opgaan en ook tot de afgodendienst vervallen. Zo zou dus alle tot nu toe door Christus en zijn geestenwereld verrichte arbeid om zich van een menselijke drager van het ware godsgeloof te verzekeren, met een slag zijn vernietigd.

Maar het boze was ook hier, zoals zo vaak in de schepping en in

het mensenleven, de kracht, die het siechte wil, maar het goede tot stand helpt komen. Want het tijdstip, waarop een volk door het doden van zijn kinderen door een heerser tot de grootste vertwijfeling wordt gebracht, is het gunstigste om dit volk het oord van zijn kwelling te doen verlaten. Ook om een andere, veel belangrijkere reden was het de hoogste tijd, dat het Hebreeuwse volk uit het land van de farao's werd weggevoerd. Het was namelijk in de loop van de 400 jaren van zijn verblijf aldaar langzamerhand steeds meer in aanraking gekomen met de Egyptische afgodendienst, en niet weinigen namen daaraan reeds deel. Dit enorme gevaar voor het godsgeloof van het Hebreeuwse volk kon alleen worden voorkomen door de uittocht uit Egypte. Daartoe was nu het meest geschikte ogenblik gekomen, want het doden van de kinderen maakte ieder langer verblijf in Egypte tot een hei voor de Hebre&s.

Voor het wegvoeren van zulk een talrijk en op zichzelf onhandelbaar volk was een groot menselijk leider nodig. Christus koos daarvoor een van zijn hoge hemelgeesten en liet hem als mens geboren worden. - Het was Mozes. Als zoon van Hebreeuwse ouders werd hij door de dochter van de farao van de dood gered. Zij liet hem in alle wetenschappen van die tijd onderwijzen, zodat hij ook als mens de kunde bezat, die hij als leider van een groot volk nodig had.

Toen hij tot man was opgegroeid trad Christus in het brandende braambos met hem in verbinding en benoemde hem tot leider van "God's volk". Mozes moest eerst twee opdrachten vervullen. De eerste was zich bekend te maken aan het geknechte Hebreeuwse volk als afgezant van God, die de opdracht had, het uit Egypte weg te voeren. De tweede bestond uit het overreden van de farao de Hebreers uit het land te laten wegtrekken.

Voor deze beide opdrachten rustte Christus hem met bovenmenselijke krachten uit. Maar ook de boze geesten, die hun vernietigingsplannen gedwarsboomd zagen, versehenen met hun gehele macht in het strijdperk en bedienden zieh van de Egyptische tovernaars als hun werktuigen.

Nu ontstond de grootste geestenstrijd, die ooit op aarde werd uitgevochten. Aan de ene zijde stond Christus met de goede geestenwereld en Mozes als zijn zichtbaar werktuig, aan de andere kant de hel met de Egyptische tovenaars als handlangers. Mozes volbracht met de hulp van God's geesten, die onzichtbaar aan hem waren toegevoegd, de grootste wonderdaden, die ooit v66r de komst van Christus waren geschied. Daarmee wilde hij zowel het Hebreeuwse volk als de farao van zijn goddelijke zending overtuigen. Het volk Gods zou door de gebeurtenissen, die zich voor zijn ogen afspeelden, beinvloed worden en hem als leider volgen. Farao moest worden bewogen, het volk te laten wegtrekken.

Maar de boze geestenmachten bewerkten door middel van de tove-

naars in het begin soortgelijke wonderen als Mozes, opdat het volk en de farao aan Mozes geen geloof zouden schenken. Maar de macht van het boze werd spoedig verlamd en de tovenaars moesten zelf bekennen "Dit is God's vinger." Nooit hebben zulke geweldige geesten-materialisaties plaats gevonden als bij deze strijd. Bij Mozes veranderde een goede geest zich door de oplossing van de staf in een slang. Bij de tovenaars deden de boze geesten hetzelfde. Bij Mozes belichaamden zich hele geestenscharen in kikvorsen. Bij de tovenaars gebeurde hetzelfde van de kant van de lage geesten. Bij Mozes werd het water door God's geesten in bloed veranderd. De tovenaars deden hetzelfde met hulp van de hellemachten. God liet de bozen hun macht tot het uiterste van hun kunnen uitoefenen, om zo de gelegenheid te scheppen, zijn almacht in haar volle omvang te tonen en daardoor vöör alles het geloof van de Israelieten te versterken. Want in deze strijd ging het "om het zijn of niet zijn" van de Israelieten als God's volk. Israel was de eerstgeborene van het ware geloof in God. Zou het aan de hel ten offer vallen dan zou het lang duren, voordat onder de mensheid opnieuw een volk tot drager van het godsgeloof zou zijn gegroeid.

Christus, de eerstgeborene van God, strijdt met de eerstgeborene van de hel om de eerstgeboren aardse drager van het godsgeloof en de hoop op de verlossing. Christus bleef overwinnaar. God's straffende engel sloeg alle eerstgeboren mannelijke Egyptenaren neder. Dit bracht de beslissing. Vrees overviel de farao en zijn volk en hij liet op aandrang van zijn eigen onderdanen de Hebreers het Land uittrekken. Christus trok in de wolkenzuil vöör Israel uit en sprak vandaar tot Mozes. Hij beschermde het volk Gods tegen de hen achtervolgende Egyptenaren. De goede geestenwereld scheidde de wateren van de zee en maakte de golven tot wanden rechts en links van het volk. Dit vertrouwde op Hem, die door de wolkenzuil sprak, en ging zonder vrees tussen de golven door. Het ontving de eerste doop in Christus met gelovig vertrouwen op de "Engel des Heren", die niemand anders was dan Christus zelf. God en Christus voerden Israel door de woestijn, lieten door de goede geestenwereld water uit de rots stromen en het manna bereiden. Daarom schrijft Paulus terecht: "Ik wil u niet in het onzekere erover laten, dat onze vaderen allen onder de bescherming van de wolk stonden en allen door de zee zijn gegaan, en allen döör Mozes zijn gedoopt in de wolk en in de zee, - ook allen dezelfde spijs hebben gegeten en dezelfde geestelijke drank hebben gedronken.

"Want zij dronken uit een geestelijke rots die met hen meeging, en die rots was de Christus" (i Korinthe io: t-4).

God en Christus, en de goede geestenwereld, gaven het volk het nodige onderricht en raad. God zelf gaf de wetgeving op de berg Sinai.

Het oponthoud in de woestijn was noodzakelijk voor de beproeving van het volk. Het moest tonen of zijn godsgeloof en zijn godsvertrouwen sterk genoeg waren om de gevaren te trotseren, die hen bedreigden van de afgodendienende inwoners van het land, dat zij later zelf in bezit moesten nemen. Want het godsgeloof van dit volk mocht niet meer worden vernietigd, omdat dan alle tot nu toe gedane arbeid vergeefs zou zijn geweest.

Nog een ander gevaar voor de trouw aan God moest uit de weg worden geruimd. Dat was de zucht naar aardse goederen en de overmatige aanhankelijkheid aan het stoffelijke, die steeds de mens in de armen van de boze drijven.

Christus nam alle maatregelen, die tot opheffing of vermindering van deze gevaren nodig waren. Hij liet het door hem uitverkoren volk in dit opzicht een grondige kuur doormaken. Hij voerde een wetgeving in, volgens welke de Israelieten - zoals het Hebreeuwse volk later werd genoemd - van alle bezit een tiende moest betalen. Voorts moesten zij de eerste opbrengst van de oogst afleveren of tegen iets anders inlossen. Verder moesten zij talrijke offers van dieren en vruchten als brandoffers, spijsoffers, vredesoffers, zoenoffers en schuldoffers opbrengen en daarbij alleen alles wat gaaf was afleveren. Bij de oogst mochten zij niet alles afoogsten en ook niet nalezen, maar zij moesten het overgeblevene aan de armen en de vreemdelingen overlaten. Jeder zevende jaar mochten zij het land niet bewerken. In elk vijftigste jaar moest aan ieder zijn vroeger eigendom weer worden teruggegeven. Tenslotte bevatte de wet het renteverbod dat woeker van de aanvang af onmogelijk maakte.

Als het volk van Israel zich aan deze bepalingen hield, was het gevaar niet alte groot, dat het met zijn hart overmatig aan have en goed zou hangen, en uit liefde voor de mammon de trouw aan God verbrak.

Maar het andere gevaar, dat het geloof aan God bedreigde, was veel groter. Dat was de afgodendienst van de volken, die zij in het zogenaamde "beloofde land" zouden aantreffen. Dit was daarom zo gevaarlijk, omdat deze, zoals iedere afgodendienst, in een menselijk waarneembare verbinding met de boze geestenwereld stond. Voor de mens is nu eenmaal het geestenrijk iets geheimzinnigs, en het geheimzinnige oefent op een ieder een onweerstaanbare macht uit. De grootste aandacht schenkt u aan geestengeschiedenissen. En waar iets geheimzinnigs of spookachtigs werkelijk of zogenaamd gebeurt, daar stroomt iedereen heen.

Zo voelden de Israelieten zich ook vroeger reeds tot de geheimzinnige gebeurtenissen van de afgodendienst van de Egyptenaren aangetrokken. Ook de apostel Paulus verwijst de Korinthiers daarnaar met de woorden "Gij weet toch dat toen gij nog heidenen waart, het de dode afgoden

waren, tot wie gij met onweerstaanbare kracht werd aangetrokken" (i Korinthe 12:2). Dat het daarbij niet alleen om het enkele aanschouwen van afgodsbeelden ging, zult u zich als denkende mensen wel kunnen voorstellen. Dode steen en hout konden de mensen van toen evenmin boeien als die van thans. Het aantrekkelijke van de afgodendienst bestond in het werkelijke verkeer met de lage geestenwereld. Dat geesten door de afgodsbeelden en menselijke media spraken en andere verbazingwekkende dingen volbrachten, dät was het, wat de mensen aantrok. Hier werd hun zoveel geheimzinnigs verteld. Hier ontvingen zij antwoorden op vragen over hun stoffelijk welslagen. Hier ontvingen zij zogenaamd uitsluitsel over hun toekomst, die toch elk mens zo graag wil kennen. Er werd hun dat verteld, wat hun menselijke hartstochten streelde, ondeugd werd als deugd en deugd als zonde bestempeld. Wie eenmaal tot dit geestenverkeer was vervallen, kon er niet gemakkelijk meer afstand van doen.

Door twee maatregelen trachtte Christus als leider van God's volk zijn beschermelingen voor de afval tot de afgodendienst te behoeden.

De ene maatregel was, dat hij ter vervanging van het verboden verkeer met de boze geestenwereld, dat met de goede geestenwereld tot stand bracht. Hij gaf hun de tabernakel, het orakelschild en de goede media, die u onder de benaming "profeten" kent. Daarover heb ik je reeds in mijn vroegere uiteenzettingen uitvoerig ingelicht.

De tweede maatregel bestond in het gebod des Heren, om bepaalde volksstammen, waarvan de Israelieten het Land moesten intrekken, volkomen te vernietigen. Het waren er zes, die zo erg tot de afgodendienst en zijn zonden waren vervallen, dat hun bekering tot het godsgeloof uitgesloten scheen. Anderzijds bestond er geen twijfel aan, dat zij in korte tijd het bij hen wonende Israelitische volk eveneens tot afval van God zouden hebben verleid.

Wegens de uitroeiing van deze volkeren betichten velen van u de "oud-testamentische God" van wreedheid. Zij menen, dat de schrijvers van het Oude Testament zich nog niet tot de hoogte van Christus' godsbegrip hadden kunnen opwerken, anders zouden zij niet zo'n wrede handeling aan God hebben toegeschreven. Daarin vergist u zich. Het was dezelfde Christus, die het godsbegrip van het Nieuwe Testament predikte, en de vernietiging van die afgoden-dienende volken beval. In het ene zowel als in het andere geval verschijnt Christus als de redder. Doordat hij die volken liet verdelgen, behoedde hij hen voor een nog veel dieper verzinken in ongeloof en zonde. Hij gaf hun veeleer de gelegenheid om zich in een nieuw bestaan uit de diepte omhoog te werken. Hier was de beweegreden dezelfde als die, waardoor in vroegere tijden de vernietiging van de gehele mensheid door de zondvloed en de verwoesting van

de steden Sodom en Gomorrha had plaats gevonden.

Daarbij kwam de nog belangrijker reden van behoud van het godsgeloof van het volk God's. Jullie, mensen pleegt in een oorlog een ieder neer te schieten, die tracht uw soldaten tot landverraad te verleiden. Dat vindt u vanzelfsprekend. Zou God nu niet hetzelfde recht hebben hen te laten doden, die zijn volk, dat Hij als drager van het godsgeloof had uitverkoren tot afval wilden verleiden en tot overgave aan de machten van de duisternis wilden brengen. Tevens moest met het godsvolk het uur van de verlossing van de gehele mensheid worden voorbereid. Moest Christus deze toch al zo zware voorbereiding laten vernietigen door hen, die God's vijanden en werktuigen van Lucifer waren? Wat worden jullie mensen opeens teergevoelig, als God's wijsheid en gerechtigheid de aan de boze geheel en hopeloos vervallen mensen laat verdelgen, opdat zij niet nog meer millioenen mensen ongelukkig maken en opdat zij zelf als geesten weer op de weg tot redding worden gebracht. En bovendien is het God, die dit doet, de Heer over leven en dood, die in overgrote lankmoedigheid met deze volksstammen erbarming heeft gehad, ofschoon zij alles, wat voor de Heer een gruwel was, bij hun afgodendienst hebben bedreven en zelfs hun kinderen ter ere van hun afgoden hebben verbrand (Deuteronomium 12:31).

Tegen andere volksstammen moesten de Israelieten menselijk optreden. "Wanneer gij op het punt staat een stad aan te vallen, moet ge haar eerst voorstellen zich over te geven." (Deuteronomium 20: 10). Zelfs geen vruchtboom mochten zij bij de belegering van een stad beschadigen. Hun belegeringswerktuigen moesten zij maken van het hout van die bomen, die geen eetbare vruchten dragen.

Een voorproef van het gevaar der afgodendienst voor zijn volk had Mozes het eerst bij de geschiedenis van het gouden kalf gekregen. Maar ook spoedig daarna, toen zij het gebied der Moabieten naderden : "Toen Israel in Sittim verbleef, begon het volk ontucht te plegen met Moabitische vrouwen, die het volk uitnodigden op de offers van hun goden. Het volk nam daaraan deel en boog zich voor haar goden neer" (Numeri 25:1 en 2). De hier genoemde ontucht behoorde tot de afgodendienst en werd door de demonen door de mond van hun media van de deelnemers verlangd als iets, dat de goden welgevallig zou zijn. Zij vormden een onderdeel van de afgodendienst, zoals bij alle andere heidense volken.

Met dit wapen van de afgodendienst en de daarmee verbonden zonden, brachten de boze geestenmachten in de daarop volgende tijden ook aan het volk Gods en daardoor aan het voorbereidingswerk tot de verlossing zware schade toe. Bijna hele generaties van het door God uitverkoren volk vielen later van het ware godsgeloof af. Om ze weer terug te voeren legde God hun ontzettende straffen op. Ook zond Christus hun de profe-

ten om ze weer voor het goede te winnen. De profeten waren media van de goede geestenwereld en het viel hun niet gemakkelijk om tegen de invloed van de demonische media - de profeten van Baäl - te strijden. Het waren hemelse geesten, die in de profeten van God belichaamd waren, al waren zij als mensen evenzeer blootgesteld aan het boze als alle andere mensen. Door hun ingrijpen werd tenminste bereikt, dat het geloof aan de ware God en de komende verlosser voor latere generaties niet helemaal verloren ging.

Eindelijk was het tijdstip gekomen, waarop een groot deel van de mensheid, althans in zijn verlangen naar redding, rijp was om het geloof in de verlossingsdaad van Christus te aanvaarden en over de brug te gaan, die Christus over de kloof tussen het rijk van de afgrond en het rijk van God moest slaan. Ontelbare mensengeesten stonden reeds klaar, tot de overgang bereid.

Nu was de "volheid der tijden" aangebroken, die volgens het verlossingsplan van God voor het verschijnen van de verlosser was beoogd.

Kort voordat Christus zelf mens werd, zond hij een heraut, die zijn aankomst moest voorbereiden en aankondigen. Het was opnieuw een geest van de hemel. Het was Elia - dus dezelfde geest die eens in een moeilijke tijd van algemene afgodendienst in opdracht van Christus naar de aarde was gegaan en de strijd tegen de werktuigen van de boze machten met goed gevolg had aangebonden. Nadat hij zijn opdracht had voltooid, was hij weer omhoog gestegen, zonder de aardse dood te hebben ondergaan. Nu werd hij als voorloper van Christus voor de tweede maal mens, werd als zoon van Zacharias geboren en droeg de naam "Johannes".

Nog was Johannes niet geboren, of reeds werd ook de menswording van de door God gezalfde aangekondigd. De aartsengel Gabriel, die aan Zacharias de boodschap van de geboorte van Johannes als voorloper van Christus had gebracht, werd ook belast met de boodschap over de menswording van de verlosser.

Hij werd naar een maagd in Nazareth gezonden, die Maria heette. Zij was tot moeder van de verlosser uitverkoren.

De menselüke geboorte van Jezus

Voortplanting en geboorte voltrekken zieh in God's schepping volgens onveranderlijke wetten. De verbinding van het mannelijke en vrouwelijke zaad is voor de voortplanting overal noodzakelijk. "Een uitzondering op deze wet is er niet."

Menselijke voortplanting kan daardoor alleen tot stand komen als het zaad van een mannelijke mens zieh met dat van een vrouwelijk verenigt. Als gevolg hiervan kan geen onbelichaamde geest, of het nu een

geest uit de hemel of een geest uit de hel is, zonder gebruikmaking van een menselijk lichaam met menselijk zaad de verwekking van een mens bewerkstelligen.

Het verhaal van de bijbel over de verwekking van Jezus vat u op, alsof een geest uit de hemel zonder gebruikmaking van een mannelijk mensenlichaam en mannelijk zaad in de schoot van een menselijke maagd de levenskiem van het wordende kinderlichaam zou hebben geschapen. Deze opvatting is onjuist en geeft talloze mensen, gelovigen zowel als ongelovigen, met recht aanleiding om deze wijze van menswording van God's zoon te loochenen of in ieder geval toch te betwijfelen. Hier hangt het wonderlijke en het ongewone, maar toch uit de natuurwetten voortvloeiende, nauw samen met het ongerijmde en daardoor ongelooflijke.

Ik wil je ook hierin de volle waarheid mededelen, omdat ik weet, dat je ze zult begrijpen.

Is uit een volletrance-medium de eigen geest uitgetreden en heeft een andere geest van het lichaam van het medium bezit genomen, dan han hij de organen van het lichaam op dezelfde wijze gebruiken als de eigen geest. Hierdoor is een andere geest, die zich in het lichaam van een mannelijk medium bevindt, hetzij een goede of een boze, ook in staat zich samen met een vrouw voort te planten. Heb ik je niet bij de beschrijving van de afgodendienst in de tijden vöör de zondvloed nadrukkelijk opmerkzaam gemaakt op het geslachtsverkeer, dat de boze geesten door mannelijke media met de dochters van de mensen onderhielden, en bij deze volgens de getuigenis van de bijbel kinderen verwekten? Wat nu de boze geesten door menselijke media kunnen, zou dat voor de goede geesten niet eveneens mogelijk zijn? Als de afgevallen "zonen van God" door mannelijke media kinderen konden voortbrengen tot verderf van de mensheid, zouden dan trouwgebleven zonen van God niet datzelfde kunnen tot redding van de mensheid?

Nu zal de menselijke voortbrenging van Christus je zonder verdere uiteenzetting wel duidelijk zijn. Het menselijke medium was Jozef, met wie Maria verloofd was. Reeds vaker hadden geesten van God door Jozef als medium tot Maria over de op handen zijnde verlossing gesproken. Zulke mededelingen van geesten waren voor haar dus niets ongewoons, zoals over het algemeen het joodse volk wat het verkeer met de geestenwereld betreft goed op de hoogte was. Dat zie je in het verhaal van de bijbel over de verschijning van de engel aan Zacharias: "Toen hij (Zacharias) naar buiten kwam, was hij niet bij machte tot hen te spreken en zij begrepen, dat hij in het heiligdom een verschijning gezien had" (Lucas i : 22).

Maria schrok daardoor ook niet, toen eens op een dag een geest in Jozef als medium intrad en haar een boodschap bracht. Alleen de

toespraak, die de geest tot haar hield, ontstelde haar. Hij noemde haar de gezegende onder de vrouwen. Daarmee maakte hij haar duidelijk, dat zij moeder zou worden. Zij kon niet begrijpen, wat hij daarmee bedoelde, omdat zij immers geen enkel geslachtsverkeer had gehad en daardoor ook niet moeder kön worden. Nu werd haar ter verklaring meegedeeld, dat een heilige geest over haar zou komen en de kracht van een zeer hoge haar zou overschaduwen. Daarom zou ook het heilige, dat uit haar geboren zou worden, een zoon van. God worden genoemd. De geest verklaarde haar nog nader, hoe dat zou geschieden, wat uw bijbel echter niet verhaalt. Hij zei haar, dat dadelijk nadat hij uit het lichaam van het medium getreden zou zijn een zeer hoge geest des hemels in het medium zou treden en dat zij door hem volgens de algemeen geldige voortplantingswet moeder zou worden. Maria verklaarde zich daarop bereid. Na de uittreding van Gabriel uit het medium trad nog vöördat Jozef uit zijn mediamieke slaap ontwaakte, Christus zelf in zijn lichaam en Maria werd door hem moeder volgens dezelfde natuurwet, volgens welke alle menselijke moeders in blijde verwachting raken. En enkele ogenblikken vöör de geboorte van het kind trad de geest van Christus in het kinderlichaam, dus om dezelfde tijd, waarop bij alle moeders door de intrede van een geest in het kinderlijke organisme de menswording van een geest zich voltrekt.

Dat Christus op deze wijze was verwekt, was de eerste Christenen bekend. Het werd hun op dezelfde wijze verteld, als ik je dit bekend maak. Zij wisten dus dat het menselijk lichaam van Jezus door Christus zelf als geest met gebruikmaking van Jozef als medium was verwekt, dat dus de heilige geest, die volgens de woorden van Gabriel over Maria zou komen, Christus zelf was. Want Hij wilde alles, wat Hij tot de volbrenging van de verlossing nodig vond, zelf volbrengen. Hij had het zware voorbereidingswerk voor de verlossing van de mensheid vanaf de eerste dag zelf ter hand genomen. Hij had het godsvolk als drager van het godsgeloof uitverkoren, het geleid, onderwezen, gemaand, gewaarschuwd, gestraft. Hij had hoge hemelgeesten als profeten gezonden. Zijn laatste voorbereidingswerk was nu de vorming van het stoffelijke omhulsel, waarin Hij na een aantal maanden in de moederschoot zou treden om door menselijke geboorte als mens onder de mensen te verkeren.

Nadat Jozef uit de volle trance was ontwaakt deelde Maria hem onmiddellijk het gebeurde mede. Het was een zware proef, waarvoor Jozef zich zag gesteld. Zou hij aan de mededelingen van zijn verloofde geloof schenken? Een vreselijke innerlijke strijd begon. Jozef was immers een mens als alle andere mensen. Het boze viel hem nu met de zwaarste aanvallen aan. De hellemachten hadden nu slechts een doel voor ogen Jozef over Maria in twijfel te brengen, opdat hij haar zou verstoten.

Want volgens de joodse wetten moest een maagd, die verloofd was, door steniging worden gedood, zodra zij zich met een ander bezondigde. Het boze hamerde de gedachte in Jozefs hoofd, dat Maria zich met een ander zou hebben ingelaten en nu als voorwendsel aanvoerde, dat een geest van God Jozef in zijn mediamieke toestand voor de verwekking zou hebben gebruikt. Alles, wat u mensen, aan wantrouwen, naijver en bitterheid over geleden terleurstellingen kan worden ingegeven, hebben de boze machten Jozef ingegoten. Zij brachten hem hevig in het nauw ; deze proefleek te zwaar voor hem. Half en half was hij geneigd, zich heimelijk van zijn verloofde te ontdoen. Dit zou in het geheim moeten gebeuren, omdat hij niet zeker van zijn zaak was en als rechtschapen mens niet zonder volledig bewijs van de schuld iemand de dood in wilde jagen. Anderzijds kon hij bij deze knagende twijfel aan haar trouw zijn verloofde evenmin huwen. Maria zei hem alleen, dat God hem zeker op een of andere wijze over de waarheid zou inlichten. Ook zij leed onmenselijk onder de twijfel van haar verloofde. Toen, nog in dezelfde nacht, stond een bode van God voor de helderziende Jozef en lichtte hem over alles in. Daarmee was de strijd ten einde.

Ik weet, dat u, kleine mensen, deze waarheid - en het is de waarheid - veel te menselijk toeschijnt en te zeer overeenkomstig de natuurwetten. Zij is u niet wonderbaarlijk en geheimzinnig genoeg. De menselijke voortplanting schijnt voor velen iets laags te zijn en zij zouden God er tot op zekere hoogte een verwijt van willen maken, dat hij zoiets eigenlijk in zijn schepping heeft ingevoegd. God is u niet kuis genoeg. 0, jullie armzalige mensen, dat je de heerlijkste wetten van God's almacht en wijsheid, zoals deze bij de verwekking, het ontstaan en de geboorte van een kind blijken, zo verkeerd' beoordeelt! Voor Christus, de hoogst geschapen geest, was het niet minderwaardig om volgens de eeuwig geldende wetten van de voortplanting zijn menselijk omhulsel te vormen om onder u te kunnen wonen, lijden en sterven. Al is voor u de waarheid van zijn menselijke totstandkoming niet wonderlijk genoeg, voor Hem is alles wonderlijk, wat volgens de heilige wetten van zijn hemelse Vader geschiedt, waarvan de Prediker zegt: "Ik kwam tot het inzicht dat alles wat God doet voor altijd blijft: er valt niets aan toe te voegen en niets gaat eraf. God maakt dat de mensen ontzag voor hem hebben" (Prediker 3:14). Deze eerbied bezit u helaas niet. Daarom verzint u verklaringen voor de menswording van Christus, die door hun zogenaamde wonderbaarlijkheid vol tegenspraken zijn en de ongelovigen terecht aanleiding geven over deze eerste schrede van Christus op zijn weg tot menswording te honen.

Was deze menswording van Christus niet volgens de wetten van de menselijke voortplanting geschied, dan had Paulus niet kunnen zeggen

"Christus is ons in alles gelijk geworden." Want dan zou Hij op het punt van de verwekking van u, mensen, in wezen verschillen. Zijn lichaam zou dan niet uit menselijk zaad zijn ontstaan. Maar Paulus heeft gelijk: "Hij is aan de mensen gelijk geworden. En als mens verschenen" (Filippenzen 2:7).

Nu zal ik in overeenstemming met je wens over enige leerstellingen van de katholieke kerk spreken, die het onderhavig onderwerp raken. Je was immers priester van deze kerk. Het is daarom begrijpelijk, dat het je bijzonder ter harte gaat om te vernemen, wat van uw leerstellingen met de waarheid overeenkomt, en wat dwaling is.

De katholieke kerk leert, dat de moeder van Jezus zonder "erfzonde" was. Dat is juist. Maar het is niet juist op grond van wat je vroegere kerk daarover leert. Ook in Maria was, zoals in zoveel mensen uit vroegere tijden, die een grote opdracht van God moesten vervullen, een hemelse geest belichaarnd. Zo was het met Henoch, Abraham, Mozes, Elia en de anderen, die ik je reeds heb genoemd. Zo was het met Johannes, de voorloper van Christus, in wie Elia weer naar de aarde was gekomen. In Maria was dus geen van de geesten belichaamd, die eens van God waren afgevallen, maar een aan God trouw gebleven geest. De zonde van de afval, waarmee alle andere aardse wezens zijn belast, was niet op haar geladen. Van deze "erfzonde" was zij vrij.

Maar geheel onjuist is de leer van de katholieke kerk, dat Maria als mens vrij van elke, ook van de geringste zonde zou zijn geweest. Er is geen mens zonder dat, wat u menselijke zonden noemt, maar dat niets gemeen heeft met die zonde, waarvan Christus de wereld moest verlossen, - namelijk de zonde van de afval van God. Dit is de eigenlijke zonde. al het andere is een menselijk struikelen, waarvan ook Maria niet vrij was. Ondanks dat, bleef zij haar God getrouw, zoals ook Mozes, die hoge Geest van de hemel, God trouw bleef, ofschoon hij meer dan eenmaal als mens struikelde en tot straf daarvoor niet het beloofde land mocht binnentrekken.

Ook daarin dwaalt de katholieke kerk, dat Maria na de ontvangenis en de geboorte van Jezus nog maagd zou zijn geweest. Evenmin als ieder ander maagd is na de ontvangenis en de geboorte van een kind, evenmin was Maria het. Alleen vdördat zij Christus ontving, was zij maagd. De verlosser moest niet uit een moeder worden geboren, die reeds eerder een kind had ontvangen of gebaard. Dat is de betekenis van de woorden van Matheus : "Zie, de `maagd' zal zwanger worden en een zoon baren."

Het is ook in tegenspraak met de waarheid, als de katholieke kerk beweert, dat na de geboorte van Jezus Maria geen kinderen meer gebaard zou hebben. Op grond waarvan zou zij na de komst van haar eerstgeborene van haar moederrechten en Jozef van rechten als vader en echtgenoot

afstand hebben gedaan? De broers en zusters, die na Jezus zijn geboren, benadelen toch op generlei wijze noch de persoonlijkheid van Christus, noch zijn leven, zijn leer of zijn werk.

Als in de oorkonden van het Nieuwe Testament op verscheidene plaatsen van de broeders en zusters van Jezus sprake is, dan worden daarmee zijn lichamelijke broeders en zusters bedoeld en geen familieleden, zoals de katholieken krampachtig trachten te bewijzen. Zouden het "bloedverwanten" van Jezus zijn geweest, dan heetten zij geen "broeders" en "zusters", maar "bloedverwanten". Of denkt u soms, dat de taal uit die tijd geen woord zou hebben gehad, waarmee zij de betekenis van "familieleden" kon uitdrukken? Dat wilt u toch niet in ernst beweren. Want in het verhaal over de twaalfarige Jezus in de tempel wordt immers medegedeeld, dat zijn ouders hem zochten bij "familie" en bekenden. Dus hier, waar het ging om werkelijke "bloedverwanten", gebruikt ook de evangelist dit woord. Als dezelfde evangelist nu later schrijft : "Zijn moeder kwam met zijn broeders bij hem" (Lucas *8 : i9),* dan wil hij daarmee zeker niet zeggen, dat deze broeders slechts familieleden waren, die met zijn moeder meekwamen. En de mensen, die Jezus de komst van zijn moeder en broeders meldden, zeiden eveneens : "uw moeder en uw broeders staan buiten en verlangen u te spreken". Matheus en Marcus verhalen ook, dat zijn "moeder" en "broeders" tot hem kwamen. Zouden dan alle drie de evangelisten het woord "broeders" hebben gebruikt, als dit "bloedverwanten" moest zijn, als zij dit woord hadden kunnen en moeten gebruiken? Het is dwaasheid om zoiets aan te nemen.

Verder verhaalt Matheus over het optreden van Jezus in zijn vaderstad Nazareth: "Toen Hij in zijn vaderstad was gekomen, maakte Hij door zijn preek in de synagoge zo'n indruk op hen, dat zij versteld stonden en vroegen : "Waar heeft Hij die wijsheid vandaan en de macht om wonderen te doen? Is Hij niet de zoon van de timmerman? Heet zijn moeder niet Maria en zijn broeders Jacobus, Jozef, Simon en Judas? Wonen zijn zusters niet allen bij ons? Waar heeft Hij dat alles vandaan?" (Ma

theus *13:54-56).* Kan iemand met gezond mensenverstand soms bewe ren, dat in deze opsomming van vader, moeder, broeders en zusters van Jezus, het alleen zou gaan om familieleden? Zoals hier de werkelijke vader en de werkelijke moeder van Jezus worden bedoeld, worden ook zijn werkelijke broeders en zusters bedoeld. En wat voor doel zou de opsomming van "familieleden" hier toch eigenlijk hebben? De bewoners van Nazareth waren verbaasd over de leer en de wonderen van Jezus en vroegen zich af, zoals ook u in dergelijke gevallen menigmaal doet: "Van wie heeft Hij dat alles toch? Zijn vader, de timmerman, is toch een eenvoudig man, Zijn moeder, Maria is een eenvoudige, natuurlijke vrouw, en ook aan zijn broers en zusters is niets opvallends te merken.

Want zijn broeders Jacobus, Jozef, Simon en Judas gaan toch dagelijks met ons om, maar aan hen hebben wij tot nu toe niets buitengewoons ontdekt. Ook zijn zusters, die allen hier in deze plaats wonen, onderschei den zich eveneens in niets van alle andere vrouwelijke inwoners van Nazareth. Hoe komt nu Jezus als enige van al zijn broeders en zusters aan die wonderbare aanleg? Te zeggen dat met de benaming "broeders" en "zusters" van Jezus hier alleen "bloedverwanten" bedoeld zouden zijn, is zo dwaas, dat niemand zoiets zal kunnen beweren, als hij zich niet door andere beweegredenen daartoe gedwongen voelt. Maar hier zie je, wat er gebeurt, als men de ene onwaarheid met een andere moet dekken. De katholieke kerk heeft de ongerijmde leerstelling verkondigd, dat Maria ondanks de geboorte van Jezus maagd zou zijn gebleven. Dan mocht zij vanzelfsprekend nog geen andere kinderen hebben. Nu verhaalt de bijbel echter op vele plaatsen over broeders en zusters van Jezus. Daar dit echter met de leer van de eeuwig blijvende maagdschap van Maria in tegenspraak is, moeten de inderdaad bestaande broeders en zusters van Jezus als "familieleden" bestempeld worden. Want anders zou zowel het dogma van de eeuwigdurende maagdschap van Maria, als het dogma van de pauselijke onfeilbaarheid ongegrond zijn.

De geboorte van Jezus verliep bij moeder en kind als iedere andere menselijke geboorte. Het pasgeboren kind werd gevoed, verzorgd en later aan de moedermelk ontwend, zoals ieder ander kind.

De boodschap van de engelen aan de herders, hun begroeting van de verschenen redder der mensheid, het opdragen van Jezus in de tempel I en het verschijnen van de wijzen uit het oosten verliepen, zoals uw Nieuwe Testament dit beschrijft. Deze wijzen waren werktuigen van God met grote mediamieke gaven. In hun vaderland verkondigden zij het ware godsgeloof en door hun verkeer met de goede geestenwereld waren zij in vele heilswaarheden ingewijd. Door dezelfde geestenwereld, die aan de herders de geboorte van de heiland had verkondigd, ontvingen ook zij de boodschap van de blijde gebeurtenis. Reeds eerder was deze hun door boden van God als spoedig te verwachten aangekondigd. Zij werden nu opgeroepen, zich op weg te begeven om het kind te vinden, waarin God's zoon mens was geworden. De plaats zelf werd hun niet genoemd. Er werd hun alleen gezegd, dat een lichtschijnsel vöör hen uit zou gaan, om hun de weg te wijzen. Niet alleen de wijzen, maar iedereen zag dit lichtschijnsel, dat er als een stralende ster uitzag en voor hen uitging, en hen op dezelfde wijze leidde als eens Mozes en het Israelitische volk door de wolkenzuil werden geleid. Zij kwamen eerst naar Jeruzalem bij Herodes. Dat was een beschikking van God. Daardoor zou de aardse vorst de geboorte van de wereldkoning vernemen, opdat het lot van de

i 'Om het aan de Heer op te dragen' (Lucas 2:22).

Bethlehemse kinderen, dat vooraf door de profeten was aangekondigd, in vervulling zou gaan. Ook hier betrof het een ingrijpen van de aan Christus vijandige geestenmachten, die door influisteringen de aardse vorst uit vrees voor zijn troon ertoe brachten de kindermoord te begaan, om de pasgeboren verkondiger van de waarheid te vernietigen.

De komst van de koningen in Bethlehem volgde nä het opdragen van Jezus in de tempel. De ouders van het kind waren met het kind van Jeruzalem weer naar Bethlehem gegaan. Daar wilden zij nog enige tijd blijven en dan paar Nazareth terugkeren. Gedurende hun oponthoud in Bethlehem verschenen de wijzen. Nadat deze hun terugreis hadden aanvaard, maakten ook de ouders van het kind zich gereed voor de thuisreis. Daar ontving Jozef door een bode van God de waarschuwing om met moeder en kind naar Egypte te vluchten, daar Herodes, die reeds op het eerste bericht van de geboorte van de nieuwe koning der Joden het besluit had genomen hem uit de weg te ruimen, zijn voornemen onmiddellijk wilde uitvoeren.

Nadat het kind Jezus de zuigelingenleeftijd was ontgroeid, verliepen zijn kinderjaren als die van andere kinderen. Het leerde lopen en spreken en het speelde op dezelfde manier als andere kinderen. Het beging dezelfde fouten als ieder kind. De knaap kwam in de jaren van ontwikkeling van het verstand. Daar in Hem de hoogste van de geschapen geesten was belichaamd, had Hij ook een hoge menselijke begaafdheid. Maar toch moest Hij beginnen te leren, zoals ieder, ook de begaafdste. Hij kwam als kind tot de erkenning van een God op dezelfde wijze, als je zelf, namelijk allereerst door de lessen van zijn ouders en leermeesters. Hij hoorde de preken over God in de synagoge van zijn geboortestadje. Hij besprak het gehoorde met zijn ouders en onderwijzers en liet zich door hen dat verduidelijken, wat Hij niet had begrepen of wat Hem niet juist toescheen.

Ook de verzoeking tot het boze richtte zich tot de knaap, zoals tot alle mensenkinderen, en in de mate als overeenkwam met de kinderlijke kracht. Hij overwon met een met zijn leeftijd overeenkomende kennis van het boze de verzoekingen tot zonde. Maar ook Hij struikelde en maakte fouten uit menselijke zwakte, zoals ook het beste kind deze begaat. Na iedere overwinning van een verzoeking tot het boze ontving het kind van God een vermeerdering van zijn innerlijke kracht en het besef van de geest. Maar naarmate zijn innerlijke weerstandsvermogen groeide, mochten ook de boze machten hun aanvallen op Hem versterken. Zo is het ook bij alle andere mensen. Bij de knaap Jezus werd ook hierin geen uitzondering gemaakt. Want het is voor de mensheid een algemeen geldende wet, dat een mens bij federe nieuwe overwinning over het boze meer weerstand tegen de zonde krijgt, maar dat ook aan de boze

wordt toegestaan om met overeenkomstig grote kracht tegen hem op te treden, zodat het gehele leven van een Godsgetrouw mens een voortdurende strijd tegen de aan God vijandige machten betekent. Een leven van strijd is het leven van de mens op deze aarde.

Toen de jongen wat ouder werd veroorzaakte de vele dwalingen in de joodse godsdienst, die ook door zijn ouders werd beleden, een Brote innerlijke strijd. Deze waren in de loop der tijd door de joodse kerk als menselijke wetten en zogenaamde aanvullingen van God's wetten ingelast.

Toen Hij zover was, dat Hij zelf de oorkonden van het Oude Testament kon lezen en begrijpen, ervoer Hij de uitleggingen, die door de joodse wetgeleerden over zoveel plaatsen in de bijbel werden gegeven, als onjuist. En als Hij in zijn kinderlijke vrijmoedigheid zijn overtuiging tegenover zijn ouders of leermeesters tot uitdrukking bracht, kreeg Hij menige harde vermaning. Deze in tegenspraak met de joodse kerkleer zijnde overtuiging van de jongen was het, die de twaalfarige in de tempel te Jeruzalem tegenover de priesters tot hun verbazing verkondigde en hen daarover vragen stelde en die volgens zijn eigen overtuiging beantwoordde.

Inderdaad, Hij was in dit opzicht wat u een "wonderkind" noemt. Er zijn wonderkinderen op verschillende gebieden van het menselijk kunnen. Deze jongen was een wonderkind door zijn besef van de heilswaarheden van God, maar Hij was mens als alle andere mensen. In het begin wist Hij niet, wie Hij was en welke opdracht Hij als mens moest vervullen.

Maar reeds in de eerste jaren des onderscheids begonnen zich grote mediamieke gaven bij Hem te ontwikkelen. Het waren de gaven van helderziendheid en helderhorendheid, die aanvankelijk gering waren, maar zich langzamerhand tot de hoogste volmaaktheid ontwikkelden. Zij stelden Hem in staat, met de geestenwereld in verbinding te treden, de geesten helderziend te aanschouwen en hun woorden helderhorend te vernemen. Het was niets nieuws, waarmee de opgroeiende jongeling door deze gaven was begiftigd. Veel mensen v66r hem bezaten deze, alleen werden zij bij deze godsgezant tot de hoogste graad die bij mensen tenslotte mogelijk is, ontwikkeld.

Door zijn gemeenschap met God's geestenwereld werd Hij gedurende zijn aardse leven in alles onderricht, wat tot de vervulling van zijn opdracht noodzakelijk was, want als mens wist Hij van dit alles net zo weinig als andere mensen. Een herinnering aan zijn vroegere bestaan als hoogste geest van God had Hij niet, omdat elke belichaming van een geest in een stoffelijk lichaam de herinnering aan een vroeger bestaan uitwist.

Wat Christus dus tijdens zijn menselijke leven onderwees, had Hij door dit geestenverkeer verkregen, zoals ook Mozes alles, wat hij het volk

mededeelde, vooraf in de openbaringstent door vragen aan God had vernomen.

Zo groeide de knaap -op tot jongeling en man. Met het groeien der jaren nam ook zijn inzicht toe, niet alleen het inzicht, dat ieder mens bij het ouder worden verkrijgt, maar ook vöör alles het inzicht, dat Hem door God's geesten werd geschonken. In gelijke mate groeide in Hem ook het goede, wat uw bijbel met de volgende woorden uitdrukt: "En met de jaren nam Jezus toe in wijsheid en welgevalligheid bij God en de mensen" (Lukas *2:52).*

Het was een werkelijk toenemen en niet slechts een uiterlijk vertoon, zoals je vroegere religie beweert. Christus was als mens niet vanaf het begin volmaakt, omdat geen geest in een mensenlichaam volmaakt kan zijn. Want de stof is op zich zelf iets onvolmaakts en laags. Ook de geest, die zuiver en volmaakt in het stoffelijke omhulsel komt, moet als mens stap voor stap in voortdurende strijd tegen het hem neerhalende boze, zich naar de volmaaktheid toeworstelen. Met ieder mensenlichaam zijn menselijke zwakheden en onvolmaaktheden voor de daarin belichaamde geest verbonden, waarmee ook de meest volmaakte geest te kampen heeft en waarvan hij zich, zo lang hij mens is, niet geheel kan losmaken. Dit behoort nu eenmaal tot de menselijke natuur. Ook Jezus maakte hierop geen uitzondering. Hij had met deze onvolmaaktheden tot aan zijn laatste ademtocht te kampen en zwichtte meer dan eens voor de menselijke zwakheid in zijn strijd tegen het boze. In de hof van Gethsemane werd deze grote overwinnaar van het boze toch als mens zwak en onvolmaakt, toen Hij bad, dat de Vader de lijdensbeker aan Hem zou Taten voorbijgaan, al voegde Hij er ook aan toe: "Doch niet mijn, maar Uw wil geschiede!" Hij wist, dat het de wil des Vaders was, dat Hij dit lijden moest dragen. Hier spreekt dus de zwakke, onvolmaakte mens, die volgens zijn mensennatuur voor een marteldood terugschrikt en zich daartegen verzet. De volmaakte zou hebben gezegd: "Vader, geef mij zoveel te lijden als Gij wilt en goed vindt. Ik neem het graag op mij." Hij zou niet gezegd hegben : "Neem het van mij weg!" - En de zwakke mens sprak aan het kruis uit Hem, toen Hij zich bij God met de woorden beklaagde: "Mijn God, mijn God! waarom hebt Gij Mij verlaten?" Deze klacht zou een in elk opzicht volmaakt mens niet hebben uitgesproken. Maar zo'n volmaakt mens bestaat niet. Dan zou de mens moeten ophouden, mens te zijn, en het lichaam moeten ophouden, stof te zijn.

Paulus heeft deze waarheid in zijn brief aan de Hebreers in woorden weergegeven, die zeer onaangenaam klinken voor hen, die Christus als God beschouwen, en daardoor elke mogelijkheid van zonde en afval van God bij Christus loochenen. Hij schrijft: "In de dagen van zijn sterfe-

lijk leven heeft Hij onder luid geroep en geween gebeden en smekingen opgedragen aan God die Hem uit de dood kon redden. Om zijn vroomheid is Hij verhoord: hoewel Hij God's zoon was, heeft Hij in de school van het lij den gehoorzaamheid geleerd; en toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen die Hem gehoorzamen oorzaak geworden van eeuwig heil" (De brief aan de Hebreeen 5:7-9).

In deze woorden vind je alles, wat ik je zojuist heb gezegd, tot in bijzonderheden bevestigd.

Ik wees je bij de verklaring van Gods heilsplan op het zeer belangrijke feit, dat ook voor de hoogste geschapen geest door menswording het gevaar bestaat door de boze overwonnen en tot afval van God te worden verleid. Ook Christus werd door dit gevaar bedreigd. Hij was er zich in zijn volle omvang van bewust. Meer dan eens was Hij er na aan toe, onder de aanvallen van Satan te bezwijken. Daarop wijst Paulus in de aangehaalde woorden van zijn Brief, als hij zegt, dat Jezus onder tranen tot God geroepen heeft, Hem toch van de "dood" te redden. Dat niet de lichamelijke dood daarmee werd bedoeld blijkt hieruit, dat Paulus nadrukkelijk zegt: God heeft het gebed van Jezus verhoord. Hij heeft Hem dus voor die dood gespaard, waarvoor Jezus zo'n grote angst had. Heeft God Hem voor de aardse dood en de aardse doodsangst gespaard? Integendeel. De kelk van de aardse doodsangst en van de aardse dood heeft God Hem tot op de bodem laten ledigen. Het moet dus een andere dood zijn geweest, waarvan Jezus op zijn smeken werd gered. - Je weet, dat het woord "dood" op nagenoeg alle plaatsen in de bijbel en vooral in de brieven van Paulus de "geestelijke dood" of de afval van God betekent. Voor deze afval beefde Jezus reeds in de tijd, dat Hij nog niets van een kruisdood wist. Zo vreselijk had Satan Hem aangevallen. Uw bijbel weet niets van de dagelijkse strijd van Christus met de machten van de hel, die alles aanwendden om Hem murw te maken en daardoor tot afval van God te brengen. Dat Hij het onder tranen tot God uitschreeuwde en Hem om hulp smeekte als satan Hem met zijn hele bende aanviel en Hij sidderde van angst dat Hij op de duur de hel niet zou kunnen weerstaan - daaruit kun je opmaken, dat de mogelijkheid van een afval van God ook bij Jezus aanwezig was. Want was dat niet zo geweest, dan behoefde Hij niet voor de aanval van de hel te sidderen en nog minder met een geweldige schreeuw en onder tranen God om redding te smeken. - En satan, die immers precies wist, wie hij in Christus vöör zich had, zou niet zo dom zijn geweest, al zijn machtsmiddelen tegen Hem in de strijd te brengen, als Hij geen uitzicht had gehad, Hem te overwinnen. Daarom richten zijn aanvallen zich nooit tegen God zelf, maar alleen tegen God's schepselen. En als Lucifer, op een na de hoogste van de geschapen geesten van God afviel, waarom zou dan de eerste

van deze geesten niet eveneens kunnen afvallen, vooral daar Hij reeds als een zwak mens tegenover de machten van de hel stond. Satan weet heel goed, wat hij doet, en hij onderneemt niets zonder vooruitzichten.

Ook de waarheid, dat Jezus menselijke fouten en zwakheden beging, heeft Paulus op de boven aangehaalde plaats tot uitdrukking gebracht. Want hij zegt: Jezus heeft, ofschoon Hij God's zoon was, toch uit wat Hij moest doormaken, gehoorzaamheid geleerd. Dus ook Jezus moest als mens gehoorzaamheid leren. Ook Hij heeft niet steeds gevolg gegeven aan de innerlijke en uiterlijke aansporing tot het goede. Maar de straf, die ook Hij als mens voor de kleinste uit zwakheid begane ongehoorzaamheid ontving, heeft Hem langzamerhand gehoorzaamheid geleerd, en zo is Hij tot volmaking gekomen en wel door de grootste daad van gehoorzaamheid - zijn dood aan het kruis.

Dat is immers het grote en wonderbaarlijke van Christus, dat Hij, ofschoon Hij God's zoon was, maar als mens Jezus met dezelfde zwakheden en onvolkomenheden te kampen had als andere mensen, desondanks tegen de macht van de hel stand hield. Hij heeft de ergste aanvallen van de boze moeten ervaren als een, die overwonnen kon worden, en uit angst dat Hij overwonnen zou worden, riep Hij in gebed God aan. Daardoor weet Hij ook uit eigen ervaring, hoe het u, zwakke mensen, te moede is. "Want wij hebben een hogepriester die in staat is mee te voelen met onze zwakheden; Hij werd zelf op allerlei manieren op de proef gesteld, precies zoals wij, afgezien dan van de zonde" (Brief aan de Hebreeen 4:15). Met "zonde" is hier niet het menselijke struikelen uit zwakheid bedoeld, waarvan geen mens vrij is, en waarvan ook Christus niet vrij was, - maar onder "zonde" moest de dwaling worden verstaan, die ons van God scheidt. Het is de zonde, die de dood veroorzaakt wegens afval van God. Christus behoorde nooit tot de van God afgevallenen en liet zich ook niet als mens van God scheiden. "De doodzonde", zoals de apostel Johannes deze noemt, beging Hij niet. Overigens is Hij de mensen in alles gelijk geworden, ook in menselijke zwakheid en menselijk struikelen; want de zwakheid toont zich in het struikelen. Wie nimmer struikelt is ook nimmer zwak.

Het tijdstip, waarop Johannes de Doper openlijk als boetprediker optrad, moest ook voor Jezus van beslissend belang worden. Want tot dat ogenblik wist Hij nog niet, dat Hij de beloofde Messias was. Toen Hij echter Johannes opzocht en deze Hem aan de volksmenigte voorstelde als het Lam Gods, dat de zonde van de wereld zou wegnemen, begreep Hij, wie Hij was, en ontving ook terstond van God zelf de bevestiging: "Gij zijt mijn geliefde zoon, in wie ik mijn welbehagen heb."

Nu was het ogenblik aangebroken, waarop ook God's geestenwereld Christus over zijn levenstaak inlichtte. Er werd Hem gezegd, dat Hij de

hoogste van de geschapen geesten was: God's eerstgeboren zoon. Hij werd erover onderwezen, dat Hij God's waarheden moest verkondigen, dat Hij tegenover de aanvallen van Satan standvastig moest blijven, dat satan in zijn strijd tegen Hem tot het uiterste zou gaan en Hem in de kruisdood zou drijven, zoals het door de profeten was voorspeld. Waarin echter de uiteindelijke overwinning over satan bestond, werd Christus eerst duidelijk, toen zijn geestzich bij de kruisdood van zijn aardse lichaam had gescheiden.

De hel herkende Christus als de zoon en afgezant van God, die de mensheid door zijn leer tot God moet leiden en bereid moet zijn voor de waarheid te sterven. De werkelijke samenhang tussen de kruisdood van Christus en zijn overwinning op de hel was ook aan satan niet bekend. Had hij de waarheid daarover geweten, dan zou hij Christus noch verleid, noch zijn dood bewerkt hebben. Hij wilde echter Christus, die hij alleen als een verkondiger van de waarheid erkende, zo spoedig mogelijk onschadelijk maken. In zoverre het hem niet zou gelukken Christus tot afval van God te brengen, hoopte hij aan zijn werkzaamheid als waarheidsverkondiger een einde te kunnen maken, door hem het smadelijke lot van een kruisdood te bereiden. Satan rekende erop, dat de leer van iemand, die was opgehangen, bij de mensen spoedig zou hebben afgedaan. Want deze moesten hebben verwacht, dat een zoon van God, waarvoor Christus zich uitgaf, zoveel macht van God zou ontvangen, dat Hij een smadelijke dood op aandrang van zijn vijanden had kunnen verhinderen. Was Hij daartoe niet in staat, dan was met zijn dood ook zijn leer veroordeeld. Dat was de berekening, die satan had gemaakt.

Christus wist nu dus, wie Hij was en welke grote opdracht Hij moest volbrengen. Doch voordat hij met de uitvoering daarvan begon, moest ook Hij dezelfde weerstandsproef doorstaan, als alle vroegere werktuigen van God. Hij moest tonen, dat Hij tegen zijn belangrijke en verstrekkende opdracht opgewassen was. Daarom voerde God's geest Hem naar de woestijn.

Hier moest Hij een verschrikkelijke aanval van de hellemachten trotseren, waarbij niemand Hem met hulp en steun ter zijde stond. Geen woord van menselijke troost van zijn moeder, zijn broers of zusters of van zijn vrienden, bereikte hem hier. En toch verlangt een mens juist in zware zielestrijd naar een meevoelend, meedragend en steungevend mensenhart. Dat alles was Hem in de woestijn ontzegd. Om Hem heen huilden wilde dieren en Zijn helderziende ogen zagen de geesten van de hel. Onophoudelijk kwamen en gingen zij. Hij vernam hun verlokkingen, beloften en dreigingen. Tot alles, waartoe mensen verleid kunnen worden, werd deze mensenzoon tot in het uiterste verleid. Satan had immers zijn specialisten op elk gebied van het kwade. Onder hen waren de geesten van de moede-

loosheid en van de kleinmoeidigheid, de geesten van de twijfel, die Hem het geloof in zijn zoonschap van God en in de door God gegeven opdracht wilden ontnemen en Hem tot twijfelen aan zichzelf wilden brengen. Er kwamen geesten van de haat om Hem verbittering in te fluisteren tegen God, die hem hier in de woestijn aan zulk een eilende prijsgaf. Geesten van de levensvreugde kwamer er, die Hem de tegenstelling tussen deze afschrikwekkende woestijn en het menselijke leven van genot, plezier en lust in de meest verlokkende beelden voor ogen hielden. Maar alle kwamen in de gedaante van engelen van het licht en gaven zieh uit voor zijn vrienden.

De specialisten in de verleiding hadden hun rollen goed verdeeld. De geesten van de twijfel waren de sterkste en versehenen telkens weer in het strijdperk. Hoe kon dan ook God zijn eerstgeboren zoon zo'n woestijn inzenden en prijsgeven aan de honger en deze zielepijnen? Was tenslotte alles, wat hij van vermeend goede geesten had gehoord, was de uitspraak van de doper, was de stem van God aan de Jordaan toch geen heel grote misleiding of een mededeling van de boze machten? Was zijn zoonschap van God dientengevolge niet een grote dwaling, waaraan Hij ten offer was gevallen?

Om dit punt draaide de hoofdaanval van de hei. De overtuiging van zijn zoonschap van God moest in deze mensenzoon worden vernietigd. Was dat.bereikt, dan had satan het spel gewonnen, want wie het geloof in zijn opdracht verliest werpt deze vanzelfsprekend van zieh af.

Veertig dagen en veertig nachten duurde deze meedogenloze achtervolging door de hel. En hun slachtoffer werd zonder bescherming en hulpeloos aan hen prijsgegeven, bevend over al zijn leden van zielespanning en lichamelijke eilende als gevolg van honger en slapeloosheid. Alle voedsel ontbrak. Hij vastte, maar niet vrijwillig, doch omdat er niets eetbaars voorhanden was. Niets dan zand en stenen, zover het oog reikte.

Maar alle specialisten van de hei deden vergeefse moeite, deze koorts-achtige Jezus van Nazareth, die door lichamelijke zwakte, honger en dorst niet meer rechtop kon staan, ten val te brengen. Steeds weer riep Hij onder tranen tot zijn Vader om hulp, opdat Hij mocht worden gespaard voor de dood door afvalligheid en Hem de kracht mocht worden gegeven, de stormaanvallen van de boze machten tot het zegenrijke einde te weerstaan.

Tenslotte, op de laatste dag, toen alle hellemachten met hun verleidings-kunsten het tegen hun gekwelde slachtoffer hadden opgegeven, kwam hij zelf- hij, de vorst der duisternis. In vele dingen is hij specialist, bovenal is hij de geest van de helse wonderdaden. Zo staat hij voor de van honger bevende Jezus en spreekt: "Je meent God's zoon te zijn? Als je dat bent, behoef je geen honger te lijden, maar kun je van deze stenen brood maken.

Maar je kunt dit niet, jij misleide mens en moet hier wegens die waan de hongerdood sterven. Een wonder kun je niet doen, je hebt er nog geen gedaan en zult er ook geen doen. En toch verbeeld je je, dat je een zoon van God bent? Kijk mij aan! Ik ben een zoon van God, maar ben weggegaan van die God, die jou in zijn wreedheid hier zo laat lijden. Ik kan wonderen verrichten. Die kracht kan die God mij niet ontnemen. Ik kan uit deze stenen brood maken. Ik zal je te eten geven. Je zult zien, dat ik het kan. Maak je los van Hem, die je hier laat verhongeren! Kom tot mij en de heerlijkste spijzen van de aarde staan tot je beschikking."

"Ga weg van mij, satan, ik verlang je brood niet en zou het niet willen hebben, al kon ik het uit deze stenen bereiden. Ik wacht op het wonderwoord, dat uit de mond van God komt. Dat woord zal op het juiste tijdstip komen en mij spijzen verschaffen en ik zal in leven blijven."

Maar zo gemakkelijk laat satan zich niet afwijzen.

"Goed!" - zei hij - "als je in mijn bijzijn geen wonderen wilt doen en van mij geen brood wilt hebben, wat ik je alleen uit medelijden heb aangeboden, dan kun je een andere weg kiezen om je te overtuigen, of je een zoon van God bent. Want dat je geen zoon van God bent daarvan kan ik je het bewijs leveren. Van dit zelfbedrog wil ik je bevrijden. Zie, hier is de tinne van de tempel. Ik wil je daarheen brengen, opdat je je er vanaf zult storten. Want aan de zonen Gods is immer beloofd, dat zij in zulke gevallen door engelenhanden zullen worden gedragen. Dus, probeer het! Dat ik je daarbij niet zal helpen, dat weet je, want ik wil je juist bewijzen, dat je niet tot de zonen Gods behoort. En ik ben er zeker van, dat je bij deze val verpletterd zult blijven liggen. Maar proberen moet je het. Ook God kan niet verlangen, dat je blindelings zult geloven, dat je zijn zoon bent. Aan die ene proef zul je toch wel je gewaande zoonschap van God moeten onderwerpen, als je niet elk verstandelijk denken wilt prijsgeven. Korn je ongedeerd beneden, dan zal ook ik in je geloven. Maar vind je hierbij de dood, dan mag je blij zijn, liever dadelijk van het bedrog, dat men je heeft voorgespiegeld, door de dood te zijn bevrijd, dan je hele leven aan zo'n waan te offeren, om tenslotte ontgoocheld en door de mensen vervloekt te gronde te gaan."

Alle krachten samenrapend geeft het reeds sedert vele weken gekwelde slachtoffer ten antwoord : "Ik zal mijn God niet verzoeken. Niet op deze manier wil Ik bewijzen God's zoon te zijn. Aan mijn Vader laat ik het over hoe Hij bewijst, dat ik zijn zoon ben. Hij zal het bewijs leveren en jij zult dit bewijs aan jezelf ondervinden."

Na deze uitspraak week Lucifer, de tweede, maar afvallige zoon van God, enige ogenblikken voor zijn oudste, maar Godgetrouwe broeder

terug. Met de kunst van zijn wonderkracht kon hij niets uitrichten, omdat zijn slachtoffer zijn wonder niet aanvaardde en ook niet tot de vermetelheid kon worden gebracht, zelf een wonder te verrichten.

Maar Satan gaf zijn hoop nog niet op. Hij had nog een ander lokmiddel, waarmee hij tot nu toe steeds schitterende resultaten had bereikt. De wereld behoorde aan hem, al het stoffelijke is aan zijn heerschappij onderworpen. Hij kon de staten van de wereld geven aan wie hij wilde. Of hij een rijk aan de Babylonier Nebukadnezar gaf of aan de Romein Tiberius of aan de Nazarener Jezus, - dat kon hij bepalen. Allen, aan wie hij ze tot dusver had gegeven, waren zijn vazallen geworden en hadden gedaan, wat hij hun had bevolen... En als in een film, trokken die aardse rijken in al hun verlokkende pracht aan de koortsachtig gloeiende ogen van de mensenzoon voorbij... "Zie, dit alles wil ik je geven. Wil je alles hebben, dan is het van jou. Wil je slechts het ene of het andere daarvan hebben - kies het dan uit; je zult het bezitten. Maar mij moet je als opperste heer boven je erkennen. In deze rijken, die je hebt gezien, ben ik de eerste en wil de eerste blijven. Maar jij zult de tweede zijn."

"Ga weg, satan! - Ik erken slechts een als mijn opperste heer - mijn God !"

Satan had de strijd verloren. Hij had zeker geloofd hem te kunnen winnen, toen hij zijn slachtoffer in de afgelopen dagen zo vaak tot de Vader had horen roepen en zijn angst zag. En toen waren toch slechts Lucifers ondergeschikten aan het werk. Nu was hijzelf gekomen om de, zoals hij dacht, stormrijpe vesting waarin de honger als sterke bondgenoot was binnengekomen te nemen. Doch hij had zich vergist. Met geestelijke wapens en menselijke verlokkingen was deze mensenzoon niet te overwinnen. - Nog een strijdmiddel bleef hem over, waarvoor alle mensen sidderen en waardoor zij toegeven. Dat was het strijdmiddel van de aardse lichamelijke pijnigingen. De ergste wilde hij toepassen. Menselijke beulsknechten had hij toch genoeg in zijn dienst: "Geleerden en niet geleerden, koningen en landvoogden, geestelijke en wereldlijke machthebbers. Het moest gelukken. De beste gelegenheid om dit uit te voeren zou hij wel vinden. Daarom zegt uw bijbel : "Toen gaf de duivel al zijn pogingen om Hem te verleiden op en verwijderde zich van Hem tot de vastgestelde tijd" (Lucas 4:13).

De ontzettende aanvallen van de boze machten op Jezus in de woestijn had Paulus boven alles voor ogen, toen hij schreef, dat Christus luid roepend en in tranen God, die hem van de dood der afvalligheid kon redden,om hulp had gesmeekt.

Je ziet, God schenkt zijn kostbare gaven niet; zij moeten onder harde beproevingen worden veroverd. Ook Christus moest als mens op een bittere manier de kracht verdienen, die Hij voor zijn geweldige opdracht

nodig had. Er werd hem niets in de schoot geworpen. Maar iedere keer, als hij zegenrijk met de boze machten had gestreden, ontving Hij de goddelijke kracht als beloning. De hemel opende zich en God's geesten omringden hem. Zo gebeurde het ook na de strijd in de woestijn. "Er kwamen engelen om Hem hun diensten te bewijzen" (Mattheus *4 :* **11).** Zij verschaften Hem ook het aardse brood, dat Hij veertig dagen had moeten ontberen. Nu de stenen door God's geesten in brood werden veranderd, nam hij het aan met dank aan God. Hij moest het weigeren, toen het Hem door satan zou worden toebedeeld.

Na de eerste zegenrijk doorstane proef aanvaardde Jezus openlijk zijn ambt als leermeester. Hij verzamelde enige arme, eenvoudige, maar voor de waarheid ontvankelijke mannen om zieh heen, die u onder de naam van "apostelen" bekend zijn. Deze wilde hij dieper inzicht geven in het begrip van de verlossing. Maar spoedig bleek, dat ook zij zwakke kinderen van hun tijd waren en niet sterk genoeg om meer dan slechts een klein deel van de waarheid aan te nemen.

Allereerst moest Jezus zowel tegenover zijn jongeren als tegenover het volk bewijzen, de door God gezondene te zijn. Hij moest hun zeggen, wie Hij was en wat Hij wilde en zijn woorden bewijzen door de kracht van Hem, voor wiens gezondene Hij zieh uitgaf.

Zo was het ook met Mozes, wiens taak in ieder opzicht een nauwkeurig evenbeeld was van die van de komende Christus. Op Hem wees Mozes ook nadrukkelijk met de woorden: "Uit uw eigen broeders zal Jahwe uw God een profeet doen opstaan, zoals ik dat ben" (Deuteronomium 18:15). Mozes moest als afgezant van God een apart volk uit het land van onderdrukking naar het beloofde land leiden. De onderdrukten waren de Israelieten. Hun kwellers waren de Egyptenaren onder farao. De onderdrukten, die Christus uit hun slavernij moest bevrijden, waren allen geesten, die tot de afval van God waren verleid. Hun overheersers waren de machten van de hel onder Lucifer. Mozes kon zijn opdracht slechts dan vervullen, als hem,twee dingen gelukten : in de eerste plaats moesten de geknechten bereid zijn het Land van onderdrukking te verlaten en zieh toe te vertrouwen aan de leiding van Mozes. Had hij dit bereikt, dan had hij een tweede en veel moeilijker taak te volbrengen. Hij moest de Egyptenaren onder hun koning farao dwingen, het tot dusver geknechte volk van Israel uit Egypte te laten wegtrekken. Want dat farao en zijn volk niet vrijwillig afstand zouden doen van de goedkope slaven en slavinnen was vanzelfsprekend.

Zo hing ook de verlossing door Christus van twee dingen af: Ten eerste moest ook Hij de in knechtschap van de boze machthebbers smachtende geesten, die in de trap van mensen waren belichaamd, ertoe brengen, bereid te worden, om zieh los te maken van de boze. Dan bleef er nog

als zwaarste opgave het dwingen van de heersende machten van het boze onder Lucifer hen vrij te laten, die tot God terug wilden keren.
Deze beide opgaven waren zowel bij Mozes als bij Christus scherp van elkaar gescheiden.

Mozes moest er, wat zijn eigen persoon betrof, v66r alles voor zorgen, dat hij sterk bleef tegenover de farao, niet toegaf, zich noch door dreigementen, noch door verlokkingen door hem van zijn door God gegeven opdracht liet afbrengen en het reddingsplan van God niet door eigen schuld te niet deed. Het volk van Israel moest het zijne doen en zich tot de uittocht bereid verklaren en gereed houden. Het was God die dan de uiteindelijke overwinning over farao zou schenken en de bevrijding van het volk van Israel tot een voldongen feit zou maken. Noch Mozes noch het volk mochten vragen, op welke wijze God deze overwinning zou schenken : Dat was allen God's zaak.

Hetzelfde geldt voor Christus. Ook voor Hem had het geen zin het volk mee te delen, hoe de verlossing tot stand zou komen. Hij hoefde het slechts in te lichten, dat de tijd van de bevrijding nabij was, dat het zich de bevrijding waardig moest maken en dat Hij zelf degene was, die door God als redder tot hen was gezonden.

Wat Hemzelf betrof, moest Christus ervoor zorgen, niet te zwichten voor de machthebbers van de duisternis, die geen middel onbeproefd zouden laten om Hem tot afval van God te brengen en daardoor ook van zijn goddelijke opdracht. Christus moest, evenals Mozes, op zijn hoede zijn, om niet door hem te worden overwonnen, die Hij zelf moest overwinnen. Bleef Hij sterk in zijn verdediging tegen de aanvallen van de boze machten, dan moest God beslissen, hoe Hij ook in het offensief de overwinning op satan zou behalen. Het was immers duidelijk, dat Christus als mens niet tot de aanval tegen geesten kon overgaan. Mensen hebben slechts de mogelijkheid zich tegen de aanval van de boze machten te verweren, als deze, door influisteringen, verlokkingen, vreesaanjaging ofverschijningen, ofdoormenselijke handlangers hen tot het boze trachten te verleiden. Daardoor kon Christus alleen als geest na zijn aardse dood tot de aanval tegen satan overgaan. Toen eerst kon worden gezegd : "Afgedaald tot in de hel."

Ik heb je verteld, dat Christus als mens door satan overwonnen had kunnen worden. Dan zou de vorst van de onderwereld ook deze eerst-geboren zoon van God tot zijn vasal hebben gemaakt. In dat geval zou God een andere van de hoogste hemelvorsten, mens hebben laten worden om het verlossingswerk te volbrengen, dat de eerste zoon van God door zijn zwakheid als mens was mislukt.

Je huivert bij de gedachte, dat Christus de aanvallen van satan niet had kunnen weerstaan. En toch is het zo. U kunt immers de onmetelijke

liefde van uw hemelse Vader niet schatten, die zijn eerstgeboren zoon niet spaarde, maar zich uit liefde voor u aan het gevaar blootstelde, ook Hem te verliezen, nadat Hij zijn tweede zoon al had verloren. En u kunt zich ook niet de vreselijke strijd voorstellen, die Christus voor u tegen de gehele hel moest doorstaan om u te verlossen. Bij u is het kleinste duiveltje al voldoende om u in enkele ogenblikken tot afval van God te brengen. Hij behoeft u slechts een handvol geld, menselijke eer of zingenot voor te houden en hij heeft de strijd gewonnen. Maar op Christus, uw oudste broeder, stortte zich de gehele hel, met Lucifer zelf aan het hoofd; en dat niet slechts e6nmaal en voor enkele ogenblikken, maar steeds en steeds weer gedurende een geheel menseleven. Stormkolonne op stormkolonne van de duistere machten rukten dag na dag tegen deze mensenzoon op, en uiteindelijk gebruikten zij als stormwapen de grootste menselijke foltering, totdat de gekwelde aan het kruis doodbloedde, weliswaar als mens gedood, maar niet tot afval van God gebracht. Satan had bij Hem niets kunnen uitrichten. En toch was Hij, tegen wie de gehele hellemacht op deze wijze aanstormde, een mens als u en u in alles gelijk.

Dat is het ware beeld van de verlosser en zo moest zijn verlossingswerk verlopen.

Zoals Mozes zich allereerst aan de Israelieten bekend moest maken als afgezant van God en als de door God aangewezen redder, en dit door wonderwerken moest bewijzen - zo was ook Christus v66r alles aan zijn volk verschuldigd te zeggen, wie Hij was en welke taak Hij moest vervullen. Ook Hij moest zijn zending als verlosser door wonderwerken bevestigen.

Wie was Christus en hoe bestempelde Hij zichzelf? "Ik ben Christus, de zoon van de levende God." Dat is zijn getuigenis over zichzelf. En deze getuigenis gaf ook God van Hem : "Dit is mijn geliefde zoon, in wie Ik een welbehagen heb." Christus was dus de zoon van God, en dat alleen wilde Hij zijn. "Hij was niet God zelf." Nooit zei Hij : "Ik ben God." Nooit beweerde Hij, op enig punt gelijk aan God te zijn. Hij werd niet moe, steeds weer met nadruk te zeggen, dat Hij niets uit zichzelf vermocht te doen, niet uit zichzelf sprak en geen wonderen uit zichzelf kon doen. De Vader is het, die het Hem heeft opgedragen. De Vader is het, van wie Hij alle waarheid heeft ontvangen. De Vader is het, die Hem de kracht geeft om zieken te genezen en doden op te wekken. Alles doet Hij, zoals de Vader het wil, en op dat tijdstip, hetwelk de Vader daarvoor heeft bepaald.

Zoals een stadhouder alleen in naam en in opdracht van zijn vorst, die hem als stadhouder heeft aangesteld, zijn bevoegdheden uitoefent, en alleen binnen de grenzen van de ontvangen bevoegdheden mag hande-

len, kon ook Christus alleen handelen in naam van God. En als een vorst aan zijn stadhouder al zijn macht overdraagt, heeft de stadhouder die toch niet uit zichzelf! Hij is niet de vorst, doch integendeel geheel van hem afhankelijk. Hij kan op ieder moment door hem van zijn post worden ontheven. Op deze wijze was Jozef de stadhouder van de farao. Hij had van hem onbeperkte macht gekregen voor de redding van het land. De farao had hem als teken van de aan hem overgedragen koninklijke macht zijn zegelring overhandigd en hem met koninklijke gewaden bekleed. Met de zegelring moest Jozef zijn oorkonden als koninklijke oorkonden kenmerken. In zijn gewaden leek hij op de farao, maar hij was töch niet de opperste vorst. Dät was de farao en die bleef het. Jozef was slechts de door de Egyptische vorst benoemde stadhouder, al was hij met volledige koninklijke macht bekleed. Hij bezat de volledige koninklijke macht niet uit zichzelf. Deze had hij gekregen door het vrije besluit van de koning, die deze macht naar goeddunken weer kon beperken of geheel terugnemen, of deze aan een ander overdragen.

Hier heb je een eenvoudig en duidelijk beeld van Christus in zijn verhouding tot God. God is de Heer en schepper van alle dingen, ook van zijn zoon. God is uit zichzelf eeuwig, almachtig en alwetend. De zoon niet. De Vader heeft aan de zoon het stadhouderschap van de schepping overgedragen en Hem vöör alles tot de taak van de verlossing gezalfd. Maar uit zichzelf heeft de zoon niets, noch zijn bestaan, noch zijn ambt als stadhouder, noch welke kracht dan ook. Alles heeft de Vader Hem gegeven. Al is de zoon in de hemel ook in goddelijke gewaden gekleed en treedt Hij ook met goddelijke bevoegdheden op, Hij is toch evenmin God als Jozef de farao was.

Deze waarheid is in de Heilige Schriften zo duidelijk naar voren gebracht, dat men zich erover moet verwonderen, dat de mensen ertoe konden komen Christus tot "God" te maken, terwijl de Vader en gebieder van al het geschapene plechtig zweert: "lk alleen ben God en niemand anders."

De christelijke godsdiensten, die Christus als God erkennen en Hem in alles aan de Vader gelijkstellen, wagen het zelfs niet te beweren, dat Christus zou hebben gezegd, dat Hij "God" was; maar zij maken deze gevolgtrekking uit het feit, dat hij zich "zoon van God" noemde. Zij oordelen, zoals de hoge priesters, de schriftgeleerden en farizeeen hebben geoordeeld, van wie de bijbel zegt: "Om die reden waren de joden er nog meer op uit Hem te doden : Hij tastte immers niet slechts de sabbat aan, maar Hij noemde zelfs God zijn eigen Vader en maakte daardoor zichzelf aan God gelijk" (Johannes 5: i8).

Christus verdedigde zich niet tegen het verwijt, dat Hij op bijzondere wijze God zijn Vader noemde; want Hij was een zoon van God, op

andere wijze dan de andere "zonen Gods" of geesten van God. Hij was niet alleen de hoogste van de door God geschapen geesten, maar ook de "enige geest", wiens hemelse lichaam ook tot bestaan is gebracht door God. De andere zonen van God waren alleen "als geest" door God geschapen, terwijl hun hemelse lichamen hun bestaan te danken hebben aan de eerstgeboren zoon. Christus was dus niet alleen de "eerstgeborene" van God, maar ook de enige, die met zijn gehele wezen een directe schepping van God was. Hij was de enige in zijn soort. Hij was de "enig geborene" van de Vader.

Ook nog om een andere reden was Hij op bijzondere wijze de zoon van God. Aan Hem alleen had de Vader het stadhouderschap over de schepping overgedragen. Hij had Hem dezelfde plaats in zijn rijk gegeven, die de farao aan de Egyptische Jozef in het Egyptische rijk had verleend.

Dus daarin hadden de jeden gelijk: Christus noemde zieh in een bijzondere betekenis een zoon van God. Hij was de zoon van God.

Maar waar Christus zieh tot het uiterste tegen verzette, was de bewering van zijn joodse vijanden, dat Hij zieh met God gelijkstelde. Hij betuigde steeds weer, dat Hij geen enkele macht uit zichzelf had en uit zichzelf niet het geringste kon doen. Als iemand uit zichzelf niets kan doen, dan is daarmee het onweerlegbare bewijs geleverd, dat Hij God niet kan zijn. Zoveel logisch verstand moesten toch ook de hoge priesters en de schriftgeleerden bezitten. En zij begrepen bet ook zeer goed, wat Jezus met "zoon van God" bedoelde, maar naar buiten toe wilden zij het niet begrijpen. Zij zockten immers een reden om Hem te doden. En daarvoor konden zij geen betere vinden dan door te beweren, dat Christus zieh voor God uitgaf, als Hij zieh zoon van God noemde. Deze drogreden durfden zij tot geen enkele prijs meer uit banden te geven; daarom zou ook elke uiteenzetting van Christus doelloos zijn geweest.

Het is waar, dat Christus alle macht in de hemel en op aarde had. Maar deze had Hij evenmin uit zichzelf, als de Egyptische Jozef alle macht over Egypte uit zichzelf had. Zoals Jozef niet de farao was, zo was ook Christus niet God.

Alleen God is de Vader en niemand anders. De Vader heeft alle macht en verder niemand. De Vader kan deze macht naar zijn goeddunken aan iedere geschapen geest overdragen in wie en door wie Hij werkt. God had daarom de macht, die Hij Christus verleende, aan een andere geschapen geest kunnen geven. Het behoefde niet zijn eerstgeboren zoon te zijn. En de grote wonderen, die Christus verrichtte, zou ook iedere andere mens kunnen verrichten, als God hem de kracht daartoe gaf. Christus zegt immers zelf, dat niet alleen Hij dit alles kon doen, maar ook ieder ander, zodra hij geloofde. "Wie in Mij gelooft, zal ook zelf de werken doen die Ik doe. Ja, grotere dan die zal hij doen" (Johannes

14:12). In Christus geloven betekent in God geloven, maar niet, omdat Christus zelf God is, maar omdat Hij de leer van God verkondigt : "lk heb immers niet uit Mijzelf gesproken, maar de Vader die Mij gezonden heeft, Hij heeft Mij opgedragen wat Ik moet zeggen en verkondigen" (Johannes 12:49).

Tussen de Vader en Christus heerst de sterke eenheid van de liefde. Jeder schepsel van God kan tot deze eenheid met de Vader komen. Hierom bidt Christus immers ook tot God voor zijn discipelen. "Opdat zij een zijn zoals Wij een zijn : Ik in hen en Gij in Mij, opdat zij volmaakt een zijn" (Johannes 17:22-23).

Je ziet, hoe dwaas het is, dat je vroegere kerk als bewijs voor de godheid van Christus zich beroept op de zin: "lk en de Vader zijn een" - waar toch diezelfde eenheid, die de zoon met de Vader heeft, ook aan de gelovigen ten deel moet vallen.

Als je de uitspraken van Christus verzamelt, waarin Hij zijn verhouding tot zijn Vader uiteenzet, zul je zien hoe misdadig het is, Christus als God aan te duiden, Hem als de gevende voor te stellen, terwijl Hij alleen de ontvangende is, en anderen slechts datgene kan geven, wat Hij zelf van God heeft ontvangen. - De grote godslastering, die de Joden Christus voor de voeten wierpen, waarbij zij valselijk beweerden, dat Hij zichzelf aan God gelijk maakte, begaan ook heden zij nog, die Christus tot God verheffen, terwijl Christus zelf de gelijkheid met God zo ver van zich afwierp.

De leer van Christus over zijn eigen persoon, over de oorsprong van zijn leer, en de macht en kracht, die Hij bezit, was dus, dat Hij alles van de Vader heeft ontvangen. Uit zichzelf heeft Hij niets. "Hij is niet God."

Niet alles heeft de Vader hem overgedragen; zekere dingen heeft de Vader zichzelf voorbehouden. Tot de zonen van Zebedeus zei Christus "Het is niet aan Mij u te doen zitten aan mijn rechter- of linkerhand, omdat alleen zij dit verkrijgen voor wie mijn Vader dit heeft bereid" (Mattheus 20:23).

Ook de dag des oordeels weet de zoon niet, doch alleen de Vader. "Van die dag en dat uur weet niemand iets af, ook niet de engelen in de hemel, zelfs niet de zoon, maar de Vader alleen" (Mattheus 24 36).

Christus had van God ook geen toestemming verkregen, de marteling van de kruisdood van zich af te wenden. Daarom werd Hij in de Hof van Gethsemane niet verhoord, toen Hij tot de Vader bad, deze lijdensbeker aan Hem voorbij te laten gaan.

Zowel Jezus' bloedverwanten, als ook de apostelen en het gelovige volk erkenden in Hem slechts de "profeet" - de "afgezant van God".

Dat een van de "zonen God's" in Hem mens was geworden, wist wel zijn moeder uit de aankondiging van de engel vöör zijn geboorte, maar zij wist ook, dat Hij een mens was met menselijke zwakheden. Zij was het niet eens met zijn openbaar optreden en de verkondiging van zijn leer. Zij wist wel, dat zijn geloofsovertuiging belangrijk afweek van de leer van de joodse godsdienst, maar dat Hij dit alles het volk nu openlijk predikte, drukte haar zwaar. Zij had zich zijn taak op aarde geheel anders voorgesteld. En toen zij hoorde, dat Jezus in zijn predikingen zulke scherpe woorden tegen de geestelijke leiders van het joodse volk gebruikte en zo veel van hun oude geloof in het openbaar als onjuist aanduidde, trachtte zij dit tezamen met haar andere zoons te verhinderen. Zij wilde Hem tot terugkeer naar zijn ouderlijk huis dwingen. Daardoor geloofde zij, de aanstoot, die zijn optreden onder de priesters, schriftgeleerden en farizeeen had teweeggebracht, te kunnen opheffen. "Toen zijn bloedverwanten het hoorden gingen zij heen om zich van Hem meester te maken; want zij zeiden "dat Hij niet meer bij zijn verstand was" (Marcus 3:21). "Ook zijn broeders immers geloofden niet in Hem" (Johannes 7:5).

Dat zijn moeder en zijn broeders deze houding tegenover zijn openbaar optreden aannamen, is menselijk begrijpelijk. *Zij* hielden de leer van de joodse kerk voor de juiste; daar waren zij vanaf hun jeugd in opgevoed. Hun voorvaderen hadden in dit geloof geleefd en waren erin gestorven; en nu zou de eigen zoon en broeder openlijk prediken, dat deze godsdienst op vele punten een dwaling was, - dat was voor deze eenvoudige, onervaren mensen onverdraaglijk. Wat hun geestelijkheid hun verkondigde, was voor hen beslissend. Toch was daarbij ook de vrees voor de andere mensen in het spel. Men wees hen met de vinger na als familie van een man, die de godsdienst van zijn vaderen aantastte. Van het plaatselijke hoofd van de synagoge moesten zij daarover vaak verwijten aanhoren. Ook waren *zij* bevreesd voor zakelijke schade. Bijzonder hard trof hen echter het bericht, dat de opperste kerkleiding Jezus in de ban had gedaan en allen die hem aanhingen en als de Messias erkenden, eveneens met de banvloek bedreigden. Zij waren reeds overeengekomen, dat hij, die Jezus als de Messias erkende, in de ban zou worden gedaan (Johannes 9:22).

De joodse schriftgeleerden waarschuwden het volk voor Jezus en zijn leer. Zij maakten rijkelijk gebruik van het wapen van de laster. Zij noemden Hem een "valse profeet", een "door de duivel bezetene", een "volks opruier", een "wijnzuiper" en "zedelijk afgezakte", die zich met deernen ophield en bij de publieke zondaren te gast was. Geen middel was hun te erg om hem onschadelijk te maken, door wie zij hun invloed op het volk bedreigd zagen. Zij konden niet dulden, dat de grote massa van

het volk iets anders als godsdienstige waarheid aannam dan wat zij zelf voordroegen. Naar hen had het volk zich te richten. Wat zij niet geloofden, mocht ook het volk niet geloven of de vervloeking trof hen. "Heeft dan een van de overheden of van de farizeeen in Hem geloofd? Dat volk, ja, dat de Wet niet kent; vervloekt zijn ze" (Johannes *7:48).*

Het is het oude liedje, dat de geestelijkheid van alle godsdiensten steeds weer pleegt aan te heffen, als zij haar invloed op het volk door een verkondiger van de waarheid bedreigt ziet.

Ook jij zult deze melodie nog rijkelijker leren kennen dan voorheen, zodra je de waarheden openbaar hebt gemaakt, die je van mij ontving. Dan zul je zien, hoe alles zich herhaalt, wat zich vroeger afspeelde. Want de knecht staat toch niet boven de meester. Men zal je een afvallige priester, een valse profeet, een waanzinnige, een door de duivel bezetene, een afgezakt mens noemen. Ook je familie zal je verwijten maken. Zij zullen zeggen, dat je alles bij het oude had moeten laten, en wat goed genoeg was voor andere geestelijken had ook voor jou voldoende kunnen zijn. Doch vrees niet! Hoop op God! Wat kunnen de mensen je doen? Maar ook zul je aan velen door het overbrengen van de waarheid de grootste weldaad bewijzen. Ook veel geestelijken, die je boek lezen, zullen tot de overtuiging komen, dat het de waarheid inhoudt, al zullen zij het niet wagen, dit openlijk te zeggen. Zo was het ook in Christus' tijd. "Toch geloofden ook velen van de aanzienlijken in Hem, maar vanwege de farizeeen durfden zij er niet voor uitkomen omdat zij bang waren uit de synagoge gestoten te worden. Hun was meer gelegen aan de eer van de mensen dan aan de eer van God" (Johannes *12:42, 43).*

Ook de apostelen raakten meer dan eens in twijfel over hun meester; zij hadden zich de Messias anders voorgesteld. Dat in Jezus van Nazareth de "zoon van God" op aarde was gekomen, wisten ook zij niet, tot het hun op een dag door de opmerking van Petrus duidelijk werd: "Gij zijt de Christus, de zoon van de levende God" (Matth. *16:16).* Deze overtuiging had Petrus echter niet gekregen uit de woorden en daden van Christus, noch door zijn eigen denken. Zij was hem door een openbaring van God ingegeven : "Niet vlees en bloed hebben u dit geopenbaard, maar mijn Vader die in de hemel is" (Matth. *16:17).*

Over de wijze, waarop de openbaringen van God Christus bereikten, heb ik je reeds eerder enige aanduidingen gegeven. Toch zou ik daarop nog nader willen ingaan, aangezien dit voor het volledige begrip van Christus' leven en werken noodzakelijk is. Daaruit zul je zien, dat ook op dit punt bij Christus niet iets volkomen nieuw was, en zich niets voordeed wat niet reeds tevoren was geschied.

Je behoeft je slechts te herinneren, op welke wijze God vroeger aan zijn werktuigen de noodzakelijke openbaringen en opdrachten deed toe-

komen. Hoe stond Hij in verbinding met Abraham, Izaäk en Jacob? Hoe met Mozes en Jozua? Hoe met de richteren, koningen en profeten? Hoe met Zacharias, Maria en Jozef? Welnu, op dezelfde wijze geschiedde alles ook met Christus. Hierin had Hij dus op de vroegere afgezanten en werktuigen van God niets vóór. God liet zijn geestenwereld met Hem evenals met alle anderen, in verbinding treden en door deze alles tot stand brengen, wat Christus voor de vervulling van zijn taak nodig had.

De voorwaarden voor een verbinding met de geestenwereld waren voor Hem dezelfde als bij ieder ander mens met wie geesten in verbinding treden. Dat zijn mediamieke aanleg bijzonder groot was, is vanzelfsprekend, want Hij was de hoogste en reinste van de door God geschapen geesten in menselijke belichaming. De innerlijke concentratie en geestelijke verdieping, waarvan ik je bij het onderricht over de vorming van de media sprak, was bij Christus in zo sterke mate aanwezig, als nog nooit bij een mens werd bereikt. Ook had nog nooit een menselijk medium die zuiverheid van het lichamelijke od als Christus. Bij Hem waren dus de voorwaarden voor een verbinding met God's geesten in zo'n mate aanwezig, als nooit door een ander mens kan worden bereikt.

Christus had de grootste opdracht voor God's rijk te volbrengen, die ooit aan een mens werd gegeven. Daarom moest God Hem ook de geesten in rijke overvloed zenden, niet alleen rijk in aantal, maar ook wat hun kracht en bekwaamheid betrof.

Tot Hem kwamen de geesten van de sterking om Hem nieuwe kracht te geven, als zijn eigen kracht in de strijd tegen de boze machten was uitgeput. Vaak werden deze geesten begeleid door geesten van de hoop, van de vreugde en van de innerlijke vrede. Dan weer stonden strijdengelen uit de legioenen van Michael hem ter zijde, wanneer satan zijn legioenen opriep om Jezus ten val te brengen, en het geweld van zijn aanval ieder menselijk weerstandsvermogen dreigde te overtreffen. Geesten van de waarheid en het inzicht werden bij Hem werkzaam, als Hij over de leerstellingen moest worden onderricht, die Hij als God's woord aan het volk moest verkondigen, of als Hij zelf over persoonlijke vragen en opdrachten inlichtingen moest ontvangen. Geesten der wijsheid wezen Hem de juiste weg voor de uitvoering van zijn afzonderlijke opdrachten, maar ook alleen dän, als Hij zijn eigen geesteskrachten tot het uiterste had ingespannen zonder het ware te vinden. Ook voor Hem geldt, wat voor elk ander mens geldt: "Help je zelf, dan helpt God je!" Gebruik eerst je eigen kracht om tot het goede doel te komen en als deze niet toereikend is, dan pas grijpt God in met behulp van zijn geestenwereld. God werpt het goede en de overwinning van het goede niemand in de schoot. Hij verlangt, dat iedereen eerst zijn persoonlijke kracht ten volle aanwendt; ook van Christus verlangde Hij dit.

Betrof het de genezing van zieken, dan traden de geesten der geneeskracht in zijn dienst, voor zover zijn eigen natuurlijke geneeskracht niet voldoende was om het zieke od van de lijdende gezond te maken. Zijn uitzonderlijk grote persoonlijke geneeskracht was in zeer veel ziektegevallen sterk genoeg om de genezing tot stand te brengen, zonder dat Hij de bijstand van geesten der genezing nodig had.

Toch genas Christus niet iedereen, die genezen wilde worden. Bij velen is de ziekte een straf van God, die de zieke kortere of langere tijd heeft te dragen. Door zijn gave van helderziendheid of helderaanvoelendheid herkende Christus in elk geval of er een genezing moest volgen of niet. Ook was het geloof in God en in Christus als God's afgezant de voorwaarde voor iedere genezing.

Niet bij allen was de genezing blijvend ; velen vielen weer in hun vroegere lijden terug, zodra zij het geloof in God en Christus ontrouw werden. Want de genezingen moesten toch in de eerste plaats een bevestiging zijn van de waarheid, die Christus verkondigde.

Bij de "opwekking van de doden", die Christus volbracht, moet ik je nog iets mededelen, wat je wel zeer zal verwonderen. Bij alle zogenaamde "dodenopwekkingen", zowel bij die uit het Oude Testament als die, welke door Christus tot stand kwamen, gaat het niet om mensen, waarvan de geest reeds was overgegaan naar gene zijde. Iemand, die werkelijk dood is, kan niet meer vanuit gene zijde naar de aarde terugkeren. Zijn geest kan niet opnieuw van het lichaam bezit nemen, dat hij door de aardse dood heeft verlaten. Dit is een goddelijke wet, waarop geen uitzondering bestaat. Zodra een geest zieh aan gene zijde bevindt, is zijn aardse loopbaan voor goed afgesloten. Zijn lot op aarde is onherroepelijk beslist. Opnieuw mens worden kan hij dan alleen door een nieuwe geboorte.

In al de gevallen, waarin Christus mensen tot het leven opwekte, betrof het mensen, waarvan de geest weliswaar van het lichaam losgemaakt was, maar nog door een heel zwakke odband met het stoffelijke lichaam verbonden bleef. Deze odband was zo zwak, dat de uitgetreden geest noch door eigen kracht, noch door enig menselijk opwekkingsmiddel in het lichaam had kunnen terugkeren, en daarom zou werkelijke dood door de verbreking van de odband spoedig moeten intreden. Bij Lazarus was deze odband zö zwak, dat er niet eens zoveel levenskracht aan het lichaam kon worden toegevoerd als nodig was om het ontbindingsproces tegen te gaan. Noch de ontbindingslucht, noch de zogenaamde doodsvlekken op het lijk zijn dus tekenen van de werkelijke dood.

Dat het bij de opwekkingen van doden slechts om schijndoden ging, wordt duidelijk verklaard door de woorden van Christus toen Hij de dochter van Jairus tot het leven terugriep : "Want het meisje is niet gestorven maar slaapt" (Matth. 9:24). U verklaart deze woorden als een

scherts. Maar Christus schertste niet, als het erom ging, de bewijzen voor zijn goddelijke zending aan het volk te brengen. Ook bij Lazarus wijst Hij zijn apostelen erop, dat het geen werkelijke dood betrof. Want toen Hij van zijn ziekte hoorde, zei Hij tot hen : "Deze ziekte voert niet tot de dood, maar is om God's glorie, opdat de zoon God's verheerlijkt moge worden" (Johannes *11:4).* En toen Lazarus volgens menselijke berekening dood was, zei Jezus wederom : "Onze vriend Lazarus is ingesluimerd en Ik ga erheen om hem op te wekken." Toen echter zijn apostelen Hem niet goed begrepen en het ook doelloos scheen, verdere verklaringen te geven, die zij toch niet zouden begrijpen, zei Hij : "Lazarus is dood." Daarmee gebruikte Hij weliswaar niet de juiste benaming van de toestand, waarin Lazarus zich bevond, maar het was de enige manier om zich verstaanbaar te maken. Want op dit ogenblik lag Lazarus reeds in het graf en werd hij door de mensen als dood beschouwd. Was het de werkelijke dood geweest, dan had Christus niet enige dagen van tevoren kunnen zeggen, dat het doel van Lazarus' ziekte niet zijn dood was. Ook zou Hij na de graflegging niet de woorden hebben mogen gebruiken "Onze vriend is ingesluimerd." In beide gevallen sprak Christus de waarheid, daar het feitelijk niet om de werkelijke dood ging, maar om een "schijndood".

Maar daarmede is de daad van de opwekking niet minder geworden want zij kon niet door menselijke krachten tot stand worden gebracht, maar alleen door God's kracht. Zo was het bij alle dodenopwekkingen door Christus. Menselijke krachten schoten hier volkomen tekort. De geesten van God grepen in. Zij volbrachten alles, wat het weer intreden van de geest in het lichaam mogelijk maakte. Christus nam het werk van de geestenwereld helderziend waar en op zijn woord trad dan de geest van de schijndode weer in zijn lichaam terug, waarop de schijndode ontwaakte.

U mensen denkt er niet aan, dat dit soort handelingen zich volgens door God gegeven wetten voltrekken. Dat geldt niet alleen voor de opwekkingen van de doden, maar voor alle wonderbare daden van Jezus. Toen hij water in wijn veranderde, was het eveneens de geestenwereld van God, die dit volbracht. Daarom kon Christus deze verandering ook niet tot stand brengen op het ogenblik, waarop zijn moeder dit wenste. Zijn uur was nog niet gekomen, omdat de daarvoor benodigde arbeid van de geestenwereld nog niet was beeindigd. Ook voor het werk van de geesten is tijd nodig.

Daar u deze gebeurtenissen niet begrijpt, is ook de betekenis van veel woorden, die in uw bijbel staan u niet duidelijk, en u vertaalt ze daardoor verkeerd in uw verschillende talen. Zo bevat ook het bijbelse verhaal over de opwekking van Lazarus in sommige vertalingen een zin, die u

geheel onbegrijpelijk moet voorkomen. Deze luidt: "Toen Jezus nu zag hoe Maria weende, en hoe ook de Joden, die met haar waren meegekomen, luid weenden, voelde hij zich in de geest verontwaardigd en wond zich op" (Johannes *11:33).* Anderen vertalen: "Hij werd verbolgen." Waarom zou Christus nu verbolgen worden of verontwaardigd zijn, als hij zusters en vrienden van een dode ziet wenen? Neen, de oorspronkelijke tekst luidt: "Een huivering overviel zijn geest en hij voelde zich geschokt;" want als geesten op u toetreden en hun sterke odstraling op u laten inwerken voelt u een huivering door u heengaan, zodat u rilt. Het is een aangename huivering, als het goede geesten zijn, die op u inwerken en een onaangenaam gevoel, als de inwerking afkomstig is van een Lage geest. Zo'n goede huivering beving ook Christus. Het waren de geweldige oduitstralingen van de geesten, die Hem omringden en Hem de kracht toezonden, die Hij als sluitsteen van de geestenarbeid door zijn luide roep: "Lazarus, kom er uit!" op de schijndode liet inwerken.

Zulke dodenopwekkingen kon Christus alleen dan uitvoeren, als Hij door de boodschappers van God had vernomen, dat het God's wil was. Want alle tekenen, die van God's kracht getuigden, vonden slechts dän plaats, als zij tot de verbreiding van God's rijk of ter bevestiging van zijn afgezant en van zijn leer op bijzondere wijze dienstig zijn.

Christus sprak in het openbaar nooit over zijn verbinding met de geestenwereld van God. Alleen als Hij daarvan melding moest maken, deed Hij het. Zo zei Hij tot de joden, die hem verweten dat Hij met behulp van de boze machten de geesten uit de bezetenen dreef, dat hij de boze geesten uitdreef door de hulp van een goede geest van God: "Maar als ik door de geest God's de duivels uitdrijf, dan is inderdaad het rijk God's tot u gekomen" (Mattheus 12:28).

Met de hoogste graad van helderziendheid, die Jezus eigen was, hing ook de gave samen de geestelijke toestand van een mens te onderkennen en diens gedachten te lezen. Altijd waren er mensen, die eenzelfde eigenschap bezaten. Uw tijd begrijpt dit niet en weet bovenal niet, dat het ook hierbij om eeuwig geldende wetten gaat, volgens welke dergelijke verschijnselen optreden.

Ook bij Christus voltrok zich alles volgens deze wetten. Hij hield daarmee ook rekening, door plaats en tijd voor het geestenverkeer zo te kiezen, dat de voorwaarden daarvoor zo gunstig mogelijk waren. Hij, die zijn aanhangers opriep om het stille binnenkamertje voor het gebed op te zoeken, ging zelf naar de lommerijke heuvels in de koele avond- en nachtelijke uren. Want licht en warmte en het rumoer van de dag zijn voor de nodige odvorming bij het geestenverkeer zeer nadelig. Daarom verkoos Hij de eenzaamheid van de wouden en tuinen en het duister en de koelte van de nacht.

Ook alles, wat Christus over de toekomst voorspelde, wist hij alleen door zijn verbinding met de geestelijke boodschappers van zijn vader.

U was tot nog toe gewoon de wonderen en voorspellingen van Jezus te zien als bewijs voor zijn Godheid; dat was een grote drogreden. U verwisselt de werkende met het werktuig. De werkende is God. Het zichtbare werktuig van zijn werken kan ieder wezen zijn, terwijl de onzichtbare werktuigen de geesten Gods zijn, die aan dat wezen zijn toegevoegd. Als u slechts een weinig zou nadenken, moest u vanzelf tot deze conclusie komen. Als je over de "goddelijkheid van Christus" predikte en dit met zijn wonderen en voorspellingen trachtte te bewijzen, kwam het dan niet in je op, eens een vergelijking met de vroegere afgezanten van God te maken? Waren de wonderen van Mozes dan geringer dan die van Jezus? Was de verandering van de staf in een slang, van het water in bloed, het doden van de Egyptische eerstgeborenen, de doortocht door de Rode Zee, het te voorschijn brengen van drinkwater door een slag met zijn staf en vele andere tekenen van Mozes van geringere waarde dan de door Jezus verrichte verandering van het water in wijn, het wandelen op de zee en het stillen van de storm op zee? Dan moest u toch ook Mozes als God beschouwen, als u de handelingen van Jezus als een bewijs van zijn goddelijkheid wilt zien. En werden niet door vele mehsen, die werktuigen van God waren, zieken genezen en "doden" opgewekt? Dan moesten ook zij allen God zijn geweest. Dan waren Jozua, Elisa en de overige grote profeten van God eveneens God. Dan waren ook de apostelen God, omdat zij dezelfde wonderen deden als Christus, en volgens zijn woorden nog grotere werken tot stand zouden brengen, dan Hij zelf. U kunt geen wonderen van Jezus opnoemen, die niet op dezelfde of soortgelijke wijze door andere mensen als afgezant van God zijn verricht. U miskent volkomen het doel, dat de wonderen volgens God's opzet bij zijn afgezanten hebben. U bedenkt te weinig, dat God zijn werktuigen door zulke buitengewone daden moet kenmerken, voordat Hij van de mensen kan verlangen, dat zij die werktuigen als belast met opdrachten van God erkennen.

Alle afgezanten van God hebben bij de vervulling van hun opdracht veel van de mensheid te verduren gehad. Allen moesten een bittere lijdensweg gaan. Zij waren de vaten, waarin God's licht en waarheid blonk. Maar de mensen, die in de ban van de duisternis verkeerden, konden dat licht niet verdragen. Het scheen hun te fel in hun door zonden ziek geworden ogen. Zij wendden zich van het licht af en trachtten, die menselijke vaten te vernietigen, die als kandelaars met het licht van God dienden. Zo was het in alle tijden. Zo is het ook nu en zo zal het lang blijven, zolang er mensenogen zijn, ziek door zonden, die pijn doen, als het licht der waarheid hun wordt voorgehouden. De boze machten en de door

hen geknechte mensen haten het licht en de lichtdragers en spannen al hun krachten voor hun vernietiging in.
Hoe ontzettend moesten dan ook vöör alles de woedende krachten zijn, die tegen de grootste lichtdrager, die ooit op aarde kwam door de boze werden ingezet om Hem onschadelijk te maken ! Hoe bitter moest de lijdensweg worden, die Christus moest gaan! Wat Christus innerlijk door de aanvallen van de duivel te verdragen had bleef verborgen voor de ogen van de mensen. De Bijbel verhaalt dan ook niets daarover. Zij brengt alleen het zo weinig zeggende verhaal van de verzoeking van Jezus in de woestijn. En toch waren deze aanvallen van satan zö ontzettend, dat alle vroegere afgezanten van God tot afval van God zouden zijn gebracht, als God aan de hellemachten had veroorloofd, even sterk tegen hen op te treden, als hij het hun tegen Jezus toestond.

Maar ook het lichamelijke lijden, dat Hij tot zijn laatste ademtocht aan het kruis moest doorstaan, was van dien aard, dat de andere afgezanten van God, vooral ook door het gelijktijdige geestelijke lijden, hiertegen geen stand zouden hebben gehouden.

Voor Christus had zijn lijdensweg inderdaad een aanmerkelijk hogere betekenis dan voor de andere profeten van God. Voor hen was met het einde van hun aardse leven hun taak vervuld, als zij God trouw bleven. Voor Christus was zijn menselijk lijden echter alleen de vervulling van een deel van zijn opdracht. Het voornaamste deel van deze opdracht moest Hij na zijn aardse dood als geest door een overwinning op de machten der duisternis vervullen. De kruisdood was slechts de voorlopige voorwaarde voor deze overwinning; weliswaar niet de kruisdood zelf, maar het ondergaan van de kruisdood, zonder daardoor tot afval van God te worden gebracht. Christus had immers, reeds aan het kruis bangend, nog op het laatste ogenblik aan God kunnen twijfelen en aan de boze machten kunnen vervallen. Dan zou hij weliswaar ook aan het kruis zijn gestorven, maar als een door satan overwonnen van God afgevallene. Tot dat moment had Hij zich moeten verdedigen tegen het verschrikkelijke trommelvuur van de helse aanvallen. Werd Christus door deze aanvallen verslagen, dan was alles verloren. De verlossingspoging zou zijn mislukt en Christus zou de gevangene van de vorst der duisternis zijn geworden.

Kon Christus echter noch door de aanvallen op zijn geest, noch door het ontzettende lichamelijke lijden als mens door de hellemachten worden overwonnen, dan begon op het ogenblik van zijn aardse dood het tweede deel van de bevrijdingsstrijd. Hij, die als mens in de verdediging stond tegenover de machten der hel, ging nu als geest tot de aanval over, om de eindzege over hen te behalen. Hij daalde voor de beslissende strijd in de hel af. "Nedergedaald ter helle!"

Toch zou ik eerst nog bij het eerste deel van deze belangrijkste strijd, die ooit werd uitgevochten, iets langer willen stilstaan en de menselijke lijdensuren van Christus, die u de "passie" noemt, nog eens met je willen nagaan. U mensen waardeert immers veel te weinig het onuitsprekelijke lijden, dat deze door God gezonden kruisdager voor uw redding moest doorstaan.

Op de avond vóór zijn dood bevond Hij zich met zijn discipelen in de avondmaalszaal. Het paasmaal, dat Hij met hen hield, was tegelijkertijd zijn afscheidsmaal. Maar wie kan de geestelijke smart peilen en meevoelen, die Hem hier doortrilde ! - Hij wist door de geestelijke boodschappers van God, dat reeds alle voorbereidingen voor zijn gevangeinneming en spoedige terechtstelling waren getroffen. Hij wist, dat een van zijn discipelen met de hoge priesters onderhandelingen had gevoerd en zich tegen een verradersloon van dertig zilverlingen bereid had verklaard, zijn meester aan hen uit te leveren. En deze verrader lag met Hem op dit ogenblik aan dezelfde tafel. Zij aten namelijk niet, zoals gij aanneemt en uw afbeeldingen het aangeven, aan een lange tafel, maar lagen op dierenvellen, waarvan de koppen tot een rustkussen waren verhoogd, drie aan drie aan kleine, lage tafeltjes, met de ene arm steunend op het kussen en met de andere de spijzen etend, die vöör hen stonden. Tezamen met Jezus lagen aan hetzelfde tafeltje Johannes en Judas: Johannes aan zijn linkerzijde met zijn hoofd dicht bij de borst van zijn meester, aan de andere zijde Judas. Deze durfde zijn ogen niet tot zijn meester op te Neffen en verlangde naar het ogenblik, waarop hij onopvallend de zaal zou kunnen verlaten.

Hoe sneed het de meester door het hart, deze discipel als een verrader vöör zich te zien wiens vreselijke dood Hij vooruit reeds kende. "Het ware beter voor hem geweest, als hij niet geboren was." Jezus ogen vulden zich met tranen, als Hij hem steeds weer moest aanzien. Zijn hart hing met liefde ook aan deze verloren broeder. Vöör zijn geest verrees het beeld, dat reeds na enige uren werkelijkheid zou worden: Judas in de erkenning van zijn misdaad met vertwijfeling in het hart en een strop in de hand voor de boom staand, waaraan hij zich zou ophangen, en naast hem Lucifer, om de geest van de door hem misleide met zich mee in de afgrond te voeren. De meester beefde van ontzetting bij dit beeld.

En de andere apostelen? Zullen zij hem in zijn zware marteluren troostend en helpend ter zij de staan? Hij zag de noodlotsfilm van de volgende twaalf uur zich vöör zijn geestelijke oog afrollen. Hij zag ze allen van hem wegvluchten uit angst voor Nun eigen leven ; Hij zag Petrus, sidderend van doodsangst voor een deurwachtster staan en onder ede de aanhankelijkheid aan zijn meester loochenen. Hij zag de duivelen zich reeds voor de deur van de avondmaalszaal verdringen om zijn discipelen bij het

verlaten van de zaal tegemoet te treden om hen in dezelfde nacht aan hun meester te doen twijfelen, opdat zij de voor de dood bestemde geen steun konden geven en hem geen bijstand konden verlenen. "Satan heeft geeist, u te mogen zeven als tarwe." Waarom had satan dit geeist? - Eerst nu had hij door een openbaring van God vernomen, wat bij deze beslissende strijd voor hem op het spel stond. God's gerechtigheid was Lucifer verschuldigd, dat hij hem er niet langer over in het onzekere liet, dat het in de nu beginnende strijd tussen Christus en hem zou gaan om de heersersrechten van de hel over de gevallen geesten. God openbaarde hem, dat Christus, als Hij in het nu beginnende doodslijden standvastig bleef, later als geest samen met de hemelse legioenen tegen de hel tot de aanval zou overgaan en hem - de vorst van de hel - zou overwinnen en hem een groot deel van zijn heersersrechten zou ontnemen. Satan beefde bij deze mededeling. Nu eiste hij van God dezelfde rechtvaardigheid, die hem eens het onbeperkte recht over de gevallen geesten had toegestaan, nl. volkomen onzijdigheid in deze beslissende strijd. God moest zijn handen van Jezus aftrekken en Hem geen menselijke bijstand verlenen, anderzijds echter de hel in alles de vrije hand laten. Zou God deze eis inwilligen, dan hoopte Lucifer met inspanning van al zijn krachten, deze Jezus van Nazareth op het laatste ogenblik toch nog murw te kunnen maken en tot vertwijfeling te brengen.

God willigde het verlangen van satan in op een enkele voorwaarde, dat Hij zich een versterking van de zuiver lichamelijke levenskracht van Jezus voorbehield. Want zonder deze krachtstoevloeiing zou Christus reeds in de hof van Gethsemane zijn bezweken, en zou zijn martelaarschap zich niet hebben kunnen voleindigen.

Al het geestelijke ziele- en lichamelijke lijden op aarde moest op verlangen van Lucifer, in enkele uren samengedrongen, op het hoofd van zijn tegenstander neerkomen en tegelijkertijd zou de hel met zijn gehele macht op Hem en zijn getrouwen mogen aanstormen. Zo zou aan de alleenstaande, verraden door een van zijn discipelen, in de steek gelaten door de overigen, en zonder God's hulp aan de hel prijsgegeven, het einde van een Judas worden bereid.

Reeds toen Jezus, na het vertrek van Judas, brood en wijn als symbool van zijn sterven aan de apostelen overhandigde en de afscheidswoorden tot hen richtte, bloedde zijn hart uit duizend wonden. Hij was mens, als u en had in deze en de volgende uren niets vöör boven andere mensen. Integendeel, Hem ontbrak bovendien alles, wat anders de mensen in hun lijdensuren nog tot bron van troost en innerlijke versterking kan dienen.

Nu gaat Hij in de donkere nacht naar de hof van Gethsemane. De nacht is niemands vriend, zeker niet van iemand die door leed wordt gekweld. De discipelen, die door de kwade geestenmachten reeds worden

bewerkt, gaan in bange verwachting van de dingen, die komen zullen, zwijgend naast hem voort. Ook Hij zwijgt onder de druk van het diepste zielelijden.

In de hof op de afgelegen plek, die Hij uitzoekt voor een gebed om sterkte, wacht Lucifer reeds met zijn sterkste hellemachten, om de komende met vereende krachten geestelijk neer te vellen. Thans is toch het uur gekomen, dat God aan de vorst der duisternis heeft toegestaan.

Menselijke woorden vermogen niet weer te geven, wat de hel in dit ene uur aan verschrikkingen over zijn slachtoffer heeft uitgestort. Zoals eens dezelfde Lucifer bij de verzoeking in de woestijn aan deze mensenzoon alle rijken van de wereld in hun heerlijkheid toonde, om hem daarmee tot afval van God te verlokken, zo stelt hij Hem nu met hetzelfde doel het vreselijkste en lelijkste voor ogen, dat er in de mensheid bestaat. Hij laat de God lasterende en tot het boze vervallen mensheid in alle beelden van ongeloof en ondeugd aan zijn ogen voorbij trekken. Beeld na beeld volgt... gruwelijk! Dan toont hij Jezus de zogenaamde "vruchten" van zijn veeljarige arbeid onder het Joodse volk als volk van God, wijst honend op zijn discipelen, waarvan de ene als verrader met 'een horde in aantocht is, terwijl de anderen niet ver van hem af liggen te slapen en in dit smartelijke uur geen teder woord voor hun meester vinden en geen uur met hem wakker willen blijven. "En voor die mensheid wil je tot bevestiging van je leer sterven?" - hoort hij Lucifer honen. "Voor deze mensheid, die je Vader belastert en je zelf als een dwaas zal honen, als je je leven voor zulke misdadigers offert? - En hoe zul je sterven?" - En nu draait hij de lijdensfilm af voor de helderziende ogen van zijn over alle leden bevende slachtoffer: De gevangenneming, de vlucht van de discipelen, de verloochening door Petrus, het bloeddorstige gebrul van dat volk, dat Hem nog enkele dagen geleden het hosanna heeft toegeroepen, de ter dood veroordeling, de geseling, de vreselijke mishandelingen, de doornenkroon, de kruisweg, de kruisiging - alles in de schrikwekkendste beelden, alleen om Hem tot een geestelijke ineenstorting en tot vertwijfeling te brengen. En tegelijkertijd hamerden de geesten van de troosteloosheid en de vertwijfeling de ontzettendste gedachten in de geest van deze door allen verlaten mens. Zijn polsen jaagden, zijn gehele lichaam beefde van de hoge koorts, het hart dreigde te breken. Doodsangst overviel Hem en met het angstzweet werden ook bloeddruppels door de porien geperst en vloeiden ter aarde. De discipelen sliepen, terwijl dit vreselijke zich bij hun meester afspeelde.

De beelden van de lijdensgeschiedenis van Jezus zijn in uw bijbel slechts in enkele pennestreken opgetekend, die u niet nader brengen tot het werkelijke beleven van de geestelijke en lichamelijke martelingen, die uw Verlosser heeft geleden. Ook zijn veel van de ergste kwellingen in uw

bijbel helemaal niet vermeld. Zo is aan de verschrikkelijke uren met stilzwijgen voorbijgegaan, welke Jezus in de onderaardse kelder van de landvoogdij heeft moeten doorbrengen. Naar deze natte, van afschuwelijke dieren wemelende, dompige kerker hadden de soldaten Jezus gesleept na zijn geseling, kroning met doornen en bespotting, en nadat zij eerst de talloze diepe wonden van het door geselslagen gebroken lichaam vol zout hadden gestrooid en zijn handen hadden gebonden, opdat Hij niet door verwijdering van het zout zijn onmenselijke lijden wat zou kunnen verlichten.

Nooit heeft een mens zulk een marteling te dulden gehad als deze mensgeworden zoon van God. De hel had door haar aardse werktuigen het uiterste bij Hem beproefd, omdat zij Hem als de grootste tegenstander erkende, die ooit op aarde zou kunnen verschijnen. Maar wat zij Hem aan lichamelijk lijden aandeden was niet te vergelijken met het geestelijk lijden dat Hij moest verduren. Daarbij kwam nog, dat het lichamelijke en het geestelijke lijden tegelijkertijd op hem drukten. Bovendien ontbrak Hem tot op het laatste ogenblik iedere menselijke troost en, wat nög erger was, ook federe goddelijke hulp. God trok zijn helpende hand van Hem terug en liet Hem hulpeloos over aan de machten van de hei. De kreet van de aan het kruis met de dood worstelende: "Mijn God, mijn God, waarom hebt gij Mij verlaten?" verraadt in zijn gehele omvang, wat Hij in het ogenblik van de hoogste aardse eilende aan de diepste innerlijke verlatenheid moest doorstaan. Satan moest nooit kunnen zeggen, dat hij deze mens niet had kunnen overwinnen, omdat Hem van andere zijde te veel hulp ten deel was gevallen. Hij zou moeten bekennen, dat hij een aan zichzelf overgelaten mens, ondanks de grootste geestelijke en lichamelijke folteringen, die hij Hem aandeed, niet tot afval van God had kunnen bewegen.

Het is onjuist, als uw bijbel zegt, dat Jezus' moeder met Johannes bij het kruis stonden. Zelfs deze troost was Hem ontzegd. Van allen, die Hem het meest liefhadden, was niemand bij de kruisiging aanwezig. Zij hadden de aanblik niet kunnen verdragen. Waar zou een menselijke moeder te vinden zijn, die kan toezien als haar kind aan het kruis wordt genageld. En daarbij zou volgens u, Maria zeifs aan de voet van het kruis hebben gestaan! Was zij er geweest, dan had zij zeker niet gestaan, maar zou in onmacht zijn gevallen.

Daarom is het ook onjuist, dat Jezus vanaf het kruis tot zijn moeder en tot Johannes de woorden zou hebben gesproken: "Moeder, zie je zoon" - en tot de discipel : "Zoon, zie je moeder." - Wel heeft Hij dergelijke woorden gericht tot zijn moeder en tot Johannes, toen hij na de terdoodveroordeling door Pilatus uit het gerechtshof kwam en zijn moeder en Johannes zich in diepste zielesmart aan hem vastklampten,

tot de soldaten hen weer van Hem aftrokken. Naar de rechtszitting waren zijn moeder en de discipelen wel gekomen. De moeder hoopte nog steeds op een gunstige uitspraak. Zij moest steeds weer aan het offer van Abraham denken, wiens zoon ook nog op het laatste ogenblik, toen het slachtmes reeds was getrokken, van de dood werd gered. Ook bij u blijft geen moeder van de terechtzitting weg, waarbij het om leven of dood van haar kind gaat. Maar eveneens gaat geen moeder mee naar de gerichtsplaats om te zien, hoe haar kind wordt terechtgesteld.

De aanblik van zijn door smart en ontzetting wankelende moeder sneed Jezus diep in de ziel. Hij wilde haar aan het leed niet langer blootstellen. Daarom verzocht Hij Johannes, haar mee naar zijn huis te nemen totdat alles voorbij was, en Hij vroeg zijn moeder liefdevol, om met Johannes mee te gaan en God om kracht te bidden in dit uur van zware beproeving. Want wat nu met Hem zou gebeuren, was de wil van zijn hemelse Vader. Zij zou Hem na drie dagen terugzien.

Johannes voldeed aan de wens van de meester en bracht de door diepe smart getroffen moeder, die zich slechts met de uiterste krachtsinspanning staande kon houden, naar zijn woning. Hij nam haar vanaf dit ogenblik niet voorgoed in huis, zoals uw vertaling luidt, maar hij nam haar uit deze folterende omgeving mee in zijn huis. Daarheen kwamen langzamerhand alle getrouwen van Jezus. Later, toen naar men kon aannemen dat de kruisiging voorbij was, gingen enigen, waaronder ook Maria Magdalena, naar een plek, van waaruit zij de plaats van de kruisiging konden zien, en brachten toen het Bericht van de dood van Jezus.

De moeder van Jezus bleef slechts zo lang bij Johannes, als zij in Jeruzalem was. Daarna ging zij weer terug naar Nazareth. Daar woonden immers haar andere kinderen en daar had zij haar tehuis. Vanzelfsprekend ging zij vaak naar Jeruzalem om de apostelen te bezoeken, zolang deze daar woonden, en in het bijzonder Johannes.

Zoals Christus tijdens zijn leven door God's kracht werd bevestigd als God's afgezant, zo ging het ook tijdens zijn doodsuur. De zon werd verduisterd gedurende drie uren. Het was geen natuurlijke duisternis, maar deze was door God's kracht tot stand gekomen. En op het ogenblik, dat Christus de geest gaf, scheurde het gordijn van de tempel van boven tot beneden als teken, dat de scheidsmuur tussen het rijk van God en dat van satan door de dood van Jezus was gevallen. - De aarde beefde en de rotsen scheurden. Maar wat uw bijbel verhaalt in het evangelie van Mattheus, namelijk dat de doden uit hun graven opgestaan en in Jeruzalem aan velen versehenen zouden zijn, is een vervalsing van de oorspronkelijke tekst. Deze luidde: "Daar scheurde het voorhangsel in de tempel van boven tot onder in twee stukken, de aarde beefde, de rotsen sprongen uiteen, de graven werden uiteengescheurd en vele lijken

der ontslapenen werden eruit geslingerd. Velen, die uit de stad waren gekomen, konden de lijken daar zien liggen." In deze - juiste - tekst wordt dus het geheel natuurlijke verloop verhaald, dat door de aardschokken de in de rotsen uitgehouwen grafkamers uit elkaar werden gerukt en de lijken naar de oppervlakte werden geslingerd. Omdat er veel mensen uit de stad waren gestroomd om van de kruisiging getuige te zijn, konden zij, die voorbij de uit elkaar gescheurde begraafplaatsen kwamen, de eruit geslingerde lijken zien liggen.

Hier heb je weer een van de talrijke voorbeelden, hoe men in het verleden de heilige oorkonden met zeer bepaalde bedoelingen vervalste. Men had de valse leer ingevoerd, dat ook de aardse lichamen van de mensen later weer zouden opstaan. Om voor deze leer in de bijbel een bewijs te leveren, heeft men behalve andere plaatsen, ook deze bijbeltekst vervalst door de volgende veranderingen in de oorspronkelijke tekst aan te brengen. In plaats van de woorden : "De lijken der ontslapenen werden eruit geslingerd", zette men de woorden: "De lichamen der ontslapen `heiligen' werden opgewekt." Het woord "heiligen" moest men wel toevoegen, omdat men niet mocht zeggen, dat ook de lichamen van onheilig gestorvenen bij de dood van Christus werden opgewekt. - Maar een nög grotere moeilijkheid moest men bij deze vervalsing overwinnen. Het was namelijk volgens de leer der kerk niet mogelijk, dat lichamen van gestorvenen konden herrijzen nog vöördat Christus was opgestaan. Want Christus stond toch op als de eerste van de doden. Daarom voegde men eraan toe: "Zij kwamen na zijn opstanding in de heilige stad en verschenen aan velen." De vervalsers hebben daarbij niet bedacht, dat nadrukkelijk was gezegd, dat de lichamen van de gestorvenen reeds op goede vrijdag uit de graven waren geslingerd dus twee dagen vöör de opstanding van Christus. Daarbij kwam het er niet opaan, of zij op goede vrijdag of op paaszondag aan de mensen in Jeruzalem verschenen. En dan - waar zijn dan deze reeds op goede vrijdag vermeende opgestane lichamen gedurende twee dagen daarna gebleven? En waar zijn zij na de paaszondag naar toe gegaan? Zijn zij weer in de graven teruggekeerd, of wat is er van hen geworden? Het is merkwaardig, dat aan de drie andere evangelisten niets van deze lichamelijke opstanding der doden op goede vrijdag bekend is. Maar ook Mattheus heeft in werkelijkheid niets van die aard bericht, zoals je uit mijn rectificaties ziet.

Christus was gestorven. Zijn geest had zich bij zijn aardse sterven van het stoffelijke omhulsel losgemaakt. Als mens was Hij tegen alle aanvallen van de hel standvastig gebleven. Dus had Hij zich van het eerste en belangrijkste deel van zijn messias-opdracht gekweten. Hij was door de hel niet overwonnen. Daarmee was Hij zelf echter nog geen overwinnaar van de vijand, tegenover wie Hij had standgehouden. Want als

twee met elkaar strijden en de een slaat alle aanvallen van de ander af, dan is hij daardoor nog geen overwinnaar. Om de overwinning te behalen, moet hij de ander aangrijpen en verslaan, zodat die verklaart overwonnen te zijn.

Zo was het ook bij Christus. Als mens had Hij alle aanvallen van zijn geweldige tegenstander afgeslagen. Dat was alles, wat Hij als mens kon doen. Nu echter, nu Hij bevrijd was van het aardse lichaam, kon Hij als geest tot de aanval tegen zijn vijand, de vorst der duisternis, overgaan. Hij daalde af naar de hel, vertrouwende op de alles overwinnende kracht van God, die Hij door zijn standvastigheid in zijn trouw aan God als mens had verdiend. God zond Hem nu de hemelse heirscharen als strijdgenoten. Een worsteling begon, die gelijk was aan die, welke zich indertijd afspeelde, toen Lucifer met zijn aanhangers tegen de hemelse legioenen streed op de dag van de grote revolutie in het geestenrijk van God. De strijd van nu speelde zich af in het rijk van Satan. Het was zowel een afzonderlijke strijd tussen Christus en Lucifer, als ook een massastrijd tussen de hemelse legioenen en die van de duisternis. Deze geweldige worsteling plantte zich voort tot in de diepste sferen van de hel, waarheen Lucifer en zijn aanhangers moesten terugwijken. Daar - toen aan de nederlaag van de hellemachten niet meer te twijfelen viel, gingen ook velen van hen, die tot dusver hun vazallen waren, maar hun afvalligheid van God betreurden, over naar de zijde der hemelse legerscharen en streden samen met deze tegen hun vroegere onderdrukkers. En het aantal van deze overlopers steeg van seconde tot seconde.

Toen Lucifer zag, dat alles verloren was, smeekte hij om genade. Hij, die eens bij de verzoeking in de woestijn de zoon van God alle rijken van de wereld had aangeboden, stond nu bevend voor Hem, die hij toen van het geloof aan zijn zoonschap van God wilde beroven. Nu beefde hij bij de gedachte, dat deze Jezus van Nazareth hem de gehele heerschappij zou ontnemen en dat het ogenblik was gekomen, dat hij met zijn aanhang in de diepte der duisternis zou worden ingesloten. Want de voorspelling was hem bekend, dat er een tijd zou komen, dat hij als vorst van het dodenrijk met zijn hellemachten in de diepte zou worden geslingerd, tot volkomen onmacht gedoemd, en van de heerschappij over de gevallen schepselen van God zou worden beroofd.

Christus verklaarde echter, dat zijn heersersrechten hem niet geheel zouden worden ontnomen, maar slechts beperkt zouden worden tot hen, die naar hun gezindheid aan hem toebehoorden. Maar hen, die uit zijn rijk tot God wilden terugkeren, moest hij vrij laten. Hij mocht hen niet meer als zijn onderdanen beschouwen. Wel zou het hem vrij staan, hen door verblinding en misleiding aan zich te binden, maar niet, als tot dusver, door geweld.

Satan stemde toe - moest wel toestemmen. Hij had veel hardere voorwaarden verwacht. De oorkonde van zijn heersersrechten, die hem eens door God waren verleend, werd veranderd, zoals Christus als overwinnaar dit wilde. En God, in wiens naam de overwinnaar de overeenkomsten met Lucifer trof, is de rechtvaardige en almachtige hoeder, die de nauwkeurige naleving van dit vredesverdrag waarborgt. Aan zijn bevelen moeten ook zij gehoorzamen, die vijandig tegenover Hem staan.
Daarmee was het grote reddingswerk van de verlossing ten einde. Het verlossingsplan van God was in zijn voornaamste onderdelen werkelijkheid geworden. De gapende kloof tussen het rijk van de duisternis en het Godsrijk was overbrugd. Iedereen, die van nu af aan uit het vreemdelingenlegioen van satan naar het oude vaderhuis van God wilde terugkeren, kon over deze brug gaan. Geen wachter uit het rijk van de hel mocht hem het overschrijden van de grenzen beletten.
Omringd door zijn jubelende geestenschaar trok Christus uit de verblijfplaats van Satan op naar de sfeer van het vroegere paradijs. En de cherubijnen, die sinsdien de paradijs-sfeer hadden bewaakt, bogen hun vlammende zwaarden neer als welkomsgroet aan Christus, hun koning en Heer, en voor zijn zegevierend geestenleger. Hier in het paradijs bleven zij tot op de dag, waarop Christus aan het hoofd van dit leger de hemelse velden binnentrad.
Doch gedurende die tijd was noch Christus, noch zijn geestenschaar, werkeloos geweest, het ging erom, reeds van hieruit aan God's gehele schepping de overwinning van de Verlosser bekend te maken en allen, die van goede wil waren, tot terugkeer te manen. In het bijzonder werden de ontzettend grote aantallen lijdende geesten uit de onderste geestensferen opgezocht, onderricht, opgemonterd, getroost en aangespoord zich te vermannen en de door Christus geopende weg naar het vaderhuis te betreden. Christus zelf leidde het onderwijs aan deze talloze broeders en zusters, opdat reeds nu zo mogelijk velen de weg naar huis terug zouden vinden. Daarop wijst Petrus in zijn brief met de woorden: "Zo ging Hij heen en predikte voor de geesten in de kerker, die eertijds in de dagen dat Noach de ark bouwde, weerspannig waren geweest, terwijl God in zijn lankmoedigheid geduld oefende" (i Petrus *3:19,* 20).
Christus verscheen gematerialiseerd in menselijke gedaante aan hen, die Hem als mens het naast hadden gestaan en veel leed met Hem en om Hem hadden doorgemaakt; zijn moeder, zijn apostelen en vrienden.

Toen kwam de dag, waarop Christus tot de in het paradijs op hem wachtende geestenschaar opsteeg, nadat Hij van zijn aardse vrienden afscheid had genomen en hun zijn opdrachten had gegeven. Het was de dag van zijn "hemelvaart". Als overwinnaar trok Hij aan het hoofd van een grote geestenschaar het rijk van God binnen.

Na de grote verlossingsdaad van Christus wordt het voortaan aan de van God afgevallen schepselen overgelaten, of zij van de verlossing gebruik willen maken. De gevangenkampen van Satan zijn door de overwinning van Christus geopend. De gevangenen kunnen naar huis terugkeren. Of zij dit doen of niet, hangt van hen zelf af. Christus heeft de brug naar het vaderhuis gebouwd, maar de vrije wil van ieder moet de terugkeer tot stand brengen. Hij moet de moeilijkheden niet schuwen, die hem bij het afleggen van de weg naar huis wachten. Welke moeite hebben uw gevangenen in de wereldoorlog zich niet getroost om na het sluiten van de vrede naar het vaderland terug te komen! Uit de verste steppen in Siberie liepen zij met bloedende voeten, week na week, om de grenzen van hun vaderland te bereiken.

Zo moeten ook de gevangenen van Satan zich opmaken om de weg te vinden, die naar het vaderland Gods voert. Christus staat hen in hun moeilijkheden bij de terugkeer door zijn geestenwereld met alle hulp ter zijde. Zijn boden wijzen hun de weg, sterken hen, monteren hen op, troosten hen, richten hen steeds weer op, als de huiswaartskerenden onderweg vermoeid raken of struikelen. Zij mogen echter niet weer terugkeren tot knechtschap van de vijand, door van God afvallig te worden, want dan duurt het des te langer voor zij opnieuw tot het besluit komen " Ik wil opstaan en tot mijn Vader gaan!" Maar voor ieder zal eens de dag komen, waarop hij zijn honger naar geluk en vrede niet meer aan de trog van de boze kan stillen, en hij zal tenslotte het pad naar huis inslaan.

De een heeft voor deze thuisreis slechts een enkel mensenleven nodig. Anderen kwellen zich honderden, weer anderen duizenden jaren, ver van God, op zoek naar het goud van het geluk in de valse-muntersplaatsen van de duisternis, door de dwaallichten van Satan van de ene dwaling in de andere gelokt. Het is hun eigen schuld, dat zij meermalen opnieuw mens moeten worden en pas zo laat de weg van het licht vinden, gebouwd door de liefde van God en zijn zoon, de grote redder van de gevallen schepping !'

DE LEER VAN CHRISTUS EN HET HEDENDAAGSE CHRISTENDOM

'Weest op uw hoede, zorgt dat ge u niet laat meeslepen door waardeloze, bedriegl~ke theorieen, puur mensel~ke bedenksels, die de machten van de kosmos verheerlüken maar Christus bestrüden. Kolossenzen 2:8.

Tijdens de eerste spiritistische seance, die ik meemaakte, had ik aan de geest, die door het medium sprak, de vraag gesteld: 'Hoe komt het, dat de leer van Christus geen invloed meer schijnt te hebben op het hedendaagse christendom?' Er werd mij geantwoord, dat wij heden de leer van Christus niet meer in haar oorspronkelijke zuiverheid en duidelijkheid bezitten, maar dat in de loop van de tijden veel menselijke dwalingen in het christendom zijn binnengeslopen. Later ontving ik daarover een diepgaand onderricht, waarbij de werkelijke leer van Christus werd vergeleken met de geloofsbelijdenissen van de hedendaagse christelijke kerken, in het bijzonder met die van de katholieke godsdienst, waarvan ik priester was. Dit onderricht luidde

'Waar is het water van een beek het zuiverst en helderst? Aan de bron of aan de uitmonding? Toch zeker aan de bron. Vloeit echter het bronwater als beekje verder, dan verliest het zijn frisheid, en zijn zuiverheid en helderheid. Troebele beekjes van rechts en links voegen zich erbij in haar loop. De afwateringen van de huizen van de mensen neemt het in zich op, evenals het vuil van mensen, dieren en bedrijven. En voor wie dan daaruit zijn dorst wil lessen, is het geen verkwikking meer. Slechts met tegenzin drinkt hij het in uiterste nood, omdat geen bronwater tot zijn beschikking staat.'

Zo gaat het ook met de waarheid. Uit de bron geschept is zij voor de mensengeest een verfrissende, versterkende drank, die nieuw leven schenkt. Maar geput uit de beek, die reeds over een verre afstand door de laagte van menselijke dwalingen en aardse hartstochten is gestroomd, heeft zij haar zuiverheid en frisheid verloren. Door toevoeging van onwaarheden en dwalingen heeft zij een onaangename smaak gekregen. Door de dorstige waarheidszoeker wordt zij slechts met innerlijke tegenzin gedronken. Hij put alleen dan uit deze troebele beek, als hem het bronwater van de waarheid wordt onthouden.

Ook de leer van Christus onderging het lot van het bronwater, dat als beekje door aardse verblijfplaatsen stroomt. Ook zij werd in haar

loop door de mensheid verontreinigd. Het kwade in de mens en de boze machten, die hem omringen, hebben de zuivere leer van Christus zö vertroebeld en ongenietbaar gemaakt, dat zij haar levenverwekkende kracht heeft verloren.

De bron van de waarheid is God. Tot deze bron kan de mens als aards wezen niet opstijgen. Hij is aangewezen op de waterdragers van de waarheid, die uit die bron putten. Het zijn de geestelijke boodschappers van God. Alleen zij hebben toegang tot deze bron. Alleen zij bezitten de reine vaten, waarin zij de waarheid fris en onbezoedeld aan de mensheid kunnen overbrengen.

De eerste en grootste bemiddelaar van de waarheid was Christus als geest in de tijden vöör zijn menswording. Hij was het, die gedeeltelijk zelf, gedeeltelijk door de aan hem ondergeschikte geestenwereld, de eerste mensheid de dronk der waarheid aanreikte. Vandaar het drukke geestenverkeer bij de uitgeputte en zieke wereld van het oude verbond. Vandaar het opstijgen en neerdalen van de geesten van de waarheid in de eerste dagen van het nieuwe verbond, die steeds weer het water der waarheid uit God's bron putten en het in opdracht van Christus aan de naar waarheid dorstende mensenzielen brachten.

Het is daarom een fundamentele leer van het ware christendom, dat mensen niet uit zichzelf waarheidsverkondigers kunnen zijn. Mensen kunnen daarbij slechts als werktuigen van God's geestenwereld dienen.

Ook Christus kon als mens uit zichzelf niet tot de bron van de waarheid opstijgen. Als mens wist Hij uit zichzelf niet meer van de waarheid dan de andere mensen. Wat Hij wist uit de tijd, dat Hij als eerst-geschapen geest bij God vertoefde, was door zijn menswording door zijn inhulling in een stoffelijk lichaam net zo goed uitgewist, als het bij alle andere mensen is uitgewist, ofschoon ook zij eens als geesten God's bij de Vader woonden. De eigenschap van de materie om de herinnering aan het vroegere bestaan uit te wissen had bij de mensgeworden Christus dezelfde uitwerking als bij federe andere geest, die als mens wordt belichaamd.

Daarom was ook Christus na zijn menswording aangewezen op de geestelijke boodschappers, die de Vader Hem zond. Dit bevestigde hij met de woorden: 'Gij zult de hemel open zien en de engelen God's zien opstijgen en neerdalen in dienst van de Mensenzoon' (Joh. 1:5 *t).* Hij was slechts een afgezant-van God en had op dit pupt niets vöör op de tot nu toe verschenen afgezanten van God, want ook deze waren door de geesten van God onderwezen. Henoch, Abraham,-Mozes, alle profeten van het oude verbond hebben niet vanuit zichzelf gesproken. Voor alle geldt het woord van Petrus: 'Door een heilige geest geleid hebben deze mannen van Godswege gesproken.' Een geest van God gaf hun in, wat zij moesten zeggen.

Christus zelf wijst er steeds weer op, dat Hij niet uit zichzelf spreekt, maar slechts zegt, wat Hij van zijn Vader heeft gehoord. De Vader gaf Hem het benodigde onderricht door zijn geestelijke boodschappers, die zich voortdurend van en naar de mensenzoon begaven. 'Dan zult gij inzien dat Ik ben en dat Ik uit Mijzelf niets doe, maar dit alles zeg zoals de Vader het Mij heeft geleerd' (Joh. *8:28).* 'Wat ik van Hem heb gehoord, dat zeg Ik tot de wereld' (Joh. *8:26).*

Uit dezelfde bron van waarheid, waaruit Christus putte, moesten allen steeds opnieuw putten, die zijn leer verbreidden. Dus in de eerste plaats zijn apostelen. Zij moesten wat zij van Christus hadden vernomen, niet zo maar eenvoudigweg naar eigen opvatting doorgeven. Want bij mensen sluipen er zo licht misverstanden in, als zij moeten weergeven, wat een ander heeft gezegd. Als honderd mensen hetzelfde horen voordragen, zal ieder van die honderd later bij het weergeven van het gehoorde over dit of dat punt iets anders vertellen dan de spreker heeft gezegd of bedoeld. Daarom moesten ook de apostelen over wat zij uit de menselijke gesprekken met Christus hadden vernomen door de geesten van waarheid opnieuw worden onderwezen, opdat er geen vergissing door verkeerde opvattingen zou kunnen insluipen. Zij moesten door de geesten van God zowel een bevestiging van de door Christus voorgedragen leer ontvangen, als ook in nieuwe waarheden worden ingeleid, die Christus hun had moeten onthouden, omdat deze öf volgens God's heilsplan v66r de verlossingsdood nog niet verkondigd mochten worden, 6f de apostelen niet rijp waren voor deze waarheden en deze dus niet begrepen zouden hebben.

De juistheid van deze uiteenzettingen vind je door de woorden van Christus zelf bevestigd: 'Dan zal de Vader op mijn gebed u een andere Helper geven om voor altijd bij u te blijven : de Geest van de waarheid' (Johannes *14:16).* 'Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het nu niet verdragen. Wanneer Hij echter komt de Geest der waarheid, zal Hij u tot de volle waarheid brengen' (Joh. *16:12-13).* `haar de Helper, de heilige Geest, die de Vader in mijn naam zal zenden, Hij zal u alles leren en u alles in herinnering brengen wat Ik u gezegd heb' (Joh. *14:26).* Volgens deze woorden hadden de geesten der waarheid dus een dubbele taak. Ten eerste moesten zij de gelovigen herinneren aan wat Christus hun als mens had geleerd. Zij moesten het als waarheid bevestigen. Verder moesten zij het door Christus begonnen onderwijs voortzetten en hun ook de waarheden verkondigen, waaraan Christus om de zoeven genoemde redenen met opzet was voorbijgegaan. Voorts moesten God's geesten voor altijd bij hen blijven, want het gevaar voor vergissingen was door de macht van het kwade en door de menselijke zwakheid steeds aanwezig. De later levende mensen moesten dus niet zijn aangewezen op de godsdienstige overleveringen van hun voorvaderen, want zulke menselijke

overleveringen boden hun geen waarborg voor de waarheid. Zij konden daaruit niet opmaken, wat uit de waarheidsbron van God afkomstig was en wat uit menselijke dwaling voortkwam.

Zo kwamen dan ook volgens de belofte van Christus na zijn aardse dood de boden van God voortdurend als geesten der waarheid. De apostelen beroepen zich steeds op hen, als zij van de mensen verlangen te geloven in hun leer. Vooral bij Paulus vindt u steeds weer de verwijzing naar deze boodschappers van de waarheid. Mijn rede en mijn prediking werd niet gehouden met indrukwekkende woorden van wijsheid, maar als betoog van een `geest van God' en als bewijs van God's kracht, want uw geloof moest niet zijn gebaseerd op menselijke wijsheid, maar op Gods kracht. Maar God heeft ons dit geopenbaard door zijn geest... Wij hebben niet een geest van de wereld ontvangen, maar een geest, die van God komt. Wij spreken niet met woorden, zoals de menselijke wijsheid u leert, maar met woorden, die een geest van God u leert, zo geven wij de boodschap van een geest door in dezelfde woorden, waarin de geesten ze ons geven. Een werelds ingestelde mens neemt zeker niets aan, dat van een geest Gods komt; voor hem is dit dwaasheid. Hij is niet in staat, het te begrijpen, omdat het geestelijk beoordeeld moet worden (i Kor. 2:10-14). 'Gij zijt een open brief van Christus, met onze hulp opgesteld, niet met inkt geschreven maar met de Geest van de levende God' (2 Kor. 3:3). Ik verzeker u, broeders: het evangelie dat door mij is verkondigd is geen produkt van mensen. Want ook ik heb het niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door een openbaring van Jezus Christus' (Galaten z :12).

Maar niet alleen de apostelen ontvingen hun lessen van God's geesten, doch ook de 'media', die overal in de gemeenten werden aangetroffen. Men noemde hen, zoals je weet 'profeten'. Paulus schrijft, dat de verborgenheden van Christus thans 'door een geest van God zijn geopenbaard aan zijn heilige apostelen en profeten' (Efeze 3:5). Door deze media als werktuigen van de goede geesten konden de gelovigen steeds zekerheid krijgen, of een leer juist was en hoe zij moest worden opgevat. Daarom schrijft Paulus aan de Filipenzen : `En als gij op een of ander punt anders denkt, zal God u ook daarin zijn licht geven' (Filipenzen 3:15). Zij konden God tijdens hun godsdienstige bijeenkomsten vragen stellen en ontvingen het antwoord door God's geesten, die door de media spraken.

Petrus zegt zowel van de vroegere profeten, als van hen, die in zijn tijd de heilsboodschap verkondigden, dat zij 'aan u verkondigd in de kracht van de heilige Geest, die van de hemel is neergezonden' (t Petrus 1:12), en voegt er in een andere brief aan toe: 'Want profetie is nooit voortgekomen uit menselijke aandrift; door de heilige Geest gedreven hebben mensen gesproken van Godswege' (2 Petrus z :20-2 i). Het in

de bijbel zo vaak gebruikte woord 'profetie' betekent niet, zoals u meent, het voorspellen van een toekomstige gebeurtenis, maar alles wat een geest van God zegt door een menselijk medium. In het Oude Testament roept God de mensen op om bij Hem de waarheid te zoeken : `Vraagt mij !' en Hij gaf hun deze door zijn geestelijke boden : Christus ontving als mens volgens zijn eigen getuigenis de waarheid van God's geesten. Hij belooft zijn apostelen, dat zij de hele waarheid zullen vernemen door de geesten der waarheid. De apostelen getuigen, dat deze belofte van Christus bij hen in vervulling is gegaan, dat zij dus hun leer van God's geesten hebben ontvangen.

En waaruit put het tegenwoordige christendom de waarheid? Kunnen de christelijke predikers van de verschillende godsdienstige gemeenschappen ook van zichzelf zeggen, dat een geest van God door hen spreekt? Kunnen zij met Paulus bekennen, dat zij hun leer niet van mensen hebben ontvangen en niet door menselijk onderricht hebben verworven, maar door een openbaring van Christus? Neen, dat kunnen zij niet. Zij zijn aangesteld door hun kerken, de godsdienst van deze kerken hebben zij door menselijk onderricht geleerd in scholen, seminaries of universiteiten. Mensenwijsheid - professorenwijsheid met al haar dwalingen hebben zij in zich opgenomen en prediken zij aan hun gelovigen. Van geesten als boodschappers van God en als verkondigers van de waarheid weten zij niets. Het is voor hen, zoals Paulus zegt, een dwaasheid, dat ook heden nog een leer van God zou komen. Dit is volgens hun mening in deze tijd niet meer nodig. Dat was, volgens hen vroeger wel nodig, toen de mensheid, naar het heet, nog veel onwetender was dan in uw verlichte tijdperk. Een man als Mozes moest zich nog met de geestenwereld van God in verbinding stellen en 'God vragen' om de waarheid te vernemen. De grote profeten moesten het, Christus moest het, evenals de apostelen. Maar heden geldt dit alles als verouderd, als overleefd. U bent toch in uw wetenschappen zö ver gevorderd. U kunt allen lezen en schrijven en hebt millioenen boeken. Uit deze put u en daarbij hebt u immers zoveel geleerde theologen, doktoren en professoren. Deze moeten toch wel weten, wat waarheid is. In werkelijkheid hebben juist deze doktoren en professoren van de `heilige theologie' die leerstellingen ingevoerd, waarvoor Paulus waarschuwt met de woorden: 'Weest op uw hoede, zorg dat ge u niet laat meeslepen door waardeloze, bedrieglijke theorieen, puur menselijke bedenksels, die de machten van de kosmos verheerlijken maar Christus bestrijden' (Kolossenzen 2:8). 'Zij willen leraars zijn van de wet, maar begrijpen niet eens wat zij zeggen noch datgene waarover zij zulke stellige uitspraken ten beste geven' (i Timotheus 1:7). 'Dat zijn de mensen die scheuring veroorzaken, profanen, die de Geest niet bezitten' (Judas t9).

De geestenwereld van God is in de christelijke kerken reeds sedert lang uitgeschakeld. De leiders van de kerken hebben de heilige geest uitgedoofd. Waar echter de geesten van God hebben moeten wijken, daar stellen zich andere geestenmachten in hun plaats, waarover Paulus aan Timotheus schrijft: `De Geest zegt nadrukkelijk, dat in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, omdat zij gehoor geven aan dwaalgeesten en demonische leringen' (i Timotheus 4:1, 2).

In plaats van de goede geesten werden de machten van de kwade werkzaam. Deze hebben er immers het grootste belang bij om de waarheid te verduisteren en tot haar tegendeel te verdraaien. Zij benutten alle menselijke zwakheden om tot hun doel te geraken, zoals ijdelheid en aardse trots van de geleerden, honger naar macht, eer, geld en genietingen. Dat alles wordt door hen gebruikt om de waarheden van God's wijsheid, liefde en erbarmen te vervalsen en de boeien te smeden, waarmee de leiders van de kerken het arme, onervaren volk ketenen en aan zich ondergeschikt maken.

De wortel van al het kwaad is de hebzucht - de liefde voor geld. Ook in uw christelijke kerken speelt geld een grote rol. Satan wist wat hij deed, toen hij het geld als lokmiddel ook in de godsdiensten binnenbracht. Hij wist, dat dit de zekerste manier was de geestelijke leiders aan de dwaling te binden. Hij wist, dat geen van hen zo gemakkelijk zijn goed betaalde levenspositie als dienaar van een kerk zou opgeven, zelfs niet als hij het verkeerde van de door hem verkondigde leer eenmaal inzag. Zo drongen dan vanaf de tijd, dat men van de verbinding met de geestenwereld van God als de enige weg tot de waarheid afzag, de meest veelvuldige en verstrekkende dwalingen het christendom binnen. Van eeuw tot eeuw werd het erger. De ene waarheid na de andere werd door dwalingen besmet en ongenietbaar gemaakt. En wat was het gevolg? `Nu staat u voor een honderdvoudig gespleten christendom, voor talloze godsdienstige gemeenschappen, die alle iets anders als waarheid verkondigen en waarvan ieder haar eigen geloofsbelijdenis voor de ware leer van Christus uitgeeft.' En dan verwondert u zich erover, dat zo'n vervalst en verscheurd christendom geen invloed meer op de mensheid uitoefent? Geef het volk het christendom van de eerste christenen weer terug ! Neemt de geestelijke lasten van zijn schouders, die u door uw menselijke leerstellingen uit heerszucht daarop hebt gelegd en stel de mensheid weer in verbinding met de waarheidsboden van God - en u zult verbaasd staan over de invloed, die het ware christendom ook op de tegenwoordige mensheid kan uitoefenen.

De katholieke kerk tracht de versplintering in zo veel christelijke 'sekten', zoals zij het noemt, te verklaren door te zeggen dat alle andere christelijke gemeenschappen van haar, als de enige ware en zaligmakende

kerk zijn afgeweken. Maar ik zal je aantonen, dat ook de katholieke kerk nagenoeg niets meer bezit van het christendom van Christus en van de apostelen.

Zij is er zeer zeker in geslaagd de geesten van God, die in de eerste christentijd werkzaam waren, door mensen te vervangen. Zij voerde een `onfeilbaar pausdom' in. Dit was de eenvoudigste oplossing van het waarheidsprobleem. Nu werd Christus de moeite bespaard, de geesten der waarheid naar de dwalende mensen te zenden, zoals Hij had beloofd. Ook behoefde Hij zijn belofte, dat Hij zelf alle dagen tot aan het einde der wereld bij zijn gelovigen zou blijven, niet meer na te komen, want er was immers een 'plaatsvervanger van Christus' op aarde! Waar een plaatsvervanger is behoeft Hij, die vervangen wordt, niet te verschijnen.

Door de leer van een onfeilbare plaatsvervanger van Christus op aarde werd de overbrenging van de goddelijke waarheden geheel in handen van dwalende en zondige mensen gelegd met uitsluiting van de waarheidsboden van God. Zo was voor de menselijke willekeur en de begeerte naar aardse macht de deur wijd opengezet. Weliswaar verklaart u, dat ook bij de pauskeuze de `heilige geest' meewerkt, maar u kunt geen enkel geval aanwijzen, waarin een paus door een geest van God voor zijn ambt werd aangewezen. Of heeft ooit een geest van God bij de pausverkiezingen door een van de kiezers als werktuig van God aangegeven, wie paus moet worden, zoals de geesten van God dit in de eerste christelijke gemeenten door de media deden, als er iemand als oudste of als bisschop moest worden aangesteld? Bestudeer in de geschiedenis van het pausdom het verloop van de paus-verkiezingen eens. Ging het daarbij vaak niet echt duivels toe? Heeft men daarbij niet zelden alle menselijke intriges toegepast? Heeft men zelfs geen wapengeweld gebruikt om aanhangers en gunstelingen van zekere families de pauselijke kroon op het hoofd te zetten? Was niet een reeks van pausen in daden en gehele levenswijze eerder een werktuig van de hel dan een `plaatsvervanger van Christus?' - Maar, om deze tegenwerping ter zijde te kunnen schuiven, bent u in een merkwaardige verklaring vervallen. U maakt onderscheid tussen de paus als mens en de paus als 'plaatsvervanger van Christus'. U beweert, dat ook de slechtste mens, zodra hij paus is, Christus vertegenwoordigt en de gave van de onfeilbaarheid bezit. Dus een werktuig van satan en tegelijkertijd een plaatsvervanger van Christus! Is dat niet de grootste laster, die u tot Christus en God kunt richten? Zou ooit een mens zijn grootste vijand ook maar voor een uur tot zijn plaatsvervanger maken? Beslist niet. En God en Christus zouden dat wel doen? God zou de hoge gaven van zijn heilsordening aan een dienaar van de hel toevertrouwen? Uw gezonde mensenverstand moet u zeggen, dat dit onmogelijk is. God's geesten komen met hun gaven slechts tot de Godsgetrouwe

mens en blijven bij hem slechts zolang zijn trouw duurt. Dat zie je in de geschiedenis van koning Saul. Zolang deze begenadigde koning aan God gehoorzaam was, stond hij dagelijks met God's geestenwereld in verbinding en kon hij aan 'God vragen', als hij van het een of andere punt de waarheid niet inzag en hij ontving steeds antwoord van God door de geesten van de waarheid. Toen hij echter zijn eed aan God verbrak, hield het verkeer met de geestenwereld van God op. Op de vragen, die hij tot God richtte, kreeg hij geen antwoord meer. In plaats van God's geestenboden namen de boze geesten bezit van hem. Alle hoge gaven waren hem ontnomen.

Een Blecht mens kan nooit of te nimmer drager van heilige gaven van God zijn - ook geen siechte paus. Dus bezaten in ieder geval de siechte pausen nooit de gave der onfeilbaarheid. Daar u echter van een paus - evenmin als in het algemeen van een mens - weet, of hij innerlijk een vriend of vijand van God is, kunt u ook nooit weten, of de leer van een paus waarheid of dwaling is.

Dus alleen God kiest de mensen, tot wie hij de geesten van de waarheid zendt. Geen menselijke keuze kan iemand tot de drager van de waarheden van God maken. Zelfs Christus koos zijn apostelen niet naar eigen goeddunken, want in Handelingen wordt ons met nadruk gezegd, dat Hij ze krachtens een heilige geest had uitgekozen (Handelingen t : 2). Daaruit volgt, dat God juist niet aan een menselijk ambt, zoals het pausdom is, de gave van de onfeilbaarheid kan verbinden.

Geheel onjuist is dan ook de uitleg, die u aan veel plaatsen van het Nieuwe Testament geeft om de leer van de onfeilbaarheid van het pausdom te bewijzen. U wijst op de woorden van Christus aan Petrus: 'Gij zijt Petrus; en op deze steenrots zal ik mijn kerk bouwen en de poorten der hei zullen haar niet overweldigen. 1k zal u de sleutels geven van het Rijk der hemelen en wat gij zult binden op aarde, zal ook in de hemel gebonden zijn en wat gij zult ontbinden op aarde, zal ook in de hemel ontbonden zijn' (Mattheus 16: i8-i9). Uit deze woorden leidt u af, dat Petrus als mens het fundament van de kerk van Christus is geweest; dat hij als leider van deze kerk in de verkondiging van de waarheid niet kon dwalen en dat hij de macht tot binden en ontbinden ten opzichte van de leden van de kerk had ontvangen. Nu zou het ambt van Petrus op zijn opvolgers zijn overgegaan ; deze opvolgers zouden echter de roomse pausen zijn. Daarom zouden ook zij dezelfde gaven en macht hebben, die Petrus bezat.

Dit alles zijn grote drogredenen.

Niet de mens Petrus werd door Christus aangeduid als de rots, waarop hij zijn kerk wilde bouwen. `Alleen aan het geloof van Petrus' gaf hij deze belofte. Petrus' geloof in Christus als de door God gezonden Messias

is het blijvende en onvergankelijke, door de hel niet te overweldigen - niet de persoon van Petrus. Deze Petrus werd door de hel reeds spoedig daarna overweldigd, toen hij Christus onder ede driemaal verloochende. Juist Petrus toont aan, hoe weinig God zich op een mens kan verlaten en dat hij op mensen geen heilsorde kan bouwen. Dat zou bouwen op zand zijn. Slechts een ding is onveranderlijk : de waarheid en het geloof in de waarheid, overgebracht door God's geesten. Ook Petrus had de waarheid, dat Christus de Messias was, door boodschappers van God ontvangen. Want Christus zei tot hem: 'Vlees en bloed hebben u dit niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemel is.' En omdat Petrus deze waarheid van God's geesten had ontvangen, geloofde hij erin. Met dit geloof stond hij op onwrikbare rotsgrond, want de geestenwereld van God liegt niet. En ieder ander, die doet, zoals Petrus heeft gedaan, staat op dezelfde rots, als Petrus met zijn geloof. Wie God's waarheid uit de hand van God's waarheidsboden wil ontvangen en bereid is, daaraan te geloven, behoort tot de kerk van Christus. Zij is dus een 'geestelijke kerk'. Zij kent geen uiterlijke binding in de vorm van het lidmaatschap van een aardse kerkorganisatie. Zij kent geen priesters en bisschoppen met een onbeperkte macht zoals die waarop de geestelijkheid van de katholieke kerk aanspraak maakt. Zij kent geen onfeilbare paus. 'Christus heeft geen plaatsvervanger op aarde.' Tot de kerk van Christus behoren mensen uit alle godsdiensten van de wereld.

Deze geestelijke kerk van Christus kan nooit door de boze machten worden overwonnen, want zij is de bron der waarheid en de waarheid is onoverwinnelijk. Haar waarheidsboden zijn geen mensen - geen pausen, Bisschoppen of priesters - maar de geesten van God.

De 'sleutels van het hemelrijk', die Christus beloofd had aan Petrus te overhandigen wegens zijn geloof zijn de waarheden van God. Hiermede moest hij binden en ontbinden, door de sleutels van de waarheid over te reiken aan hen, die in dwalingen waren gevangen. Wie de sleutels niet aannam door zich in zijn ongeloof tegen de waarheid te verzetten, werd nog vaster aan zijn dwalingen gebonden. Wie echter gretig naar de hem toegereikte sleutels greep, werd uit de boeien van de dwalingen verlost. Dat gebonden en losgemaakt worden gold zowel voor het aardse bestaan alsook en in het bijzonder voor het leven aan gene zijde.

Hetzelfde beeld van de 'sleutels van het hemelrijk' gebruikt Christus bij de geestelijke leiders van het toenmalige joodse volk. Deze hadden door hun foutieve leer aan het volk de 'verkeerde sleutel' gegeven, waarmee men de poorten van het rijk God's niet kon openen. En de ware sleutel, die hun werd aangeboden door Johannes de Doper en door Christus zelf, en die het volk ook bereid was aan te nemen, werd hun door de joodse geestelijkheid uit de hand gerukt. Daarom riep Christus uit:

'Wee u, schriftgeleerden en farizeeen, huichelaars! Gij sluit het Rijk der hemelen af voor de mensen. Zelf gaat gij er niet binnen, terwijl gij hun die dit wel willen, de toegang verspert' (Mattheus *23:13).*

De woorden: 'Weid mijn lammeren, hoed mijn schapen!' die Christus na zijn opstanding tot Petrus richtte, duidt u eveneens aan als een bevoorrechting van Petrus, doch ten onrechte. Petrus had zijn meester onder ede driemaal openlijk verloochend. Volgens menselijke beoordeling moest men aannemen, dat Christus de ontrouwe discipel zou ontslaan en hem, het ambt van apostel zou ontzeggen. Ook Petrus zelf was ervan overtuigd, dat de meester hem zou verstoten volgens zijn eigen woorden: `Wie Mij voor de mensen verloochent, die zal Ik ook voor mijn hemelse Vader verloochenen!' U, mensen, zou dat in elk geval onder dergelijke omstandigheden hebben gedaan. Maar Christus had erbarming met de berouwvolle Petrus. Hij stelde hem weer met de overige apostelen gelijk en droeg ook hem het herdersambt op. Ook hij moest, evenals zijn vroegere mede-apostelen, ondanks de begane ontrouw zijn medemensen voeren op de weide van de waarheid. Zijn driemaal herhaalde vraag: `Petrus, hebt gij Mij lief?' moest de diepgezonken Petrus herinneren aan de drievoudige verloochening en hem ervan bewust maken hoe groot de goedheid van God, ten opzichte van hem was, dat Hij hem ondanks al het voorgevallene toch als verkondiger van het Godsrijk en als werktuig van God's geesten wilde behouden.

Je ziet hoe onjuist de verklaringen van de aangehaalde bijbelteksten door je voormalige kerk zijn, en dat deze daaruit geen bewijs voor een bevoorrechte plaats van Petrus en de onfeilbaarheid van de roomse paus kan afleiden. De hel heeft deze kerk reeds lang ov rwonnen en het kwade is tevens de grondlegger van de onfeilbaarheidsleer. Want omdat de meeste leerstellingen van deze kerk grote dwalingen zijn, is de hel erop uit, die dwalingen bij de mensheid zo lang mogelijk te laten bestaan. Dit bereikt zij het best met het machtsmiddel van de onfeilbaarheid. De kerk kan immers de fouten niet meer herroepen, daar zij deze onder het zegel van de onfeilbaarheid leert. Deze opgeven, betekent zichzelf vernietigen.

In uw pauselijke leerstellingen stapelt zieh de ene onwaarheid op de andere. Zo is het ook een geschiedkundige onwaarheid, dat de roomse bisschop een directe opvolger van Petrus in het apostelambt zou zijn. Want de bisschoppen van de eerste christengemeenten werden noch door een apostel, noch door een menselijke verkiezing voor hun ambt aangewezen, doch uitsluitend volgens de aanwijzingen van God's geesten. En als in enkele gevallen een apostel of een leerling-apostel iemand als bisschop in zijn ambt voorstelde, deed hij dit alleen, als een geest van God deze als bisschop had aangewezen. Bovendien had immers geen

bisschop de voorrang boven een andere en geen apostel een grotere macht dan zijn mede-apostelen. Hoe groot het aanzien van de apostelen was - zegt Paulus - het is mij onverschillig; God beoordeelt een mens niet naar uiterlijkheden (Gal. 2:6). En op dezelfde plaats beschrijft hij, hoe hij eens tegen de apostel Petrus scherp was opgetreden en hem tegenover de gehele gemeente had voorgehouden, dat hij niet in overeenstemming met de waarheid van het Evangelie handelde.

Als het voldoende was geweest, dat God de apostel Petrus als de eerste onfeilbare paus de heilige waarheden openbaarde, dan behoefden de geesten van God ook niet tot de eerste christengemeenten te komen. Deze bezaten dan in Petrus een onfeilbare bron der waarheid. En waarom werd Paulus dan niet naar Petrus gezonden om van hem de waarheid te horen? Hij bevond zich toch in zijn onmiddellijke nabijheid. Waarom werd hij in plaats daarvan volgens zijn eigen woorden door Christus zelf onderricht?

De afzonderlijke waarheden uit de leer van Christus wilde ik je thans in hoofdtrekken voorleggen. Ik wil ze daarbij vergelijken met de leerstellingen van het huidige christendom, in het bijzonder met die, welke je tot nu toe als priester van de katholieke kerk hebt gepreekt. Op die wijze vervul ik een reeds lang door je gekoesterde wens. Daarmee is dan tevens iedere andere, van de ware leer van Christus afwijkende leer, van de overige christelijke kerken als onjuist gekenmerkt.

r. Christus predikte over een 'enkelvoudige persoonlijke God', de schepper van hemel en aarde. Hij kent geen God in drie personen, zoals de katholieke kerk en andere christelijke kerken leren. Alleen de Vader is God. Geen ander is aan Hem gelijk, noch de zoon, noch wat u de `heilige geest' noemt. Na zijn opstanding zei Christus: Ik stijg op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God' (Joh. 20:17). Volgens de woorden van Christus staat de Vader boven alles. 'Mijn vader immers die ze (de schapen) Mij gegeven heeft, is groter dan allen; en niemand kan iets uit de hand van mijn Vader roven' (Joh. 10:29). Als de Vader groter is dan alles, bestaat er niets, dat Hem evenaart. Dan is Hij ook groter dan de zoon. Dit bevestigt Christus met de woorden: `De Vader is groter dan Ik' (Joh. 14:28). Ook noemt Hij de Vader de `al-goede'. Als iemand Jezus met 'goede meester' aansprak, placht Hij te zeggen : `Waarom noem je Mij goed? Niemand is goed dan God alleen.'

Daar God boven alles staat, kan Hij ook macht geven aan wie Hij wil. Alle macht heeft Hij aan de zoon verleend. 'Gij hebt de zoon de macht over alle vlees gegeven, opdat Hij aan alles, wat Gij - Hem hebt gegeven, het eeuwige leven schenke' (Joh. 17:2).

Dat Christus niet God is, heb ik je uitvoerig aangetoond aan de hand

van de Heilige Schrift, toen ik je over zijn leven en zijn werk onderrichtte.

Ook volgens de leer van de apostelen is alleen de Vader God en niet de zoon, want Paulus schrijft: Wij weten, dat er geen andere God is dan die ene. Want al zijn er ook in de hemel of op aarde zogenaamde goden - en er zijn inderdaad veel zulke goden en heren - 'toch is er voor ons maar 88n God, de' Vader, uit wie het al voorkomt en voor wie wij bestemd zijn' (i Korinthen 8:4-6).

Verder noemt Paulus de Vader `de God van Christus'. Ik smeek de God van onze Heer Jezus Christus, u de Geest te geven van wijsheid' (Efeze i :17). Volgens Paulus wordt ook de verschijning van Jezus Christus tot stand gebracht 'door de enige heerser, die alleen onsterfelijkheid

bezit, en woont in ongenaakbaar licht' (i Timotheus *6:15-16).* Als alleen de vader onsterfelijkheid bezit, dan bezit de zoon deze niet. Als de Vader de alleen-machtige is, dan is de zoon het niet, en bezit de zoon uit zichzelf geen almacht. Dus is de zoon niet God, maar is Hij, zoals Hij zichzelf noemt, en zoals de apostelen hem eenstemmig bekendmaken - Hij is de 'zoon van God', geringer dan de vader, een schepsel van de Vader.

De hele bijbel, zowel het Oude als het Nieuwe Testament kent slechts `66n God in 66n persoon' ; de Vader is God en wel de enige God. G68n van God's zonen, noch de eerstgeborene, noch de andere zonen Gods, zijn God. Omdat je Christus tot God maakt heb je onoverkomelijke moeilijkheden om de persoonlijkheid, het leven, het lijden en sterven van Jezus te begrijpen. Het verhindert je, zijn zo,duidelijke leer over zijn verhouding tot de Vader aan te nemen, zoals zij in werkelijkheid is: namelijk als die van een goddelijk schepsel, zij het dan ook het hoogste, tot zijn schepper.

Tot welke dwaze verzinsels moeten uw theologen toch hun toevlucht nemen om de onloochenbare feiten in het leven van Jezus en zijn eigen woorden in overeenstemming te brengen met zijn vermeende Godheid. Zij reconstrueren de persoon van Jezus door te zeggen, dat er in de mens Christus twee geesten zijn geweest: de goddelijke geest en een menselijke geest. Daardoor zou Christus een tweevoudige wil en een tweevoudige kennis hebben gehad : een goddelijke en een menselijke wil, een goddelijk en een menselijk weten. Niettemin zouden die beide geesten slechts `66n persoonlijkheid zijn. Dat alles zijn waandenkbeelden. ledere geest is een zelfstandige persoonlijkheid en zelfs God kan niet twee geesten tot 66n persoonlijkheid versmelten, zoals Hij ook niet twee mensen tot 66n mens kan versmelten. Hij kan het niet ondanks zijn almacht, omdat het op zichzelf een tegenstrijdigheid is, dat twee gelijk M8n zou zijn. Uw gezonde mensenverstand moet u zeggen, dat Christus, äls Hij God was geweest, aan het kruis niet had kunnen uitroepen: 'Mijn God, waarom hebt Gij

Mij verlaten?' God kan toch zichzelf niet verlaten. En als er in de Heilige Schrift staat, dat Christus door de kracht van de Vader uit de doden is opgewekt, waarom was dan de kracht van de Vader daartoe nodig, als Christus zelf God was? Na zijn aardse dood had Hij toch al het menselijke afgelegd en was Hij alleen nog God en als zodanig aan de Vader in alles gelijk, zoals u leert. Hij had dus dezelfde kracht als de Vader; waarom is de kracht van een ander nodig, als men die zelf bezit? Dat zijn toch onoplosbare tegenstrijdigheden. Hoe kunt u het verder verklaren, dat Christus geen enkele maal zegt: `Ik ben God - aan de Vader in alles gelijk.' Hij heeft toch op talloze plaatsen over zijn verhouding tot God gesproken en zou Hij dan geen enkele maal de waarheid hebben gezegd, namelijk, dat Hij zelf God was? Maar hij noemt zich slechts de `zoon van God' en verzekert, dat Hij in alles van de Vader afhankelijk is. Hij verklaart plechtig: 'Het eeuwige leven bestaat daarin, dat zij `de enige ware God', erkennen en Hem, die u hebt gezonden, Jezus Christus. Hij is slechts de door God gezondene - maar niet God. Paulus noemt Hem de 'eersteling der schepping'.

Hij is dus door God geschapen, daardoor een schepsel van God en evenmin God, als alle andere schepsels God zijn.
Aangezien men geen aanknopingspunt voor de onjuiste leer, dat Christus God zou zijn, in het Nieuwe Testament kon vinden, nam men zijn toevlucht tot het middel van de vervalsing van verschillende bijbelteksten om zich zo bewijzen te verschaffen voor de godheid van Christus. Enige daarvan wil ik voor je aanhalen.

`In de brief aan de Romeinen schrijft Paulus: 'Ik zou zelf wel uit de gemeenschap met Christus gebannen willen zijn, als ik daardoor mijn broeders, mijn stamgenoten naar het vlees kon redden. Zij zijn toch Israelieten, die de aanneming tot volk van God en de heerlijkheid, de verbonden en de wetgeving, de eredienst van God en de beloften deelachtig zijn geworden; tot wie de aartsvaders behoren en uit wier midden de Messias lichamelijk stamt. De over alles heersende God zij daarvoor geprezen in eeuwigheid. Amen (Romeinen *9:3, 4).* Uit innige dank, dat de Messias als mens uit hetzelfde volk stamt, waartoe hij zelf behoort, spreekt Paulus hier een lofrede op God uit, zoals hij dat vaker in zijn brieven doet. Nu heeft men deze tekst voor een vervalsing gebruikt, door te vertalen: `...uit wier midden de' Messias lichamelijk stamt, die is de over alles heersende God, geprezen in eeuwigheid.' Door deze vervalsing heeft men de Messias tot God bestempeld.

Een soortgelijke vervalsing werd aangebracht in de volgende tekst in de brief van Paulus aan Titus: Daarbij moeten wij op de vervulling van de zalige hoop en op de verschijning van de heerlijkheid van onze grote God, en op die van onze Heiland Christus Jezus wachten (Titus *2:13).*

Hier spreekt Paulus van de heerlijkheid van de grote God, tot Wie te komen het doel is van de gehele stoffelijke schepping - en van de heerlijkheid van onze Heiland Christus Jezus, door Wie wij in de heerlijkheid van God worden binnengeleid volgens de woorden van Christus: 'Niemand komt tot de Vader dan door Mij.' Paulus onderscheidt hier dus de heerlijkheid van de Vader van de heerlijkheid van Christus. Aan deze plaats heeft men nu de onjuiste redactie gegeven : 'terwijl wij uitzien naar de zalige vervulling van onze hoop, de openbaring van de heerlijkheid van onze grote God en Heiland Jezus Christus.' Door deze vertaling moet bij de lezer de indruk worden gewekt, dat Christus de grote God is, op wiens heerlijkheid wij moeten wachten.

Zulke vervalsingen zullen zeker dadelijk de aandacht trekken van hem, die met de brieven van de apostel Paulus vertrouwd is. Want hij weet, hoe scherp deze apostel in al zijn schriften de persoon van Christus van de persoon van God onderscheidt ; hoe hij de Vader de `God van Christus' noemt en Christus alleen als de door de Vader aangewezen `Heer' aanduidt; hoe hij leert, dat God alle vijanden aan de zoon zal onderwerpen en wel als laatste vijand de vorst des doods, Lucifer zelf; dat echter dan de zoon, die alles aan Hem heeft onderworpen, ook zichzelf aan Hem zal onderwerpen, opdat God alles in allen zij (i Korinthe 15:2728). Zijn groet luidt steeds: 'Genade zij met u en vrede van God, onze Vader - en van de Heer Jezus Christus.' Hij zegt nooit: `En van God, de zoon.' - Als daarom uit de 86n of andere tekst in uw tegenwoordige bijbel iets anders wordt gelezen dan de waarheid, dat a1166n de Vader God is, dan is 6f de vertaling in uw talen onjuist, öf er heeft reeds een vervalsing van de Griekse tekst plaats gehad, waaruit uw vertalingen afkomstig zijn. Veelal komt zowel vervalsing van de Griekse tekst als ook een onjuiste vertaling in uw taal bij een en dezelfde tekst voor. Zo'n vervalsing heeft u in de brief van Paulus aan de Filippenzen, die in uw tegenwoordige vertaling luidt: `Die gezindheid moet onder u heersen welke ook Christus Jezus bezielde : Hij die bestond in goddelijke majesteit heeft zich niet willen vastklampen aan de gelijkheid met God: Hij heeft zich van zichzelf ontdaan en het bestaan van een slaaf aangenomen' (Filippenzen 2:5-6). De juiste tekst luidde: 'Dezelfde gezindheid zij in u allen, zoals deze in Christus Jezus was; want hoewel Hij in zijn uiterlijke gestalte er als een God uitzag, heeft Hij het toch niet als een zelfontering beschouwd om zich voor God te verdeemoedigen, maar hij heeft zichzelf uitgeschakeld en de uiterlijke gedaante van een slaaf aangenomen.' Dat Christus er in de gedaante van zijn hemelse lichaam als geest er als een God uitzag, is waar, en alle geesten, die Hem voor de eerste keer zien, menen God te zien - zo glorierijk heeft God zijn eerstgeborene toegerust. De grove vervalsing in deze tekst bestaat daarin, dat in plaats van de

woorden : `Zich voor God te verdeemoedigen', de volgende woorden werden ingelast: 'aan de gelijkheid met God.' Daar zo juist de uitdrukking werd gebruikt: `Er als een God uitzien,' zou ik hierbij de passage uit het begin van het Johannes-evangelie willen laten aansluiten, die u eveneens als bewijs voor de Godheid van Christus aanvoert: `In den beginne was het woord, en het woord was bij God, en God was het woord.' Ten eerste is het niet: God was het woord, maar: 'een God' was het woord. Hier gebruikt Johannes de uitdrukking 'een God', zoals deze in het spraakgebruik van die tijd werd gebruikt door hen, die bijzondere werktuigen van God waren en als afgezanten van God met de alleenwaarachtige God in bijzondere verbinding stonden. Dezelfde uitdrukking bezigde God eens bij Mozes, de grote afgezant van God en voorbeeld van Christus, toen hij tot Mozes sprak : `Laat hem (Aäron) in uw plaats spreken tot het volk; hij zal uw mond zijn, gij zijn god' (Exodus 4:16). Hetzelfde bevestigt Christus tegenover de Toden, die hem verweten, dat Hij zich aan God gelijk maakte, daar Hij zichzelf als 'zoon van God' aanduidde. Hij vroeg hen: `Staat er niet in uw wet geschreven: Ik heb gezegd : gij zijt goden? Als nu de Schrift de mannen, aan wie een opdracht van God te beurt viel, 'goden' heeft genoemd, hoe kunt ge dan Mij, die door de Vader is gewijd en in de wereld werd gezonden, godslastering verwijten, omdat lk heb gezegd: Ik ben de zoon van God.' Christus bedoelt dus met deze woorden: 'Hoe kunt gij beweren, dat Ik Mij gelijk stel aan God, wanneer Ik Mij voor God's zoon uitgeef? Zelfs als Ik mij 'een God' had genoemd, was dat geen godslastering geweest; want zij, die tot nu toe als afgezanten van God optraden, werden 'goden' genoemd, omdat zij opdrachten van God moesten uitvoeren. En met hoeveel meer recht zou Ik Mij daarom 'een God' kunnen noemen, omdat Mij de hoogste taak is opgedragen, welke ooit een afgezant van God ten deel viel. Maar lk vermijd opzettelijk de benaming 'God' om tot geen onjuiste uitleg van dit woord aanleiding te geven en noem Mij `de zöon van God', die ik ook in werkelijkheid ben.' Hetzelfde schrijft Paulus: 'Want al zijn er ook zogenaamde goden, hetzij in de hemel hetzij op aarde - en in deze zin zijn er ongetwijfeld goden en heren in menigte - toch is er voor ons maar een God, de Vader, uit wie het al voortkomt en voorwiewij bestemd zijn, en ben Heer, Jezus Christus' (i Kor. 8:5-6). Paulus wilde dus, dat de uitdrukking 'God' door de christenen niet meer in de oneigenlijke betekenis zou worden gebruikt, zoals deze tot dan toe werd toegepast op schepselen van God. Maar zij moesten de benaming 'God' alleen dän gebruiken, als zij de ene ware God `de Vader' bedoelden, en niemand als `Heer' aanduiden, behalve Jezus Christus. Dus ook Jezus Christus mochten zij niet 'God' noemen.

Een andere vervalsing wordt gevonden in de brief van Johannes. De

tekst luidt juist weergegeven : 'Wij weten, dat de zoon van God gekomen is en ons inzicht gegeven heeft om de waarachtige te kennen, en wij staan in de waarachtige, wanneer wij in gemeenschap zijn met zijn zoon. Deze is waarachtig en eeuwig leven' (i Joh. 5:20). Behalve andere fouten heeft men hier bovendien het woord `God' aan de laatste zin toegevoegd, zodat deze luidt: 'Dit is de ware God, dit is eeuwig leven.' Johannes verkondigt hier hetzelfde, wat Christus en de apostelen op zoveel plaatsen hebben uitgesproken, namelijk: 'God is de waarachtige. Maar ook de zoon is waarachtig, want hij spreekt de woorden van God.' Hij leert immers slechts, wat de Vader Hem opdroeg. Hij is dus in alles, wat Hij verkondigt, even waarachtig als de Vader zelf. Zij, die in gemeenschap met de zoon staan, staan daardoor ook in gemeenschap met de waarachtige God. En omdat God zijn zoon het eeuwige leven heeft gegeven, is de zoon voor allen, die in gemeenschap met hem staan, eveneens het eeuwige leven.

Als belangrijkste bewijsstuk voor de leerstelling, dat in God drie personen verenigd zouden zijn, die samen 66n God zouden vormen, dient die grote vervalsing in de brief van de apostel Johannes, waarvan de juiste tekst luidt: 'Zo zijn het er dus drie, die getuigenis afleggen: de geest, het water en het bloed; en deze drie stemmen in hun getuigenis overeen' (i Joh. 5:6).

De vervalsers hebben hier de zin toegevoegd: En drie zijn er, in de hemel die getuigen; de vader, het woord en de geest, en deze drie zijn 88n! Dat deze gehele laatste zin een verzonnen inlassing is, weten ook uw katholieke theologen. Toch wordt zij nog steeds in de katholieke bijbeluitgaven gehandhaafd, terwijl andere christelijke kerken haar daaruit hebben verwijderd.

Behalve deze vervalsing hebt u in het gehele Nieuwe Testament zelfs geen schijnbaar aanknopingspunt voor de leer, dat wat u `heilige geest' noemt, een Godheid is gelijk aan de Vader. Wat het Nieuwe Testament met `heilige geest' aanduidt, is `de gezamenlijke goede geestenwereld'. God is een heilige geest, hij is de hoogste en heiligste van alle geesten. De zoon van God is een heilige geest; Hij is de hoogste en heiligste van de geschapen geesten. De hoge hemelvorsten, als Michael, Gabriel, Raphael en vele anderen zijn heilige geesten. Alle heerscharen van God zijn heilige geesten. Ook Lucifer was v66r zijn afval een heilige geest. Alle mensen en de gehele stoffelijke schepping waren eenmaal heilige geesten. Het grote misverstand, dat door de uitdrukking `de heilige geest' werd veroorzaakt, is afkomstig van de onjuiste vertalingen van de Griekse tekst van het Nieuwe Testament. Als daarin 'een' heilige geest moet worden gelezen, hebben uw vertalers onbegrijpelijkerwijze `de' heilige geest geschreven. Men moet zich daarover wel verwonderen, omdat de verta-

lers toch mannen waren, die de Griekse taal beheersten en precies wisten, hoe streng juist deze taal is in het gebruik van het bepaalde of onbepaalde lidwoord.

Je hebt vroeger tijdens je studie Grieks geleerd, de taal waarin het Nieuwe Testament je is overgeleverd. Je zult je er- nog wel zoveel van herinneren, dat je mijn beweringen door vergelijking met de Griekse tekst kunt bevestigen. Ik wil slechts enkele van de vele teksten eruit nemen.

Laten we het evangelie van Mattheus nemen. Daar staat al in de eerste hoofdstukken over Maria, dat zij van `een' heilige geest in blijde verwachting was, niet van `de' heilige geest. En enige regels verder: Het door haar te verwachten kind is van 'een' heilige geest - niet van `de' heilige geest, alsof er slechts een enkele heilige geest zou zijn.

Als je het evangelie van Lucas naslaat, dan zul je hetzelfde vinden. Ook hier staat: 'Een' heilige geest zal op u komen en de kracht 'van een' zeer hoge zal u overschaduwen - en niet, zoals uw vertaling luidt: `De' heilige geest zal over u komen en de kracht `des Allerhoogsten' zal u overschaduwen. Het was niet de Allerhoogste, die haar overschaduwde, maar een van de hoogste geesten van God. Zo luidt even daarvoor de juiste tekst over de geboorte van Johannes: Met 'een' heilige geest zal hij van de geboorte af vervuld zijn. En later van Elisabeth: Zij werd met `een' heilige geest vervuld. Evenals bij Zacharias : Hij werd met 'een' heilige geest vervuld. - Christus zegt: Als ik echter de boze geesten door `een' geest van God uitdrijf... (Matth. 12:28). En Johannes de Doper verklaart: Die na mij komt, zal u met 'een' heilige geest dopen (Markus 1:8). In de eerste regels van de Handelingen wordt van Jezus gezegd, dat Hij zijn apostelen onder leiding van 'een' heilige geest had gekozen en beschrijft, hoe op het pinksterfeest 'een' heilige geest op ieder van de aanwezigen neerdaalde en zij vervuld werden van 'een' heilige geest.

Bij de verklaring van het 12e en 14e hoofdstuk van de 1e Korinthierbrief heb ik je reeds op deze noodlottige verklaring opmerkzaam gemaakt, waardoor de indruk wordt gewekt, dat er slechts een enkele heilige geest zou zijn, en dat deze een goddelijke persoon is, een wezen, een met de Vader, zoals immers ook je vroegere kerk leert.

Op alle plaatsen, waar de Griekse tekst 'een' heilige geest of 'een' geest zegt, hebben uw vertalers `de' heilige geest of `de' geest geschreven.
Als in de Griekse bijbeloorkonden 'een' geest staat, is daarmee een van de vele bedoeld. U verandert daarom de betekenis als u `de' heilige geest daarvoor in de plaats zet. Er zijn in die oorkonden inderdaad ook teksten waarin `de' heilige geest of `de' geest staat, maar dan betekerit het öf de geest in tegenstelling tot de stof, zoals in de zin: De geest is willig, maar het vlees is zwak, - öf het betekent de geest van God,

dus God zelf, - öf 'een bepaalde soort geesten', zoals: De geest van het licht, de geest van de duisternis, de geest van de waarheid, de geest van de troost. Dat betekent niet, dat er slechts een enkele geest van het licht, van de duisternis, van de waarheid, van de troost, van de kracht bestaat. Hier wordt het enkelvoud gebruikt in plaats van het meervoud. U vindt dezelfde wijze van uitdrukken ook in de moderne talen. Ook u zegt tegen de zieke: Ik zal "de" dokter voor je halen.' U bedoelt daarmee zeker niet, dat er slechts een enkele dokter bestaat. Zo zegt u ook: -De" boer had dit jaar een goede oogst,' en u bedoelt daarmee de gehele boerenstand. Zo gebruikt u de uitdrukking: `de' handwerker, `de' rechtsgeleerde, `de' kunstenaar, `de' theoloog, als u alle handwerkers, rechtsgeleerden, kunstenaars en theologen bedoelt.

Als Christus dus zegt : Ik zal u "de" geest van de waarheid zenden,' - dan bedoelt Hij `de' geesten van de waarheid. Want je weet reeds, dat de geesten van God overeenkomstig hun taak in beroepen zijn ingedeeld. Er bestaan geesten van de bescherming, geesten van de strijd, geesten van de troost, geesten van de kracht, geesten van de wijsheid en talloze andere soorten.

Een geest van de waarheid heeft een heel andere taak en daarom ook andere bekwaamheden dan een geest uit de legioenen van Michael. Een strijdgeest kan de taak niet overnemen van een geest van de troost, of van de wijsheid of van de waarheid. Ledere geest heeft zijn bepaalde beroep en de benodigde gaven en krachten voor de uitoefening daarvan. Ook Lucifer heeft zijn geestenscharen naar hijn bijzondere taken ingedeeld. Ook hij heeft zijn strijdleger, zijn geesten van de leugen, van de troosteloosheid, van de hebzucht, van de trots, van de nijd, wraak, ontucht en van iedere andere ondeugd. De afzonderlijke soorten geesten, de goede zowel als de kwade, zijn specialisten in hun vak en zij kunnen hen, aan wie zij werken, öf voor het goede, öf voor het slechte van hun speciale vak rijp maken.

Je ziet, hoe de leer van de drie-eenheid van God niet alleen in tegenspraak is met het gezonde denken, maar ook geen enkel steunpunt vindt in de Heilige Schrift.

Al is nu ook alleen de Vader God, terwijl de zoon en de overige geesten zijn schepselen zijn, toch bestaat er tussen Vader, Zoon en de goede geestenwereld een innige saamhorigheid en eenheid. Het is de eenheid van wil en werken. Wat de Vader wil, dat wil ook de Zoon en dat willen ook de geestenscharen, die aan hen ondergeschikt zijn. God is Heer en eigenaar van de gehele geestelijke en stoffelijke schepping. Hem behoort alles. Aan de zoon heeft Hij de leiding van de schepping overgedragen op dezelfde wijze als vaak aardse fabriekseigenaren de leiding van de fabriek aan de oudste zoon overdragen en het gehele fabriekspersoneel

aan hem ondergeschikt maken. In een dergelijk geval ontvangt de betreffende zoon de aanwijzingen en opdrachten van zijn vader en is in alles van hem afhankelijk. Want de vader is en blijft de heer en eigenaar van de fabriek en de zoon kan bij de leiding van het gehele bedrijf slechts handelen volgens de aanwijzingen, die hij van zijn vader heeft ontvangen. Maar tegenover de bedienden en de arbeiders in het bedrijf is de zoon de 'baas', en zijn bevelen moeten zij opvolgen. En alle wensen, die zij aan de vader als de fabriekseigenaar willen voorleggen, moeten zij via de zoon als de gevolmachtigde en plaatsvervanger van de fabriekseigenaar laten lopen. Breng dit menselijke voorbeeld eens over op de verhouding tussen God en zijn zoon, en alle uitspraken van Christus over zijn verhouding tot God zijn Vader, zullen je duidelijk worden. Alle macht, die de zoon als plaatsvervanger van de Vader voor de leiding van Gods schepping nodig heeft, heeft Hij van de Vader ontvangen. Hij heeft deze niet uit zichzelf. Alles is aan de zoon onderworpen, maar slechts volgens de regeling van de Vader. Alles, wat de Vader in de schepping als zijn eigendom wil volbrengen, brengt Hij door de door Hem gevolmachtigde zoon tot stand en alles, wat tot de vader moet komen, kan alleen door de zoon tot hem komen. Vandaar de uitspraak van Christus: `Niemand komt tot de Vader dan door Mij.' De Zoon neemt de opdrachten van God in ontvangst ; die, welke Hij niet zelf moet uitvoeren, geeft hij aan die geesten door, die krachtens hun bijzondere beroep daarvoor in aanmerking komen. Deze voeren ze uit als direkte opdracht van de zoon en als indirecte opdracht van de Vader. Dat is ook de betekenis van de woorden, die Christus bij de uitzending van de apostelen gebruikte, en die in uw bijbel niet geheel juist zijn weergegeven. Hij zei: Gaat heen en onderwijst alle volken en doopt ze in de naam des Vaders en des Zoons, in een heilige geest (Matth. 28: z9). De opdracht, die Christus aan de apostelen gaf, had hij van de vader ontvangen.

Daardoor handelden de apostelen bij de uitvoering van de opdracht indirekt in naam van de Vader. Daar zij deze echter direkt van de zoon hadden ontvangen, geschiedde de uitvoering in naam van de zoon. Omdat de uitvoering echter alleen mogelijk was, als een geest van God hen door zijn kracht daarbij hielp, geschiedde zij in de kracht van een heilige geest of kortweg `in een heilige geest'. De heilige geesten, die zij daarbij nodig hadden, werden hun door Christus zelf toegewezen. De apostelen beroepen zich dan ook steeds weer op hen bij de verkondiging van hun leer en leggen er de nadruk op, dat zij de waarheden hadden ontvangen door de 'overbrenging van een heilige geest'. Zo is het ook met alles, wat u doet en door God is gewild. U doet het ter vervulling van God's wil - dus in naam van de Vader: de wil van God is geopenbaard door de Zoon, zodat u ook handelt in naam van de Zoon; en de kracht, die

u daartoe nodig hebt, ontvangt u door een heilige geest. U doet dus het werk `in een heilige geest'.

2. Het Nieuwe Testament bevat niet veel over de schepping van God en haar lotsbeschikking. De waarheden over de schepping van de geesten, de afval van een deel van de geestenwereld onder leiding van Lucifer, over de door God geschapen trappen van verbetering, waarlangs de afgevallen geesten weer tot God worden teruggevoerd, over de omhulling van de geesten met stof, waren in die tijden al even moeilijk te begrijpen als nu. Ook in de brieven van de apostelen is daarover niet veel te vinden, want dit onderwerp was niet geschikt voor onderricht per brief. Het kon slechts door een mondelinge voordracht aan de gelovigen begrijpelijk worden gemaakt.

Doch Paulus wijst ten minste op verscheidene plaatsen in zijn brieven op deze waarheden. U begrijpt zijn uiteenzettingen niet, daar zij in uw religieuze beschouwingen niet meer passen.

Zo schrijft hij in zijn brief aan de Romeinen: 'Ook de schepping verlangt vurig naar de openbaring van God's kinderen. Want zij is onderworpen aan een zinloos bestaan, niet omdat zij het zelf wil, maar door de wil van Hem die haar daaraan onderworpen heeft. Maar zij is niet zonder hoop, want ook de schepping zal verlost worden uit de slavernij der vergankelijkheid en delen in de glorierijke vrijheid van de kinderen God's. Wij weten dat de hele natuur kreunt en barensweeen lijdt, altijd door.

En niet alleen zij, ook wij zelf, die toch reeds de eerstelingen van de Geest hebben ontvangen, ook wij zuchten over ons eigen lot, zolang wij nog wachten op de verlossing van ons lichaam' (Romeinen 8:19-24). Je kent door mijn lessen de samenhang, waarvan hier sprake is. Paulus zegt, dat de gehele schepping wacht op het afleggen van het stoffelijk omhulsel. Daarop wachten dus de stenen, de planten, de kruiden, de bloemen, de dieren en de mensen. Zo'n sterk verlangend wachten is alleen mogelijk in een wezen, waarin de geest is belichaamd. Er zijn dus in de gehele schepping geesten gehuld in verschillende soorten van materie. Het zijn de eens afvallig geworden geesten, die eerst als gehoorzame kinderen van God en als heilige geesten in glans en heerlijkheid leefden, maar daarna ongehoorzame kinderen werden en daardoor verbannen werden uit God's Vaderhuis. Maar toch zijn zij ook thans nog kinderen van God, al zijn ze ook verstoten kinderen. Zij verlangen naar het vaderhuis terug en vechten voor de bevrijding uit het stoffelijke omhulsel, waarmee zij werden omgeven, - evenals het kind in de geboorteweeen vecht om vrij te komen uit het omhulsel van de moederschoot. Die geesten hebben zich dit omhulsel niet door eigen beslissing verschaft, maar het was God, die het hun uit erbarmen gaf, om ze door loutering en beproeving te redden.

Alle stoffelijke wezens smachten naar deze redding, al kennen zij de weg en het doel van deze redding ook niet, en zij hunkeren naar de dag, waarop hun stoffelijk omhulsel na geslaagde loutering tot kinderen van God weer van hen zal worden afgenomen.
Dit verlangen is vooral groot bij Godsgelovige mensen. Want ofschoon zij, zoals dit bij de eerste christenen het geval was, met de geestelijke boodschappers van het hemelse vaderhuis in dagelijkse verbinding staan en van hen reeds de eerste gave en de voorproef van het Godsrijk hebben ontvangen, zijn zij toch dit rijk nog niet deelachtig, zolang zij nog in het stoffelijke lichaam leven.
3. De opwaartse ontwikkeling in de natuur duidt Paulus aan in zijn brief aan de Efeziers met de woorden: Als volgt was namelijk God's heilsplan, dat Hij wilde uitvoeren. Zodra in de trapsgewijze, omhooggaande ontwikkeling van het heelal het volle aantal van de vastgestelde perioden was bereikt wilde God in Christus als het hoofd alles weer verenigen, dat zich in de bovenaardse en in de aardse sferen bevindt (Efeziers i : 9io). Op de aarde zijn echter niet alleen mensen. Zij vortuen slechts een zeer klein gedeelte van wat er op aarde bestaat. Als God nu alles, wat er op de aarde is, met Christus als hoofd wil verenigen, dan volgt daaruit, dat in alles geesten zijn, die in de door God geordende ontwikkeling steeds hoger stijgen, tot zij als zuivere geesten in de grote gemeenschap met Christus ingedeeld worden, waartoe zij eens vöör hun afval hebben behoord.

Dat het in het heilsplan van God besloten ligt, alles weer tot God terug te voeren en dus niet alleen de mensen, maar ook de gehele overige schepping, zegt Paulus in zijn brief aan de Romeinen: Overschat uzelf niet broeders. Ik moet u een geheim openbaren : De verharding die over een deel van Israel gekomen is, duurt slechts totdat de massa van de heidenvolken is binnengegaan. En zo zal tenslotte heel Israel gered worden... Zo heeft God alles in ongehoorzaamheid opgesloten om alles in te sluiten in zijn ontferming (Romeinen **i i :***25-32).* Ik heb deze passage weergegeven, zoals zij moet luiden. Als de laatste zin in de vertaling, die vöör je ligt, mocht luiden : Want God heeft de gehele mensheid in ongehoorzaamheid laten vallen, om erbarmen aan allen uit te oefenen, dan heeft de vertaler daarin twee fouten gemaakt: Ten eerste heeft hij geschreven `de gehele mensheid', ofschoon in de Griekse tekst `alles' staat. Verder heeft hij vertaald: `In ongehoorzaamheid laten vervallen,' terwijl het moet zijn : Hij heeft alles wegens ongehoorzaamheid ingesloten. Hij heeft namelijk alles ingesloten in het stoffelijke omhulsel, dat met bepaalde trappen van verbetering overeenstemt. God sluit niemand op in ongehoorzaamheid. Hij wil integendeel, dat allen die eens wegens hun ongehoorzaamheid uit God's rijk moesten worden uitgesloten, tot ge-

hoorzaamheid terugkeren. Het Israel uit de vroegere millennia was het volk waaraan het zuivere Godsgeloof was geschonken. Het moest dit geloof aan de anderen op aarde overdragen en zo als zuurdesem van de waarheid werken. Na getrouwe vervulling van deze opdracht en na een geslaagde verlossing zou het als eerste in het door de verlosser ontsloten Godsrijk zijn ingegaan. Maar het grootste deel van Israel toonde zich deze opdracht onwaardig. Daarom valt het heil het eerst aan de niet-Israelieten ten deel, dus aan hen, die vroeger niets van God wisten. En eerst als alle niet-Israelieten tot God zijn gekomen, zullen zij worden gered, die vroeger het Godsgeloof bezaten, maar niet daarnaar leefden. `De eersten zullen de laatsten zijn.' Maar alles zonder uitzondering zal worden gered.

Over het verloop van het reddingswerk van God geeft de apostel Paulus korte, maar duidelijke aanwijzingen in zijn eerste brief aan de Korinthiers : Immers, gelijk allen door hun gemeenschap met Adam de geestelijke dood sterven, zo zullen ook allen weder levend worden gemaakt door hun gemeenschap met Christus, en wel ieder op zijn beurt: Als eerste Christus. Hierna zij, die Christus toebehoren bij zijn wederkomst. Daarna de rest, als Hij aan God de Vader het koninkrijk overgeeft, zodra Hij elke andere heerschappij en elke macht heeft teniet gedaan. Hij moet immers als koning heersen, totdat Hij alle vijanden aan zijn voeten heeft gelegd. De laatste vijand, die vernietigd wordt, is de 'dood'. Want Hij heeft alles onder zijn voeten gelegd. Als Hij echter zegt: `Alles is onderworpen!' dan is toch vanzelfsprekend hij (namelijk God) uitgezonderd, die alles aan de zoon heeft onderworpen. En als alles aan Hem (God) is onderworpen, dan zal ook de zoon zelf zich onderwerpen aan hem, die alles aan hem heeft onderworpen, opdat God alles in allen zij' (i Korinthe *15:22-28).* Dus zal alles weer tot God komen, wat van God gescheiden en als geestelijk 'dood' aan de vorst van de geestelijke dood was onderworpen. Christus zal alles tot God terugleiden. Hij was ook de eerste, die uit de hel, het rijk van de vorst van de dood, weer terugkeerde, nadat Hij daarin was afgedaald voor de strijd tegen Lucifer en hem had overwonnen. Dat was de eerste opstanding van de geestelijk doden'. Stap voor stap zullen alle geestelijk doden volgen, als zij God leren kennen en liefhebben, - ieder, op zijn beurt. De volgorde hangt van de geestelijk doden zelf af. Wie zich haast en zich moeite geeft om God te zoeken en naar God's wil te leven, komt eerder aan de beurt dan hij, die in het geheel niet aan zijn terugkeer denkt of zeer achteloos en langzaam handelt. Alles hangt van zijn vrije wil af. Wie voor de examens steeds weer zakt, zal eerst laat tot zijn doel geraken. Zo is het in uw menselijke leven, zo is het ook aan gene zijde. De laatste, die tot God komt, is de vorst van de dood zelf - Lucifer. Paulus noemt

hem de 'dood'. Hij is immers de oorzaak van de gehele afval van het rijk Gods en daardoor ook van de geestelijke dood. Hij is de `moordenaar van de aanvang af', die de geestelijke dood heeft veroorzaakt van allen, die zich van God afscheidden, en gedurende millioenen van jaren alles in het werk stelde om de terugkeer van zijn onderdanen tot het rijk van het leven in God te verhinderen. Hij is daarom de belichaamde scheiding van God, de `belichaamde dood'. Als daarom in de Openbaring van Johannes staat : `De dood gaf zij n doden terug' (Openbaring 20: 13), dan betekent dit niets anders dan: `Lucifer, de vorst der doden, moest de geestelijk doden, die tot zijn rijk behoorden, weer teruggeven.' Waar ik je zei, dat de volgorde van de terugkeer van de vrije wil van de gevallen geesten afhing, moet ik op dit pupt een enkele beperking maken, namelijk dat `Lucifer zelf' niet eerder tot God kan terugkomen, voordat de laatste van hen die door hem werden misleid het doel - God - heeft bereikt. Hij kan het niet, ook al zou hij het door een gewijzigde mening nastreven. Zelfs al kwam hij eerder tot een Beter inzicht, dan mag hij toch geen van de afvallige geesten tot verbetering aansporen of hem tot een juist inzicht brengen om zodoende zelf spoediger tot God te komen. Dat is het rechtvaardige lot, dat op hem als voormalige raddraaier drukt, en dat hij niet kan veranderen.

De redding van alle afvalligen van God - ook Lucifer - is de grote vreugdeboodschap, die niet alleen in de brieven van de apostel Paulus wordt verkondigd, maar die ook aan de profeten van het oude verbond in hun visioenen werd getoond. Het is de vreugdeboodschap, waarop de Openbaring van Johannes wijst met de woorden: In de dagen, waarin de stem van de zevende engel zal weerklinken, zodra hij zich opmaakt om op de bazuin te blazen, is ook God's geheime plan volbracht, zoals hij dit aan zijn dienstknechten, de profeten, als `vreugdeboodschap' heeft verkondigd (Openb. 10:7).

Als het waar was, dat de hel eeuwig bestaat, zoals u het thans leert, waaruit zou dan aan het Binde der dagen de 'vreugdeboodschap' bestaan, die God als afsluiting van zijn heilsplan in uitzicht heeft gesteld? Een slot met de eeuwige verdoemenis van talloze geesten zou waarlijk geen dag van vreugde, maar een dag van ontzetting voor de gehele schepping Gods zijn. - Waar bleef dan de waarheid van de verlossing van `allen', waarop Paulus zo vaak en zo met nadruk wijst? Waar zou de waarheid blijven van het woord, dat God door de profeet Jesaja heeft gezworen: dat de dag zal komen, waarop `federe' knie zich zal buigen en iedere tong Hem zal zweren, en waarop allen tot Hem zullen komen, ook zij, die Hem vijandig hebben weerstreefd. Waar zou dan de vervulling blijven van al die teksten, die ik hiervoor heb aangehaald? `Alle vijanden' van God worden door Christus aan de voeten van de Vader geplaatst, niet

met geweld, maar door medelijdende liefde, die ook Lucifer op de duur niet kan weerstaan. God dwingt niet een gevallen geest met geweld aan zijn voeten. Als Hij dat wilde, dan behoefde Hij niet zolang te wachten; dat had Hij reeds lang kunnen doen. De hel Staat van het begin af onder God's almacht. Als de hel zich eens voor God verdeemoedigt, dan geschiedt het 'uit vrije wil' in berouwvolle erkenning van God's gerechtigheid, liefde en lankmoedigheid.

U houdt zich met onbegrijpelijke taaiheid vast aan de leer van een 'eeuwige hel', die de eerste christenen niet kenden. Van dit afschrikwekkende middel schijnt u geen afstand te willen doen. Meent u dan met een gruwelijke onwaarheid bij de arme mensen meer te kunnen bereiken dan met de waarheden van liefde en erbarmen? En welke inspanningen getroost u zich om die onware leerstelling te staven! U zegt, dat een zogenaamde 'doodzonde' een eeuwige straf ten gevolge zou moeten hebben, want een doodzonde zou een eindeloze belediging van God zijn. Dat zijn verkeerde en zelfverzonnen begrippen.

Een schepsel kan God niet oneindig beledigen en daardoor ook geen eindeloze bestraffing voor zijn vergrijp verdienen. Hoe Lager hij staat, die je beledigt, des te onbeduidender vind je de belediging, maar wat is een armzalig schepsel tegenover zijn schepper? Een stofje. Uw belediging bereikt God zelfs helemaal niet. U berokkent Hem geen kwaad, maar u zelf. En dan - als een doodzonde een eindeloze belediging van God was, dan zou zij ook in uw aardse leven niet meer vergeven kunnen worden. Als zij echter volgens uw leer aan de aardse mensen kan worden vergeven, waarom zou zij dan niet worden vergeven aan de geesten van gene zijde. Het zijn toch dezelfde geesten, of zij zich nu in een stoffelijk lichaam bevinden, of dat zij het lichaam bij de aardse dood hebben verlaten. Het is hetzelfde `ik' aan deze- en aan gene zijde met dezelfde geestelijke bekwaamheden. Aan gene zijde heeft de geest dus dezelfde mogelijkheid van mening te veranderen, als tijdens het aardse leven.

Men beroept zich op de bijbel als bewijs voor de eeuwigheid van de hellestraffen. Men klampt zich vast aan het woord 'eeuwig', dat in uw vertalingen van het Nieuwe Testament in verband met de straffen aan gene zijde wordt gebruikt. Maar hoe luidt echter het woord, dat u met 'eeuwig' hebt vertaald, in de Griekse oorspronkelijke tekst? Want het gaat niet om uw vertalingen, maar om de betekenis van het woord, dat in de oorspronkelijke tekst staat. Nu vind je echter op alle plaatsen, waarin uw bijbelvertalingen het woord 'eeuwigheid' of 'eeuwig' wordt gebruikt, in de Griekse tekst het woord `aeon'. Ook u gebruikt het woord `aeonen' en wilt daarmee grote tijdvakken aanduiden. Ook in het Grieks betekent het woord 'aeon' nooit 'eeuwigheid' of het 'eeuwige'. Ook daar heeft het slechts de betekenis van een 'onbepaalde tijdsduur'. De oudheid

was een 'aeon', de middeleeuwen waren een 'aeon', de nieuw tijd is een 'aeon'. Volgens de opvatting van de Romeinen was een 'aeon' een tijdsduur van honderd jaar.
Een 'aeon' is dus een tijdsduur, waarvan de grenzen nu eens verder uit elkaar, dan weer dichter bij elkaar liggen. Zelfs een mensenleeftijd wordt vaak met het woord 'aeon' aangegeven. Maar nimmer kan daarmee een 'nooit eindigende' periode worden bedoeld. Je mag het woord `aeon' daarom nooit met eeuwigheid en het daarvan afgeleide bijvoeglijke naamwoord, nooit met `eeuwig' vertalen, maar moet daarvoor de aanduiding 'tijd' en 'tijdelijk' gebruiken.
Nu wilde ik je eerst op het merkwaardige feit wijzen, dat uw vertalers op talrijke plaatsen in de bijbel het woord 'aeon' en het daarvan afgeleide bijvoeglijke naamwoord op de juiste wijze met 'tijd' en 'tijdelijk' weergeven, omdat het woord `eeuwig' op die plaatsen onzinnig zou zijn. Alleen daar, waar van een straf aan gene zijde sprake is, gebruiken zij het woord, 'eeuwig'. Het is duidelijk, dat zij daar onder invloed van de christelijke godsdiensten staan, die over een eeuwige hellestraf leren.
Laten wij nu enige van de talrijke plaatsen uit de bijbel lichten, waar het woord 'aeon' met `tijd' of 'tijdelijk' vertaald moet worden. Zo wordt gezegd van de zonde tegen de geest, dat zij noch in deze, noch in de andere 'aeon' zal worden vergeven, dus noch in deze tijd, noch in de volgende, öf noch in dit leven noch in het komende. Men kon immers niet vertalen : Zij zal noch in deze eeuwigheid, noch in de toekomstige worden vergeven, want er zijn geen twee eeuwigheden. Bij de gelijkenis van de zaaier wordt gezegd, dat bij sommige het zaad wordt verstikt door de zorgen van deze `aeon', wat u juist vertaalt met `tijdelijke zorgen'. Van het begrip 'eeuwig' kan ook hier geen sprake zijn. In de gelijkenis van het kaf onder het koren zegt Christus, dat de oogst het einde van deze 'aeon' was, dus het einde van deze tijd of van deze wereld. Ook hier kan het niet 'eeuwigheid' betekenen. Op deze plaats komt het woord `aeon' nog tweemaal in de betekenis van tijdelijk voor. Ik neem nog enige plaatsen uit de brieven van de apostel Paulus. 'Bepaal uw levenshouding niet naar de wijze van de huidige 'aeon' (de huidige tijd). Wat wij leren is niet de wijsheid van deze 'aeon' of van de machthebbers van deze `aeon', maar de verborgen wijsheid, die God vöör alle 'aeonen' heeft voorbestemd.

Uit deze passages, die nog met een groot aantal soortgelijke kunnen worden aangevuld, kunt u opmaken, dat het woord 'aeon' niet de 'eeuwigheid' betekent, maar een begrensde tijd. Nu staat datzelfde woord `aeon' op die plaatsen waar van een straf aan 'gene zijde' sprake is. Wie geeft u nu het recht, datzelfde woord, dat u op talrijke andere plaatsen met 'tijd' en 'tijdelijk' vertaalt, met 'eeuwig' weer te geven, als het om

de hellestraffen gaat? Je zou haast denken, dat u een bijzonder genoegen had in een eeuwige hel.

Christus zegt volgens uw vertaling: 'Het is beter voor je om verminkt en lam door het leven te gaan, dan twee handen en twee voeten te hebben en in het 'eeuwige' vuur te worden geworpen.' - Wat hier met 'eeuwig' vuur wordt aangeduid, is slechts een vuur, dat een 'aeon' lang duurt, dus tijdelijk is. En merkwaardigerwijze stond in de oorspronkelijke tekst op deze plaats niet eens het woord 'eaon', maar is dat er valselijk ingevoegd. Want in de oorspronkelijke tekst stond : `In het vuur van de hel' - en niet: `In het eeuwige vuur.' - Ook op andere plaatsen heeft men later dergelijke vervalsingen aangebracht. Zo staat er in uw tegenwoordige vertalingen: 'Wijkt van mij, gij vervloekten in het 'eeuwige vuur', terwijl er in de juiste tekst stond: 'Wijkt van mij, gij vervloekten, in de buitenste duisternis!' Ik hoop, je door mijn uiteenzettingen ervan te hebben overtuigd, dat je voor je gruwelijke en onwaarachtige leer van een 'eeuwige' hel in de bijbel geen steun kunt vinden.

Hoe lang de straf voor elk van de geesten duurt, hangt vöör alles van de geesten zelf af. Hoe langer ze in hun afvalligheid volharden, des te langer duurt de scheiding en de straf der scheiding.

Zelfs God weet niet, wanneer ieder van de geesten tot hem terugkeert, omdat hun terugkeer afhangt van hun eigen vrije wil ; en ik heb je immers gezegd, dat de toekomstige vrije beslissingen van de geesten zelfs aan het vooruitweten van God zijn onttrokken.

Ook wat u in een onjuiste vertaling 'eeuwig leven' noemt, ook hier vertaalt u het woord `aeon' met `eeuwig', is alleen een leven in de toekomstige 'aeonen' of in de toekomstige tijden. Hoe lang dit leven bij God voor u zal duren, bangt van uzelf af. Als u God steeds trouw blijft zal dat leven eindeloos, dus feitelijk 'eeuwig' zijn, maar wie weet, of later niet nog eens een afval der geesten van God zal volgen, waaraan u weer zult deelnemen, zoals aan de eerste afval onder Lucifer. Want de vrijheid van de wil is bij de geesten in de hemel dezelfde als vroeger, en de mogelijkheid van het misbruiken van deze vrijheid bestaat nu evenzeer als vöör de eerste afval. Of zulk een afval zich nog eens zal herhalen, ook dat weet God niet op grond van wat ik je reeds heb medegedeeld.

U kunt dus evenmin van een 'eeuwige beloning' spreken als van een `eeuwige bestraffing'.

Als nu in de bijbel van een 'vuur' van de hel wordt gesproken, dan is dat een symbool van de overmatige smart van hem, die de straffen van de hel moeten verduren. Ook u spreekt van een brandende smart, zonder dat u daarmee werkelijk vuur bedoelt. De kwellingen van de hel zijn zo hevig, dat u zich daarvan geen menselijke voorstelling kunt maken. Christus zegt: `De veroordeelden worden met vuur gezouten.'

Zoals het zout alles doordringt, zo doorstroomt de smart die geesten. Maar Christus voegt er op dezelfde plaats aan toe: 'Het zout is iets goeds.' Zo is ook de kwelling voor die geesten met het oog op hun redding in werkelijkheid iets goeds, al laat zij zich ook nog zo gruwelijk aanzien en wordt ze door de mensen niet begrepen, daar zij niet in overeenstemming schijnt te zijn met de barmhartigheid van God. En toch is het slechts God's liefde, die ook uit de kwellingen van de hel spreekt. Als een moeder haar kind onderwerpt aan het mes van de chirurg opdat deze het door een pijnlijke operatie van de dodelijke wond geneest, is het de moederliefde, die haar hiertoe drijft. Zij moet dit pijnlijke middel tot genezing kiezen, omdat er geen ander is. Zo wordt ook de gesteldheid van de geesten in de diepte alleen gelouterd door de kwelling, die zij te verduren hebben; een ander middel is er niet. Maar voor allen, ook voor de meest verstokten, zal het uur komen, waarop zij als ongelukkig geworden kinderen zich door hun kwellingen zullen verheffen en tot de Vader terugkeren. Doordat het huidige christendom geen juist beeld heeft van de geschiedenis van het heelal, staat het zo hulpeloos tegenover de belangrijkste vragen betreffende gene zijde. Daardoor kon het noch de oorsprong van de mensengeest, noch de op de mensengeest rustende zonde van de afval van God, noch het doel van de stoffelijke schepping verklaren. Omtrent al deze vragen geeft het volkomen misleidende leerstellingen.

4. *Als* men de huidige crhistelijke godsdiensten om opheldering vraagt over de oorsprong van de menselijke geest, dan geven zij u als antwoord `De mensengeest wordt op het ogenblik van de menselijke voortbrenging door God geschapen. Hij is echter met een zonde beladen, de zogenaamde `erfzonde', daar de aardse stamvader Adam in een aards paradijs heeft gezondigd en deze schuld op al zijn nakomelingen overgaat.'

Zij bedenken niet hoe dwaas zulk een leerstelling is. Zij overwegen niet, dat alles, wat God schept, zuiver en zonder fouten uit zijn handen komt en dat de bezoedeling van een geest alleen door persoonlijke schuld kan ontstaan ; dat daardoor ook de mensengeest, als hij bij de menselijke voortbrenging door God werd geschapen geheel rein en onbezoedeld zou zijn, zodat van een 'erfzonde' in dit geval geen sprake kon zijn. Want waarom zouden de nakomelingen van Adam door God met een slavernij der zonde en een uitsluiting van het Godsrijk worden bestraft; omdat de stamvader gezondigd heeft? En dat nog wel door dezelfde God, die heeft gezegd: `Alleen de zondaar zal sterven. De zoon hoeft niet te boeten voor de zonden van zijn vader' (Ezechiel 18:20). Daarom kunnen de nakomelingen van Adam niet wegens de afval van hun stamvader door God worden bestraft, als zij zelf ook niet afvallig zijn. Feitelijk zijn zij -zoals ik je reeds eerder heb geleerd-persoonlijk afvallig, doordat

zij het voorbeeld van Adam als geest volgden en zich evenals hij de verbanning uit Gods rijk met al haar vreselijke gevolgen door eigen schuld op de hals haalden.

Het is dus juist, dat de menselijke geest vanaf de geboorte belast is met een zonde, die u 'erfzonde' noemt, maar onjuist is uw leer, dat de geest van de mens eerst bij de menselijke voortbrenging in het leven treedt en met een zonde is beladen zonder persoonlijk gezondigd te hebben.

Hoe wilt u verder door uw onjuiste leer over de oorsprong van de menselijke geest het leed in de wereld verklaren? Zou God schepselen in het leven roepen om te lijden en onder kwellingen Taten sterven, zonder dat zij persoonlijk iets verkeerds hebben gedaan? Aanschouw de millioenen kinderen, die jaarlijks in de grootste eilende sterven! Waarmee hebben zij dat verdiend? Hebben zij soms in hun tegenwoordige bestaan God beledigd, dat Hij ze zo zwaar straft? Zij konden immers helemaal nog niet zondigen; zij konden nog geen goed van kwaad onderscheiden. En toch zou de oneindig goede en rechtvaardige God onschuldige kinderen doen lijden? Waar bleef dan zijn goedheid en bovenal, waar bleef zijn gerechtigheid? De ruwste aardse vader is niet zo gruwelijk en onrechtvaardig, dat hij zich aan een onschuldig kind vergrijpt, dat hem geen leed heeft aangedaan. En dan zou God zoiets doen? U mag alle denkbare uitvluchten zoeken, om dit te verklaren, - het gelukt u niet, de afschuwelijke onrechtvaardigheid weg te redeneren, die in het lot van deze kinderen ligt. Dit geldt in het algemeen voor het lot van de mensen. Maar als u weet, dat uw geest met schuld beladen uit een vroeger bestaan in het huidige treedt, dan zijn alle raadsels over de lotsbeschikking met een slag opgelost. Dan Staat u zowel de grote afval van God voor ogen, die de geest van de mens eens heeft begaan, alsook eventuele vroegere mensenlevens die de mens met misdaden heeft beladen, waarvan de straf en boete het tegenwoordige leven bezwaren. Als u dat bedenkt, dan komt de vraag u niet meer over de lippen, die u zo vaak in uren van het dieptste leed stelt: 'Waaraan heb ik dat verdiend?' Als God u in antwoord op deze vraag uw gehele vorige bestaan in een beeld voor ogen zou stellen, dan zou u van afgrijzen verstommen.

Ook zou veel uit de bijbelse geschriften voor u begrijpelijk worden wat u tot nu toe duister bleef. Zo zoudt u de schijnbare tegenspraak zelf kunnen oplossen, die in de woorden van het Oude Testament is besloten : 'Een zoon moet de schuld van zijn vader niet dragen,' en elders Ik wil de zonden der vaderen aan de kinderen straffen tot in het derde of vierde geslacht.' Als God de zonden van de vaderen op de kinderen wreekt, dan geschiedt dit niet zo dat Hij onschuldige kinderen voor de vergrijpen van de vader laat lijden. Dat zou een onrecht zijn. Veeleer

belichaamt Hij in diens kinderen die geesten, die 'door zichzelf' een zwaar lot hebben verdiend, maar door dit lot ook voor hun vader een duidelijke straf moeten zijn. En daar een,\vader zijn nakomelingen hoogstens tot in het derde of vierde geslacht beleeft, kan deze straf voor hem tot in het vierde geslacht voortduren.

Hoe verklaarde je tot dusverre met je vroegere leer van het scheppen van de menselijke geest op het ogenblik van de voortbrenging, de zin uit de bijbel: 'God kan ook uit deze stenen kinderen van Abraham verwekken?' Je zegt misschien dat God in zijn almacht uit de stenen mensen kon verwekken; maar zulke mensen zouden toch geen kinderen van Abraham zijn. Mensen kunnen toch slechts langs de weg van de voortplanting kinderen van Abraham worden, doordat zij door hun menselijke voorvaderen van Abraham afstammen.

Maar hoe kunnen stenen langs de weg van de voortplanting kinderen van Abraham worden? Met al uw theologische wijsheid bent u niet in staat, dit te verklaren. Als je echter weet, dat in stenen, zoals in alle materie geesten zijn belichaamd, is de verklaring eenvoudig. Dan begrijp je, dat God de geesten, die in die stenen belichaamd zijn, van hun omhulsel kan bevrijden en ze kan incarneren in de kinderlichamen die langs de weg van de voortplanting in de schoot van de nakomelingschap van Abraham in het leven treden.

Datzelfde geldt voor de woorden van Christus : 'Ik zeg u, als zij zwijgen, zullen de stenen roepen' (Lucas 19:40). Stenen kunnen vanzelfsprekend alleen dan roepen, als er een geest in hen Teeft.

5. Zoals u een geheel onjuiste leerstelling over de erfzonde hebt opgesteld, is ook uw 'opvatting van de zonde een geheel verkeerde'.

De bijbel maakt een onderscheid tussen de zonde als 'afval van God' en de zonden van menselijk struikelen door de Godsgelovigen.

In de eerste brief van de apostel Johannes staat een passage, waarvan de verklaring u grote moeilijkheden oplevert. Zij luidt: `Als iemand zijn broeder een zonde ziet bedrijven die niet voert tot de dood, moet hij voor zijn broeder bidden, en God zal hem in leven houden, dat wil zeggen, als zijn zonde hem niet doodt. Want er is een zonde die voert tot de dood; hiervoor geldt mijn aansporing om te bidden niet. Maar hoewel elke verkeerde daad zonde is, brengt niet elke zonde de dood' (i Johannes *5:16-17).* Hier maakt Johannes dus een verschil tussen de zonde, die tot de dood leidt en de zonden, die niet tot de dood voeren. En - wat u in de woorden van deze apostel het meest onbegrijpelijk klinkt - u behoeft voor iemand, die een doodzonde begaat niet eens te bidden.

De betekenis van deze woorden kan ik je het best door een voorbeeld duidelijk maken. De soldaten moeten bij hun indiensttreding als militair de eed op het vaandel afleggen. Daardoor worden zij Soldaten van hun

vaderland. Nu begaan de soldaten ook fouten, waarvoor zij volgens de militaire wetten worden gestraft, zonder dat zij daardoor ophouden, soldaten van hun vaderland te zijn. Maar er is een soldatenzonde, waardoor hij ophoudt soldaat van zijn land te zijn, en waarop de doodstraf staat. Dit is desertie door het overlopen naar de vijand van het vaderland. Daardoor wordt hij dood voor zijn eigen land. Uit militair oogpunt is dit `de doodzonde'. En als de moeder van zo'n deserteur bij de regering van haar land om genade voor haar gedeserteerde zoon zou smeken, zou dit doelloos zijn; want hij Staat niet meer onder de rechtsmacht van zijn eigen staat, maar heeft zich onder de heerschappij van een vijandige staat gesteld en is nu aan de wetten daarvan onderworpen. Deze staat laat hem niet meer los, zelfs niet als de deserteur terug zou willen. Maar hij wil helemaal niet meer naar zijn vroegere vaderland terugkeren. Daarom is het genadeverzoek van de moeder aan de vaderlandse regering dus volmaakt doelloos.

Pas dit voorbeeld nu eens toe op uw verhouding tot God. Als godsgelovige mensen bent u onderdanen van het Godsrijk. Al begaat u ook als zwakke aardse pelgrims dagelijks kleinere of grotere fouten, dan zijn dat zonden, waarvoor u weliswaar door God wordt gestraft, maar waardoor u niet ophoudt onderdanen van God's rijk te zijn. Keert u echter God de rug toe door ongeloof, godsloochening of, door te leven, alsof er geen God bestond, dan is dat de zonde der desertie. Het is de zonde, waardoor u zich uit het rijk van God verwijdert en naar het rijk van de boze, aan God vijandige machten overloopt. U geeft de gehoorzaamheid aan God volledig op, zoals een deserteur door zijn landverraad zich onttrekt aan de gehoorzaamheid aan de meerderen van zijn land. U bent dood voor het rijk van God, u hebt `de doodzonde' begaan. Wat voor nut zou het gebed van een ander voor zulk een overloper dus nog hebben? Hij wil immers niets van God weten en niet naar Hem terugkeren. God zou hem dus door uw gebed moeten dwingen om terug te keren. Dat.kan God niet, omdat Hij een ieder de vrije wil heeft geschonken en nooit met dwang ingrijpt in de vrije wil van een schepsel. ledereen moet zijn heil door vrije beslissing bewerkstelligen.

Het eerste verraad werd gepleegd bij de grote geestenrevolutie onder Lucifer. Dat was de eerste 'doodzonde'.

6. De opstanding van de doden bestaat dus daarin, dat de in het rijk van de geestelijk doden verkerende geesten zich berouwvol weer verheffen om terug te keren naar het rijk van God. Zij keren als vroegere deserteurs weer in het oude vaderland terug. Dat zij kunnen terugkeren en niet meer met geweld worden vastgehouden door de vorst van het aan God vijandige rijk - Lucifer - hebben zij aan de Verlosser te danken. Deze heeft door zijn overwinning op de vorst van het dodenrijk de vrijlating

afgedwongen van hen, die hun afval betreurden en tot God wilden terugkeren. Hij zelf was de eerste, die tot de doden van de hel afdaalde, zonder zelf tot de van God afgevallenen te behoren. Hij was ook de eerste, die uit de hel naar de hemel opsteeg; voordien was dit voor geen geest uit de diepte

mogelijk. De terugkeer van Christus uit de hel was de eerste 'opstanding van de doden'. Paulus wijst in zijn brieven zo vaak daarop. Zo schrijft hij aan de Efezeers: 'Dat Christus is opgevaren, wat betekent dit anders, dan dat Hij eerst ook is neergedaald naar de plaatsen, welke dieper zijn dan de aarde' (Efeziers 4:9). Hij bedoelt daarmee de sferen van de hel. Deze zijn, zoals ik je bij een andere gelegenheid heb geleerd, dieper dan de aardse. En aan de Kolossenzen schrijft hij : 'Hij heeft de heerschappij en de machten ontwapend en publiek ten toon gesteld' (Koloseenzen 2:15). Het zijn deze hellemachten, waartegen Hij na zijn nederdaling in de hel in samenwerking met de hemelse legioenen streed en die Hij overwon, en van wie Hij de vorst-Lucifer- door zijn overwinning dwong, hen vrij te laten, die niet langer meer onderdanen van het dodenrijk wilden zijn. Hierop wijst Paulus in zijn brief aan de Kolossenzen met de woorden: 'Doordat u tot Christus behoort, bent u ook met Hem mede opgewekt... Ook u, die eens dood waart, heeft God tezamen met Hem levend gemaakt' (Kolossenzen 2:12-15). De Kolossenzen, aan wie Paulus schrijft, waren eens ook geestelijk dood en onderdanen van Lucifer. Maar later kwamen zij tot het geloof aan Christus en het rijk Gods. Door dit geloof behoorden zij tot Christus en werden met Hem deelachtig aan het rijk van God. Als hier van Christus wordt gezegd, dat God Hem levend heeft gemaakt, moet daaronder niet worden verstaan, dat Christus ook geestelijk dood is geweest; Hij was in het rijk van de geestelijk doden en uiterlijk van het rijk van God gescheiden. Hierdoor was Christus in deze hellesferen dus gelijk aan een geestelijk dode, al was Hij ook zelf niet geestelijk dood. God wekte Hem in zoverre weer tot leven, dat Hij Hem de kracht tot overwinning van de machten van het dodenrijk schonk en Hem daardoor in het rijk van het hemelse leven terugvoerde.

`De opstanding uit de doden' heeft dus niet het geringste te maken met een wederopwekking van de aardse lichamen. Een 'opstanding van het vlees', zoals dat in de christelijke geloofsbelijdenissen heet, 'bestaat niet'. In de eerste christelijke eeuwen sprak men ook niet van 'opstanding van het vlees', maar 'opstanding van de doden'. Deze uitdrukking betekende niets anders dan de troostvolle waarheid, dat alle geestelijk doden, uiteindelijk ook Lucifer, weer tot God zouden terugkeren. Later zijn deze woorden veranderd, toen men de onjuiste leerstelling invoerde, dat de aardse lichamen van de gestorvenen weer levend werden, terwijl Paulus toch de juiste leer in de woorden weergeeft: `Een natuurlijk lichaam

wordt gezaaid, een geestelijk lichaam verrijst' (i Korinthe *15:44)*.

'Ook het aardse lichaam van Christus werd niet opgewekt.' Het was evenals alle stoffelijke mensenlichamen uit het od van de aarde ontstaan en keerde als deze ook weer tot de aarde terug. Alleen werd het niet langs de weg van de ontbinding tot het aardse od opgelost, maar door een dematerialisatie door de geestenwereld. Op dezelfde wijze als het lijk van Christus waren ook de lichamen van Henoch en Elia tot od opgelost. Uit od van de aarde is ieder mensenlichaam ontstaan, tot od van de aarde lost zich ook ieder mensenlichaam weer op. Op deze wet bestaat geen uitzondering.

De christenen van tegenwoordig verstaan onder 'opstanding der doden' een weer tot standbrengen van het aardse lichaam. De opstanding van Christus op paaszondag is voor hen de hereniging van zijn geest met het lichaam, dat twee dagen in het graf had gelegen. Dat zijn alle grote dwalingen. Want de opstanding van Christus uit de dood is - om dit nog eenmaal te herhalen - slechts zijn terugkeer uit het rijk van de geestelijk doden, een terugkeer uit de hel, waarin Hij als geest was afgedaald. De apostolische geloofsbelijdenis drukt dat juist uit in de worden : 'Afgedaald ter helle, op de derde dag weer opgestaan van de doden.' Duidelijker zou zijn: 'Afgedaald tot de doden, op de derde dag weer teruggekeerd van de doden.'

De uitdrukking 'opstanding van de doden' werkt zo verwarrend op u, doordat u bij het woord 'dood' slechts aan het aardse sterven, en bij het woord 'doden' alleen aan lijken, graven en kerkhoven denkt. U let niet op het spraakgebruik in de bijbel, waarin het woord 'dood' de afscheiding van God betekent en onder 'doden' de van God afgevallenen worden verstaan.

Tot dit misverstand hebben ook de onjuiste vertalingen van enkele plaatsen in de bijbel veel bijgedragen.

Zo bijvoorbeeld de tekst in het boek Job: Ik weet, dat mijn Verlosser leeft en als laatste op deze aarde zal optreden; en daarna zal ik al moge mijn huid ook in flarden zijn en ik van mijn vlees zijn ontdaan, mijn God aanschouwen (Job 19:25-26). Men heeft deze woorden tot het tegenovergestelde verdraaid en geschreven: Ik weet, dat mijn Verlosser leeft, en Hij zal mij later uit de aarde opwekken en ik zal daarna met deze, mijn huid omkleed worden en, in mijn vlees zijnde, God aanschouwen.

Een andere vervalsing heb ik je reeds vroeger verklaard. Het is de passage in het Mattheus-evangelie, waar wordt verteld, dat bij de dood van Jezus, doden uit de graven tevoorschijn kwamen, terwijl in werkelijkheid door de aardbeving lijken uit de graven werden geslingerd.

Hiertoe behoort ook een plaats uit het Johannes-evangelie: `Er zal

een uur komen, waarop allen die in de graven zijn, zijn stern zullen horen' (Joh. *5:28).* Wat hier met 'graven' wordt aangeduid, is hetzelfde wat Petrus in zijn brief 'kerker' noemt, als hij schrijft: 'Zo ging Hij heen en predikte voor de geesten in de kerker' (i Petrus *3 : i9),* en op een andere plaats: 'Want ook de engelen die zondigden heeft God niet gespaard, maar naar de onderwereld verwezen en in duistere holen opgesloten *(2* Petrus 2:4). Dat in de voornoemde plaats bij Johannes niet de graven op het kerkhof kunnen zijn bedoeld, is reeds hieruit duidelijk, dat Christus zegt, dat het uur er reeds is, dat de doden in de graven zijn stem zouden horen. Dus dan hadden de lijken van de gestorvenen toen reeds uit de graven moeten komen. Maar Christus bedoelt met deze woorden de `geestelijk doden' in de gevangenissen van satan, die Hij door zijn voorgenomen afdaling ter helle wilde bevrijden, voorzover zij aan de stern van de Verlosser gehoor zouden geven.

Ook het,feit, dat Christus na zijn aardse dood aan zijn getrouwen in een stroffelijke gedaante is verschenen, heeft tot de onjuiste opvatting geleid, dat Hij zijn vroegere menselijke lichaam weer had aangenomen. In werkelijkheid maakte Hij zich op dezelfde wijze zichtbaar, als geesten zich steeds zichtbaar maken, namelijk door materialisatie van hun geestelijk lichaam. Hebben niet veel andere geesten vöör Christus hetzelfde gedaan? Kwamen niet op een dag drie geesten in volkomen menselijke gedaante tot Abraham en aten met hem op dezelfde wijze, als Christus na zijn dood met zijn discipelen heeft gegeten? En heeft aartsengel Raphael niet gedurende vele weken de jonge Tobias begeleid in een menselijke gedaante, met hem gegeten en gedronken, zodat deze hem voor een gewoon mens hield? Was het dan iets bijzonders, dat Christus zich na zijn dood aan zijn discipelen toonde en met hen sprak, at en dronk? Zulke materialisaties van geesten beleeft u ook nu nog. Ook boze geesten kunnen zich op deze wijze belichamen.

De ware betekenis van de 'opstanding der doden' werd eerst na de hemelvaart van Christus door God's geesten aan de apostelen en de gelovigen duidelijk gemaakt. Want telkens, als Christus tijdens zijn aardse leven met de apostelen over zijn 'opstanding uit de doden' sprak, begrepen zij niet, wat Hij daarmee bedoelde.... al vroegen zij zich onder elkaar af, wat dat opstaan uit de doden mocht betekenen' (Marcus **9 :** io). Over de mening van de religieuze leiders van het joodse volk uit die tijd betreffende de 'opstanding uit de doden' wordt in de Handelingen verteld: `De Sadduceeen houden immers vol dat er geen opstanding is en er geen engelen of geesten bestaan, terwijl de Farizeeen beide aannemen' (Handelingen *23:8).*

Voor een terugkeer uit het rijk van de geestelijk doden naar het rijk van God hebben we geen menselijke inrichtingen nodig, geen kerkelijke

organisaties, ofpriesters, zoals de huidige godsdiensten, vooral de katholieke, beweren. De van God afgedwaalde kan zich altijd innerlijk met God, zijn Vader, in verbinding stellen en ontvangt van Hem zonder menselijke tussenkomst vergeving en kracht voor een leven naar God's wil.

7. Je vroegere kerk leert in tegenstelling hiermee dat het noodzakelijk is de zogenaamde 'sacramenten' te ontvangen, wil je worden gered. En daar deze sacramenten slechts door priesters, die door de bisschoppen zijn gewijd, kunnen worden verleend, bezit de katholieke kerk in deze sacramentsleer een perfekt machtsmiddel om de gelovigen aan haar kerkorganisatie te binden. Want zonder de bemiddeling van een priester is het volgens de leer van deze kerk niet mogelijk om tot God te komen.

Het zal je bij het lezen van het Nieuwe Testament opvallen, dat in de leer van Christus en van de apostelen geen enkel woord voorkomt, waarmee u de juistheid van de sacramentenleer kunt bewijzen. De sacramenten in de door u geleerde betekenis zijn menselijke bedenksels, zoals ik je thans zal aantonen.

a. Als eerste en noodzakelijkste sacrament geldt voor u de waterdoop. U beweert, dat de doop op zichzelf, dus zonder toedoen van de dopeling, van een vijand van God een kind van God maakt, daar deze zowel de zogenaamde erfzonde als alle persoonlijke zonden delgt. Daarom doopt u kinderen, die niet eens weten, dat ze worden gedoopt. Dat is een geheel verkeerde voorstelling over de betekenis van de doop. Want in de eerste christelijke tijd was de doop niets meer dan een volbrenging van een uiterlijke handeling ten teken van een innerlijke gezindheid. Door de doop werd dus niets nieuws tot stand gebracht, zoals u leert, maar alleen dat naar buiten getoond, wat aan innerlijke gezindheid bij de dopeling aanwezig was. Zo was de doop door Johannes voor hen, die haar ondergingen, een in het openbaar afgelegde getuigenis, dat zij de woorden van de grote boeteprediker geloofden en van hun tot nu toe siechte levenswandel wilden afzien. Het wezenlijke van deze doop lag daarin, dat ze in het openbaar plaats vond. Allen moesten kunnen zien wie de doop ontving.

Nu kun je denken, dat een uiterlijk teken voor een innerlijke gezindheid niet nodig is. Maar u mensen vergist zichzelf zo vaak omtrent uw werkelijke gezindheid en deze wordt u eerst dan volkomen duidelijk als u er naar buiten in het openbaar van moet getuigen. Dan blijkt niet zelden, dat de vermeende goedheid in u toch niet zo groot is, als u in stilte had geloofd.

Onder hen, die tot Johannes kwamen en naar zijn prediking luisterden, bevonden zich ook velen, die meenden een verandering van hun gezindheid in zichzelf te bespeuren. Op het ogenblik echter, dat zij de doop als uiterlijke belijdenis van deze meningsverandering vöör het gehele volk

moesten ontvangen, schrokken zij terug. De vrees voor de mensen overviel hen en deze was sterker dan het goede in hen. Zij vreesden de spot van hun medemensen, vooral van de joodse geestelijkheid, die Johannes immers niet als een afgezant van God erkende. Uit mensenvrees wezen zij de doop dus van de hand. Als dit uiterlijke teken er niet was geweest, voor de aanvaarding of afwijzing waarvan zij werden gesteld, dan waren zij zich er nooit van bewust geworden, dat zij feitelijk niet rijp waren voor het Godsrijk. Want wie uit menselijke overwegingen vreest om wat hij als waar en juist heeft herkend, ook openlijk te belijden en alle aardse gevolgen van zo'n belijdenis op zich te nemen, op hem kan men zich niet verlaten. Hij is onbruikbaar voor God's zaak, want het aardse vindt hij belangrijker.

Uit dezelfde overweging liet ook Christus zich door Johannes dopen. Ook Hij wilde openlijk laten blijken, dat hij instond voor de door Johannes gepredikte waarheid.

Johannes koos als uiterlijk teken voor de erkenning van zijn leer en van de wil tot een levensverbetering de doop in de vorm van de onderdompeling in water. Hij had evengoed een ander teken kunnen kiezen, maar het onderdompelen in water was het mooiste zinnebeeld van wat hij met zijn prediking beoogde. Hij leerde de reiniging van zonde door verandering van de vroegere slechte gezindheid. Zoals nu de gedoopte door onderdompeling uiterlijk van vuil werd gereinigd en in zekere zin als een nieuw mens uit het water steeg, zo moest de aanvaarding van de waarheid hem innerlijk reinigen en in staat stellen, als een nieuw mens een leven van gehoorzaamheid aan God te leiden.

Om deze symbolische betekenis van de doop heeft ook Christus deze als uiterlijk teken voor de aanvaarding van zijn leer gekozen.

Wat de uiterlijke gevolgen waren van de openbare doop als belijdenis van het Christendom voor de mensen in de eerste christelijke tijden, daarvan kunt u zich thans geen juiste voorstelling meer maken. De tot het christendom overgegane joden stelden zich bloot aan haat, vervolging en economische benadeling door hun vroegere geloofsgenoten, in het bijzonder door de joodse geestelijkheid. Men beschimpte hen op straat, sleepte ze in de gevangenis en stenigde ze. De geschiedenis van Paulus en van Stefanus toont je met welk een fanatisme het toenmalige jodendom de joodse christenen vervolgde. Even erg waren de christenvervolgingen door het heidendom. De heidense godsdienst was de staatsgodsdienst. De verering van de goden, de afgodenfeesten en de afgodenoffers waren door staatswetten voorgeschreven. Het werd als een van de grootste misdaden tegen de staat en zijn heerser beschouwd, zich van de afgodenverering en de offerfeesten te onthouden. Daarop rustte de doodstraf en de verbeurdverklaring van de bezittingen. Nu kon een christen echter

vanzelfsprekend niet meer aan de afgodenfeesten en de offermaaltijden deelnemen. Werd hij aangebracht, dan moest hij zich op het ergste voorbereiden. De verschrikkingen van de christenvervolgingen door het heidendom zijn je toch bekend. Dood en verbeurdverklaring van hun goederen waren het lot van vele christenen.

Hoeveel van de hedendaagse christenen zouden bereid zijn de doop te ontvangen, als daaraan zulke gevolgen voor leven en eigendom verbonden waren? Doch wie niet de moed heeft om onder zulke offers zijn geloof te belijden, is geen ware christen.

De doop gaf dus aan de gedoopte niets bijzonders aan innerlijke genade, doch was alleen het teken, dat hij bereid was, alle gevolgen van zo'n openlijke bekentenis op zich te nemen.

Wat volgt daaruit nu? Vöör alles, dat de doop van onmondige kinderen waardeloos is. Zij kunnen immers noch de waarheid kennen, noch een belijdenis daarover afleggen. Daarom hebben de christenen van de eerste eeuwen nocit kinderen laten dopen. Daarom beval Christus zijn apostelen, eerst te onderrichten en dan pas hen te dopen, die bereid waren om de waarheid aan te nemen. Verder volgt daaruit, hoe onjuist de leer van de christelijke kerken is, die beweren, dat de doop een kind van de erfzonde reinigt en dat de kinderen die sterven zonder gedoopt te zijn, voor altijd verloren zijn voor het Godsrijk. Een reinging van zonde kan alleen plaats hebben door de wil je af te wenden van het kwaad en niet door de een of andere uiterlijke handeling.

Paulus verhaalt van enige christenen uit zijn tijd, die zich lieten dopen voor hen, die reeds waren gestorven. Dat was overmatige christelijke ijver van nieuwelingen in het geloof. Niemand kan zich voor een ander laten dopen. ledereen moet voor zijn eigen heil werken; daarvoor bestaat geen plaatsvervanger. Die christenen bedoelden het goed. Zij wilden daarmee te kennen geven, dat hun gestorvenen, als ze nog in leven waren geweest, eveneens de leer van Christus zouden hebben aangenomen, en als openlijke bekentenis de doop zouden hebben ontvangen.

Ze deden het uit liefde voor hun gestorvenen.

b. Als tweede sacrement voerde je kerk 'het vormsel' in. De bisschop legt bij het toedienen van dit 'sacrament' de aannemeling de hand op, zalft hem en bidt voor hem. Deze uiterlijke handelingen moeten nu veroorzaken dat de `heilige geest' op de aannemeling nederdaalt, zoals hij op het pinksterfeest op de apostelen neerdaalde.

Het is juist, dat Christus heeft beloofd, dat Hij na zijn opstanding, geesten van de Vader tot de gelovigen zou zenden; maar deze uitstorting van God's geesten had Hij niet aan uiterlijke ceremonien van een bisschop verbonden. De boden Gods moesten tot allen komen, die innerlijk waardig waren om ze te ontvangen. En als in de Handelingen van de apostelen

ook handoplegging in verband met de uitstorting van God's geesten wordt vermeld, was dat verband toch geheel anders dan u thans aanneemt. De gedoopten of de nieuwbekeerden werden door de priester de hand opgelegd als teken van opneming in de gemeente. Daar de Priesters een Brote mediamieke kracht bezaten, werd bij de mediamiek aangelegde dopelingen de odkracht door die handoplegging zodanig versterkt, dat niet zelden mededelingen van God's geesten door hen plaatsvonden. Daarvoor behoefde geen eigenlijke trancetoestand bij hen in te treden, maar de inwerking van de geestenwereld was vaak dezelfde, als bij de zogenaamde 'inspiratie-media'. Zij, die onder deze inwerking stonden, spraken woorden van gebed uit of loofden God, wat u uit de eerste christelijke eeuwen als het 'bidden in de geest' bekend is. Ook waren het vaak woorden van vermaning of lering, waardoor de toehoorders diep werden bewogen. Voorts werd bij hen, die een bijzondere taak in de christelijke gemeenten moesten vervullen, de handoplegging toegepast om daardoor te verkondigen, dat zij als werktuigen van God moesten worden beschouwd, nadat zij door God's geestelijke boodschappers als zodanig waren aangewezen.

Als daarom de apostel Paulus zijn medewerker Timotheus waarschuwt, niemand overhaast de handen op te leggen, dan bedoelt hij dit tweeledig: ten eerste, moest hij niemand bij de ontwikkeling tot medium behulpzaam zijn, die hij niet van te voren op zijn innerlijke gezindheid en standvastigheid in het geloof had beproefd, opdat niet het gevaar ontstond, dat het medium naderhand tot het boze verviel en daardoor grote geestelijke schade in de gemeente zou aanrichten. Vervolgens mocht hij bij niemand de handoplegging uitvoeren als teken van de openlijke erkenning als werktuig voor een bepaalde taak, als niet een geest van God hem uitdrukkelijk voor deze taak had benoemd. Iemand, die alleen genezingskracht had ontvangen, mocht alleen zieken genezen en geen onderwijs geven; want daartoe was hij noch geroepen, noch bekwaam. 'Zijn soms allen apostelen?' vraagt Paulus in de Korinthierbrief, `allen profeten, allen leraars, allen wonderdoeners? Hebben allen gaven van genezing? Spreken allen in vervoering? Kunnen allen uitleg geven?' (i Korinthe 12: 2930). En als Paulus diezelfde Timotheus vermaant, de genadegave van God, die hem door zijn handoplegging is gegeven, tot een heldere vlam aan te wakkeren, dan bedoelt hij daarmee de gave van het leraarschap. Timotheus was door Paulus, op aanwijzing van een geest Gods, door handoplegging als leraar in de heilswaarden plechtig erkend en daarvoor uitgezonden; maar hij werd kleinmoedig en moedeloos door de grote moeilijkheden, die hij bij de uitvoering van zijn leraarsambt ondervond.

Als je het werk van de geesten uit de eerste christelijke tijd vergelijkt met wat u tegenwoordig daarover leert, dan zul je zien, hoe ver u ook

op dit punt van de waarheid bent afgeweken. God's geest laat zich niet door uiterlijke handelingen van mensen, naar menselijke willekeur richten. Hij komt tot hen, die het innerlijk verdienen en er vurig naar verlangen - zonder bisschop en bisschoppelijke zalving. God's geest waait, waar hij wil, en niet, waarheen de mensen willen, dat hij moet waaien.

Voordat Christus de verlossing bracht, was over de gehele mensheid de geest der duisternis uitgestort. Vreselijk waren de invloeden, die de boze machten op de mensen uitoefenden. Dat zie je aan de vele gevallen van bezetenheid, die in de bijbel bij de genezingen door Christus worden vermeld. Aan anderen brachten de boze geesten zwaar lichamelijk letsel toe, u leest in de Evangelien over hen, die door toedoen van een boze geest stom, doofstom of blind werden, of aan vallende ziekte leden. Nu eens was het een enkele boze geest, die zich op zijn slachtoffer wierp, dan weer was het een geheel leger. 'Orts aantal is legio' - bekende een van deze geesten.

Al ervaarden de meeste mensen de macht van het kwade niet op zo'n openlijke wijze aan zichzelf als de door de boze geesten lichamelijk gekwelden, toch was het boze zo oppermachtig dat het de erkenning van de waarheid en van het goede verhinderde en de harten ongevoelig maakte.

Ook de verlossing heeft niets veranderd aan deze invloed van de boze geesten op hen, die door hun ongeloof vrijwillig aan de boze ondergeschikt blijven. Op hen, die door hun gezindheid bij Satan behoren, oefent hij ook thans zijn macht nog in dezelfde mate uit als voorheen. Ook onder u zijn thans veel 'bezetenen'. U noemt hen 'krankzinnig', die in al die gevallen, waarin geen sprake is van een afwijking in de hersenen, tot de bezetenen behoren.

Bij hen, die tot het geloof aan God en in gehoorzaamheid tot Hem terugkeren, is de macht van het kwade sinds de verlossing gebroken. Weliswaar moeten ook zij nog steeds strijden en behoeven zij, zoals Paulus zegt, de gehele wapenrusting Gods, opdat zij tegenover de listige aanvallen van de duivel stand houden. 'Want zij moeten niet met wezens van vlees en bloed strijden, maar met de buitenaardse machten en krachten, met de heersers der duisternis, met het leger der boze geesten in het heelal' (Efeze 6:12).

c. Het derde sacrament van de katholieke kerk heet 'het sacrament des altaars'. Andere christelijke kerken noemen het 'avondmaal'. Paulus noemt het `des Heren maal'. Ook daarvan heeft men in de loop der eeuwen iets geheel anders gemaakt dan het naar de bedoeling van Christus moet zijn.

Offermalen waren bij joden en heidenen godsdienstige gebruiken; zij maakten een belangrijk deel van hun godsdienst uit. Op gewijde plaatsen

slachtten zij dieren, goten het bloed voor de godheid uit, verbrandden delen van het offervlees ter ere van de godheid en aten het overige in de vorm van een gemeenschappelijk maal. Doch niet alleen offerden zij dieren, maar ook vruchten, brood, olie, wijn en dergelijke dingen. Ook daarvan werd een deel ter ere van de godheid vernietigd en de rest bij het offermaal verorberd. Wat voor de godheid werd verbrand of uitgegoten diende, zoals je weet, ter bereiding van de krachtstroom, die nodig was voor de mededelingen van de geesten.

Maar ook wat door de vereerders van de godheid werd verbruikt, gold als gewijd en door de godheid geheiligd. Het eten en drinken van de offerresten was het symbool van de innerlijke gemeenschap met de godheid zelf. Zoals de gewijde spijzen en dranken door de opname in het lichaam van de gebruiker hiermee een werden, zo moesten de deelnemers aan het offermaal ook in geest en gezindheid een worden met de godheid en diens wil ten uitvoer brengen. Dit was de betekenis van de offermalen zowel bij de joden als bij de heidenen.

Het paschamaal van de Israelieten aan de vooravond van de uittocht uit Egypte was het symbool voor het feit, dat zij in gemeenschap wilden blijven met God, die zich door Mozes als hun redder had geopenbaard. Zij wilden in de toekomst aan zijn bevelen gehoorzamen.

Het paschamaal van de Israelieten was dus het symbool van hun redding door God uit de knechtschap in Egypte onder de leiding van Mozes als de gezant van God.

Christus was de door Mozes voorafgegane en aangekondigde grote afgezant van God, die de mensheid uit de slavernij van satan, de farao van de hel, moest voeren. Aan de vooravond van de dag, waarop Hij de bevrijding van de mensheid door zijn sterven en zijn overwinning op de hel moest verwerkelijken, vierde hij met zijn getrouwen hetzelfde maal, dat eens Mozes op de avond vöör de bevrijding van het Israelitische volk had gevierd. Deze maaltijd had een tweevoudige betekenis: zijn afscheid door de lichamelijke dood - en zijn blijvend verenigd zijn met hen in de geest.

Als symbolische tekens koos Hij brood en wijn. Hij nam een snede brood, brak die in stukken en reikte ze aan zijn discipelen ter nuttiging met de woorden: 'Neem en eet, dat is het zinnebeeld van mijn lichaam, dat voor u aan de dood wordt gegeven. Doet dit tot aandenken aan Mij !' - Zoals Hij toen de snede brood in stukken brak, werd de dag daarop zijn aardse lichaam in de dood gebroken en van het leven gescheiden.

Evenzo nam hij de kelk met wijn, liet een ieder daaruit drinken, terwijl Hij sprak: `Deze drinkbeker is het zinnebeeld van het nieuwe verbond in mijn bloed, hetwelk voor u wordt vergoten. Zo vaak gij het drinkt,

denk aan Mij!' - Zoals de wijn bij het drinken uit de beker vloeide, zo vloeide op Christus' sterfdag het bloed uit zijn lichaam.

Maar in hoofdzaak was dit maal het symbool van de geestelijke gemeenschap, die Christus ondanks zijn aardse scheiding, met zijn getrouwen wilde handhaven. Zoals het onder de discipelen verdeelde brood voordien slechts een enkele snede brood was en de verschillende slokken wijn daarv6ör in de kelk een eenheid vormden, zo moesten de discipelen zowel met Christus als met elkaar in de geest en in liefde een zijn. Voor deze eenheid heeft Christus zo innig en aangrijpend op deze avond geleden.

Zij moesten de liefde tot hun meester in hun harten bewaren en daardoor met Hem in e6n geestelijk lichaam verbonden blijven: Christus is het hoofd en zij zijn de ledematen. Daaraan moesten de discipelen van nu af aan denken, zo vaak als zij bijeen kwamen om tot aandenken aan Hem het maal te herhalen, dat hij als afscheidsmaal met hen had gevierd. Zij moesten niet vergeten, dat het een maal van liefde was, dat hun Heer en meester op de avond vö6r zijn scheiden van de aarde met hen had gedeeld en dat alleen hij aan deze herhaalde maaltijd mocht deelnemen, die door de band van liefde met God en de mensen was verbonden. Wie deze liefde niet in het hart draagt, kan het herdenkingsmaal der liefde niet ontvangen. Wie daarbij haat, vijandschap, wrok; nijd en dergelijke zonden tegen de naastenliefde in zijn innerlijk koestert, maakt zich schuldig aan de grootste huichelarij. Het is de zwaarste belediging van Hem, die deze maaltijd ter nagedachtenis aan de liefde heeft aangericht. Daarom moet een ieder, die dit maal van liefde wil ontvangen, van te voren in zichzelf nagaan of hij de liefde tot God en de naasten bezit, omdat anders het maal een bespotting van Christus is.

Dit is de ware betekenis van het avondmaal van Christus en de herhaling daarvan als een aandenken aan Hem.

En wat heeft men in de loop der eeuwen van dit avondmaal gemaakt? Men heeft de leerstelling in omloop gebracht, dat Christus door de woorden, die Hij heeft gesproken bij het aanreiken van het brood en de beker, het brood in zijn werkelijke lichaam en de wijn in zijn werkelijke bloed heeft veranderd. Brood en wijn zouden daardoor niet alleen symbolen zijn geweest, maar het brood zou tot Christus werkelijke lichaam en de wijn tot zijn werkelijke bloed zijn geworden, ofschoon men deze verandering uiterlijk niet kon waarnemen. Deze verandering zou ook nu nog telkens plaatsvinden als de priester de woorden van Christus over brood en wijn uitspreekt.

Deze leerstelling is wel de meest ongerijmde, die mensen ooit gevraagd is te geloven. Volgens deze leer zou dus bij het laatste avondmaal in de zaal te Jerusalem de persoon van Christus op e6n en hetzelfde ogenblik

drieentwintig maal aanwezig zijn geweest. Zij zat in menselijke gedaante vöör de apostelen ; elk stuk brood, dat de elf apostelen aten, was dezelfde levende persoon van Christus en elke slok wijn, die de elf dronken, was wederom Christus in lichaam en ziel, met vlees en bloed.

Het is onbegrijpelijk, hoe mensen zo'n waanidee kunnen verzinnen. Geen mens en geen geest kan zichzelf verveelvoudigen. Ook God niet. Niemand - ook God niet- kan als persoonlijkheid tegelijkertijd op meer dan een plaats aanwezig zijn. Niemand kan zichzelf in iets anders veranderen en tegelijkertijd dat blijven, wat hij is. Christus kon niet als mens voorzijn apostelen zitten en tegelijkertijd door hen in de vorm van brood en wijn worden verorberd. Christus kon zichzelf niet opeten, want daar Christus ook zelf van het brood at, dat hij zijn discipelen overhandigde, heeft hij volgens uw leer zichzelf genuttigd.

Ik kan geen woorden in uw taal vinden om deze leerstelling als een overtuigend bewijs van de ergste menselijke verblinding te leveren. Daarbij leert u, dat de priesters deze verandering dagelijks opnieuw doen plaatsvinden. Als zij over brood en wijn de woorden uitspreken: 'Dit is mijn lichaam - dit is mijn bloed' - worden alle brooddeeltjes en alle wijndruppels in de persoon van Christus veranderd. Uw priesters eigenen zich daarmee een macht toe, die zelfs God niet heeft, daar ook Hij het in zichzelf onmogelijke niet mogelijk kan maken.

U kunt nog zo vaak verzekeren, dat dit een ondoorgrondelijk geheim is, en dat het geheim van het geloof noemen, maar dat verandert niets aan de onwaarheid van deze leerstelling. Met het woord `geheim' kan men elke menselijke `waan' verbloemen. Woorden vindt men altijd, ook als ze niets zinnigs bevatten.

Over een ding verwonder ik mij ten zeerste bij deze leer. U leest toch de bijbel. Is u daarbij dan niet opgevallen, dat in het gehele Nieuwe Testament geen spoor van uw tegenstrijdige leer is te vinden. Als bij het avondmaal des Heren brood en wijn in de waarachtige Christus veranderd waren, zouden de apostelen niet moe zijn geworden om steeds weer op dit onbegrijpelijke gebeuren te wijzen. Zowel de Evangelien zouden dan uitvoerig over dit wonder der wonderen geschreven hebben en ook de apostelen hadden in hun brieven aan de eerste christenen steeds weer op dit herdenkingsmaal gewezen. Maar nergens wordt daarover iets vermeid. De apostel Johannes, die bij het avondmaal aan de zijde van zijn meester neerlag en als eerste een bete van dat gezegende brood ontving, zegt in zijn evangelie helemaal niets over het overreiken van het brood en wijn door Christus. Hij vertelt, dat Jezus de voeten van de discipelen waste. Hij vertelt van het verraad van Judas. En dan zou hij over dit meest onbegrijpelijke en geweldigste gebeuren in het leven van Jezus hebben gezwegen? De apostelen vermelden in hun brieven niets over

het avondmaal. De Handelingen delen alleen mee, dat de eerste christenen vasthielden aan de leer van de apostelen, aan de gemeenschap, aan het breken van het brood en aan het gebed. Dus ook hier wordt de viering van het avondmaal als een 'breken van het brood' vermeld en niet als wat u daar thans van hebt gemaakt. Zij braken het brood als symbool van Christus' dood en de liefde, die zij in de gemeenschap met elkaar en met Christus betrachtten. Het was brood, dat zij braken en aten, maar bij het nuttigen daarvan waren zij met hun gedachten en gebeden bij Hem, die hun had beloofd: 'Waar ook maar twee of drie in mijn naam bijeen zijn, daar ben Ik in hun midden.' Het nuttigen van het brood en de wijn was voor hen een heilig symbool van hun geestelijke vereniging met hun Verlosser.

De apostel Paulus, die een groot aantal brieven aan de gemeenten heeft geschreven, is de enige, die in zijn eerste brief aan de Korinthiers het avondmaal vermeldt. Doch ook hij zou daarover niets hebben gezegd, als hij niet door de uiterlijke omstandigheden daartoe gedwongen was geweest. Men had hem namelijk verteld, dat het er in de Korinthische gemeente bij de avondmaalviering zeer onbehoorlijk toeging.

De eerste christenen maakten de avondmaalsviering tot een volledige maaltijd, zoals dat ook het geval bij het avondmaal van Christus in Jeruzalem was geweest. Want voordat Christus brood en wijn te zijner gedachtenis aan zeven discipelen ronddeelde, had Hij met hen het paaslam met al wat daarbij behoorde gegeten en wijn gedronken. Op diezelfde manier aten nu ook de eerste christenen bij hun avondmaalvieringen eerst vleesspijzen met de meest verschillende bijgerechten. Ook zij dronken wijn daarbij ; en eerst aan het slot van deze maaltijd braken zij brood en dronken uit een gemeenschappelijke kelk wijn ter herinnering aan Christus.

Ook deze christenen waren maar zwakke mensen met dezelfde fouten als u. Dat werd helaas bewezen bij de avondmaalviering in Korinthie. Zij werd in particuliere huizen gehouden. Nu was de eigenaar van het huis, waar de viering plaatsvond, niet in staat alle deelnemers de gehele maaltijd aan te bieden. Want de eerste christenen waren meestal arme mensen. Daarom moest ieder zijn eigen eten en wijn voor de gewone maaltijd, die aan de avondmaalviering voorafging, meebrengen. Het kwam voor, dat de armen slechts een karig maaltje bij zieh hadden of in het geheel niet aten, maar alleen aan het slot aan de eigenlijke avondmaalviering deelnamen. Daarbij moesten zij vaak toezien, hoe de beter gesitueerden hun rijkelijk maal verorberden en daarbij wijn dronken en soms daarbij de grenzen van het geoorloofde overschreden en zieh bedronken. Zulke toestanden konden natuurlijk niet worden geduld; niet alleen niet omdat de daarbij zittende armen er aanstoot aan narren, maar

vöör alles, omdat deze met de geest van de avondmaalsviering onverenigbaar waren.

Toen Paulus vernam, dat dergelijke dingen in de gemeente te Korinthe voorvielen, greep hij in en maakte de Korinthiers scherpe verwijten. Daarbij moest hij dus noodgedwongen ook over de eigenlijke betekenis van het avondmaal spreken. Allereerst berispte hij hen over de gebeurtenissen bij de avondmaalsviering. 'Zoals ge nu samenkomt kan er geen sprake zijn van de maaltijd des Heren. Want ieder nuttigt bij het eten zijn eigen maaltijd, met het gevolg dat sommigen honger lijden en anderen dronken zijn. Gij hebt toch huizen om te eten en te drinken? Of minacht gij de gemeente Gods en wilt gij hen die niets hebben beschaamd maken? Wat moet ik hierop zeggen? Kan ik u prijzen? Op dit punt zeker niet' (i Kor. I1:20-22). En dan wijst hij hen op de betekenis van het avondmaal. Hij behoefde hen daaromtrent niet veel duidelijk te maken, want hij had hen daarover reeds eerder mondeling onderwezen. Hij haalt de woorden aan, die Christus heeft gesproken bij het eerste avondmaal, en vat hun betekenis in de volgende woorden samen: 'Zo vaak gij dit brood eet en de kelk drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, tot Hij komt.' - Het avondmaal is dus een eten van het brood en een drinken van de wijn als symbool van de dood van Christus, die uit liefde voor de gevallen geesten zijn leven gaf. Wie daarom bij een viering ter nagedachtenis aan Christus de symbolen van lichaam en bloed van de Verlosser op zo'n onwaardige wijze behandelt, als menige christen in Korinthie deed, die zondigt niet alleen tegenover deze symbolen, maar tegenover Christus zelf. Want wie een feest ter ere van een heerser te schande maakt, onteert de heerser zelf en wordt wegens majesteitsschennis bestraft. `Wie dus op een onwaardige wijze het brood eet en de kelk des Heren drinkt, die bezondigt zich aan het lichaam en bloed des Heren.'

Daarom moet niemand brood en wijn als zinnebeeld van het leven en van het bloed van Christus nuttigen, die niet vooraf bij zichzelf heeft vastgesteld, of zijn gezindheid overeenstemt met die van de Verlosser. 'Een ieder beproeve dus zichzelf en ete dan pas van het brood en drinke uit de beker; want wie eet en drinkt, die haalt zichzelf door zijn eten en drinken een goddelijk oordeel op de hals, als hij het lichaam van de Heer niet behoorlijk eert.' Wie brood en wijn als symbool van de .grootste en heiligste liefdesdaad van de schepping onverschillig en als iets gewoons behandelt, deze in dronkenschap en onder andere ergernis wekkende omstandigheden nuttigt, die moet door God worden gestraft. Want jullie mensen laat het je niet eens welgevallen, dat iemand een aandenken, dat je hem hebt gegeven, op onterende wijze behandelt. Tot deze onterende behandeling van de symbolen van de dood en de liefde van Christus behoort vöör alles ook de onwaardige innerlijke gesteldheid

van de deelnemers aan het avondmaal. Waar een herdenkingsmaal van de liefde wordt gevierd, mag niet het tegendeel van liefde in de harten van de aanwezigen leven. Met vechtlust, vijandschap, bitterheid en dergelijke zonden tegen de naastenliefde in het hart kan men het maal van de liefde niet nuttigen. Ook hierin hadden de Korinthiers sterk gefaald. Want Paulus noemt als eerste reden, waardoor de avondmaalviering hun geen zegen brengt, maar slechts geestelijk nadeel, het feit dat Scheuringen en onenigheden bij hen aan de orde van de dag waren, en zij dus tegen de naastenliefde handelden.

Waar de avondmaalviering uiterlijk en innerlijk op zo'n onwaardige wijze werd gehouden, als in de gemeente van Korinthie, hoef je je er niet over te verwonderen, dat de deelnemers naar de woorden van de apostel 'zwak en ziek waren' en dat bij velen van hen reeds het ergste, namelijk de geestelijke slaap van onverschilligheid jegens God, was ingetreden.

Zoals je ziet, zei Paulus niet, dat brood en wijn iets anders konden zijn dan symbolen van het lichaam en het bloed van Christus. Als het brood geen brood meer was geweest, zoals u leert, maar Christus zelf, dan zou Paulus dit zeer duidelijk hebben gezegd. Welke woorden zou deze vurige christen-discipel wel tegen de Korinthiers hebben gebruikt, als het brood van het avondmaal Christus zelf was!

Reeds eerder had Paulus in dezelfde brief bij de bespreking van afgoden-offers melding gemaakt van het avondmaal van Christus. Hij maakt daarin een vergelijking tussen de deelneming aan de offermalen ter ere van de afgoden en de deelname aan het avondmaal ter ere van Christus. De betekenis van zijn woorden is de volgende: De heidenen stellen zich door het nuttigen van het vlees van afgodenoffers in verbinding met de boze geesten. Het offervlees als zodanig is niets bijzonders. Het is vlees en blijft vlees, als ieder ander vlees maar het is de gezindheid, waarmee de heidenen het vlees offeren en nuttigen, waardoor zij `in verbinding met de boze geesten treden'. De christenen treden door het nuttigen van brood en wijn in verbinding met Christus. Brood en wijn worden daardoor op zichzelf niets bijzonders, maar blijven brood en wijn. Het is slechts de `gezindheid', waarmee zij het gezegende brood en de gezegende wijn tot zich nemen, waardoor zij `in verbinding met Christus' komen. Daarom mag geen christen deelnemen aan de offermaaltijden van heidenen, omdat hij zieh door die deelname in verbinding zou stellen met de boze geesten. 'Gij kunt niet de beker des Heren drinken en de beker der boze geesten drinken : gij kunt niet deelhebben aan de tafel des Heren en aan de tafel van de boze geesten' (i Kor. 10:21). Evenmin als het offervlees bij de heidenen in boze geesten wordt veranderd, evenmin worden bij de christenen brood en wijn in Christus veranderd. In beide geval-

Mededelingen van de goede geestenwereld 361

len komt er inderdaad een verbinding met de geestenwereld tot stand; bij de heidenen een verbinding met de boze geesten door het symbool van het offervlees en de offerwijn; bij de christenen een verbinding met Christus door het symbool van brood en wijn. Zoals verder bij de offermaaltijden van de heidenen de deelnemers niet alleen met de enkele boze geest in verbinding traden, tot wiens eer het offermaal werd gehouden, maar met de gehele boze geestenwereld, die immers een geheel vormt - zo traden ook de christenen door het nuttigen van brood en wijn nies alleen met Christus als een enkele geest in verbinding, maar met alle geesten uit het rijk van God, waarvan Christus koning is. Paulus gebruikt ter aanduiding van deze grote gemeenschap de uitdrukking: 'lichaam des Heren.' Christus is het hoofd en de gehele geschapen geestenwereld van het goede met inbegrip van de godsgelovige mensen, zijn de ledematen van dit geestelijke lichaam. Wie dus in gemeenschap met Christus staat, heeft ook gemeenschap met de ledematen van Christus. Deze gemeenschap wordt bij het avondmaal in het bijzonder door MMn brood gesymboliseerd. Zoals het genuttigde brood voordien een geheel was, zo moesten de velen, onder wie het werd verdeeld, een zijn door de band der liefde. 'Omdat het brood een is, vormen wij allen tezamen een lichaam, want allen hebben deel aan het ene brood' (i Kor. 10:17).

Het beeld, dat allen, die tot Christus behoren, een geestelijk lichaam

met Hem vormen, wordt vaak door Paulus in zijn brieven gebruikt. Het is hetzelfde, wat u in uw geloofsbekentenis met 'gemeenschap der heiligen' aanduidt.

Om uw onjuiste leerstelling van de verandering van het brood en de wijn in de persoon van Christus te handhaven, houdt u zich halsstarrig vast aan de naar het heet door Christus uitgesproken woorden : 'Dit is mijn lichaam - dit is mijn bloed.' U legt er de nadruk op, dat er staat 'is' en niet 'betekent'. Maar hoe weet u, dat Christus in zijn taal een woord heeft gebruikt, dat met uw 'is' overeenstemt? U kent immers helemaal niet de door Christus in de Aramese taal gebruikte woorden en bezit ook de oorspronkelijke Griekse tekst van het Nieuwe Testament niet meer. In werkelijkheid heeft Christus bij het avondmaal geen woorden gebruikt, die iets anders betekenen dan een verwijzing naar brood en wijn als symbolen voor zijn komende dood op de volgende dag als verlossingsdaad voor de redding van de wereld.

Doch laat ons eens aannemen, dat hij inderdaad heeft gezegd : 'Dit is mijn lichaam - dit is mijn bloed!' - dan weet toch iedere bijbelkenner, dat Christus slechts in symbolen heeft gesproken, zoals Hij zelf met de volgende woorden bevestigt : `In beelden heb Ik hierover tot u gesproken ; er komt een uur, dat Ik niet meer in beelden tot u zal spreken' (Johannes *16: z5).* En wanneer sprak Hij deze woorden? Zoals jezelf kunt naslaan,

juist bij het laatste avondmaal, enige uren v66r zijn dood. Als mens sprak Hij in gelijkenissen : 'Dit alles sprak Jezus tot het volk in gelijkenis sen, en zonder gelijkenissen leerde Hij hun niets' (Matth. *13:34).* Ook op de avond van het afscheid van zijn discipelen sprak Hij niet alleen over brood en wijn als symbolen van zijn dood, maar in een andere gelijkenis toonde Hij de verhouding tussen Hem en zijn discipelen: Ik ben de wijnstok, gij de ranken' (Joh. 15:5). Als u nu brood en wijn niet als symbolen wilt laten gelden, dan mag je ook de woorden `wijnstok en ranken' niet symbolisch nemen, maar moet je zeggen : Doordat Christus de woorden sprak: Ik ben de wijnstok en gij zijt de ranken', werd Christus in een wijnstok en zijn discipelen in ranken veranderd. Want het is in beide gevallen dezelfde manier van uitdrukken en de ene verandering is niet moeilijker dan de andere; beide zijn namelijk even onmogelijk.

Het is te begrijpen, dat de katholieke kerk uit de bijbel alles wat maar enigszins bruikbaar is bijeenzoekt om haar monsterachtige leerstelling te staven. Zo aanvaardt zij ook andere symbolen in hun letterlijke betekenis; waar Christus zich het 'brood' noemt, dat uit de hemel neerdaalde, en ook waar hij zegt, dat zijn vlees waarachtig een spijs en zijn bloed waarachtig een drank zou zijn.

Dit alles moet geestelijk worden begrepen, waarop Christus immers ook zelf steeds weer de nadruk legde. 'Het is de geest, die levend maakt, het vlees is van geen nut. De woorden, die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en leven' (Joh. *6:63).* Hij zegt van zichzelf, dat het zijn 'spijs' is, de wil van zijn hemelse Vader te vervullen. Aan de Samaritaanse aan de Jacobsbron beloofde hij `water' te geven, `stromende tot in het eeuwige leven'. Dat alles zijn symbolische uitdrukkingen, die nooit in letterlijke zin mogen worden genomen, omdat anders de grootste dwaasheden ontstaan. Christus is niet een werkelijke wijnstok en zijn discipelen zijn geen werkelijke ranken. Het avondmaalsbrood is niet zijn werkelijke lichaam en de wijn niet zijn werkelijke bloed. Alles moet geestelijk en symbolisch worden verstaan en zo begrepen de apostelen en alle christenen van de eerste eeuwen het ook.

De godsdienstoefening, waarvan de vermeende verandering van brood en wijn in de persoon van Christus het middelpunt vormt, wordt door de katholieken 'mis' genoemd. Men duidt deze ook aan als de herhaling van Christus' kruisdood doch zo'n herhaling bestaat niet, ook geen onbloedige. Hoe stelt u zich een onbloedige herhaling van de kruisdood voor? Welnu in werkelijkheid denkt u zich in het geheel niets daarbij, omdat er niets verstandigs over te denken valt.

De mis is ontstaan door een uitbreiding van de gebeden bij de avondmaalsviering in de eerste christelijke tijd. Zij heeft echter in de loop der eeuwen alles verloren wat het avondmaal tot een gemeenschaps-maaltijd

en een herdenkingsmaal voor de Heer maakte. Zo bevat de zogenaamde mis aan goeds niets meer dan een reeks van gebeden, die ieder voor zich evengoed in zijn eigen kamer kan uitspreken. Daarvoor heeft hij geen priester nodig. Het grote vertrouwen van het katholieke volk in de uitwerking van betaalde missen is daarom helaas een grote zelfmisleiding.

Geeft het volk de avondmaalsviering van de apostolische tijd terug! Want deze viering is een heilige en zegenbrengende handeling. U moet het vaak doen. Daarvoor zijn in het bijzonder de vooravonden van uw hoge feesten of de dagen van de feesten zelf geschikt. Ook op andere dagen, die voor u van betekenis zijn, moest u bijeenkomen voor zo'n viering. U kunt dit doen zonder vreemde hulp, in uw eigen familiekring. U hebt daarvoor geen zogenaamde 'priester' of andere geloofsdienaren nodig en ook geen kerken. Er is in iedere kring van gelovigen wel iemand te vinden, die in staat is de avondmaalsviering op waardige wijze te leiden.

Vanwege het belangrijke van deze zaak wil ik u het verloop van zulk een viering in het kort beschrijven.

Als brood neemt u het best ongezuurd brood, in uw taal 'matzen' genoemd. Met rode wijn of ook witte wijn vult u een glazen of kristallen beker. Beide plaatst u op een tafel, gedekt met een wit tafellaken. De beker met wijn dekt u af tot aan het gebruik, opdat de wijn door niets wordt verontreinigd. Men kan het brood eveneens met een schoon

doekje afdekken. Bovendien kunt u naar het voorbeeld van de eerste christenen een eenvoudig kruis zonder Christuslichaam op de tafel zetten. Achter het kruis zeven kaarsen en wel zo, dat de middelste kaars dicht achter het kruis komt te staan.

Als u op het vastgestelde uur bijeen bent, begint u met een voor dit feest passend lied. Daarop spreekt hij die de viering leidt, een gebed uit met zijn eigen woorden en leest dan de een of andere psalm, die voor dit ogenblik past. Ook kan hij uit verschillende andere psalmen die verzen kiezen, die hij geschikt vindt. Daarop volgt een toepasselijke lezing uit de Heilige Schrift. Als een van de aanwezigen zich in staat voelt een korte toespraak te houden, dan zou dit zeer waardevol zijn. Daarop blijven de deelnemers enige minuten in stille concentratie zitten. Zij overdenken hun zonden en fouten en vragen met oprecht berouw God om vergiffenis. Dan bidt de leider van de bijeenkomst of allen tezamen de psalm : `Uit de diepte roep ik tot u' (Psalm *130).* Na het beeindigen van deze boetepsalm treedt de leider voor de tafel en bidt met zelf gekozen woorden, dat God brood en wijn wil zegenen, opdat het nuttigen daarvan aan alle deelnemers heil moge brengen. Daarop breekt hij voor ieder van de aanwezigen een stuk van het brood af en reikt dit over met de woorden : `Neem en eet ! Dit is het symbool van het lichaam van Christus

onze Verlosser, die tot onze redding aan het kruis is gestorven.' Dat spreekt hij slechts eenmaal langzaam uit, terwijl hij het brood ronddeelt, dat de deelnemers in de hand nemen en meteen opeten. Als laatste neemt de uitdeler zelf een stuk en eet het ook op. Op dezelfde wijze reikt hij in aansluiting daaraan de beker rond met de woorden : 'Drinkt allen hieruit! Dit is het symbool van het bloed van onze Heer Jezus Christus, dat eens heeft gevloeid tot vergeving van onze zonden.' Als laatste drinkt hij zelf uit de beker. Daarna spreekt hij een dankgebed uit. Een lied sluit de viering.

Is er een volle-trance-medium aanwezig, dan zal de daardäör sprekende geest de leiding van de viering op zich nemen en het nodige doen.
Het is volstrekt niet verboden om, in aansluiting aan het avondmaal een aardse viering met een maaltijd aan te richten en in een echt vrolijke stemming bijeen te blijven. Want u behoort vrolijke mensen te zijn en de innerlijke vreugde ook uiterlijk te tonen. U moet niet alleen de geestelijke gaven van God maar ook de aardse met dank aan God in vreugde en blijmoedigheid genieten zonder daarbij de, grenzen van het geoorloofde te overschrijden.

d. De katholieke kerk heeft een `sacrament der boetedoening'. Volgens de leer van het Nieuwe Testament betekent 'boetedoening' een 'verandering van gezindheid'. Johannes de Doper predikte boetedoening ter vergeving van de zonden. En van Christus wordt gezegd: Van toen af begon Jezus te prediken en te zeggen: 'Bekeert u, want het rijk der hemelen is nabij' (Matth. 4:17). De woorden: 'Bekeert u' luiden in de bijbel volgens een letterlijke vertaling: 'Verandert uw gezindheid!' Boetedoening is dus een geestelijke ommekeer van het boze naar het goede en tot God. Wie het kwade, dat hij tot nu toe heeft gedaan, niet meer doet, en het goede, dat hij tot nu toe heeft nagelaten, gaat doen, bij hem is een verandering van gezindheid ingetreden. Hij behoort tot hen die boete doen.

De katholieken verbinden aan het sacrament der boetedoening een veel uitgebreider begrip. Het is hun niet voldoende, dat de mens verandert van gezindheid en daad : de katholieke kerk eist als onvermijdelijke voorwaarde voor zulk een ommekeer en voor een verzoening met God `de bekentenis van alle afzonderlijke grote zonden aan een katholieke Priester'. Deze alleen heeft volgens haar leer de macht in Gods plaats de zonden te vergeven. Zonder priesterlijke absolutie bestaat voor hen geen vergeving van zonden. Daarmee worden de gelovigen gebonden aan het priesterdom en de kerkelijke organisatie. Met dit geestelijke machtsmiddel oefent zij een absolute heerschappij over de zielen uit.

`Niemand kan zonden vergeven dan God alleen.' Met deze uitspraak hadden de schriftgeleerden tegenover Christus gelijk. Geen mens en geen priester kan vrijspraak verlenen. Ook Christus kon het niet. Wel kan

God aan een mens als zijn werktuig in een bepaald geval de opdracht geven aan een zondaar mede te delen, dat God hem zijn zonden heeft vergeven. Zulk een opdracht gaf God aan de profeet Nathan. Hij zond hem naar David om hem mede te delen, dat Hij hem de zonde van echtbreuk en moord had vergeven. Op dezelfde wijze had Christus in de speciale gevallen, waarin hij aan zondaren de vergeving van hun zonden meedeelde, een bijzondere opdracht van God ontvangen. Hij schonk de vergeving van zonden niet uit zichzelf en volgens eigen oordeel. Hij schonk die alleen aan hen, die God door zijn geestenboden als waardig voor vergeving had aangewezen. Dit bevestigt Christus, als Hij met nadruk tegen zijn tegenstanders zegt, dat de Vader Hem de opdracht daartoe had verleend; niet een opdracht voor alle gevallen naar goeddunken van Christus, maar voor elk geval op zichzelf.

De katholieke priester beweert nu, van zijn bisschop de macht te hebben gekregen, naar eigen menselijk oordeel de gelovigen de absolutie te verlenen of te onthouden. Maar hoe kan hij dan weten, of God aan de 66n de zonden heeft vergeven en aan de ander niet? Of ben je zo dwaas te geloven, dat God een zondaar vergeeft, omdat een priester hem absolutie verleent, en een ander de vergeving onthoudt, omdat een priester hem deze heeft ontzegd? Of geven de geestenboden van God opdracht aan de katholieke priester, zoals aan de profeet Nathan en aan Christus, om in het ene geval de zonden te vergeven en in het andere geval niet? Of bezit hij soms een bovenaardse gave om dit te weten te komen? Kan hij in de harten van de biechtkinderen lezen, of God hun de zonden heeft vergeven? De katholieke priesters moeten erkennen, dat zij iets dergelijks niet bezitten. Hoe kunnen zij dan aan anderen meedelen, dat God hun zonden vergeeft, als zij niet het geringste houvast hebben, of hun mededeling op waarheid berust? De priester is niet in staat, in het hart van de zondaar te zien, noch de wil van God te herkennen. En als je zegt, dat de absolutie alleen geldt in het geval, dat de biechteling werkelijk berouw heeft over zijn zonden en de ernstige wil heeft om zich te verbeteren, dan bestaat het dwaze van de priesterlijke absolutie juist daarin, dat de priester nooit weet, of aan die voorwaarde bij het biechtkind is voldaan. Hij kan dus in geen geval zeggen : 'Ik spreek u vrij van uw zonden.' Hij kan hoogstens zeggen : 'God moge u vrijspreken van uw zonden.' Om zo'n wens tegenover de zondaar uit te spreken behoeft men geen priester te zijn. Dat kan ieder mens doen. Het is alleen maar een wens zonder enige uitwerking. Maar de priester zegt uitdrukkelijk: Ik spreek u vrij van uw zonden.' Daarmee spreekt hij een rechterlijk oordeel uit, waarvan hij niet weet, of het door God bekrachtigd wordt, of niet. Wat zoudt u van een aardse rechter zeggen, die vonnissen zonder enige rechtskracht zou uitspreken? Niet waar, dat zou een belachelijke

komedie zijn. Datzelfde is de katholieke zondenvergeving door een Priester, zoals uw gezonde menselijke verstand u moet zeggen. De waarheid is deze: Wie oprecht berouw heeft over zijn zonden en zich tot God wendt, die wordt door God vergeven, onverschillig of een priester hem vergiffenis schonk of niet. En wie geen oprecht berouw heeft ontvangt geen vergeving van God, al zouden de priesters hem ook nog zo vaak absolutie verlenen. De leerstelling van de zondenvergeving door priesters is een van de grote menselijke dwalingen, die in de loop van de tijden in het christendom zijn geslopen.

Om te bewijzen, dat de katholieke priesters de macht bezitten om absolutie te verlenen, beroept de katholieke kerk zich op een vervalste bijbelpassage. Op deze vervalsing heb ik je reeds bij mijn eerste ontmoeting met je gewezen. Het is de tekst : `Indien gij aan andere de zonden vergeeft, zijn ze hun vergeven; als gij ze hen laat houden, dan behouden zij ze.' Je weet reeds, dat in de Griekse tekst een enkel woordje op deze plaats is weggelaten, en daardoor de gehele tekst is verminkt. In plaats van het woord 'hun' stond in de oorspronkelijke tekst `u zelf'. De juiste lezing is dus: 'Wanneer gij anderen hun zonden vergeeft, dan worden zij u zelf vergeven. Als gij ze hen laat behouden (of ze niet vergeeft), dan zult gij ze zelf behouden (of niet vergeven worden).' In deze bewoordingen verkondigt Christus dezelfde leer, die het gebed van het 'Onze Vader' bevat : `Vergeef ons onze schulden, zoals ook wij onze schuldenaren vergeven,' en die Hij in directe aansluiting aan het Onze Vader in deze woorden heeft uitgesproken : 'Want als gij de mensen hun fouten vergeeft, zal uw hemelse Vader ook u vergeven ; maar als gij de mensen niet vergeeft, dan zal uw hemelse Vader uw fouten niet vergeven' (Matth.

6:14/15).

Een macht tot vergeving van zonden, waarop de katholieke kerk aan-spraak.maakt, bestaat niet en kan niet bestaan, en zij is in de eerste christlijke tijden ook nooit onderwezen of uitgeoefend. Daarom werd vroeger ook nooit van de christenen een belijden van zonden aan een priester verlangd. De mensen uit de eerste christentijd werden aangemaand om volgens de leer van Christus 'aan elkaar' hun zonden te bekennen, namelijk de zonden, die zij tegenover elk hadden begaan. Zij moesten het onrecht, dat zij hun medemens hadden aangedaan aan deze bekennen en daardoor de verzoening tot stand brengen. Dit is immers ook de enige en snelste weg naar de verzoening. Als iemand je heeft beledigd en hij komt naar je toe en bekent zijn ongelijk, dan rijk je hem gaarne de hand tot vergiffenis. Daartoe roept Christus toch ook op met de woorden 'Wanneer ge uw gave komt brengen naar het altaar en daar schiet u te binnen, dat uw broeder iets tegen u heeft, laat dan uw gave v66r het altaar achter, ga u eerst met uw broeder verzoenen; en kom dän

terug om uw gave aan te bieden' (Matth. 5:23-24).

Zou voor de vergeving van zonden de biecht voor een priester en diens absolutie nodig zijn, dan zouden Christus en de apostelen niet hebben nagelaten, steeds weer daarop te wijzen. Want dit zou het belangrijkste van de gehele christelijke leer zijn geweest, daar immers zonder vergeving van zonden niemand het Godsrijk kan binnengaan. Maar noch Christus, noch de apostelen kennen de biecht voor een priester of zijn vrijspraak.

Biechten en priesterlijke absolutie zijn menselijke instellingen, die voor de gelovigen de weg tot God niet vergemakkelijken, maar belangrijk verzwaren door hen met een valse zekerheid te sussen. Hij biecht en ontvangt de absolutie van de priester en meent nu, dat daarmee alles tussen hem en God weer in orde is. Daarmee wordt hij het slachtoffer van een grote misleiding. Ledere dwaling inzake de heilswaarheden is met een dwaalspoor te vergelijken, dat de wandelaar niet dichter bij zijn doel brengt, maar hem steeds verder daarvan verwijdert.

In je vroegere religie spelen ook de zogenaamde uiterlijke `boetedoeningen' geen geringe rol. Zij schrijft onthouding van zekere spijzen op bepaalde dagen voor, stelt vastendagen in, beschouwt lichamelijke kastijdingen als een hogere graad van volmaaktheid, beveelt bedevaarten aan en eist van haar priesters en ordebroeders het ongehuwd blijven als een hogere trap van volmaaktheid. Al deze dingen hebben met het ware boetebesef en een innerlijke volmaaktheid niets te maken. Christus heeft nooit vrijwillig gevast of zich gekastijd. Toen hij in de woestijn vastte was dat noodzaak, waaraan hij zich niet kon onttrekken; want in de woestijn was niets eetbaars. Daarom zult u in de leer van Christus of in de brieven van de apostelen geen woord vinden, waarmee de mensen tot onthouding van spijzen of tot lichamelijke kastijdingen worden opgeroepen. Integendeel dergelijke dingen worden als waardeloos aangeduid. Zo zegt Paulus aan de Korinthiers: 'Voedsel brengt ons niet dichter tot God' (i Korinthe 8:8). En aan de Kolossenzen schrijft hij: `Indien gij met Christus van de geestenmachten der wereld zijt bevrijd, waarom laat gij u, alsof ge nog met de wereld Ieefde, instellingen opleggen, zoals: Vat dit niet aan, eet dat niet, roer dit niet aan: Dit alles is er toch, om door het gebruik vernietigd te worden.' Zulke instellingen zijn volgens Paulus' geboden en leringen van de mensen, die weliswaar de roep hebben van bijzondere wijsheid ten gevolge van een eigengemaakte vroomheid, uiterlijke nederigheid en kastijding van het lichaam, doch geen werkelijke waarde hebben en slechts tot volle bevrediging van het vlees dienen' (Kolossenzen 2:20-23).

Alle aan de mensen opgelegde riten in de christelijke godsdiensten stammen niet van Christus af, maar, zoals Paulus aan Timotheus schrijft:

`... sommigen zullen afvallen van het geloof, omdat zij gehoor geven aan dwaalgeesten en demonische leringen, verleid door huichelachtige leugensprekers, wier geweten met een brandijzer is toegeschroeid. Deze lieden verwerpen het huwelijk en het gebruik van bepaalde spijzen, ofschoon God ze heeft geschapen om met dankzegging te worden gebruikt door de gelovigen die de waarheid erkend hebben. Want al wat God geschapen heeft is goed, en niets is verwerpelijk dat in dank wordt aanvaard : het wordt geheiligd door het woord van God en het gebed' (i Tim. 4:1-5).

De katholieke kerk behoort ook tot die instellingen die zo'n grote waarde hechten aan onthouding van spijzen op bepaalde dagen, waarop slechts een enkele maaltijd mag worden gebruikt voor het vasten. De kerk verbiedt haar priesters en ordebroeders te trouwen en beschouwt het leven van monniken als het meest volmaakte. Ook heeft zij leerstellingen aangenomen, die van demonen stammen. Dat alles zijn menselijke voorschriften die volgens de woorden van de apostel een `schijn van waarheid' bezitten, maar geen enkele waarde hebben voor het zieleheil van de mensen. Daarom heeft geen kerk het recht zulke bepalingen aan haar gelovigen op te leggen en de overtredingen ervan als 'zware zonden' te brandmerken.

Weliswaar zegt de kerk over haar gebod voor het ongehuwd zijn (celibaat) van priesters en ordegeestelijken, dat zij niemand daartoe dwingt. Want zij vraagt niemand priester te worden of tot een orde toe te treden. Inderdaad, zij dwingt niemand om priester, monnik of non te worden, maar äls iemand gelooft, dat het zijn roeping is als priester verkondiger van de heilswaarheden te worden, dan dwingt zij hem tot het celibaat en stelt hem voor de keus, of de gekozen roeping op te geven, öf de niet door God gewilde, maar door kerkelijke bepalingen ingestelde echteloze staat te kiezen. Hij Staat dus onder de grootste geestelijke dwang, die men op een mens kan uitoefenen. En als de kerk niemand openlijk dwingt tot een religieuze orde toe te treden en dus ongehuwd te leven, dan oefent zij daarop toch de grote psychische druk uit, dat zij het kloosterleven als ideaal van volmaaktheid voorstelt. Juist de beste mensen beschouwen het als hun plicht, het ideaal van de volmaaktheid te bereiken. Daar hun dit echter valselijk als ongehuwd kloosterleven wordt voorgesteld, voelen zij dat zij zich in hun streven naar volmaaktheid aan de onafwendbare dwang moeten onderwerpen ongehuwd te blijven.

Zeg niet, dat God hem de kracht tot het ongeschonden celibaat geeft, die de roeping tot het priesterschap of het kloosterleven in zich voelt. Dit is een groot zelfbedrog. God geeft alleen de kracht om dat te vervullen, wat Gods wil is, maar niet voor wat mensen in zelfgekozen uiterlijke, zogenaamde godsdienstigheid zichzelf of anderen tegen God's wil opleg-

gen. Het goede en volmaakte is altijd slechts wat met God's wil overeenstemt en door de mens 'op elk ogenblik vrij gekozen wordt'. Nooit is echter iets goed of volmaakt, dat onder een of andere uiterlijke dwang geschiedt, of dat weliswaar bij de eerste stap misschien vrijwillig was, later echter als uiterlijke dwang tot aan het einde van het leven gedragen moet worden. Zelfs God dwingt geen mens zijn wil te doen. En dan zou een kerk in naam van God een mens de vrijheid van zelfbeschikking die God zelf nooit aantast durven ontroven? Het boze regeert steeds door dwang en knechting, het goede door vrijheid. Het boze alleen heeft de slavernij in de godsdiensten ingevoerd. De zucht om onbeperkt over anderen te kunnen heersen, heeft de onderdrukking van de persoonlijke vrijheid onder de dekmantel van een hogere volmaaktheid in de katholieke kerk ingevoerd. Het echteloze priesterschap, alsook het kloosterleven met de geloften van armoede, kuisheid door het celibaat en de volkomen gehoorzaamheid aan de geestelijke overheid zijn de sterkste uiterlijke machtsmiddelen van de katholieke godsdienst voor de versterking van de kerkelijke organisatie. Noch Christus, noch de apostelen kenden een priesterdom, zoals de katholieke kerk dit heeft; zij kennen geen geestelijke orden. Zij hebben iets dergelijks niet geleerd of ingesteld; zij weten niets van geloften van armoede, van kuisheid als ongehuwde of wel van absolute gehoorzaamheid aan een geestelijke overheid als volmaaktheidsidealen.

Zij kennen geen vrijwillige armoede in de zin van de katholieke kerk. Zij stichtten geen kloosterorden en onderwezen ook niet dat wij deze moeten stichten, opdat mensen daarin zouden toetreden en hun vermogen er aan zouden overdragen. Zijn de kloosterlingen dan werkelijk arm? Zijn zij niet veeleer voor hun gehele leven van alle zorgen voor hun onderhoud ontheven? Is de tafel niet dagelijks voor hen gedekt? En dat noemt u armoede? Als alle mensen zo veel hadden, dan bestonden er geen armen meer. En als die armoede tot het ideaal van de volmaaktheid behoort, waarom zijn dan zoveel kloosters zo rijk aan aardse goederen? Als de armoede het ideaal van de enkeling moet zijn, dan moet zij ook het ideaal van de gemeenschap zijn. En waarom brengt dan het priesterdom, dat de vrijwillige armoede als een van de hoogste graden van volmaaktheid predikt, deze armoede niet zelf in praktijk? Een prediker van het ideaal behoort toch zeker dit ideaal eerst op zichzelf toe te passen. Of zijn misschien de geestelijken arm? Is de paus arm? Zijn de Bisschoppen arm? Zijn de priesters arm? Als het alle mensen, wat het aardse betreft, zo goed ging als deze predikers van het armoede-ideaal, dan was er nergens meer armoede.

U beroept zich op de woorden van Christus aan de rijke jongeling om te bewijzen, dat vrijwillige armoede noodzakelijk is om tot volmaakt-

heid te komen. Maar u legt deze woorden geheel onjuist uit. Als Christus tot de rijke jongeling zegt: `Wil je volmaakt zijn, ga dan heen en verkoop alles, wat je hebt, en geeft het geld aan de armen, dan zul je een schat in de hemel hebben; kom dan en volg mij na' - dan is deze vermaning alleen voor deze jongeling bestemd; want hij had zijn hart aan geld en goed verpand. Dat werd hem tot een valstrik en verhinderde zijn binnentreden in het rijk God's. Toen de jongeling door deze vermaning Christus de rug toekeerde, zei de meester tot zijn discipelen : 'Kinderen, hoe moeilijk is het toch voor mensen, die zich 'op geld en goed verlaten', om het koninkrijk der hemelen binnen te gaan.' - Niet iedereen die veel aardse goederen bezit, is in de zin van Christus rijk, maar alleen hij, die met zijn hart aan de mammon hangt en hem tot zijn God maakt. Abraham, Izaäk, Jacob, Job en David waren zeer rijk aan stoffelijke goederen, maar toch behoren zij niet tot de rijken, die Christus bedoelt. Hun rijkdom was voor hen geen hindernis op de weg naar God. Tot hen zou Christus nooit hebben gezegd, dat zij alles moesten verkopen om volmaakt te worden. Anders was het met de rijke jongeling gesteld. Zijn gehechtheid aan zijn bezit weerhield hem ervan de roepstem van God te volgen. Hij zag liever van God's rijk af dan van zijn vermogen.

Alle mensen ontmoeten hinderpalen, als zij pogen, nader tot God te komen. Deze zijn even verschillend als de mensen zelf. Iedereen moet de hinderpaal uit de weg ruimen, die hem tegenhoudt. Dat is ook de betekenis van Christus' woorden: `Indien uw oog u ergert trek het uit, en werp het van u.' Als iets in je leven je verhindert, God's wil te vervullen en al had je het nog zo lief als je oog, doe er dan afstand van. Bij de rijke jongeling was zijn rijkdom de hinderpaal. Daarom moest hij daarvan afstand doen door alles te verkopen en de opbrengst aan de armen te geven. Is evenwel de rijkdom geen hinderpaal voor iemand in zijn opgang tot God, dan is er voor hem ook geen reden om van hebben en houden afstand te doen. En als allen hun bezit moesten verkopen om volmaakt te worden, dan mocht niemand goederen verwerven. Want als het bezitten van geld en goederen voor iedereen in strijd met de volmaaktheid was, zou ook het verwerven van aardse vermogens in strijd zijn met de volmaaktheid. Dan mochten eerst recht de kerken en kloosters geen goederen verwerven en bezitten.

Ook Christus was väör zijn openbare optreden niet arm. Hij bezat verschillende huizen, die hij door vlijtige arbeid had verworven. Hij verkocht deze voordat hij zijn werk als leraar aanving en gaf de opbrengst aan die vrienden, waar hij tijdens zijn openbare werkzaamheid inwoonde. Al bezat hij tijdens zijn werken als leraar geen enkel eigendom meer, toch behoefde hij bij niemand te bedelen.

Ook de 'algehele kuisheid' in de vorm van het ongehuwd zijn geldt

voor je vroegere kerk als ideaal van volmaaktheid. De volkomen kuisheid moet en kan iedereen in acht nemen, maar deze heeft niets te maken met het celibaat. Want het huwelijk is niet onkuis. Getrouwde mensen kunnen zeer kuis en ongetrouwde zeer onkuis zijn, ook als zij priesters zijn of tot een orde behoren.

De ware kuisheid bestaat alleen in het maat houden in die dingen, die met de natuurwet van het geslachtsleven samenhangen, zoals matigheid in eten en drinken niet betekent dat men honger en dorst met geweld onderdrukt, maar dat men bij het nuttigen van spijs en drank de grenzen van het geoorloofde niet overschrijdt- zo is het ook bij het geslachtsleven. De geslachtsdrift is als natuurwet door de schepper in al het geschapene gelegd. En wat God heeft geschapen is goed en moet door mensen niet met geweld worden onderdrukt, maar binnen de door God gestelde grenzen worden gebruikt.

De wet van de voortplanting geldt voor ieder mens. Het stichten van een gezin is een opdracht van God, waaraan niemand zich ongestraft mag onttrekken. Want de aardse voortplanting is de weg, waarlangs de van God afgeweken geesten in de afzonderlijke natuurtrappen hoger moeten stijgen om tot volmaaktheid te komen. Het is een beschikking van God's wijsheid, dat de gevallen geesten, die zich tot een bepaalde aardse trap omhoog hebben gewerkt, langs de weg van de voortplanting hun broeders en zusters uit de lagere natuurtrappen tot de hogere helpen opstijgen. Als aardse broeders en zusters samen in een kuil vallen, reikt hij, die er het eerst weer uit is, aan de anderen de hand, opdat ook zij uit de kuil worden bevrijd. Dat is de plicht van broeders en zusters tegenover elkaar.

Vanuit dit gezichtspunt van wijsheid en ontferming van God moet u de wet van het geslachtsleven beschouwen. God heeft de geslachtsdrift daarom zo sterk gemaakt, omdat de voortplanting deel uitmaakt van God's verlossingsplan en de schepselen zich niet gemakkelijk zouden kunnen onttrekken aan de plicht, aan de uitvoering van dit plan mee te werken.

Het is dus duidelijk, dat het hierbij om een plicht gaat, en dat alleen heel belangrijke redenen de mensen kunnen ontheffen van de vervulling ervan. Daarom is `de gelofte van het celibaat een zwaar vergrijp tegen de wil van God'. Noch de katholieke priesters, noch zij, die tot een orde behoren, hebben voor God een voldoende reden om ongehuwd te blijven.

lk weet, dat men om het celibaat te rechtvaardigen het zevende hoofdstuk van de eerste brief aan de Korinthiörs aanhaalt. Paulus geeft daarin verschillende redenen op, waarom het Beter is, ongehuwd te blijven. Hij geeft de raad, dat alleen hij moet trouwen, voor wie het ongehuwd zijn gevaarlijk kan worden.

Deze opvatting van de apostel was onjuist! Hij had ook geen opdracht van Christus om deze leer te verkondigen. Daarvan was Paulus zich ook volkomen bewust. Er moet je namelijk bij het lezen van dit zevende hoofdstuk van de eerste brief aan de Korinthiers iets opvallen, dat je anders nergens in de brieven van deze apostel vindt; namelijk de zich steeds met nadruk herhaalde woorden, 'dat het slechts zijn eigen mening is', die hij in de brieven aan de Korinthiers betreffende het celibaat te kennen gaf en dat hij 'niet in opdracht van Christus' sprak. Vandaar het steeds terugkerende: 'Zeg ik.' - `Aan de ongetrouwde mannen en in het bijzonder aan de weduwen zeg ik.' - `Doch de getrouwden gebied ik niet, maar de Heer.' - `Aan de anderen zeg ik, niet de Heer.' - 'Aangaande de ongetrouwde meisjes heb ik geen uitdrukkelijk bevel van de Heer, maar spreek ik slechts mijn mening uit.' En aan het slot van het hoofdstuk accentueert hij nogmaals : 'Dat is mijn mening !' Zijn opvatting was verkeerd al voegde hij er aan toe, dat hij toch ook geloofde, een geest van God te bezitten.

Paulus zelf was ongetrouwd en dit had naar zijn mening een gegronde reden in het feit, dat hij door zijn leraarswerk, dat zieh over grote gebieden uitstrekte, veel en lang op reis was. Had hij een gezin gehad, dan waren zulke reizen niet mogelijk geweest. Hij had vrouw en kinderen niet kunnen meenemen, maar ze ook niet maanden en jaren alleen kunnen laten. Zijn eigen ongehuwde staat maakt hem op dit punt eenzijdig en tot een dweper. Waar mensen zijn, daar vindt u ook steeds menselijke fouten. Ook bij de apostelen moet u deze op de koop toe nemen.

Later werd Paulus door Christus over zijn onjuiste opvatting van het celibaat ingelicht. Hij moest deze in een aan alle gemeenten gerichte Brief rechtzetten. Over deze brief, waarin ook een reeks van andere plaatsen uit zijn vroegere geschriften, die tot misverstanden aanleiding hadden gegeven, werden opgehelderd, heb ik je reeds op de eerste avond gespro-ken. lk zei je, dat deze Brief later werd vernietigd, omdat de daarin vermelde ophelderingen en mededelingen niet strookten met de kerk en haar leer uit later tijd.

Hoe ingrijpend Paulus door het onderricht en de terechtwijzing van zijn meester zijn mening over het celibaat veranderde, kunt u uit zijn brieven aan Timotheus en Titus opmaken. Hij, die aan de Korinthiers had geschreven, dat hij wenste, dat zij allen ongetrouwd bleven gelijk hij zelf, duldde niet, dat een ongetrouwde een of andere positie in de gemeente bekleedde.

Na zijn brief aan de Korinthiers zou je toch verwachten, dat hij in dienst van de gemeente juist de ongetrouwden zou bevoordelen. Maar neen - allen moesten getrouwd zijn. - 'Zo moet dus de bisschop de man zijn van een vrouw... een, die zijn huis goed bestiert, die zijn'kinderen

met alle waardigheid in gehoorzaamheid opvoedt; want indien iemand zijn eigen huis niet kan bestieren, hoe zou hij voor de gemeente Gods kunnen zorgen?' `Eveneens moeten ook de diakenen allen de man van 66n vrouw zijn en hun kinderen en hun eigen huis goed weten te leiden' (i Timoth. *3:12).* Ook aan Titus richtte hij dezelfde vermaning, dat hij geen ongetrouwde als oudste in zijn gemeente moest aanstellen, maar `alleen hen, die 66n vrouw hebben en gelovige kinderen' (Titus 1:6). Terwijl hij in zijn brief aan de Korinthiers tot de weduwen heeft gezegd, dat hij wenste dat zij ongehuwd bleven, schrijft hij aan Timotheus: Ik wil daarom, dat jonge weduwen hertrouwen, kinderen krijgen en hun huishouden verzorgen' (i Timoth. 5:14).

Als Paulus op het `man van 66n vrouw zijn' zo sterk de nadruk legt, betekent dat niet, dat de man niet voor de tweede maal mag trouwen. Want als hij de weduwen een tweede huwelijk aanraadt, zoals hij doet in zijn schrijven aan Timotheus, heeft de weduwnaar zeker datzelfde recht. Die uitdrukking `man van 66n vrouw' heeft de volgende oorzaak: Velen van de heidense mannen, die tot het christendom overgingen, hadden daarvöör naast de eigen vrouw ook nog bijvrouwen. Dat was algemeen bekend. Wegens de ontoelaatbaarheden, die daaruit konden ontstaan, duldde Paulus niet, dat die mannen in dienst van de gemeente werden gebruikt. Hij wilde daarvoor alleen getrouwde mannen hebben, die bij christenen en niet-

christenen een goede reputatie hadden. Dat schrijft hij ook met nadruk aan Timotheus: 'Hij moet ook goed aangeschreven staan bij hen die niet tot de gemeente behoren; anders komt hij in opspraak en valt misschien in de strikken van de duivel' (Timoth. 3:7).

Duizend jaar lang was het huwelijk, dat Paulus aan de oudsten, bisschoppen en medewerkers van zijn tijd verplicht stelde, ook toegestaan aan de katholieke priesters. Het was niet een hoger godsdienstig gezichtspunt, dat het pausdom aanleiding gaf, de geestelijkheid tot het celibaat te dwingen. Dat was in het geheel niet denkbaar, anders zou het celibaat reeds in de eerste christelijke kerk zijn voorgeschreven. Doorslaggevend was daarvoor later slechts een 'zuiver werelds gezichtspunt', namelijk de versterking van de macht van het pausdom. Want een geestelijke, die los is van alle familiebanden, is een veel williger werktuig van de kerkelijke organisatie, dan een priester, die aan vrouw en kinderen een morele en ook materiele steun moet geven. Daarbij was het waarschijnlijk, dat de ongehuwde priester zijn vermogen aan de kerk vermaakte.

De gevaren van de echteloze staat, die een man als apostel Paulus aanleiding• geven, om ongehuwde medewerkers in dienst van de religie af te wijzen, zijn in alle tijden dezelfde. Zij waren toen niet groter dan thans. Het voorwendsel van grotere zedelijke reinheid en toewijding aan de zaak van God bij een ongehuwd priesterdom is louter een voorwend-

sel, dat zich steeds als bedrieglijk heeft doen kennen.

Wat voor de gelofte van de absolute armoede en de blijvende kuisheid bij het celibaat geldt, geldt evenzeer voor de gelofte van de volledige gehoorzaamheid aan menselijke overheden. Ook dit is tegen God's wil in en slechts een bedenksel van menselijke heerszucht.

God heeft aan iedere geest bij de schepping als hoogste geschenk de vrijheid van wil gegeven. Deze vrijheid van persoonlijke beslissing bij alles wat hij doet of laat, beperkt God bij niemand. Hij wil evenmin, dat zij door mensen wordt beperkt. Want ieder mens is voor wat hij doet op elk ogenblik van zijn leven persoonlijk verantwoordelijk. Deze verantwoordelijkheid kan niemand hem ontnemen. Hij kan zich er tegenover God nooit op beroepen, dat hij zijn wil en persoonlijke beslissing aan de wil van een ander ondergeschikt heeft gemaakt. Zodra dus een mens rijp is om te oordelen, mag hij nooit zijn wil in blinde gehoorzaamheid aan de wil van een andere mens ondergeschikt maken, noch aan een wereldlijke, noch aan een geestelijke overheid. Blinde gehoorzaamheid moet men alleen tegenover God betrachten. Als er in de bijbel staat: 'Het is beter te gehoorzamen dan te offeren', dan hebben deze woorden alleen betrekking op de gehoorzaamheid aan God, maar nooit op de gehoorzaamheid aan mensen. De menselijke overheden, en in het bijzonder de geestelijke, beroepen zich graag op deze bijbelwoorden om zich van blinde gehoorzaamheid van hun ondergeschikten te verzekeren. Ook heeft men de onjuiste leerstelling, dat gehoorzaamheid aan een geestelijke meerdere hem, die gehoorzaamt, van elke persoonlijke verantwoording ontslaat voor de dingen, die hij uit gehoorzaamheid ten uitvoer brengt. Maar een zonde mag hij niet begaan uit gehoorzaamheid. Dit is een grote vergissing, want de mens is niet alleen persoonlijk verantwoordelijk voor het boze, dat hij doet, maar evenzeer voor het goede, dat hij nalaat. Het nalaten van het goede kan immers vaak een veel grotere zonde zijn dan het begaan van een zondige daad. Als een geestelijke meerdere een ondergeschikte beveelt, een diefstal te begaan, mag volgens uw leerstelling de ondergeschikte niet gehoorzamen. Verbiedt hij hem echter om bijvoorbeeld een medemens, aan wie de ondergeschikte hulp zou kunnen verlenen, te helpen, dan moet de ondergeschikte het geven van die hulp nalaten. En toch zou dit nalaten in de ogen van God wellicht een veel grotere zonde zijn dan de diefstal. De ondergeschikte kan er zich in het laatste geval tegenover God niet op beroepen, dat hij door zijn verplichting tot gehoorzaamheid aan zijn meerdere het goede niet kon doen, waartoe zijn eigen geweten hem drong. Hij behoorde veeleer onder alle omstandigheden aan zijn geweten gehoor te geven. Het geweten van een ander kan nooit het eigen geweten vervangen. God draagt aan iedere mens zijn bijzondere taak op. Deze moet hij vervullen en hij mag zich

niet door menselijke bevelen en bepalingen daarvan laten afbrengen. Daaruit volgt, dat niemand zijn eigen wil aan die van een ander door een gelofte van gehoorzaamheid mag onderwerpen. De gelofte van gehoorzaamheid, die uw priesters en kloosterlingen afleggen, is daarom tegen God's wil.

Ook tegenover de wereldlijke machthebbers is er slechts sprake van een gehoorzaamheid, die wereldlijke wetten betreft, die niet in strijd zijn met de wetten van God.

U beroept zich op de woorden van de apostel Paulus in het begin van het 13e hoofdstuk van de Brief aan de Romeinen, als een bevestiging voor uw leerstelling, dat het een plicht is om te gehoorzamen aan menselijke overheden. U hebt echter de zin van deze woorden helemaal niet begrepen en ze volkomen onjuist in uw taal overgebracht. Want Paulus spreekt daarin helemaal niet over de menselijke machten, maar over de geestelijke, die God aan een ieder toewijst. Aan ieder mens zijn geesten van God toegevoegd om hem te leiden, aan de een een groter, aan de ander een kleiner aantal. Dit hangt af van de grootte van de taak, die een mens volgens God's wil moet vervullen. Deze geesten van God hebben niet alleen de opdracht om u te beschermen, innerlijk te vermanen, te waarschuwen, te onderrichten en tot het goede aan te sporen. Zij hebben ook het recht, u te bestraffen; zij dragen het straffende zwaard van God. Want de straffen, die God oplegt, voltrekt hij door zijn geesten. Dit is je immers door vele teksten van de bijbel bekend.

Nu wil ik je de woorden van de apostel Paulus in de juiste vertaling weergeven

Iedere geest is aan de geestenmachten onderworpen, onder leiding waarvan hij Staat, want er bestaan geen door God gewilde geestenmachten behalve die, welke door God daarvoor zijn bestemd. Wie zich dus tegen deze geestenmacht verzet, verzet zich tegenover God's wil ; en wie ze weerstaat, haalt zichzelf een vonnis op de hals. Want deze machten zijn niet bedoeld om hem vrees aan te jagen, die het goede doen, maar slechts hen, die het kwade verrichten. Wil je zo'n macht dus niet behoeven te vrezen, doe dan het goede; dan zul je door haar worden geprezen, want zij is je als een dienares Gods ten goede toebedeeld. Als je echter het kwade doet, dan heb je redenen tot vrees. Zij draagt het strafzwaard niet voor niets, want zij is ook een dienares van God, de wreekster van het kwaad voor hem, die het kwade doet. Daarom moet men haar gehoorzamen, niet slechts uit vrees voor de goddelijke toorn, maar volgens de stem van het geweten. Brengt daarom ook de u opgelegde geestelijke offers! Want die machten zijn gevolmachtigden van God, die voor dit doel voortdurend om u heen zijn. Doet tegenover allen uw plicht! Vraagt iemand offers van u, breng ze dan; verlangt hij de uitvoering van een

werk, voert het dan uit; boezemt hij u ergens vrees voor in, vreest dan daarvoor; toont hij u iets als waardevol, beschouw het dan ook zo. Blijf niemand op enig punt iets schuldig. U doet in alles uw plicht, indien ge elkander liefhebt. Want die de ander liefheeft, heeft de gehele wet vervuld.

Hoe kon u nu deze woorden op de wereldlijke heersers toepassen? Gelooft u dan in ernst, dat federe menselijke overheid door God wordt aangesteld? Waren soms de talloze koningen en vorsten, die in zovele gevallen werktuigen van de boze waren, heersers bij 'God's genade', of veeleer bij `des duivels genade'? Kon men op hen, die de grootste gruwelen, ongerechtigheden en onderdrukkingen tegen het arme volk begingen, de woorden uit de boven aangehaalde tekst toepassen : 'Zij zijn God's dienaren tot bestwil?' Jullie mensen geeft aan de wereldlijke en geestelijke machthebbers hun positie op grond.van menselijke besluiten - God doet dit niet. Een geest van God is noch bij de kroningen van uw vorsten, noch bij de verkiezing van de paus en de bisschoppen werkzaam.

Als u in uw vertaling van de betreffende tekst van 'belastingen en tol' spreekt en daardoor meent, dat het gaat om aardse heersers, aan wie u deze moet betalen, dan vergeet u, dat er ook geestelijke tollen zijn, die u aan God verschuldigd bent. Het zijn de vruchten van uw geest. Zoals de jaarlijkse opbrengst van een boom uit zijn vruchten bestaat, zo moet u ook als opbrengst voor God de vruchten afgeven, die de aan u toegevoegde geesten van God in ononderbroken werkzaamheid in u tot rijpheid willen brengen.

Zoals je ziet, zijn de volmaaktheids-iedealen van de katholieke kerk: vrijwillige armoede voor de leden der kloosterorden, kuisheid in de vorm van het celibaat en blinde gehoorzaamheid aan geestelijke meerderen - inderdaad grote dwalingen, waarvan het eerste christendom niets wist.

In verband met de leer van je vroegere kerk aangaande boete en vergeving van zonden moet ik nog op een zeer zonderlinge leerstelling van deze kerk wijzen. Het is `de leerstelling van de aflaat'. Zij is een aanhangsel van de leerstelling van de vergeving van zonden. Want als een kerk zonden kan vergeven, waarom zou zij dan ook geen straffen voor zonden kunnen kwijtschelden. Zij maakt daarmee aanspraak op het recht van begenadiging. Doch daar slechts God zonden kan vergeven, zo kan ook alleen God genade schenken. Zeer merkwaardig is de verklaring, die de katholieke kerk voor haar begenadigingsrecht geeft. Zij spreekt van een `kerkschat', die door het overschot van de verdiensten van Christus en de heiligen zou zijn aangevuld; en van deze verdiensten neemt zij nu in de vorm van de aflaat een deel als vergoeding voor het gebrek aan verdiensten van berouwvolle zondaren, zodat de straffen voor hun zonden hetzij geheel, of ten dele worden kwijtgescholden. Een gehele

kwijtschelding geschiedt volgens haar leer door een volledige aflaat en een gedeeltelijke door een onvolledige.

Deze leerstelling van de aflaat is om verschillende redenen dwaas.

In de eerste plaats kan geen schepsel van God meer tot stand brengen dan hij aan God schuldig is, noch een geest, noch een mens.

Voor God, van Wie wordt gezegd, dat zelfs de hemel niet rein is in zijn ogen, is ook de meest volkomen geest slechts een dienaar, die alleen zijn plicht doet, ook als hij het hoogste volbrengt, waartoe hij in staat is. Overtollige verdiensten bestaan er voor hem niet. Ook Christus had bij wat Hij volbracht, niet meer verricht dan Hij moest doen. Had Hij minder gedaan, dan zou Hij zijn hoge opdracht niet hebben vervuld. Hij zou een prooi van de hel zijn geworden en van God zijn afgevallen. Meer dan de wil van God kan niemand doen. En als hij hem vervult, dan doet hij slechts zijn plicht. Hij kan daarvan aan anderen, die hun plicht niet nakomen, ook niet het geringste afgeven. Ieder moet zijn heil zelf bewerkstelligen. Dit is de tweede reden, waarom de bijdrage van de verdienste van de een aan de ander onmogelijk is. Wat volgens uw menselijke wetten van gerechtigheid niet mogelijk is, geldt in dezelfde mate voor de gerechtigheid van God. Evenals uw menselijke rechters nooit de straf voor een overtreder van de wet verminderen, omdat anderen de wet getrouw opvolgen, zo zal ook een zondaar nooit iets van zijn straf worden kwijtgescholden, omdat anderen zich aan Gods geboden hielden. Waar bleef anders zijn rechtvaardigheid?

En hoe stelt u zich eigenlijk zo'n kerkschat van overgeschoten verdiensten van anderen voor? Meent u misschien, dat het geestelijke leven voor God in een schatkamer kan worden verzameld, zoals de wereldlijke schatten van uw kerk, opdat dit naar behoefte voor anderen eruit gehaald kan worden? Hoe onverstandig kunt u mensen toch vaak in uw denkwijze zijn! En hoe dwaas is in je vroegere kerk de handhaving van de aflaat. Kunt u het als verstandige mensen voor mogelijk houden, dat een vermindering van straffen voor de zonden aan belachelijke uiterlijke voorwaarden is gebonden? Zou je, omdat je een gebed met een gezegende rozenkrans verricht, een vermindering van straf ontvangen, doch niet, als je zonder een rozenkrans in de hand tot God bidt? Zou je een volledige kwijtschelding van alle straffen voor je zonden verkrijgen, omdat je op een bepaalde dag en in een bepaalde kerk een bepaald gebed uitspreekt - en deze niet ontvangen, als je hetzelfde of zelfs een Beter gebed in je kamertje uitspreekt? Zou je in je stervensuur derhalve van alle straffen voor je zonden worden ontheven, omdat je een voor een stervende gezegend kruis in de hand hebt of een gewijd schouderkleed draagt, waaraan je kerk een zogenaamde volledige aflaat heeft verbonden? Geloof je werkelijk, dat kruis en schouderkleed je kunnen redden, als je zonder deze

dingen onder het strafgericht van God zou vallen? Kun je werkelijk geloven, dat aan bepaalde gebeden, het bezoeken van bedevaartplaatsen en dergelijke dingen een kwijtschelden van straf is verbonden, die je kerk naar willekeur kan bepalen en regelen? Is het niet veeleer een lastering van de grote en heilige God, om zijn bewijzen van erbarmen en liefde aan zulke belachelijkheden verbonden te achten? Niemand zelfs geen paus of bisschop kan vermindering van straffen wegens zonden verlenen. God alleen is het die iedereen vergeldt naar zijn werken.

De innerlijke bekering van de zondaar tot God en zijn werken van liefde is de maatstaf, die God bij zijn vergeving en begenadiging aanlegt. Wie zich berouwvol tot God richt, ontvangt vergeving voor zijn zonden; en als hij moeite doet de werken der liefde te volbrengen door zijn medemensen te vergeven en hen naar zijn krachten te helpen, worden hem ook de straffen kwijtgescholden, die hij voor zijn zonden had verdiend. Daarom zegt Christus van Maria Magdalena : `Haar wordt veel vergeven, omdat zij veel heeft liefgehad; en aan wie minder wordt vergeven, die heeft ook minder liefgehad.' Hier is vanzelfsprekend niet de geslachtelijke liefde bedoeld, maar de liefde tot God en de naasten. Wie zijn medemensen veel liefde bewijst, die wordt ook Tangs de weg der begenadiging veel van de straf, die hij door zijn zonden verdiende, kwijtgescholden. Op de ene schaal worden de straffen voor de zonden gelegd en op de andere de daden van naastenliefde, zoveel als de schaal van straffen zwaarder is dan de schaal van liefdedaden, zoveel moet de zondaar boeten. Wie dus weinig van de straffen wordt kwijtgescholden, die kan zich ook op weinig liefdewerken beroepen.

Maria Magdalena had veel gezondigd. Maar zij was ook steeds bereid om hulp te verlenen, als het erom ging de noodlijdenden en onschuldig vervolgden bij te staan. Daarom viel haar, nadat zij zich van haar zondige leven had afgewend, een zeer vergaande begenadiging ten deel.

Nu spreekt Christus weliswaar van een zonde, die noch in dit, noch in het latere leven wordt vergeven. Het woord 'vergeven' heeft ook hier, evenals op zo vele andere plaatsen in de bijbel, de betekenis van 'begenadiging'. Voor de zonde, die Christus bedoelt, is geen begenadiging. De straf daarvoor moet ten volle worden geboet, `tot de laatste penning worden betaald'. Deze zonde heeft Hij in de volgende woorden omschreven: `Elke zonde en laster zal aan de mensen worden vergeven; maar het lasteren van God's geestenwereld zal niet worden vergeven. Als iemand een woord zegt tegen de mensenzoon zal het hem worden vergeven; wie echter iets zegt tegen de heilige geest, die zal het noch in deze wereld, noch in de toekomstige worden vergeven' (Matth. *12:31-32).* Wie de werking van de geest van God heeft leren kennen, wiens geest is doorstraald door de waarheid, die God's geesten hem met God's kracht heb-

ben meegedeeld - en wie dan toch uit wereldse overwegingen de waarheid afwijst, die begaat de zonde tegen de geest, waarvoor geen genade bestaat. *De* oorzaak voor de afwijzing van een begenadiging ligt in de aard van deze zonde. Want als de hoogste bewijzen van de waarheid, die God's geesten kunnen geven, een mens niet bewegen om de waarheid te aanvaarden, ofschoon hij deze innerlijk als zodanig erkent en voelt, - welk ander middel is er dan nog om hem daartoe te beengen? Er blijft nog slechts een middel over: hij moet door volledige boetedoening voor deze zonde eerst innerlijk murw worden gemaakt. Hij moet ellendig en hongerig worden, evenals de verloren zoon. Eerst dan wordt hij rijp om door God nog eenmaal de waarheid te worden aangeboden.

Het joodse priesterdom, de farizeeen en schriftgeleerden begingen deze zonde tegen de geest. Zij vernarren de leer van Christus en zagen dagelijks met eigen ogen de bevestiging van zijn leer door het werk van God's geesten, waardoor Hij zieken genas, doden opwekte en andere wonderen volbracht. Overtuigender bewijzen van de waarheid konden niet worden gegeven, maar toch namen zijn tegenstanders de waarheid niet aan. Zij belasterden veeleer God's geesten, die in Christus werkzaam waren, door hen als 'duivelen' te bestempelen.

Op dezelfde wijze zondig je ook tegen de geest, als je na de ontvangen overweldigende bewijzen van de goede geestenwereld de je geschonken waarheden uit vrees voor de mensen afwijst.

Bij alle andere zonden maakt God van het middel van begenadiging een veel rijker gebruik dan de mensen verdienen, vooropgezet, dat *zij* van goede wil zijn en zich de moeite geven om zich tot het goede te wenden. Alle mensen en zondige geesten hebben deze begenadiging nodig. Want geen mens is zonder zonden en treedt onbevlekt uit dit leven naar gene zijde. Daarom bestaan er ook geen menselijke `heiligen' in de zin, zoals je vroegere kerk dit leert.

De katholieke kerk verstaat onder een `heilige' iets geheel anders dan het oorspronkelijke christendom. De apostelen gebruiken in hun brieven zeer vaak het woord `heilige'. Zij bedoelen daarmee een ieder, die de leer van Christus als de goddelijke waarheid aanneemt en zich de moeite geeft, zijn leven naar deze leer in te richten. Daarom spreken zij de leden van de christengemeenten met `heilige' aan. Zij wilden daarmee niet zeggen, dat de Berste christenen geen zonden begingen. Zij berispten hen veeleer in bijna iedere brief om hun dagelijkse zonden en menselijke dwalingen. Zij wisten, dat geen mens zonder zonden is. `Indien wij beweren, zonder zonden te zijn, bedriegen wij ons zelf en is de waarheid niet in ons', zegt de apostel Johannes.

Je vroegere kerk heeft op dit punt een andere mening. Zij beweert, dat wie zij als `heilige' vereert, öf hun gehele leven zonder zonden zijn

geweest, zoals de moeder van Jezus, öf dat zij vanaf de dag van hun bekering geen zonden meer begingen. Zij leert, dat deze `heiligen'' bij hun aardse dood direkt God aanschouwen, en dat God hun heiligheid door wonderen bevestigd heeft. Zij maakt verder aanspraak op de macht, onfeilbaar te kunnen verklaren, en vast te stellen of iemand als `heilige' moet worden vereerd.

De heiligheid ligt in de wil en in de gezindheid van een mens. Aangezien geen mens, ook geen paus, de gezindheid van een ander mens kan kennen en onfeilbaar kan beoordelen, is er geen verder bewijs nodig, dat een heiligverklaring door mensen nooit aanspraak kan maken op waarheid. God alleen verklaart heilig en niemand anders. Alleen God kent het mensenhart. Van niemand kunt u zeggen, of hij God's liefde verdient of zich blootstelt aan zijn haat. Het is een afschuwelijke menselijke overschatting om met absolute zekerheid te willen zeggen dat deze of gene mens bij God is. Want naast de waarachtige heiligheid bestaat er ook een schijnheiligheid en vaak zijn beide niet van elkaar te onderscheiden.

En van de zogenaamde wonderen, die God door de heiligen tot stand zou hebben gebracht, kan allereerst een groot aantal naar het rijk der verzinsels worden verwezen. Andere, voor u wonderlijk schijnende gebeurtenissen in het leven van deze heiligen berustten op verschillende mediamieke gaven, waardoor zij in verbinding stonden met de geestenwereld, waarvan u thans niet meer kunt zeggen, of het de goede of de kwade geestenwereld was, die zich bij hen openbaarde. De Egyptische tovernaars in de tijd van Mozes en de magier Simon in Samaria, die zijn tijdgenoten de 'grote kracht van God' noemden, hebben meer zogenaamde wonderen verricht dan welke heilige van de katholieke kerk ook. En toch waren het de boze machten, die in hen werkzaam waren, al was het onder de dekmantel van het goede.

God heeft er geen. belang bij om u door wondertekens te openbaren, wie heilig is. Want Hij wenst geen heiligenverering, geen verering van relikwieen van heiligen, geen bedevaarten naar het graf van een heilige of naar andere `heiligdommen'. Want dat is allemaal echte afgodendienst. Waarom wenste satan het lijk van Mozes te bezitten? Hij wilde het aan het Israelitische volk schenken, opdat zij het op dezelfde wijze zouden vereren, als u het stoffelijke overschot van uw `heiligen' vereert. En waarom heeft Michael met Satan geworsteld, om hem het lijk van Mozes te ontrukken? Om dezelfde reden, waarom u ook thans geen heiligenen relikwieenverering en geen bedevaarten moet hebben. Het Israelitische volk zou daardoor een groot deel van de eer aan God hebben onttrokken en met het lijk van Mozes een dergelijke eredienst hebben gehouden, als u thans met de resten van uw heiligen doet. Al beweert u ook, dat u in de heiligen God zelf vereert, dan is dat slechts schijn. In werkelijkheid

stelt het katholieke volk in de heiligen, hun beeltenissen, standbeelden en relikwieen een groot deel van het vertrouwen, dat het alleen in God moest stellen. Met hetzelfde recht had God immers ook het lijk van Mozes aan de Israelieten kunnen afstaan.

In de eerste christelijke eeuwen kende men geen heiligenverering, 'ook geen Maria-verering', die in je kerk, zoals je zelf wel kunt vaststellen, meer wordt beoefend dan de verering van God. Het 'Wees gegroet, Maria' wordt veel meer gebeden dan het 'Onze Vader'. Denk eens aan uw rozenkrans-gebed, dat dient bij alle mogelijke gelegenheden.

Christus, de apostelen en de eerste christenen kenden alleen de verering van God en geen verering van geesten van het Godsrijk. Ook onder hen leefden vroeger mensen die volgens menselijk inzicht als grote `heiligen' waren gestorven : Johannes de Doper, van wie Christus zegt, dat hij de grootste was, die ooit uit een vrouw was geboren - Stefanus, die als martelaar stierf - de apostel Jacobus, om slechts enkelen van hen te noemen, die in de bijbelse tijden stierven. Maar de apostelen dachten er niet aan, hen heiligen te noemen, laat staan ze met een godsdienstige verering te omgeven, zoals dit tegenwoordig gebeurt. Ook Maria wordt nooit door de apostelen vermeld. De gehele heiligenverering is een menselijke uitvinding uit veel later tijden. De apostel Paulus berispt hen, die `engelen' vereren. Onder 'engelen' verstaat hij alle bij God vertoevende geesten, dus hetzelfde wat u met `heiligen' bedoelt.

Alle door God geschapen heilige geesten hebben wat zij bezitten niet uit zichzelf en kunnen uit zichzelf ook niet het geringste aan de mensen geven. Alles komt van God. Daarom zij ook aan God alleen de eer! Dat is ook de reden, waarom de goede geesten van God, die zich aan u openbaren, iedere keer de dank afwijzen, die u tegen hen uitspreekt. Als u hen wilt bedanken, is steeds hun antwoord: `Dank God!'

e. U hebt in de katholieke kerk een sacrament, dat u het `Iaatste oliesel' noemt. Ook in het eerste christendom bestond het zalven met olie bij zieken. Toch had dit een geheel andere betekenis dan die, welke u thans aan 'het laatste oliesel' geeft. U past het zalven van zieken slechts bij levensgevaarlijke ziekten toe en bedoelt daarmee in de eerste plaats een vergeving van zonden van de zieke en daarnaast ook een verbetering van zijn ziektetoestand. Bij de eerste christenen echter was de zalving van zieken een lichamelijk geneesmiddel. De uitwerking was afhankelijk van het feit of de zieke de zonde uit zijn hart bande, of niet.

In de brief van de apostel Jacobus kunt u lezen : 'Is onder u iemand ziek, laat hij de presbijters der gemeente roepen; zij moeten voor hem bidden, en hem met olie zalven in de naam des Heren. En het gelovige gebed zal de zieke redden en de Heer zal hem oprichten. En als hij zonden heeft begaan, zal het hem vergeven worden. Belijdt dus elkander uw

zonden en bidt voor elkaar, opdat gij genezing moogt vinden. Het vurig gebed van een rechtschapene vermag veel' (Jacobus 5:14-16).

De zogenaamde 'oudsten' van de eerste christelijke gemeenten waren begenadigde mannen. Zij hadden geneeskracht en daarom was het bezoeken van zieken een van hun belangrijkste taken. Door de zalving met olie droegen zij onder gebed de geneeskracht over op de verzwakte zieke. Door het gebed stelt de mens zich in innige verbinding met God als de bron van alle geneeskracht. En hoe inniger deze verbinding is, des te groter is de kracht, die de biddende vanuit deze krachtbron toestroomt.

Nu weet je uit de genezingen van Christus, dat vele ziekten een straf zijn voor zonden, in het bijzonder voor de zonden tegen de naastenliefde. Daarom zegt Christus steeds weer tot de genezenen : 'Zondig niet meer, opdat u niets ergers zal overkomen.' Daarom moest eerst de zonde als oorzaak van de ziekte worden verwijderd. Dit gebeurde, doordat de zieke de misstap, die hij tegen zijn medemensen had begaan, bekende aan hem, tegen wie hij de fout had begaan. Hij liet hem zo mogelijk voor dit doel aan zijn ziekbed roepen, waarop de verzoening volgde. Daarom vermaant immers de apostel Jacobus ook: 'Belijdt elkander uw zonden, opdat gij genezen wordt.' Niet aan een willekeurig mens moesten zij hun zonden bekennen, ook niet aan een priester, maar aan hem, tegenover wie zij hadden gefaald. Was de verzoening met de beledigde tot stand gekomen, dan vergaf God de zieke ook zijn zonden en zijn ziekte verdween door de geneeskracht van de oudste, die deze onder gebed en zalving met olie op het zieke lichaam overdroeg.

De woorden van de apostel beschrijven de meest verheven vorm van ziektegenezing, die er voor een mens bestaat. Het was een genezing, die lichaam en ziel van de zieke gezond maakte.

En wat hebt u nu van deze zalvingen en genezing gemaakt? Volgens uw leer moet de ofie door een bisschop zijn gewijd en mag ze alleen worden toegepast door een priester, die door een bisschop is gewijd, terwijl hij daarbij een hem voorgeschreven gebed uitspreekt. En nu meent u dat zo'n zalving tot vergeving van zonden van de zieke leidt. U geeft deze zalving ook aan een bewusteloze en veronderstelt dan, dat daarmee zelfs in deze toestand vergeving van zonden wordt bereikt. Uw gezond verstand moet u toch zeggen, dat zo'n zalving geen uitwerking kan hebben op de ziektetoestand van de bewustelozen. Ook bij de eerste christenen bewerkte niet de zalving de vergeving van de zonden, maar de voorafgaande zondenvergeving ruimde de hindernis tot genezing uit de weg. zodat nu de heilbrengende zalving haar werking bij de zieke kon uitoefenen. - Daar bij uw tegenwoordige zalving van zieken in de meeste gevallen al de voorwaarden ontbreken, die in de eerst christengemeenten bestonden, is het zogenaamde `laatste oliesel' meestal een zuiver uiterlijke cere-

monie zonder enige innerlijke uitwerking.

f. Bij het oorspronkelijke christendom bestond ook geen 'priesterwijding'. Het woord 'priester' is ontstaan uit het Griekse woord 'presbyter', gebruikt bij de oude kerk. Het betekent `oudste'. Daarmee zijn echter niet oudsten in jaren bedoeld, maar de innerlijk rijpsten in de zaak Gods. Voor hen geldt het woord uit het Boek der Wijsheid: `Niet een hoge ouderdom is de eer waard en het aantal jaren wordt niet geteld; neen, maar we1 is het echte grijze haar voor mensen het verstand, en een vlekkeloos leven is de Ware ouderdom van de grijsaard.' Daarom werden de presbyters van de eerste christelijke kerken niet door mensen voor hun taak gekozen, omdat mensen de innerlijke waardigheid van een medemens niet kunnen beoordelen. Zij werden in de godsdienstige bijeenkomsten van christenen door de zich openbarende geesten van God aangewezen als degenen, die God voor zijn doel had bestemd. Door de leden van de christelijke gemeenten werden zij door handoplegging op plechtige wijze erkend, als degenen, die in opdracht van God hun ambt uitoefenden.

En waaruit bestond hun werk? Hadden zij misschien grotere geestelijke bevoegdheden dan de gewone christenen? Bezaten zij geestelijke volmachten, die zij tegenover de mede-christenen uitoefenden, zodat zaligheid van hen afhankelijk was? Niets van dit alles. Men kende toen geen priesterdom. In die tijden bestonden er geen priesters met een bijzondere geestelijke macht, die alleen zij konden uitoefenen. Er waren geen Priesters, die zogenaamde sacramenten uitdeelden, zonden vergaven of andere geestelijke genademiddelen overbrachten. Er waren geen bisschoppen, die anderen tot priester wijdden en hen geestelijke volmachten schonken. Het ambt van een 'oudste' of 'presbyter' had een andere inhoud.

Waar mensen zich met een bepaald doel verenigen en samenkomen, moet een leider zijn, die de uiterlijke orde handhaaft en ervoor zorgt, dat alles gebeurt zoals voor het bereiken van het gestelde doel noodzakelijk is. Zo was het ook bij de eerste christenen. Zij kwamen bijeen voor de godsdienstoefening, voor de viering van het avondmaal, tot wederzijdse innerlijke stichting en sterking in het geloof. Het was nodig, dat er iemand was, die deze bijeenkomsten vaststelde, ze voorbereidde, het uur bepaalde, het geheel leidde en ervoor zorgde, dat alles in de beste orde en eensgezindheid verliep. Want God is een God van orde in zijn gehele schepping. Zoals Hij in de geestenwereld leiders en gidsen heeft aangesteld, die voor de uitvoering van zijn voorschriften moeten waken, zo wil hij ook, dat er leiders zijn bij de godsdienstige samenkomsten op aarde, die alles zo regelen, dat de leden van de gemeenschap er de grootst mogelijke baat bij vinden.

Dit was de taak van de presbyters. Zij zorgden allereerst voor de uiter-

lijke orde. Zij bepaalden, in welk huis de godsdienstige bijeenkomsten werden gehouden, zorgden ervoor, dat de ruimte volgens de eisen was ingericht en van alle benodigdheden werd voorzien; zij stelden de tijd van de bijeenkomsten vast en zorgden, dat alles in orde was.

Maar wat het innerlijke leven van de gemeente betrof, wachtten hun nog belangrijker taken. Gedurende de godsdienstoefeningen werden er door de zich openbarende geesten veel aanwijzingen gegeven, die voor de geestelijke vooruitgang van de gemeente van groot belang waren. De presbyter moest er nu voor zorgen, dat die voorschriften en opdrachten stipt en conscientieus werden uitgevoerd.

Daar de waarachtige religie er een is van daadwerkelijke naastenliefde, werd door de christenen veel waarde gehecht aan de hulp, die aan de werkelijk hulpbehoevenden in de gemeente werd verschaft. Het was de presbyter, die steeds in kontakt moest blijven met de gezinnen in zijn gemeente en met hen sprak over wat hen lichamelijk en geestelijk bezwaarde. Hij was de trouwste vriend van allen. Iedereen had een onbegrensd vertrouwen in hem, omdat hij door de geestelijke boden van God was bestemd om vreugde en leed met hen te delen en aan wie zij alles konden toevertrouwen. Door zijn verkiezing door de goede geestenwereld bezat hij ook de goddelijke gave om hen steeds zo goed mogelijk met raad en daad bij te staan. Hij bepaalde, waar hulp nodig was, bezocht de zieken en hen, die door de mensen verlaten waren, de weduwen en wezen, en zorgde ervoor, dat door de andere christelijke families de nodige hulp werd verleend.

De eerste christenen brachten zeer veel stoffelijke gaven van de meest verschillende soort mee naar de bijeenkomsten en overhandigden deze aan de oudste, opdat hij ze aan de noodlijdenden kon uitdelen.

Aangezien de oudste ook de gave van genezing had en dus een grote hulp was voor de zieken, was het vanzelfsprekend, dat hij zich door zijn werkzaamheden om zuiver menselijke redenen ook de liefde en genegenheid van zijn mede-christenen verwierf. Door het grote vertrouwen, dat allen in hem stelden, spraken de leden van de gemeente ook met hem over hun geestelijke moeilijkheden, bekende hem daarbij ook veel bedreven misstappen en vroegen hem om raad. Hij beurde hen op, troostte hen, vrolijkte hen op, bad met hen en was voor allen een geestelijke vader en trouwe herder.

De eerste christengemeenten bestonden in de vorm van buurtschappen. Een aantal gezinnen, die in een bepaalde omtrek woonden, vormden een gemeente. Zeer groot mocht deze niet zijn, daar anders de beperkte ruimte van een partikulier huis voor hun bijeenkomsten niet toereikend was. Daarom was het aantal gemeenten in een grotere plaats of in een groter distrikt vaak zeer groot. Ieder van hen had haar eigen presbyter.

Nu kwam het vaak voor, dat in de ene gemeente bijna uitsluitend materieel welgestelde families woonden, terwijl een andere gemeente bijna uitsluitend hulpbehoevende gezinnen omvatte. En daar juist de welgestelde families met hun aardse vermogen heel veel goeds wilden doen, maar in de eigen gemeente geen gelegenheid daartoe hadden, bleek spoedig het volgende noodzakelijk. Er moest een verbinding tot stand worden gebracht tussen de afzonderlijke gemeenten, en wel zo dat er iemand werd gekozen, die zich met de presbyters van het gehele distrikt in verbinding stelde. Hij moest vaststellen, hoe groot het aantal hulpbehoevenden was en welke hulpmiddelen er in het geheel ter beschikking stonden. Langs die weg kon nu een verdeling van gaven tot stand komen. Want de presbyters hielden nauwkeurig aantekening, zowel van het aantal armen als ook van de hoeveelheid ter beschikking staande middelen voor hun gemeente.

Wie voor de uitwisseling en de verdeling van de goederen en hulpverleningen van het gehele distrikt over de afzonderlijke gemeenten zorgde, noemde men 'episcopos', waaruit uw tegenwoordige woord 'bisschop' ontstond. Het betekent: 'Opzichter.' Hij had niets te maken met de leden van de afzonderlijke gemeenten. Zijn taak bestond daarin, dat hij met de presbyters van zijn distrikt samenkwam, met hen de samenwerking op het gebied van christelijke hulpverlening besprak en organiseerde, en de hulpmiddelen aan de afzonderlijke presbyters tot verdere verdeling overdroeg. Dat bij zulke besprekingen van de presbyters met de `episcopus' of bisschop ook andere belangrijke vraagstukken over zielszorg werden behandeld, spreekt vanzelf.

De bisschop werd, evenals de presbyter niet door mensen gekozen, maar door openbaringen van geesten van God aangewezen. Zijn invloed op het leven van de christelijke gemeenten was vanzelfsprekend zeer groot, maar het was een invloed, die uit zijn innerlijke waardigheid en zijn voorbeeldige leven ontsproot. Daarom werd bij alle belangrijke vragen om zijn oordeel gevraagd. Ook de geestenwereld verwees de presbyters in alle vragen, die de gezamenlijke christengemeenten betroffen, naar de bisschop van hun distrikt. Een geest van God deelde hem mee wat hij moest doen.

Zoals echter de invloed, die jullie, mensen, op je medemensen verkrijgt, zo gemakkelijk wordt misbruikt, zo geschiedde dat ook later in de christelijke gemeenten. Er kwam een tijd, waarin God's geesten uit de christelijke gemeenten werden buitengesloten. Nu werden de presbyters en de bisschoppen niet meer door de geestenwereld aangesteld, maar door invloedrijke mensen. Heerszucht en andere menselijke ondeugden slopen binnen. Want waar God's geesten afwezig zijn, zijn andere geesten werkzaam, die niet het welzijn van de mensheid op het oog hebben, maar

hun verderf. Het goede heerst door vrijheid - het kwade door dwang. De oorspronkelijke kerk, waarin God's geesten de leiding hadden, was een kerk van vrijheid van de kinderen Gods. De latere kerk, die de geesten van God uitschakelde, werd onder invloed van de boze machten, welke in haar werkzaam waren, een kerk van geestelijke knechting, waarin de leiders zich een macht aanmatigden, die indruiste tegen God's wil, en die door deze macht de gelovigen de direkte weg tot God versperden. Zo is het tot nu toe in de katholieke kerk gebleven. De katholieken zijn stevig gebonden aan de rokken van het katholieke priesterdom. Want zonder de bemiddeling van dit priesterdom bestaat er volgens de leer van deze kerk geen vergeving van zonden, geen aanwezigheid van God's geest, geen avondmaal des Heren, geen zalving van zieken en geen geldig huwelijk. Dit laatste heeft zij eveneens tot een sacrament gemaakt, waarover ik je na mijn voorafgaande uiteenzettingen over het huwelijk verder niets meer heb te zeggen.

Als Christus thans weer op aarde zou komen, zou hij opnieuw de klacht moeten uiten : Ik heb medelijden met het volk !' Willen de huidige christelijke kerken weer de dragers der ware leer van Christus worden, dan moeten zij terugkeren naar de godsdienst van de oorspronkelijke kerk. Er bestaat zeker geen hoop, dat een terugkeer tot het christendom van Christus door de leiders van de huidige christelijke kerken zal worden voorbereid. Dit moet van het volk uitgaan. Het volk, waaraan zoveel menselijke voorschriften in naam van de godsdienst werden opgelegd, moet weer leren zijn God te zoeken en diens wil te vervullen, zoals de eerste christenen dit onder de leiding van God's geesten hebben gedaan. Want ook heden nog geldt de stelling, die de oorspronkelijke christelijke kerk tot richtsnoer nam:

'Waar God's geesten zijn, daar is de waarheid!'

SLOT

Tegenover alles, wat niet overeenstemt met onze traditionele inzichten, plegen wij afwijzend te staan. Dit ligt in de natuur van de mens. De gewoonte is de sterkste macht, zowel in het leven van de enkeling als in dat van de volken. Daarom hangt de mens zo aan de zeden en gebruiken, die hij van zijn ouders heeft overgenomen en vanaf zijn jeugd heeft toegepast.

In versterkte mate geldt dit voor de dingen, die met de godsdienst van het ouderlijk huis in verband staan. Wat vader en moeder hun kind als heilig en goddelijk hebben voorgesteld, wat zij zelf als hun godsdienstige plicht hebben vervuld en hun kind als gelijke plicht in het hart hebben gelegd, is er niet gemakkelijk meer uit te verwijderen. En al richten de meesten hun praktische leven daar niet naar in, toch wordt het als iets zeer eerbiedwaardigs beschouwd, waarvoor men een zeker ontzag voelt en dat men althans uiterlijk niet helemaal wil opgeven. Een begrafenis op de vanouds gebruikelijke wijze van de voorvaderen, wil men in elk geval nog hebben, al heeft men ook niet naar het geloof van de vaderen geleefd. Men meent dit aan de familie- en geloofstraditie verschuldigd te zijn. Allen zijn vanaf hun kindertijd zo vaak in de bonte mengeling van religieus denken en de gevoelens van het ouderlijk huis en van geloofsgenoten ondergedompeld, dat nog iets daarvan is blijven hangen, al werd het ook nog zo vaak in het water van een ongodsdienstig dagelijks leven gewassen.

Deze macht der gewoonte is de grootste vijand van de waarheid op elk gebied en in het bijzonder op dat van de godsdienst. Zij houdt de mens er niet alleen vanaf, zelf naar de waarheid te zoeken, maar drijft hen er ook instinktmatig toe, zonder verder onderzoek alles van zich af te wijzen, wat in strijd is met de mening, die hij tot dusverre had. Daartegen bestaat slechts een middel : het beleven van de waarheid.

Ook mij is het zo vergaan met betrekking tot de waarheden die in dit boek zijn beschreven.

Dat er een God en een geestenwereld bestaan, leerde mij mijn godsdienst. Daarvan was ik dus ook ten volle overtuigd. Dat er echter een met menselijke zintuigen waarneembare verbinding met de geestenwereld tot stand zou kunnen komen, druiste in tegen de leer van mijn kerk. Daarom hield ik dit voor een dwaasheid. Toen ik dus op een dag was gedwongen om dingen te onderzoeken, die zogenaamde openbaringen van geesten waren, was ik er innerlijk van overtuigd, dat het voor mij

gemakkelijk zou zijn, de gehele zaak als bedriegerij te ontmaskeren. Daarbij was ik er mij werkelijk van bewust, dat zo'n onderzoek alleen dan onweerlegbaar kon zijn, als het volgens dezelfde wetenschappelijke grondslagen werd uitgevoerd, die wij op elk gebied moeten toepassen om de waarheid te achterhalen. Dit zijn de wetten van oorzaak en gevolg. Zij zijn algemeen geldend en dulden geen uitzondering. Want een bepaald gevolg zonder een overeenkomstige oorzaak is op geen enkel gebied denkbaar. Als er gedachten helder en duidelijk worden uitgesproken, moet er ook een drager van deze gedachten - een denkend 'ik' zijn. Worden er nu door de een of ander gedachten onder woorden gebracht, die hij zelf nooit heeft gekend - of spreekt en schrijft hij in vreemde talen, waarvan hij de klank tot dusver nooit heeft vernomen, dan kan het eigen 'ik' van zo iemand nooit de bron van die verschijnselen zijn. Dit geldt des te meer, als dit spreken of schrijven in een toestand van volkomen bewusteloosheid geschiedt. Het is in strijd met alle gezond verstand, dat een volkomen bewusteloze in staat zou zijn om een helder doordachte, urenlange voordracht te houden, waarbij de moeilijkste dingen worden behandeld en de daarbij gestelde vragen en interrupties nauwkeurig te beantwoorden en toe te lichten. Nog veel minder kan een bewusteloze een taal spreken of schrijven, die hij nooit heeft gehoord of geleerd. Hier kan het eigen 'ik' van de bewusteloze mens niet als drager van deze openbaringen worden beschouwd, doch moet het in die gevallen een ander denkend wezen zij n, dat zich van het lichaam van de bewusteloze mens bedient om te spreken en te schrijven. Ook volgens de regels van de exacte wetenschap moeten wij deze gevolgtrekking maken.

Als dan verder deze voor onze ogen onzichtbare denkende wezens ons steeds weer verzekeren, dat zij lichaamloze geesten zijn en als zij ons de wetten nauwkeurig aangeven, die het hun mogelijk maken met de mensen in verbinding te treden, dan hebben wij immers een middel om de juistheid van hun beweringen te onderzoeken. Wij moeten alleen aan de voorwaarden voldoen, die de geestenwereld voor de verbinding met öns beweert nodig te hebben. Blijkt dan dat bij inachtname van die voorwaarden het kontakt met de geestenwereld inderdaad tot stand komt en wel overal en in ieder geval - dan is dit net zo onloochenbaar als het feit, dat door de radio mededelingen van verre afstanden tot ons komen. De wetmatigheid is in beide gevallen dezelfde. De wetten voor de overbrenging door de radio zijn niet nu pas geschapen; zij zijn zo oud als het heelal. Alleen heeft men ze thans pas ontdekt. Zo zijn ook de wetten voor het verkeer van de geestenwereld met de mensen er steeds geweest. Men heeft ze zelfs niet eens in onze tijd ontdekt, maar mensen uit alle volkeren en tijden waren ermee bekend en traden op grond van deze wetten in verbinding met gene zijde.

Bij mijn eigen ervaringen op dit gebied, evenals bij die van duizenden anderen, waaronder ook vele wetenschappelijke onderzoekers, ging het niet om illusies, hallucinaties of dergelijke zinsbegoochelingen. Het zijn objectieve feiten. lk zelf heb dat wat ik heb meegemaakt, met de meest nuchtere gedachten aanschouwd en onderzocht. Ik bezit zelf geen enkele mediamieke gave, ben noch helderziend, noch helderhorend, noch op enigerlei wijze sensitief. Ik ben nog nooit in een trancetoestand geweest. Toegerust met een zeer goede gezondheid en sterke zenuwen heb ik deze dingen gadegeslagen toen ik 50 jaar was, nadat ik als katholiek geestelijke gedurende 25 jaar van zielszorg de hoogten en diepten van het mensenleven had leren kennen. De verschijnselen van hysterie, van zenuwoverspanning, van krankzinnigheid, van vallende ziekte en dergelijke toestanden, die bij zielszorg dagelijks voorkomen waren mij in talloze gevallen onder ogen gekomen. Wat ik bij het kontakt met de geestenwereld zoals in dit boek beschreven, ondervond, was echter iets geheel anders. Het had niet de minste overeenkomst met abnormale gebeurtenissen op het gebied van het zieleleven.

Ik onderzocht die dingen met de diepste ernst en de grootste nauwgezetheid omdat alles voor mij op het spel stond. Als geestelijke had ik een levenspositie, die mij voor goed van alle materiele zorgen ontsloeg. Dat niemand zo'n positie opgeeft zonder heel zwaarwegende redenen, omdat hij daardoor zonder middelen van bestaan komt, behoeft geen nader betoog. Maar ik möest haar opgeven, als dat waarheid bleek wat ik in de vermeende verbinding met de geestenwereld had beleefd. Want wat mij daar werd gezegd, was geheel in tegenspraak met hetgeen ik als katholiek geestelijke aan mijn geloofsgenoten moest prediken en bij de zielszorg moest uitvoeren. Berustten de mededelingen van de geestenwereld op waarheid, dan moest ik mijn positie als katholiek geestelijke opgeven.

Nog een enkel woord ter lering wilde ik tot de lezer van dit boek richten. Ik zou de vraag willen beantwoorden, of een verbinding met God's geestenwereld, zoals in dit boek is beschreven, door een ieder moet worden nagestreefd. Het antwoord luidt: Neen en ja. Want wie in God gelooft, op Hem vertrouwt en doet, hetgeen hij als God's wil beschouwt, die zal tot God geraken. Hij behoeft daarvoor geen voor hem waarneembare verbinding met God's geestenwereld te hebben. Wie echter in twijfel is over het bestaan van een God, wie klaarheid wil hebben, of de leerstellingen van zijn kerk juist of onjuist zijn, wie opheldering zoekt over de grote vraagstukken van hier en gene zijde, voor hem staat slechts een weg tot de waarheid open : de verbinding met de goede geestenwereld. Het is de plicht van een ieder in zijn verhouding tot God en gene zijde tot een vaste overtuiging te komen, volgens de woorden van 1

de apostel Paulus: `Een ieder moge naar zijn eigen denkwijze tot een vaste overtuiging komen. Heb je een vaste overtuiging gekregen, houd die dan voor je zelf vast voor het aangezicht van God. Want alles, wat niet uit overtuiging geschiedt, is zonde' (Romeinen *14:5-22-23)*.

Voor de eerlijke waarheidszoeker is de waarheid de schat, waarvan Christus in een gelijkenis zegt: 'Het rijk der hemelen gelijkt op een schat, verborgen in een akker. Toen iemand hem vond, verborg hij hem weer, en in zijn blijdschap ging hij alles te gelde maken wat hij bezat en kocht die

akker' (Matth. *13:44)*.

De auteur kwam via enkele van zijn parochianen in contact met een groepje mensen dat spiritistische seances hield. Hij concludeerde dat de gebeurtenissen een onbevooroordeeld onderzoek waard waren en hij stond versteld over de rijkdom en waarheden die het jonge medium voorlegde. Deze hadden onder meer betrekking op de inhoud van het Nieuwe Testament, waarvan u grote gedeelten in dit boek kunt terugvinden.
Ook leidde de mededelingen van het medium hem naar de plaatsen waar hij het materiaal voor dit boek kon vinden, dat een bron van vernieuwing en kracht kan zijn in deze verwarrende tijd. Het plaatst het spiritisme, mits de seances worden gehouden in de geest van God, in een religieus kader van hoog niveau.

Johannes Greber werd in 1876 in Wenigerath, Bernkastel geboren. Hij studeerde theologie in Trier en werd in 19oo tot priester gewijd.

Zijn parochie in de 'Hunsrueck' was bijzonder arm en hij voelde al snel de behoefte de mensen niet alleen God's woord te prediken maar ze ook in meer materiele zaken te helpen. Hij beschikte over een sterke geneeskracht, waardoor het hem mogelijk was vele zieken te genezen en de tuberculose in zijn parochie praktisch te doen verdwijnen. Daarnaast organiseerde hij een soort semi-medische dienst in een streek waar zo goed als geen artsen beschikbaar waren.

In de eerste wereldoorlog, toen hij zelfs de plattelandskinderen door honger zag bedreigd, zette hij zich in voor de uitzending van kinderen naar Nederland.

In 1918 werd hij lid van de Duitse Rijksdag, maar reeds in 1929 vestigde hij zich in de Verenigde Staten van Amerika, waar hij zijn werk voortzette.

Behalve dit boek verzorgde hij een vertaling van het Nieuwe Testament in het Duits en Engels. Hij stierf op 31 maart 1944.

EVENEENS VERSCHENEN:

Maurice Nicoll *DE NIEUWE MENS - een interpretatie van enge gelijkenissen en wonderen van Christus*

De gelijkenissen en andere verhalen van het Nieuwe Testament krijgen een verrassende en volkomen nieuwe betekenis. Het laat op overtuigende wijze zien dat het optreden en de lering van Christus tot in elk detail is gericht op een doel: aan de mensen de weg en de middelen te wijzen tot het bereiken van een geheel ander en hoger zijns-niveau.

ISBN 978 90 6271648 7 paperback, 211 pag.

Peter Russet *DE BRUG TUSSEN WETESCHAP EN GOD - Het mysterie van bewustzyn en licht*

De brug tussen wetenschap en God is de visie van Peter Russel op het bewustzijn. Door zijn Studie van natuurkunde, psychologie en filosofie toont hij ons een wereldbeeld waarin het bewustzijn even essentieel is als ruimte, tijd en materie. Hij last zien dat alles voor dit wereldbeeld al aanwezig is. *Wij* moeten dit alleen in onszelf ontdekken en dat nieuwe beeld van de werkelijkheid onderzoeken. Het resultaat is een universum waarin wetenschap en geest niet langer in conflict zijn.

ISBN 978 90 5340 084 5 Paperback, 109 pag.

ALLEEN RECHTSTREEKS BI] SYNTHESE TE BESTELLEN:

3.W. Kaiser *BELEVING VAN HET EVANGELJE- als inwüding in de mysterien van Jezus Christus*

'Mysterien kunnen niet worden medegedeeld en op die wijze worden gekend. Zij zijn gesluierd en worden slechts geopenbaard en onthuld door zelf te beleven wat voor anderen altijd een mysterie zal blijven. Mysterien worden slechts geopenbaard aan ingewijden'; deze vertolking van het Marcusevangelie wordt gevolgd door een uitgebreid esoterisch vocabularium waarin een schat aan verklarend materiaal is bijeengebracht.

ISBN 978 90 6271 710 1 paperback, 274 pag.

J.W. Kaiser DE MYSTERIEN VAN JEZUS IN ONS LEVEN

Mysterie betekent letterlijk geheim. En wie de schepping reduceren wil tot dat wat weetbaar, kenbaar en regeerbaar is door mensen, houdt zich krampachtig aan de waan dat wonderen alleen maar onverklaarde, ondoorziene weetbaarheden zijn, die door onnozelen en ondoordachten ten onrechte worden aangezien voor gebeurtenissen van een principieel andere orde dan het bekende en verklaarde. Wat ons parten speelt, is altijd het vooroordeel dat ons verdeelt en ons de lange weg doet gaan, waar ons de korte weg wordt geboden.
"Wie bereid is om de liefste voorstelling, de tiefste vorm te offeren voor het ongekende heil voor allen, die bevrijdt, die overbrugt, en die bereikt ... die dient God als de enig werkelijke vervulling van het leven. Want op een andere manier en met iets anders kunnen mensen God niet dienen, dan dat

zij tot echt leven komen.

ISBN 978 90 6271 666 1 paperback, 168 pag.

Uitgeverij **Synthese** • Postbus 85749 • 2508 CK Den Haag
tel. 070-358 59 43 • fax 070-358 68 43 • info@synthese.ws • www.synthese.ws

nu door hem gebruikte medium ook voor andere geesten als werktuig diende. Daarop gaf hij mij het volgende antwoord : 'Aan de geest die door het medium in de stad spreekt, werd ter vervulling van een bepaalde taak dät medium toegewezen voor alleen-gebruik. Daarom worden andere geesten bij dat medium niet toegelaten. Het medium, waardoor ik nu spreek, is weliswaar ook voor mij ontwikkeld, maar het is God's wil, dat ook nog andere geesten, goede en kwade, hoge en lage, in dit medium zullen intreden en zich openbaren. Daardoor moet je de gelegenheid worden gegeven, de verschillende soorten van geesten te leren kennen. Uit hetgeen zij zeggen en doen, moet je de toestand beoordelen, waarin zij zich aan `gene zijde' bevinden. V66r alles moet je een denkbeeld krijgen van de weg, die de lage geesten hebben af te leggen om tot vervolmaking te komen. Zulk een persoonlijk kennisnemen van de geestenwereld door haar optreden in de media is van het grootste belang voor je en vergroot je kennis op dit gebied op veel vollediger wijze dan door mondeling onderricht. Toch kunnen de geesten, die zich door dit medium openbaren niet naar eigen goeddunken komen en gaan. Zij staan onder een contrölegeest, die bepaalt, welke geesten in het medium treden en hoe lang zij daarin mogen blijven. Bij alle media, die als werktuig van het goede dienen, bestaat zulk een contröle, evenals bij alle samenkomsten, waar het geestenverkeer plaats heeft, zoals God het wil. Waar deze contröle ontbreekt, beleef je niets moois en goeds, want de goede en hoge geesten komen daar niet. Zij treden slechts däär op, waar alles zich op de door God bepaalde wijze voltrekt, en een van God's geesten orde houdt. Bij de meeste huidige spiritistische bijeenkomsten ontbreekt deze contröle en daardoor zijn deze de speelplaats van de lage geestenwereld.

In het begin zal ik je vooraf zeggen, welke geesten in het medium komen en hoe je je tegenover hen hebt te gedragen. Later zul je ze zelf kunnen onderscheiden en weten, wat je in elk op zich zelf staand geval moet doen.'

En zo gebeurde het.

Zeer groot was het aantal geesten, dat zich van het sprekende medium in mijn parochie bediende.

Er kwamen hoge geesten, die met woorden van lof en God prijzend, intraden, ons belangrijke lessen gaven en dan God's zegen uitsprekend, afscheid namen.

Zwaar lijdende geesten meldden zich, die vaak in hartverscheurende woorden om hulp smeekten en ons vroegen, met hen te bidden. Vaak spraken zij in een vreemde taal, die wij niet verstonden. Zij toonden zich er zeer ongelukkig over, dat zij zich niet aan ons verstaanbaar konden maken en gingen ongetroost weer heen.

Nadat zijn vorming was voltooid, viel hij op dezelfde wijze in de 'trance'-toestand, zoals ik dit voor het eerst bij het sprekende medium in de stad had gezien. De geest, die voor de eerste keer door hem sprak, kwam met de groet: 'God zij met ons.' Toen zwoer hij bij God, dat hij een goede geest van God was, en noemde zijn naam.

Door deze geest ontving ik een schat van aanwijzingen en lessen, welke alle overeenstemden met dat wat ik van het 'inspiratie-medium' in mijn parochie en vooral door het medium in de stad had vernomen.

Twee dingen vielen mij daarbij op.

Ten eerste kon ik een onderscheid in rang vaststellen tussen de geest, die door het sprekende medium in mijn parochie sprak, en de geest, die zich van het medium in de stad bediende. Want menigmaal, wanneer ik een zeer belangrijke vraag tot de door het medium in mijn parochie sprekende geest richtte, wees hij de beantwoording af met de opmerking: 'Daartoe heb ik geen opdracht. Vraag 'hem'!' - Bij het woord `hem' boog hij diep; met `hem' bedoelde hij de geest die sprak door de jongen in de stad. De eerste maal, dat hij mij naar hem verwees, vroeg ik, of hij deze geest kende. `Ik ken `hem'' - antwoordde hij kort. Daarbij boog hij weer zeer diep. In het begin begreep ik niet, waarom de geest, sprekende door mijn boerenjongen, de vragen niet evengoed mocht beantwoorden als de geest, die de jongen in de stad als medium gebruikte. Op zekere dag vroeg ik deze hiernaar. Hij deelde mij mede, dat het in de geestenwereld net zo gaat als bij ons mensen. Als een bode met een bepaalde opdracht tot iemand wordt gezonden, heeft hij alleen dät te doen, wat hem is opgedragen. Anders niets. Zo had hijzelf als gevolmachtigde van God, het recht, mij elke wraag, die ik hem stelde, te beantwoorden, als hij de beantwoording noodzakelijk of nuttig achtte. Een zo verstrekkende opdracht had evenwel niet de geest, die door het sprekende medium in mijn parochie sprak. Deze had daarom de plicht om mij met alle vragen, welke hij niet mocht beantwoorden, naar hem te verwijzen. Want van die geest was hij de ondergeschikte 1.

Nog een ander verschil viel mij op. Door het medium in de stad sprak steeds dezelfde geest, terwijl in het sprekende medium in mijn parochie ook andere geesten intraden. In ieder geval bleef de door het eerste medium sprekende hoge geest steeds de leider. Hij kwam altijd met de groet: 'God zij met ons!' en was door zijn zachte stem en eigenaardige manier van uitdrukken steeds te herkennen. - Ook kwam hij altijd als eerste op de bijeenkomsten in mijn parochie.

Op een dag vroeg ik hem, hoe het te verklaren was, dat door het medium in de stad altijd slechts een en dezelfde geest sprak, terwijl het

i Noot v. d. vertaler: de geest door de boerenjongen was dus ondergeschikt aan die door de stadsjongen.

Wat mij over de ontwikkeling van de media in mijn gemeente werd medegedeeld, werd op alle punten bevestigd. De jongen, die als `inspiratie-medium' werd aangeduid, ontwikkelde zich snel. Hem werden uitvoerige mededelingen over de belangrijkste waarheden ingegeven en deze werden door hem neergeschreven. Zij bevatten iets voor mij geheel nieuws en waren grotendeels in tegenspraak met wat de jongen zelf tot nu toe had geloofd en wat ook ik als de waarheid had gepredikt. Van onderbewustzijn of gedachtenoverdracht, waarmee velen dergelijke verschijnselen trachten te verklaren, kon dus in dit geval geen sprake zijn. Gedachtenoverdracht was ook daarom reeds uitgesloten, omdat het inspiratiemedium alles van nu af aan niet in de samenkomsten opschreef, maar thuis, zonder bijzijn van iemand anders. De jongen zette zieh nooit uit eigen beweging tot schrijven, maar dezelfde onweerstaanbare macht, waardoor hij voor de eerste maal in de bijeenkomst was gegrepen, dwong hem er iedere keer toe en bepaalde ook het tijdstip ervoor. Zo werd hij eens in de vroegste morgenuren, toen niemand eraan dacht om al op te staan, plotseling gewekt en aangemaand om op te staan en te gaan schrijven. Hij gaf hieraan geen gehoor, omdat hij het daarvoor nog te vroeg vond. Toen voelde hij, hoe hij met geweld het bed uit werd getrokken en op de grond werd gelegd. Door angst aangegrepen sprong hij op en zette zieh tot schrijven. Hij schreef een wonderbare verhandeling over `De verlossing', welke in niets overeenstemde met wat hij als katholiek daarover wist en wat ook nergens op enigerlei wijze te vinden is. Op dezelfde manier schreef hij, de eenvoudige dorpsjongen, een verhandeling over `de Heilige Schrift', die geheel nieuwe waarheden bevatte. Niet alleen naar inhoud, maar ook naar zinsvorming waren deze geschriften z6, dat de jongen dit nooit uit zichzelf tot stand had kunnen brengen. Hij schreef de volgende verhandelingen in proza: `De vergeestelijking der ziel'- `De Genade Gods' - 'Wat heeft uw verlosser voor u gedaan?' - `Lente, zomer, herfst en winter' - `De oogst' - `De nacht' - 'Bidt tot de Heer'-'De Heilige Schrift' - `Kinderliefde' - `De dood van de sterfe-lijke' -.

Zoals alle geschriften in proza alleen de waarheden van God tot onderwerp hadden, zo ook zijn gedichten: `Der helden roep' - `De taal der schepping' - 'Heil en hosanna' - 'Op God's wegen' - 'God's herder en zijn kudde' - `De sterkere' - `Zo wandelt uw schepper'.

De vorming van zijn broer tot sprekend medium vergde meer tijd. De daarbij optredende lichamelijke verschijnselen waren vaak zeer be-angstigend om aan te zien. lk was daarom blij, dat ik daarover reeds eerder was ingelicht; anders zou ik nauwelijks de moed hebben gehad tot het einde vol te houden. De moeder van de jongen had ik gevraagd tot nader order niet meer op de bijeenkomsten te komen.

Zij is van kortere of langere duur, afhankelijk van de personen, en vóór alles van de doeleinden, waarvoor zij zullen worden gebruikt.'

'Over de verschillende soorten media en de bijzonderheden van hun ontwikkeling zal ik je uitvoerig onderwijzen, zodra de tijd däär is. Vandaag vertel ik je daarover slechts zoveel als nodig is om de gebeurtenissen in de volgende bijeenkomsten in je parochie te kunnen begrijpen.

'Daar heb je thans twee soorten 'media', waaraan door de geestenwereld wordt gewerkt. De een is een zogenaamd 'inspiratie-medium'. Hem worden door een geest met zo'n kracht bepaalde gedachten ingegeven, dat zijn eigen gedachten verdrongen worden en hij geheel onder de macht van die geest staat. Van hem ontvangt hij niet alleen de gedachten maar hij wordt door hem ook gedwongen, öf ze uit te spreken, öf ze neer te schrijven. Daarbij behoudt het medium zijn volle bewustzijn. - Dit inspiratie-medium moet nog verder worden gevormd om zijn opnemingsvermogen voor de ingevingen van de geestenwereld te vervolmaken. Er moet nog veel, dat als een belemmering in de weg staat, van hem weggenomen worden. Wat dat is, begrijp je nu nog niet, maar later zal het je duidelijk worden.'

'Het andere medium, dat nog niet werkzaam is, bevindt zich in het eerste stadium van de ontwikkeling. Het is de jongen, die zijn hoofd tijdens de laatste samenkomst niet stil kon houden en daardoor angstig werd. Hij wordt een `sprekend medium'. Zijn eigen geest wordt dan uit zijn lichaam verdrongen en een andere geest neemt bezit van hem en spreekt door hem. Men noemt deze toestand 'trance'. Er zijn verschillende graden van trance, al naarmate de geest van het medium slechts ten dele of geheel van zijn lichaam is gescheiden.'

'Hoe het losmaken van de geest uit het lichaam van het medium geschiedt, is voor jullie moeilijk te begrijpen. Maar op een andere keer wordt het je uitvoerig verklaard.'

`De vorming van een 'volle-trance' - of 'diep-trance' medium is niet prettig om aan te zien. Maar ze is noodzakelijk en voltrekt zich volgens eeuwige wetten.'

'Opdat de moeder bij het zien daarvan zich niet onnodig angstig maakt is het beter, dat zij voorlopig de samenkomsten niet bijwoont.'

`De ontwikkeling van de media is een gewichtige en heilige zaak. Je moet daarom tijdens de bijeenkomsten veel voor de media bidden en God om kracht en bij stand vragen, opdat alles naar God's wil geschiedt en de media bruikbare werktuigen van het goede worden en God trouw blijven.'

`Deze mededelingen had je vandaag nodig, zodat je het verloop van de ontwikkeling van de media enigszins begrijpt en je je niet ongerust maakt over wat je met hen beleeft.'

'gene zijde' aan te nemen. De een doet het, omdat hij een voortleven na de dood ontkent; de ander, omdat hij nog niet de moed opbrengt, als wetenschapsmens het ingrijpen van geesten te erkennen, ofschoon hij er innerlijk van overtuigd is. Zij vrezen, dat hun wetenschappelijke naam eronder zou kunnen lijden.'
'Maar de tijd zal komen, dat ook jullie wetenschap moet erkennen, dat de geestenwereld, zowel de goede als de verkeerde, in je leven en je lot op veelvuldige wijze zichtbaar en voelbaar ingrijpt.'
'Daarom mag je je er niet over verwonderen, als je in deze tijd niet voor normaal wordt gehouden, zodra je zegt met een geest te hebben gesproken.'
Ik verwonder mij er zeer over, dat in deze tijd ook jullie godsdienstige gemeenschappen het geloof aan het ingrijpen van de geestenwereld en zijn verkeer met de mensen afwijzen, of, als zij het toegeven, beweren, dat het alleen de verkeerde geestenwereld is, die zich thans openbaart.'
'Zo'n houding is dwaas, want als thans geen geesten tot jullie kunnen komen, dan was het ook in vroegere tijden niet mogelijk. Dan kunnen ook alle bijbelse verhalen over geestenverkeer naar het rijk der fabelen worden verwezen. Zijn het evenwel alleen kwade geesten, die zich thans melden, dan waren het ook vroeger alleen kwade geesten. Daarmee zouden alle geloven, die op het Oude en Nieuwe Testament zijn gegrond, ineenstorten, want zij beweren toch door geesten hun religieuze waarheden en wetten te hebben ontvangen. Waren het vroeger echter goede geesten, die tot de mensen kwamen, dan is er geen reden te bedenken, waarom zij heden niet meer zouden komen. Het is dezelfde God, die vroeger de goede geesten zond en die ze thans zendt. Zoals Hij toen de mensheid op de goede weg wilde brengen, zo ook nu. Of denkt men soms, dat men tegenwoordig geen onderwijs en leiding van de geesten Gods meer nodig heeft? Meent men misschien, betere en verstandiger mensen te zijn dan die uit oude tijden, en in het bezit van de volle waarheid?'
'Wat je in je parochie hebt beleefd, is een bevestiging van hetgeen je van mij verneemt. Je zult nog veel meer beleven. Heb geen angst voor de jongen, die zijn hoofd niet meer stil kan houden. Aan hem wordt gewerkt en je zult met eigen ogen zien, op welke manier de verschillende `media' worden gevormd.'

'Het woord 'medium' betekent 'werktuig'. Media zijn dus mensen, die door de geestenwereld als werktuig worden gebruikt om verkeer met de mensenwereld mogelijk te maken. Ook dieren kunnen media zijn, maar deze laten wij voorlopig buiten beschouwing.'

`Als mensen als werktuig van de geestenwereld zullen dienen, hebben zij daarvoor een ontwikkeling nodig, die van de geestenwereld uitgaat.

las ik hun het 14e hoofdstuk van de eerste brief aan de Korinthiers voor en verklaarde ik deze zo goed als ik het toen kon.

Voor mij waren de gebeurtenissen van die avond even nieuw als voor de andere deelnemers. Op de bijeenkomsten met de jongen in de stad had ik toch slechts meegemaakt, dat een geest door een volkomen bewusteloos mens sprak. Dat een geest een mens ook bij volle bewustzijn als werktuig kon gebruiken en hem zelfs kon laten spreken en schrijven, daar had ook ik nog geen ervaring mee. Geheel onduidelijk was het voor mij, wat er gebeurde met de jongen, wiens hoofd heen en weer werd bewogen.

Daarom verheugde het mij, de volgende zondag op de bijeenkomst in de stad om opheldering te kunnen vragen. Daar werd mij het volgende gezegd:

`Maak je niet ongerust, als je niet direct op alle punten de volle waarheid te horen krijgt. Daarvoor is dit onderwerp nog veel te nieuw voor je en er ontbreken je in menig opzicht de juiste begrippen. Maar langzamerhand zal alles je duidelijk worden. - Het gaat net zo met jullie menselijke uitvindingen en ontdekkingen. In het begin houdt men de ontdekte waarheid voor onmogelijk en de ontdekker voor geestelijk niet normaal. Jaren later wordt dezelfde ontdekking algemeen erkend en als iets vanzelfsprekends beschouwd. Wie kon zieh honderd jaar geleden een voorstelling vormen van de moderne vliegtuigen, van telefoon of telegraaf of zelfs van de radio? Als iemand toen gezegd zou hebben, dat er een tijd zou komen, dat men door de lucht zou vliegen, zou kunnen spreken met mensen op verwijderde plaatsen en in eigen huis naar een concert kon luisteren, dat vele honderden uren ver weg werd gegeven, dan had men hem niet ernstig genomen. En juist uw geleerden zouden zieh het meest tegen deze mogelijkheden hebben gekant.'

`Nu is je gezegd, en je beleeft het zelf, dat de geestenwereld met de mensen in verbinding kan treden, zodra de nodige voorwaarden zijn vervuld. De grote massa gelooft dit niet en houdt het voor onmogelijk precies zoals zij vroeger veel voor onmogelijk heeft gehouden, wat heden werkelijkheid is.'

'Ook jullie geleerden willen niet toegeven, dat de geestenwereld op een door de zintuigen waarneembare wijze in je leven kan ingrijpen. En toch voltrekken zieh ook in jullie tijd duizenden gebeurtenissen, die door de geleerden als onweerlegbare feiten erkend kunnen worden en wel als feiten, die alleen door het ingrijpen van de geestenwereld te verklaren zijn. Uw geleerden zoeken echter andere oorzaken voor dergelijke gebeurtenissen en verwachten van jullie, het onzinnigste en ongelooflijkste te geloven om die feiten 'menselijk' te verklaren, alleen opdat zij niet worden gedwongen om het bestaan van een geestenwereld en een